Công chúa Hốt cửng tà muốn nàng
Mộng Yểm
www.DiendanLeQuyDon.com
© 2009-2012

Công chúa thất sủng, ta muốn nàng

Tên gốc: **Nghịch phượng**

Tác giả: **Mộng Yểm**

Editor: **ngocquynh520 + thanhhuyen81**

Beta: **Gem**

Nguồn: **http://diendanlequydon.com**

Làm ebook: **thanhbt**

http://tieulun.hopto.org

http://tieulun.hopto.org

Văn án

Hắn là vương tử mang theo lòng bất chính mà đến báo thù, bày ra từng thủ đoạn kinh thiên động địa, cười nhìn mây gió đổi thay, giang sơn đổi chủ, hắn xem nàng như một con cờ, nhưng từ bao giờ quân cờ này lại biến thành nốt ruồi chu sa trên ngực, làm cho hắn phải do dự như có bàn chông trên tay?

Mọi người trong cung đình đều biết nàng - vị Công chúa vô danh kia, nhát gan cẩn thận, ai ai cũng có thể khi dễ.

Một tờ chiếu thư ban xuống, người cha ruột kia của nàng ban thưởng rượu độc để cho mẫu thân tự sát, nàng cuối cùng không thể nhịn được nữa, ra sức cầu cứu, lại không nghĩ đến rằng mình đã dẫn sói vào nhà.

.....

Lần đầu ngẫu nhiên gặp, hắn nhếch môi, nét mặt tinh xảo như bông hoa tươi đẹp, như pháo hoa đang độ đẹp nhất, diễm lệ như hồ yêu ngàn năm, hơi thở của hắn như hương lan ở bên tai nàng: "Ta tưởng là ai, thì ra là một mỹ nhân lạc đường xinh đẹp như hoa!" Có lẽ vì ánh trăng thật đẹp, trong khoảnh khắc này, nàng bỗng động tâm.

Đêm đó, hắn lại thô bạo lăng nhục, trong thời khắc đau đớn cực độ kia, màn lụa hoa bay bổng lên rồi rơi xuống, hương thơm tụ lại thành cụm xoay tròn hít vào lại thở ra, yếu ớt, đôi môi lạnh như băng của người nọ dán bên tai nàng hiện ra một nụ cười khẽ như có như không:

"Mạn Nhi ngươi chỉ là một con chim hoàng yến cho người giải buồn."

Trong rèm gấm đỏ một màn hỗn độn, vết máu đỏ của xử nữ hiện lên chói lọi trên đệm, tựa như đoá hoa bị sương lạnh đọng lại trong ngày mùa thu nở bung ra. Ánh mắt kiều diễm hiện ra ánh sáng lạnh như băng, ánh mắt vẫn tiếp tục quẩn quanh như cơn ác mộng bám riết bên người, đọng mãi trong lòng, làm thế nào cũng không biến mất được. Nàng nhịn không được quay đầu, kéo vạt áo dài, bước đi không tiếng động, không còn chút sức lực nào đi qua căn phòng, sau lưng có người choàng áo choàng lên người nàng. Nàng làm như

cảm thấy lạnh, hoảng sợ nắm chặt lấy cổ áo. Thị nữ đã bưng thuốc chờ ở một bên, mặc dù nàng sớm đã ngờ tới, trong lòng vẫn giống bị kim đâm. Không phải nàng muốn uống nhưng cảm giác giống như thêm một phần chần chờ là thêm một phần nhận thua, nàng quật cường bưng lên uống một hơi cạn sạch. Chất lỏng mát mà đặc chậm rãi lướt qua cổ họng, nặng nề chảy xuống, giống như một tiếng nức nở nghẹn ngào rên rỉ. Tiện tay cầm chén thuốc ném xuống khay, nàng chậm rãi đưa tay lên dùng sức lau thuốc còn đọng lại bên môi, sửa lại cây trâm bị lệch trên tóc, ngoái đầu nhìn lại cười như có như không: "Đại nhân, từ hôm nay, chúng ta rốt cục không còn liên quan."

Nụ cười kia như hoa lê sáng chói nở ra trong đêm, chiếu sáng đình viện, thật đẹp làm cho hắn có chút thất thần, chỉ thoáng giật mình, nàng đã quyết tuyệt xoay người đầu lẫn vào bóng tối, giống như một con chim phượng giương cánh bay. Hắn nhìn bóng lưng của nàng, sau nửa ngày mới nhếch lên một nụ cười vui vẻ ý vị sâu xa.

Có lẽ Mạn Nhi không biết, lúc này mới chỉ là bắt đầu.

http://tieulun.hopto.org

Mục lục

Mở đầu

Chương 1: Gấm bản phủ đầy cung đỏ khuyết (1)

Chương 2: Gấm bản phủ đầy cung đỏ khuyết (2)

Chương 3: Gấm bản phủ đầy cung đỏ khuyết (3)

Chương 4: Gấm bản phủ đầy cung đỏ khuyết (4)

Chương 5: Gấm bản phủ đầy cung đỏ khuyết (5)

Chương 6: Gấm bản phủ đầy cung đỏ khuyết (6)

Chương 7: Gấm bản phủ đầy cung đỏ khuyết (7)

Chương 8: Gấm bản phủ đầy cung đỏ khuyết (8)

Chương 9: Gấm bản phủ đầy cung đỏ khuyết (9)

Chương 10: Gấm bản phủ đầy cung đỏ khuyết (10)

Chương 11: Gấm bản phủ đầy cung đỏ khuyết (11)

Chương 12: Gấm bản phủ đầy cung đỏ khuyết (12)

Chương 13: Gấm bản phủ đầy cung đỏ khuyết (13)

Chương 14: Gấm bản phủ đầy cung đỏ khuyết (14)

Chương 15: Gấm bản phủ đầy cung đỏ khuyết (15)

Chương 16: Gấm bản phủ đầy cung đỏ khuyết (16)

Chương 17: Gấm bản phủ đầy cung đỏ khuyết (17)

Chương 18: Gấm bản phủ đầy cung đỏ khuyết (18)

Chương 19: Gấm bản phủ đầy cung đỏ khuyết (19)

Chương 20: Gấm bản phủ đầy cung đỏ khuyết (20)

Chương 21: Gấm bản phủ đầy cung đỏ khuyết (21)

Chương 22: Gấm bẩn phủ đầy cung đỏ khuyết (22)
Chương 23: Gấm bẩn phủ đầy cung đỏ khuyết (23)
Chương 24: Gấm bẩn phủ đầy cung đỏ khuyết (24)
Chương 25: Gấm bẩn phủ đầy cung đỏ khuyết (25)
Chương 26: Gấm bẩn phủ đầy cung đỏ khuyết (26)
Chương 27: Gấm bẩn phủ đầy cung đỏ khuyết (27)
Chương 28: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (1)
Chương 29: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (2)
Chương 30: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (3)
Chương 31: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (4)
Chương 32: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (5)
Chương 33: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (6)
Chương 34: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (7)
Chương 35: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (8)
Chương 36: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (9)
Chương 37: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (10)
Chương 38: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (11)
Chương 39: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (12)
Chương 40: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (13)
Chương 41: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (14)
Chương 42: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (15)
Chương 43: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (16)
Chương 44: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (17)
Chương 45: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (18)

Chương 46: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (19)
Chương 47: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (20)
Chương 48: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (21)
Chương 49: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (22)
Chương 50: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (23)
Chương 51: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (24)
Chương 52: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (25)
Chương 53: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (26)
Chương 54: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (27)
Chương 55: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (28)
Chương 56: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (29)
Chương 57: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (30)
Chương 58: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (31)
Chương 59: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (32)
Chương 60: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (33)
Chương 61: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (34)
Chương 62: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (35)
Chương 63: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (36)
Chương 64: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (37)
Chương 65: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (38)
Chương 66: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (39)
Chương 67: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (40)
Chương 68: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (41)
Chương 69: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (42)

Chương 70: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (43)

Chương 71: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (44)

Chương 72: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (45)

Chương 73: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (46)

Chương 74: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (47)

Chương 75: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (1)

Chương 76: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (2)

Chương 77: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (3)

Chương 78: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (4)

Chương 79: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (5)

Chương 80: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (6)

Chương 81: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (7)

Chương 82: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (8)

Chương 83: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (9)

Chương 84: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (10)

Chương 85: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (11)

Chương 86: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (12)

Chương 87: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (13)

Chương 88: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (14)

Chương 89: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (15)

Chương 90: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (16)

Chương 90: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (17)

Chương 91: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (18)

Chương 92: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (19)

Chương 93: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (20)

Chương 94: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (21)

Chương 95: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (22)

Chương 96: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (23)

Chương 97: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (25)

Chương 98: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (26)

Chương 99: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết

không (27)

Chương 100: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (28)

Chương 101: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (29)

Chương 102: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (30)

Chương 103: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (31)

Chương 104: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (32)

Chương 105: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (33)

Chương 106: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (34)

Chương 107: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (35)

Chương 108: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (36)

Chương 109: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (37)

Chương 110: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (38)

Chương 111: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (39)

Chương 112: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (40)

Chương 113: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (41)

Chương 114: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (42)

Chương 115: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (43)

Chương 116: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (44)

Chương 117: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (45)

Chương 118: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (1)

Chương 119: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (2)

Chương 120: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (3)

Chương 121: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (4)

Chương 122: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (5)

Chương 123: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (6)

Chương 124: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (7)

Chương 125: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (8)

Chương 126: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (9)

Chương 127: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (10)

Chương 128: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm

nơi đâu (11)

Chương 129: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (12)

Chương 130: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (13)

Chương 131: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (14)

Chương 132: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (15)

Chương 133: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (16)

Chương 134: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (17)

Chương 135: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (18)

Chương 136: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (19)

Mở đầu

Tết Nguyên Tiêu năm đó, nàng nữ giả nam trang trộm theo thánh giá đi xem pháo hoa.

Đêm xuân gió thổi ngàn hoa nở, cánh hoa rụng như mưa, ánh sao rực rỡ. Lầu các đẹp đẽ, mái đỏ cong cong. Vua quan ở trên lầu các, đứng trên cao để nhìn được xa, chỉ thấy những chiếc xe ngựa sang quý, chạm gỗ trầm hương đỗ đầy đường. “Phụng tiêu uyển chuyển, ánh trăng lay động, suốt đêm rồng cá rộn”. [1]

Đoàn người nhộn nhịp, nhiều tiếng động lớn, xa hoa đồi trụy. Nàng tránh ở trong đám người vụng trộm mong chờ, chỉ vì đế vương cao cao tại thượng là phụ hoàng của nàng nhưng từ nhỏ chưa từng gặp mặt. Nàng không nghe theo mẫu thân khuyên can, cuối cùng vụng trộm chạy đến tìm gặp, gặp được, nhưng lại trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Còn nàng giả trang thành thiếu niên, tư thái xinh đẹp, ưu nhã như vẽ, khiến bách quan liên tiếp chú ý, muốn tìm cách hỏi thăm xem là công tử nhà ai, mong gả nữ nhi nhà mình cho nàng.

Nàng né tránh mọi ánh nhìn, chuyên tâm đánh cờ với một lão giả xảo trá. Lão giả bày trận huyền diệu, chiến phong sắc bén, vài người đã bại trận. Tính tình thiếu niên dễ dàng tâm cường háo thắng, làm gì chắc đó, lại thận trọng, cuối cùng qua hai canh giờ, cờ đen rốt cuộc bao trùm nửa bên, chiến thắng được cả sảnh đường ủng hộ. Lão giả kéo nàng đánh tiếp ván khác, chợt nghe mọi người huyên náo, hình như có người lên các, rốt cục nhịn không được trông qua, chỉ thấy ngọn đèn dầu lay động, đám người túm tụm quanh một người mặc áo trắng hơn tuyết, trong trẻo nhưng lạnh lùng xuất trần giống như tiên lẫn trong đám phàm nhân. Hắn ngước đôi mắt lười biếng nhìn qua, môi mỏng nổi lên màu sáng bóng nhạt, cặp mắt màu lam như hồ nước, mị hoặc phong lưu như yêu tinh.

Nghe nói trong triều thần, chỉ có người đó được thánh sủng, tuổi còn trẻ đã là phụ tá đắc lực của Thánh Thượng, thì ra chính là hắn.

Làm như biết được sự chú ý của nàng, bên môi người nọ hơi hiện một vòng vui vẻ mập mờ không rõ, quăng đến trên người nàng rất nhanh mất đi, như sao xẹt trên trời, thoáng qua tức thì. Tim nàng tự dưng đập như trống, sau khi đảo mắt che dấu, lông mi dài phủ xuống, thoáng qua bóng mờ nhàn nhạt trong đáy mắt như nước. Đánh cờ không còn theo luật, lão giả dựng râu trừng mắt, nàng sau nửa ngày từ chối chơi tiếp, có phần chật vật chạy thục mạng ra.

Trên thềm đá gạch ngọc trong vườn hoa nhỏ, từng cụm mai vàng toả hương, nàng một thân một mình chống cằm ngồi ở trên bậc thềm ngọc, với bóng nhạt thành đôi, hình độc ảnh đơn.

Thích thú nhịn không được ngâm khẽ:

"Thềm lạnh lẻ loi ngắm ánh trăng, sương đậm hoa thơm quanh đình nhỏ" Đằng sau chính là "Từ khi phân tán sau ân ái, nhân gian không đường đến nhà tiên, mặc cho hồn mộng đến chân trời." Thiếu niên chẳng biết đến cảm giác tương tư, chỉ yêu mến hai câu thơ trên, dùng trong lúc này đúng là có chút hợp với hoàn cảnh.

Sau lưng lại đột nhiên vang lên một hồi cười khẽ, tiếng nói thuần khiết, không trung mơ hồ có tiếng ngọc va chạm vào nhau, như tiếng trời trầm thấp truyền đến: "Không biết là đang tưởng niệm ai đây?"

Nàng kinh hãi cứng người, ngoái đầu nhìn lại, đứng dậy.

Đã thấy người nọ cong môi mà đứng đó, mặt mày đẹp đẽ ẩn bên trong bóng cây mờ ảo, diện mạo như ngọc, môi giống như hoa đỏ, chắc là vì uống rượu, ánh mắt lại có chút mê ly.

Nàng không lộ thân phận, chỉ dùng lễ thăm viếng: "Thảo dân tham kiến Thượng Thư Đại nhân."

Người nọ không nói, có chút nhíu mày: "Thảo dân?"

Nàng đáp không kiêu ngạo không nịnh bợ, trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Phải"

Hắn nhàn rỗi mở miệng: “Chơi cờ không tồi.”

Nghe nói người này thường cùng Hoàng đế đánh cờ, trong nội cung thường thắng, liền có tâm muốn quyết cao thấp, nhịn không được mở miệng: “Không biết có may mắn cùng Đại nhân chơi ván kế tiếp hay không.”

Hắn cũng không nói gì, chỉ nheo mắt nhìn nàng, ánh sáng nhạt chớp động trong đôi mắt xanh, không cảm thấy nàng mạo muội hay là không biết tự lượng sức mình. Nàng đột nhiên phát giác mình đường đột, mím môi không nói. Hắn lại trì hoãn bước chân đi đến trước mặt nàng, có chút cúi người, tóc đen chảy xuống, loáng thoáng chạm lên vai của nàng, chỉ cảm thấy tươi mát dị thường, ẩn ẩn thấm hương lạnh, nhất thời cũng thất thần. Hắn lại duỗi ra ngón tay thon dài trắng nõn nghịch hoa rơi trên vai nàng, cánh hoa mềm mại dừng một lát ở đầu ngón tay, sau đó theo gió mà đi, nhưng đầu ngón tay lại lưu hương, bị ánh trăng chiếu, mang theo quý khí sạch sẽ trắng nõn.

Nàng nhìn đến ngốc, nhìn sang đôi mắt thâm thúy của hắn, đỏ mặt mỉm cười: “Đêm khuya sương lạnh, Đại nhân thân thể quý giá, hay là nhanh chóng trở về đi.”

Vừa nói như vậy, sau lưng quả thật truyền đến tiếng kinh ngạc của nội thị: “Đại nhân, thì ra ngài trong này!”

Một vòng ánh sáng như nước dồn dập chảy qua trong đôi mắt hắn, lại giống như hoa tươi đẹp, như pháo hoa rơi, diễm lệ như hồ yêu ngàn năm. Hắn cong môi, hơi thở như lan giống như cười mà không phải cười ở bên tai nàng: “Ta tưởng là ai, hóa ra là một mỹ nhân xinh đẹp như hoa!”

Hơi thở ấm áp mơ hồ đụng chạm vành tai tuyết trắng, nóng bỏng, mặt nàng thoáng chốc đỏ ửng, ngu ngơ ngẩng đầu. Hắn cũng đã xoay người, bóng lưng thon dài thẳng tắp dần dần đi xa trong bóng đêm.

~~~~~~

[1] Đây là bài thơ Thanh ngọc án của tác giả Tân Khí Tật. Ở trên là bảng dịch thơ của Điệp luyến hoa.
~~~~~~

Bản gốc

Đông phong dạ phóng hoa thiên thụ,
Cánh xuy lạc, tinh như vũ.
Bảo mã điêu xa hương mãn lộ.
Phụng tiêu thanh động,
Ngọc hồ quang chuyển,
Nhất dạ ngư long vũ.

Nga nhi tuyết liễu hoàng kim lũ,
Tiếu ngữ doanh doanh ám hương khứ.
Chúng lý tầm tha thiên bách độ,
Mạch nhiên hồi thủ,
Na nhân khước tại,
Đăng hoả lan san xứ.
Dịch thơ:
Đêm xuân gió thổi ngàn hoa nở,
Rụng như mưa, sao rực rỡ.
Ngựa quý, hương đưa, xe trạm trổ.
Phụng tiêu uyển chuyển,
Ánh trăng lay động,
Suốt đêm rồng cá rộn.

Ngài tằm, liễu tuyết, tơ vàng rủ,
Phảng phất hương bay, cười nói rộ.
Giữa đám tìm người trăm ngàn độ,
Bỗng quay đầu lại,
Người ngay trước mắt,
Dưới lửa tàn đứng đó.

http://tieulun.hopto.org

Chương 1: Gấm bẩn phủ đầy cung đỏ khuyết (1)

“Két” thanh âm trầm buồn vang lên khi cánh cửa điện nặng nề sơn son mạ vàng mở ra. Trong điện không thắp đèn cuối cùng cũng có vài tia sáng mờ mờ, từng chùm ánh sáng le lói chiếu vào tạo thành những chùm sáng vàng óng ánh trên những miếng vàng, giống như một nhúm lửa sáng yếu ớt, xa xa phía trên hành lang gấp khúc có một đoàn người bận rộn, đèn cung đình mờ nhạt theo đoàn người đi trên đường không tiếng động, giống như ma quỷ từ từ đi đến gần.

Đoàn người tới cửa đại điện, đám lửa trong những chiếc đèn cung đình vụt lóe lên, mới chiếu rõ hơn mười người nữ tử quỳ trong điện, đều là y phục màu trắng. Nữ tử quỳ gối ở đầu cỡ khoảng 30 tuổi, một mái tóc đen như gấm phủ lên trên vai, trong điện tối tăm vẫn không thể che lấp gương mặt diễm lệ của bà

Nội thị cầm đầu lướt qua các nữ tử, mở thánh chỉ ra tuyên đọc:

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, Cố thị hầu hạ vua đến nay, ngang ngược kiêu căng, lẳng lơ mê hoặc chủ, làm loạn hậu cung, mất đi sự hiền đức, vua nhớ tình cũ, cho nàng toàn thây, ban thưởng rượu độc để tự sát.” Nội thị cười lạnh một tiếng: “Cố Tiệp Dư, tiếp chỉ tạ ơn đi.”

Thân thể Cố Tiệp Dư nhoáng một cái, một đôi mắt đẹp như nước mùa thu bình tĩnh dừng ánh mắt trên thánh chỉ, chỉ nghe trong điện yên tĩnh không tiếng động. Bà khẽ nhếch đôi môi đỏ, cuối cùng thở dài một hơi yếu ớt, chậm rãi đứng dậy. Nhũ mẫu bên cạnh cuối cùng cũng không nhịn được khóc lên, bò lên kéo váy Cố Tiệp Dư, khóc không ra tiếng: “Tiệp Dư, không được.” Bà như thể dùng toàn lực, gắng sức ôm lấy hai chân Cố Tiệp Dư. Cố Tiệp Dư không thể đi về phía trước, cúi đầu nhìn mặt bà: “Cô cô, hà tất người phải như vậy.”

Nhũ mẫu khóc ròng nói: “Tiệp Dư, người có từng suy nghĩ, nếu như người đi rồi, Công chúa phải làm sao bây giờ, cuộc đời này của nàng chỉ có người để dựa vào, nếu người đi, nàng dựa vào cái gì mà sống!”

Cố Tiệp Dư nghe bà đề cập đến nữ nhi, trong mắt đã ẩm ướt.

Nội thị trông thấy thế, nghiêng đầu sang bên nháy mắt, một người thị vệ chém xuống một đao giữa lưng nhũ mẫu. Cố Tiệp Dư the thé hô lên: "Đừng!" Thị vệ nhanh tay, nhũ mẫu "Ô ô" một tiếng ngã xuống đất. Một vũng máu lớn từ dưới người bà chảy ra, nhuộm đỏ váy áo màu trắng của bà, lập tức máu tanh gay mũi. Nữ tử trong điện thấy thế hoảng sợ thét lên, không xong rồi. Hai tay Cố Tiệp Dư còn khựng lại giữa không trung, chằm chằm vào mắt nhũ mẫu còn chưa khép lại, thân thể run như lá rụng, bi thương kêu: "Cô cô..."

Nội thị sắc bén nói: "Tiệp Dư, nếu như không tự sát, đừng trách chúng ta giết sạch mọi người ở trong điện này."

Thân thể Cố Tiệp Dư chấn động, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt người hầu đang chậm rãi bị dời đi. Dòng máu kia chầm chậm nhỏ xuống theo từng bước đi, chỉ lưu lại hai vệt máu ở phía sau, trong mâm sơn đỏ đặt một cái bình nhỏ tráng men màu xanh khảm kim loại. Bà nắm chặt lòng bàn tay, chỉ cảm thấy hai tay run không cầm được, trong điện hơn mấy chục mạng người chỉ cần bà chết là được cứu sống, huống chi còn có Mạn Nhi, Mạn Nhi... Nghĩ đến cuộc đời này hai mẹ con âm dương cách biệt, khó gặp lại nhau, trên mặt xinh đẹp của bà chậm rãi chảy xuống hai hàng lệ trong suốt, cố vượt qua tâm tư, dùng sức mở cái nắp. Bà nhìn trở lại góc sâu trong điện, nhìn nhũ mẫu nằm ở trong vũng máu, nhớ tới mộng đẹp phồn hoa kiếp nầy, chợt cười rộ lên, như thể trong vũng máu cuối cùng sẽ nở rộ ra đóa hoa diễm lệ.

Lúc này một bóng thiếu nữ từ trong điện chạy ra đụng ngã, "bốp" một tiếng, nghiêng tay hất văng cái chai rớt trên mặt đất. Lúc này ở trên vàng "Xì..." một đám khói độc, nội thị kinh hãi, duỗi ngón tay hướng thiếu nữ: "To gan, ngươi! Ngươi!"

Thiếu nữ tóc đen uốn lượn, dài đến chân, vẻ mặt lạnh lẽo đứng trong điện. Dung mạo trẻ tuổi tương tự với Cố Tiệp Dư, cũng chỉ thấy thiếu nữ toàn thân áo trắng lạnh lùng như tuyết, tuy vẻ mặt như vậy, vẫn xinh đẹp mê hồn.

Nội thị biết nàng là Lâm Quan Đế Cơ (Công chúa Lâm Quan), mọi người đều nói vị Đế Cơ này nhát gan sợ phiền phức, cẩn thận quá mức, cũng không tranh giành với người, hôm nay sao lại dám đánh đổ rượu độc, tức giận nói:

“Khá lắm Lâm Quan Đế Cơ...”

Lâm Quan, tuyên hiệu của Đế Cơ trong nội cung từ trước đến nay mang theo chữ “Dương”. Chỉ có nàng. Năm đó nữ quan dâng tấu chương thỉnh cầu Hoàng đế ban tên cho, Hoàng đế đang cùng hoàng hậu ngắm trăng trong ngự hoa viên, trên trời lúc đó có sao băng sa xuống, Hoàng đế hạ bút thành văn: “Tên là Lâm Quan đi.”

Trong nội cung đều cười, Lâm Quan, danh hiệu không giống với lẽ thường như thế, có thể thấy được Hoàng đế hờ hững đến mức độ nào, tựa hồ hai chữ này cũng thành tên của lãnh cung. Hoàng Tử, Đế Cơ cùng lứa nhìn thấy nàng liền gọi to “Lâm Quan”.

Cái tên này chính là đại biểu cho những khuất nhục gắn bó với nàng mười mấy năm qua như hình với bóng.

Cố Tiệp Dư nhìn thấy nàng, kinh hoảng trách cứ: “Mạn Nhi, con sao lại đi ra đây!”

Con ngươi Thượng Quan Mạn chuyển hướng đến Cố Tiệp Dư, nhíu mày cắn môi: “Nếu con không đi ra, không phải là trơ mắt nhìn người uống rượu độc sao.” Một tay túm lấy thánh chỉ trong tay nội thị, đọc hết rồi cười lạnh: “Phụ hoàng mấy chục năm chưa bước vào điện Thù Ly một bước nào, sao có thể lẳng lơ mê hoặc chủ, nói gì đến làm loạn hậu cung, cho dù làm loạn cũng là mười bảy năm trước, sao lại chờ tới bây giờ!”

Nội thị trừng mắt giận dữ mắng lớn: “Lớn mật.” Tức giận đến dậm chân bày tay áo hai bên tiếp chuyện: “Nếu Tiệp Dư không phối hợp, đừng trách nô tài dùng sức.”

Thượng Quan Mạn bước đến ngăn trước người Cố Tiệp Dư, thị vệ muốn đến kéo nàng ra, nàng nâng cao cái cằm, đứng thẳng quát lạnh: “Ta chính là Công chúa Lâm Quan do Thánh Thượng ngự phong, ai dám!” Cố Tiệp Dư sợ nàng có mệnh hệ gì, vội la lên: “Mạn Nhi ngốc, phụ hoàng con muốn giết ta, con có thể ngăn cản sao, còn không lui xuống.” Lâm Quan giả điếc làm lơ, thân thể cứng ngắc, lạnh lùng quét mắt về phía thị vệ.

Thị vệ bị ánh mắt nàng làm sợ hãi, cũng không dám đi lên. Nội thị thấy thế thân thể run lên, tức giận nói: "Công chúa có thể bảo vệ Tiệp Dư, để xem có thể bảo vệ nữ bộc trong điện này không!" Ánh mắt lóe lên, thị vệ túm tóc một cung nữ áo xanh từ các nữ tử trong cung, cung nữ sợ tới mức thét lên: "Công chúa cứu nô tỳ." Đó là người hầu thân cận nhất của nàng, mấy chục năm chỉ có nàng làm bạn, chỉ có nàng đi theo mình.

Sắc mặt Thượng Quan Mạn tái nhợt vài phần, lại hơi nhếch môi không nói lời nào, nghiêng đầu nhìn về phía nơi khác. Thị vệ thuận tay chém một đao, đầu cung nữ rơi xuống, trong điện lập tức vang lên những tiếng khóc cực kì bi thảm. Nàng lạnh giọng quát: "Đừng khóc." Chuyển con mắt hướng trong điện quét qua, nói: "Mẫu phi ngày thường đối đãi các ngươi như thế nào, các ngươi chẳng lẽ không biết. Cho dù mẫu phi đi rồi, những súc sinh này có thể tha cho các ngươi sao?"

Các cung nữ nghe vậy, chỉ dám âm thầm nức nở. Trong đám người, có một người đứng lên quỳ xuống bên người Thượng Quan Mạn. Thân thể nàng run không ngừng, lại cố tự trấn định, cúi đầu nói: "Công chúa nói đúng, nô tỳ không khóc. Bọn nô bộc trong điện Thù Ly cũng có vài phần cốt khí, cũng sẽ không để cho người xem thường."

Thượng Quan Mạn không khỏi liếc nhìn nàng một cái, chính là Thù Nhi, cung nữ thắp đèn bên người Cố Tiệp Dư, ngày thường không hay lên tiếng, không ngờ lúc này lại có chí khí.

Nội thị lạnh lùng cười: "Để xem ngươi nói thế nào." Hướng thị vệ bĩu môi một cái, thị vệ bắt Thù Nhi ra kéo tới. Thù Nhi ẩn nhẫn nhíu mày, cũng không nói một tiếng. Thị vệ giơ đao muốn chém, Thượng Quan Mạn lại bật thốt lên quát: "Khoan đã."

Nội thị cho rằng nàng rốt cục cũng thỏa hiệp, nháy mắt ra lệnh với thị vệ, thị vệ buông Thù Nhi ra, nội thị cười nói: "Đế Cơ phải suy nghĩ thật kỹ, nếu khiến tất cả mọi người trong điện này chết theo, chỉ sợ sau này không có người tiếp tục hầu hạ Đế Cơ."

Thượng Quan Mạn lãnh đạm liếc nhìn nội thị, chậm rãi mở miệng: "Rượu độc Phụ Hoàng ban thưởng bị đổ, làm phiền công công mang một lọ nữa đến

đây.”

Nội thị mới nhớ lại lại lấy rượu độc quan trọng hơn, nhưng hiện tại là nửa đêm cuối canh ba thật phiền toái, tức giận đến dậm chân dẫn mọi người đi.

Cố Tiệp Dư bấy giờ mới thở dài nói: “Chẳng qua chỉ là mấy canh giờ, tội tình gì chứ.”

Thượng Quan Mạn như thể đã dùng hết khí lực, chờ lúc nội thị rời đi, thân thể bỗng ngã ngồi trên mặt đất. Nàng úp mặt trên gối Cố Tiệp Dư, váy màu trắng trẻ trung trên người Cố Tiệp Dư, sợi vải cực trắng trong thuần khiết, dán trên mặt, cảm giác mát lạnh thanh đạm của ban đêm. Nàng gắt gao ôm lấy hai chân của người, trong điện ánh sáng mờ mờ u lãnh soi rõ sự tĩnh mịch tối tăm trong mắt nàng, như trong bóng đêm lạnh lẽo còn dư lại một chút trăng lạnh.

Nàng nhìn chằm vào khoảng không xa xa, kiên định mở miệng: “Mẫu phi không thể chết được, cho dù là Diêm Vương đến đây, nữ nhi cũng muốn cướp người từ trong tay ông ta về!”

http://tieulun.hopto.org

Chương 2: Gấm bẩn phủ đầy cung đỏ khuyết (2)

Bên ngoài điện hoàn toàn tĩnh mịch, vài cung nữ ôm đầu nghẹn ngào, Cố Tiệp Dư thần sắc vẫn bình thản quỳ gối tại chỗ. Trong điện tĩnh mịch, chỉ đốt một ngọn nến đỏ, nhẹ nhàng tỏa sáng, chiếu lên hai bức rèm thêu trong phòng, gợi lên màn lụa màu xanh, ở trung tâm có một lò xông khói bốn chân chạm rồng, tỏa ra từng sợi khói nhẹ. Nàng mở chiếc rương màu đỏ chạm rồng ra, chỉ thấy châu ngọc linh tinh, dưới đáy rương tối tăm nổi bật lên ánh sáng lấp lánh bốn phía, giơ lên ngón tay nhẹ nhàng khẽ vỗ, cầm lấy trâm cài tóc mã não màu xanh lam, tâm tư trầm ngâm, lại buông xuống. Thù Nhi cài một cây trâm vàng khác lên tóc nàng, nàng nhìn vào gương, bàn tay rút xuống. Thù Nhi ở sau người thấp giọng nói: “Tiệp Dư ngày thường cũng không trang phục lộng lẫy, Điện hạ cũng trang điểm sơ sài, có thể tháo ra được đều tháo ra hết.” Khuôn mặt nàng khổ sở, phát sầu nhìn trong gương.

Bỗng từ trong điện có một người đi đến, áo bào đen trắng, sợi tóc xám trắng, nhưng gương mặt lại từ ái, nàng xoay mặt mỉm cười vui vẻ: “La cô cô.” La cô ánh mắt yên tĩnh, lại khó nén sầu lo trong mắt: “Lão nô đoán Điện hạ sẽ không vô cớ hất đổ bình rượu độc.” Bà dừng một chút mới do dự mở miệng: “Điện hạ muốn đi cầu xin hoàng thượng sao?” Thượng Quan Mạn sắc mặt lạnh lùng, quay đầu đi chỗ khác: “Chỉ sợ ta chưa đi đến cửa cung, đã bị người ta ngăn lại, huống chi ông ta từ trước đến nay đều bạc bẽo, sao có thể tha cho mẫu thân đơn giản như thế được.”

La cô nhíu mày: “...”

Nàng có chút cúi đầu, nét mặt tái nhợt hiện lên một chút xấu hổ, nhưng rất nhanh được che lấp xuống dưới: “Cô cô, ta từng thấy qua vị Thượng Thư Đại nhân kia.” La cô nghi ngờ nói: “Vị tâm phúc của Thánh Thượng sao?” Mạn nhi lên tiếng: “E rằng chỉ có hắn có thể nói vài lời trước mặt phụ hoàng. Nghe nói sáng mai hắn sẽ tiến cung, đây là cơ hội duy nhất để cứu mẫu thân.” La cô lẳng lặng nhìn nàng, nàng im lặng ngẩng đầu lên. Trong gương đồng ố vàng phản chiếu gương mặt tái nhợt ẩn dưới tóc đen dày của nàng, lại thấy gương mặt trẻ trung xinh xắn, nàng nói: “Ta đây hai bàn tay trắng, duy có chút nhan sắc của mẫu thân cho.” La cô sớm đã đoán được, nghe nàng nói thanh âm đã rung động: “Nghe đồn vị Đại nhân kia thiết diện vô tư, đâu dễ

dàng bị nữ sắc dụ hoặc như vậy, những việc trong cung đình như thế này, hắn ta sẽ dễ dàng nhúng tay vào sao? Đám triều thần nói vốn dĩ rất sợ hắn, có thể khẳng định chắc chắn rằng hắn là tay lợi hại, Điện hạ như vậy, rõ ràng là tính lợi dụng hắn ta, nếu như chọc giận hắn ta, Điện hạ..."

Thù Nhi ngữ khí lo lắng: "Nhưng nghe trong nội cung đồn rằng, Chiêu Dương Công chúa rất hợp ý vị Đại nhân kia." Chiêu Dương Công chúa tiếng lành đồn xa, tư thái khuynh thành, lại là con gái hoàng hậu, hắn ta sẽ buông tha cho vị thiên chi kiều nữ này mà chọn vị Công chúa vô danh như nàng sao? Thù Nhi không hỏi, nàng cũng biết nàng ta muốn nói gì. Nàng không có phần thắng, chỉ có đánh cuộc, nhưng nàng nhất định phải đánh thắng trận này. Lòng bàn tay dùng sức che mặt lại, thanh âm hết sức bình tĩnh: "Cô cô, thời gian này xin người chăm sóc tốt mẫu thân, nhất định phải kéo dài thời gian tới khi ta trở về, nếu như ta không về được..." Nàng cúi đầu nói khẽ: "Ta sẽ đi theo mẫu thân." Thân thể Thù Nhi run lên, nước mắt đã lăn tăn trên má, quỳ trên mặt đất. La cô khóc không ra tiếng: "Điện hạ, vô luận như thế nào xin người nhất định phải cố gắng sống tốt, nếu không Tiệp Dư và lão nô không cách nào chịu được."

Trong mắt nàng dần dần ẩm ướt, cực lực đè nén nghẹn ngào trong miệng, thản nhiên nói: "Cô cô, giúp ta một chút nhé."

La cô yên lặng rơi lệ, lại không tiếng động khẽ chào nàng: "Ngày ấy Tiệp Dư thị tẩm, hoàng thượng từng ban cho một bộ y phục bằng lông chim có dải lụa vàng quấn cành hoa sen và một cái vòng vàng." Bà trầm thấp hít một tiếng: "Từ khi thất sủng, Tiệp Dư chỉ còn lại hai thứ này." Liền cùng Thù Nhi đi lấy.

Nàng nghe vậy, cũng không nói ra.

Chọn một đôi khuyên tai vàng ròng khắc chạm hoa đeo ở trên tai, làm nổi bật lên da thịt trắng nõn như sứ. Thù Nhi đã bưng lấy một hộp gấm hình vuông chạy đến, trên mặt mồ hôi chảy ròng ròng, tay áo mang gió, kinh hỉ hỏi: "Điện hạ người xem cái này." Nàng quay đầu đi, trong hộp gấm vàng có một cái lắc vàng ròng, ánh sáng giống như sa tanh, xâu qua sáu cái chuông vàng, giơ lên khẽ đụng một cái, gió mát rung động, ánh lên giữa lông mày nàng, khom người cài trên mắt cá chân, nổi bật lên một đôi chân ngọc nhỏ xinh

trắng nõn, làm tăng thêm vài phần quyến rũ phong tình, không khỏi mỉm cười.

La cô cũng đem áo lông chim đến, áo khoác có một lớp vải vàng quấn cành hoa sen, bên trong lông chim nhẹ như mây, chỉ cảm thấy lúc ẩn lúc hiện như tiên y, thoáng chốc trong điện sáng ngời. Nàng ngắm một lúc lâu, chậm rãi đi lại, giật mạnh lớp vải lụa vàng đính bên ngoài xuống, "Xoẹt" một tiếng bén nhọn, chỉ còn lớp lông chim tuyết trắng. Thù Nhi chưa phục hồi tinh thần lại, La cô lấy làm lạ hỏi: "Điện hạ..." Nàng nói: "Người đã vô tình, giữ lại vật cũ để làm gì, huống chi Chiêu Dương xưa nay xinh đẹp nổi tiếng, ta chỉ có thể dùng thanh nhã để lay động hắn ta." Nhìn Thù Nhi còn đang ngẩn người, nhíu mày nói: "Còn không qua đây!" Thù Nhi lúc này mới phục hồi tinh thần lại, hầu nàng mặc lên người.

Trước gương to, một người trang điểm nhạt, mái tóc chỉ đơn giản búi tầng tóc mây, dùng một trâm vàng đính hoa vấn ở sau ót, từng mảng tóc đen lớn như gấm uốn lượn phủ xuống, rủ xuống đến bên hông, có gió thổi nâng suối tóc như mực nhẹ nhàng bay múa. Vẽ lông mày đậm lá liễu cong cong, trong nội cung thịnh hành lông mày như núi xa, nàng vẫn kiên trì chọn lá liễu, lại dùng bút lông đậm, một điểm thanh thuý duy nhất trong màu trắng, nét vẽ đẹp nhất, cố ý chọn nhạt mà thần sắc không lẳng lơ, làm nổi bật lên đôi môi mềm mại đầy đặn, chiếu đến áo lông chim trắng muốt như tuyết trên người, lộ ra thanh lệ giống như hoa sen trong nước, chỉ có trước tà áo lưu lại màu vàng, nổi bật cao quý. Khẽ xoay người, trên mắt cá chân tiếng chuông giòn vang, mép váy bay lên, lộ ra một chút xíu tia sáng màu vàng, thoắt ẩn thoắt hiện, tựa như có cái tay nhỏ bé, gãi ngứa lòng người. La cô ở phía sau ngắm nàng, nhẹ giọng mở miệng: "Điện hạ, người cần phải suy nghĩ kỹ."

Nàng thấy xót xa, trong mắt dâng lên đám sương, cố gắng trấn định, hạ giọng nói: "Cho dù là núi đao biển lửa, ta cũng phải đi qua thử một lần." Trong mắt nàng hiện lên lạnh lẽo, âm thầm cắn răng: "Ta không thể để cho mẫu thân chết không minh bạch." La cô nén tiếng thở dài.

Tay đột nhiên run dữ dội, ngực chợt như muốn căng ra, nàng gắt gao nắm chặt tay, tâm phiền ý loạn hỏi: "Thù Nhi, giờ gì rồi?"

Thù Nhi nhanh chóng liếc mắt nhìn đồng hồ cát: "Hồi Điện hạ, giờ Dần một

khắc.”

Tiểu cung nữ ở ngoài rèm vội vã chạy tới, quỳ gối bên cạnh cửa ra vào thở nói: “Điện hạ, nô tài hỏi thăm rõ ràng, giờ Thìn dùng đồ ăn sáng, Chiêu Dương Công chúa nhận mệnh hoàng hậu làm chủ nhà cùng Thượng Thư Đại nhân tản bộ tại ngự hoa viên.”

Nàng cứng rắn quát lạnh: “Ngươi hỏi thăm rõ ràng, ngươi phải biết một câu hôm nay, chính là ảnh hưởng tánh mạng mọi người từ trên xuống dưới Thù Ly cung!”

Tiểu cung nữ sợ tới mức dập đầu: “Nô tỳ không dám có nửa điểm giấu diếm.”

Nội thị bẩm phủ nội vụ, lại đem rượu độc về, cũng chỉ có bốn canh giờ, bây giờ đã qua hai canh giờ, không còn kịp nữa rồi. Thù Nhi chưa kịp chải đầu cho nàng, nàng đột nhiên đứng dậy. Thù Nhi vội vàng không kịp lấy lược ra, một đám tóc bị giật mạnh xuống. Thù Nhi cả kinh che môi, nàng chưa kịp cảm thấy đau, chỉ dặn dò Thù Nhi: “Chuyện này chớ để mẫu thân biết rõ.”

Thù Nhi vội kêu lên: “Điện hạ, còn hài nữa.”

Nàng cúi đầu nhìn nhìn vòng vàng trên mắt cá chân, nổi bật lên vừa đúng một đôi chân ngọc mảnh khảnh, vô cùng làm cho người ta thương tiếc, mang hài sẽ không có phần nhẹ nhàng, thích thú nói: “Miễn.”

Nàng xoay người muốn đi gấp, Thù Nhi và La cô đều vội vàng gọi: “Điện hạ!”

Nàng quay đầu dậm chân, tiếng chuông theo gió mát thanh thúy lọt vào tai. Nàng thở dốc không cho phép mình hối hận, đoạn tuyệt nỗi buồn hiện ra ngoái đầu nhìn lại thản nhiên cười, như trên trời thiêu đốt một mảnh mây hồng diễm lệ: “Chờ ta trở lại!”

Váy áo uốn lượn không tiếng động lướt qua mặt đất, nàng xoay người lẩn vào trong bóng đêm có thể cắn nuốt người, bóng lưng dần dần nhạt, tiếng chuông cũng dần dần nhỏ không còn nghe thấy.

http://tieulun.hopto.org

http://tieulun.hopto.org

Chương 3: Gấm bẩn phủ đầy cung đỏ khuyết (3)

“Thượng Thư Đại nhân!”

Một tiếng tang thương thống khổ, hai bóng người bổ nhào vào trước kiệu. Kiệu phu đã vén màn kiệu, Hách Liên Du xoay người đi vội, nghe vậy không khỏi sững người lại. Hộ vệ sớm đã xông lên ngăn cản hai người, mới thấy là một đôi vợ chồng già tóc bạc, chỉ nghe ông lão bị cản ở ngoài tường khóc rống chảy nước mắt: “Đại nhân, chỉ cần người thả con ta, táng gia bại sản ta cũng đồng ý, nhà của ta chỉ có một người nỗi dõi này, nếu hắn đi rồi, Cát gia ta sẽ vô hậu... Ta có gia sản bạc vạn, nguyện ý dâng toàn bộ... Đại nhân...”

Bà lão khóc phụ họa: “Ngàn sai vạn sai là chúng ta sai, chỉ cầu Đại nhân tha cho con ta...”

Hách Liên Du không khỏi nhíu mày, mắt đảo qua: “Đã xảy ra chuyện gì?” Một nam tử gầy trơ cả xương bên cạnh vội bước nhanh qua, ở trước mặt vợ chồng đằng kia lặng lẽ cười: “Cát lão trượng, con trai các ngươi đốt giết đánh cướp không có chuyện nào nào không làm, Đại nhân chúng ta phán hắn tội chết, đó là theo lẽ công bằng chấp pháp, huống hồ đã đồng ý cho các ngươi gặp hắn, đã khoan dung ngoài vòng pháp luật, lại vẫn không biết đủ, đến nơi đây làm ồn, còn không mau xuống dưới, đừng làm chậm trễ thời gian Đại nhân chúng ta tiến cung!”

Ông lão chỉ thấy một đôi mắt nhỏ như đậu đen của hắn, quay tít không ngừng, hai mảnh râu đen trên môi động đậy, thật xấu xí như con chuột, cả kinh cơ hồ nghẹn ngào. Bọn hộ vệ thấy hắn phản ứng thái quá, nhịn không được chỉ cười. Bà lão nhìn thấy khe hở vội bước đến đoạt lấy kiếm hộ vệ, cố gắng đưa lên trên cổ, tóc tai bù xù, nghiêm nghị quát: “Nếu người không đồng ý thả con ta, ta lấy máu nhuộm phủ Thượng Thư!”

Ông lão thấy bà như thế, sợ tới mức vội gọi: “Phu nhân!”

Bà lão không để ý tới, chỉ nhìn chằm chằm Hách Liên Du, cắn răng dùng hết sức cứa cổ mình. Hộ vệ chung quanh thấy tình hình này sợ ngây người, cũng không dám tùy tiện tiến lên.

http://tieulun.hopto.org

Hách Liên Du lúc này mới quay đầu, tia nắng ban mai sạch sẽ, chiếu lên hình dáng ngũ quan thanh tú của hắn thật rõ ràng. Ánh sáng mặt trời vốn là nhu hòa, ngược lại làm nổi bật lên ánh mắt sâu không lường của hắn. Tròng mắt hắn cứ như một loại bảo thạch màu lam, càng phát ra cảm giác xa cách lạnh lùng. Bà lão kia lần đầu thấy hắn, vẻ ngoài tuấn mỹ vô song như vậy, lập tức ngẩn ngơ, đao trong tay liền cũng nới lỏng. Hộ vệ bước nhanh đoạt binh khí bén trong tay bà, lúc này bà lão mới hoàn hồn, đột nhiên giao tiếp với ánh mắt Hách Liên Du, như bỗng chốc chạm phải ác khí trên lưỡi kiếm sắc lạnh, bỗng nhiên run một cái, chỉ nghe thanh âm lạnh lùng của hắn: "Nuôi không dạy, là lỗi cha mẹ, trở về trấn tỉnh lại đi." Không nhìn nữa, khom người quay vào kiệu, bà lão vẫn còn khiếp sợ. Ông lão quỳ trên mặt đất lại lập tức hai mắt trợn lên, toàn thân run rẩy. Bà lão lúc này mới phục hồi tinh thần lại, cố tránh sự kìm giữ của đám hộ vệ bò qua, nghẹn ngào kêu lên: "Lão gia!"

Miệng ông lão sùi bọt mép, cánh tay run rẩy chỉ hướng cỗ kiệu: "Trên đời sao có... người... vô tình thế này!" bà lão nghe vậy, chỉ biết ôm ông lão khóc thảm thiết: "Lão gia..."

Cỗ kiệu sớm đi xa.

Người gầy lúc nãy cũng không đi theo, nhìn qua một hai ông bà già chỉ là mời đến hộ vệ: "Thật sự là khó coi, mau mau tìm đại phu..."

Một tiếng roi thanh thuý vang lên, ngự hoa viên cánh hoa tuôn rơi, người rảnh rỗi lảng tránh, cả vườn yên tĩnh không tiếng động.

Dương xa (xe dê) tinh xảo hoa lệ, là do Hoàng đế vì Chiêu Dương Công chúa mà làm. Dương xa chính là cách gọi của tiền triều, đến triều đại này, Hoàng đế ngại dê không oai, lại bởi vì để nữ tử dùng, liền cho người tìm hai con ngựa nhỏ đỏ thẫm để đổi. Dương xa không cột buồm, giường sắt sơn đỏ, bày hương án lại dùng cái ô màu đỏ che nắng, bởi vậy trên xe không chỉ có thư thái thoải mái, phong cảnh ven đường cũng nhìn rõ không sót gì. Chiêu Dương mừng rỡ, tự mình chọn lựa mười tám người điều khiển vẻ ngoài thanh tú, vui vui vẻ theo hầu, mỗi lần xuất hành, đều ngồi dương xa, hôm nay đi ngự hoa viên, đương nhiên không ngoại lệ.

Chỉ nghe tiếng đàn sáo vang xa, bánh xe khảm bạc lấp lóa, chiếc quạt lông vũ quét bạc ẩn hiện, cách cái ô đỏ bay múa theo gió, phía trên dương xa sắc màu rực rỡ, châu ngọc trên tóc cung nữ rung động, áo tơ như khói như sương. Dương xa chạy qua, tiếng cười nữ tử nghe như oanh hót, cùng với tiếng nói trầm thấp của nam tử, một loạt ân thanh nghe như cầm tiêu hợp tấu.

Lại không biết ở đâu vang lên tiếng chuông nhỏ, "Đinh đinh" "Đinh đinh" dồn dập lại trầm ổn từng tiếng xuyên thấu hơi sương mỏng, càng phá vỡ thanh âm cầm tiêu hợp tấu, thanh thúy làm cho nhóm người điều khiển xe đều nghển cổ nghe. Hách Liên Du mặc áo vàng quần xanh trên giường đỏ nhàn rỗi ngồi ngay ngắn, không đếm xỉa tới nâng cái cằm lên, bóng vỡ rơi xuống trên hình dáng thanh nhã của hắn, thần sắc như thể nghe đến xuất thần. Thượng Quan Chiêu mặc hoa phục bên cạnh hắn, dung nhan diễm lệ khuynh thành, thấy thế thoáng nhìn đại cung nữ mặc cung trang tím nhạt sau lưng. Đại cung nữ vội hơi cúi người, xoay người lặng yên xuống đài, ống tay áo bị gió phất phát ra tiếng động. Hách Liên Du như cảm thấy điều gì, ánh mắt nhàn nhạt quét tới. Đôi mày diễm lệ của Thượng Quan Chiêu phút chốc khẽ cong, thoáng nhìn trở lại, đã là vẻ kiều mỵ nhu tình như nước.

Tiếng chuông dường như càng ngày càng gần.

Sáng sớm ngự hoa viên bao phủ một tầng sương, cánh hoa tươi tốt ánh vàng tràn ngập, cuối đường lại giống như tầng tầng màn lụa, sương mù lúc có lúc không nhìn thật mờ ảo. Trong ngự hoa viên hương hoa bốn phía, trong sương mù trắng ẩn có mỹ nhân lả lướt đi tới, áo lông chim trắng như tuyết, tóc đen như mực, quần áo tỏa hương trong gió, tư thái như ngọc cốt tạo thành, da thịt sáng bóng. Mọi người thấy vậy không khỏi ngây người, nhất thời như người trời hư hư thực thực.Người điều khiển lại cũng không tự giác ngừng xe, nghỉ chân mà trông.

Bởi vì Chiêu Dương thích màu đỏ, trong nội cung nhiều hoa phục màu sặc sỡ, bỗng nhiên trông thấy mỹ nhân áo tơ trắng, cảm giác tươi mát sảng khoái, càng gây sự chú ý. Bởi vậy cũng không người nào tiến lên ngăn cản nàng. Đợi nàng đi đến gần, đại cung nữ vừa rồi hồi được thần trí, trầm tức quát khẽ: "Nô tỳ lớn mật, dám ngăn ngọc giá của Công chúa." Lại thấy mỗi người đều như mất hồn, lập tức trợn mắt nhìn: "Thất thần làm cái gì, còn không kéo nàng ta xuống!"

http://tieulun.hopto.org

Con mắt Thượng Quan Mạn lạnh lùng đảo qua, người điều khiển lại nhất thời do dự, nàng đã cúi đầu chậm rãi thi lễ: “Tỷ tỷ kim an.”

Thượng Quan Chiêu sững sờ, phần đông tỷ muội trong nội cung, đa số nhận ra nàng, nàng cũng không nhận ra người khác, tình huống này lâu nay đã thành thói quen, chỉ nhẹ gật đầu, lại có phần không vui với việc Thượng Quan Mạn chặn đường, đang muốn thét bảo nàng xuống dưới, đã thấy Thượng Quan Mạn không hỏi nàng, đưa mắt lên thẳng tắp nhìn về phía Hách Liên Du bên người. Mặt của hắn ẩn chứa tâm tình khó hiểu, con mắt xanh thẳm thâm trầm tựa như bóng đêm trực tiếp nhìn xuống. Hắn vốn cao ngạo, vừa ngồi trên xe vua, càng phát ra cảm giác trên cao nhìn xuống, một khắc hắn nhìn qua, bốn mắt nhìn nhau chỉ cảm thấy ánh mắt của hắn sắc bén như điện, trong lòng nàng rung động, như gặp ma, lại cảm thấy trước mắt mờ mịt.

Nàng rõ ràng đang nhìn hắn, hoảng hốt lại cảm thấy không phải, giống như là nhiều năm trước, nàng vẫn là Công chúa vô danh rất ngây thơ, ở trong vườn hoa nhìn thấy hắn, phong tư lười biếng trác tuyệt hơn cả ngọc đẹp, con mắt hồ mị mà mê ly ngừng trên mặt nàng, cười khẽ gọi nàng “Mỹ nhân hoa”.

Con mắt nàng trầm tĩnh giống như nước sâu, như ngọc đen đẫm nước, ẩn có hàn ý thoát ra, nữ tử nhìn hắn, ai cũng thẹn thùng, không e dè như thế lại là số ít. Hắn bất giác có hứng thú có chút cong môi, nàng lại nhẹ nhàng chuyển mắt, thong thả cười nói: “Lâm Quan có chuyện quan trọng thỉnh giáo Đại nhân, không biết Đại nhân có thể dừng một chút để nói chuyện.”

http://tieulun.hopto.org

Chương 4: Gấm bẩn phủ đầy cung đỏ khuyết (4)

Hách Liên Du chính là hoàng tử dị quốc *(nước khác)*. Tuy là con tin của bổn quốc, lại quá mức được lòng vua, phá tổ chế nắm giữ trọng trách trong triều, đã là phụ tá đắc lực cho Thánh Thượng, lại là "Đệ nhất mỹ nam tử". Nữ tử trong ngoài nội cung ai cũng hướng tới. Hoàng đế từng ở trước mọi người mỉm cười nói: "Hận hắn không phải là con trẫm". Con trai thứ sáu của Hoàng đế vốn chết non, trải qua câu nói này, mọi người liền đùa giỡn xưng hắn là Lục hoàng tử. Từ đó về sau, nữ tử trong ngoài nội cung càng hao hết tâm tư tiếp cận hắn. Thượng Quan Chiêu ngày thường vô cùng chán ghét những chuyện này, nghe Thượng Quan Mạn mở miệng, lập tức tức giận đến sắc mặt đỏ bừng, lại không đợi Hách Liên Du tỏ vẻ thốt ra: "Không cho phép!"

Thượng Quan Chiêu từ trước đến nay kiêu căng, trước mặt Hách Liên Du đã có phần thu liễm lại, lời này vừa nói ra chỉ cảm thấy không ổn, lại nghe Hách Liên Du thấp giọng cười, trầm giọng mở miệng: "Điện hạ cũng thấy rõ, vi thần và Chiêu Dương Công chúa đi dạo ngự hoa viên, thật sự khó có thể phân thân."

Thượng Quan Chiêu mím đôi môi tinh xảo, mắt thoáng nhìn mặt hắn, trong lúc vui vẻ có đắc ý, như hoa mẫu đơn trong ngự hoa viên, không hề cố kỵ nở rộ dưới ánh mặt trời. Thượng Quan Mạn kéo váy lên, chân ngọc hơi lộ ra, trắng muốt sáng long lanh, càng kéo càng cao, để da thịt lộ trước mặt người khác, lập tức mặt đỏ tới mang tai, nhìn trộm xem xét Hách Liên Du thờ ơ lạnh nhạt, chỉ sợ hắn cũng nhìn đến, phất tay áo trách mắng: "Còn không lui xuống!"

Hiển nhiên những người điều khiển cũng đã trông thấy, đều chuyển ánh mắt, ánh mắt rời rạc, hơn phân nửa thân ảnh Hách Liên Du đều ẩn trong bóng mờ, ánh mắt sáng quắc, nhất thời khó có thể nắm bắt.

Nàng biết hắn sẽ cự tuyệt, việc trong cung đình, ngoại thần đương nhiên không muốn nhúng tay, hôm nay nàng mặc như thế, cơ trí như hắn, sớm đã đoán ra điều bất thường, mặc dù hắn không muốn, nàng hết lần này tới lần khác muốn kéo hắn vào bằng được. Ngẩng đầu, đôi lông mày dài rậm nhíu vào một chỗ, mang theo vài phần xinh đẹp gợi cảm, thanh âm nàng thanh

nhuận dễ nghe, vang bên tai tựa như tiếng sáo: “Nếu ta nói chuyện quan trọng, liên quan tiền đồ của Đại nhân?”

Hắn nghe vậy nheo mắt, bình tĩnh nhìn về phía nàng.

Nàng cũng mỉm cười ngửa đầu nhìn lại, trong con ngươi sâu kín, có tất cả kiên trì của nàng, chờ đợi, cùng với cuộc gặp gỡ nóng bỏng năm đó, nhưng dần dần tràn ngập hơi nước, như làn sương đọng lại trên cành hoa, như nỗi buồn vô cớ khi mới gặp gỡ đêm đó.

Mặt trời sớm đã lên, màn sương bị xua tan, bóng mờ từ từ tan đi, nếu không nhanh chóng, chỉ sợ không kịp. Bỗng nhiên nắm chặt váy, trong lòng bàn tay lại toát mồ hôi. Hắn là Hình bộ thượng thư, nhiều ít kỳ án đều do hắn phá án và bắt giam, ánh mắt tất nhiên là sắc bén khác thường, hình như chỉ bằng một tay đã có thể xé rách tầng lớp ngụy trang trùng trùng, không chút lưu tình nào bắt được nàng, chỉ cảm thấy sắp không duy trì được, hắn lại ngó mặt đi chỗ khác nói với Thượng Quan Chiêu: “Xin Công chúa chờ một lát.”

Thần sắc Thượng Quan Chiêu như oán giận, rõ ràng không muốn. Hắn cúi người hạ giọng nói vài tiếng bên tai nàng, Thượng Quan Chiêu lập tức mây đỏ đầy mặt, hai nắm tay loạn rủ xuống trước ngực hắn. Hắn hàm chứa ý cười nhẹ nhàng nắm tay nàng. Thượng Quan Chiêu khẽ gắt một tiếng, rút tay về xoay mặt không để ý đến hắn nữa, lại ra lệnh cho đàn sáo tấu lên.

Hách Liên Du xuống xe, xe vua chạy qua, cũng không đi xa, vẻn vẹn cách đó không xa chờ hắn. Hắn toàn thân mặc thường phục màu lam chắp tay đứng ở phía trên nền đá cẩm thạch, quần áo bay bồng bềnh, chỉ đứng tại đó liền khiến không người nào có thể dời tầm mắt, nhưng khí thế của hắn quá mạnh mẽ, khiến cho nàng không dám thân cận. Mặt hắn không vui giận, ngược lại như đàm luận công sự: “Điện hạ, vi thần chỉ cho người thời gian nửa khắc đồng hồ.” Ánh mắt của hắn quét tới, hình như có vài tia cảnh cáo: “Chuyện liên quan đến tiền đồ…, còn chưa muốn nói sao.”

Bộ dạng nàng phục tùng thu mắt, cười nhạt: “Đại nhân sao biết điều ta muốn nói với Đại nhân không quan hệ đến tiền đồ.”

Hắn hiển nhiên không kiên nhẫn, nhíu mày nhìn bóng dáng cành hoa nhỏ

vụn: “Thời gian của người không nhiều lắm.”

Thượng Quan Mạn lấy lại bình tĩnh, cũng mỉm cười: “Ta mặc dù sống trong thâm cung, nhưng việc triều đình cũng có biết đôi chút. Thái tử không thân cận với phụ hoàng, tứ hoàng tử và thất hoàng tử lại nhiều lần được phụ hoàng phong thưởng. Trong triều thậm chí truyền tin phụ hoàng có ý bỏ thái tử, thái tử cùng hai vị hoàng tử chỉ thấy tranh đấu gay gắt, nhất định âm thầm lôi kéo Đại nhân.” Nàng dừng một chút, nhẹ nhàng liếc hắn: “Theo tính tình Đại nhân, tự nhiên sẽ không làm bạn cùng bọn họ, nhưng cái này cũng chắc chắn đắc tội hai vị hoàng tử và thái tử đương triều, lúc này nếu Đại nhân cưới Chiêu Dương, chẳng phải là cam nguyện cho mọi người chỉ trích?”

Đôi mắt nàng trắng đen rõ ràng, nhìn lại cảm giác mang theo ý lạnh, thanh âm cực kỳ mềm ngọt, lọt vào tai chỉ cảm thấy dạt dào tình cảm. Những câu từ trong môi nàng thoát ra, lại không khỏi làm cho người ta cam chịu, nàng nói: “Đại nhân, ta và ngươi đều biết, cao xử bất thắng hàn (trên cao không tránh khỏi cô đơn).”

Cẩn thận xem thần sắc hắn, mặt hắn vẫn không có biểu tình, vẫn đứng ở đó, khóe môi cong lên một chút, ánh mắt lại nhìn xa xa. Trong nội tâm nàng hiểu được, hắn đích thị là đã nghe lọt, càng cố hạ giọng: “Huống chi trong nội cung ai không biết tâm tư Chiêu Dương ái mộ Đại nhân, phụ hoàng nếu là có tâm thành toàn, sớm tứ hôn, vì sao không nói một câu đối với việc này? Ta nghĩ trong nội tâm Đại nhân hiểu rõ hơn ta.”

Nghe nàng nói xong, hắn lại xoay mặt vỗ tay mà cười: “Điện hạ tuy là nữ tử, nhưng cái nhìn lại sắc bén hơn đàn ông.” Hắn nhẹ nhàng nhíu lông mày, môi mỏng mang ý cười hơi mở, trong lười biếng có vài phần hứng thú, lại như kiếm bén trong mưa, hàn quang nhấp nháy, làm cho người ta sởn tóc gáy, hắn ngữ khí nhàn rỗi: “Nói như vậy, Điện hạ có cao kiến gì?”

Những lời cuối cùng muốn nói, mấy chữ nghẹn lại trong cổ, tim như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực, nàng kéo váy khom người: “Xin Đại nhân cứu mẫu thân ta một mạng.”

Ánh nhìn tán thưởng trong mắt hắn rõ ràng giảm đi vài phần, cũng không kinh ngạc, giống như sớm đã hiểu rõ trong lòng, thần sắc hờ hững: “Việc

trong cung đình, thứ cho thần không có quyền nhúng tay.” Liếc mắt quét qua bóng mặt trời, hắn nói: “Đến giờ rồi.” Không thêm một câu, xoay người liền đi.

Hắn lại quả thật thấy chết mà không cứu.

Nàng nhìn qua bóng lưng của hắn, bên môi tràn đầy cảm giác mất mát khôn cùng, lớn tiếng kêu: “Đại nhân.” Bước nhanh đuổi theo.

Tiếng chuông dồn dập hỗn loạn vang lên, như mưa sắp rơi xuống, quấy rầy ao sen yên tĩnh. Hắn rốt cuộc nhịn không được ngoái đầu nhìn lại, đã thấy mép váy nàng tung bay, một đôi chân ngọc trắng muốt khéo léo như ẩn như hiện dưới váy lông chim như khói như sương, từng điểm màu vàng ánh lên, nhỏ tí xíu, làm cho người ta nhịn không được muốn nắm chặt, hắn đã không tự giác đem ánh mắt rơi xuống dưới váy nàng**.**

Nàng chú ý tới ánh mắt của hắn, lại hô nhỏ một tiếng, giống như bị xô ngã xuống. Áo trắng như tuyết, như cánh chim nhẹ chao rơi. Mái tóc đen của nàng theo gió tung bay, như bay múa trong đêm, chỉ thấy dưới tóc là dung nhan thanh tú xinh đẹp, con ngươi sáng trong như nước mùa thu, cặp môi đỏ nóng bóng mà mê người, hòa quyện vào nhau, như một tấm lưới, toàn bộ nằm trong tầm mắt thợ săn.

Nàng biết rõ, váy trắng rộng rãi theo gió tung bay, nàng giống như bướm giương cánh, rõ ràng là cực đẹp.

Thân hình hắn dừng một chút, ánh mắt như mũi nhọn, cuối cùng tiến lên đón được nàng. Nàng cố ý né tránh tay hắn đưa qua tới, chỉ nghe một mùi hương bạc hà thoang thoảng xộc đến. Nàng mềm mại nhào vào trong lòng hắn, ánh mắt của hắn quăng xuống, lại khiến nàng không dám ngước mắt nhìn lên.

Thân hình hắn ngăn trở tầm mắt xa xa của Chiêu Dương, tất nhiên là nhìn không được tình hình lúc này ra sao. Nàng không khỏi âm thầm nghi hoặc, là hắn sớm đã ngờ tới, hay là hắn vô ý. Không cho phép nàng nghĩ nhiều, nàng giương cánh tay nắm chặt lấy vạt áo hắn, rủ con mắt xuống, chỉ thấy hàng lông mi dài rậm rung động, đôi môi no đủ phấn nộn, nàng thẹn thùng nói nhỏ: “Đại nhân nếu cứu mẹ ta, là sẽ có được...” Chỉ thấy tay của hắn dừng lại

ở bờ vai, đốt ngón tay thon dài mà trắng nõn, mang theo quý khí thanh bạch, không thể không thừa nhận, trong nội tâm ngượng ngùng khó có thể mở miệng, trên mặt bỗng đỏ bừng, cuối cùng nói: "…Ta."

Hắn nghe vậy lại bật ra tiếng cười trầm trầm, thanh âm kia từ lồng ngực hắn truyền tới, làm cho chân tay của nàng đều run lên. Hắn mỉm cười dò xét nàng: "Vẻ đẹp của Điện hạ không thể so với Chiêu Dương, làm sao lại tự tin có thể làm cho vi thần bỏ nàng chọn người."

Sắc mặt nàng trong nháy mắt chuyển trắng, thần sắc cơ hồ sụp đổ. Nàng không ngờ, hắn lại không chút thương tiếc nói thẳng ra đánh tan tôn nghiêm của nàng, không một chút lưu tình nào. Không. Nàng không thể yếu thế, nếu hôm nay nàng trong cơn tức giận phẩy tay áo bỏ đi... Nàng không dám nghĩ nữa, mím chặt khóe môi, dứt ra khỏi lồng ngực của hắn, xoay người đưa lưng về phía hắn.

Hắn khinh thường nàng, nàng lại thêm dây dưa càng không phần thắng, đơn giản lấy lui làm tiến, làm cho hắn cảm thấy mất mát, thích thú mở miệng nói: "Đại nhân nếu cưới Lâm Quan, sẽ tránh được mũi nhọn chỉa vào. Nếu sau này Đại nhân vì yêu mến Chiêu Dương, bỏ rơi Lâm Quan, sau đó tái giá, Lâm Quan cũng sẽ không có dị nghị, huống chi, sen cúc mặc dù không có vẻ đẹp diễm lệ bằng mẫu đơn, nhưng vẫn có vẻ thanh lệ." Nàng một thân áo lông chim dựa vào gió mà đứng, bên mặt chuyển thành độ cong đẹp nhất, ngước mắt nhàn nhạt nhìn hắn: "Đại nhân nói thử xem?"

http://tieulun.hopto.org

Chương 5: Gấm bẩn phủ đầy cung đỏ khuyết (5)

Nàng từng nhiều lần hỏi hắn, ngày đó, vì sao hắn đột nhiên đồng ý với nàng. Hắn chỉ nói, ngày ấy nàng cô độc đứng ở trong gió, làm cho hắn bỗng nhiên nhớ tới một câu:

Phương Bắc có giai nhân, tuyệt thế mà cô đơn.

.....

Hắn lẳng lặng đứng ở đó thật lâu, làm cho nàng nhớ tới trúc xanh ở khe núi thăm thẳm, trầm tĩnh lại ẩn chứa năng lượng vô cùng, khí chất này, lại không ai có tư thái cao quý bằng.

Còn đang xuất thần, lại không biết khi nào hắn đã bước đến trước người, nàng không tự giác ngả thân ra sau, lại chống lại hai mắt gần trong gang tấc của hắn,

Khoảng cách gần như vậy, nàng mới nhìn rõ con ngươi màu lam của hắn, màu lam không có một tia tỳ vết nào, làm cho người ta nghĩ đến nước biển mênh mông, mê người, quá sâu thẳm, nếu như không cẩn thận, sẽ chết chìm. Nàng quay đầu đi, lại nghe hơi thở của hắn rừng rực phả qua vành tai, thanh âm kia cũng mềm nhẹ rơi vào tay trong tai: “Điện hạ có vẻ đẹp như sen cúc hay không, thử xem mới biết.”

Phút chốc nàng giương mắt nhìn lại, lại cảm giác hắn hơi cúi người dùng tay kéo váy nàng lên, nàng bối rối muốn che. Hắn lại phút chốc bắt lấy mắt cá chân trần của nàng, lòng bàn tay hắn thật nóng, thật mạnh mẽ, giống như bị kìm sắt bóp chặt, như sắp bị bóp gãy, trong lòng nhất thời xấu hổ và giận dữ khó tả. Hắn đã tháo chiếc lắc vàng xuống, không đếm xỉa đặt vào trong tay áo.

Nàng đến giờ vẫn không tiếp xúc với nam tử nhiều lắm, bị những hành động trêu cợt như thế, rặng mây đỏ xinh đẹp sớm đã phủ khắp bên tai, hắn chỉ có chút cong môi, sửa sang vạt áo xoay người rời đi.

http://tieulun.hopto.org

Nàng cực thẹn rồi lại cực hận, hận chính mình không có năng lực, để mặc người khi dễ làm nhục, nhưng nàng không thể không mở miệng dặn dò: "Xin Đại nhân cần phải nhanh lên."

Hắn làm như cũng không nghe thấy, bóng lưng càng lúc càng xa, cũng như năm đó.

Giờ Thìn đã qua, vừa mở cửa nhỏ trong nội viện, nội thị liền kinh hoảng dũng mãnh tiến ra, lòng của nàng phút chốc liền trầm xuống. Bọn hạ nhân nhận ra nàng, chỉ sợ bị nàng giữ lại, lập tức tán đi như chim thú gặp họa. Nàng đâu còn chú ý được, tâm hồn sớm đã bay đến trong điện, chỉ sợ không kịp, chỉ sợ trở về nhìn thấy chính là thi thể lạnh như băng, càng không dám nghĩ, thất tha thất thểu bước vào cửa.

Nội thị đang bức Cố Tiệp Dư uống rượu độc. Nàng chật vật xông vào trong điện, búi tóc đã rời rạc, quần áo dính bụi, đâu còn có vẻ ngăn nắp vừa rồi, chỉ giống như một du hồn, quanh thân đều bọc một tầng âm lãnh. Nội thị nhận ra Lâm Quan, cho rằng nàng lại muốn hất đổ rượu độc, bị dọa đến hơi nghiêng đi, đã thấy nàng chạy vội tới bên người Cố Tiệp Dư, hai đầu gối mất lực ngã quỳ xuống đất, kinh hãi gắt gao ôm lấy Cố Tiệp Dư.

Nội thị chỉ sợ Thượng Quan Mạn lại vướng bận, không kiên nhẫn phân phó: "Kéo nàng ta xuống!"

"Ngươi dám!"

Hai tay Thượng Quan Mạn càng ôm chặt, xoay đầu lại trong mắt sâu kín tóe ra hàn quang, nội thị cả kinh gần như lên tiếng cầu khẩn: "Điện hạ, trì hoãn hoàng mệnh chính là tội chết, nô tài không muốn rơi đầu. Nếu người không tránh, đừng trách nô tài thất lễ!" Cắn răng truyền đi một cái ánh mắt, lại ngang ngược kéo hai tay nàng. Đế Cơ chính là thân thể thiên kim, không phải những người này có thể đụng vào, La cô thét một tiếng bổ nhào qua, thị vệ kia vung tay lên hất La cô ngã trên mặt đất, đập mạnh vào gáy, hôn mê bất tỉnh.

Cố Tiệp Dư càng hận, rưng rưng cắn răng nói: "Ta uống là được, không cần liên lụy đến người khác!" Nàng vội giãy khuỷu tay Thượng Quan Mạn.

Thượng Quan Mạn hoảng hốt hô: “Mẫu thân...” Cố giữ hai tay nàng, móng tay bấm vào trong thịt, cũng không biết ai đau hơn, thấy nàng ngăn cản như thế, Cố Tiệp Dư lập tức lệ rơi lã chã: “Mạn Nhi ngoan, mẫu thân xin lỗi con, sau khi ta chết, con cần phải trở thành con nuôi bên cạnh Triệu Sung Viện, bà ấy và ta vẫn còn chút tình cảm, mà bản thân lại không con, bằng không con là một Đế Cơ cô đơn làm sao có thể sống sót ở thâm cung này.”

Nàng cuối cùng rơi lệ, lệ nóng hổi, nhưng rơi xuống trên má lại lạnh buốt, trong nội tâm vừa tức vừa đau, nhìn qua Cố Tiệp Dư cắn môi, vừa gắt gao cắn, vừa trừng mắt hướng về phía nội thị, đem tất cả oán giận phát tiết trên người hắn: “Truyền đạt hoàng mệnh, ta không ngăn cản ngươi, nhưng ngươi cũng phải nghĩ, người ngươi muốn giết là ai. Mẫu phi bằng giọng hát oanh vàng chấn động hậu cung, từng một thời được sủng ái, thánh tâm khó dò, nếu như ngày nào đó phụ hoàng nhớ đến, còn có trái ngon cho ngươi ăn?”

Nội thị nghe nàng nói có lý, vụng trộm đánh giá một phen, gấp đến độ ngược lại không biết như thế nào cho phải: “Điện hạ, người rốt cuộc muốn nô tài làm như thế nào?”

“Nửa khắc.”

Ánh mắt nàng bức hắn, lời nói có khí phách: “Chỉ cần chờ thời gian nửa khắc.”

Nội thị oán hận cắn răng một cái: “Được, sẽ chờ nửa khắc, nếu không có thay đổi, nếu như Điện hạ lại ngăn trở, nô tài cũng bất chấp lễ quân thần.” Thích thú vung tay áo: “Đốt hương.”

Khói trắng lượn lờ, khắp trong điện chỉ còn mấy người.

Cháy hết một đoạn... Lại một đoạn

Gió thổi vào trong điện, chỉ lắng tai nghe thanh âm bên ngoài, ngoài đại điện, trống trơn cũng không người đến.

Hương dần tàn thành tro, thoáng chốc đã không còn bao nhiêu thời gian. Ánh mặt trời ngoài cửa sổ tràn vào, mây dày che ngày, chỉ cảm thấy trong nháy

mắt âm lãnh, trong điện lại tiếp tục không tiếng động, tĩnh mịch tràn ngập, cuối cùng một vòng tro hương rơi xuống, Thù Nhi "Ô" lên khóc một tiếng.

Nội thị lặng lẽ mấy tiếng, mắt cũng không giơ lên, đưa tay ra lệnh một tiếng: "Ra tay đi."

http://tieulun.hopto.org

Chương 6: Gấm bẩn phủ đầy cung đỏ khuyết (6)

Trong điện lập tức rối loạn, chỉ nghe tiếng gào thét tiếng quát lớn hỗn loạn ở trong điện, giống như bầu trời sập xuống. Thượng Quan Mạn bị thị vệ giữ chặt tay chân lại không thể động đậy. Thù Nhi thấy thế, giữ chặt vạt áo thị vệ không tha, lại bị đá một cước vào bụng, đau đến mức nằm bò trên mặt đất rốt cuộc không đứng dậy được.

Nội thị bưng rượu độc lên, bóp chặt quai hàm Cố Tiệp Dư dùng sức rót vào...

"Không..."

Thanh âm khàn giọng từ trong cổ tràn ra, Thượng Quan Mạn kịch liệt giãy dụa, đôi mắt hoảng sợ đau thương dần dần hiện lên hơi nước, tuyệt vọng bi thương ùn ùn kéo đến, một điểm ánh sáng cuối cùng trong mắt dần dần ảm đạm. Từ nhỏ chưa một lần được nhìn thấy phụ hoàng, duy chỉ nhớ rõ thân ảnh cô đơn của mẫu thân đứng phía trước cửa sổ, chỉ biết là nếu ngoan ngoãn nghe lời, trên mặt mẫu thân sẽ hiện lên nụ cười, về sau không biết ở đâu đọc được câu:

"Xin làm bóng theo cùng chàng vậy.
Chàng đi đâu cũng thấy thiếp kề bên[1] "
"Ơn vua như nước chảy về đông,
Được yêu lo lúc lạnh lùng bỏ rơi[2] ."...
Nguyên là như vậy.

Không khỏi rơi lệ, đàn ông trên đời này, đều bạc tình bạc nghĩa.

Một tiếng kêu hốt hoảng từ ngoài điện: "Hạ thủ lưu tình!" Tiếng bước chân lập tức dồn dập mà đến, chỉ thấy quan cao áo gấm, chính là y phục của người hầu bên cạnh hoàng thượng, đúng là Diêu Hỉ người hầu hạ bên cạnh Hoàng đế. Mọi người trong điện đều cả kinh. Đôi mắt yếu ớt của Thượng Quan Mạn lại bỗng nhiên sáng ngời, có thể làm cho người bên cạnh hoàng thượng đến, có thể thấy được thể diện người nọ vô cùng lớn, phấn khởi tránh xa đám thị vệ, bò qua lật đổ ly rượu trong tay nội thị. Cố Tiệp Dư bị sặc đến nỗi liên tục ho khan, môi thâm đen, Thượng Quan Mạn vịn bà kinh hoảng gọi lớn: "Mẫu thân..."

http://tieulun.hopto.org

Lúc này nội thị chỉ biết kinh hoảng, xoay mặt nhìn tình cảnh mẹ con hai người sau lưng, đang muốn trách cứ. Thượng Quan Mạn cúi đầu chỉ thấy Cố Tiệp Dư trong ngực hơi thở mong manh, rượu độc đã xuống đến cổ, ngẩng mặt liền trực tiếp khiển trách: "Còn không tuyên ngự y!" Nội thị đang muốn nổi giận, Diêu Hỉ cũng gặp tình cảnh trong điện, vội tuyên thánh chỉ: "Thánh Thượng khẩu dụ, đặc xá tử tội cho Tiệp Dư."

Cố Tiệp Dư giống như cũng nghe thấy, như thể gắng gượng hơi cuối, nghe hắn đọc xong, thân thể lung lay sắp đổ, mềm nhũn đổ vào trong ngực Thượng Quan Mạn. Lúc này, dĩ nhiên nói không ra lời, trên sống lưng Thượng Quan Mạn chảy mồ hôi lạnh. Diêu Hỉ liền một cước đạp tên nội thị đang ngây người tại chỗ: "Còn không mau đi!"

Lúc này nội thị mới hoàn hồn, hoảng loạn nói "Dạ" bỏ chạy ra ngoài điện.

Màn gấm trong nội thất lay động, toàn bóng người, thái y bắt mạch cho Cố Tiệp Dư, uống thuốc vào, mới có thể xem như giữ lại một mạng, chỉ tiếc cổ họng đã tổn hại, khó có thể nói chuyện nữa. Thái y liên tục lắc đầu, yên lặng rời khỏi điện.

Thượng Quan Mạn đuổi theo ra: "Thái y, xin hãy cứu gia mẫu." Ngự y xoay lại liền vái chào thật dài: "Điện hạ, thần thật sự là bất lực." Xoay người liền đi, Thù Nhi vội một bước đến gần đem ngân lượng nhét vào trong tay ông. Ngự y sợ tới mức vội vàng lui bước. Thượng Quan Mạn lạnh nhạt mở miệng: "Thái y chính là chê ít sao?"

Ngự y vừa nói vừa thối lui: "Thần không dám." Thù Nhi rốt cuộc thông minh, đuổi theo ông không tha. Thái y bị quấn bất đắc dĩ phất tay áo: "Điện hạ, không phải thần không cứu, thật sự là cứu không được." Vượt qua Thù Nhi, vội vàng đi.

"Cứu không được."

Nàng dậm chân đứng ở trên bậc thang, đem mấy chữ này ở giữa răng môi nhấm nuốt nhiều lần, trên hành lang vốn là có gió, bây giờ càng thổi mạnh tới, cảm giác mát lạnh tận trong nội tâm. Nàng đột ngột khẽ cắn răng, lại cắn

nát da, khóe môi chảy máu ra liên tục.

Thù Nhi sợ hãi kêu: "Điện hạ." Ánh mắt Thượng Quan Mạn lạnh làm người sợ hãi, chỉ hỏi: "Diêu A Ông đi có xa không?"

Thù Nhi vội đáp: "Cũng không xa." Nàng không phát một lời, chậm rãi lau đi vết máu khóe môi, bước đi nhanh.

Sớm đã có người truyền tin, nàng cúi đầu đứng ở phía dưới mái hiên, tắm rửa sạch sẽ chỉ thấy cổ của nàng sắp thành đường cong thon dài xinh đẹp. Diêu Hỉ xem như được hoàng thượng sủng ái từ lâu, lúc trước cũng nhờ Cố Tiệp Dư mà tránh được phạt, bởi vậy đối với nàng còn xem như khách khí, thấy bốn phía không người, lúc này mới hạ giọng kêu một tiếng: "Điện hạ."

Nàng ngẩng đầu lên, vầng sáng như sao ngoài điện chiếu đến trên gương mặt lạnh lùng không son phấn của nàng, càng cảm giác tái nhợt không có huyết sắc. Nàng kêu một tiếng: "A Ông" liền khom gối muốn hành lễ, Diêu Hỉ bị dọa vội đỡ hai khuỷu tay nàng, sợ nói: "Điện hạ đây là muốn giết lão nô."

Nàng mới nghiêng đầu, cụp hàng mi dày xuống, đáy mắt một màu đen, nàng thở dài sâu kín: "Diêu thúc nếu không giúp mẹ con chúng ta, chỉ sợ là không ai chịu giúp bọn ta."

Diêu Hỉ còn có bận tâm trong lòng, chỉ cười mỉa nói: "Điện hạ chuyện này." Được nàng cúi đầu, lại nhớ vài phần tình nghĩa cũ, do dự mở miệng: "Không biết Điện hạ muốn hỏi điều gì?"

Nàng mỉm cười mừng rỡ, nhưng trên mặt lại đau thương, vẫn rủ mắt nói khẽ: "Mẫu thân mười mấy năm qua một mực giữ bổn phận, cũng chưa từng tranh thủ tình cảm, lại càng không hiểu vì sao phụ hoàng lại hạ ý chỉ này." Vừa nói lông mi rung động, một chút nước mắt trượt mà không rơi, đọng lại phía trên lông mi dài. Diêu Hỉ luống cuống khuyên nhủ: "Điện hạ đừng thương tâm." Hắn thở dài khẩu khí, mới giảm thanh âm thấp xuống: "Điện hạ... Có biết đánh cờ"

Nàng ngước mắt kinh ngạc, con ngươi đen nhánh giống như trên bầu trời đêm không có sao. Diêu Hỉ đột nhiên không dám nhìn thẳng, chỉ nói sơ:

“Ngày trước mơ hồ nghe người ta ở trước mặt Hoàng hậu nương nương nói một câu, kỳ nghệ (tài chơi cờ) của nhi nữ Cố Tiệp Dư vô cùng tốt.”

Thân thể nàng chợt chấn động, trong nội tâm vẫn cười lạnh, chỉ vì chuyện này? Rốt cuộc không đè nén được oán hận, lạnh lùng nói: “Chiêu Dương Công chúa xinh đẹp nhất thiên hạ, người nào dám địch nổi, nàng tại sao vì thế mà đưa mẹ con ta vào chỗ chết.”

Diêu Hỉ nghe nàng nói như vậy, gấp đến độ trên trán đẫm xuống mồ hôi, nói: “Điện hạ chớ nói như vậy, chính là bởi vì xinh đẹp nhất thiên hạ, mới không thể chia cho người bên ngoài một chút ánh sáng.” Chung quy ở đây quá lâu, ông vội vàng cáo từ, trước khi đi không quên dặn dò: “Lúc này chỉ xem như là giáo huấn, Điện hạ có thể chịu bao lâu thì gắng chịu, nhớ lấy không thể quá lộ tài năng!”

Nhìn chung quanh không người, lúc này mới vội vàng đi.

Đây là bài học lớn, dùng giọng nói của mẫu thân của nàng để đổi.

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

[1] “Xin làm bóng theo cùng chàng vậy. Chàng đi đâu cũng thấy thiếp bên”: Đây là 2 câu trong Chinh phụ ngâm khúc của Đặng Trần Côn. Chinh phụ ngâm khúc có 13 phần, 2 câu này nằm trong phần thứ 11 -Ưu lão (lo già), câu số 369 và 370, được dịch lại bởi Đoàn Thị Điểm. Hai câu gốc là “Ngọc nhan tuỳ niên tước. Trượng phu do tha phương”

[2] “Ơn vua như nước chảy về đông, Được yêu lo lúc lạnh lùng bỏ rơi”: Đây là 2 câu trong bài Cung từ (Lời trong cung) của Lý Thương Ẩn. Nguyên văn là “Quân ân như thủy hướng đông lưu. Đắc sủng ưu di thất sủng sầu”
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

Chương 7: Gấm bẩn phủ đầy cung đỏ khuyết (7)

Đêm đã khuya, trong điện một chút ánh sáng lác đác chiếu lên bóng người sau màn che, trong điện tĩnh mịch. Thù Nhi không tự giác nín thở, chợt nghe một tiếng xa xôi: "Sao rồi?" Thù Nhi cả kinh thầm vỗ ngực, đưa mắt nhìn lên, mới thấy Thượng Quan Mạn mặc trên người áo lưới *(là loại áo xếp li nhiều tầng)* không một tiếng động ngồi ở phía trên ghế bành, màn tơ bay múa, lướt qua gương mặt không có chút máu của nàng, giống như một nữ quỷ xinh đẹp.

Thù Nhi lấy lại bình tĩnh, sau nửa ngày mới nói khẽ: "Điện hạ, trong nội cung cũng không nghe thấy có tin Đế Cơ chuẩn bị gả đi." Thanh âm của nàng cực thấp. Thù Nhi không tự giác liền giảm thấp thanh âm xuống, nghe như thế, trong điện trống trải, càng thêm quỷ mị.

Thượng Quan Mạn miễn cưỡng ngước mắt, nước mắt rơi xuống trên mặt nàng, nàng nhịn không được rụt vai lại, chỉ nghe lời nói mỏi mệt của Thượng Quan Mạn: "Chỉ như thế thôi sao?"

Thù Nhi sững người lại, nhỏ giọng mở miệng: "Trong nội cung đều nói Điện hạ dám can đảm thị uy với Chiêu Dương Điện hạ, đoạt vị hôn phu trong lòng của nàng, nói... Nói Điện hạ chính là..." Nàng vụng trộm liếc nhìn nàng: "Là con hồ ly."

Thượng Quan Mạn ngược lại giống như cũng không giật mình, giơ tay lên không đếm xỉa tới sợi tóc bị gió thổi loạn: "Chỉ sợ vẫn có lời còn khó nghe hơn cơ."

Thù Nhi cúi đầu không nói.

Lời đồn đãi chuyện vô căn cứ trong nội cung, lời nói bào mòn cả vàng *(lời nói có sức mạnh ghê gớm)*, ai có thể không quan tâm. Nàng và Cố Tiệp Dư ẩn nhẫn mấy chục năm nay, bất kỳ kiểu châm chọc khiêu khích nào cũng đều dằn lòng nuốt xuống. Nhìn Công chúa áo thô tuỳ ý được thay bằng áo lông chim, bồng bềnh như tiên, hôm nay nàng đích thị là xinh đẹp đến mức đáng sợ, nhớ lại thần sắc không cam lòng của Chiêu Dương, lại nghĩ đến sự căm

hận sẵn có trong nội tâm, đúng là cảm thấy vô cùng thoải mái. Nhưng, tiếp theo... Thượng Quan Mạn tựa người trong thành ghế, tầng tầng áo lưới tập hợp lại một chỗ, cảm giác nàng nhỏ bé vô cùng. Thù Nhi không nghe tiếng động, không khỏi giương mắt, đã thấy nàng hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy trăng khép lại như sợi bông, chợt nghe nàng khẽ cười một tiếng, sâu kín tự nói: "Hắn muốn làm gì đây?"

Thù Nhi kinh ngạc một chút, lời này nghe như là hỏi nàng, vừa giống như không phải, lại không biết nên trả lời thế nào. Lúc này, một bóng người bên trong điện trở ra, Thượng Quan Mạn vụt đứng dậy, cũng không dời bước, chống tay lên bàn trà, ngữ khí lại thấp mềm: "Mẫu thân ngủ rồi sao?"

Mới thấy người kia là La cô, tay vịn một cái khăn trên trán, thanh âm cũng hạ cực thấp: "Đang ngủ."

Thượng Quan Mạn chần chờ buông xuống: "Vậy..."

La cô thở dài một tiếng: "Chủ tử biết mình không thể nói, thần sắc ngược lại rất bình tĩnh, những năm này, có sóng to gió lớn gì chưa từng gặp qua, nỗi đau trong lòng chủ tử, cũng không phải chỉ có thế này." Bà từ ái nhìn nàng: "Ngược lại Điện hạ đã mệt mỏi một ngày, sớm đi nghỉ ngơi thôi."

Thượng Quan Mạn đáp nhẹ một tiếng: "Ta muốn đi thăm người một chút." Lập tức bước nhanh vào trong điện.

Trong điện duy chỉ đốt một ánh nến, màu xanh trên màn chiếu lên bóng dáng nhu nhược. Nàng đi mấy bước liền nghỉ chân, cứ như vậy lẳng lặng nhìn mẫu thân, cách màn nhìn không rõ lắm, mơ hồ cảm thấy thần sắc bà quả thật là bình thản, nhưng nàng biết rõ trong nội tâm bà tất nhiên là đau lòng. Từ khi bà hiểu chuyện, bà một mực yêu quý giọng nói của mình, mặc dù bà không tranh, mặc dù bà tuyệt vọng, nhưng có lẽ từ sâu tận đáy lòng nào đó, vẫn là hi vọng người kia có thể tới liếc nhìn bà một cái.

Chính là người nọ không lưu tình chút nào viết thánh chỉ xuống ban chết, phụng chỉ đến đây cũng chỉ là vô danh tiểu tốt. Nếu không phải nàng đi tìm hắn...

Thượng Quan Mạn yên lặng ngồi xổm xuống, tay áo rộng thùng thình uốn lượn. Nàng cuộn hai đầu gối nghiêng đầu tựa ở phía trên lò xông, trên gương mặt như sứ bị tóc đen ánh lên, trắng đen nổi bật rõ ràng. Nàng lặng im hồi lâu, cuối cùng mới trầm thấp thở dài.

Lòng đã chết, chết cũng tốt, vô tình vốn dĩ tốt hơn đa tình.

Đêm đã khuya rồi, nô bộc trong điện đã đi hết, nhất thời chỉ còn lại bốn người, trong nội viện càng quạnh quẽ. Thù Ly cung, đương kim Thánh Thượng mười bảy năm chưa đến, sớm đã được công nhận là lãnh cung. Do đó, lại càng giống điện Diêm Vương, âm trầm trong trẻo nhưng lạnh lùng, chỉ có du hồn. Từ từ đi đến điện bên, Thù Nhi vẫn còn chờ đó, đôi mắt đẹp dò xét nàng, vẫn cảm thán, lại chỉ còn lại một người là nàng.

Cũng được, hoàng hậu biết nàng biết đánh cờ, đích thị là mật thám gây chuyện, như thế, ngược lại bớt việc.

Vung tay áo: "Ngươi cũng mệt mỏi, đi nghỉ ngơi đi."

Thù Nhi không tiếng động lui ra, trong điện lại không người bên cạnh, nàng vô lực tựa bên giường, đầu ngón tay tái nhợt đụng phải một chiếc khăn lụa thêu thật đẹp. Uyên ương nghịch nước, cánh sát cánh, tâm tư chôn dấu đáy lòng. Từ năm đó gặp hắn, không biết vụng trộm thêu bao nhiêu khăn như vậy, hôm nay cuối cùng lại gặp hắn, nhìn kỹ lại là một đôi mắt lạnh lùng. Trong nội tâm nàng bỗng cảm giác lạnh, khăn lụa "Rẹt" một tiếng, hóa thành hai mảnh, chán nản rơi xuống trên mặt đất.

Thôi, thôi.

Nước chảy vô tình, nàng tội gì đi làm hoa rơi kia.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa rất nhỏ, trong đêm yên tĩnh chỉ cảm giác chói tai, nàng bỗng nhiên kinh hãi đứng dậy: "Ai?"

Thanh âm ngoài cửa bình tĩnh mà trầm: "Nô tài phụng mệnh đến báo với Điện hạ, ngày mai canh ba Đại nhân nhà ta mời Điện hạ đến phủ du ngoạn."

http://tieulun.hopto.org

Đã mời, sao lại hẹn canh ba, trong chuyện này có ý gì không cần nói cũng biết.

Trong nội tâm nàng một mảnh âm u, quả thật như thế, thân thể liền mềm nhũn ngã trên giường, nhất thời mờ mịt không biết phương hướng, chờ đợi trong nội tâm, cũng giống như một ngọn lửa đơn độc, bị nước lạnh giội một cái, đột nhiên tắt ngúm. Nàng nên sớm nghĩ đến kết quả thế này, cho dù nàng trưng bày trăm điều lợi khi cưới nàng, phía sau nàng không có thế lực chèo chống, hắn rốt cuộc là người có lý trí thực tế, sao có thể vì tình... Không, trong triều không có quân tử, ở trong cung đình điên loạn này, sao có thể có tình, chẳng qua là thế lực đan xen, thua chỉ có kẻ yếu, bất hạnh, nàng chính là kẻ yếu trong con mắt của bọn họ.

Cách cửa son, nội thị mặc kệ nàng chần chờ, lại nói: “Chủ tử nói, nếu Điện hạ đổi ý, nợ lại cũng không sao.” Nàng phút chốc nắm chặt đôi ngọc bội buông thỏng bên chân, hơi lạnh tỏa ra, hình kim cương cấn trong lòng bàn tay sinh đau... Không, nàng không tin hắn là người thiện tâm như vậy. Nếu còn nợ nhân tình của hắn, cũng tựa như lưỡi dao lạnh ở cổ họng, bước đi lạnh nhạt, thay vì thấp thỏm sống qua ngày, không bằng sớm chấm dứt.

Một câu gần như cắn răng: “Nói cho Đại nhân các ngươi biết, ta nhất định vui vẻ đi.”

Nô bộc trong phủ Hách Liên đều là huấn luyện nghiêm chỉnh, khẽ mỉm cười vái chào: “Nô tài nhớ kỹ.” Không tiếng động biến mất trong bóng đêm.

Chương 8: Gấm bẩn phủ đầy cung đỏ khuyết (8)

Đèn trong phòng còn lóe lên, nhẹ xuyên qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng phía trên phản chiếu một cái bóng người cúi xuống, Thượng Quan Mạn nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, gió ngoài điện thổi vào làm ngọn đèn nghiêng đi, trong tay La cô nắm kim chỉ ngẩng đầu lên, thấy là nàng, bất đắc dĩ tự giễu: "Già rồi, hoa mắt, cây kim cũng xỏ không được. " Nói tiếp tục cúi đầu xâu kim.

Một bộ áo gấm như mây màu trong tay La cô, như mặt trời mới mọc, lộ ra hơn phân nửa bầu trời. Nàng nhận ra, đó là địch y[1] thấy mỗi khi thỉnh an, trong phủ nội vụ thường xuyên cắt xén bổng lộc của phi tần Đế Cơ thất sủng, nhưng cũng không dám quá lộ liễu để người nhìn ra. Bởi vậy cũng tặng một bộ, bộ địch y này lộng lẫy như nghê thường (là một điệu múa mà người múa ăn mặc diễm lệ), thật sự là trời đất ở trong mỗi đường kim mũi chỉ. Tay nghề La cô tốt, mỗi lần đều muốn đường may không hề dấu vết, mấy ngày nay, bà đúng là già rồi.

Thượng Quan Mạn nhận lấy, chiếu dưới ngọn đèn, thoải mái xỏ chỉ giao cho nàng, La cô chỉ là cười: "Rốt cuộc tuổi trẻ vẫn hơn." Bà thuần thục khâu từng đường may đều đặn, vẫn không ngẩng đầu lên hỏi: "Điện hạ sao còn không đi ngủ." Thượng Quan Mạn nhìn bà đáp: "Ngủ không được."

La cô kinh ngạc ngẩng mặt: "Bóng đè ư."

Ngọn đèn vốn mờ ảo, chiếu đến mặt La cô ngả màu úa vàng, chỉ có tia ân cần trong mắt kia, làm cho lòng người ấm áp khó hiểu, trong nội tâm nàng hơi mềm, rũ mắt xuống gian nan mở miệng nói: "Cô cô đừng nên hỏi gì cả."

La cô phát giác sự tình trọng đại, thả kim chỉ trong tay hỏi: "Điện hạ nói đi."

Trên mặt nàng có ửng đỏ, sau nửa ngày mới nói: "Nghe nói năm đó mẫu thân thị tẩm đều là La cô ở bên, cho nên ta mới..." Nàng dừng một chút, làm như hạ quyết tâm: "Xin cô chỉ cho ta cách nam nữ giao hợp."

La cô kinh ngạc đầy mặt, khiếp sợ dị thường nhìn nàng hồi lâu, trên mặt Thượng Quan Mạn mới hiển lộ thần thái băn khoăn của tiểu nữ nhi. Trong

phòng yên tĩnh không tiếng động, duy nghe hô hấp rất nhỏ của hai người đan xen. La cô thở dài một tiếng: "Điện hạ mời."

Đã gần đến bình minh, mấy ngày nay đều là ngủ không yên. Thù Nhi dậy sớm, đi qua phòng ngoài của La cô, đã thấy mặt Thượng Quan Mạn ửng đỏ dời bước đi ra, vội thi lễ: "Điện hạ sớm như vậy."

Thượng Quan Mạn hiển nhiên chưa nghĩ có người, cả kinh thân thể chấn động, thấy là Thù Nhi, nàng mới phụng phịu lên tiếng: "Ừ."

Thù Nhi kinh ngạc nói: "Điện hạ thân thể không thoải mái sao, sao mặt đỏ như vậy, nô tỳ đi sắc chút thuốc."

Nàng vội quát ngăn lại: "Không cần."

Thù Nhi hoang mang nhìn nàng, trên gương mặt sứ trắng của nàng có một sắc đỏ hồng ám muội, quay đầu nói: "Ta —— nghỉ ngơi một chút là được rồi, ngươi lui ra đi." Cũng không đợi Thù Nhi thi lễ, bước nhanh đi về chỗ ở.

Đêm khuya hôm sau, nàng sớm để Thù Nhi nghỉ tạm, một mình ở lại trong phòng, vào lúc canh ba, tiếng đập cửa đúng giờ vang lên.

Nội thị ở ngoài cửa vái chào thật dài: "Nô tài cung nghênh Điện hạ."

Nàng trăm mối cảm xúc lo lắng, chỉ cảm thấy như đứng trên đỉnh mũi nhọn lư đồng, cuối cùng hít một hơi, kiên quyết đứng dậy.

Nghe thấy trong phòng không tiếng động, nội thị kinh ngạc, muốn tiến lên vài bước, cửa đã mở ra, liền giật mình. Nàng khoác một chiếc áo choàng đen xách váy chậm rãi đi ra. Ngọc bội theo váy chập chờn, thanh thúy rung động, dưới mái hiên treo đèn cung đình hình bầu dục, chiếu đến gương mặt tái nhợt mà trấn định của nàng. Nội thị yên lặng làm lễ, cũng không nói chuyện, không tiếng động dẫn nàng đi về phía trước.

Nội thị đỡ nàng lên xe ngựa, liền không nói nữa, cũng không biết bọn họ khai thông bao nhiêu chốt canh, đi qua thông suốt trong nội cung, xuất cung càng thuận lợi, đáy lòng nàng càng lạnh.

Người kia ở trong cung, rốt cuộc có bao nhiêu vây cánh.

Xe ngựa ngừng ở cửa hông. Nội thị tại bên ngoài màn cửa gọi nàng, nàng mới hồi phục tinh thần lại lên tiếng. Rèm bị vén lên, liền gặp Hách Liên Du mặc trên người trường bào màu lam thêu chỉ vàng đứng ở bên cạnh xe, đúng lúc có gió, thổi bay góc áo nhẹ nhàng của hắn, càng thêm lỗi lạc. Hai con ngươi của hắn sâu thẳm nhìn nàng, mỉm cười hướng nàng vươn tay ra.

Bóng đêm thanh tịch u ám, lòng bàn tay hắn làm như vốc ánh trăng, chỉ vàng thêu khổng tước phủ dày trên cổ tay màu lam, nổi bật lên một tay trắng muốt thon dài.

Nàng chần chờ một lúc lâu, vừa đưa tay mới phát giác năm ngón tay nắm chặt quá lâu, đốt ngón tay cứng ngắc như dính sáp. Ngọc bội ở mép váy cũng bị nàng cầm đến mức ướt đẫm mồ hôi. Ý thức được lòng bàn tay mình đều là mồ hôi rịn, lập tức lùi về. Nàng sao có thể cho hắn nhìn ra sự nhát gan của mình. Hắn lại cường ngạnh nắm tay nàng, không cho nàng chạy thục mạng, giữ tay nàng trong lòng bàn tay, tay kia ấm áp dày rộng, cách mồ hôi rịn chỉ cảm thấy ẩm ướt mát mẻ. Nàng giương mắt xem thần sắc hắn, hắn lại làm như không có chút nào phát hiện ra, mỉm cười đỡ nàng từ trên xe xuống.

Hắn nắm nàng xuyên qua hành lang sâu thẳm, xuyên qua đình viện, đi vào nội thất...

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

[1] Gà gô: là y phục có thêu đa đa ở trên, chỉ dành cho hoàng tộc.

http://tieulun.hopto.org
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

http://tieulun.hopto.org

Chương 9: Gấm bẩn phủ đầy cung đỏ khuyết (9)

Thị nữ rót rượu cho nàng rồi, nàng cởi áo choàng màu đen trên vai, nhướng mắt nhìn hắn, ánh mắt sâu kín.

Giờ khắc này, trong nội tâm nàng lại sinh những ý nghĩ thù hận, nhanh chóng khuếch trương trong lồng ngực. Đều là mộng, một năm trước gặp gỡ, đều là mộng. Nàng không nên trầm mê trong mộng cảnh, tự làm mình không cách nào tự kềm chế, trong tối nay, đều đã chấm dứt.

Nàng đứng ở đó hờ hững nhìn hắn. Hắn bưng chung rượu, uống từng ngụm từng ngụm nhỏ, như không đếm xỉa tới nàng, lại như đang trầm tư. Trong phòng tràn ngập mùi rượu, chỉ sợ nếu cứ tiếp tục đứng ngây ngốc người này có thể sẽ say, nàng cười khẽ: "Đại nhân mời ta tới uống rượu sao?."

Hắn trực tiếp nhìn nàng, không chút nào che dấu tham muốn giữ lấy trong mắt, bên môi không tiếng động nở nụ cười vui vẻ: "Thần đang chờ ngắm vẻ đẹp như sen cúc của Điện hạ."

Nàng cũng cười. Hắn muốn nàng, cũng không lấy nàng, quả thật xem nàng như kẻ chờ đợi thấp hèn. Cũng được, về sau, nàng quả quyết cũng không muốn có bất kỳ liên quan nào với hắn, bất giác liếc hắn một cái, hắn cũng đang nhìn qua, chỉ liếc, hai người không cần đến ngôn ngữ.

Nàng cười yếu ớt đi từng bước đến bên hắn, đưa tay tháo hoa sai trên tóc, chỉ nghe vang lên tiếng ngọc vỡ khi hoa sai rơi xuống đất, khóe môi nàng chậm rãi mở ra một vòng đường cong, nét cười vũ mị xinh đẹp, giống như một cành hoa sen trắng nở lên mặt nước, thanh tịnh mị hoặc, chập chờn mờ ảo khiến người ta mê muội.

Hắn tà tà tựa mình lên chiếc bàn dài, khóe môi hàm chứa vui vẻ như có như không nhìn nàng, ngón tay như vô thức xoay chiếc nhẫn màu xanh trên ngón cái.

Hai tay nàng đưa ra, áo ngoài không tiếng động rơi xuống đất, rơi nhẹ như đóa hoa mai nhỏ. Trên người chỉ mặc áo ngắn mỏng và váy dài đi tới, váy bồng bềnh như hoa mai lay động, trong mây bay nước chảy ẩn ẩn có thể thấy được làn da trắng mịn ẩn trong làn áo, như một viên ngọc son sắc duy nhất trong tảng băng. Ánh mắt hắn lóe lên, có chút nheo mắt, ánh mắt lướt qua cảnh đẹp trên hai vai như ẩn như hiện của nàng, chuyển qua môi son mềm mại của nàng, đôi mắt đã thấy vẻ quật cường đến nực cười của nàng, tròng mắt màu lam toé ra một loại hào quang sắc bén như mắt thú.

Đôi mắt nàng lưu chuyển, như con yêu tinh câu hồn người, lại quyến rũ rút dải lụa bên hông, chuỗi ngọc bội rơi xuống đất, tiếng ngọc vỡ trong tiếng váy dài rơi xuống. Nàng đi chân trần bước qua đám tơ lụa vải vóc, trên người chỉ còn một chiếc quần lót mỏng, ngạo mạn chuyển động, chỉ thấy hai chân thon dài cân xứng. Hắn chuyển mắt cong môi, trong mắt như bầu trời đêm thâm trầm, thâm thúy tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Hắn đứng dậy, dùng tay vội ôm nàng vào lòng. Nàng lại xoay người tránh đi, kéo màn gấm màu đỏ bao lấy thân thể, tơ lụa gấm vóc phác hoạ hình dáng yểu điệu hấp dẫn. Nàng miễn cưỡng lách qua tấm màn gấm, mím đôi môi đỏ liếc mắt mỉm cười đối với hắn.

Một đêm này, nàng muốn cho chính mình tùy ý nở ra, để mai táng những ảo tưởng khờ dại của nàng, cũng muốn làm cho mình nhớ thật kỹ, cái chữ "Tình" này, trước mặt quyền thế vô lực và đau đớn cỡ nào.

Nàng cũng muốn cho hắn biết, nàng mặc dù dễ bị bắt nạt, nhưng lại có thể châm người, như ly rượu độc, độc này lan khắp toàn thân, thấm vào máu, ngấm thật sâu vào trong lòng của hắn, cho dù giải được, cũng phải máu thịt mơ hồ.

Hắn không ngừng đuổi bắt nàng, hiển nhiên hứng thú đã lên, hung hăng bẻ ngón tay, chậm rãi đi về hướng nàng. Nàng cười yếu ớt lách mình vội trốn, lại bị hắn giương cánh tay lên kéo vào trong ngực, bóp chặt vòng eo mềm mại của nàng. Nhiệt độ bàn tay phủ bên hông, tư thế bá đạo mà tuyệt đối giữ lấy. Thân thể cách quần áo, nhiệt độ đột nhiên tăng, hương khí nhè nhẹ trên người hắn vào mũi, làm cho nàng mê muội một chút bất giác nhớ tới đêm gặp nhau lần đầu kia, ánh mắt hắn mê ly, ở bên trong hoa cành sáng chói, vui vẻ

lười biếng như cáo.

Bỗng nghe tiếng xé rách vang bên tai, màn gấm bị hắn quả quyết xé rách, nàng kinh hồn, lại cảm giác trời đất quay cuồng. Hắn ôm nàng dậy, màn gấm trên người trong ánh nến lập loè ánh vàng sáng, tất cả trong phòng, như con bướm giương cánh nhanh chóng xoay tròn trước mắt nàng. Nàng không khỏi ôm lấy cổ hắn, sau một khắc, hắn ném nàng lên trên giường không chút thương tiếc.

Bị đau làm cho trong nội tâm nàng lan tràn một cỗ ý lạnh, lạnh tận xương tuỷ. Trong mắt hắn, nàng chỉ e là như những nữ tử trăng hoa thấp hèn, thoát y cầu hoan, chẳng biết xấu hổ, trong lòng của hắn rõ ràng là xem thường nàng. Nhưng yêu cũng tốt, xem thường cũng tốt, chỉ cần có tâm tình, nàng liền vụng trộm lưu lại hình bóng trong lòng hắn. Nàng cười càng quyến rũ, tóc đen rối loạn như mây rơi lả tả trên giường, màn gấm rời rạc, lộ ra vai và ngực, ánh mắt nàng mê ly nhẹ nhàng nghiêng mắt nhìn hắn.

Khóe môi màu sáng của hắn cong lên trêu tức, hai tay chống lên hai bên bờ vai nàng, chậm rãi cúi người. Đôi mắt lam thâm thúy của hắn, như có ngôi sao lập loè, tất cả tóc đen của hắn từ đầu vai rơi xuống cổ nàng, ngứa một chút, mùi hương thoang thoảng trên tóc lại thấm mũi, lạnh như bạc hà, hương lạnh thấm người.

Ánh mắt của hắn rơi trên da thịt nàng, trầm giọng cười: “Điện hạ nói không sai, cúc sen vẫn còn không bằng tư thái Điện hạ có.” Trong mắt hắn đã đậm màu tình dục, lại bị áp chế rất tốt, cử chỉ ưu nhã như trước, không nhanh không chậm, nén lại trong lồng ngực, hơi thở càng ngày càng gần, rõ ràng nóng rực phun trên da thịt. Tim nàng đột nhiên đập mạnh, không khỏi xiết chặt màn gấm trong tay. Ánh mắt của hắn áp bách làm cho nàng khó có thể đối mặt, môi mỏng của hắn sau một khắc như muốn hạ xuống. Nàng bối rối nghiêng đầu lên tiếng: “Đại nhân!”

Thân thể hắn dừng một chút, lông mi khẽ nhúc nhích, nheo con mắt cười khẽ: “Điện hạ có gì cứ nói.”

Nàng mới giật mình trước sự khẩn trương của mình, trong lòng chảy mồ hôi lạnh. Nàng hiểu rõ, tự biết sợ hãi chính là thua trước một bước, âm thầm cắn

răng, đứng dậy vui vẻ lười biếng vòng tay qua cổ hắn. Mảnh vải che đậy trên người không tiếng động rơi xuống, lộ ra mảng lớn da thịt. Nàng trực tiếp dõi theo hắn, rất nhanh điều chỉnh giọng, cong môi cười nói: "Ta muốn nói, Lâm Quan đây là lần thứ ba được nhìn thấy Đại nhân." Nàng không buông lỏng thần sắc của hắn chút nào, cười nói: "Đại nhân còn nhớ không?" Cả thân ảnh của hắn đều ở trong bóng đêm, thần sắc lại nhìn không rõ lắm, bàn tay to của hắn lướt trên da thịt nàng, khiến thân thể nàng đột nhiên run rẩy, chỉ nghe thanh âm mang theo hứng thú của hắn trầm trầm bên tai: "Thật không? thần cũng không nhớ rõ." Ngón tay thon dài của hắn tìm đến trước ngực nàng, thân thể nàng run lên, trong đầu cũng chỉ một câu, hắn lại không nhận ra nàng.

Nhất thời sợ sệt, ngược lại không biết là may mắn hay là thất vọng nhiều hơn.

Tiếng trầm thấp che dấu, như hờn như giận: "Chỉ sợ ánh mắt Đại nhân đều rơi xuống trên người Chiêu Dương tỷ tỷ." Nàng giống như đang đùa, ngữ khí đắn đo vừa đúng, từng chút từng chút đạm mạc từ miệng nàng tuôn ra, như tấm tơ nhện, từng chút từng chút cuốn lấy hắn, làm cho hắn không cách nào không để ý.

Hắn kinh ngạc nhíu mày, trêu tức mở miệng: "Mạn Nhi làm sao biết ánh mắt của ta không phải rơi vào chỗ người."

Xưng hô thân mật, làm cho nàng nhất thời khó có thể tiếp nhận, có chút xuất thần lại đột nhiên bị hắn đẩy lên trên giường, "Rầm" một tiếng, va chạm khiến lưng đau nhức. Nàng thở nhẹ rất nhỏ chôn vùi trong những nụ hôn dày đặc của hắn. Hắn tách hai chân của nàng ra chống tay lên, ép nàng thở nhẹ ra một hơi. Ngón tay thon dài của hắn xoa lưng nàng, như lửa đốt, làm nàng sợ run. Môi của hắn theo cái cằm tinh xảo của nàng trượt đến trên cổ thon dài của nàng, giữa vú nở nang...

Thân thể nàng đột nhiên run lên, dưới hạ thể truyền đến cảm giác đau đớn tê liệt, ma xát khô khốc mà cường ngạnh, đau đến mức nàng cong lưng lên, phút chốc hít một hơi khí lạnh, tai ù đi, trong đầu mờ mịt trống rỗng, cả thân thể đều lạnh lẽo run rẩy. Nàng khó có thể thở nổi, thanh âm vỡ vụn từ trong miệng tràn ra, chợt cảm thấy khuất nhục vạn phần, gắt gao cắn môi. Trong lúc hoảng hốt nàng thấy đuôi lông mày của hắn như nhíu lại, trong ánh mắt

có vui vẻ tóe ra, như ngọc bích lóe sáng, khiến nàng có chút mê muội. Động tác hắn lại nhanh hơn, hai chân bị hắn đưa lên thành một cái góc độ tùy tiện, chỉ cảm thấy thành giường sau lưng kịch liệt nện vào cột sống, từng trận đau nhức, thành giường va chạm như tạo thành một nhịp điệu điên loạn …

Hoa mộc lan trong đình vừa vặn nở đầy cành, chợt một hồi gió lớn cuốn theo tất cả, nụ hoa chớm nở cánh hoa non nớt đầu cành rung động, cuối cùng rơi xuống như mưa, hóa thành tàn hồng trên mặt đất.

Khoảnh khắc đau nhức cực độ kia, màn lụa tản ra như hoa bay lên rồi rơi xuống, hương thơm khép lại xoay tròn theo hơi thở sâu kín, môi lạnh như băng của người nọ dán tại bên tai nàng phát ra một tiếng cười khẽ như có như không:

“Mạn Nhi, ngươi chẳng qua chỉ là một con chim hoàng yến cho người giải buồn.”

Trong rèm gấm đỏ một màn hỗn độn, vết máu đỏ của xử nữ hiện lên chói lọi trên đệm, làm như đoá hoa bị sương lạnh đọng lại trong ngày mùa thu nở bung ra. Ánh mắt kiều diễm hiện ra ánh sáng lạnh như băng, ánh mắt vẫn tiếp tục quẩn quanh như cơn ác mộng bám riết bên người, đọng mãi trong lòng, làm thế nào cũng không biến mất được. Nàng nhịn không được quay đầu, kéo vạt áo dài, bước đi không tiếng động, không còn chút sức lực nào đi qua căn phòng, sau lưng có người choàng áo choàng lên người nàng, nàng làm như cảm thấy lạnh, hoảng sợ nắm chặt lấy cổ áo. Thị nữ đã bưng thuốc chờ ở một bên, mặc dù nàng sớm đã ngờ tới, trong lòng vẫn giống bị kim đâm. Không phải nàng muốn uống, cảm giác giống như thêm một phần chần chờ là thêm một phần nhận thua. Nàng quật cường bưng lên uống một hơi cạn sạch. Chất lỏng mát mà đặc chậm rãi lướt qua cổ họng, nặng nề chảy xuống, giống như một tiếng nức nở nghẹn ngào rên rỉ. Tiện tay cầm chén thuốc ném xuống khay, nàng chậm rãi đưa tay lên dùng sức lau thuốc còn đọng lại bên môi, sửa lại cây trâm bị lệch trên tóc, ngoái đầu nhìn lại cười như có như không: “Đại nhân, từ hôm nay, chúng ta rốt cục không còn liên quan.”

Nụ cười kia như hoa lê sáng chói nở trong đêm, chiếu sáng đình viện, vẻ đẹp làm cho hắn có chút thất thần, liền giật mình, nàng đã quyết tuyệt xoay người ẩn vào trong bóng tối, giống như một con chim phượng giương cánh mà bay.

Hắn nhìn bóng lưng của nàng, sau nửa ngày khóe môi mới cong lên vui vẻ ý vị thâm trường.

http://tieulun.hopto.org

Chương 10: Gấm bản phủ đầy cung đỏ khuyết (10)

“Chậc chậc, vị Đế Cơ này lại thật dứt khoát.”

Ở góc sâu trong đình viện, có ba người vén cành liễu đi tới, một người áo đen, mặt mày bình thường, cũng không tùy tiện nói cười, khuôn mặt không thấy bất luận biểu lộ gì, duy thấy một cái khuyên bạc nhỏ trên vành tai, trong đêm tối sáng như sao. Hai người khác lại thật buồn cười, một gầy một béo, một cao một thấp. Người gầy có một đôi mắt nhỏ sáng như đậu đen, trên môi có hai sợi râu, người mới vừa nói chính là hắn. Người mập kia không phải người Trung Nguyên, sống mũi cao hốc mắt sâu, con ngươi cũng không phải là màu lam, là màu nâu nhạt, trong tộc người Hồ. Đôi mắt màu lam mới là huyết thống Vương tộc chính thống, mà người Hồ đối với người mắt màu lam có cảm giác sợ hãi và thần phục trời sinh, cũng bởi vậy, Vương tộc thống trị Cổ Hạ quốc, thịnh lâu không suy.

Hách Liên Du vẫn không nói gì, tùy ý thị nữ tới sửa sang lại xiêm y cho hắn, thị nữ lại mặt đỏ tới mang tai, cúi đầu cười trộm. Hắn kinh ngạc nhíu mày, người gầy mắt sắc, chỉ vào một điểm đỏ ở trên cổ trong quần áo của hắn khiển trách: “Lão đại, cổ áo.”

Hách Liên Du cúi đầu, mới thấy một dấu răng đậm ở phía dưới xương quai xanh, cũng không biết dùng bao nhiêu lực, in dấu thật sâu vào da thịt, lại cắn ra máu, nhưng hắn lại không có phát giác chút nào.

Người áo đen sờ cằm trầm tư: “Xem tình cảnh này, một năm cũng khó có thể xóa tan dấu vết.” Hắn dừng một chút mới nói: “Lâm Quan Đế Cơ này, không thể khinh thường.”

Người gầy hắc hắc cười gian: “Lão đại chỉ sợ quá mức tận hứng, ngay cả bị vị Đế Cơ kia cắn khi nào cũng không hay biết.” Hắn liên tục cảm thán: “Rốt cuộc anh hùng khó qua ải mỹ nhân.”

Hách Liên Du nghe vậy, nhàn nhạt quét mắt tới, khóe môi cong lên một chút, lại khiến người gầy sợ tới mức lập tức im miệng, người mập ngược lại hiếu kỳ: “Nhị ca, nữ nhân kia chẳng qua cũng chỉ cắn một cái trên người đại ca

chúng ta, sao lại không thể xem thường."

Người gầy một búa gõ đến trên đầu Bàn Tử: "Ngu ngốc, nữ nhân Trung Nguyên chưa lập gia đình mà thất trinh là phải bị ngâm lồng heo, huống chi là trong hoàng cung." Hắn nắm một cành liễu, tiếp tục nói: "Nếu lão đại chúng ta để lộ tin tức này vào trong nội cung, Đế Cơ này..." Hắn mỉm cười nói nắm cành liễu "Rắc" một tiếng gãy làm hai, người gầy chuyển con mắt cười hắc hắc: "Cho nên Đế Cơ này cắn lên một cái như vậy, liền tương đương với bắt được tay của lão đại. Đế Cơ và triều thần tư thông, đây chính là tội lớn. Cho nên chúng ta vì tự bảo vệ mình cũng không thể làm gì nàng." Hắn cười nói xong, vẫn còn cảm giác vô cùng vui mừng, hai mắt vừa chuyển, hì hì nói: "Nữ nhân này lúc mây mưa, lại có thể tìm được cách cho bản thân mình có thể sống lâu thêm một năm, quả thật không thể khinh thường."

Bàn Tử nghe vậy: "Vậy làm sao bây giờ, chủ tử bị người bắt thóp sao."

Người gầy làm như vô cùng đau đớn: "Nếu không nói ngươi thẳng tính thì là ngốc. Nhưng cũng không sao." Hắn cười tủm tỉm nhìn về phía Hách Liên Du: "Chúng ta làm cho vài Đại nhân trong triều cũng bị cắn, đến lúc đó mấy vị Đại nhân vừa lộ xiêm y, vị Đế Cơ này trước sau cùng triều thần tằng tịu với nhau... Hắc hắc." Hắn tự giác chủ ý ra không tồi. Hắc y nhân kia lại chau mày.

Hách Liên Du chậm rãi bước vào nội thất, nghe nói không khỏi xoay đầu lại, ánh mắt lại nhìn về phía hắc y nhân (người áo đen): "Thanh Thụy, Đỗ Minh chỉ sợ là quá đói khát rồi, cho hắn uống xuân dược nhốt vào phòng ca cơ đi, không đến mười ngày nửa tháng đừng thả hắn ra."

Người gầy sớm đã kêu la ra: "Lão đại ta không dám!"

Thanh Thụy không dễ dàng mới cười, chắp tay nói: "Dạ" lập tức cùng Bàn Tử bóp chặt khuỷu tay người gầy nắm xuống dưới. Người gầy lập tức sắc mặt trắng bệch, gào khóc kêu to: "Lão đại, ta sức cùng lực kiệt sẽ không thể hầu hạ lão nhân gia ngài rồi, lão đại..." Trong đình viện chỉ nghe Bàn Tử kỳ quái hỏi: "Tam ca, khi nào chủ tử thành lão nhân gia..."

Ba bóng người dần mờ đi, trong nội viện yên tĩnh, duy thấy trăng sáng nhô

lên cao, hắn chợt cười.

Trả hết rồi sao?

Mạn Nhi không biết, đây mới là bắt đầu.

Mỏi mệt.

Thể xác và tinh thần đều mỏi mệt.

Nàng chậm rãi bước vào trong nội viện, chợt thấy một bóng người lẳng lặng ngồi trên hành lang. Nàng đột nhiên chậm bước, mới thấy rõ là Cố Tiệp Dư. Trong lòng căng thẳng, không khỏi thẳng lưng, chột dạ kêu: "Mẫu thân."

Một đôi mắt đẹp của Cố Tiệp Dư nhìn nàng, nàng cho rằng bà sẽ hỏi, con đi đâu, vì sao đi, Cố Tiệp Dư lại chỉ yên lặng liếc nhìn nàng một cái, xoay người biến mất trong điện.

Nàng nghẹn ngào, cũng không buồn viết ra chữ nữa.

Điện tĩnh mịch, trong phòng cũng chưa đốt đèn, một vầng trăng cô đơn nhô lên cao, chiếu xuống bóng dáng xiêu vẹo của nàng. Xoay người liếc nhìn, ưu thương trong mắt nàng như một hồ nước sâu kín dưới ánh trăng, Thượng Quan Mạn trong nội tâm phút chốc cực đau đớn.

La cô sớm chờ ở trong phòng, thấy nàng trở về, kéo nàng đi vào, chỉ nói: "Điện hạ, quy chế trong cung nghiêm khắc, khó tránh khỏi ngày lộ cánh tay." Nàng đem một cái túi gấm lặng lẽ nhét vào bàn tay nàng, dặn dò: "Điện hạ nghỉ ngơi sớm đi." Nói xong thi lễ, đi thẳng xuống dưới.

Thượng Quan Mạn chậm rãi cởi áo khoác, ngọc thủ cung sa trên tay không thấy nữa. Nàng nhìn qua chỗ đó hồi lâu, rồi mở túi gấm ra vẽ lên, chỉ trong giây lát, vết đỏ thẫm mới lại sáng rọi.

Cổ nhân có nói: "Thạch sùng thích men theo vách tường, dùng chu sa nuôi, tròn ba cân, giết lấy nước đỏ bôi lên thân nữ, sau khi thân mật nam nữ sẽ biến mất; không có, như dấu đỏ, tên cổ thạch sùng." Đế Cơ trong hoàng cung từ

trẻ mới sinh liền được điểm thủ cung sa trên cánh tay. Đế Cơ từ từ lớn lên, trong nội cung cuộc sống cô đơn, hoàng hậu càng quản nghiêm, chỉ sợ Đế Cơ cầm giữ không được tự định chung thân, bại hoại cung quy. Bởi vậy mỗi năm theo lệ cũ, hàng năm vào ngày Trung thu đều sẽ kiểm tra ngọc thể Đế Cơ, để chứng minh trong sạch. La cô sống lâu năm trong nội cung, biện pháp ứng đối đương nhiên đã suy nghĩ chu toàn, nàng thực sự không lo lắng. Khó trách bà lại không hỏi một tiếng nào, bảo toàn danh dự của nàng, nếu như bà hỏi, cả đời này Thượng Quan Mạn nàng rốt cuộc không cách nào ngẩng đầu lên trước mặt bà.

http://tieulun.hopto.org

Chương 11: Gấm bẩn phủ đầy cung đỏ khuyết (11)

Một đốm lửa nhỏ, lượn lờ nhóm lên từ trong chậu than, rơi vào trong chậu than, thoáng chốc thành tro, như một chút quyến luyến cuối cùng của nàng đối với tình yêu nam nữ, tan thành mây khói, không bao giờ sót lại một tia nào.

Ngoài cửa truyền đến thanh âm ân cần thăm hỏi của La cô: "Điện hạ."

Thù Nhi đáp: "Hồi cô cô, Điện hạ trong phòng." La cô "uh" một tiếng, như muốn vào cửa. Thù Nhi liên tục ngăn nàng: "Cô Cô, Điện hạ phân phó, không cho phép ai vào."

La cô có chút giật mình, ngữ khí càng thêm lo lắng: "Ai cũng không cho vào sao?"

Lúc này Thượng Quan Mạn mới hoàn hồn, dập tắt chậu than đẩy qua một góc, đứng dậy mở cửa. Hai người đồng thời nhìn nàng, liền thấy nàng mặc áo lưới tuyết trắng, tóc đen thẳng tắp phủ trên bờ vai, ngũ quan càng nổi bật rõ ràng. La cô thấy nàng vẫn bình thường, thở phào cười nói: "Điện hạ, hôm nay khí trời tốt, không bằng mang theo Thù Nhi ra ngoài đi dạo."

Thù Nhi nghe vậy không khỏi nhỏ giọng lầm bầm: "Mấy ngày gần đây lời đồn đãi đầy trời, đi ra ngoài không bị đâm sau lưng mới là lạ." La cô hiển nhiên nghe vào tai, cuối cùng trừng nàng. Thù Nhi sợ tới mức run một cái. Thượng Quan Mạn tự nhiên biết rõ La cô lo lắng cho nàng, nhân tiện nói: "Đi quanh đây một chút cũng được." Ngay sau đó xách váy lướt qua hai người, cảm thấy Thù Nhi chưa theo kịp, nhíu mày: "Còn không đi."

"Vâng!" Lúc này Thù Nhi mới bối rối theo sau.

La cô thấy hai người nàng ra sân nhỏ, lại đến trong phòng Cố Tiệp Dư. Cố Tiệp Dư đứng dựa vào cửa sổ, vầng sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu lên thân hình đơn bạc của nàng. La cô dấu chua xót trong tâm, cố trấn định tinh thần cười nói: "Lão tỳ tìm một người tốt, không biết Tiệp Dư là ai cả, người này là một người cháu trai của bà con xa nô tỳ..."

http://tieulun.hopto.org

Xa xa thấy được hai cái bóng mặc quần áo đỏ mang theo cung nữ đi tới, hoa sai trên tóc mai như mây rung động rung động, dưới ánh mặt trời lập loè như sao, nguyên là hai vị Đế Cơ của Thừa Ân cung, hôm qua vừa mới làm lễ trưởng thành, nghe nói Hoàng đế ngự giá đến dự, hào quang tiệc mừng chiếu sáng hơn phân nửa. Trong điện, phi tần mang theo lễ đến mừng, cực kỳ náo nhiệt. Không khỏi nghĩ đến ngày nàng trưởng thành, bậc thềm ngọc tuyết đọng, rải rác cũng chỉ có mấy người trong nội cung... Nàng xoay người muốn đi gấp, lại bị hai người nhìn thấy.

"Đứng lại!" Mở miệng chính là Hoa Dương Công chúa, là nữ nhi của Tạ Quý Phi. hiện nay ngoài hoàng hậu, duy chỉ có Tạ Quý Phi cung hàm cao nhất. Hoàng đế đồng ý cho nàng hiệp trợ hoàng hậu quản lý hậu cung, nàng ở hậu cung, vững vàng ngồi vị trí thứ hai.

Chiêu Dương ương ngạnh, Hoa Dương này học theo, tuổi có hơi nhỏ hơn, nhưng cũng điêu ngoa. Thượng Quan Mạn dừng chân quay đầu, liền thấy trong ngực nàng ôm một con tùng sư (chó chow chow[1]) tuyết trắng, khi nói chuyện ngón tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng vuốt ve trên người tùng sư. Nàng khẽ nhếch miệng liếc nàng, cực kỳ kiêu căng: "Nghe nói ngươi dám không biết an phận vô sỉ đoạt người trong lòng của Chiêu Dương tỷ tỷ!"

Bên cạnh chính là Nguyệt Dương Công chúa, nữ nhi của Lục Sung Dung bên điện nghiêng trong cung Thừa Ân, nghe Hoa Dương nói vô lễ, có chút lôi kéo ống tay áo Hoa Dương. Con mắt Thượng Quan Mạn đảo qua hai người, thầm nghĩ Hoa Dương này bất quá là nữ oa nhi mười lăm tuổi, ăn mặc già dặn như vậy, không khỏi buồn cười, cũng không muốn để ý nàng, xoay người liền đi.

Hoa Dương chưa khi nào bị nhận sự lạnh nhạt như thế này, huống chi tại trước mặt Nguyệt Dương cũng thấy mất mặt, nghe nói vị Lâm Quan Công chúa này mềm yếu dễ bắt nạt, bình thường cẩn thận quá mức tuyệt không tranh luận, cố ý thể hiện tại trước mặt Nguyệt Dương, giương giọng kêu lên: "Này, tiểu tiện nhân do tiện nhân sinh kia, đứng lại!"

Thượng Quan Mạn phút chốc dừng chân, đôi mắt thấm đẫm hàn ý lướt qua: "Ngươi mới vừa nói cái gì?"

Hoa Dương bị ánh mắt của nàng nhìn chằm chằm, thân thể bỗng run lên, nhưng có Nguyệt Dương ở bên, ngoài miệng không nhận thua, trừng mắt nói: "Ta gọi ngươi là tiểu tiện nhân, Thù Ly cung các ngươi đều là tiện nhân!"

Nàng cũng không giơ mắt lên: "Muội muội đứng hàng thứ hai mươi, dù sao cũng nên kêu ta tiếng tỷ tỷ, ta là tiểu tiện nhân, muội muội tiểu tiện nhân chẳng phải là tiểu tiểu tiện nhân?."

Nguyệt Dương nghe vậy, "phì" cười, Hoa Dương đỏ mặt tới mang tai, xoay mặt mắng nàng: "Không cho phép!" Nàng không khỏi tức giận, huống chi đối phương là Công chúa mềm yếu vô danh có thể ăn hiếp trong truyền thuyết, nếu tin này truyền đi nàng còn mặt mũi gì, không tự giác véo tùng sư, ném về phía nàng: "Ly Tử, cắn nàng ta!" (#Ami: Láo không, con chó lùn tịt mà đặt tên là con báo =.=")

Ly Tử giống như có thể nghe hiểu tiếng người, vung móng vuốt bổ nhào về phía Thượng Quan Mạn, chỉ thấy Thù Nhi bên cạnh kêu sợ hãi một tiếng, chạy tới bảo hộ nàng. Dưới ánh mặt trời móng vuốt giống như lưỡi dao sắc bén phát ra hàn quang, đáy lòng nàng thất kinh, vội giơ cánh tay lên che mặt, chỉ cảm thấy cánh tay bỗng cực kỳ đau đớn, trên áo có ba vết máu, nhuộm đỏ hơn phân nửa tay áo. Thù Nhi đau cũng cắn môi, trên mu bàn tay nàng cũng đã trúng một vết.

Trên cánh tay đau đớn kịch liệt, sắc mặt Thượng Quan Mạn đã trở nên trắng bệch, đóa hoa tỉ mỉ bồi dưỡng chiều chuộng trong thâm cung chưa bao giờ thấy máu. Hoa Dương không nghĩ đến quả thật làm ra người ta bị thương, trong nội tâm sợ hãi, đã thấy nàng cũng không sợ hãi, lại tức giận xông tới, ôm Ly Tử khanh khách cười, như thể nhìn thấy chuyện gì buồn cười lắm: "Ngươi xem, nàng đau đến mức mặt trắng bệch không còn chút máu..." Nguyệt Dương xem ra có chút bối rối, vội kéo Hoa Dương: "Chúng ta đi nhanh đi." Hoa Dương cười thoải mái, nghe nàng khuyên bảo không kiên nhẫn cong môi khẽ nói: "Sợ cái gì, ta đây là thay Chiêu Dương tỷ tỷ giáo huấn nàng!" Vừa cười hì hì khuyến khích Ly Tử: "Đi cào mặt của nàng, để nàng hết dựa vào khuôn mặt dụ dỗ nam nhân." Ly Tử gào một tiếng, lại bổ nhào qua.

Trong mắt nàng hiện lên hàn quang, tức giận ôm ngực, sao có thể để một súc

sinh nhục nhã nàng. Mắt thấy Ly Tử bổ nhào qua, bước lui một bước, nhổ trâm, ngưng thần, nhắm ngay con mắt Ly Tử, đâm một trâm.

Dưới ánh mặt trời vầng sáng hoảng hốt mà mê muội, chỉ cảm thấy hơi nóng phun mạnh ra, thân hình thiếu nữ run như thỏ chạy, tóc tung bay rối loạn, châu sai trên búi tóc rung động kịch liệt. Tay áo che ngược khuôn mặt trắng nõn của nàng, duy chỉ một đôi mắt trong như nước không một cái chớp mắt, quyết tuyệt đem cây trâm đâm vào trong mắt Ly Tử. Màu máu nhuộm đỏ mười ngón thon dài của nàng, như cây thuốc phiện trong nháy mắt nở khắp núi đồi, đập vào tầm mắt của mọi người, rung động yếu đuối, trong nháy mắt tỏa ra cực hạn xinh đẹp mà lãnh khốc.

Thân thể Ly Tử "bịch" một tiếng rơi trên mặt đất, trong hốc mắt máu thịt mơ hồ lộ ra đầu trâm dính máu, "gâu gâu" buồn bã rồi "huh" một tiếng, phịch ngã vào trong vũng máu rốt cuộc nằm im bất động. Hoa Dương và Nguyệt Dương thét lên mấy tiếng, sợ tới mức hoa dung thất sắc. Thần sắc Thù Nhi co quắp, hiển nhiên cũng hoảng sợ không ít. Nàng chỉ quay mặt đi lạnh lùng chằm chằm vào hai người Hoa Dương. Hai người cảm giác ánh mắt nàng như hàn băng, lẫm lẫm nhìn thấu nội tâm, làm cho người ta cảm thấy phát lạnh, không khỏi lạnh run.

Chẳng biết lúc nào có mấy người đứng phía sau, cũng trợn mắt há hốc mồm chằm chằm vào nàng.

Một thân ảnh màu đỏ tía bước nhanh đứng ở trước mặt, nhìn thấy Ly Tử trong vũng máu nhẹ nhàng thở phào một cái, lúc này mới quay mặt lại nhìn về phía nàng, hỏi: "Thập nhị muội không sao chứ."

Người nọ một thân thường phục màu đỏ tía, trên y phục thêu rồng và chim trĩ, lông chim trả đính trên chóp mũ, dùng bạch châu xâu lại, khuôn mặt trắng nõn tuấn mỹ, mắt phượng răng trắng tinh, ân cần nhìn nàng. Trong nội tâm nàng liền biết không tốt, lại có chút cúi người: "Lâm Quan tham kiến thái tử Điện hạ."

Thù Nhi sau lưng cũng vội vàng khẽ chào, đã thấy vương tôn công tử sau lưng thái tử, mũ quan nguy nga, đều là thần sắc khiếp sợ, duy chỉ có người dung mạo vô song, từ đó trổ hết vẻ đẹp, liếc có thể nhìn đến. Hắn nghiền

ngẫm nhìn về phía các nàng, vầng sáng mê ly từ trong hàng mi của hắn truyền ra, che khuất đôi mắt lam đậm như bảo thạch, thần sắc như cười như không làm cho tim ai ai cũng đều đập mạnh. Thù Nhi đỏ mặt, vội cúi thấp mặt.

Hoa Dương cũng nhận ra thái tử, lập tức rơi lệ, chạy vội tới trước mặt thái tử ngón tay nhỏ nhắn chỉ ra, nức nở nói: "Thái tử ca ca, nàng giết Ly Tử của ta!" Nhớ tới quang cảnh hung ác vừa rồi, trong đầu nàng tê rần, ban ngày nắng lại rùng mình một cái.

Không nghĩ bị nhiều hoàng tử gặp được như vậy, trong nội tâm chấn động, đã thấy bộ dáng Hoa Dương cáo trạng, trong nội tâm rét run, lại đùa giỡn với huynh muội tình thâm, trong nội tâm nàng càng chết lặng, chỉ cảm thấy chán ghét.

Thái tử nhìn Thượng Quan Mạn, đã thấy vệt lớn máu đỏ chói mắt trên cánh tay nàng, bị thương nặng như vậy, cũng không nghe nàng nói một tiếng ủy khuất, nghĩ đến cảnh bị xem thường, đôi mắt trầm tĩnh sâu kín, người thanh bạch không cần tỏ vẻ trước mặt người khác, hiển nhiên cực kỳ tương tự với lần đầu tiên gặp. Nghĩ đến nàng mới một mình đâm chết Ly Tử, trong nội tâm tuy là khiếp sợ. Nhưng nếu nàng không tự cứu, khuôn mặt có thể đã bị súc sinh kia cào nát, trong tâm tự nhiên có thêm vài phần thương tiếc, nhớ tới Hoa Dương kiêu căng, lập tức chán ghét, nhăn mày kiếm thấp khiển trách Hoa Dương: "Vừa rồi ta thấy rõ, rõ ràng là muội xui khiến Ly Tử cào thập nhị muội, làm chuyện xấu còn đi cáo trạng trước!"

Thượng Quan Mạn một mực mặc người có thể ăn hiếp trong cung, chưa từng có ai nói chuyện vì nàng. Hoa Dương không nghĩ thái tử lại khiển trách nàng, nhất thời ngu ngơ đứng đó. Thượng Quan Mạn nghe vậy cũng khẽ giật mình, kinh ngạc giương mắt nhìn hắn.

Thái tử không để ý tới Hoa Dương, đi nhanh đến bên người nàng, áo đỏ tía phất một cái, không nói lời nào xem xét thương thế của nàng, nàng vội co rụt lại, trong ánh mắt có vài phần cảnh giác, xa cách nhìn hắn. Thân thể thái tử dừng lại, cảm giác ra xa cách của nàng, mắt phượng lưu chuyển, trên mặt trắng nõn lướt vui vẻ nhàn nhạt, thanh âm cũng ấm tinh khiết: "Không cho cô (tiếng tự xưng của vương hầu thời phong kiến) xem cũng được, lát nữa cô

phái người đem thuốc cho muội" nàng hạ mắt xuống cảm ơn, thái tử nhìn thấy nàng một bộ dáng lạnh như băng, nhịn không được cười mở miệng: "Xem ra thập nhị muội không nhớ rõ, chúng ta đã thân từ trước, khi còn bé muội còn cắn cô." Nàng kinh ngạc đưa mắt lên nhìn, rất nhanh rủ mắt xuống, cho là hắn nhắc lại chuyện xưa chẳng qua là đang nghĩ thay đổi biện pháp nhục nàng, ánh mắt liền đông lạnh.

Thái tử chỉ cho là nàng vừa bị Hoa Dương khi nhục mới sợ hắn, ngữ khí phát ra càng mềm mại, ý đồ xóa bỏ khúc mắc trong lòng nàng: "Thật không nhớ sao, hiện tại nhớ tới vẫn cảm thấy đau, ngược lại muội, tuổi còn nhỏ, răng lại bén như mèo." Trên mặt hắn vui vẻ càng sâu, nói rồi duỗi ra năm ngón tay về phía nàng, da thịt trắng nõn dưới ánh mặt trời gần như trong suốt, cố ý dừng ở giữa không trung, như muốn nàng nhìn rõ vết răng. Trong ngự hoa viên sắc màu rực rỡ, duy thấy màu áo choàng đỏ thẫm trên người hắn nổi bật lên khuôn mặt tuấn lãng thấm lòng của hắn, ngược lại không giống như là khó xử nàng, trong nội tâm nàng buông lỏng, thương thế trên cánh tay chỉ làm cho nàng muốn sớm thoát thân: "Khi đó Lâm Quan không hiểu chuyện, xin thái tử Điện hạ đừng trách."

Trong mắt phượng của Thái tử hơi kinh hỉ: "Nhớ ra rồi à!" Như muốn duỗi cánh tay tới. Kể từ đêm đó, nàng càng chán ghét người khác đụng chạm, vội rút thân né tránh, cúi đầu trầm thấp nói: "Thái tử Điện hạ quan tâm Lâm Quan, Lâm Quan tâm lĩnh, tự mình trở về săn sóc là được."

Tuy là huynh muội, rốt cuộc nam nữ khác biệt, thái tử bất đắc dĩ cười dặn dò: "Vậy muội nhớ bôi thuốc." Hoa Dương ở sau lưng hắn khóc ầm lên: "Há có thể buông tha nàng như vậy." Thái tử nghe vậy lạnh lùng nhìn nàng, Hoa Dương chưa từng bị loại mắt lạnh này nhìn vào, sợ tới mức oa một tiếng: "Thái tử ca ca cũng khi dễ ta." Cũng bất chấp Ly Tử, che mặt mà đi thẳng.

"Hoa Dương!" Nguyệt Dương nhìn các vị ca ca, không một người vì nàng nói chuyện, cắn môi vội đuổi theo.

Ngũ hoàng tử thấy thế cười to: "Tam ca ngươi chính là chọc vị tiểu tổ tông, Hoa Dương hắn là muốn đến trước vua cáo trạng." Cửu hoàng tử lại nói: "Hoa Dương cáo trạng thì không đáng lo ngại, phụ hoàng cũng chỉ cười, nếu là Chiêu Dương cáo trạng, cũng không ai chịu được." Nói xong cũng cười

lớn. Thái tử nheo mắt, cũng không nói chuyện.

Cảm giác có ánh mắt một người làm cho người ta khó có thể xem nhẹ dừng ở trên mặt, không khỏi ngẩng đầu lên, một vòng bóng dáng màu lam chạm vào đáy mắt, đâm vào gần như muốn hít thở không thông. Nàng cho là mình làm được, nhìn thấy hắn mới biết đã không thể bình tĩnh đối mặt, gần như hoảng sợ muốn xoay người rời đi, cố gắng nhịn xuống, đứng ở tại chỗ không nhúc nhích.

~~~
~~~

http://tieulun.hopto.org

Chương 12: Gấm bản phủ đầy cung đỏ khuyết (12)

Đã ở cùng một chỗ với thái tử, sự việc vừa rồi hắn nhất định cũng đã chứng kiến toàn bộ. Thái tử còn chạy tới ngăn cản, hắn lại vẫn ở đó trơ mắt nhìn sao. Tận đáy lòng lập tức tràn ngập cảm giác lạnh lẽo, lập tức tự giễu bản thân mình, đã không có chút liên quan, vì sao lại hy vọng xa vời rằng hắn sẽ đến cứu mình, càng nghĩ như vậy, cảm giác lạnh lẽo trong nội tâm càng sâu.

Lúc này mới đảo qua ở trên mặt các hoàng tử, có vài người nàng quen mặt, đều là các hoàng tử được Hoàng đế yêu mến.

Ánh mắt của hắn vẫn dừng ở trên mặt nàng, chỉ cảm thấy ánh mắt ôn nhuận kia lại lộ ra vẻ lạnh lùng. Dưới tầng băng cất giấu lửa như muốn thiêu đốt, loại tia sáng của loài dã thú nguy hiểm, như thể đôi môi mỏng của hắn mang theo hơi lạnh thổi qua bên tai nàng đêm đó. Cuối cùng hơi thở cực nóng lại rơi xuống trên thân thể trắng nõn run rẩy của nàng... Sau khi cảm giác nóng rực đã giảm đi, nàng lấy lại bình tĩnh hạ thấp người nói: “Tham kiến các vị ca ca.”

Ánh mắt kia vẫn còn đang tùy ý nhìn nàng, ánh mắt bá đạo như tuyên bố chủ quyền đối với đồ chơi của mình, trong nội tâm nàng đột nhiên cảm thấy tức giận. Đôi mắt đột nhiên kháng cự lại cặp mắt thâm thúy giống như có thể ăn người kia, lạnh lùng nhìn chằm chằm một hồi, lại đem tay kia che lấy cánh tay bị thương, âm thầm ảo não, bộ dạng chật vật như vậy, hết lần này tới lần khác lại để cho hắn nhìn thấy.

Nhưng chỉ chốc lát, khóe môi hắn chậm rãi cong lên, hình thành một độ cong thâm thúy hứng thú, mới chuyển mắt khẽ gật đầu với nàng. Thái tử thấy nàng còn bận tâm những nghi thức xã giao này, xen vào nói: “Mau trở về xem vết thương đi, các ca ca cũng sẽ không trách muội.” Nàng đáp nhẹ một tiếng, sau đó phúc thân rời đi, chỉ nghe tiếng kinh ngạc của Thất hoàng tử sau lưng: “Thập nhị muội đối với Đại nhân đúng là lãnh đạm!”

Mọi người chỉ e rằng đều nghe thấy những lời đồn đãi trong nội cung, cũng hiếu kỳ.

Hách Liên Du cười nhạt tiếp lời: “Sợ là tướng mạo Tử Thanh thô bỉ, làm cho Điện hạ ghét.” Ngũ Hi cười kêu la: “Nếu Tử Thanh thô bỉ, trong triều này chỉ sợ không người dám nhận mình xinh đẹp.” Các hoàng tử nghe vậy đều cười hì hì.

Nàng hờ hững đi về phía trước, cố gắng đem những tiếng cười kia quăng lại sau lưng.

Thù Nhi ở ngay bên cạnh lo lắng mở miệng: “Điện hạ, Hoa Dương Điện hạ đi về phía Phượng Tê cung.”

Phượng Tê cung chính là chỗ ở của hoàng hậu, chạy đến chỗ đó, tất nhiên là đi cáo trạng. Tăng thêm đồn đãi trước trong nội cung, chỉ sợ là nợ mới nợ cũ muốn cùng tính một lượt, nàng không khỏi mím môi.

Thật sự là cực kỳ chán ghét chốn thâm cung này.

Ngoài điện Thù Ly là rừng cây san sát, dày đặc như bức tường. Biết Phượng Tê cung phái người tuyên triệu đến đây, Thượng Quan Mạn sững sờ, tới cũng thật mau. Bước nhanh vào trong điện, cũng không gặp nội thị cầm đầu, nghĩ rằng La cô đã giữ lại.

Chỉ gặp Cố Tiệp Dư một thân tuyết trắng đứng ở trên bậc trước cửa cung, cả người thẳng băng, sắc mặt tức giận tái nhợt, thấy nàng đến gần, chỉ đem cây mây trong tay đánh “vút” trên mặt đất.

Thân thể Thượng Quan Mạn cứng đờ, đi đến trước mặt nàng đờ đẫn quỳ xuống đất. Từ nhỏ đến lớn, nếu phạm sai lầm, đều là quang cảnh như vậy, hôm nay không cần nghe nàng mở miệng, nàng đã biết ý rồi. Cố Tiệp Dư không thể nói chuyện, chỉ đem cây mây đánh “Vút vút” lộn xộn, Thượng Quan Mạn nhìn thấy mà đau lòng, thực sự hờn dỗi: “Chuyện hôm nay, nữ nhi không sai.”

Thù Nhi cũng khuyên: “Tiệp Dư, nếu không phải Điện hạ tự cứu mình, sớm đã bị Ly Tử không nể nang.” Nàng vội chỉ cánh tay Thượng Quan Mạn: “Người xem, cánh tay Điện hạ đã bị cào rách.”

Cố Tiệp Dư lại mãnh liệt liếc Thù Nhi, Thù Nhi lập tức ngậm miệng không lên tiếng. Nàng cũng chỉ liếc đảo qua cánh tay Thượng Quan Mạn, con mắt lóe lóe sáng, quyết không bao giờ nhìn nữa.

Nàng ngày thường thật là ôn hòa với người ngoài, cũng không trách móc hạ nhân nặng nề, hôm nay sợ là tức giận đến cực điểm, mới tương đối trợn mắt với Thù Nhi. Thượng Quan Mạn nhìn thấy có cảm giác như tim bị bóp nghẹt, tiến lên ôm lấy hai đầu gối bà, giọng nói đã nghẹn ngào: "Mẫu thân, con không muốn nhịn, Hà hoàng hậu lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo. Lần này là mẫu thân mất giọng, lần sau là cái gì, con thật sự không dám tưởng tượng..."

Tai mắt của Hà hoàng hậu còn trong điện, Cố Tiệp Dư nghe nàng không hề cố kỵ nói ra lời, không khỏi khí huyết dâng lên. Nếu như một ngày bà không còn trên nhân thế, nữ nhi này của bà thiếu kiên nhẫn như thế sao có thể sinh tồn ở chốn này, giương tay lên đánh một bạt tai, một tiếng vang thanh thúy, giống như thanh âm đồ sứ rơi vỡ trên mặt đất. Thù Nhi cả kinh đứng ở tại chỗ. Thượng Quan Mạn cũng che mặt khiếp sợ nhìn người.

Từ nhỏ đến lớn, người mặc dù từng phạt nàng, nhưng lại chưa bao giờ đánh mặt của nàng. Người nào cũng biết, trong nội cung này, vô luận là Hậu phi hay Đế Cơ, dung nhan quan trọng đến mức nào. Hôm nay, người lại bởi vì nàng đắc tội đến Hoa Dương Đế Cơ mà ra tay đánh nàng.

Trong mắt Cố Tiệp Dư đã có hối hận, muốn bù đắp lại, nhưng cuối cùng đành dứt khoát quay mặt qua chỗ khác.

Thượng Quan Mạn thấy nàng như thế, không khỏi hờn dỗi: "Mẫu thân đã tình nguyện hủy mặt hài nhi, cũng không cho hài nhi phản kháng, hài nhi hủy là được." Nàng lấy tay liền nhổ trâm ra, mới phát giác búi tóc trống không, trong nội tâm càng tức, liếc quét mắt nhìn thấy trên búi tóc Thù Nhi đang cắm một cái, đứng dậy, nắm lấy, liền rạch xuống mặt mình.

Bên tai vang lên tiếng thét hoảng sợ của Thù Nhi, nàng nhất thời đau lòng mà bất tỉnh. Ra tay không lưu tình chút nào, đến khi máu tươi nóng bỏng chảy ra, sự đau đớn từ xương gò má lan tới cằm, mặt đều là chết lặng, nàng mới bắt đầu cảm thấy sợ hãi, đầu ngón tay tái nhợt buông lỏng, cây trâm rơi trên mặt đất.

Cố Tiệp Dư sớm đã bổ nhào qua, cầm hai vai nàng ra sức đánh, trong cổ nàng không phát ra được thanh âm nào, chỉ nghe những tiếng "ô ô" ngắn ngủi, Thượng Quan Mạn cuối cùng rưng rưng gọi: "Mẫu thân."

Cố Tiệp Dư lập tức lệ rơi đầy mặt, ôm lấy nàng khóc thảm thiết không thôi.

Thù Nhi ở một bên cũng gạt lệ.

Đúng lúc La cô vào điện, thấy nửa bên mặt Thượng Quan Mạn bị máu nhuộm đỏ hơn phân nửa, thân thể lập tức chấn động một cái, cơ hồ đứng yên không được. Bà rốt cuộc là lão nhân trong nội cung, giận dữ mắng mỏ Thù Nhi: "Còn không đi cầm máu cho Điện hạ!"

Thù Nhi lúc này mới nhớ tới, bước chân lảo đảo đi vào trong điện.

Ba người bỗng chốc rối loạn, tìm thuốc bôi vào vết thương. Hai tay Cố Tiệp Dư run run. La cô đành phải đỡ nàng đến một bên nghỉ tạm. Thù Nhi đã rửa sạch vết thương cho Thượng Quan Mạn. Vết thương kia từ xương gò má kéo dài cái cằm, máu chảy, da thịt đều lộ ra, thoáng chốc rõ ràng trên khuôn mặt. La cô nhanh chóng muốn khóc lên: "Điện hạ, Điện hạ..."

Người làm sao phải khổ như vậy.

Mặt Thượng Quan Mạn không có chút máu, rủ mi xuống cắn môi, mười ngón nắm chặt lại với nhau.

Dứt khoát, nàng dứt khoát.

Hành động lần này có thể dời đi tầm mắt Hà hoàng hậu, đổi được bình yên tạm thời cho mẹ con nàng, lấy lui làm tiến, sau đó âm thầm dự trữ sức lực, cơ hội khó cầu, vì thế một lần, nàng cũng không thể hối hận.

Chỉ thấy bóng dáng Khương Hoàng phút chốc xuất hiện dưới cửa, thanh âm có chút hả hê theo đuôi mà đến: "Giá của Điện hạ thật lớn, Hoàng hậu nương nương đang chờ người qua đó."

http://tieulun.hopto.org

Thù Nhi tức giận dùng sức phất tay áo, hận không thể đem giá cắm nến trên bàn đập tới. Cố Tiệp Dư mặc dù luống cuống, rốt cuộc vẫn là người đứng đầu một điện này, nóng lòng bảo hộ nữ nhi, bật dậy. La cô cố vui vẻ, đã biết rõ tâm tư của bà, cất giọng nói: “Công công chờ một lát, Tiệp Dư tự mình đưa Điện hạ đi qua thỉnh tội là được.”

http://tieulun.hopto.org

Chương 13: Gấm bản phủ đầy cung đỏ khuyết (13)

Trên hành lang điêu khắc mẫu đơn đủ màu chập chờn tươi đẹp, tầng tầng màn vàng chập chờn, chuông vàng rung rung, bức rèm được kết từ bảo thạch khiến người hoa mắt. Ba người đứng ở ngoài điện hồi lâu cũng không thấy thông truyền, chỉ gặp cung nữ mặc áo gấm châu ngọc bưng khay vàng từ trong ra, thấy ba người, mặt không khỏi lộ vẻ xem thường, vênh cằm lên từ từ vào điện.

Thượng Quan Mạn một bộ địch y mỏng màu đỏ, phía trên búi tóc đơn giản dao động, huống chi trên mặt lại đắp thuốc, che giấu hơn phân nửa khuôn mặt. Cố Tiệp Dư cũng sớm đã dùng thường phục phi tần cũ kỹ, cho dù thiên sinh lệ chất *(trời sinh)*, nếu đem so sánh với vẻ kim bích huy hoàng này, vẫn không khỏi rùng mình. Thù Nhi mắc cỡ cơ hồ vùi mặt vào trong ngực, mắt Thượng Quan Mạn nhanh chóng nhìn thấy, không khỏi nhíu mày.

Mặt trời dần dần cao, sắp đến đỉnh đầu, cung nữ bưng trái cây ướp lạnh lướt qua, trong điện thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười sung sướng. Đã thấy một cung nữ máu thịt lẫn lộn bị hai nội thị thô lỗ ném ra dưới hành lang, răn đe bởi không giữ trinh tiết. Thù Nhi thấy thế lập tức sợ tới mức chuyển mắt: "Lại là cung nữ tư thông bị bắt gặp."

Đứng một canh giờ, nội thị mới dương dương tự đắc thông bẩm: "Hoàng hậu nương nương triệu kiến."

Trong điện sáng ngời, hoàng hậu thay phượng bào đỏ tươi, trên mũ phượng cao cao là cửu phượng ngậm châu ngồi trên giường vàng. Chiêu Dương dựa một bên, nói cười với Hà hoàng hậu, hai người tiến đến, cũng không liếc nhìn. Dưới tay chính là Tạ Quý Phi một thân cung trang màu đỏ. Chúng tần phi cùng ngồi đầy, đều là áo gấm châu ngọc, kim quang bốn phía, như đặt biệt đến xem chê cười hai mẹ con nàng.

Sau khi Cố Tiệp Dư thi lễ, Thượng Quan Mạn mới hướng chúng phi thỉnh an, hoàng hậu thoải mái "uh" một tiếng, hai người mới ngồi xuống.

Hoàng hậu cùng phi tần rảnh rỗi nói chuyện phiếm, hai người đến làm như

cũng không tạo nên chút cho gợn sóng. Thượng Quan Mạn lại biết, từ khi hai người các nàng vào, những ánh mắt kia nhìn hai người giống như nhìn côn trùng đáng ghét, đuổi mãi cũng không đi.

Không biết Tạ Quý Phi đang kể truyện cười gì, khiến chúng phi đều che môi mỉm cười, nàng lại xoay chuyển lời nói, làm như ân cần: "Đứa nhỏ Lâm Quan này mặt sao thế." Một đôi mắt đẹp của nàng nghiêng nhìn Cố Tiệp Dư, vẫn vừa vặn cười: "Xem Bổn cung thật là, đã quên Cố muội muội đã mất giọng, không nói được nữa."

Thượng Quan Mạn phút chốc nắm tay, Cố Tiệp Dư âm thầm thò tay qua, chỉ đem nắm tay xiết chặt của nàng nắm ở trong tay, vỗ nhè nhẹ. Thượng Quan Mạn mới chậm rãi nới lỏng tay. Đúng lúc Hoa Dương từ sau lưng của mẫu thân nàng nhìn qua, nhìn đến vết thương trên mặt nàng, nhìn có chút hả hê lầm bầm một tiếng: "Đáng đời!"

Thượng Quan Mạn ngước mắt lạnh lùng nhìn lại, Hoa Dương co rụt cổ lại, nói cũng không dám nói. Tạ Quý Phi cảm thấy nữ nhi kỳ quái, không khỏi âm thầm tức giận, thầm nghĩ ánh mắt nha đầu kia lạnh lùng mãnh liệt, xoay mặt mỉm cười với Hoa Dương: "Hôm nay sao không thấy con ôm Ly Tử." Ngay sau đó liền giải thích với Hà hoàng hậu: "Đứa nhỏ này cực kỳ yêu mến sủng vật kia, buổi tối ngủ cũng không rời tay."

Hà hoàng hậu giống như hào hứng: "A? Yêu mến đến như vậy, hẳn là thứ tốt, sao không ôm đến cho mọi người đánh giá."

Tạ Quý Phi uốn con mắt lên cười hỏi Hoa Dương: "Ly Tử của con đâu."

Hoa Dương không khỏi liếc mắt Thượng Quan Mạn, nói: "Bị nàng ta đâm chết rồi."

Tạ Quý Phi tươi cười sâu sắc: "Đứa nhỏ này xem thường mẫu thân tuổi già nghễnh ngãng, thanh âm nhỏ như vậy, ai mà nghe được."

Hoa Dương mạnh mẽ đứng dậy chỉ vào Thượng Quan Mạn lớn tiếng nói: "Bị nàng đâm chết."

Cuối cùng, tất cả ánh mắt giống như hồng thủy dã thú tụ lại hướng đến.

Hà hoàng hậu nở nụ cười: “Lâm Quan, đây cũng là ngươi không đúng, có thể nào lại ăn hiếp muội muội.”

Thượng Quan Mạn lại nắm quyền, hồi lâu mới hạ mắt nói: “Mẫu hậu cho bẩm, nhi thần đâm chết Ly Tử, thật sự là vì tốt cho Hoa Dương muội muội.” Trên mặt nàng có thương tích, mỗi một chữ nói ra tựa như kim đâm, nhưng lại có vững vàng, câu chữ rõ ràng, làm cho trong tai người ta thoải mái.

Tạ Quý Phi nghe vậy cười nhạo: “Ngươi nói rõ một chút, sao lại vì tốt cho nàng, hôm nay ngươi nói không được, Bổn cung quyết không tha cho ngươi.”

Thượng Quan Mạn chậm rãi mở miệng: “Nhi thần từng xem qua một quyển sách cổ, có nói Ly Tử liếc người, không may mắn.” Mọi người nghe vậy đều cả kinh, trong nội cung đối thuật bói toán có phần hợp ý, đối với lời đồn đãi không may mắn càng tránh vẫn còn không kịp. Nếu Ly Tử quả thật không may mắn, đã chết cũng không sao.

Hoa Dương lại trợn mắt quát: “Nói bậy, Ly Tử của ta sao không may mắn, dựa vào cái gì ngươi nói không may mắn, nó liền không may mắn.”

Thượng Quan Mạn từ đầu đến cuối chưa liếc nhìn nàng một cái: “Ly Tử, ly trong ly biệt. Liếc người, tức có tang.” Lúc này nàng mới ngước mắt xem nàng: “Thập nhị muội biết ngụ ý của nó, còn có thể ôm nó cùng ngủ sao, chó trắng khắc phu, nếu như sau này muội muội gả đi, phò mã này...”

“Câm mồm!”

Tạ Quý Phi một tiếng cắt đứt, ngăn cản nàng nói tiếp, ánh mắt nghiêng nhìn, khí thế bức người: “Mặt ngươi đã xảy ra chuyện gì, nếu như chuyện đó là thật, thật sự là vậy, há có thể tự phá hủy dung mạo.”

Thượng Quan Mạn lại cùng với Cố Tiệp Dư thi lễ thật sâu đối với Hà hoàng hậu: “Mẫu hậu cho bẩm, từ xa xa mẫu thân thấy Hoa Dương muội muội, diễm lệ cực kỳ, thử hỏi trong nội cung này ai có thể có xinh đẹp như thế, liền cho rằng là Chiêu Dương tỷ tỷ.” Nàng dừng lại, rõ ràng nhìn đến khóe môi

Hà hoàng hậu và Chiêu Dương trầm xuống. Hoa Dương nghe có người khen nàng tươi đẹp giống Chiêu Dương, sao còn có thể nhận thấy thâm ý trong đó, đúng là cao hứng dị thường, chỉ có Tạ Quý Phi tâm động, lạnh lùng liếc qua Thượng Quan Mạn.

Thượng Quan Mạn tiếp tục nói: "Thần đem việc Ly Tử không may mắn nói với mẫu thân. Mẫu thân trách cứ nhi thần lỗ mãng, khiển trách nhi thần nên trước tiên thông báo mẫu hậu, để người định đoạt. Nhi thần tuy là ý tốt, mẫu thân lại cảm giác rốt cuộc cũng do nhi thần giết Ly Tử, tức thì đâm khuôn mặt nhi thần bị thương để tạ tội." Nói rồi, cùng Cố Tiệp Dư cúi đầu thật sâu.

Cơn tức trong ngực khiến Tạ Quý Phi càng thêm nặng, tức giận mở miệng: "Nói xằng nói bậy!"

Hà hoàng hậu nhàn nhạt nhìn về phía Tạ Quý Phi, cười nói: "Thì ra là hiểu lầm, Ly Tử sao có thể lại là của Chiêu nhi." Chiêu Dương cũng cười: "Ta đương nhiên sẽ không đi nuôi loại súc sinh không may mắn." Hoa Dương lập tức đỏ bừng cả khuôn mặt, không cam lòng kêu lên: "Chiêu Dương tỷ tỷ, muội là vì xả giận cho tỷ, tỷ sao lại nói giúp nàng ta."

Tạ Quý Phi rùng mình một cái, muốn nói đỡ lời cho con, Hà Hoàng hậu đã nghiêm nghị trách mắng: "Làm càn, ngươi là thân phận gì, Chiêu nhi phải cần tới ngươi giúp xả giận sao!"

Hoa Dương sợ tới mức liền quỳ trên đất, trong đại điện giống như gió lạnh thổi lại, lập tức yên tĩnh, cắt đứt bầu không khí hoà thuận vui vẻ vừa rồi.

Cảm thấy không khí cứng ngắc, Hà hoàng hậu liếc nhìn Hoa Dương mỉm cười: "Nhìn ngươi đứa nhỏ này, mẫu hậu chẳng qua chỉ vui đùa cùng ngươi, dọa thành đến như vậy. Còn không mau dậy."

Vạt áo Hoa Dương ướt đẫm, lo sợ đứng dậy.

Lúc này Hà hoàng hậu mới nhìn về phía hai mẹ con Thượng Quan Mạn: "Tuy là hiểu lầm, nhưng Lâm Quan cũng đã làm Hoa Dương sợ hãi, Bổn cung phạt ngươi quỳ hai canh giờ, ngươi có đồng ý không?"

Thượng Quan Mạn nội tâm phát lạnh, vẫn cười nhạt, quả thật hoàng hậu sẽ không khinh địch mà buông tha các nàng như vậy. Nhưng nàng cả người bị thương, sao có thể quỳ hết được hai canh giờ này, Cố Tiệp Dư thắng người muốn cầu tình, Thượng Quan Mạn nặng nề giữ chặt ống tay áo nàng, nàng tuyệt không cho phép mẫu thân trước mặt Hà hoàng hậu lộ nửa điểm tư thái hèn mọn nữa, cúi người tạ ơn: "Tạ mẫu hậu phạt nhẹ."

Đứng dậy liền muốn ra điện, Hà hoàng hậu bất ngờ nói: "Chậm đã, trên mặt ngươi có vết thương, cho thái y xem thử rồi đi cũng không muộn." Sớm có người truyền thái y tiến đến, đợi hắn tỉ mỉ xem vết thương, Hà hoàng hậu mới hỏi: "Như thế nào."

Thái y run rẩy quỳ trên đất, trả lời: "Nương nương cho bẩm, vết thương trên khuôn mặt Điện hạ rất nặng, chỉ sợ... vết sẹo khó tan."

Trong nội tâm Thượng Quan Mạn và Cố Tiệp Dư lập tức chợt lạnh, chỉ thấy Chiêu Dương mặt lộ vẻ vui mừng, nhưng rất nhanh đã che lại, Hà hoàng hậu hơi tiếc hận: "Vậy thì thật là đáng tiếc." Thượng Quan Mạn như muốn cắn đứt đầu lưỡi, nặng nề dập đầu đi ra đại điện, xách váy quỳ xuống chỗ không có mái hiên, lưng thẳng tắp.

Hà hoàng hậu nhẹ giọng cười, đưa tay đỡ Cố Tiệp Dư: "Cố muội muội nhanh đứng dậy." Lại phân phó nói: "Còn không đem trái cây mới ướp lạnh lấy ra cho Tiệp Dư nếm thử." Khối băng trong mâm vàng sáng long lanh, quả ô liu tươi đẹp ướt át. Cố Tiệp Dư hoảng sợ bốc lên một trái, chất lỏng lạnh buốt dính trên tay, như một thanh kiếm đâm vào trong lòng.

Cung nữ bên người tiến lên nói nhỏ tại bên tai Chiêu Dương, Chiêu Dương đỏ mặt cười, đứng dậy đi ra điện.

Cung nữ nói với nàng, Hách Liên Du đã qua hành lang gấp khúc, hướng về phía này.

http://tieulun.hopto.org

Chương 14: Gấm bẩn phủ đầy cung đỏ khuyết (14)

Chiêu Dương đi dạo cùng Hách Liên Du, lại cũng chỉ lưu luyến giữa vườn hoa. Lúc trước Hà hoàng hậu đã từng dặn dò, sau một lúc nhất định phải dẫn hắn đến chỗ Thượng Quan Mạn bị phạt quỳ, nếu như hắn không có ý cứu giúp, đó chính là vô tình với Thượng Quan Mạn, nàng cũng có thể vô tư, nếu như hắn cố tình cứu giúp...

Khi đó ngữ khí của Hà hoàng hậu dừng lại, nàng khẩn trương bật thốt lên hỏi ra: "Nếu thật là như vậy, thì nên như thế nào?"

Chỉ thấy trên khuôn mặt Hà hoàng hậu tràn đầy sự dịu dàng xinh đẹp và tươi cười, ngữ khí cũng ôn nhu: "Mẹ con hai người, không giữ lại được." Lướt qua Hà hoàng hậu bảo nàng thử hắn thử một lần không nói, nhưng có thể cùng hắn một chỗ lâu như vậy, nghĩ tới đều cảm thấy ngọt ngào.

Nàng mặc một bộ áo dài đỏ tươi thêu chỉ vàng, váy gấm tơ vàng thêu mây trắng như hoa quỳnh ngậm sương, áo choàng gấm vàng tung bay theo gió, tóc đen búi thành búi tóc mây, nhẹ nhàng qua lại như con thoi giữa những đoá hoa khoe sắc, giống như một đôi bướm tươi đẹp. Hách Liên Du mỉm cười đi dạo, tản bộ theo, nâng ngón tay ngắt một đoá mẫu đơn mới nở, không đếm xỉa tới mà vò nát, đóa hoa diễm lệ nháy mắt điêu tàn.

Đúng lúc này Chiêu Dương đem một đóa hoa cắm ở bên tóc mai, ngoái đầu nhìn lại cười với hắn: "Đại nhân cảm thấy như thế nào."

Hách Liên Du nheo mắt cong môi: "Công chúa xinh đẹp rực rỡ, tất nhiên là người đẹp hơn hoa."

Chiêu Dương xấu hổ oán trách: "Thiếp không tin chàng, chỉ sợ chàng đối với người nào cũng nói như vậy." Cho là tiếp theo hắn sẽ nói chỉ một mình nàng vân vân, vội quay đầu đi chỗ khác nhìn chằm chằm vào cành hoa mím môi, chỉ còn chờ hắn nói ra, đợi đã lâu nhưng không thấy hắn lên tiếng, tức giận xoay mặt, đã thấy hắn chắp tay đứng ở đường mòn giữa vườn hoa, chìm đắm

trong suy nghĩ.

Thân hình tuấn lãng cao cao, giống như là thần, là cả bầu trời của nàng, là tất cả của nàng, nháy mắt tức giận tan thành mây khói, cũng chỉ còn lại sự hâm mộ thật lâu không tiêu tan, sắc mặt Chiêu Dương đỏ bừng tiến đến kéo tay áo hắn: "Đại nhân."

Hách Liên Du hoàn hồn, liền thấy Chiêu Dương rặng mây đỏ đầy mặt ẩn tình nhìn hắn, sóng mắt lưu chuyển, hào quang diễm lệ như gấm hoa tỏa ra bốn phía. Hắn không khỏi vươn tay ra nâng cái cằm trắng nõn của nàng lên. Chiêu Dương càng xấu hổ, chỉ cảm thấy hắn muốn cúi người hôn xuống, lập tức tai đỏ lên, tim đập như hươu chạy, hô hấp cũng thấy ngắn ngủi, kìm lòng không được nhắm đôi mắt lại.

Trong đầu hắn lại phút chốc hiện lên một khuôn mặt khác, đôi mắt trắng đen rõ ràng, sâu kín lạnh lùng, như ngọc nhúng nước, một mực nhìn tới chỗ sâu trong lòng người.

Nháy mắt lại bừng tỉnh, sao lại nhớ đến nàng.

Nhìn qua cặp môi đỏ mọng có chút hé ra của Chiêu Dương, vẫn cong môi mỉm cười, thật sự là không thú vị.

Đợi đã lâu cũng không thấy hắn có hành động gì, trợn mắt đã thấy Hách Liên Du sớm đi xa, băng qua những cành hoa đang héo úa, chỉ thấy bóng lưng lãnh ngạo cao cao của hắn, như một bức tranh vẩy mực một nét bút màu mực đậm.

Chiêu Dương oán hận cắn môi, nhìn hồi lâu cũng không thấy hắn quay đầu lại đợi nàng, thân ảnh màu lam đã từ từ xuyên qua cửa tròn, mất hút ở chỗ rẽ, lúc này mới u oán theo sau.

Búng tay một cái, tuỳ tùng Thuận Tử khom người lấn đến gần. Hắn cúi đầu chậm rãi để ý tay áo bị Chiêu Dương nắm qua, trầm thấp mở miệng: "Thượng Quan Chiêu sẽ không vô duyên vô cớ ngăn chặn ta, đi tra xem là chuyện gì."

Thuận Tử yên lặng vái chào, không tiếng động lui xuống dưới. Chỉ sau một khắc thời gian, Thuận Tử lặng yên hồi bẩm: "Đại nhân, Lâm Quan Đế Cơ bị phạt ở Phượng Tê cung, đã sắp được một canh giờ."

Hắn không dễ dàng phát giác nhíu mày: "Lâm Quan?"

Thuận Tử cho là hắn đã không nhớ rõ, ngắn gọn nhắc nhở: "Chính là người đã cầu cứu Đại nhân."

Trên mặt hắn lại giống như cười mà không phải cười. Thuận Tử lo sợ suy đoán hắn là ý gì, đã thấy hắn chậm rãi khoát tay cho lui, chỉ cúi đầu thi lễ, không tiếng động lui ra.

Chiêu Dương đã đuổi tới, cẩm bào uốn lượn, bước đi nhanh không nghỉ, sớm đã đổ mồ hôi, thấy hắn chắp tay đứng ở trước, điều chỉnh hơi thở tiến lên. Thuở nhỏ nàng quen nhìn thấy thủ đoạn phi tần tranh thủ tình cảm, sao không hiểu được đắn đo đúng mực, vừa rồi tuy là xấu hổ, thực sự sửa không được, chỉ đành phải nói: "Mấy ngày trước mẫu hậu còn trách Đại nhân sao không đến Phượng Tê cung, trong phủ nội vụ đã chọn một vài đồ mới lạ dâng lên, muốn cho Đại nhân đánh giá."

Ngữ khí Hách Liên Du thường thường: "Làm phiền Hoàng hậu nương nương quan tâm."

Chiêu Dương thấy hắn tuy hữu lễ, chẳng biết tại sao đột nhiên càng thêm vài phần xa lạ, sâu kín liếc nhìn hắn một cái, đành phải dẫn hắn đi về phía trước.

Đã từng cảm thán thời gian qua nhanh, hôm nay hai canh giờ lại giống như cả ngàn năm.

Trong điện hai tay Cố Tiệp Dư run như lá rụng, nắm quả ô liu ướp đá trong tay lại như củ khoai tây nóng, nắm cũng nắm không được. Mặt trời nhô lên cao, cho dù chưa tới mùa hè chói chang, nhưng hai canh giờ này làm sao chịu đựng được. Bà liên tiếp liếc mắt ra ngoài điện, thân ảnh thon dài sớm đã lảo đảo sắp ngã, lại cố tình quật cường không chịu cúi đầu, người thân thấy vậy, ai cũng đau lòng.

Nhưng bà không thể, nếu như mở miệng, tôn nghiêm nữ nhi bà cố gắng duy trì liền hóa thành bọt nước trong nháy mắt.

Đem trái cây ngậm vào trong miệng, Hà hoàng hậu hàm chứa ý cười hỏi: "Ngọt không?"

Cố Tiệp Dư mỉm cười, nặng nề gật đầu. Ngọt, ngọt chết đi được, rốt cuộc vẫn không cảm thấy mùi vị gì.

Thời gian dằng dặc trôi qua, đầu gối đã không còn cảm giác, giống như linh hồn đã bay cao, chỉ cảm thấy đau đớn, rốt cuộc bản thân đang ở đâu cũng không rõ ràng lắm, mặt trời thật chói mắt, trắng lóa như tuyết rơi.

Lại nhớ đến một ít chuyện không liên quan. Đầu năm mới, Đế Cơ trong nội cung đều mang lụa hoa đủ màu, phần quà tự nhiên không đến được lãnh cung. Khi đó chỉ vừa qua tuổi dậy thì, còn là tuổi thích đẹp, thích thú gạt mẫu thân một mình leo cây đi hái mai vàng, hái được một đống mà đã dính đầy bụi đất, nhưng lại không biết làm sao để leo xuống cây.

Bị hoàng tử Đế Cơ gặp được, tất nhiên là bị cười nhạo mấy lần, có hoàng tử chạy đến lén lấy nắm tuyết quăng lên, vèo sát qua gò má, cực lạnh. Nàng lảo đảo một cái thiếu chút nữa rớt xuống, gấp gáp ôm lấy thân cây, chỉ nghe hoàng tử Đế Cơ dưới tàng cây cười ha ha.

Cũng không biết đã ôm cây không nhúc nhích mất bao lâu, chỉ cảm thấy hai chân không có tri giác, như bị đông lạnh đến tê rần, chợt nghe một cái thanh âm vô cùng dễ nghe của thiếu niên "Ngươi ở trên đó không lạnh sao?"

Nàng nhìn xuống, một người khoác áo lông trắng đứng ở dưới cây ngửa mặt xem nàng, môi hồng răng trắng lại cực kỳ xinh đẹp.

Nàng lại nghiêng đầu, không để ý tới hắn.

Thiếu niên hiển nhiên chưa từng chịu lạnh nhạt như vậy, liền cũng tức: "Này, ngươi ở trong nội cung nào?"

Nàng ít có xiêm y tốt để mặc, vật liệu may mặc cũng không tốt, đương nhiên

bị nhận nhầm thành cung nữ. Trong nội tâm nàng càng tức, lại động càng không dám động, hắn nhìn ra nàng quẫn bách, cười hì hì: "Nếu ngươi nói cho ta biết tên của ngươi, ta liền giúp ngươi xuống."

Nàng chỉ nhìn chằm chằm xuống mặt đất, như nghĩ thử xem cây cao bao nhiêu. Hắn lại đột nhiên đỏ mặt, không được tự nhiên giang hai cánh tay, cong môi nói: "Thì ra là muốn ta đón lấy ngươi, ta cố mà giúp ngươi một lần là được." Bên tai còn chưa thanh tịnh, chợt nghe hắn còn nói: "Ngươi rốt cuộc là trong nội cung nào, ta..., ta đến xin ngươi." (#Ami: xin tỷ ấy qua cung huynh ấy =]])

Tiếng gió quá lớn, nàng chưa nghe rõ câu tiếp theo, liếc nhìn hắn một cái, lại cố gắng dằn lòng sợ hãi, từ trên cây nhảy xuống.

Thiếu niên hiển nhiên sợ hãi, luống cuống tay chân tới xem xét hai chân của nàng, hỏi: "Ngươi không sao chứ." Nàng lại hung hăng cắn lên bàn tay của hắn đang đưa qua.

Thiếu niên trợn mắt há hốc mồm. Nàng thừa dịp hắn chưa có hoàn hồn, khập khiễng chạy đi...

Thân thể phút chốc bừng tỉnh, như hồn về chỗ cũ. Nàng mờ mịt nhìn chung quanh, đã thấy trên hành lang một người đang chậm rãi đi đến, thường phục tơ màu lam, mặt mày thâm thúy, bạn bên người, tất nhiên là Chiêu Dương.

Nàng nhìn thẳng phía trước, không nhìn hắn nữa.

Hắn xa xa lạnh lùng thoáng nhìn, cũng chỉ liếc, nói nhỏ cùng Chiêu Dương vài câu, nhìn cũng không nhìn cùng Chiêu Dương sóng vai mà qua.

Hai người vừa quẹo qua, thực sự không biết Chiêu Dương nói gì đó. Hách Liên Du đột nhiên để nàng lên hành lang bóng râm, nơi khác khó có thể thấy, duy chỗ Thượng Quan Mạn có thể nhìn rõ. Chiêu Dương rặng mây đỏ đầy mặt. Hắn nghiêng đầu, cúi người áp vào bên tai nàng...

Thượng Quan Mạn chỉ cảm thấy trong nội tâm hình như một dây cung đang căng, thoáng chốc ầm ầm sụp đổ.

Nàng hờ hững nhắm mắt.

Hơi thở như đùa nghịch bên tai, Chiêu Dương đỏ mặt tới mang tai, đau đớn trên cổ tay lại làm cho nàng nhíu mày: “Đại nhân, chàng... Chàng làm đau thiếp.”

Hách Liên Du ngưng mắt nhìn nàng, trong mắt nhẹ nhàng lạnh như băng thật sâu: “Nếu Điện hạ là vì chuyện nhàm chán này mà tuyên thần tiến cung, xin thứ cho vi thần không phụng bồi.” Hắn đẩy nàng ra liền bỏ đi, Chiêu Dương vội kéo ống tay áo hắn: “Đại nhân, thiếp... Là mẫu hậu bảo thiếp thử chàng.”

Hắn lạnh lùng giãy ra. Chiêu Dương càng thêm ăn nói khép nép: “Đại nhân, xin tha thứ Chiêu Dương vô lễ, thiếp... Thiếp cũng chỉ là...” Hắn nhưng lại đi xa, Chiêu Dương nhìn qua bóng lưng của hắn, chỉ biết dậm chân.

Người ngoài nhìn thấy, lại giống như cảnh giận dỗi tự nhiên của các cặp tình nhân, người xa xa thấy, đều cười trộm.

Mới ra khỏi Phượng Tê cung, Thuận Tử sớm đã chờ bên ngoài từ sớm, sai người buông kiệu dìu hắn lên, hắn lại đột ngột chau mày, hỏi: “Hôm nay thái tử có đến Phượng tê cung thỉnh an không?”

Thuận Tử kinh ngạc, cười nói: “Đại nhân cũng không phải không biết, thái tử cũng không thỉnh an hoàng hậu, sao có thể tới Phượng Tê cung...” Hắn nghĩ lại, kinh ngạc: “Chẳng lẽ Đại nhân thay đổi chủ ý?” Giương mắt đụng với một cái ánh mắt rét lạnh của Hách Liên Du, Thuận Tử bỗng dưng rùng mình một cái, giống như đóng băng ba thước, chỉ nghe một tiếng “Khởi kiệu ——” kiệu vững vàng khởi hành, dần dần biến mất ở đường cung.

http://tieulun.hopto.org

Chương 15: Gấm bản phủ đầy cung đỏ khuyết (15)

Thái tử vừa ra khỏi Đông cung, trước mặt một nội thị mặc áo màu nghệ vàng vụt đến. Thái tử nhíu mày. Người hầu sau lưng đạp qua một cước: "Cẩu nô tài ở đâu!" Nội thị cúi đầu khom lưng cầu xin tha thứ: "Điện hạ tha mạng, Điện hạ tha mạng..."

Thái tử cũng không thèm nhìn hắn, tấu chương Lại bộ trình lên như núi đang chờ hắn phê duyệt, hắn nào có tâm tư để ý nô tài kia, lại nghe trong miệng nô tài lẩm bẩm nói: "Nô tài da dày thịt béo, bị người đạp cho một cước cũng không là cái gì." Hắn liên tục thở dài: "Đáng thương Lâm Quan Đế Cơ, vết thương chồng chất còn phải quỳ ở Phượng Tê cung hai canh giờ..."

Hắn phút chốc quay trở lại, nhấc bổng nội thị lên hai chân cách mặt đất: "Ngươi mới vừa nói cái gì? Lâm Quan... Lâm Quan làm sao vậy?"

Nội thị lắp bắp: "Hồi... Hồi Điện hạ, Lâm Quan Đế Cơ... Phượng Tê cung..." Hà hoàng hậu làm, hắn từ trước đến nay đều biết rõ, vài từ ngữ liên tiếp như thế, trong nội tâm lập tức khiếp sợ. Thái tử vung tay đẩy hắn ngã trên mặt đất, đi nhanh.

Người hầu sau lưng vội gọi: "Điện hạ!" Không quên hỏi nội thị kia: "Ngươi tên là gì, trong nội cung nào."

Nội thị vội dập đầu xuống, khóe môi không chú ý cong lên cao: "Nô tài Thuận Tử."

Xa xa liền thấy một thân ảnh nhỏ bé và yếu ớt lẳng lặng quỳ trên nền gạch đá, đình viện tĩnh mịch trống trải, chỉ có nàng đơn bạc một mình, dường như nhẹ hơn cả gió. Hai vai gầy yếu kia như chịu không được bất cứ sức nặng gì, đường cong trên cổ lại quật cường giữ thẳng tắp, làm cho lòng người bỗng dưng tê rần.

Thái tử một tay nắm lấy cổ tay của nàng liền kéo nàng đứng dậy khỏi mặt đất. Hai đầu gối sớm đã chết lặng. Thân thể nàng phút chốc ngã xuống. Tay kia của thái tử chặn khuỷu tay nàng, tức giận cắn răng: "Bảo muội quỳ muội

liền quỳ, lúc này sao nghe lời như vậy!"

Một đôi con ngươi đen của nàng nặng nề, chậm rãi dời qua khuôn mặt hắn, ý thức mới từ không trung quay trở lại. Ánh nắng trắng sáng chiếu trên mặt hắn, chỉ vọng lại hình dáng mơ hồ, bộ dạng nổi giận đùng đùng, cảm giác tuấn lãng vô song. Nàng giật mình, mới nhận ra là thái tử. Lúc này thái tử đã nhìn thấy vết băng trắng dày trên mặt nàng, không khỏi trợn mắt há hốc mồm: "Mặt của muội đã xảy ra chuyện gì?" Nghĩ lại liền cắn răng: "Nhất định lại là bà ta." Liền xoay mặt phân phó: "Đi chuẩn bị kiệu cho Đế Cơ." Người hầu vội đồng ý.

Nội thị giám hình (xem người ta chịu phạt) ngoài điện thấy thái tử muốn mang Thượng Quan Mạn rời đi, bước nhanh tiến lên ngăn cản: "Điện hạ, không có ý chỉ của Hoàng hậu nương nương, ngài không thể mang Đế Cơ đi." Thái tử tức giận quát: "Cút ngay." Nội thị sợ tới mức run một cái, trong mắt bọn họ, ngược lại Hà hoàng hậu càng đáng sợ hơn, lại tiến lên ôm lấy hai chân thái tử cầu khẩn: "Điện hạ, ngài mang Lâm Quan Đế Cơ đi, chính là muốn lấy mạng của nô tài."

Thái tử nghe vậy lạnh lùng cười: "Bọn cẩu nô tài các ngươi vẽ đường cho hươu chạy này, chết không có gì đáng tiếc."

"Nói gì vậy, vậy tóm lại ai là hổ trong miệng thái tử?"

Sau lưng vang lên một tiếng cười nhạo, nội thị sớm đã đi vào thông bẩm. Hà hoàng hậu mang theo chúng tần đứng ở sau lưng, mũ phượng chín đuôi trên tóc rung động. Hà hoàng hậu không vui nhìn hắn: "Lâm Quan phạm sai lầm, Bổn cung trừng phạt nho nhỏ, nô tài dưới trướng lập tức liền bị mắng như hổ vồ mồi." Ý lạnh trong hai tròng mắt nàng cực mạnh, đảo qua trên mặt Lâm Quan: "Bổn cung xem thái tử, thân là thái tử một quốc gia trong mắt lại không có cung quy, sao có thể làm tấm gương cho thiên triều ta, hoàng tử Đế Cơ phía dưới chẳng phải sẽ làm theo sao?" Thái tử này tuy trên danh nghĩa là con của bà, nhưng lúc hoàng hậu trước băng hà, thái tử đã gần hai mươi, hai người tự nhiên không có thân cận, thời gian càng lâu, nhìn đều cảm thấy ghét, hôm nay nghe hắn mắng nàng là ác nhân, ngữ khí tự nhiên không tốt.

Thái tử "Xì" một tiếng, thích thú cười nói: "Hai chữ 'Tấm gương' này nhi

thần không đảm đương nổi." Hắn ác độc liếc nhìn bà một cái: "Ngược lại mẫu hậu, vô cùng phù hợp."

Hà hoàng hậu lập tức bị ánh mắt kia làm kinh động khó có thể nhúc nhích. Thái tử lại không hề nhìn bà, chỉ đỡ Thượng Quan Mạn lên kiệu. Cố Tiệp Dư thấy Thượng Quan Mạn, lảo đảo sắp ngã, trên mặt thái tử rầu rĩ đưa tay đỡ bà, biết bà không thể nói, chỉ nói: "Mẫu phi trước tiên nên đưa thập nhị muội trở về đi." Cố Tiệp Dư đâu còn chú ý đến Hà hoàng hậu, liền theo kiệu đi. Hai tay Cố Tiệp Dư xoa bóp hai đầu gối Thượng Quan Mạn, trên mặt nàng mới dần dần có vài phần huyết sắc, không khỏi ngoái đầu nhìn lại về phía thái tử. Hắn trên người mặc thường phục đỏ thắm, cung điện nguy nga chiếu đến thân ảnh cao cao của hắn, không khỏi nghĩ: hắn lại vì nàng, phá vỡ thể diện của Hà hoàng hậu.

Trong nội tâm nhất thời không biết làm sao, nhưng không còn có khí lực suy nghĩ, chỉ nghiêng người qua trên kiệu.

Hà hoàng hậu nghiêm nghị mở miệng: "Thái tử, trong mắt ngươi còn có Bổn cung vị hoàng hậu này không?"

Thái tử vẫn cười: "Mẫu hậu nói đùa, nhi thần nào dám không đem mẫu hậu để vào mắt." Hắn không bao giờ nhìn bà nữa, lại mang theo bọn người Thượng Quan Mạn nghênh ngang rời đi.

Hà hoàng hậu tức giận sắc mặt tái nhợt, rống lên: "Phản, phản rồi!" Chúng tần nghe vậy, càng không dám nói gì.

Thái tử cùng Hà hoàng hậu đại náo một hồi, trong nội cung tin đồn xôn xao nhanh chóng lan truyền ra ngoài cung. Hách Liên Du đang chuyên chú cho những con cá sặc sỡ trong hồ ăn. Cá này không giống cá chép bình thường, đầu tròn trịa, vảy cá sáng lên năm màu, hàm răng sắc nhọn, ăn thập phần hung mãnh, một khi phát hiện con mồi, thường hợp nhau tấn công. Nghe nói trong một phút đồng hồ có thể đem một con bò sống ăn chỉ còn lại xương trắng, liền bị gọi là cá ăn thịt người. Nhưng Hách Liên Du cố ý tìm từ nước láng giềng đem về nuôi trong ao. Ngày bình thường cũng không cho chúng nó ăn, đợi đói lâu, mới rắc mồi câu xuống, bởi vậy tình cảnh tranh nhau giành ăn, tựa như sắc màu rực rỡ tách ra khỏi làn nước trong xanh.

Đỗ Minh ở một bên hắc hắc cười: "Thái tử này cũng ngộ, lại vì một Đế Cơ đại náo với Hà hoàng hậu một hồi, thật làm cho người ta không nghĩ ra." Thanh Thụy từ trước đến nay thích yên lặng, không tiếng động đứng ở sau lưng Hách Liên Du. Đỗ Minh chỉ dám hỏi thăm Thanh Thuỵ hay yên lặng: "Nghe nói Lâm Quan Đế Cơ hủy dung, có thật vậy không?"

Thanh Thụy nhàn nhạt liếc hắn một cái, cũng không đáp lời.

Đỗ Minh chậc chậc thành tiếng: "Đáng tiếc." Một đôi mắt nhỏ lấp lánh của hắn liếc về phía Hách Liên Du, thanh âm hơi nhỏ hơn, nhưng làm cho người ở chỗ này nghe được không sót một chữ: "Lâm Quan khí chất phi phàm, một người như nước trong veo, hôm nay dung nhan bị hủy, xấu xí không chịu nổi, nghĩ đến mà xót xa. Ta nghe nói nàng cả người thương tích, tình nguyện bị phạt cũng không hèn mọn quỳ gối trước Hà hoàng hậu, hay cho một nữ tử quật cường đến mức làm cho người đau lòng..."

Đầu ngón tay thon dài của Hách Liên Du đột ngột dừng lại, thức ăn cho cá trong tay lập tức như mưa rơi vào trong ao, làm cho đám cá ăn thịt người như điên khùng tuôn đi qua, quẫy tung bọt nước mãnh liệt, giống như tâm tình khó có thể bình tĩnh của một người. Hắn ngước mắt quét về phía Đỗ Minh, thanh âm thường thường: "Ngươi hôm nay nói nhiều quá."

Đỗ Minh lập tức co rụt cổ, hắc hắc trốn đến sau lưng Bàn Tử, nịnh nọt cười nói: "Ngài cũng không phải không biết miệng ta đây, chính là đòi đánh." Nói rồi nhẹ nhàng tự mình vả miệng một cái.

Hách Liên Du không nhìn hắn nữa, vỗ tay phủi mảnh vụn trong lòng bàn tay, nhàn nhạt mở miệng: "Đi gọi thánh dược cổ quái đến đây."

"Thánh dược!" Đỗ Minh la hét: "Gọi hắn làm cái gì?" Thanh Thụy không khỏi xoay đầu lại lạnh lùng chằm chằm hắn. Đỗ Minh ngượng ngùng: "Ta đi ngay."

http://tieulun.hopto.org

Chương 16: Gấm bản phủ đầy cung đỏ khuyết (16)

“Vết sẹo khó xóa?”

Thái tử chỉ về phía ngự y quỳ đầy đất trong Đông Cung, tức giận cắn răng: “Một đám lang băm.”

Vết băng trắng trên mặt Thượng Quan Mạn đã cởi. Hôm nay trên gương mặt trắng nõn như sứ lại giống như bị đập nát, một đường uốn lượn như vết nứt máu đỏ, từ xương gò má kéo dài đến cằm, dữ tợn như con rết, không còn xinh đẹp lúc trước. Thái tử không đành lòng nhìn nữa, vội quay mặt đi.

Đức Tử nội thị bên cạnh nhỏ giọng bẩm báo: “Điện hạ, nghe nói dân gian có vị thánh dược, tạo nghệ cực cao, dân chúng tôn xưng hắn là Thanh Phong tiên nhân, chỉ cần mời hắn vào cung, vết sẹo trên mặt Lâm Quan Điện hạ chắc chắn sẽ xóa được.”

Thái tử nói: “Vậy còn không nhanh đi.”

Mặt Đức Tử lộ vẻ khó khăn: “Điện hạ, nghe nói thánh dược kia cực kỳ cổ quái, cần dâng trước ba vật, mới bằng lòng trị liệu.” Thái tử không kiên nhẫn: “Ba vật, đừng nói là ba vật, mười vật cũng đồng ý với hắn.” Đức Tử vội la lên: “Nhưng nghe nói ba vật này thế gian khó cầu, nếu không chính là những thứ yêu thích khó bỏ nhất...” Hắn chỉ sợ Thượng Quan Mạn lo lắng, cắt lời Đức Tử, quay đầu lại cười nói: “Thập nhị muội không cần phải lo lắng, cô dù là ép, cũng phải ép thánh dược kia đến trị vết thương trên mặt cho muội.”

Thượng Quan Mạn nhàn nhạt nhìn hắn, chỉ sợ nợ hắn khó có thể hoàn lại, hờ hững nói: “Chuyện của ta xin thái tử Điện hạ không cần phải nhúng tay, trong nội cung miệng người mài mòn vàng (ý chỉ lời đồn rất đáng sợ), nếu rơi vào trong tai phụ hoàng, Điện hạ chỉ sợ tự thân cũng khó bảo toàn.”

Thái tử không khỏi giật mình, hiển nhiên khó có thể chấp nhận sự lạnh lùng của nàng, chỉ bất ngờ nhìn nàng. Thượng Quan Mạn nâng Cố Tiệp Dư đứng dậy, thân váy xẹt qua nền gạch vàng đen như mặt hồ, bóng lưng của nàng cũng quyết tuyệt.

http://tieulun.hopto.org

Nhất thời quang ảnh chuyển đổi, nháy mắt trong điện đều trở nên âm u, giống như nàng mang đi ánh sáng duy nhất trong Đông cung, chỉ cảm thấy u ám như đêm tối.

Đức Tử ngu ngơ mở miệng: "Điện hạ, thánh dược kia mời hay không?"

Thái tử vung một quyền về phía bình sứ bốn tai hoa sen xanh[1] , tiếng vỡ vụn vọng vào bên tai, hắn quát: "Mời, ai nói không mời!"

Người phái đi ra rất nhanh trở về, lại nói thánh dược kia nghe nói hoàng gia muốn mời hắn, không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, chỉ nói, không chữa bệnh cho người Thượng Quan gia. Thái tử nghe vậy, ngã ngồi bất động trên ghế. Đức Tử nhìn hắn tâm tình không vui, không khỏi khuyên nhủ: "Điện hạ cũng đừng nản chí, theo nô tài thấy, Lâm Quan Điện hạ cũng không phải vô tình với thái tử." Sắc mặt thái tử càng nặng nề, Đức Tử lại vội nói: "Một câu cuối cùng của Lâm Quan Đế Cơ không phải nói, chỉ sợ rơi vào trong tai hoàng thượng, khó có thể ứng phó, đây không phải rõ ràng quan tâm Điện hạ sao?"

Thái tử lập tức sắc mặt vui mừng, ý thức được đang ở trước mặt Đức Tử, vội đè xuống, hỏi: "Thật sao?"

Đức Tử liên tục gật đầu: "Thái tử là người trong cuộc, tự mình nghĩ lại xem."

Thái tử không tự giác mỉm cười.

Đức Tử hồ nghi nhìn, hắn ở bên cạnh thái tử mấy năm, rất ít thấy hắn để tâm đối một vị Đế Cơ như vậy, vị Lâm Quan Đế Cơ này cũng chỉ mới gặp qua một lần từ rất lâu rồi. Vẫn còn nhớ giao thừa năm đó, Hoàng đế thiết yến, tất cả Đế Cơ hoàng tử tụ tập ở Vân Tiêu điện. Cung điện bậc thềm ngọc, giống như cảnh thần tiên, pháo hoa nung đỏ bầu trời. Chiêu Dương Công chúa có tư thế khuynh thành thu hút tất cả ánh mắt. Thái tử lại thân thể chấn động, run rẩy chỉ hướng cửa ngách không bắt mắt nhất, thì thào hỏi hắn: "Đó là ai?"

Hắn đưa mắt nhìn sang, mơ hồ thấy mặt bên của mỹ nhân, Đế Cơ khác đều kiễng chân chờ đợi, duy nàng một mình lẳng lặng đứng ở trong đám Đế Cơ, nghĩ đến chính là vị ở lãnh cung, nhân tiện nói: "Đó là Lâm Quan Đế Cơ."

Trên mặt Thái tử nhất thời hoảng sợ, lại thương tâm gần chết, từ khi hoàng hậu trước băng hà, hắn chưa bao giờ tâm tình bi thương, khi đó lại một lần trút ra. Hai tay của hắn kịch liệt run rẩy, ngữ khí như khóc như cười: "Nàng đúng là vị Đế Cơ."

Đức Tử thầm than trong nội tâm, nàng đương nhiên là vị Đế Cơ.

Cung nữ thám thính tin tức trở về bẩm báo: "Thái tử Điện hạ tuyên tất cả ngự y đến Đông cung." Hà hoàng hậu đang nghiêng nằm ở trên giường gấm, hai cung nữ quỳ dưới đất đấm chân cho nàng, nàng nhắm mắt miễn cưỡng mở miệng: "Sao rồi?"

Cung nữ đáp: "Bẩm nương nương, các ngự y đều nói vết thương khó xóa được." Lúc này Hà hoàng hậu mới trợn mắt, cung nữ không tiếng động lui ra. Hà hoàng hậu hướng Chiêu Dương bĩu môi: "Thế này còn chưa yên tâm? Xấu nữ như thế, là nam nhân đều sẽ bị dọa chạy."

Chiêu Dương vừa tức vừa thẹn: "Mẫu hậu, người chỉ biết chọc hài nhi."

Hà hoàng hậu giận cười: "Con cũng thật là, thiếu kiên nhẫn đến như vậy." Bà thay đổi tư thế tựa ở trên gối gấm tơ vàng, thở dài: "Chỉ trách ta quá mức sủng nịch con."

Chiêu Dương chu môi tựa bên người: "Mẫu hậu nói lời này được à, mẫu hậu không sủng hài nhi, chẳng lẽ muốn sủng người khác?" Hà hoàng hậu làm bộ muốn véo mặt của nàng, Chiêu Dương hì hì né tránh, nói: "Mẫu hậu yên tâm, hài nhi cũng sẽ làm cho phụ hoàng một mực sủng ái hài nhi như vậy."

Trong nội tâm Hà hoàng hậu nóng lên, kéo tay của nàng, nắm thật chặt: "Chiêu nhi, con nhớ kỹ, vinh sủng của con, chính là vinh sủng của mẫu hậu, mẫu hậu quyết không để cho người khác được chia một chút nào." Đôi mắt đẹp của bà ửng đỏ, dường như sắp rơi lệ, Chiêu Dương nắm lại, cười nói: "Cho nên mẫu hậu nhanh nói với phụ hoàng, đem hắn tứ hôn cho nữ nhi..." Nàng rốt cuộc là nữ nhi, đối với mẫu thân mình vẫn cảm thấy ngượng ngùng, không khỏi đỏ mặt, Hà hoàng hậu chỉ cái trán nàng giễu cợt: "Không biết xấu hổ."

Chiêu Dương chỉ mím môi cười.

Hà hoàng hậu trầm tư: "Con tiếp xúc với Tử Thanh, quân gia cũng ngầm đồng ý, nhưng lại trì hoãn không tứ hôn. Tử Thanh này cũng thật là, cũng không biết đến cầu hôn." Chiêu Dương đỏ mặt tới mang tai, nghe bà giận Hách Liên Du vội nói: "Mẫu hậu thiệt là, phụ hoàng không đồng ý, hắn có thể nào cầu hôn, nếu là người khác, đến lúc đó miệng vàng lời ngọc, có thể nào tốt."

Hà hoàng hậu nghe nàng mở miệng bảo vệ, cũng không bóc trần, chỉ là nói: "Nhân phẩm vẻ ngoài của Tử Thanh không thể bắt bẻ, tiền đồ cũng tốt, nhưng nếu một ngày phụ hoàng con..." Bà dừng một chút: "Thái tử đăng cơ, mẹ con chúng ta không thể tiếp tục sống những ngày an bình."

Chiêu Dương vui mừng nhướng mày: "Mẫu hậu đã quên, Tử... Hắn là hoàng tử Cổ Hạ quốc, nếu như hắn đăng cơ, hài nhi chẳng phải là hoàng hậu, đến lúc đó đón mẫu hậu qua, mẫu hậu chính là hoàng thái hậu, còn sợ thái tử ca ca sao?"

Đôi mắt đẹp của Hà hoàng hậu lưu chuyển, bình tĩnh rơi xuống trên mặt Chiêu Dương, cười nói: "Con đứa nhỏ này, cũng có thời điểm thông minh." Chiêu Dương làm nũng nói: "Mẫu hậu trí tuệ, hài nhi sao có thể ngu dốt?" Hà hoàng hậu ngước mắt: "Nữ nhi của ta, sao lại ngu dốt." Chiêu Dương vội tiếp lời: "Cho nên mẫu hậu, người nhất định phải giúp hắn, hắn nắm quyền, mới có thể thi triển quyền cước, trở lại Cổ Hạ quốc tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế."

Hà hoàng hậu gật đầu: "Khát vọng trí tuệ của Tử Thanh không thể nghi ngờ, cho dù không có trợ giúp của ta, cũng có thể chắc chắn thuận lợi kế thừa ngôi vị Hoàng đế." Bà cẩn thận nhìn ngắm nữ nhi của bà, tuổi trẻ thật tốt, thanh xuân vẫn còn. Nhan sắc không tồn tại lâu dài, khóe môi bất giác ảm đạm, cười nói: "Nữ nhi của ta khuynh thành, hắn không có lý do không yêu."

Chiêu Dương chỉ mắc cỡ cúi đầu, Hà hoàng hậu chuyển con mắt giương giọng: "Truyền tin ra ngoài, khuôn mặt Lâm Quan Đế Cơ xấu xí, có thể so với Vô Diệm." Giọng nói của bà thật ác độc, quanh quẩn ở trong điện: "Bổn cung muốn cho nàng ta nếm thử hậu quả tranh ánh sáng với nhật nguyệt, làm

cho nàng cả đời khó gả, ở trong thâm cung cô độc sống hết quãng đời còn lại."

Cả vườn thanh lặng.

Kéo tên, căng dây cung, "Sưu" một tiếng, cây tên lông vũ trắng phá dây cung ra, xuyên qua hồng tâm. Lông vũ trắng rung bần bật, vẫn còn vài phần hàn khí, chỉ nghe có người ha ha ủng hộ: "Ngươi oa nhi này, đã lâu không gặp, công phu lại tăng thêm không ít."

Hách Liên Du hờ hững chuyển con mắt, lão giả râu trắng từ sau lưng Đỗ Minh xông tới. Đỗ Minh vốn là gầy như sào tre, lão giả này cũng gầy cực, da thịt khô héo bọc xương, tóc trắng lôi thôi dính bết lại một chỗ, lông mày trắng thật dài, cười rộ lên khó tìm đồng tử, thì ra là thánh dược Thanh Phong tiên nhân đến. Hách Liên Du cũng không thèm nhìn ông. Thanh Phong tiên nhân tương đối quen thuộc, thẳng ngồi xuống bàn đá, tự rót uống một mình: "Ngươi nghĩ thông, để cho ta trị thương trên lưng ngươi?"

Hắn thản nhiên nói: "Ông có thể trị?"

Thanh Phong tiên nhân liên tục ho khan: "Trên đời này sẽ không có vết thương nào ta không thể chữa."

Hách Liên Du gật đầu: "Chuyện này cũng chỉ có ông có thể làm."

Thanh Phong tiên nhân trừng mắt: "Không phải bảo ta đến trị thương cho ngươi?" Phất tay áo liền đi, Hách Liên Du gọi ông: "Mặc dù không phải vì ta, nhưng cũng là ta cần ông giúp, cái này cùng với van xin ông có gì bất đồng." Thanh Phong tiên nhân xoay mặt cười hì hì: "Tiểu oa nhi, ta chỉ cảm thấy hứng thú đối với vết thương trên lưng ngươi."

"Vết thương trên lưng."

Hắn lộ ra một cái nghiền ngẫm vui vẻ: "Ta còn muốn giữ lại nó, để nó từng giờ từng khắc nhắc nhở ta, vì sao ta phải như vậy, cũng tốt."

Thanh Phong tiên nhân nhìn nụ cười của hắn, mãnh liệt run lên, ôm bả vai:

“Ai u, ngươi đừng cười như vậy, khiến toàn thân lão nhân ta run lên.”

Lúc này Hách Liên Du mới vào vấn đề chính: “Gọi ông tới, cho ông đi trị mặt một người. Ông muốn cái gì cứ việc nói là được.”

Thanh Phong tiên nhân quay đầu: “Không đi.”

Hách Liên Du trầm thấp thở dài: “Vậy thật tiếc, vây cá mập Nam Hải ở đây, thì ra ông không muốn.” Hắn nhướng lông mày, Thanh Thụy gật đầu, muốn ném hộp gấm cầm trong tay vào ao, Thanh Phong tiên nhân nhảy qua gắt gao ôm vào trong ngực, kêu to: “Đừng đừng, đừng cho cá đáng ghét của ngươi đụng vây cá mập của ta.”

Hách Liên Du cười yếu ớt: “Vậy là ông đồng ý rồi.”

Thanh Phong tiên nhân ngơ ngẩn, vừa nhìn ngắm vây cá vừa nhìn bầy cá ăn thịt người tranh nhau tháo chạy trong ao, hận đến hàm răng ngứa ngáy: “Nói đi.” Lão vừa đảo tròng mắt vừa cười hắc hắc nói: “Cảnh cáo trước, quy củ của ta không thể đổi, vây cá mập ta nhận, nhưng còn hai vật nữa.”

Hách Liên Du hiển nhiên không để trong lòng: “Nói.”

Thanh Phong tiên nhân vẻ mặt cười gian nhân lúc cháy nhà mà hôi của: “Nghe nói ngươi mới phái người hái hàn phượng liệt kình thảo ở Côn Luân.” Hàn phượng liệt kình thảo Côn Luân chính là vật báu nhân gian, đài hoa chí âm chí nhu, cánh hoa chí cương chí liệt, có hiệu quả khởi tử hồi sinh.

Hách Liên Du vân đạm phong khinh: “Cầm lấy đi.” Đỗ Minh nghe vậy lại bóp cổ tay la lên: “Lão đại, ngươi sao lại đưa cho ông ta đơn giản như vậy, vì hái vật kia, thiếu chút nữa lấy mất mạng của ta.” Khinh công của Đỗ Minh không người có thể địch, hắn đều thiếu chút nữa có đi không về, có thể thấy được tìm được vật ấy khó thế nào. Thanh Phong tiên nhân cười hì hì cầm lấy, không có chút cảm giác áy náy nào.

Đỗ Minh biểu lộ không cam lòng không có kết quả, trừng mắt nhỏ hướng thẳng về phía Thanh Phong tiên nhân.

Thanh Phong tiên nhân chăm chú lo lắng vật thứ ba, Hách Liên Du đã tặng hai báu vật, con mắt chớp cũng không chớp, không khỏi nản chí, bỗng nảy ra ý hay, vỗ hai tay: “Có rồi.” Ông nheo mắt cười nói: “Tiểu oa nhi, vật thứ ba này, ta muốn thịt của ngươi.”

~~~
~~~

Chương 17: Gấm bản phủ đầy cung đỏ khuyết (17)

Ông nheo mắt cười nói: “Tiểu oa nhi, vật thứ ba này, ta muốn thịt của ngươi.”

Đỗ Minh nhất thời chết lặng, trợn mắt há hốc mồm chằm chằm vào Thanh Phong tiên nhân. Bàn Tử nghe vậy đúng là nhảy dựng lên, liền vỗ chưởng mạnh về phía Thanh Phong tiên nhân.

Chưởng phong như đao, mỗi chiêu đều trí mạng. Thanh Phong tiên nhân sợ tới mức vừa trốn vừa gọi: “Tiểu oa nhi, Hách Liên Du, ngươi nhanh bảo hắn dừng lại.”

Hách Liên Du nheo mắt nhàn rỗi nói: “Máu thịt của ta, sợ là ông lấy không nổi.”

Thanh Phong tiên nhân thiếu chút nữa khóc lên: “Ta... Ta là có nguyên do, ngươi muốn ta chữa vết thương sâu, khó có thể khép lại, bởi vậy vết sẹo mới có. Bản thân ngươi khi nhỏ nếm khắp trăm loài cây cỏ, máu thịt bách độc bất xâm, chắc chắn lưu thông máu có hiệu quả trừ bỏ vết bầm, huống hồ từ xưa đã có tiền lệ lấy thịt người làm thuốc dẫn, ta... cũng không phải bịa đặt.”

Hách Liên Du đưa tay ra, Bàn Tử cuối cùng dừng thân hình lại, nhảy đến một bên, chỉ thấy Thanh Phong tiên nhân đặt mông ngồi trên mặt đất thở phì phò, vừa rồi tánh mạng cũng khó bảo vệ, ông vẫn còn gắt gao ôm lấy hộp gấm kia. Đỗ Minh trông thấy, chậc chậc ra tiếng: “Thật sự là tham tiền.”

Thanh Thụy trầm giọng mở miệng: “Tiên sinh, nếu như lời ngài là thật, ngài cũng biết rõ, thân thể Điện hạ đáng ngàn vàng, không phải ngài nói cắt là có thể cắt.”

Thanh Phong tiên nhân nước mắt nước mũi tùm lum: “Ta ở đâu còn dám nói lung tung. Vây cá mập và cỏ Côn Luân là lòng riêng của ta muốn, thịt người ta lấy để dùng.”

Thanh Thụy lập tức trầm mặc, sau nửa ngày mới nhíu mày nói: “Điện hạ, người này, không cứu cũng được.” Đỗ Minh chen miệng nói: “Lão đại, thân thể tóc da là nhận của cha mẹ. Vì một nữ nhân, không đáng. Vì một nữ nhân họ Thượng Quan, lại càng không đáng!”

Thanh Phong tiên nhân ngồi dưới đất “Hả” một tiếng: “Phải cứu người của Thượng Quan gia sao?” Đỗ Minh lấy làm lạ hỏi: “Ngài biết sao.” Thanh Phong tiên nhân khó xử tóm râu ria: “Ta vừa mới từ chối.”

Hách Liên Du nhàn nhạt nhìn hắn: “Đi nói cho bọn hắn biết, sau khi mình từ chối, hối hận không kịp, đồng ý cứu giúp không điều kiện.”

Thanh Phong tiên nhân ngẩn ngơ: “Ngươi lại vì một người họ Thượng Quan cắt máu thịt cứu giúp, nữ nhân này là ai.” Thanh âm Thanh Thụy bình thản mở miệng: “Tiên sinh sai rồi, hôm nay Điện hạ trả giá tất cả, ngày khác sẽ yêu cầu về gấp bội.”

Thanh Phong tiên nhân hồ nghi nhìn Hách Liên Du, lại nhìn về phía Thanh Thụy, vẫn cười mỉa: “Ta đây vừa rồi còn từ chối rất thẳng thừng, hiện tại lại muối mặt trở về, thật sự là không còn thể diện.”

Hách Liên Du liếc ông một cái, nhàn rỗi cầm chủy thủ, mạnh mẽ đâm một cái trên cổ tay gầy mà cắt thịt, một dòng máu đỏ thẫm ồ ạt chảy ra. Mắt hắn vẫn không hề chớp. Thanh Thụy nhanh chóng cầm vải trắng cùng thuốc bột băng bó cầm máu cho hắn. Hách Liên Du chỉ vung lưỡi đao lên, đường vòng cung khẽ cong xẹt qua không trung, vững vàng hạ xuống trên hộp gấm Thanh Phong tiên nhân ôm, dòng máu ấm áp lập tức thấm vào hoa văn hộp gấm, đóa hoa như uốn lượn nở ra hút máu. Thanh Phong tiên nhân nhìn thấy sắc mặt trắng bệch, cũng không dám nói quanh co một tiếng nữa.

“Đi đi.”

Hắn hờ hững một câu, nhẹ nhàng ném chủy thủ, lưỡi dao không tiếng động cắm vào thân cây, chỉ còn thấy cán dao.

Thanh Phong tiên nhân nhịn không được sờ cái cổ, chồm người lên, nhanh như chớp không thấy bóng dáng.

Tin vui!

Đức Tử báo lại, thánh dược kia tự xưng chuẩn bị đầy đủ thuốc dẫn đến xin yết kiến. Thái tử liền lập tức triệu kiến ông đến Đông cung, sau đó sai người khiêng kiệu, tự mình dẫn ông đi vào Thù Ly cung.

Thượng Quan Mạn và Cố Tiệp Dư đang ngồi khoanh tay bó gối. La cô nghe Thù Nhi nói xong, không khỏi hồ nghi: "Điện hạ và thái tử quen biết sao?"

Thượng Quan Mạn chậm rãi lắc đầu. Thù Nhi cũng nói: "Thêm một lần cứu Điện hạ, tổng cộng chỉ có hai lần."

La cô nói: "Thật kỳ lạ, thái tử này vì sao nhiệt tâm với Điện hạ chúng ta như vậy." Nàng bỗng nhiên cười: "Nếu nói là cốt nhục thân tình gì đó, trong hoàng cung, ai tin."

Có gió thổi làm cho váy dài của hai người nhẹ bay. Thượng Quan Mạn đưa tay vuốt mái tóc rối bời bên cạnh gò má, nhẹ nói: "Về sau gặp gỡ, kính trọng nhưng không gần mới ổn."

Lời nói vừa rơi xuống đất, đã thấy thái tử một thân áo đỏ thẫm ánh vàng đi nhanh vào trong nội viện. Trong nội viện lá xanh thanh thúy tươi tốt, vẫn ngăn không được vẻ vui tươi như mùa xuân trên mặt hắn, giống như ánh nắng bỏng mắt trong nội viện này, đều bị hắn đẩy lui đi.

Mọi người nhìn thấy hắn, đều giật mình.

Thái tử cười như gió xuân ấm áp, mắt phượng bình tĩnh rơi xuống khuôn mặt Thượng Quan Mạn: "Thập nhị muội, thánh dược ta đã mời đến đây cho muội." Tự mình giúp đỡ Thanh Phong tiên nhân xuống, kéo hắn đến gần Thượng Quan Mạn: "Tiên nhân mời xem, mặt của thập nhị muội còn cứu được không?"

Bốn người lúc này mới bừng tỉnh. Người ngoài vào điện, còn thể thống gì, huống gì trong nội viện đều là nữ quyến, vội gấp rút vào nội điện lảng tránh. Thượng Quan Mạn nhíu mày đứng dậy, liếc qua thái tử, lại lên tiếng nói:

“Điện hạ mời vào đại sảnh.”

Thanh Phong tiên nhân cũng tu chỉnh một phen, áo màu trắng, tóc trắng đã búi, miễn cưỡng nhìn lại, cũng giống như tiên nhân vừa hạ phàm. Thái tử vào đại sảnh, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào bàn tay Thanh Phong tiên nhân đang dỡ miếng băng trắng mới thay trên mặt Thượng Quan Mạn xuống, chỉ sợ có cái gì sơ xuất. Thanh Phong tiên nhân lặng lẽ cười, quay mặt nói: “Điện hạ, xin ngài tránh một lát.”

Thái tử ngạc nhiên: “Cô không thể ở lại trong này sao?”

Thanh Phong tiên nhân vuốt râu ho một tiếng: “Điện hạ từng đồng ý không hỏi qua những gì lão hủ làm, giờ lại không làm được sao?”

Thái tử bất đắc dĩ, đành phải dặn dò Thượng Quan Mạn: “Ta ở ngay ngoài cửa.” Thượng Quan Mạn thấy hắn ân cần nhìn qua nàng, đành phải gật đầu đáp lại. Thái tử cười, lúc này mới rời đi.

Nhất thời trong sảnh yên tĩnh, Thượng Quan Mạn nghiêng đầu tránh đi ánh mắt hiếu kỳ của Thanh Phong tiên nhân, khách khí mở miệng: “Tiên sinh mời nói.”

Thanh Phong tiên nhân kinh ngạc trợn mắt: “Ngươi hiểu rõ ta là cố ý đuổi hắn ra ngoài?”

Thượng Quan Mạn không khỏi mỉm cười, lão giả này cũng có phần đáng yêu. Bị người khám phá ra, Thanh Phong tiên nhân đơn giản lộ ra bản chất, hì hì cười nói: “Ngươi cô gái này xem ra cực kỳ thông minh, chúng ta cũng có duyên, ta chỉ nói cho một mình ngươi biết, thương thế trên mặt ngươi...”

Thượng Quan Mạn đưa tay cắt đứt lời hắn: “Ta mang ông vào điện, cũng không phải chữa thương trên mặt ta.”

Thanh Phong tiên nhân lấy làm lạ hỏi: “Vậy là vì sao?”

“Không dối gạt tiên sinh, cổ họng mẫu thân bị rượu độc hại, khó có thể nói được, xin tiên sinh chữa cho mẫu thân.”

Thanh Phong tiên nhân trầm ngâm mở miệng: “Ngươi cũng biết ta chữa bệnh cho người, trừ phi dùng báu vật trong thiên hạ trao đổi, nếu không sẽ không đáp ứng. Ta trị liệu cho mẫu thân ngươi, mặt của ngươi, không còn có cơ hội phục hồi như cũ.”

Thượng Quan Mạn nhắm mắt: “Vâng!”

Thanh Phong tiên nhân ngược lại giật mình, hồ nghi hỏi: “Ngươi không thích dung nhan của mình?”

Thượng Quan Mạn cười khẽ: “Tiên sinh nói giỡn, thiên hạ có nữ tử nào không thích mình đẹp.”

“...” Thanh Phong tiên nhân dường như đã hiểu rõ, người Hách Liên Du cứu, lại là nữ tử như vậy. Tuy biết nàng họ Thượng Quan, đúng là khó nén cảm tình, thích thú cười nói: “Rượu độc là việc nhỏ, sau này ta sẽ xem xét, mặt của ngươi, mới là điều cấp bách.”

Mặt Thượng Quan Mạn lộ vẻ vui mừng: “Không biết tiên sinh muốn thái tử trả thù lao gì, đây là chuyện của ta, đương nhiên phải do chính mình hoàn lại.”

Thanh Phong tiên nhân cười hắc hắc: “Thôi thôi, bé con này hợp ý với ta, ta không ràng buộc trị liệu cho ngươi là được.” Một đôi con ngươi đen của Thượng Quan Mạn lẳng lặng nhìn hắn. Thanh Phong tiên nhân ngượng ngùng vui cười: “Nói thù lao, cũng có một chút.”

Nàng lẳng lặng chờ hắn mở miệng.

Thanh Phong tiên nhân sát vào nàng một chút, lặng lẽ luống cuống tay chân lấy một quyển sách từ trong tay áo. Thượng Quan Mạn tiếp nhận, có chút nhíu mày: “Tiên sinh, đây là…?”

Thanh Phong tiên nhân vội giơ lên ngón tay ra hiệu đừng lên tiếng, cố gắng hạ thấp thanh âm nói: “Ta xem ngươi có tư chất rất tốt, mới đem nó giao cho ngươi. Thứ này rất nhiều người dù mất mạng để đổi cũng không được.” Ông

nhìn trái ngó phải, giống như kẻ trộm, nhỏ giọng nói: “Tiểu tử thúi kia luôn khi dễ ta, lão hủ ta chịu đủ rồi. Oa nhi ngươi học xong tất cả, nhất định phải thay ta giáo huấn hắn.” Ông lại xem khuôn mặt nàng, lại mừng rỡ như điên: “Tốt lắm, bên trong cũng vô cùng tốt, lão hủ ta không chỉ có thể xóa tan vết sẹo trên mặt ngươi, còn có thể trọng sinh cho ngươi, khiến thiên hạ đệ nhất mỹ nhân kia đều kém hơn, ngược lại giờ ngươi diễm quang tứ phía, mê hoặc tiểu tử kia phải xoay quanh mới tốt.”

Thượng Quan Mạn nghe hắn nói năng lộn xộn, đã nghe lời đồn rằng thánh dược này điên cuồng, cũng không để ở trong lòng, tiếp lời cười nói: “Tiên sinh nói là, khiến Chiêu Dương Công chúa cũng kém hơn sao?”

Thanh Phong tiên nhân sững sờ: “Chiêu Dương, Chiêu Dương là ai?”

Trong nội tâm Thượng Quan Mạn ngạc nhiên, người này, ngay cả Chiêu Dương mà cũng không biết, liền có vài phần thắc mắc: “Đệ nhất mỹ nhân theo lời tiên sinh là ai?.”

Thanh Phong tiên nhân vỗ đùi: “Đương nhiên là Tiêu vương phi. Nhớ năm đó, Tiêu vương phi tuổi trẻ muốn lấy chồng, hơn mười vị hoàng tử hoàng gia đều muốn được mỹ nhân để ý đến. Hoàng đế tức giận triệu kiến Tiêu vương phi, trên điện Kim Loan. Tiêu vương phi trên người áo tơ trắng đứng ở điện, cả Hoàng đế đã đến tuổi già đều nhìn đến ngây dại, cuối cùng cũng chỉ nói, ‘yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu, hợp tình, hợp lý’, rồi không bao giờ hỏi nữa.”

Nhìn vẻ si ngốc trong mắt ông, giống như đang hồi tưởng lại thời gian đó, lại thấy Tiêu vương phi đứng ở trên đại điện. Thượng Quan Mạn tự nhiên buồn cười, mặc dù hai mươi năm trước kia, Thanh Phong tiên nhân này cũng đã trên năm mươi tuổi, ngược lại si mê một nữ tử xuân xanh như thế.

Thanh Phong tiên nhân cuối cùng lại thở dài: “Chỉ tiếc...” Nàng không khỏi có vài phần hứng thú, ngước mắt chờ ông nói tiếp. Thanh Phong tiên nhân lại không nói gì, tinh tế dặn dò nàng phương pháp khôi phục dung nhan: “Cần dùng thuốc nước thoa trong nửa năm, nửa năm sau, bảo đảm vết thương không còn.” Ông dừng một chút, cuối cùng nói: “Trong phương thuốc này, có thịt người làm thuốc dẫn, ngươi còn muốn dùng không?”

Thượng Quan Mạn ngạc nhiên, trong nội tâm lại động: “Chính là thái tử...”

Thanh Phong tiên nhân giật mình, nhớ lại vừa rồi đúng là không thể nói, cười hắc hắc. Thượng Quan Mạn thấy ông cam chịu, nháy mắt dòng nước ấm tuôn ra, nàng kinh ngạc không cách nào nói, cảm thấy khó tin, thái tử này đối với nàng, vì cái gì? Không có, có mưu đồ? Cũng không có, chẳng lẽ quả thật quan tâm cốt nhục thân tình?

Cũng không phải.

Hình như ký ức chậm rãi thức tỉnh, nàng lập tức sáng tỏ, thì ra là hắn.

Năm đó thiếu niên gặp dưới cây là hắn, lúc đó còn trẻ, hoàng hậu trước vẫn còn tại thế.

Bởi vì có tiên hoàng hậu, cho nên tốt đẹp, tốt đẹp đến khó quên, may mắn nàng lơ đãng xâm nhập trong tốt đẹp này, liền được thái tử nhất thời đau đớn mất mẹ ký thác.

Thì ra là thế.

http://tieulun.hopto.org

Chương 18: Gấm bản phủ đầy cung đỏ khuyết (18)

La cô vào điện bên, liền gặp Thượng Quan Mạn quỳ gối ngồi trên tấm đệm La Hán (tấm đệm tròn tròn hay thấy trong chùa), nhìn chằm chằm vào bàn cờ đến ngẩn người.

Thanh Phong tiên nhân dị thường sảng khoái đáp ứng điều trị tổn thương ở cổ họng Cố Tiệp Dư, mặt Thượng Quan Mạn cũng có hi vọng phục hồi như cũ, La cô tất nhiên là vui vẻ dị thường, nhìn thấy Thượng Quan Mạn vẻ mặt trầm tư, chợt cảm thấy kinh ngạc, nhỏ giọng đi vào, nói nhỏ: "Điện hạ đang suy nghĩ gì?"

Thượng Quan Mạn tà tà đảo qua bàn cờ, cờ đen cờ trắng, cân sức ngang tài, thực sự giống như một mâm cát vụn, chỉ sợ là nàng xuống tay sẽ phá vỡ tổng thể. La cô không khỏi mỉm cười: "Điện hạ khổ tâm nghĩ không ra, không bằng đến nội viện đi dạo một chút." Từ khi nàng hủy mặt, mọi người không dám khuyên nàng đi ra ngoài, gương đồng sớm được dỡ xuống nhét vào góc, tích đầy bụi bặm. Thượng Quan Mạn lẳng lặng cười, lộ ra vài phần không quan tâm: "La cô người xem, thế cục của các quân cờ đen trắng này, nhìn như hai cỗ lực lượng đối kháng, thực tế dấu diếm cơ quan. Các thế lực nhỏ giúp nhau tranh đấu, rồi tự giết lẫn nhau, rốt cuộc ai là người ngư ông đặc lợi, thật sự khó có thể kết luận."

Nàng có chút nghiêng đầu, tóc đen xỏa xuống: "Phụ hoàng sao?"

La cô không khỏi giật mình, mới hiểu ra nàng thực sự không phải là đang đánh cờ, trực giác cảm thấy có điều không tốt, thử mở miệng: "Điện hạ, người muốn làm gì?"

Thanh âm nàng cực kỳ bình tĩnh: "La cô, chúng ta cũng nên tính toán cho tương lai. Phụ hoàng tuổi tác đã cao, Hoàng đế mới đăng cơ, chúng ta nên đi nơi nào?" Bà chuyển con mắt nhìn nàng, một đôi mắt trắng đen rõ ràng chiếu ra thân ảnh La cô, nàng nói: "Chúng ta đã hồ đồ sống qua vài chục năm, chẳng lẽ còn muốn tiếp tục hồ đồ nữa sao?"

Tâm tư La cô bách chuyển (chuyển qua nhiều suy nghĩ), giảm thấp thanh âm:

“Điện hạ quyết định như vậy, chính là có quan hệ với thái độ của thái tử sao?” Không đợi nàng đáp, La cô đã khuyên nhủ: “Thái tử bây giờ có phần nhiệt tâm đối với Điện hạ, nhưng nếu như sau này tình cạn, ai chắc được người sẽ không bán đứng chúng ta, Điện hạ người phải nghĩ lại mới được.”

Nàng bất động tại chỗ, áo lưới trùng điệp phủ trên thân hình bé nhỏ của nàng. Gió lớn đột ngột ùa vào trong phòng, thổi tung tay áo hai người bay múa, tóc đen lượn lờ, lướt trên gương mặt trong sáng của nàng, hàng mi dày của nàng lộ vẻ cô đơn, nói rõ ràng từng chữ: “La cô, ta không thể bỏ qua một số người, cơn hận này không tan, ta ăn ngủ khó yên.”

La cô biết rõ trong chuyện này tất nhiên bao gồm mẹ con Hà hoàng hậu, một đạo thánh chỉ, Thù Ly cung kẻ chết người chạy. Hôm nay chỉ còn bốn người, ngày đó mặc dù được thái tử cứu giúp, nhưng tất nhiên đã thành cái đinh trong mắt bọn họ. Nếu như không phản kháng, chính là con cá nằm trên thớt, nhưng nếu phản kháng, một khi thất bại, sẽ rơi xuống vực sâu không đáy.

Các nàng không phải lúc nào cũng muốn đặt mình trong vực sâu.

La cô nhìn nàng chăm chú, cả đời bà tốt nhất thì cũng chỉ trải qua trong thâm cung cô độc này. Đêm khuya gối lạnh, cô đơn cơ khổ, bao nhiêu khổ sở rưng rưng nuốt xuống, Đế Cơ tuổi trẻ chính trực này, còn phải giống bà sao?

Không lên tiếng rơi lệ: “Điện hạ, lão nô đi theo người, vô luận người làm cái gì, lão nô đều đi theo người.”

Tròng mắt Thượng Quan Mạn mỉm cười: “La cô, trên đời này, ta chỉ tin người và mẫu thân.”

La cô nghẹn ngào: “Lão nô biết rõ, vẫn luôn biết rõ.”

Tay áo thêu chỉ vàng của địch y dao động, mười tám cành hoa long phượng châu ngọc, thân ảnh mỹ nhân xinh đẹp đoan trang. Thái tử lơ đãng quét qua, ánh mắt đã thấy không còn kiên nhẫn. Thái Tử Phi mang theo thiếp thân cung nữ (cung nữ luôn kề cận hầu hạ) nghênh đón, dịu dàng mỉm cười: “Điện hạ mệt mỏi sao.” Sau đó tự mình cởi dải lụa bên hông hắn đưa cho cung nữ đang đứng một bên.

http://tieulun.hopto.org

Thái tử "Ừ" một tiếng, phất áo ngồi trên ghế. Cung nữ bưng bồn vàng. Thái Tử Phi thấm ướt khăn lau mặt cho hắn, động tác của nàng ôn nhu cẩn thận. Lông mày thái tử chậm rãi giãn ra. Thái Tử Phi nhẹ giọng nói: "Điện hạ mới từ Lại bộ trở về sao?" Thái tử nghe vậy lập tức gỡ tay của nàng ra, trợn mắt nói: "Không phải nói sống thêm mấy ngày ở nhà nhạc phụ sao, sao nhanh như vậy đã trở lại."

Thái Tử Phi chậm rãi ngậm cười, khóe môi lại lơ đãng cong. Trong nội cung đều truyền ra, Thái tử chỉ vì một Đế Cơ mà đại náo Phượng Tê cung, nàng sao còn ở tiếp được, gấp rút trở về Đông cung, liền cười nói: "Còn nhiều thời gian, ở ít mấy ngày đâu có sao."

Thái tử hàm hồ lên tiếng. Thái Tử Phi nhìn thần sắc hắn, ngược lại thấy như tâm tình khá ổn. Nàng chẳng qua chỉ rời đi một ngày, thái tử liền đắc tội Hà hoàng hậu. Quan hệ của phụ tử hai người vốn đã xa cách, còn trông cậy vào Hà hoàng hậu nói tốt vài câu, hôm nay lại trở thành vô vọng, không khỏi lo lắng, ngoài miệng lại nói: "Điện hạ mấy ngày trước đây không phải nói muốn đi cưỡi ngựa sao. Hôm nay ngày đẹp trời, sao không đi giải sầu."

Thái tử sững người, rồi cười: "Ý kiến hay." Thái Tử Phi mỉm cười, phân phó cung nữ: "Mang quần áo người Hồ mới may của Điện hạ tới." Chính nàng lại xoay người vào trong điện, trở ra, đã thay hoa trang, trên người mặc váy xoáy nhẹ nhàng. Thái tử cũng đã thay xong một bộ quần áo người Hồ bằng gấm xanh đậm, làm nổi bật gương mặt phong lưu của hắn. Hắn bỗng dừng lại nhướng đôi mắt phượng, kinh ngạc: "Ngươi cũng muốn đi?"

Thái Tử Phi hơi lộ ra ý xấu hổ: "Nô tì cũng có thể hầu hạ Điện hạ."

Đúng lúc này, Đức Tử đi vào điện, nhìn cũng không nhìn đã bẩm báo ra miệng: "Điện hạ, nô tài đã thông báo Lâm Quan Điện hạ, Điện hạ nói là đồng ý cùng đi." Nói xong ngẩng mặt, trông thấy Thái Tử Phi mặc váy xoáy, thoáng chốc ngây người.

Trên mặt Thái Tử Phi chợt trắng chợt đỏ, cuối cùng trên môi chứa ý cười vui vẻ: "Thì ra thập nhị muội cũng muốn đi." Nàng ôn nhu mỉm cười với thái tử: "Nô tì đã sớm muốn gặp nàng, không biết ý Điện hạ thế nào?"

Thái tử chợt hiện vài tia bực bội: “Cùng đi là được mà.”

Khu vực săn bắn ở nam uyển (vườn phía nam) của hoàng gia cách hoàng cung vài dặm. Thái tử cho xe đến Thù Ly điện. Thái Tử Phi ở trong mành nghiêng thân nhìn lại. Một thân ảnh bé nhỏ uyển chuyển hàm súc trước cửa cung màu đỏ, áo trắng giản dị như người bình thường, đáng tiếc một vết sẹo thật dài trên mặt, như đường may vụng về mà xấu xí trên hoa y gấm vóc, âm thầm thở phào một cái, làm như cảm thấy có người nhìn qua nàng. Lâm Quan Đế Cơ nâng đôi mắt tĩnh mịch nhìn sang, ánh mắt trong trẻo, làm cho trong nội tâm nàng phút chốc thắt lại.

Xuất thần một chốc, Thượng Quan Mạn ở xa xa hướng nàng thi lễ, thì ra là sớm đã đoán ra thân phận của nàng.

Không khỏi thầm nghĩ, thật quả là một người biết suy xét.

Đã thấy thái tử vươn tay tự mình đỡ Thượng Quan Mạn lên xe. Thái Tử Phi liền giật mình, vội sai cung nữ dẫn nàng vào ngồi, hai người chào nhau, sau đó đều trầm mặc.

Ngựa yêu của thái tử tên là Phong Trì, chính là giống ngựa chạy ngàn dặm người hồ tiến cống, giá trị vạn lượng hoàng kim, trừ hắn ra, chưa từng có người cưỡi qua. Thái tử kéo dây cương ngoái đầu nhìn lại. Thượng Quan Mạn cùng Thái Tử Phi đứng ở dưới cái ô xa xa, liền cười nói: “Thập nhị muội, ta đưa muội một đoạn đường như thế nào.”

Nàng mặc váy trắng dài, tất nhiên là không tiện, cười yếu ớt nói: “Không dối gạt thái tử Điện hạ, ta không biết cưỡi ngựa.”

Thái tử vui vẻ lên, hướng nàng vươn tay: “Đến đây đi, ta dạy cho muội là được.”

Mặt Thượng Quan Mạn có chần chờ. Thái Tử Phi nắm bắt tay áo chật vật cười: “Thập nhị muội đi đi, khó có dịp được Điện hạ cao hứng.” Thượng Quan Mạn nhàn nhạt nhìn nàng, hạ thấp người thi lễ, rồi đi thật, Thái Tử Phi vẫn chỉ cười.

Thái tử giúp đỡ nàng lên ngựa. Lưng ngựa rất cao, nàng lần đầu tiên cưỡi lên, không khỏi hoảng sợ, gắt gao nắm dây cương, cực kỳ giống ngày đó mới gặp gỡ nàng. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, gắt gao ôm lấy thân cây... Thái tử hắng giọng một tiếng, nói: "Thì ra muội cũng sợ hãi."

Thượng Quan Mạn nghe vậy quay đầu nhìn hắn, cũng cong môi cười: "Trong mắt thái tử Điện hạ, thì ra ta gan lớn như vậy sao?" Ánh nắng vừa vặn, soi sáng da thịt tuyết trắng nửa bên mặt nàng, mắt ngọc mày ngài, chỉ cảm thấy ánh sáng rực rỡ tràn ngập muôn màu. Hắn đột nhiên giật mình, ánh mắt kia liền khó khăn dừng lại ở trên má nàng. Nàng nhìn thần sắc hắn sợ hãi, không khỏi nhíu mày.

Thái tử vội ho một tiếng che dấu xấu hổ, cười nói: "Không cần lạnh nhạt như vậy, muội cũng như Hoa Dương, gọi ta thái tử ca ca là được, hoặc là Tam ca cũng được." Hắn giật mình, chợt tự giễu cười: "Chúng ta rốt cuộc là huynh muội."

Thượng Quan Mạn nhìn sắc mặt hắn cổ quái, chỉ cho là hắn vừa nhớ lại hoàng hậu trước, theo ý của hắn kêu: "Tam ca."

Thái tử khẽ giật mình, cười có phần cổ quái: "Ừ." Dắt ngựa cũng không nhìn nàng, lẩm bẩm nói: "Ngựa này mặc dù tốt, nhưng người mới tập không thể cưỡi một mình, cần có ta ở một bên giúp đỡ." Nói xong xoay người lên ngựa, vạt áo gấm xanh đậm quét qua, hắn đã ngồi vào phía sau nàng, cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy búi tóc đen nhánh dày ở sau nàng. Vài sợi tóc nhẹ rơi xuống, mềm mại nghịch trên cổ trắng cô đơn của nàng, trắng nõn không tì vết như vậy, lại làm cho người ta nhịn không được muốn cắn một cái.

Giống như sấm đánh trời quang, thái tử trong nháy mắt tỉnh mộng, toàn thân mồ hôi lạnh, thân thể càng không nghe theo ý nghĩ, chợt nghe tiếng vó ngựa, hai người ngước mắt nhìn lại, lại là các hoàng tử. Một người duy nhất thật là bắt mắt, quần áo người hồ gấm lam tơ vàng, mặt như quan ngọc, tóc như mực gấm, một đôi mắt lam sáng long lanh, lười biếng quét tới đây.

http://tieulun.hopto.org

Chương 19: Gấm bản phủ đầy cung đỏ khuyết (19)

Các vị hoàng tử giục ngựa lại gần đó, cùng xuống ngựa hành lễ, thấy hai người thân mật, không khỏi cười nói: "Thập nhị muội và Tam ca vẫn còn thân cận." Ánh mắt kia lạc dừng ở vết sẹo uốn lượn trên mặt Thượng Quan Mạn, trong ánh mắt hàm chứa vài phần ý vị thâm trường, làm cho người ta nhìn liền thấy ghét.

Thái tử nhíu mày, vừa xuống ngựa vừa nói: "Các đệ sao cũng tới đây?"

Ngũ hoàng tử hì hì cười nói: "Tam ca giận chúng ta phá hủy nhã hứng với thập nhị muội sao." Xoay mặt nói với Hách Liên Du: "Tử Thanh nói có đúng hay không?" Như hắn thấy, lời đồn đãi cũng không hẳn là sai, không có lửa thì sao có khói. Cố Tiệp Dư đột nhiên được xá, trừ hắn ra không người có thể làm được. Hai người này rõ ràng có cái gì tồn tại, đôi mắt hẹp nhíu lại, cố gắng tìm kiếm dấu vết. Hách Liên Du chỉ cười không nói.

Tứ Hoàng Tử âm mặt trách mắng: "Ngũ đệ, chớ nói lung tung, hoàng tẩu còn ở đây này." Mọi người giương mắt, lúc này mới thấy Thái Tử Phi thản nhiên đi tới, vội thi lễ. Thái Tử Phi tự nhiên hào phóng đáp lễ, cười nói: "Thật sự là trùng hợp, bình thường khó gặp nhau một lượt, bây giờ lại có thể đi chung."

Thượng Quan Mạn còn ở trên lưng ngựa, như vậy thật sự là vô lễ, nghiêng thân muốn xuống ngựa, nhưng gặp thân ngựa cực cao, không khỏi nhíu mày. Thái tử cười đưa tay vịn nàng: "Ta đỡ muội xuống."

Mắt phượng của hắn chau lên, trên gương mặt tràn đầy vui vẻ, ngược lại quả thật cực kỳ giống thiếu niên lo lắng dưới gốc cây năm đó. Nàng trong thất thần đã đưa tay tới. Thái tử cầm lấy tay, chỉ cảm thấy bàn tay mềm yếu như không xương, hương thấm vào, cật lực kìm nén cảm xúc khác thường trong nội tâm, chú ý che chở nàng xuống ngựa. Nàng kéo váy dài, nghiêng người có phần không lưu loát, duy thấy nàng xách váy cúi đầu, thân hình ẩn hiện dưới cẩm y rộng thùng thình, mọi người nguyên bản đang cùng Thái Tử Phi nói chuyện phiếm, cùng kìm lòng không được liếc mắt qua.

Thượng Quan Mạn chợt cảm thấy không khí quái dị, hơi chút thất thần, dưới

chân vừa trợt, nghiêng thân liền té xuống. Thái tử cũng không phòng bị, thấy thế hô nhỏ một tiếng, vội giương hai tay ra đón nàng, nàng chỉ cảm thấy thân thể chợt nhẹ, sau một khắc liền nhào vào trong ngực thái tử.

Ngẩng mặt, bốn mắt nhìn nhau, Thượng Quan Mạn giật mình đứng nguyên tại chỗ, thái tử nháy mắt mặt ửng đỏ.

Mọi người ngơ ngác nhìn hai người, nhất thời ai cũng chưa từng lên tiếng, chỉ nghe gió lớn xẹt qua, o o rung động tại bên tai.

Ánh mắt sắc bén của Hách Liên Du rơi xuống thần sắc thái tử, như là có điều suy nghĩ.

Thái Tử Phi không khỏi mỉm cười, dời bước qua cầm khuỷu tay Thượng Quan Mạn, ngón tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng lôi kéo: "Thập nhị muội đã ổn rồi, may mà Điện hạ kịp thời đỡ được, nếu như bằng không, biết làm thế nào đây?"

Thượng Quan Mạn đã khôi phục trấn định, cố gắng tách xa bờ ngực của Thái tử, đứng xa xa, cười nhạt nói: "Thật sự là đa tạ Tam ca."

Hai tay Thái tử ngưng lại giữa không trung. Dư hương vẫn còn tại. Cảm giác buồn vô cớ như mất vật quý, nghe nàng cảm ơn, "Uhm" một tiếng, dừng một chút lại nói: "Lần sau cẩn thận chút."

Thượng Quan Mạn trả lời: "Vâng!"

Ngũ hoàng tử kịp thời cười ha ha: "May mắn thập nhị muội vô sự, bằng không chúng ta làm ca ca thật đắc tội lớn."

Nếu như không phải liên quan huyết thống, Thượng Quan Mạn và hoàng tử này giống như người lạ. Mặc dù Ngũ hoàng tử này tận lực xây dựng quan hệ, há lại có thể nói thân là thân ngay được. Lúc này Thượng Quan Mạn mới ngước mắt nhìn lại từng người.

Thân ảnh thường phục màu lam... Trong nội tâm nàng chấn động, nghiêng đầu chỉ đưa ánh mắt xẹt qua. Ngũ hoàng tử Thượng Quan Huyền, quần áo

người hồ bằng gấm màu đen, lông mày thô mắt to, có phần thanh tú, nhưng lại không phong tuấn giống Hoàng đế, mang theo vài phần hẹp hòi của Chân phi mẹ hắn. Tứ hoàng tử Thượng Quan Tứ (ban thưởng), mặc trường bào xanh đen, mặt mày lại ẩn có vài phần thâm thúy của Hoàng đế, ánh mắt băng hàn, làm cho người ta chùn bước. Duy nhất một người mặc gấm y màu đen linh hoạt, đứng chắp tay trong đám người, mặt mày nhu hòa như xuân, nghĩ đến chính là thất hoàng tử Thượng Quan Húc trong truyền thuyết. Bên người hắn có cửu và thập, và vài nhi tử của Hoàng đế, cùng tề tựu. Liền hạ thấp người yên lặng thi lễ.

Chúng hoàng tử cũng âm thầm thấy kỳ lạ. Lâm Quan này trước kia ít lộ diện ở chỗ đông người, trước kia chỉ nhìn thấy xa xa, cũng chỉ nhớ hình dáng mơ hồ. Lần trước ánh nhìn mãnh liệt, đâm chết Ly Tử vẫn còn đó. Hôm nay thân thể bé nhỏ kia còn đi không vững. Thái tử lại vì nàng đại náo Phượng Tê cung, lần này lại theo thái tử đến trại ngựa, then chốt trong đó thật sự là ý vị sâu xa.

Nhất thời mọi người tâm tư khác nhau, lại nghe xa xa vang lên tiếng xe loan linh, từng loạt tiếng móng ngựa. Mọi người chuyển con mắt nhìn lại, ô đỏ quạt xanh, lụa mỏng mạn vũ, theo gió bay bay. Chiêu Dương Công chúa mặc váy xoáy gấm màu lam vịn cung nữ xuống xe, ngẩng mặt hướng chỗ này thản nhiên cười, rút đi cung trang hoa phục. Chiêu Dương trên người mặc váy người Hồ như ánh nắng ngày xuân làm người bỏng mắt.

Ngũ hoàng tử chậc chậc vài tiếng, liếc nhìn Hách Liên Du cười: “Lỗ tai bát muội thật thính.”

Chiêu Dương rất xa đã nghe thấy, cười mắng: “Ngũ Ca huynh lại giễu cợt ta!”

Ngũ hoàng tử liên tục cười mỉa: “Ta nào dám.” Chiêu Dương không nhìn ai, mang theo ánh mắt hướng Hách Liên Du khoan thai đi tới. Cung nữ bên trái bưng đồ ăn, bên phải lại bưng bồn vàng khăn ướt, chậm chậm từ từ, giống như đi dạo.

Thái tử nhìn thấy liền chán ghét, trách mắng: “Muội đến đây có chuyện gì?”

Chiêu Dương đối thái tử thường cũng không thân thiết. Nhưng có Hách Liên Du ở bên nên không tiện phát tác, lại thấy Thượng Quan Mạn bên cạnh Thái Tử Phi, sắc mặt có phần trầm xuống: "Ngươi sao cũng ở đây." Mạnh mẽ nhìn về phía Hách Liên Du, ngực phập phồng, khăn lụa trong tay chỉ sợ bị nắm rách.

Ngũ hoàng tử vội thay Hách Liên Du giải thích: "Tam ca đưa thập nhị muội tới, ai ngờ trùng hợp như vậy, đúng là gặp phải."

Lúc này trên mặt Chiêu Dương mới có vài phần vui vẻ, mềm giọng nói: "Đại nhân, nghe nói chàng theo các ca ca đến trại ngựa, thiếp mang theo chút đồ ăn, chúng ta đến một chỗ nghỉ ngơi được không?"

Hách Liên Du hờ hững nhíu mày: "Vi thần sao dám độc hưởng." Mắt màu lam của hắn đảo qua các hoàng tử: "Chư vị Điện hạ có cùng đi không?" Các hoàng tử nói lý ra đều là cố gắng lôi kéo Hách Liên Du đến đây, nhìn thấy rõ Hách Liên Du cũng không muốn cùng Chiêu Dương ở cùng một chỗ, sao có thể không cho hắn chút tình người, cũng không để ý ánh mắt tức giận của Chiêu Dương, cười đáp: "Cùng đi cùng đi." Hách Liên Du cong môi, ánh mắt phút chốc dừng lại trên mặt Thượng Quan Mạn, mới chậm rãi nhìn về phía thái tử, thích thú cười: "Thái tử Điện hạ không bằng cũng cùng đi."

Thái tử đối Hách Liên Du còn tính khách khí, nhàn nhạt nói: "Cô còn muốn dạy thập nhị muội cưỡi ngựa, không đi." Thế nên Thái Tử Phi ở một bên muốn nói lại thôi.

Hách Liên Du cười khen ngợi: "Phong Trì chính là ngựa tốt ngàn vàng, đương nhiên là ngựa tốt để dạy." Thái Tử Phi đột nhiên cười chen miệng nói: "Nếu là con ngựa bên cạnh, vừa rồi chỉ sợ sớm đã bị chọc giận rồi." Ngũ hoàng tử làm như đột nhiên nhớ lại cái gì, lấy làm lạ hỏi: "Thập nhị muội vừa rồi bị kinh hãi, không nên nghỉ tạm một lát sao?"

Thái tử khẽ giật mình, cuối cùng nhìn sang, ân cần hỏi: "Còn có chỗ nào không khỏe?"

Thượng Quan Mạn chỉ cảm thấy có ánh mắt như mũi nhọn nhìn đến. Đêm đó triền miên, cơ thể giao triền, tiếng thở dốc, giống như đèn kéo quân không tự

giác biến hóa trước mặt, đáng hận nàng muốn quét không còn một mảnh, lại không thể nào rũ bỏ được sự ràng buộc này, kìm lòng không được nhíu mày: “Tam ca yên tâm, ta cũng không sao.”

Thái tử do dự vài phần, thấy nàng nhíu mày, chỉ cho là nàng không chịu nói, nhất thời lại vội vàng đứng dậy: “Vậy cùng đi.” Thái Tử Phi nhẹ giọng nói, một lát, lại lo lắng.

Thái tử đối với Đế Cơ này, ân cần quá mức cần thiết.

http://tieulun.hopto.org

Chương 20: Gấm bản phủ đầy cung đỏ khuyết (20)

Y phục rực rỡ bàn tay trắng nõn, lọ vàng đồ ngọc, rượu ngon nước ngọt. Người hầu đứng quanh Chiêu Dương như sao quanh trăng sáng, tôn quý như Thái Tử Phi cũng chỉ dẫn theo một cung nữ bên người, cô đơn đứng ở bên cạnh Thái Tử Phi, ngược lại lộ vẻ xấu hổ. Trên mặt Thái Tử Phi giống như trắng không phải trắng, cuối cùng cũng nhẫn nhịn.

Nam nữ phân chia mà ngồi, trong nội tâm Chiêu Dương tức giận, hờn dỗi không nói, chỉ đập đập ly nhỏ. Thượng Quan Mạn yên lặng ngồi ở một bên, thầm nghĩ trong nội tâm Chiêu Dương Công chúa này không thuận, tự muốn tìm người đến phát tiết, bát tự (ngày sinh tháng đẻ) của mình và nàng không hợp, không bằng sớm tránh đi, lặng lẽ bẩm Thái Tử Phi, một thân một mình rời tiệc. Quả thật, rời đi chỉ vài bước, liền nghe trên tiệc hỗn loạn. Chiêu Dương oán hận mắng: "Cẩu nô tài không có mắt!"

Thượng Quan Mạn ít ra khỏi Thù Ly cung, hình như từ cách đây một năm vụng trộm xuất cung, bị Cố Tiệp Dư bắt được, có bị cấm túc mấy tháng. Về sau tuy là cho đi, ngược lại rốt cuộc lại không muốn đi nữa, khu vực săn bắn này trống trải, rừng núi xanh xanh, lại có cảm giác giống như trong hoàng cung, làm cho người ta không yêu mến nổi.

Cố Tiệp Dư vốn không muốn nàng đi, nếu không phải La cô ở bên khuyên bảo, Cố Tiệp Dư chỉ sợ sẽ không cho đi. Thái tử này đối với nàng có phần đặc biệt, nếu như cứ đối xử lạnh nhạt, chỉ sợ một chút nhiệt tâm sót lại kia cũng nguội lạnh, đến lúc đó, nàng sao có thể đón chút vinh quang của Hoàng đế mới ngày sau, cuộc sống sau này của nàng và Cố Tiệp Dư, biết sẽ như thế nào?

Thật sự là buồn cười, từng xem nhẹ sự đua tranh với người bên ngoài, rốt cuộc vẫn phải chèn bể đầu để bước vào.

Chợt nghe người hầu sau lưng rất xa gọi: "Đại nhân."

Nàng bỗng nhiên quay đầu, quả gặp Hách Liên Du cũng trên đường rời tiệc, lại đi tới hướng bên này. Nàng nhìn chung quanh, cũng không có người nào

khác, thầm nghĩ, chẳng lẽ là đi tới hướng nàng. Hôm nay thái tử đối đãi khác với nàng, nếu là triều thần biết rõ quan hệ cá nhân của nàng, chỉ không biết phản ứng ra sao. Nàng lại không chịu nổi nguy hiểm như vậy, chỉ giả như không trông thấy hắn, xoay người liền đi về hướng khác.

Duy nghe Hách Liên Du ở sau người trầm thấp mỉm cười: "Ta có ăn thịt người sao, sao lại trốn tránh ta như vậy."

Nàng bỗng nhiên dừng chân, quay đầu, đôi mắt lạnh lùng, trên môi lại mỉm cười, làm như kinh ngạc: "Thì ra là Đại nhân, Lâm Quan mắt vụng về, nhất thời cũng không nhận ra."

Ánh mắt Hách Liên Du miễn cưỡng dò xét nàng, con mắt màu lam, ánh nhìn xa cách, nhưng lại rơi xuống trên nửa má của nàng. Nàng bỗng nhiên nhớ lại, khuôn mặt mình đã hủy, không mỹ lệ như trước, cô gái xấu xí bị hủy dung mạo, hắn tất nhiên là chẳng thèm ngó tới.

Không khỏi sinh giận, giận rồi thành hận, rồi lại tự giễu, ngược lại không biết tại sao hắn rời tiệc, bắt chuyện với nàng, lập tức sinh vài phần cảnh giác, người này, đang có chủ ý gì?

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân, xen lẫn tiếng cười cợi mở của chúng hoàng tử, chắc là uống rượu đến say, cùng nhau đến đây. Thượng Quan Mạn phân thần một chút, chợt thấy trên cổ tay nóng lên, bỗng dưng bị người nắm chặt, bị kéo về phía rừng cây thanh thúy tươi tốt bên cạnh.

Lưng tựa lên thân cây thô ráp, hắn chăm chú đem nàng vòng trong khuỷu tay, mùi bạc hà thơm ngát bỗng nhiên tới gần mũi. Trong nội tâm chấn động run rẩy, nhiệt độ từ lòng bàn tay hắn đến trên cổ tay trần của nàng. Hơi thở dương cương mạnh mẽ cực nóng của nam tử, nàng chỉ cảm thấy gò má nóng lên, thân thể này đã trải việc đời, trong nháy mắt liền sinh ra khát vọng. Ngước mắt là thấy được một chút da thịt dưới cổ áo gấm màu xanh viền vàng của hắn, hơi thở nóng ấm như có như không nghịch trên cổ hắn... Hai người âm thầm giằng co, chỉ đợi vài vị hoàng tử ồn ào đi qua.

Tiếng bước chân xa dần, nàng đột nhiên đẩy hắn ra, mạnh mẽ tự rút thân ra, chỉ sợ hắn nhìn thấy gò má sớm đã ửng đỏ của nàng. Hắn lại không kinh

ngạc, ánh mắt một mực chằm chằm đến trên mặt nàng, cười như giễu cợt, làm cho dục niệm của nàng không chỗ che dấu.

Nàng hận quá vội xoay người bước đi, hắn lại chỉ cần vài bước đã theo kịp, bắt lấy cổ tay nàng đem nàng kéo vào trong bụi cây um tùm. Nàng tức giận vội trở tay liền quặc qua. Hắn giơ tay bóp chặt, đụng rơi chuỗi ngọc chu sai, tóc dài rơi xuống, cổ áo gấm mỏng manh, cả người đều bị đặt trên cỏ. Mái tóc chiếm hết hương cỏ xanh, ngực nàng phập phồng, hai tay gắt gao nắm lấy áo hắn, trừng mắt nhìn hắn.

Một tay của hắn ôm lấy chiếc eo bé nhỏ của nàng, nhẹ nhàng hướng đến chỗ kiên đĩnh, làm cho thân thể nàng run lên bần bật, chỉ nghe tiếng cười trầm của hắn.

Hơi thở của nàng đọng lại trong cổ, muốn thở mà thở không ra, sau nửa ngày lại thản nhiên cười rồi, nàng nghiêng đầu liếc hắn: "Khó được Đại nhân còn nhớ đến người cũ, ngược lại không biết lần này Đại nhân muốn dùng cái gì để đổi?"

Lồng ngực hắn phát ra một tiếng cười, cúi người đến tại bên tai nàng nói nhẹ: "Thân thể của Mạn Nhi còn cần ta tới nhắc nhở sao?" Hắn một ngụm lại ngậm lấy vành tai nàng, làm cho lồng ngực nàng chấn động, thiếu chút nữa kêu lên. Ngón tay nhỏ nhắn bấu chặt đầu vai hắn, cách làn áo gấm muốn cắm vào trong thịt. Nàng trông thấy bóng mình trong đáy mắt hắn, chật vật không chịu nổi, thật... đê tiện.

Cắn môi cười không ngừng: "Đại nhân sai rồi, nếu ta khát vọng, thì sẽ đi tìm người khác." Nàng dùng sức đẩy hắn ra, ngẩng đầu đứng dậy, ngoái đầu nhìn lại cười với hắn: "Ta đã sớm nói, khoản nợ của chúng ta đã rõ ràng, Đại nhân dây dưa như vậy, cũng làm cho Lâm Quan phiền lòng."

Hách Liên Du nhìn qua nàng lại cười không nói, ánh mắt từ từ trở nên lạnh giá.

Nàng liền xoay người đi, hai tay nắm thật chặt, nhưng lại run rẩy dị thường. Giận, hận, tức, nhục, khí huyết dâng lên, chỉ cần thêm một khắc sẽ phun ra, lại cảm giác trên vai đau xót, hơi kinh ngạc, cái ót bị người hữu lực bóp chặt,

xoay mặt liền bị đôi môi che xuống.

Gắn bó va chạm, càng giống như cắn xé, củi khô lửa bốc, nháy mắt nhóm lên, khát vọng vội vàng ở góc khuất, liền vặn vẹo lan tràn trong người. Cánh môi mềm mại như độc dán tại da thịt, run rẩy chỉ muốn kêu gào. Nàng bỗng nhiên có một tia thanh tỉnh, dùng hết khí lực toàn thân đánh hắn, một tay hắn cuốn lấy cánh tay của nàng, rất đau.

Xa xa truyền đến tiếng gọi của thái tử: "Thập nhị muội ——"

Bỗng dưng xuyên qua màng tai, giống như trận trận sấm sét, nàng liều mạng tránh ra khỏi, hắn lại bóp chặt eo của nàng, gắt gao không tha.

Nhất thời khẩn trương, phần gáy lại chảy ra mồ hôi lạnh.

Người này, rốt cuộc có chủ ý gì?!

Lại nghe thái tử kinh ngạc một tiếng: "Hách Liên Du, ngươi đang làm cái gì?"

Thân thể nàng lập tức cứng đờ, trong đầu ngàn suy trăm chuyển, giải thích như thế nào, trả lời như thế nào, nháy mắt đã xẹt qua trăm ý. Ý nghĩ này còn chưa chuyển biến, trên cổ tay bị nắm chặt. Thái tử chỉ đem nàng kéo ra sau lưng mình, trợn mắt trừng hướng Hách Liên Du, mắt có tơ máu dữ dội, nghiến răng nghiến lợi: "Hách Liên Du, ngươi biết ngươi đang làm cái gì không?"

Hách Liên Du chỉ có vô tội nhíu mày: "Điện hạ vô ý té ngã, vi thần có tâm đến đỡ." Thanh âm hắn bình thản, ánh mắt đảo qua môi sưng của Thượng Quan Mạn, cố gắng nhấn mạnh hai chữ đến đỡ, hai gò má Thượng Quan Mạn bỗng dưng nóng lên.

Thái tử nhìn về phía Thượng Quan Mạn, búi tóc rơi hết, quần áo không chỉnh tề, bộ dạng rõ ràng như là bị khinh bạc, bàn tay càng nắm chặt, quay đầu hỏi nàng: "Thập nhị muội, hắn nói thật chứ?"

Thượng Quan Mạn chỉ đem tất cả khuất nhục không cam lòng nuốt xuống

dưới, rủ mắt xuống có ý hối hận: “Ta nguyên nghĩ một mình đi một chút, ai ngờ lạc đường trong rừng, ngã mấy bước, có phần chật vật, may mắn gặp Đại nhân, mới có thể trở về.”

Thái tử hồ nghi nhìn về phía hai người, nắm tay phát ra tiếng răng rắc. Thượng Quan Mạn ngạc nhiên thái tử lại phản ứng lớn như vậy, chỉ cảm thấy khó hiểu, trong đầu lại phút chốc lóe lên, sợ hãi nhìn về phía Hách Liên Du.

Hắn đang thử dò xét, đang thử dò xét... Thái tử!

Nhưng tại sao hắn dùng loại phương thức này để dò xét thái tử? Trong đầu có tiếng chuông mãnh liệt, đây là kế hoạch của hắn, ngay từ lúc mới bắt đầu, chính là kế hoạch tốt. Khó thở nhưng lại muốn cười, nhưng lúc cười lệ đều chảy ra.

Thái tử hiển nhiên bị nàng dọa sợ, ngược lại đã quên cả tức giận, ân cần nói: “Thập nhị muội, muội làm sao thế?”

Nàng chỉ là cười, chỉ có cười: “Ta không sao, ngược lại đa tạ Đại nhân đưa ta trở về.” Quy củ hướng Hách Liên Du tạ lễ, cũng không chịu nhìn hắn nữa, một mình bước đi...

http://tieulun.hopto.org

Chương 21: Gấm bản phủ đầy cung đỏ khuyết (21)

Chúng hoàng tử lờ mờ có chút say, dắt nhau vịn lệch qua một chỗ, mắt say lờ đờ chỉ thấy Thượng Quan Mạn từ trong rừng xanh biếc đi ra. Chu sai cởi hết, tóc đơn giản theo gió bay lên, váy dài bồng bềnh, giống như tiên.

Ngũ hoàng tử khúc khích cười nói: "Đây không phải thập nhị muội sao, Tam ca?"

Thượng Quan Mạn nghiêng đầu tránh mùi rượu đang phun mạnh đến, còn chưa trả lời, thái tử liền trầm mặt từ phía sau đi nhanh theo kịp. Mọi người chưa kịp kinh ngạc, tiếng rảo bước vang lên, đúng là Hách Liên Du lười biếng mỉm cười đi ra, sắc mặt hắn luôn ổn định, một phong thái ung dung ưu nhã, hướng chúng hoàng tử gật đầu ra hiệu. Các hoàng tử sợ là uống rượu quá nhiều, ánh mắt tới lui tuần tra giữa ba người, sau nửa ngày cũng không đoán được rốt cuộc là việc như thế nào.

Thái Tử Phi tự mình vắt khăn lau tay cho hắn. Đúng giờ Đức Tử dẫn Phong Trì trở về. Hắn không kiên nhẫn đẩy tay Thái Tử Phi, cầm dây cương đi, đột nhiên lại nghĩ tới, phân phó nói: "Đức Tử, đưa Lâm Quan Điện hạ trở về." Ngữ khí đúng là lạnh lùng vài phần.

Thượng Quan Mạn đưa mắt lên nhìn nhìn hắn, thái tử này, quả không thích nàng tiếp xúc cùng ngoại thần. Nghĩ đến cũng đúng. Nữ tử thiên triều rụt rè, Đế Cơ kim chi ngọc diệp, bị người gặp được cùng ngoại thần một chỗ. Người bên ngoài chắc chắn cho rằng Đế Cơ này không biết liêm sỉ, huống chi người nọ là ca ca bất quá chỉ gặp vài làn, nếu như không có huyết thống gắn bó, hai người cũng chỉ là người lạ.

Thượng Quan Mạn cũng không nói gì, hờ hững hướng hắn thi lễ, khoé môi thái tử kéo ra, bực bội xoay mặt qua, Đức Tử vội vàng cười dẫn nàng đi về phía trước: "Điện hạ mời."

Không khí có gì đó không ổn.

Chúng hoàng tử cuối cùng cảm giác ra vị, từ sau khi hai người bước ra khỏi

rừng cây, trên khu vực săn bắn chỉ cảm thấy tứ bề báo hiệu bất ổn. Sát khí vô hình giữa hai người bắt đầu khởi động, làm như lốc xoáy vòng quanh dòng nước xoáy, cuồn cuộn đến. Mọi người gấp gấp tránh đi, chỉ sợ cũng bị cuốn vào.

Ngũ hoàng tử uống nhiều nhất, nhìn không ra các hoàng tử còn sợ tránh không kịp. Hắn ngược lại cười hì hì mở miệng: "Tam ca cưỡi ngựa tốt nhất trong mấy huynh đệ chúng ta, Tử Thanh lại là lớn lên từ trên lưng ngựa. Cao thủ đua tài, nhất định đặc sắc. Tam ca không bằng cùng Tử Thanh thi đấu một hồi." Hắn tự chủ trương, ánh mắt thoáng nhìn Đức Tử dẫn Thượng Quan Mạn rời đi, la hét cười nói: "Thập nhị muội, muội không đi được, còn cần muội dẫn ngựa cho Tam ca!"

Thiên triều từ xưa có một tập tục. Đàn ông đua ngựa cần có người phụ nữ trong lòng dẫn ngựa cho, để cầu nguyện bình an trở về, đại hoạch toàn thắng.

Ngũ hoàng tử này đang tại trước mặt Thái Tử Phi, lại nói ra lời nói đại nghịch như vậy, chúng hoàng tử cuối cùng không nhìn nổi hắn tự mình làm mất thể diện thêm nữa, vội kéo Ngũ hoàng tử: "Ngũ đệ, đệ say rồi."

Thái tử đột nhiên liền nhíu mắt phượng mở miệng: "Đề nghị của ngũ đệ không tồi." Ánh mắt của hắn lẫm liệt, cách không nhìn về phía Hách Liên Du: "Tử Thanh có chịu cùng cô chạy một vòng?"

Vui vẻ trên mặt Hách Liên Du bị đồng cỏ xanh biếc ánh lên tuấn mỹ vô song: "Vi thần nguyện ý liều mình cùng quân tử."

Thái tử cười ha ha, hất roi ngựa lên: "Được, hôm nay cô muốn chạy một hồi thật sảng khoái!"

Thấy hai người hào hứng khá cao, chúng hoàng tử tránh không được ồn ào. Ngũ hoàng tử men say hun hun, chủ ý xấu lại nhiều nhất, liền cười nói: "Ngựa Tử Thanh đương nhiên là do Bát muội dẫn, ngựa Tam ca..." Hắn nhất thời hồ đồ, nhớ không nổi nói cái gì. Tứ Hoàng Tử tiếp lời cười nói: "Ngoại trừ hoàng tẩu còn có thể là ai!" Ngũ hoàng tử vỗ tay bành bạch: "Chỉ đua ngựa không đủ, từ xưa anh hùng cần có mỹ nhân làm bạn, người đua ngựa cần mang theo người đẹp mới có thú."

Buổi nói chuyện, Chiêu Dương chỉ nghe cũng đỏ mặt tới mang tai, ngược lại chợt cảm thấy cũng không chán ghét Ngũ Ca miệng rộng này lắm.

Thái Tử Phi cũng cúi mặt xuống, không người thấy rõ khuôn mặt ôn hoà hiền hậu của nàng nháy mắt nổi lên đỏ bừng. Nàng và thái tử ngày bình thường đều chưa từng thân mật như vậy, huống chi ban ngày ban mặt ấp ấp ôm ôm cho người thấy! Thái tử nhíu mắt phượng chỉ cười, ánh mắt rơi xuống trên người Thượng Quan Mạn, thân ảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng tịch mịch, bỗng nhiên làm cho lòng người cứng lại,

Nếu như để cho nàng dẫn ngựa cho hắn...

Đang lúc xuất thần, Thất hoàng tử chẳng biết lúc nào lấn đến gần, ở bên tai hắn nói: "Tam ca, Tử Thanh đã chuẩn bị xong." Nhìn bên cạnh chỉ thấy Thái Tử Phi sớm đã chấp cương chờ, mặt phấn khẽ cúi xuống, ẩn chứa nét yêu kiều.

Ừ một tiếng xem như đáp lại, Chiêu Dương sớm đã trèo lên lưng ngựa Hách Liên Du, thẹn thùng ngồi trong ngực Hách Liên Du, xa xa nhìn lại, thật là một đôi xinh đẹp trời ban.

Thái tử cũng vịn Thái Tử Phi lên ngựa, tự mình cũng xoay người đi lên. Tứ Hoàng Tử cười nói: "Tam ca, Tử Thanh, xin lỗi, cao thủ đua tài, đều có quy củ đặc biệt. Hai người không chỉ phải mang mỹ nhân trong trận đấu, chúng ta còn cố ý đặt chướng ngại vật trên đường cho hai vị, suốt chặng đua đến đích, ai đụng ít nhất, lại tới trước, sẽ là người chiến thắng."

Hai người đều bình tĩnh gật đầu, chúng hoàng tử hì hì náo loạn hướng hai người chắp tay: "Ta đây ở phía trước chờ hai vị."

Thái tử đột nhiên quay đầu lại, đã thấy Thượng Quan Mạn xoay người vội rời đi, không khỏi hô: "Thập nhị muội, đến phía trước chờ ta." Gặp Đức Tử ở bên, liền giương giọng phân phó: "Đưa Điện hạ qua đó."

Đức Tử nói thầm, vừa rồi còn muốn đưa về, thái tử giờ lại muốn người ta ở lại, quả thật gần vua như gần cọp, vội cười: "Điện hạ không bằng chờ thái tử

Điện hạ thắng rồi trở về.”

Thượng Quan Mạn xa xa quay đầu nhìn hắn. Thái tử trên ngựa cũng không tiếng động nhìn nàng, trên mặt hơi có hiểu ý.

Vừa rồi đối với nàng, có chút lãnh đạm.

Thượng Quan Mạn chợt cười, thản nhiên hướng bên này. Hách Liên Du vốn dĩ đang cùng Chiêu Dương nhẹ giọng nói chuyện, lại đột nhiên nheo mắt nhàn nhạt nhìn sang.

Thượng Quan Mạn dừng chân dưới ngựa thái tử, cúi mắt dỡ xuống chuỗi ngọc màu đó trên váy, giương tay nâng ở bên trong. Chuỗi ngọc đỏ tươi, nổi bật lên lòng bàn tay trắng muốt, nàng giống như cười nói: “Tam ca tuy rằng có hoàng tẩu làm bạn đủ rồi, muội muội vẫn muốn đem tặng chuỗi ngọc, cầu Tam ca đại thắng.” Từ đầu đến cuối, nàng càng nhìn cũng không nhìn Hách Liên Du.

Trong mắt Thái tử toát ra sáng ngời, đúng là mừng rỡ dị thường. Hắn tiếp nhận chuỗi ngọc trong lòng bàn tay nàng, nắm chặt trong tay, cười vang nói: “Thập nhị muội yên tâm.” Hai đầu lông mày của hắn ngày xuân nghịch chiếu, không tiếp tục vẻ lo lắng vừa rồi.

Thượng Quan Mạn điềm tĩnh mỉm cười lui ra phía sau một bước: “Muội muội ở phía trước chờ tin lành của tam ca.”

Ánh mắt lạnh lùng của Chiêu Dương nhìn thấy, đột nhiên khanh khách cười khẽ: “May mắn chúng ta là người hiểu chuyện, không biết còn tưởng rằng Lâm Quan muội muội mới là người tam ca yêu.” Nàng nghiến răng thốt ra hai chữ Lâm Quan, liếc mắt cười nhìn về phía Hách Liên Du, bỗng nhiên thấy sắc mặt Hách Liên Du chẳng biết đã trầm xuống lúc nào, hàn ý chảy ròng ròng, chỉ cảm thấy da thịt lộ bên ngoài trận trận rét run. Chiêu Dương nhịn không được kéo vạt áo, nụ cười trên mặt dần dần ngưng tắt ngấm.

Thái tử xác thực như kim đâm, mặt đỏ rống giận Chiêu Dương: “Nói xằng nói bậy, Lâm Quan cùng ngươi đều là muội muội của cô, lời nói nhiễu loạn tam cương ngũ thường ngươi cũng nói được ra miệng!”

http://tieulun.hopto.org

Chiêu Dương một hơi bị nghẹn tại trong cổ, cặp môi đỏ mọng tức giận rung động, trả lời lại một cách mỉa mai: “Ta chẳng qua chỉ thuận miệng nói thôi, ca phản ứng lớn như vậy làm gì?”

Thái tử lạnh lùng liếc nàng chằm chằm, giống như khí lạnh đâm vào mặt. Chiêu Dương cả kinh nhất thời ngu ngơ, thái tử giơ roi “Vút” đánh vào trên mông ngựa một tiếng giòn vang, đạp bụi mà đi.

Thất hoàng tử ở phía xa cười nói: “Tử Thanh, bắt đầu đi.”

Hách Liên Du nhàn nhạt đáp ứng một tiếng, thật sâu quét mắt qua Thượng Quan Mạn một cái, lúc này mới đi.

Thượng Quan Mạn hờ hững ngước mắt, trông thấy bóng lưng lỗi lạc giục ngựa mà đi, trong nội tâm chợt cười. Ánh mắt có một chút lại giống như trượng phu cảnh cáo thê tử hồng hạnh vượt tường.

Bỗng dưng có chút cảm thấy đần độn, nàng ngược lại còn có tâm tư suy nghĩ lung tung.

Chỉ nghe từng tiếng roi vang lên, hai người như tên đã như rời dây cung, giục ngựa phóng đi.

http://tieulun.hopto.org

Chương 22: Gấm bản phủ đầy cung đỏ khuyết (22)

Tuấn mã chạy vụt lên, vượt qua, bỏ rơi, lại chạy vụt lên... Ánh nắng trắng sáng chói mắt, mắt nheo lại duy gặp thân ảnh tráng kiện của hai người. Hai người cưỡi ngựa vô cùng tốt, lại chưa chạm một cái chướng ngại vật nào trên đường, lại đều là nhân trung chi long, tướng mạo tuấn mỹ, thân hình thon dài, động tác liên tiếp mây trôi nước chảy. Các hoàng tử xa xa trông thấy đều là trầm trồ khen ngợi, ngược lại những cung nữ xem, mỗi người mặt phấn hàm xuân, si ngốc kiễng chân mà trông.

Thái Tử Phi và Chiêu Dương đều là mặt đỏ tới mang tai ngồi trong ngực hai người, ngồi lâu, mới phát giác lưng ngựa xóc nảy dị thường. Hai người được nuông chiều từ bé, da thịt non mềm đâu phải chịu khổ sở thế này. Thái Tử Phi mặt đỏ chuyển trắng, giây lát chóp mũi trắng noãn lại chảy mồ hôi, Chiêu Dương nhịn không được, nhẹ a một tiếng.

Hách Liên Du lại giống như không nghe thấy, tươi cười chắc chắn thâm thúy, chuyên chú nhìn thẳng phía trước, Chiêu Dương có chút cắn môi, đột nhiên "Ai nha" một tiếng, giương cánh tay vòng ở eo Hách Liên Du, hơi thở dương cương của nam tử thấm mũi, sắc mặt nàng chỉ có một tầng thâm sâu.

Hách Liên Du nhíu mày, ngữ khí không đếm xỉa tới theo gió mạnh rót vào trong tai: "Điện hạ không sao chứ?"

Chiêu Dương sợ hãi xấu hổ, trực tiếp hô đau: "Thiếp đau không nhịn được." Hai tay vuốt ve càng chặt, động tác Hách Liên Du chậm lại, đã chậm một bước, thái tử vượt lên đầu.

Mọi người ở đích thấy Hách Liên Du chậm một bước, không khỏi kinh ngạc: "Chuyện gì xảy ra." Nhìn kỹ chỉ thấy Chiêu Dương yếu kém vô lực tựa trong ngực Hách Liên Du, nước mắt rơi rơi, làm cho Hách Liên Du khó có thể giục ngựa. Ngũ hoàng tử tức giận phất tay áo: "Chiêu Dương này, cũng không nhìn một chút lại ngay lúc này!"

Tứ Hoàng Tử mỉm cười: "Bát muội kim chi ngọc diệp, thân thể tất nhiên là nhu nhược chút ít."

Ngũ hoàng tử cười nhạo nói: “Cái gì nhu nhược, ta xem là nắm lấy cơ hội khó được...” Ánh mắt hắn co rụt lại, mới ý thức tới cung nữ sát người của Chiêu Dương đang ở bên, không khỏi im miệng, ngu dại nhìn qua chỗ Hách Liên Du, thấy Hách Liên Du chậm lại, lo lắng đến mức dậm chân.

Xa xa thấy Hách Liên Du đột nhiên ghìm ngựa ngừng lại, mọi người lập tức hỗn loạn một hồi, chỉ trong thời gian chớp mắt một cái, thái tử đã bỏ xa Hách Liên Du. Thái tử nhíu mày quay đầu nhìn hắn, phì một tiếng cười, nghiêng thân lại thúc ngựa nhanh hơn, sắc mặt Thái Tử Phi càng lúc càng trắng, hắn cũng không phát hiện một chút nào. Mọi người ngờ vực vô căn cứ bất định, thở dài liên tục, chỉ thấy Hách Liên Du cúi đầu tại bên tai Chiêu Dương nói cái gì đó, Chiêu Dương mắc cỡ chỉ áp vào trước ngực hắn, đôi bàn tay trắng như phấn nắm chặt, lại không thốt một tiếng nào nữa.

Hách Liên Du khẽ quát một tiếng “Giá” rốt cuộc đuổi theo.

Mọi người kìm lòng không được ủng hộ: “Hay!”

Rất nhanh sau đó hai người chạy song song nhau, thắng bại đã là chỉ mành treo chuông.

Tất cả mọi người ở đây đều nín hơi mà đợi. Hai người liên tiếp vung roi ngựa, chỉ nghe tiếng gió phần phật, tiếng roi quật mông ngựa bình bịch.

Tới gần, Thượng Quan Mạn bỗng nhiên mười ngón đan lại, khớp xương nắm tay trở nên trắng. Nàng cảm giác đau không chịu được. Nàng kỳ vọng ai thắng, lại kỳ vọng ai thua, nhất thời mờ mịt, chợt nghe mọi người sôi trào. Giương mắt mới gặp còn chướng ngại vật cuối cùng trên đường, cánh tay Hách Liên Du vụt một roi, con ngựa tung bốn vó bay lên không, xiêm y tung bay phần phật, chỉ cảm thấy đẹp mắt khó có thể nhìn thẳng. Bốn vó lướt qua tới đích, trong nháy mắt bỏ lại thái tử rất xa. Thái tử lại nhanh chóng kìm lòng không được hãm ngựa chậm lại.

Hắn bỗng dưng kéo cương quay đầu, gió mạnh phần phật, tuấn mã hí vang, mặt trời rực rỡ, ở sau lưng hắn chiếu tới, chiếu sáng hình dáng thâm thúy hữu lực của hắn, cứ như thần.

“Hay!”

Mọi người vỗ tay hoan hô chạy đi, dẫn hắn đến giữa. Thái tử chậm rãi giục ngựa dạo bước mà đến, nhếch môi mỏng cười nói: “Tử Thanh thật xinh đẹp.” Nụ cười kia lại cứng ngắc.

Hách Liên Du cực bình tĩnh gật đầu: “Đa tạ Điện hạ.”

Thái tử “Hừ” một tiếng, xoay người xuống ngựa mang theo Thái Tử Phi xuống, chúng cung nữ liền hoàn hồn, đều vội đỡ lấy Chiêu Dương. Chiêu Dương đã vô lực tê liệt ngã xuống trong ngực Hách Liên Du ở dưới ngựa.

Sắc mặt Thái Tử Phi cực kỳ tái nhợt. Hai đầu gối vẫn đứng thẳng tắp, độc lập bên cạnh. Thượng Quan Mạn nói với cung nữ bên người Thái Tử Phi một tiếng: “Đi vắt khăn.”

Hồi lâu lại không có tiếng hồi đáp, sắc bén nhìn lại, cung nữ đang nhìn qua Hách Liên Du đứng ở trong đám người, ngây dại. Con mắt Thượng Quan Mạn quét qua, cuối cùng cung nữ mặt đỏ ửng khắp qua bên tai, tiếng yếu ớt như muỗi nói: “Vâng” rồi che mặt đi.

“Tam ca.”

Thanh âm nàng mềm mại dễ nghe, làm cho lòng người bỗng dưng nóng lên, mặt thái tử có xấu hổ, lại không muốn nhìn thẳng nàng. Thượng Quan Mạn chỉ là mỉm cười: “Ta và hoàng tẩu xuống dưới nghỉ tạm một lát.”

Thái tử thấy nàng tươi cười cũng không có ý nhạo báng, lại thập phần ấm áp, trong nội tâm hơi thích, trong tay áo không tự giác cầm chùm tua đỏ, rồi lại cảm giác không vui, hàm hồ “Ừ” một tiếng, sắc mặt không thay đổi.

Ngũ hoàng tử thấy thái tử muốn đi gấp, ỷ vào rượu còn sót lại ồn ào: “Không được không được, cuộc đua này thắng rất không thú vị, Tam ca nguyện thua cuộc, phải thắng mới đúng.”

Thái tử ngược lại chẳng hề để ý quay đầu lại: “Tử Thanh muốn cái gì, nói với

cô là được.”

Hách Liên Du cười nhạt: “Nào dám đòi Điện hạ ban thưởng “

Thái tử bực bội mở miệng: “Nếu ngươi mở miệng nói với cô, cô còn đổi ý sao.”

Ngũ hoàng tử cũng cười ha ha: “Tam ca đã nói hùng hồn như thế, Tử Thanh ngươi nên cẩn thận suy nghĩ mới đúng.” Duy gặp Hách Liên Du nheo mắt, giống như cười mà không phải cười, lại làm như thuận miệng nói: “Vi thần thấy chuỗi ngọc của Điện hạ cũng không tệ, chẳng hay ban cho vi thần được không.”

Thượng Quan Mạn nguyên bản đỡ Thái Tử Phi đi chỗ khác nghỉ tạm, nghe vậy bước chân đột ngột dừng lại nhíu mày. Thái Tử Phi cũng không nghe được, chỉ kinh ngạc nhìn nàng. Nàng mỉm cười, giấu thần sắc tiếp tục đỡ nàng đi xa.

Thái tử khẽ giật mình, mới thấy chùm tua đỏ nắm trong tay chẳng biết lúc nào lộ ra ngoài tay áo, cẩm y xanh thẫm, nổi bật lên màu đỏ như ánh sáng trong nước, nhịn không được liền hung hăng nắm chặt, lạnh lùng chằm chằm hướng Hách Liên Du. Ngũ hoàng tử không rõ ý tưởng giễu cợt: “Tử Thanh, ngươi cũng quá nhỏ nhặt, chỉ muốn cái chuỗi ngọc của Tam ca...” Bỗng dưng phát hiện sắc mặt thái tử phẫn nộ, cuối cùng không lên tiếng.

Thất hoàng tử tao nhã cười mở miệng: “Chuỗi ngọc này chỉ sợ là vật Tam ca yêu mến, quân tử không đoạt đồ mà người ta thích, Tử Thanh ngươi sợ là xin sai rồi.”

Hách Liên Du kinh ngạc nhíu mày, cười nói: “Nếu là như vậy, ngược lại vi thần cần bồi tội mới phải.”

Thái tử lại bị đâm trúng chỗ hiểm, chợt cảm thấy chuỗi ngọc phỏng tay, hung hăng ném qua: “Cầm lấy đi!” Cũng không quay đầu lại đi nhanh.

Chúng hoàng tử hai mặt nhìn nhau, Thất hoàng tử cũng kinh ngạc: “Chẳng lẽ là ta nói trúng sao?”

Hách Liên Du nắm chùm tua đỏ cười yếu ớt: “Chỉ sợ là nói trúng rồi.”

“Vậy ngươi còn muốn lấy...”

Thoáng nhìn thần sắc Hách Liên Du hiểu rõ, Thất hoàng tử hối tiếc vỗ cái trán: “Tử Thanh, ngươi hại ta.” Chúng hoàng tử cười ha ha: “Khó được thấy thất đệ cũng có thời điểm lỗ mãng.”

“Cút ngay!”

Chiêu Dương nổi giận đùng đùng về điện, nô bộc trong điện sợ tới mức liên tiếp lảng tránh, có cung nữ bưng canh tĩnh tâm lên, nàng một tay hất ra, thảm đỏ trải trên mắt đất bỗng trở nên bừa bãi.

Chiêu Dương hận đến cắn răng: “Mặc dù là tiện nha đầu bị hủy mặt, ta cũng cảm thấy nàng đang câu dẫn Tử Thanh.” Nàng một tay giật tiểu cung nữ quỳ gối một bên, trầm mặt nói: “Ngươi nói, hắn vì sao cố tình muốn chuỗi ngọc tiện nhân kia cho Tam ca?” Tiểu cung nữ nào biết việc trong đó, chỉ sợ tới mức lắc đầu liên tục. Chiêu Dương liền nhổ một cây trâm vàng đâm lên vai nàng: “Tiện nhân, ta cho ngươi câu dẫn hắn.” Tiểu cung nữ nước mắt liên liên, vốn lại không cam lòng khóc ra thành tiếng, thân thể đau run rẩy, máu chảy thấm phân nửa bả vai. Nội thị thấy thế liền đè lại nàng mang xuống. Đại cung nữ Lan Tịch bên cạnh cũng khuyên: “Điện hạ đừng giận tổn hại thân thể.”

Chiêu Dương hung hăng quăng trâm vàng dính màu: “Các ngươi nghĩ biện pháp cho ta!”

Lan Tịch cười nói: “Điện hạ đừng vội, biện pháp vẫn có.” Chiêu Dương tức nói: “Còn không mau nói.” Lan Tịch mỉm cười, nói: “Lâm Quan Đế Cơ này sớm đã đến tuổi gả chồng, theo lý sớm nên gả đi. Hoàng hậu nương nương nhất thời chưa để tâm đến, mới trì hoãn đến giờ. Điện hạ nếu muốn trừ bỏ họa lớn trong lòng, liền tìm người đem nàng gả đi là được. Hách Liên Đại nhân giống như thần tiên, còn có thể muốn tàn hoa bại liễu sao?”

Chiêu Dương lập tức nét mặt tươi cười, nằm nghiêng trên giường gấm khanh

khách cười không ngừng: “Ta muốn làm cho nàng gả cũng gả không vui vẻ gì.” Thích thú phân phó: “Đi, tìm ngoại thần háo sắc vừa già vừa xấu, ta muốn chọn phò mã tốt cho muội muội tốt của ta.”

http://tieulun.hopto.org

Chương 23: Gấm bản phủ đầy cung đỏ khuyết (23)

Hách Liên Du hồi phủ, sắc trời đã tối, lại có một tầng sương mù, trong sân bóng đêm tĩnh mịch, đèn sáng như sao. Nhận lấy cái ô, quản gia thấy thường phục gấm màu lam thêu kim tuyến vàng của hắn bị ẩm ướt một chút, bị ánh sáng chiếu lên, sinh ra vài phần mông lung. Theo ánh sáng nhìn lên trên, liền gặp bóng nhạt rơi xuống trên khuôn mặt như điêu khắc của hắn, càng thấy mặt mày thâm thúy, chỉ liếc, vội cúi đầu nói: "Đại nhân, mật thám trong địa lao đã nhận tội."

Hắn "Ừ" một tiếng, chỉ đem một cái chùm tua đỏ ném qua cho Thanh Thụy, Thanh Thụy cũng không hỏi nhiều, yên lặng thu tại trong tay áo, Đỗ Minh mắt sắc, lấy làm lạ hỏi: "Đây là cái gì?"

Hách Liên Du quét hắn, Đỗ Minh vội co rụt đầu lại, chỉ cảm thấy ánh màu đỏ còn lắc lư trước mắt, không khỏi cười nhạo: "Không thể tưởng được hắn lại mang loại ý nghĩ dơ bẩn này."

Đỗ Minh ngầm hiểu, lập tức cười hì hì: "Lão đại bắt được nhược điểm của vị hoàng tử nào đây." Vẻ mặt hắn âm hiểm cười: "Nếu là người bị lão đại bắt được nhược điểm, thì kẻ này cách cái chết không xa." Thanh Thụy tức hắn nói không ngừng, trào phúng mở miệng: "Cho nên ngươi cũng cẩn thận một chút, nếu không lại đưa ngươi vào trong phòng ca cơ." Đỗ Minh kêu gào: "Có Nhị ca nào hung ác như ngươi, mấy ngày nay, ta nhìn thấy nữ nhân liền run rẩy, ngươi tha cho ta đi."

Hách Liên Du không tiếng động mỉm cười.

Quản gia thấy hắn dạo bước vào viện, nhắm mắt theo đuôi: "Đại nhân, mật thám tứ Hoàng Tử sai vào phủ chúng ta. Thuộc hạ đã điều tra được, nàng đã bị chúng ta bắt, bên kia vẫn không biết."

Thanh âm Đỗ Minh bỗng nhiên bén nhọn chói tai: "A nha, quả thật là hắn, thật là to gan." Bàn Tử cũng ha ha cười nói: "Lá gan không nhỏ."

Trên mặt hắn lại cũng không thấy hỉ nộ, chắp tay đứng ở hành lang, ánh đèn

hắt xuống cái bóng mờ cao to trên mặt đất, quản gia chăm chú phỏng đoán nói: "Muốn xem ý chủ tử, phải xử trí như thế nào?" Hắn lại cong môi cười, nhàn nhạt liếc hắn một cái, môi mỏng vẫn còn thấy vài phần âm lãnh: "Ngươi ngày càng không có tiền đồ, đến việc nhỏ này cũng muốn tới hỏi ta."

Khóe mắt quản gia giật giật, vội chắp tay với bóng lưng đang rời đi của hắn: "Vâng" quay mặt lại không kiên nhẫn khoát tay với thị vệ: "Đi đi, ném vào trong hồ cá đi." Cá ăn thịt người hung mãnh, ném một người sống vào, vô cùng thê thảm, bọn thị vệ mặt không đổi sắc, chắp tay đi.

Thái tử đưa Thượng Quan Mạn trở về, liền thấy trước điện mơ hồ một bóng người. Áo gấm màu nghệ, tay nắm phất trần, mới nhận ra là Diêu Hỉ. Diêu Hỉ trông thấy hắn ở trên mặt đất, mặt mũi tràn đầy tươi cười chào đón: "Điện hạ, Thánh Thượng khẩu dụ, tuyên ngài đi Càn Khôn điện dùng bữa chung."

Thái tử nghe vậy hừ lạnh, chỉ là hỏi: "Hoàng hậu cũng ở đó?"

Diêu Hỉ vội cười: "Nô tài chỉ truyền khẩu dụ, chuyện trong điện nô tài nào dám dò xét."

Thái tử không vui khẽ hừ, vào điện thay đổi trang phục thượng triều màu đỏ thẫm đi ra. Nội thị cầm đèn cung đình dẫn đường phía trước, chỉ thấy những cây cột trên hành lang hắt những cái bóng loang lổ lên lưng hắn. Thái Tử Phi sợ hãi, chỉ kêu: "Điện hạ!"

Thái tử dừng chân, không kiên nhẫn nhìn nàng.

Thái Tử Phi không khỏi níu khăn, dán chặt ngực nhẹ giọng dặn dò: "Điện hạ, Thánh Thượng người vẫn nghĩ chúng ta, xin Điện hạ đừng nóng vội nhất thời..."

"Đủ rồi!"

Thái tử không tự giác nhíu mày, hôm nay nàng bị xóc nảy, nhưng lại không rên một tiếng. Hai người mặc dù không đến mức phu thê tình thâm, hắn rốt cuộc thích sự ổn trọng của nàng, trong nội tâm khó tránh khỏi có chút đau lòng, chỉ sợ nàng nói ra lời làm cho hắn bực bội, cũng không nhìn nàng nữa

liền theo Diêu Hỉ đi.

Cửa cung tầng tầng mở rộng. Nội thị đang trực đi ra đáp lời. Hoàng đế trong buồng lò sưởi cùng dùng bữa chung với hoàng hậu. Thái tử hừ một tiếng, cửa cung khắc hoa chạm rồng mở ra quang cảnh vui vẻ hòa thuận trong điện. Nguyên là Chiêu Dương đã ở đó, đang ân cần gắp thức ăn cho Hoàng đế, thỉnh thoảng nói lên một câu, chọc cho Hoàng đế cười ha ha.

Hoàng đế một thân long bào vàng sáng, tà tà tựa trên gối vàng, Hoàng hậu ngồi ngay ngắn bên người, bên môi mang ý cười, phụng dưỡng bên cạnh chỉ có nội thị tổng quản Tào Đức, ngược lại ít rất nhiều gò bó. Thái tử vào điện, không khí trong điện lập tức lạnh lẽo, nét tươi cười của Chiêu Dương dừng lại, buông đũa bạch ngọc quy củ ngồi vào chỗ, nét tươi cười của hoàng hậu dừng lại, lập tức lại mỉm cười.

Thái tử dập đầu hành lễ, Hoàng đế vẫn vui vẻ không giảm, cầm đũa bạch ngọc chỉ vào đối diện: “Uyên nhi đến đây, ngồi đi.”

Tào Đức nhanh tay, vội gọi người thêm bát đũa. Thái tử thấy một nhà ba người, mình giống như thành người ngoài, nội tâm giấu kín, ngồi xuống một bên. Hoàng đế cười mở miệng: “Bánh xốp Mộc Lan hôm nay làm không tồi, trẫm vẫn nhớ rõ Uyên nhi thích ăn nhất.” Quay đầu phân phó Tào Đức: “Nhanh gắp cho thái tử nếm thử.”

Tào Đức khẽ giật mình, nhìn trộm thấy Hoàng đế vẫn hứng thú dạt dào, kiên trì đi qua. Thái tử quả nhiên lạnh lùng cười, nói: “Phụ hoàng nhớ nhầm, hài nhi cũng không thích ăn bánh xốp.”

Hoàng đế kinh ngạc nhíu mày, Tào Đức vội thấp giọng nói: “Bệ hạ, bánh xốp Mộc Lan là Hách Liên Đại nhân thích ăn.”

Hoàng đế cười ha ha: “Trẫm nhớ nhầm.” Hà hoàng hậu che miệng mỉm cười: “Thánh Thượng vất vả quốc sự, sao nhớ rõ việc vặt này.” Bà chuyển con mắt cười nhìn thái tử: “Thánh Thượng lại thường xuyên nhớ Điện hạ.” Tự mình múc một chén cháo tổ yến cho thái tử, nghiễm nhiên bộc lộ tư thái mẹ hiền. Thái tử đứng dậy hai tay đưa ra đón, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười: “Tạ mẫu hậu.”

Hoàng đế cười nói: “Mẫu hậu con nói thân thể con gầy yếu, nên bồi bổ thân thể, cố ý thêm cháo tổ yến.”

Mẫu hậu? Nói vào trong tai hắn, thái tử chỉ cảm thấy chói tai, hàm răng âm thầm cắn đến mức phát ra âm thanh răng rắc, từng chữ từng câu từ răng nặn ra: “Vậy thì quả thật phải tạ ơn Hoàng hậu nương nương.”

Sắc mặt Hoàng đế cuối cùng trầm xuống, liền muốn ném chiếc đũa. Hà hoàng hậu vội cầm tay của hắn cười nói: “Bữa cơm gia đình đang vui vẻ, Thánh Thượng không nên tức giận.” Ánh mắt Hoàng đế yếu ớt lóe sáng, đẩy đũa nói: “Nàng chỉ biết nuông chiều hắn, nàng xem hắn, náo loạn Phượng Tê cung đến trời long đất lở, trong mắt của hắn còn có mẫu hậu như nàng?”

Hà hoàng hậu nghe vậy vành mắt ửng đỏ, yên lặng cúi đầu: “Nô tì biết rõ còn kém với Hiếu Thuần hoàng hậu...”

Thái tử nghe nàng nhắc tới mẫu thân, trong mắt chỉ toả ra ánh sáng lạnh: “Câm mồm, Bà có tư cách gì nhắc đến người!”

Hoàng đế nhất thời xụ mặt xuống, đập bàn cả giận nói: “Ngươi dám cả gan nói chuyện với mẫu hậu ngươi như thế.” Hắn tức giận không nhẹ, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Ngươi nếu có một nửa hiểu chuyện như Tử Thanh, trẫm lo gì mà không đem giang sơn này toàn quyền giao cho ngươi!”

Thái tử chỉ cảm thấy một cái cái tát vô hình đánh xuống, đau đến hai mắt hắn thấy sao, thương tâm đến cực điểm ngược lại nở nụ cười: “Phụ hoàng nói không sai, nhi thần xác thực không bằng Hách Liên Du, nhi thần tình nguyện đem kim ấn thái tử tặng cho hắn.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều ngây người, mà ngay cả Chiêu Dương cũng câm như hến. Hoàng đế giận đến mức toàn thân phát run, ngón tay run không ngừng. Tào Đức vội khuyên: “Thánh Thượng bớt giận, Điện hạ đây là nhớ tiên hoàng hậu đến hồ đồ...” Xoay mặt cũng khuyên thái tử: “Điện hạ, ngài hiểu sai rồi.”

Thái tử cười lạnh một tiếng, phất áo choàng quỳ xuống, nhưng trên mặt lại

hiện lên vẻ chẳng hề để ý, Hoàng đế tức đến cực điểm, lời nói đọng lại đến trong miệng, cũng chỉ biến thành một câu: “Ngươi cút ra cho trẫm.”

Thái tử đờ đẫn dập đầu: “Nhi thần cáo lui.” Xoay người liền rời khỏi điện, hoàng thượng chỉ ở phía sau hắn đập bàn bành bạch: “Nghịch tử!”

Người còn chưa tới Đông cung, mật chỉ đã tới trước. Thái tử không có cung quy, cấm túc một tháng. Thái tử nghe vậy cũng chỉ cười lạnh.

Thù Nhi lảo đảo chạy vào điện. Thượng Quan Mạn đang ở dưới đèn đọc sách Thanh Phong tiên nhân tặng cho, đọc kỹ lại âm thầm hít thật sâu. Trên quyển sách này, từng chữ đều ẩn chứa bí mật, ngàn vàng khó mua, rất nhiều người liều mạng chỉ sợ khó mà đọc được, không ngờ lại đến trong tay nàng đơn giản như thế, uống thuốc hồi lâu, đúng là thập phần thấy hiệu quả. Vết thương dần dần phai nhạt rất nhiều, chợt cảm thấy Thanh Phong tiên nhân này không phải đơn giản đến thăm bệnh như thế, bị thần thái bối rối của Thù Nhi quấy nhiễu, không khỏi nhíu mày: “Trời sập xuống rồi sao mà sợ thành như vậy.”

Thù Nhi ở chung với nàng lâu, dần dần không có gò bó ngày xưa, vỗ ngực: “Điện hạ, chỉ sợ thật sự là trời muốn sụp đổ rồi, thái tử bị Thánh Thượng cấm túc.”

Thượng Quan Mạn cả kinh, quyển sách trên tay rơi xuống đất. La cô chẳng biết đến trong điện lúc nào, khom người nhẹ nhàng nhặt lên bỏ lên trên bàn, giận dữ nói: “Điện hạ, theo như lão nô nhận thấy. Thái tử này cũng không có thành tựu, chúng ta làm sao phải đem tánh mạng đặt trên người hắn.”

Thượng Quan Mạn giận dữ nói: “La cô không biết, thái tử này lại là người thiện lương ôn hoà hiền hậu nhất trong tất cả hoàng tử.”

La cô và Thù Nhi khó hiểu nhìn qua nàng. Trước mắt Thượng Quan Mạn hiện lên cảnh hắn bảo vệ nàng ở sau người trong rừng cây. Từ nhỏ đến lớn, hắn là người đầu tiên đối với nàng như vậy.

http://tieulun.hopto.org

Chương 24: Gấm bẩn phủ đầy cung đỏ khuyết (24)

Gió đêm xoa dịu cả phòng, chỉ thấy rừng rậm rạp ngoài cửa sổ rung động ào ào.

Tứ Hoàng Tử nhấp rượu xem ca cơ nhảy múa, chợt nghe tiếng bước chân gấp rút vang lên ngoài cửa. Ngũ hoàng tử cười ha ha bước vào trong phòng, vội vàng đuổi ca cơ rời khỏi điện. Ngũ hoàng tử đặt mông ngồi vào trên mặt ghế, phối hợp châm rượu rồi cười nói: "Tứ ca, ca có nghe nói, vị ở Đông cung khiến phụ hoàng mặt rồng giận dữ, bị cấm túc một tháng. Ta lại xúi một vài vị đại thần dâng tấu sớ, thái tử này bị phế chắc rồi."

Tứ Hoàng Tử cầm ly rượu yên lặng vuốt vuốt: "Ta thấy không nhất định có thể thành công, chẳng qua, làm cho phụ hoàng có cái ý nghĩ như vậy cũng tốt."

Ngũ hoàng tử biết rõ là hắn chấp nhận, đứng lên nói: "Ta đã kêu các đại thần bình thường có quan hệ tốt viết tấu chương suốt đêm." Một hơi uống cạn rượu còn lại trong ly nhỏ, cầm khăn lau miệng, rồi vội vàng đi.

Quản gia tiến đến hỏi thăm có truyền ca cơ hay không, tâm tình của hắn đang rất tốt, nhẹ gật đầu, đàn sáo lại vang lên, trong tai đều là sự sung sướng. Hắn lại nhịn không được hừ nhẹ.

Đêm thật dài và sâu, không có chút ánh sáng, bóng đen nặng nề đi lại chỉ cảm thấy thật quỷ mị, tự dưng làm cho người ta sợ hãi. Thù Nhi sớm đóng cửa, nửa đêm lại nghe tiếng gõ cửa nhẹ vô cùng, cầm đèn lớn mật hỏi một tiếng: "Ai?"

Người nọ chỉ gõ cửa.

Trong nội cung sớm đã khoá, đêm hôm khuya khoắt ai còn dám đi đi lại lại trong cung. Thù Nhi nghĩ nếu như bị trông thấy, chỉ sợ không nói rõ được. Đơn giản không quan tâm, đã thấy cửa phòng điện nghiêng nhẹ mở ra.

Thượng Quan Mạn một thân địch y bước ra điện. Thù Nhi đang kinh ngạc vì sao nửa đêm nàng mặc như thế, chỉ nghe nàng thản nhiên nói: “Thái Tử Phi đến đây, mở cửa đi.”

Thù Nhi bán tín bán nghi, mở ra cửa sân, duy gặp một thân ảnh đang mặc áo choàng sậm màu, mũ trùm đầu rơi xuống, khuôn mặt đoan trang tú lệ, quả nhiên là Thái Tử Phi. Nàng vội chào, đã được cung nữ sát người nâng khuỷu tay. Thái tử phi cũng không nói chuyện, nhẹ bước vào cửa.

Thượng Quan Mạn yên lặng gật đầu với Thái Tử Phi, nghiêng người vào điện. Thái Tử Phi cũng đi vào theo.

Trong điện thật yên tĩnh, Thù Nhi dâng trà, chỉ nghe tiếng động nhỏ của ly trà vang lên. Thái Tử Phi liếc trông thấy cây hoa nở xum xuê ngoài đình. Triều đại thay đổi, thời không chuyển đổi, hoa này ngược lại không lo, luôn nở đẹp như vậy, bỗng nhiên thở dài: “Điện hạ bị cấm túc, e rằng thập nhị muội cũng đã nghe nói.” Nàng giương mắt xem nàng, muốn nhìn ra thái độ của nàng đối với chuyện này. Thượng Quan Mạn mặt không biểu tình nhấp một ngụm trà, nói lời khách khí nữa cũng không hay, vốn chắc một lòng, bây giờ lại thật không có nắm chắc.

Nàng tình thế cấp bách cầm hai tay nâng ly trà nhỏ của nàng: “Thập nhị muội, hôm nay ta cũng đành phải vậy, thái tử bị cấm túc là việc nhỏ, lòng đại thần trong triều bất ổn lại là chuyện lớn. Tối nay gia phụ có nói, đã có triều thần âm thầm tập hợp tội trạng của Điện hạ, ý đồ muốn phế thái tử.” Nàng ngày thường ổn trọng, hôm nay thanh âm đều đã run rẩy, có thể thấy được tình thế đã nghiêm trọng tới trình độ nào: “Nhưng Điện hạ giống như là đã hết hy vọng, chỉ nói tùy bọn họ đi.” Nàng nói vành mắt cũng đỏ, nếu như không phải giữ tư thái, chỉ sợ sớm đã khóc lên, chỉ nghe nàng nói: “Thái tử đối đãi tốt với muội, ta hôm nay chỉ mong muội có thể đi khuyên nhủ người, nếu như không thành, ta cũng sớm đã chuẩn bị”.

Thái Tử Phi giữ nguyên ánh mắt, nàng trang điểm nhạt, ngọn đèn chiếu đến gò má tái nhợt của nàng, trên mái tóc dày ẩn một đoá hoa trắng. Thượng Quan Mạn đột ngột chấn động nội tâm, nếu như thái tử bị phế, danh vị Thái Tử Phi không có, gia tộc của nàng còn không biết bị biến thành bộ dáng gì nữa. Nếu là nàng, sớm chết cũng tốt hơn mặc người chém giết, không khỏi

thở dài.

Thái Tử Phi lại nói: “Thập nhị muội yên tâm, trước mắt tuy Điện hạ thất thế, lời nói với Thái Y Viện vẫn còn có trọng lượng, cổ họng Cố Tiệp Dư tuy có Thanh Phong tiên nhân xem qua, rốt cuộc nước xa khó giải hết khát.” Nàng nặng nề cầm cổ tay của nàng: “Thập nhị muội, chỉ cần Điện hạ vô sự, ta bảo vệ Cố Tiệp Dư bình an trong nội cung, một ngày kia Điện hạ vinh quang ngồi lên đại bảo, Tiệp Dư chính là hoàng thái hậu, muội chính là trưởng Công chúa thiên triều ta...”

Không chờ nàng nói xong, Thượng Quan Mạn đã đứng dậy, hoàng thái hậu trưởng Công chúa gì, trong mắt nàng giống như hạt bụi, nàng chỉ cần hai chữ của nàng ——”Bình an”

Nàng tâm tâm niệm niệm, cũng bất quá vì Cố Tiệp Dư được bình an.

Cuối cùng mở miệng: “Ta đi theo tẩu.”

Thái Tử Phi lộ rõ vui mừng trên nét mặt, muốn nói lại thôi, ánh mắt nàng quét qua, chậm rãi nhíu mày: “Hoàng tẩu còn việc cứ nói.” Thái Tử Phi sâu kín thở dài: “Thập nhị muội là người thông minh, mặc dù muội có thể khuyên Điện hạ hồi tâm chuyển ý, nhưng ngoại trừ gia phụ, còn cần một vị thần tử có thể đảm đương chuyện này, việc này mới có thể dẹp yên.”

Thượng Quan Mạn nháy mắt đã hiểu được ý tứ trong lời nói của nàng, sắc mặt trắng đi, chỉ mơ hồ chảy ra hàn ý, vừa trào vừa phúng: “Ý tứ của hoàng tẩu, bảo ta thi mỹ nhân kế với Hách Liên Du?”

Thái Tử Phi nghe nàng nói trắng ra, không khỏi có chút đỏ mặt, như cũ nói: “Thập nhị muội, ta thấy được, ánh mắt Hách Liên Đại nhân nhìn muội không bình thường.”

Thượng Quan Mạn đột ngột quay đầu, chỉ cảm thấy khắp cổ họng đều là hương khí cực lạnh của người nọ, một động tác nhẹ vô cùng của hắn, sẽ làm cho thân thể cũng không còn là của mình. Lại cực hận chính mình thật mềm yếu, hôm nay, còn phải đi chịu nhục sao? Nắm quyền cắn môi, khuôn mặt nhu nhược băng sương. Thái Tử Phi ở sau người từng bước ép sát: “Thập nhị

muội, muội cũng rõ ràng, nếu như Điện hạ không còn, chúng ta cũng không có tương lai."

Dưới cửa mơ hồ một bóng người, không tiếng động đi qua hành lang. Thù Nhi kinh ngạc thanh âm vang lên theo: "Tiệp Dư, sao người ra đây." Cố Tiệp Dư viết chữ lên lòng bàn tay nàng, lại là một hồi trầm mặc vô vị kéo dài lê thê. Gió đêm từ từ thổi vào trong lòng người đều là chờ đợi dày vò, hồi lâu Thù Nhi mới cười nhẹ: "Làm sao lại có người đến, Điện hạ đã đi ngủ từ sớm."

Hốc mắt Thượng Quan Mạn ẩm ướt.

Thái tử lại nghỉ ở thư phòng, canh ba đã qua, trong thư phòng chưa tắt đèn. Đức Tử rửa chân cho hắn, cũng không biết hắn đang nghĩ cái gì, nảy sinh một thoáng ác độc, đạp Đức Tử ngã rạp trên mặt đất. Đức Tử không kêu nửa tiếng, vội đứng lên, chỉ gạt lệ: "Điện hạ, nô tài biết được trong nội tâm người không thoải mái, người đem tức giận trút hết trên người nô tài là được, đừng nên tự làm khổ mình."

Thần sắc Thái tử có chút đờ đẫn. Đức Tử này cùng hắn rất nhiều năm, cũng chưa bao giờ thật xem hắn là nô tài. Một câu không thoải mái, cũng làm cho ủy khuất trong lòng của hắn như dời sông lấp biển. Bóng dáng khắc sâu trong đầu hắn, đoan trang yểu điệu, ánh mắt ấm áp cười nhìn hắn, hắn mềm một tiếng "Mẫu hậu" bà liền duỗi ra tay bé nhỏ mềm mại vỗ nhẹ mặt của hắn, cong mắt lên thật đẹp mắt: "Uyên nhi ngoan."

Uyên nhi, Uyên nhi, trên đời này, chỉ có bà mới có thể gọi hắn như vậy.

Gió đêm đột nhiên gấp, khung cửa sổ mới mở, một cơn gió màu xanh đánh úp lại, ánh nến trong phòng tắt. Đức Tử kinh ngạc, lục lọi đi tìm đá lửa. Thái tử vẫn không nhúc nhích cứ như vậy ngồi trên mặt ghế, yên tĩnh dọa người. Đức Tử gọi khẽ: "Điện hạ."

Lại nghe hắn nói: "Ngươi lui ra."

Đức Tử nghe thanh âm hắn cổ quái, lưu tâm liếc mắt nhìn, đã thấy ánh sáng cực nhạt, trên mặt tuấn mỹ của thái tử chậm rãi chảy xuống một hàng nước

mắt, cả kinh không dám dừng lại, yên lặng đi ra ngoài.

Gió thổi báo hiệu giông tố sắp đến, trong ấn tượng ẩn ẩn nhớ rõ một câu như vậy. Gió đêm tưới cả phòng, như cuốn mọi người bay lên. Suy nghĩ của hắn cũng không biết bay đến nơi nào, chỉ nhớ rõ mỗi lần phụ Hoàng đến Phượng Tê cung, duy gặp bóng lưng hờ hững. Mẫu hậu trong điện mơ hồ nói một câu: “Ta không bằng nàng ta ở điểm nào?” Phụ hoàng phất tay áo ra, hắn chạy tới bị đụng ngã, trong miệng phát ra âm thanh ngây thơ: “Phụ hoàng...”

Hoàng đế bỗng nhiên quay đầu, chưa thu hồi vẻ hung ác làm cho người ta sợ hãi trong mắt. Hắn nhất thời ngơ ngác giật mình tại nguyên chỗ, “Oa” một tiếng liền khóc lên. Hoàng đế bực bội phất tay áo: “Kéo hắn vào đi.” Ma ma chỉ dập đầu bịch bịch thỉnh tội ở trên mặt đất.

Hình như có người từ xa xa đi về hướng này, váy trắng dài, bồng bềnh giống như tiên. Hắn nhất thời phân không rõ trong mộng hay ngoài mộng, như thấy mẫu thân, chân trần liền chạy ra, quỳ gối dưới váy bà, chỉ nhào tới ôm lấy hai chân bà, khóc ra thành tiếng: “Mẫu hậu...”

Chương 25: Gấm bản phủ đầy cung đỏ khuyết (25)

Váy áo ẩm ướt một mảnh, nước mắt nóng hổi tuôn trào, trong lòng giống như bị phỏng. Nàng nên cảm thấy may mắn, Cố Tiệp Dư mẹ của nàng, còn an ổn ở bên cạnh nàng. Nghĩ bóng đêm này quá nồng, lòng nàng nhất thời cũng tràn đầy phiền muộn.

Không khỏi ôn nhu kêu: “Tam ca, đừng làm thương tổn thân thể.”

Thân hình thái tử đột nhiên chấn động, ngẩng mặt lên chỉ là khiếp sợ, dưới kinh nghi, mặt lại đỏ lên: “Muội...”

Nàng cũng xách váy quỳ gối trên mặt đất, nhìn gần, đôi mắt trắng đen phân minh, đúng là ôn nhu khó được. Nàng nắm tay áo lau mặt cho hắn, ôn nhu cười nói: “Tam ca, ban đêm gió lớn, khó tránh khỏi bị gió cát làm mờ mắt.”

Hương trong tay áo xông vào mũi, đầu ngón tay lơ đãng nghịch trên gương mặt mềm mại nhẵn nhụi, hô hấp hắn đúng là cứng lại, sau nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần: “Phải... Vừa rồi ta bị cát làm mờ mắt.” Hắn nói như vậy, không tự giác ánh mắt rủ xuống, trên quần lụa trắng, còn lưu vết nước mắt, nhớ tới vừa rồi ôm lấy đúng là nàng, thân thể bỗng nhiên cực nóng.

Lúc này Thượng Quan Mạn mới nâng hắn đứng dậy, duy thấy hắn chân trần đứng đó, ống quần kéo một cao một thấp, so với trang phục áo gấm vàng trên người và trang sức của hắn, hết sức chật vật buồn cười. Nàng cuối cùng nhịn không được quay đầu đi chỗ khác che miệng mà cười.

Một nụ cười, làm như cành hoa chập chờn nở rộ trong đêm vì hắn. Hoa mưa bay tán loạn, nháy mắt cảm giác trời sáng vạn dặm.

Xấu mặt như vậy, cảm thấy đáng giá.

Thái tử còn ngẩn người, nàng ngưng cười liếc hắn, tự sân tự oán: “Tam ca không mời ta đi vào ngồi một chút sao?”

Lúc này hắn mới hoàn hồn, làm một tư thế mời cực ưu nhã. Thượng Quan

Mạn nhìn thấy, lại cười.

Nghĩ là bị ai phân phó, hai người vào thư phòng, cũng không người đến dâng trà rót nước. Thượng Quan Mạn tới chơi trong đêm, tất nhiên là người biết chuyện càng ít càng an toàn. Thái tử đến sau tấm bình phong thay một bộ xiêm y sạch sẽ, mang giày vào, lại tự pha trà cho nàng. Hương trà lượn lờ, mùi hương thoang thoảng mờ mịt trong phòng, nhất thời yên tĩnh không tiếng động, lại cảm giác cực kỳ thoải mái ấm áp. Mặt mày thái tử không tự giác mang theo vài phần vui vẻ. Nước trà nhẹ nhàng rót vào ly trà nhỏ, lại cũng cảm giác hết sức dễ nghe.

Đột nhiên đoán được mục đích đêm khuya nàng đến thăm, là ai mời nàng, trong nội tâm lại trầm xuống.

Thượng Quan Mạn xem thần sắc hắn, biết hắn dĩ nhiên đoán được, mở miệng nói: "Tam ca, hoàng tẩu là vì tốt cho ca."

Hắn lạnh lùng mà cười: "Cô biết rõ, nàng tất nhiên là vì tốt cho cô, cô leo lên bảo tọa, nàng chính là hoàng hậu. Toàn gia tộc của nàng đều phú quý không giảm." Hắn khó áp phẫn uất trong nội tâm: "Cô không phải con rối để nàng thao túng, cũng không phải con rối của gia tộc nàng, bọn họ đều bức cô, mọi chuyện đều ép buộc cô!" Hắn nói xúc động phẫn nộ, nắm ly trà lắc loạn, nước trà nóng hổi tung tóe đến trên ngón tay, hắn lại chưa tỉnh xem xét.

Thượng Quan Mạn cầm cái khăn nhẹ nhàng lau cho hắn, hắn nhất thời ngây người, đột nhiên liền trở tay cầm cổ tay nàng, khàn giọng gọi: "Thập nhị muội." Thượng Quan Mạn cúi đầu nhẹ giọng mở miệng: "Cho dù bọn họ không bức ca, ca sẽ như thế nào, Tam ca, ngài có từng nghĩ tới, nếu như Hiếu Thuần hoàng hậu còn sống, bà sẽ làm như thế nào?" Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, con ngươi sáng ngời, lại làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Cánh môi Thái tử mấp máy, cuối cùng nói: "Nếu như mẫu hậu còn sống, bà tất nhiên là giống Thái Tử Phi."

Lúc này Thượng Quan Mạn mới rút người lui cười nói: "Tam ca đã hiểu như vậy, sao còn khổ sở với bản thân như vậy, huống hồ Thái Tử Phi làm thế, cũng không phải chỉ vì vị trí hoàng hậu."

Thần sắc hắn hình như thay đổi: “Muội nghĩ thế nào?”

Thượng Quan Mạn nói: “Muội muội thấy rõ, Thái Tử Phi đối Tam ca dùng tình sâu vô cùng.” Ánh mắt hắn bỗng nhiên tắt, lại nhất thời làm cho nàng xem không hiểu, chỉ nghe hắn chăm chú hỏi một câu: “Muội thì sao?”

Ta?

Trong nội tâm nàng đúng là nở nụ cười, ngay cả mình cũng không biết thật giả: “Ân của tam ca đối muội muội như tái tạo, muội muội cảm động đến rơi nước mắt, chỉ cần Tam ca không chê, muội nguyện đi theo Tam ca.”

Hắn chỉ đợi đến đó, nhất thời thần sắc biến ảo, làm cho người ta khó có thể nắm lấy, bỗng nhiên mắt cong lên, như yêu mến lại như phiền muộn, cuối cùng trịnh trọng một câu: “Thập nhị muội yên tâm, ta nhất định không cô phụ muội.”

Qua mấy ngày, có tin tức tốt truyền đến, đại thần trong triều dâng tấu buộc phế bỏ thái tử. Hoàng đế xem xong, lại cười lạnh một tiếng ném xuống bàn bên cạnh, cũng không thấy xuống chiếu gì. Quần thần hoảng sợ mấy ngày, cũng an phận thủ thường. Thượng Quan Mạn âm thầm suy nghĩ, trong nội tâm Hoàng đế quả thật vẫn còn thái tử. Thái tử đã tỉnh ngộ, sự tình từ nay về sau liền thông thuận nhiều hơn.

Một ngày đẹp trời, ôm áo mỏng tựa ở trên giường ngủ, đang triền miên trong mộng, chợt thấy có bóng người tới gần. Hơi thở nóng rực phun vào trên mặt, có chút tanh tưởi, nàng không khỏi nhíu mày, chợt cảm thấy trên cánh tay nóng lên, mùi hôi thúi của người nọ dinh dính che đến trên da thịt, cảm giác như bóng đè. Bỗng cảm giác không đúng, giật mình một cái, nàng cuối cùng liền tỉnh, trợn mắt chỉ thấy một cái mặt rỗ phóng đại áp vào trước mặt, chỉ vẻn vẹn cách chóp mũi có một ngón tay. Nàng đột ngột nhíu mày, mới phát giác không phải là mộng, bàn tay bẩn của người nọ đang nắm lấy cổ tay mình...

Vừa sợ vừa nhục, mạnh mẽ phất tay áo, kéo vạt áo đứng dậy, mặt như phủ băng trách mắng: “Nô tài ở đâu, dám to gan...” Nàng nhớ tới động tác của

người này vừa rồi, buồn nôn nói không ra lời. Lúc này mới thấy rõ, người này mặc quan bào màu lục, cổ quấn khăn trắng[1] , đai lưng đen, đeo ngọc dược (miếng ngọc màu đen có tác dụng trị bệnh), áo thêu chim uyên bay trên cây cổ thụ màu vàng, lục, dưới mặc màu đen, thêu vòng đồng thụ[2] ... Chẳng qua là quan cửu phẩm tép riu, dám tự tiện vào nội cung. Cảnh giác việc này cũng không đơn giản, người trước mắt kinh hoảng xong đúng là tĩnh mắt, lặng lẽ cười, một ánh mắt gian tà đảo quanh ở trên người nàng, hai tay chắp lại, hướng nàng khom người vái chào: "Vi thần tham kiến Điện hạ."

Thượng Quan Mạn nhíu mày, nếu bàn về lễ quân thần, lại sai rồi, đang ngưng thần, đã thấy quan tép riu thèm thuồng đi về phía nàng, thở dốc kêu: "Mặt Điện hạ mặc dù bị hủy, thân thể lại rất đẹp. Điện hạ yên tâm, hôm nay nếu là vi thần, ta... nhất định đối đãi với nàng thật tốt." Bước chân hắn không ngừng, chỉ làm cho Thượng Quan Mạn liên tiếp lui về phía sau. Tình hình trước mắt này, ngược lại làm như có người cố ý để cho hắn đến đây, người phương nào... Ý nghĩ trong đầu nàng không ngừng loé, lập tức chê cười, lách mình dừng lại, đột nhiên ngoái đầu nhìn lại trách mắng: "Đứng lại!"

Ngoại quan phút chốc dừng chân, thấy ánh mắt nàng lạnh lùng, chỉ cười: "Điện hạ lần đầu, thẹn thùng cũng là bình thường."

Nàng tự biết hắn chỉ cái gì, chỉ tức giận sắc mặt đỏ lên, cực lực ổn quyết tâm thần, hỏi: "Ta hỏi ngươi, là ai cho phép ngươi đến nơi đây."

Ngoại quan lại cười mập mờ không rõ: "Ai kêu ta đến nơi đây, chẳng lẽ Điện hạ không rõ sao." Hắn muốn tiến đến thân cận, bị ánh mắt Thượng Quan Mạn nhìn chằm chằm, cuối cùng dừng lại. Như có được vinh quang rất lớn, hướng bên cạnh chắp tay: "Hoàng hậu nương nương đem nàng cho ta, đặc biệt ân chuẩn ta đến thăm nàng trước đại hôn." Hắn lập tức liền nheo mắt: "Xét thấy lần này, quả thật đáng giá." Ánh mắt chỉ bóng bẩy quét trước ngực nàng, nàng chỉ tức giận toàn thân phát run, tiếng bước chân rất nhỏ ngoài cửa, nàng há miệng muốn ngăn lại.

Bóng người đã lách đến, trong miệng kỳ quái hỏi: "Điện hạ, người đã tỉnh?" Là Thù Nhi.

Ngoại quan liếc thấy Thù Nhi, trong mắt lập tức sáng ngời, vui mừng khen:

“Người trong nội cung đúng là khác thường, cả nha hoàn cũng xinh xắn như vậy, sau này ta thu ngươi về nhà, thế nào?”

Thù Nhi không nghĩ trong phòng Thượng Quan Mạn lại có nam nhân, tất nhiên là lắp bắp kinh hãi, lại nghe hắn nói, lập tức đỏ mặt tới mang tai, trừng mắt nói: “Ngươi thật to gan, ai kêu ngươi đến nơi đây, còn chưa cút đi ra ngoài!”

Ngoại quan cười có chút đắc ý: “Ta là Phò mã của Điện hạ, đường đường chính chính, ngươi dám đuổi ta?”

Thù Nhi trợn mắt hạnh lên, không thể tin nhìn về phía Thượng Quan Mạn, lập tức trừng ngoại quan: “Phò mã cái đầu ngươi, Điện hạ cũng không biết khi nào có Phò mã. Ngươi từ nơi nào xông tới, mau cút, nếu không ta gọi là cấm quân, để xem ngươi có thể nguyên lành đi ra ngoài hay không.”

Ngoại quan cười nói: “Ngươi cứ gọi, ta chờ đây.” Nói xong chắp hai tay, giương mắt nhìn bầu trời.

Thù Nhi choáng váng, luống cuống nhìn Thượng Quan Mạn.

Khuôn mặt Thượng Quan Mạn nghiêm lại, nói: “Không có quy củ gì hết, còn không lui xuống!”

Thù Nhi hiểu là bảo nàng tìm viện binh, muốn lui lại không chịu lui, do dự bất định. Ngoại quan sao có thể thả nàng, nghe nàng muốn lui, duỗi tay đã bắt được nàng. Thù Nhi sợ tới mức kinh hãi thét lên, khiến La cô trong điện trách mắng: “Thù Nhi này, ngươi gào cái quỷ gì thế.” Ngoại quan theo tiếng nhìn sang.

Thượng Quan Mạn thầm nghĩ không xong, miệng người này không sạch sẽ, nếu để mẫu thân trông thấy, không biết còn tức thành bộ dáng gì nữa. Nhưng đã chậm, Cố Tiệp Dư mặc váy dài trắng từ sau La cô phóng ra, ngoại quan nhìn thấy, lại ngây dại.

Nhìn ánh mắt kia của hắn liền biết hắn nghĩ cái gì, Thượng Quan Mạn tức giận cặp môi đỏ mọng run lên, ngữ khí liền nặng chút ít: “Cô cô, đưa mẫu

thân đi vào.”

La cô nhìn đến người ngoài ở đây cả kinh, đang muốn hỏi, nghe vậy cũng bất chấp cấp bậc lễ nghĩa mang Cố Tiệp Dư vào trong điện. Ngoại quan không tự giác cất bước lên trước, một tay nàng chắn ngang trước người hắn, nhàn nhạt nói: “Ngươi mới vừa nói hoàng hậu đem ta cho ngươi?”

Ngoại quan chằm chằm vào cửa điện của Cố Tiệp Dư liên tục gật đầu: “Dạ dạ.”

Nàng lách mình ngăn trở tầm mắt hắn, chậm rãi cười nói: “Đã như vậy, chúng ta đến nơi khác ngươi thấy thế nào?”

Ngoại quan lưu luyến không rời thu hồi ánh mắt, tinh tế nhận thức rồi gật đầu nở nụ cười: “Tốt lắm tốt lắm.”

Nàng chán ghét không muốn nhìn hắn nữa, nói: “Ngươi đến rừng hạnh cách đây không xa chờ ta, ta sẽ đến.”

Tròng mắt ngoại quan xoay động, cười nói: “Ta thấy, hay là Điện hạ dẫn ta đi mới thỏa đáng.”

Nàng lạnh lùng cười, cũng không nói lời nào, vào điện thay đổi thường phục đi ra, dẫn hắn đến rừng cây hạnh.

Chưa vào rừng, ngoại quan liền tay chân không thành thật, nàng cật lực ẩn nhẫn, chỉ nhanh bước đi, cách đó không xa một cây hạnh tráng kiện đứng sừng sững, cành lá đan chen khó gỡ. Nàng đột ngột cười, chân càng nhanh, ngoại quan cho rằng nàng muốn chạy trốn, cất bước muốn nhanh chóng bắt nàng. Nàng tay mắt lanh lẹ vọt đến một bên. Chân trước của ngoại quan rơi xuống đất, chưa đứng vững, chợt thấy mắt cá chân tê rần, trời đất quay cuồng liền bị dây thừng treo đến ngọn cây. Thân thể hắn treo ở không trung oa oa la lớn, Thượng Quan Mạn không màng liếc hắn một cái, xoay người liền đi.

Ngoại quan hai tay nắm loạn: “Điện... Điện hạ, thả vi thần xuống.”

Dây thừng này ngày thường nàng dùng thí nghiệm, cũng không chắc chắn,

sao chịu nỗi sức nặng của hắn, chỉ nghe đại thụ sau lưng rung bần bật, chắc là giãy dụa lợi hại lắm, chợt nghe "bịch" một tiếng, lại rơi xuống. Ngoại quan đau quá kêu to oa oa, trong nội tâm nàng thầm nghĩ, sao lúc trước không làm cao hơn một chút.

Ngoại quan lại bước nhanh đuổi theo, chỉ gọi một tiếng: "Đàn bà thúi." Giơ vuốt nắm lấy, nàng kinh hoảng theo bản năng trốn tránh, lại nghe tiếng vang nứt ra. Áo gấm bị xé rách từ bả vai, bỗng nhiên lộ da thịt tuyết trắng, con mắt ngoại quan nhìn chằm chằm.

Nàng nhục đến cực điểm, đúng là ngốc tại chỗ.

Ngoại quan lau miệng, hơi thở dâm loạn cười không ngừng: "Ta xem ngươi chạy đâu." Liền muốn nhào lên.

Trong nội tâm nàng sợ hãi ý nghĩ chưa chuyển biến, mãnh liệt thấy sau lưng hắn hình như có bóng màu lam hiện lên, sau một khắc, ngoại quan kêu lên thảm thiết.

~~~
~~~

http://tieulun.hopto.org

Chương 26: Gấm bẩn phủ đầy cung đỏ khuyết (26)

Lôi kéo, thoáng một cái, nặng nề đè nén xuống, chỉ nghe thanh âm xương cốt đứt gãy, tiếng kêu thảm thiết của ngoại quan vang vọng không trung. Thanh Thụy đánh một cái khiến cả nửa mặt của hắn đều dán trên gạch đá. Hách Liên Vũ nhíu mày: “Cung quy nghiêm ngặt, vì sao lại có ngoại thần chạy vào.”

Nghe thấy thanh âm của hắn, nàng lại an tâm, sự căng thẳng trong lòng như dây cung ”Phanh” một tiếng đứt gãy, mềm nhũn té xuống. Hắn một tay cầm tay nàng vững vàng tiếp được nàng, thanh âm lại thần kỳ ôn hòa: “Có bị thương không?”

Nàng chậm rãi lắc đầu, chỉ cảm thấy da thịt bị hắn nâng ẩn ẩn nóng lên, có gió phất, da thịt bạo lộ lại cảm thấy lạnh, vô lực đẩy hắn. Hắn lại ôm chặt, cúi người đến bên tai nàng trêu tức: “Chuyện thân mật hơn đều đã làm rồi, Mạn Nhi lại vẫn rụt rè như trước.”

Nàng bỗng nhiên đỏ mắt, như thể trong nháy mắt liền có khí lực, ra sức rút cánh tay lại. Hắn mỉm cười, đầu ngón tay thon dài một mực nắm cánh tay bé nhỏ của nàng không để cho nàng nhúc nhích một chút.

Ngoại quan còn không biết hối cải: “Lớn mật, bản quan là phò mã của Lâm Quan Đế Cơ, vợ chồng thân mật ngươi dám quản ta!”

Tay Hách Liên Du bỗng nhiên mạnh lên, mắt màu lam tĩnh mịch, đột nhiên mỉm cười: “Ta lại không biết Điện hạ gả lúc nào.”

Trong rừng cây hạnh cành lá sum xuê, đột nhiên cảm thấy gió lạnh đánh úp lại. Nàng nhịn xuống đau đớn, cười trăm hoa đua nở: “Thật sự là buồn cười, ta gả khi nào có quan hệ gì với Hách Liên Đại nhân.”

Hắn chỉ cười yếu ớt nhìn qua nàng.

Ngoại quan nghe được hai chữ “Hách Liên”, lập tức kinh ngạc: “Hách... Liên

Đại nhân, chính là Hách Liên Đại nhân - hình bộ thượng thư?"

Thanh Thụy cười lạnh: "Ngươi nói xem còn Đại nhân nào họ Hách Liên?"

Ngoại quan nhất thời im lặng, hai chân run rẩy, dưới háng lập tức ẩm ướt một mảnh, sợ tới mức không thể khống chế. Ngoại quan khóc cầu xin tha thứ: "Đại... Đại nhân, tiểu nhân quả thật là phò mã tương lai của Đế Cơ, do hoàng hậu làm chủ cho..." Hắn nóng lòng làm thân, ngã giọng nói: "Nếu như Đại nhân cưới Chiêu Dương Công chúa, chúng ta chính là huynh đệ. Tiểu nhân còn phải tôn xưng Đại nhân một tiếng tỷ phu..."

Lời hắn còn chưa dứt, đôi mắt Hách Liên Du chợt hiện lên âm mị. Thanh Thuỵ đã đấm một quyền lên má trái ngoại quan: "Đồ thấp hèn, ngươi cũng dám xưng huynh gọi đệ với Đại nhân chúng ta!"

Ngoại quan bị đánh đến miệng lệch mắt nghiêng, cũng không dám kêu lên đau đớn, liên tục đồng ý: "Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đáng chết..."

Thượng Quan Mạn thấy người này ra vẻ uất ức, quay đầu đi chỗ khác muốn nôn. Tóc đen như mực quay quanh cần cổ, lộ ra một chút khoảng cách, da thịt loã lồ ở vai như ẩn như hiện, trắng muốt như tuyết, ánh mắt Hách Liên Du bỗng nhiên trầm xuống.

Chỗ như thế, đã bị người khác nhìn.

Chợt ôm nàng lên, nàng kinh hãi đôi mắt đẹp trợn lên, theo bản năng vòng tay qua cổ hắn, nhíu mày thật sâu: "Ngươi muốn làm gì?"

Loang lổ che lấp, hắn cũng không đáp nàng, chỉ ôm lấy một vòng đường cong, khuếch tán bên tai như ma quỷ: "Tự tiện vào cung, đùa giỡn Đế Cơ, lăng —— trì."

Thanh Thuỵ lạnh lùng một tiếng: "Vâng"

Duy còn ngoại quan thê lương kêu to: "Đại nhân, tiểu nhân oan uổng..."

Trong điện Thù Ly, ba người lo lắng kiễng chân mà trông, chợt thấy Hách

Liên Du ôm Thượng Quan Mạn bước vào cửa, trầm ổn như La cô, nhất thời cũng sững người. Ánh mắt Cố Tiệp Dư vừa sợ vừa nghi, như cái dùi rơi xuống trên mặt Thượng Quan Mạn. Sắc mặt Thượng Quan Mạn lúc đỏ lúc trắng, cũng không biết mở miệng như thế nào, chỉ không dám nhìn bà. Hách Liên Du khẽ gật đầu với Cố Tiệp Dư, phá cửa vào điện bên.

Ba người theo vào, Thanh Thụy đuổi theo đến duỗi cánh tay đem ba người ngăn tại ngoài cửa. Ba người hai mặt nhìn nhau. Cố Tiệp Dư lạnh mặt muốn cưỡng chế tiến vào, trong giọng nói của Thanh Thuỵ có vài phần thâm ý: "Tiệp Dư, xin ngài đợi một chút, đừng sốt ruột."

Tầm mắt bị cánh cửa ngăn trở, tường đỏ ngói xanh, duy có thể thấy một mảnh trời đất, nàng đột nhiên nhớ lại Thái Tử Phi nói, phụ tá đắc lực của thái tử tương lai, không phải Hách Liên Du không ai có thể hơn.

Trong nội tâm nàng đã có bận tâm, chỉ sợ dẫn sói vào nhà, càng không thể vãn hồi.

Đưa tay lại quấn chặt cổ của hắn, ngửa đầu hơi thở như lan bên tai hắn: "Ân cứu mạng, Lâm Quan nên báo đáp như thế nào." Nàng dừng một chút, bỗng nhiên nhớ tới lời nói của ngoại quan, dẫn theo vài phần trào phúng, cười kêu: "Tỷ phu?"

Thân thể hắn hơi chậm lại, chỉ cảm thấy hàn khí trong nháy mắt từ ống tay áo căng nứt, đông lạnh tấm màn phất phới thành tảng băng. Hắn thấp mắt nhìn tới, đột nhiên mỉm cười: "Nếu Mạn Nhi thích, kêu như vậy cũng không sao." Lại buông lỏng tay, ném nàng tới trên giường như ném đồ vật. Hai bức rèm cửa mỏng màu xanh run rẩy. Sợi tóc đen như mực như gấm của nàng như hoa sen nở rộ bên bờ giường. Vạt áo lỏng lẽo, miễn cưỡng rủ qua vai nàng mạnh mẽ rơi xuống, trong mắt nàng không có sóng, chỉ cảm thấy thoải mái, hắn lại tức giận rồi.

Ánh mắt Hách Liên Du lóe lên, khóe môi ngậm cười, ngữ khí không mặn không nhạt: "Vừa rồi Điện hạ đang nói báo đáp vi thần như thế nào." Ánh mắt của hắn liền thâm trầm, chằm chằm vào da thịt loã lồ bên ngoài của nàng. Ánh mắt tuần tra tới lui, giống như đang xé rách xiêm y nàng thành từng mảnh. Nàng lập tức đỏ mặt, bản năng kéo áo, mới nghe hắn cười khẽ:

“Mạn Nhi lại cùng chung với ta nữa đi.”

Màu đỏ ửng lập tức lan đến vành tai, âm thầm cắn răng, súc sinh.

Hắn lại đột nhiên vươn người ra tiến đến, màn nhạt che hơn phân nửa khuôn mặt tuấn tú của hắn, duy gặp một đôi mắt màu lam tĩnh mịch. Nàng theo bản năng nghiêng thân về phía sau, kéo ra khoảng cách với hắn, ánh mắt hắn lập tức lạnh lẽo: “Đêm qua huynh muội gặp nhau, Điện hạ vui chứ.”

Trong nội tâm nàng lập tức cảnh giác mãnh liệt, lại chậm rãi nở nụ cười: “Đại nhân nói gì vậy, thái tử Điện hạ đang cấm túc, một mình gặp người chính là kháng chỉ, cho dù ta muốn đi thăm, cũng không có bản lĩnh lên trời như Đại nhân.” Ánh mắt nàng trong suốt rõ ràng, dường như có vài phần kiều thái tiểu nữ nhi. Nàng như vậy, ngược lại lần đầu tiên trông thấy, hắn nhìn nàng thật lâu, cuối cùng cong môi nở nụ cười: “Ta đâu giỏi đến thế.”

Ánh mắt của hắn lơ đãng quét qua, đã thấy trên tay ngọc tuyết trắng của nàng, một điểm đỏ như đậu, khảm hoa văn vào da thịt. Thượng Quan Mạn cảm thấy ánh mắt của hắn, đỏ mặt che lại, vẫn là không kịp. Hách Liên Du giống như cười mà không phải cười: “Thì ra Mạn Nhi còn có trinh tiết lần thứ hai.” Năm ngón tay của nàng gắt gao véo vào da thịt.

Hắn lại nhục nhã nàng như vậy.

Hách Liên Du đột nhiên khom xuống, trầm thấp mở miệng: “Mạn Nhi nên cẩn thận suy nghĩ xem nên báo đáp ta như thế nào.”

Ngữ khí mang theo vẻ lạnh, làm cho vui vẻ của nàng đình trệ. Hắn mỉm cười in nụ hôn lên má nàng, môi lạnh buốt, đúng như tâm tình của nàng lúc này. Giận dữ dương tay đánh qua. Hắn lạnh lùng cầm, trong mắt lại là vẻ lo lắng: “Nhớ kỹ, nữ nhân ta đã chạm qua, ta thà tình nguyện hủy diệt, cũng không cho phép người khác nhúng chàm, cho dù là thái tử, cũng không ngoại lệ!”

Nặng nề bỏ qua nàng, phẩy tay áo bỏ đi.

http://tieulun.hopto.org

http://tieulun.hopto.org

Chương 27: Gấm bản phủ đầy cung đỏ khuyết (27)

Thấy Hách Liên Du bước ra, lúc này Thanh Thuỵ mới theo kịp, trầm thấp hỏi: "Điện hạ có phát hiện cái gì không?" Duy thấy Hách Liên Du nhíu mày không nói, ngơ ngác một chút, lại nói: "Ta nghĩ không có ở chỗ đó."

Hách Liên Du liếc hắn, đúng là nở nụ cười, nói: "Bảo Đỗ Minh tiếp tục tìm là được."

Cố Tiệp Dư xách váy xông tới, liền thấy Thượng Quan Mạn quần áo không chỉnh tề nghiêng ở trên giường, vành mắt ửng đỏ, thần sắc đúng là vừa tức vừa hận. Thượng Quan Mạn chỉ kịp nói một câu: "Không phải như mẹ nghĩ..." Cố Tiệp Dư nhìn La cô vào điện, sau đó dời bước mà đi.

La cô ngược lại khẽ giật mình, nhìn nhìn Thượng Quan Mạn, làm như lầm bầm lầu bầu: "Bây giờ có ổn không?"

Bóng lưng Cố Tiệp Dư cũng dần dần phai nhạt ở cửa hành lang.

La cô thở dài, xoay người đi ra ngoài, duy còn Thù Nhi đỏ mặt tới mang tai đứng ở đó. Thượng Quan Mạn nhíu mày khoét nàng: "Bảo ngươi đi cầu cứu, ngươi lại tìm ôn thần."

Thù Nhi "Bịch" một tiếng liền quỳ trên đất, luống cuống nói: "Điện hạ, nô tỳ thật sự là sợ hãi, ai ngờ gặp Hách Liên Đại nhân, nô tỳ quýnh lên, liền cầu hắn..."

Nàng lại không muốn nghe nàng nói tiếp, chỉ nói: "Ngươi cũng bị kinh hoảng, đi xuống đi." Thù Nhi ấp úng một tiếng: "Vâng!"

La cô vào điện, Thượng Quan Mạn đã thay quần áo xong, cũng không nhìn bà, chỉ chậm rãi vuốt những sợi tóc mất trật tự lên. La cô than một tiếng, lại mở ra bức hoạ ở trước mặt nàng, nàng liếc sơ một cái, làm như hờn dỗi: "Cô mỗi ngày ở chung với mẫu thân, chính là cân nhắc cái này?"

La cô chằm chằm vào bức họa kia không nói. Nam tử trong hoạ tướng mạo

thô cuồng, thân thể to lớn, liếc nhìn liền biết là người tập võ thô kệch, hai người tại một chỗ, chính là khác nhau một trời một vực. Trong nội tâm nàng tiếc hận thật sâu, nhưng lại không thể không mở miệng: "Điện hạ, người này là một người cháu bà con xa của ta, tính mạnh dạn, ở trong quân có một chức hàm nhỏ. Hắn tuy là võ sinh, nhưng gả cho hắn không cần lo lắng hãi hùng." Một đôi tay thô ráp lão luyện của bà cầm mười ngón tay đẹp đẽ của nàng, có thâm ý khác xem nàng, gần như cầu xin: "Có mấy lời lão nô không thể nói, nhưng mà không thể không nói, người và vị Đại nhân kia... vẫn là nên cắt đứt thì tốt hơn..."

Nàng không chờ bà nói xong, mãnh liệt xoay mặt, cắn môi tức nói: "Cô cô, người cũng không tin ta, ta cùng với hắn từ lần đầu tiên đã sớm không còn quan hệ."

Thần sắc La cô buồn bã: "Nếu là như vậy, hắn đuổi gã ngoại quan, lại đưa Điện hạ trở về..." Bà nhớ tới bộ dạng quần áo không chỉnh tề của nàng, dừng một chút mới nói: "Điện hạ giải thích rõ, đây là vì sao?"

Thần sắc nàng lãnh đạm, như có điều suy nghĩ: "Tất nhiên có mục đích riêng."

La cô lại không tin, chỉ đem bức họa nhét vào trong tay nàng: "Tâm tư của Tiệp Dư, Điện hạ cũng không thể không để ý." Không nói nữa, lại thi lễ đi xuống.

Nàng quay đầu đi, đầu ngón tay nắm chặt, thân giấy rạn nứt, rốt cuộc khó phân biệt bộ dáng người trong bức họa. Vẫn còn nhớ rõ năm đó cập kê, hải đường trong vườn ánh đỏ cả phòng. Cố Tiệp Dư tự mình chải tóc cho nàng, trâm ngọc bích trong suốt không vết ánh màu tóc như mực. Người trong gương rực rỡ, mặt như hoa đào. Cố Tiệp Dư ở sau người nhìn qua nàng cười: "Nam sợ chọn sai vợ, nữ sợ gả sai chồng. Ta lại không biết người nào cưới Mạn Nhi nhà của ta."

Nàng khó tránh khỏi thẹn thùng, vừa giận vừa bực: "Mẫu thân!"

Mà hôm nay, đúng sai nàng đã hoàn toàn không quan tâm.

http://tieulun.hopto.org

Trong nội tâm hờn dỗi, chỉ tiện tay ném một cái bình hoa về phía tường. "Xoảng" vài tiếng, mảnh sứ vỡ như hoa tóe mở, duy tiếng vang không dứt. Nàng không khỏi lưu tâm, thanh âm này ngược lại có chút kỳ quái.

Lấn người qua, đưa tay gõ liên tiếp, tiếng vang đồm độp. La cô và Thù Nhi ở bên ngoài nghiêng tai nghe được sợ hết hồn hết vía.

Chính là chỗ này!

Trong nội tâm nàng vui vẻ, lấn thân qua, sờ thấy một chỗ nhô ra khó phát giác ở chỗ kết hợp của thân tường và mặt đất, dùng sức ấn một cái, bức tường vỡ ra đầy bụi, giống như long trời lở đất. Nàng nhanh chóng rút lui người, nghe "Ầm ầm" một tiếng, thân tường nặng nề trượt ra phía sau màn giường.

Gió lạnh từ bên trong động đen kịt thổi xộc lại, thổi tung mái tóc đen bay múa, rất nhanh lại trở về yên tĩnh như cũ, trong nội tâm nàng hoảng sợ, ở đây mười bảy năm, mới phát hiện nơi này có cái động.

Bẻ nến đỏ, lại cẩn thận đi xuống bậc thang, mặt tường ầm ầm một tiếng lại khép lại sau lưng. Chung quanh lập tức tối đen chẳng thấy điểm cuối cùng, duy thừa một ánh lửa chiếu xuống trong lòng bàn tay, nàng giơ cánh tay quét qua, hành lang chật hẹp ốp gạch không khe nứt, tà tà mấy cái đèn dầu, thẳng tắp kéo dài đến cuối bóng tối vô biên. Chỉ cảm thấy tĩnh vô cùng, chỉ nghe tiếng hít thở không yên của mình, trên đường có mấy chỗ lối rẽ, ở giữa có cửa đá, cảm giác có một dòng khí bắt đầu chảy lên, liền một đường đi xuống.

Đường nhỏ ngoằn ngoèo, trước mắt không còn đường đi, nàng ngoái đầu nhìn lại, ngọn lửa lờ mờ, lại không thấy nữa, như đều bị bóng đêm cắn nuốt đi. Cảm giác vài tia âm trầm đáng sợ, nàng hít vào một hơi, liền dựa vào ánh nến mờ mờ lục lọi từng chút.

Được rồi!

Dùng sức ấn một cái, trước mắt rộng mở trong sáng.

Ánh nắng trắng sáng thẳng tắp đánh xuống, đâm vào trong mắt đều tràn ra nước mắt, đi lên mười bậc, núi xanh cỏ dại, ếch kêu chim hót, trống trải

hoang vu. Cách đó không xa có vài cái gò đất, giấy tiền vàng mả đầy trời. Xoay người đi ra, mới thấy cơ quan kia thiết lập trên phần đất nghĩa trang, bởi vì hoang vu trống trải, cũng không có khói, ẩn ẩn vài tia lành lạnh.

Nàng lại khó nén sự vui mừng cực độ trong lòng, nàng lại vừa ra khỏi cung.

Hương cỏ xanh trong đất, vẫn nhàn nhạt mỉm cười, không khí ngoài cung thật thanh tịnh.

Thẳng xoay người trở lại tẩm điện, trong phòng vẫn bừa bãi, phía trên rèm ngẫu nhiên hiện ra hình mặt bên của nữ tử, như là La cô và Thù Nhi hồi lâu không nghe được tiếng vang, liền đến dưới cửa nghe động tĩnh. Nàng ho nhẹ một tiếng, thân ảnh kia lập tức tán đi, không khỏi cười khẽ.

Lau đi tro bụi trên gương đồng, thình lình chiếu ra khuôn mặt như sứ vỡ, mặc dù trong lòng có chuẩn bị, vẫn lắp bắp kinh hãi. Đầu ngón tay nàng theo vết sẹo uốn lượn trợt xuống, bỗng nhiên thâm thúy, có đường ra khỏi cung, nàng lo gì không thể đưa Cố Tiệp Dư bình yên xuất cung, nhớ tới quả thật mừng rỡ, đợi nàng chuẩn bị sẵn sàng tất cả ở ngoài, liền sớm đưa mọi người đi ra ngoài, về sau, rốt cuộc không cần lo lắng hãi hùng.

Đầu ngón tay dùng sức, vết sẹo trên má liền bị bóc một tầng màng mỏng, kéo đi vết sẹo uốn lượn chỗ đó, vết sẹo trước kia dĩ nhiên đã ít đi, từ xa nhìn lại, cũng không nhìn rõ. Cầm phấn mỏng tỉ mỉ che lại, da thịt bóng loáng của người trong kính vẫn còn đó, như đang lừa dối.

Nàng bỗng nhiên đứng lên khỏi ghế, mở rộng tủ quần áo ra, ngón tay nhỏ nhắn xẹt qua y phục nữ, cuối cùng dừng ở y phục nam sớm đã ném tới góc tủ. Đầu ngón tay nàng run rẩy khó nén, giữa lông mày chỉ có ánh sáng khiếp người hiện lên.

Cuối cùng có thể bay khỏi nhà lao này.

Cuối cùng có thể làm một việc, cuối cùng có thể... có thể làm chút gì đó!

Ai, thiếu nợ nhiều quá!!!

http://tieulun.hopto.org

http://tieulun.hopto.org

Chương 28: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (1)

Khu vực phồn hoa nhất kinh thành tên là phố Thiên Khuyết. Nơi đây thật nhiều quán rượu, cửa tiệm, thanh lâu, tiệm đồ trang điểm, là chỗ người giàu có thích đặt chân đến nhất. Người nghèo thì tránh như rắn rết. Chẳng biết từ lúc nào trong góc phố Thiên Khuyết mở ra một kỳ xã (chỗ chơi cờ) nhỏ, u tĩnh thanh nhã, như thể mọi người đều say chỉ riêng nó có hương vị tỉnh. Mọi người nghe thấy đều cười nhạt, chỗ ngợp trong vàng son lại mở kỳ xã, chẳng biết lúc nào sẽ sập tiệm.

Ngày thứ hai, kỳ xã lại treo lên một bộ vế trên: Thiên tác kỳ bàn tinh tác tử, nhật nguyệt tranh quang *(Ngày làm bàn cờ tối làm quân cờ, trời trăng giành vinh quang)*.

Văn nhân nhã sĩ lưu luyến nơi đây rất nhiều, nhìn thấy liền lập tức giận dữ, nói chủ nhân kỳ xã này rất càn rỡ, cố tìm cách đối lại vế dưới, suy nghĩ đã lâu, vẫn không ai có đủ ý chí như thế. Thời gian càng lâu, mọi người đối với kỳ xã lại càng thêm phần kính nể. Người ra vào kỳ xã thực sự nhiều hơn.

Có người thiết tha muốn tìm dịp kết giao với chủ nhân kỳ xã, nhưng chỉ thấy rèm mềm che phủ trong xã, mơ hồ có một người ngồi ở chỗ của mình. Bên cạnh có tiểu đồng trên đầu búi hai búi tóc nói: "Một ván của chủ nhân trị giá nghìn vàng."

Mọi người đều cảm thấy như hít phải một ngụm khí lạnh, lời tiểu Đồng vừa nói ra khỏi miệng khiến mọi người sợ tới mức nhượng bộ lui binh. Đây cũng không giống như đang kích thích mọi người ra tay. Một thư sinh đứng dậy ném xuống nghìn vàng, thở dài rồi cười: "Nếu ta thắng, kính mong tiên sinh ngoan ngoãn hạ rèm xuống." Những người còn lại cũng rất hiếu kỳ muốn biết người trong rèm là người phương nào, đều trầm trồ khen ngợi.

Trên vách đá bức tường phía đông treo bàn cờ lớn một thước hai. Người trong rèm mỗi lần đi một nước cờ, tiểu đồng lại thay người ra cờ. Thư sinh hạ cờ xuống bàn cờ nhỏ kế tay, cũng có tiểu đồng hạ cờ xuống trên bàn cờ lớn. Mọi người từ xa đều có thể xem rõ ràng. Trong mười nước cờ người trong rèm đã khiến thư sinh không đường thối lui. Thư sinh mặt đỏ tới mang tai,

mặt mày xám xịt phất tay áo mà đi. Mọi người xôn xao, đều muốn tới thi cờ, tiểu đồng lại cười: "Chủ nhân chúng ta nói, một ngày vẻn vẹn chỉ tiếp mười người." Mọi người kinh ngạc, mấy ngày tiếp theo vẫn không có người thắng.

Tin tức nhanh chóng truyền khắp kinh thành, chủ nhân thần bí trong kỳ xã vô danh ở góc phố Thiên Khuyết, liên thắng tiếp ngàn người.

Thiên triều đang thịnh chơi cờ, người chơi cờ giỏi ùn ùn kéo đến, nhất thời muôn người đều đổ xô ra đường.

Xe trâu xóc nảy dừng lại, người đánh xe già nua lưng còng hô lên: "Đến rồi." Mới thấy một bàn tay trắng nõn vén chiếc màn màu lam in hoa lên. Một thiếu niên áo trắng xuống xe, cúi đầu phất quần áo, dặn dò: "Trên đường trở về nhớ cẩn thận một chút." Xa xa chỉ thấy người đánh xe cầm cái tẩu nhả khói, hàm hồ lầm bầm: "Thật sự là không nghĩ ra, mấy người tuổi trẻ này, mỗi ngày cứ tới bãi tha ma làm gì."

Một nam một nữ tiểu đồng bỗng xuất hiện, như kim đồng ngọc nữ phấn điêu ngọc trác. Nữ đồng đem rổ đồ cúng tế đưa cho nàng. Nam đồng hì hì cười nói: "Chủ nhân yên tâm." Thiếu niên dừng một chút, lại nói: "Liên tiếp mấy ngày hoàng kim vạn lượng, người đỏ mắt sớm đã rục rịch, nhất định phải theo như ta dặn dò, hiểu chưa."

Nam đồng liên tục gật đầu: "Hiểu rồi, hiểu rồi, nhất định đem ngân lượng bỏ vào cơ quan bí mật, chúng ta cũng sẽ chú ý cẩn thận."

Thiếu niên mỉm cười nhìn hắn, mới nói: "Đi thôi."

Hai tiểu đồng cười hì hì khoanh tay, gọi người đánh xe, xe trâu ung dung dần dần đi xa.

Hoàng hôn dần dần buông xuống, ráng chiếu phủ kín chân trời. Ánh sáng chiếu lên nửa mặt xinh đẹp tuyệt trần của thiếu niên, thấp thoáng có thể thấy được có vết sẹo nhàn nhạt loé ánh vàng. Nàng giơ ngón tay ấn vào bên má, cần nhanh chóng trở về. Hoá trang đã phai nhạt, huống chi mấy ngày liền không ra khỏi cửa, mọi người nhất định cũng lo lắng.

Đang muốn cất bước, lại nghe sau lưng có người quát: “Ai.” Liền lập tức có thanh âm binh khí va chạm. Nàng nhíu mày xoay người, đã thấy dẫn đầu mặc áo đen giáp mềm, có thể là bộ khoái trong quan phủ. Bộ khoái thấy một người thiếu niên trẻ tuổi, thần sắc buông lỏng một chút, lại lập tức chất vấn: “Muộn như vậy, lại không phải tiết thanh minh, ngươi đến nơi đây làm cái gì.”

Ngày thường ở đây đều hoang tàn vắng vẻ, luôn luôn không có trở ngại, hôm nay lại xuất hiện bộ khoái, nàng có chút mỉm cười: “Hôm nay ngày giỗ của cha, tiểu sinh giấu diếm mẫu thân tiến đến tế bái, nên mới tới muộn một chút.” Con ngươi của nàng lóe lên, nhìn quan binh đứng chung quanh, hỏi: “Có chuyện gì đã xảy ra sao?”

Bộ khoái nghe nàng nói cảm thấy mơ hồ, nhất thời cũng không tiện hỏi han cặn kẽ về việc riêng của người khác, nói: “Đã xảy ra án giết người, từ hôm nay, bãi tha ma này không thể tùy tiện tới gần.”

Thượng Quan Mạn cau mày lại.

Bộ khoái lập tức nói: “Dẫn hắn đến chỗ Thượng Thư Đại nhân.”

Thượng Thư Đại nhân? Không phải là...

Trong đầu nàng chỉ còn thấy ong ong, vẫn nắm chặt bàn tay, hai tuỳ tùng đã đứng ở sau lưng nàng, tuy có chút ít khoảng cách, nhưng lại có uy hiếp không thể nghi ngờ, siết chặt giỏ trúc trong tay, thong thả nói: “Ta đi là được chứ gì.”

Xa xa có thể thấy được mấy người đứng trong tiểu đình ở cuối nghĩa địa, chỉ có bóng áo lam đứng chắp tay vô cùng bắt mắt, bộ khoái bước nhanh đến phía trước, quỳ một chân trên đất: “Đại nhân, người này nói là đến tế phụ thân.” Ngước mắt liền thấy Thượng Quan Mạn vẫn đứng thẳng ở đó, thấp giọng nhíu mày: “Còn không bái kiến Đại nhân.”

Thượng Quan Mạn hơi mím môi, trong cơ thể nàng rốt cuộc vẫn là huyết mạch của thiên tử, nếu muốn nàng quỳ gối trước người khác, thật sự là khuất nhục. Nhưng nếu hắn nhận ra nàng... Nhất thời trong lòng bàn tay lại toát mồ

hôi, chỉ chắp tay nói: “Thảo dân tham kiến Đại nhân.”

Hách Liên Du mới chậm rãi quay đầu, đôi mắt màu lam nhìn lướt trên người nàng, hình như khẽ giật mình, nàng sợ đến mức nín thở, cúi đầu thật thấp. Đỗ Minh đã thốt lên: “Người này... Đây không phải...”

Hách Liên Du chậm rãi nhìn hắn, toàn thân Đỗ Minh lại run lên, lập tức không nói nữa. Ngược lại Hách Liên Du hình như rất hứng thú, lại cười nói: “Sao thế, ngươi biết hắn?”

Hai đầu gối Đỗ Minh cứng lại, rồi run cầm cập, trên trán toát mồ hôi lạnh: “À... à, ta thấy có phần quen mắt...” Hắn vò đầu bứt tai, xoay mặt nhìn về phía Bàn Tử: “Ngươi có cảm giác hắn cực kỳ giống con trai của đệ đệ của ca ca bà con xa của ta...?” Bàn Tử bị hắn nói đến mơ hồ, hỏi: “Ngươi từ khi nào có... Ô” bỗng nhiên bị Đỗ Minh bịt miệng kéo đi chỗ khác.

Hách Liên Du khẽ cười một tiếng: “Thì ra là nhận lầm.”

Bộ khoái vụng trộm lau mồ hôi: “Đại nhân, người xem thả hắn đi, hay là...”

Hách Liên Du nhìn nàng, trong mắt mang theo một chút vui vẻ: “Đúng lúc ta cũng phải về, ta tiễn công tử đoạn đường nhé.” Không chờ nàng cự tuyệt, hắn đã phân phó Thanh Thụy chuẩn bị cỗ kiệu, xoay người ánh mắt lười biếng: “Công tử, mời.”

Nàng nhất thời lại khó có thể thấu hiểu toan tính của hắn, đành phải nhẫn nại theo hắn lên kiệu.

~~~~~~

[1] Ánh mây màu:

http://tieulun.hopto.org
~~~~~~

Chương 29: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (2)

Ráng trời chiều dần dần nhạt đi, cuối cùng một vầng sáng chói lọi xuyên qua rèm kiệu, rơi xuống trên mặt hắn. Ánh sáng vàng làm cho con ngươi ánh lên thành vàng sáng long lanh.

Ánh mặt trời dần tắt, trong kiệu cuối cùng chỉ còn một màu đen tối, hắn chuyển mắt, nheo mắt nhìn nàng.

Ánh mắt kia, đột nhiên lại khiến cho nàng nhớ tới đêm gặp gỡ đầu tiên, mơ hồ lười biếng như con cáo rơi xuống trên người nàng. Nàng chỉ thoáng nhìn rốt cuộc vẫn khó có thể quên.

Đáng tiếc... Nàng tự dưng cong môi, cuối cùng chua chát quay mặt đi.

Khóe môi hắn trầm xuống rất khẽ, chậm rãi mở miệng: "Không biết quý phủ của tiểu thư ở đâu?"

Nàng bỗng chốc cứng đờ... Hắn gọi nàng là tiểu thư, chợt nhớ rằng năm đó, trước khi đi, hắn gọi nàng là "Mỹ nhân hoa". Không khỏi nhíu mày, hắn chẳng lẽ thật không nhận ra nàng, hay là... Nàng ngẩng mặt, chỉ là cười: "Đại nhân đang nói gì?"

Đôi mắt màu lam cô đơn của hắn lóe sáng, chỉ mỉm cười: "Thì ra tiểu thư đã quên."

Trong lòng Thượng Quan Mạn bỗng nhiên chấn động: "Đại nhân... nhớ ta."

Hắn khẽ nở nụ cười: "Có thể nào không nhớ, người có can đảm khiêu chiến với ta không nhiều lắm." Tiếng cười sung sướng như vậy, từ trong miệng hắn, là lần đầu tiên nàng nghe được, khoảng cách gần như vậy, như là mộng.

Nàng giật mình, cúi mắt chỉ là mỉm cười: "Khi đó còn ít tuổi lại lỗ mãng, khiến cho Đại nhân chê cười." Lông mi dài như cánh chim, ánh sáng mờ ảo

chiếu lên làn da như tuyết của nàng, làm cho hắn thất thần một hồi. Hắn khẽ dựa vào thành kiệu, trên thành kiệu hoa văn phức tạp, cảm giác đôi mắt hắn thâm thúy khó hiểu. Màn kiệu cuốn lên, trong mắt hắn bỗng xuất hiện một chút tình ý, như ánh sao sáng hiện lên.

Kiệu phu ngoài kiệu mở miệng cực thấp: "Thanh Đại nhân, bọn thuộc hạ nên đi đâu."

Sắc mặt Thanh Thụy không chút thay đổi, chỉ nghe tiếng cười vui vẻ của Hách Liên Du trong kiệu, đã bao lâu rồi hắn chưa từng cười như vậy. Sau hồi lâu mới trầm giọng nói: "Hồi phủ."

Đêm nay, nàng không thể đi đâu nữa.

Vén rèm nhìn ra ngoài, sắc trời đã tối, bãi tha ma có người gác, chắc chắn là không thể quay về. Nếu như La cô thấy nàng một ngày chưa ra cửa, sinh nghi mà xông vào, hậu quả chắc chắn là không chịu nổi, nhất định phải nghĩ cách trở về mới được... Bỗng nhiên nàng xiết chặt nắm tay: "Làm ơn đi về quý phủ của Cố Đại nhân Cố Nhân Minh."

Hách Liên Du nhíu mày: "Tiểu thư là thiên kim của Cố Đại nhân?"

Cố Nhân Minh, Lại Bộ Tả Thị Lang, chức quan tam phẩm đương triều. Thê thiếp tất cả có bốn người, chính thất chính là nữ nhi của Trung Thư Thị Lang, thiếp không rõ, dưới gối có ba trai hai nữ.

Nàng biết rõ hắn chắc chắn sinh nghi, giải thích nói: "Sau khi cha ruột chết, mẫu thân mang theo thiếp vào Cố phủ, bởi vậy người ngoài không biết đến thiếp."

Nàng giải thích một cách cẩn thận.

Hắn ý vị thâm trường "Uh" một tiếng, lại cười nói: "Người đời đều nói liệt nữ không lấy hai chồng, Cố phu nhân ngược lại thật khí phách."

Liệt nữ không lấy hai chồng, nam tử có thể tam thê tứ thiếp, mà lại quá nghiêm khắc với nữ nhân... Trong nội tâm nàng đột nhiên tức giận, ngữ khí

mang theo âm hưởng trào phúng: “Không thể tưởng được Đại nhân cùng bọn họ là cá mè một lứa. Theo ý kiến của thiếp, chỉ cần mẫu thân và Cố Đại nhân tâm tâm tương tích, để ý tục lễ này làm gì?”

Hắn bất ngờ nhíu một cái, chẳng biết tại sao lại tức giận: “Nếu là tiểu thư, cũng sẽ làm như vậy sao?”

Nàng chậm rãi ngênh cằm lên, một đôi mắt trắng đen rõ ràng trực tiếp nhìn hắn, như ngọc nhúng nước, lạnh thấm người, bỗng nhiên cười khẽ: “Có gì không thể.”

Hắn bỗng nhiên nheo mắt.

Nhất thời không khí dường như đông cứng lại, hình như có tảng băng đến bên cạnh, chỉ cảm thấy cả cỗ kiệu như rơi vào hầm băng, cảm giác giống như đối mặt với Diêm Vương trong điện Diêm La. Kiệu phu bên ngoài cũng bỗng nhiên cảm thấy vài tia hàn ý, đang phân vân, chợt nghe Thanh Thụy nói: “Đại nhân, đến nơi rồi.”

Lúc này cỗ kiệu mới được đặt vững vàng xuống đất.

Hách Liên Du lạnh mặt đứng dậy, bóng người cao lớn tạo thành một cái bóng đen âm hiểm phủ trong kiệu. Thanh Thụy vén màn kiệu cho hắn, hắn khom người bước xuống kiệu, hơi quay đầu lại nói: “Cố công tử, xin mời.”

Phía sau lưng Thượng Quan Mạn một mảnh mồ hôi lạnh, bị gió ngoài kiệu thổi lạnh, lại rùng mình một cái. Lấy lại bình tĩnh, lúc này mới nhìn thấy cửa đỏ nguy nga, tuỳ tùng đứng thẳng, đèn lồng treo cao ở cạnh cửa, ba chữ “ Hách Liên Phủ” to và rõ ràng, lập tức bối rối. Hách Liên Du bước lên bậc thềm, cũng không quay đầu lại phân phó quản gia sớm đã bước ra nghênh đón: “Thay công tử thu dọn phòng khách, sáng mai đưa đến Cố phủ.”

Quản gia liên tục vâng dạ, nàng bước nhanh đến vươn cánh tay chặn đường hắn, ngước mắt nhìn lên: “Đại nhân, xin người đưa ta trở về ngay bây giờ.” Quản gia cả kinh che miệng, dám chặn đường Đại nhân nhà hắn, đây là người đầu tiên.

Hách Liên Du dừng bước xoay mặt nhìn nàng.

Khuôn mặt nửa ẩn nửa hiện dưới đèn thật là rõ ràng, hàng mi dày uốn cong, che rợp một đôi mắt long lanh, chỉ có cái bóng nhạt dưới mí mắt, cái mũi xinh đẹp, môi mỏng mềm mại ấm hương... Mắt lam của hắn bỗng nhiên nheo lại, chỉ đảo qua ở môi nàng, khóe môi bất giác khẽ cong: "Không phải muốn đánh cờ với ta sao, xin mời vào phòng." Quay đầu không nhìn nàng nữa mà đi thẳng vào phủ, quản gia sớm đã ân cần hầu ở sau lưng nàng, cười tủm tỉm mở miệng: "Công tử, mời"

Nàng tức giận, hành vi của người này sao giống cường đạo quá.

Khói nhẹ lan tỏa như sương, trong phòng chỉ nghe tiếng vang khi hạ cờ. Hắn cầm cờ đen, tự động nhường nàng bốn con. Khí định thần nhàn, đầu ngón tay nàng cầm cờ trắng, không chút tính toán mà hạ xuống. Thỉnh thoảng vô cùng lo lắng liếc nhìn chung quanh, thật sự nàng phải ở chỗ này một đêm sao, ánh mắt nhìn hắn tràn ngập cảnh giác, lập tức cúi đầu.

Một bàn tay thon dài gõ bàn cờ thanh âm buồn bực vang lên: "Tiểu thư nên hạ cờ." Gần như vậy, cảm giác như gõ vào trái tim nàng làm tim nàng nảy lên, giương mắt chỉ thấy hắn đã thay một bộ áo màu trắng, nhàn nhã tựa trên chiếc gối màu lam. Tóc đen như gấm phủ một bên vai, chỉ như cười như không nhìn về phía nàng. Bất giác nàng ấn tay lên ngực, như muốn trấn an trái tim kinh hoàng, nàng "Uh" một tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ, bỏ cờ xuống.

Hách Liên Du lười biếng cười: "Thật sự là thất lễ, lại vẫn không biết tên tiểu thư." Nói rồi hạ cờ xuống, cờ đen thành thế, vây cờ trắng chật như nêm cối, Hách Liên Du mỉm cười liền lấy vài quân cờ trắng, ném vào trong hộp cờ, "Cốc" một tiếng, trong bóng đêm yên tĩnh tiếng vang cực kỳ thanh thúy.

Thượng Quan Mạn cười nói: "Thiếp tên là Cố Mạn." Mắt vẫn không chớp đã lấy đi vài quân cờ đen.

Hách Liên Du buồn bực cười, nói: "Quả nhiên độc nhất là lòng dạ đàn bà."

Nàng nhẹ nhàng ngước mắt, ánh mắt dừng lại trên mặt hắn một lát rồi chớp

mắt, chợt rủ xuống, thực sự không tự giác cong khóe môi: “Đại nhân cũng không thua kém, rốt cuộc vô độc bất trượng phu.”Nụ cười châm biếm tự nhiên lộ ra như vậy, quả nhiên là lông mày kẻ đen như núi ngang. Tóc đen đậm nhuộm khói xuân, ánh sáng lung linh tràn ngập màu sắc, làm cho hô hấp người ta cứng lại. Hắn càng vui vẻ, ánh mắt dừng ở trên mặt nàng, nhất thời lại quên dời đi.

http://tieulun.hopto.org

Chương 30: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (3)

Hắn cũng không ủy khuất bản thân mình.

Đẩy bàn đứng dậy, những quân cờ đen trắng bỗng rơi tán loạn trên mặt đất. Nàng vẫn còn kinh ngạc, hắn đã nâng cằm của nàng lên hôn, tùy ý mút mạnh, bá đạo cạy răng môi của nàng tiến quân thần tốc. Hương bạc hà nhạt trên người hắn tràn ngập chóp mũi, bên tai chỉ có tiếng tim đập vội vàng. Nàng mềm nhũn ngã vào trong lồng ngực của hắn, trong thoáng chốc vô lực chống đỡ, chẳng biết từ lúc nào, nụ hôn đã trở nên ôn nhu triền miên, như đang vuốt ve một chén sứ nhỏ tinh xảo. Ngón tay thon dài của hắn lướt trên làn da tuyết trắng của nàng, cẩn thận đặt từng nụ hôn. Mỗi một lần đụng chạm đều tạo nên sự run rẩy, khiêu khích xao động, giống như đã ngã vào vực sâu dục vọng, trầm luân.

Chẳng biết lúc nào áo dài đã tuột đến dưới vai, hơi lạnh trong không khí mờ mịt như sương. Nàng giật mình đưa tay lên muốn đánh hắn. Hắn nhanh chóng giữ lại, cắn gặm môi của nàng như dã thú, ngước mắt gặp được ánh mắt thâm thúy lạnh lùng, làm cho nàng hốt hoảng bỗng run lên một cái.

Nàng cố hết sức để đẩy hắn ra. Nàng bị ép đến bên góc, hơi thở đã có chút gấp gáp. Sau một lúc lâu mới hung hăng thốt ra mấy chữ: “Xin Đại nhân tự trọng.”

Màu đỏ ửng trên mặt nàng đã tan đi, xiêm y nửa cởi, cả sự tức giận cũng là phong tình, Hách Liên Du nở nụ cười: “Tiểu thư yên tâm, ngày mai ta liền đi Cố phủ cầu hôn.”

Nàng bị chọc tức đến mức hàm răng nghiến chặt như muốn cắn nát, lúc trước nàng cầu xin hắn lấy nàng. Hắn vẫn chưa từng đồng ý, tại sao lại chỉ vì một nụ hôn liền cưới người, rõ ràng đã nhận ra nàng, chơi trò chơi mèo vờn chuột. Nàng phải hùa theo mới được. Cúi đầu chỉnh trang quần áo, thân thể nàng thon thả với những đường cong hoàn hảo. Nàng giống như vừa giận vừa xấu hổ, đôi mắt đong đầy nước chực khóc: “Lòng thiếp đã có người khác rồi, xin Đại nhân nên quên đi là hơn.”

http://tieulun.hopto.org

Nói xong, nàng liền xoay mặt bước xuống giường, liền cảm thấy một làn hơi lạnh thổi tới từ sau lưng. Bóng đêm bỗng nhiên yên tĩnh làm cho người ta sợ hãi, trong lòng nàng thật khẩn trương, chợt nghe hắn ở sau người cười khẽ một tiếng: “Thật không, vậy thì thật là làm cho người ta đau lòng.”

Hơi thở nàng muốn căng phá lồng ngực, vừa rồi đúng thật là... Hắn sẽ đau lòng sao, có quỷ mới tin. Cất bước muốn đi gấp, thân thể lại đột nhiên choáng váng, chợt cảm thấy trong đầu hỗn loạn, vừa rồi liền thấy không ổn, chẳng lẽ là do quá mệt mỏi?

Hách Liên Du nhìn thấy thân hình nàng lảo đảo muốn ngã, nhướng mày quét mắt nhìn lư hương cao hai thước. Khói trắng vẫn tiếp tục lan tỏa, ánh mặt mày cảm giác không chân thực, giơ tay lên quét một chút bụi hương, xoa xoa, sắc mặt đã trầm xuống.

Cố gắng đi đến bên nàng, đón được thân thể lảo đảo sắp ngã của nàng, nói: “Ta đưa nàng trở về.” Nàng lập tức tỉnh ngủ, cố tình co lại, lại không còn sức để có thể nhúc nhích, chỉ nghe hắn nói nhỏ bên tai: “Tiểu thư yên tâm, tiểu thư vô ý, ta đương nhiên sẽ không cưỡng cầu.”

Thanh âm trầm ổn, hơi thở phớt qua, trong nội tâm không hiểu sao lại rung động mà đi theo hắn.

Xuyên qua hành lang quanh co, quả nhiên gặp người gầy Đỗ Minh và Bàn Tử ở trong viện hóng gió. Xa xa thấy hai người, Đỗ Minh vẫy bàn tay như nanh vuốt: “Lão đại! Lão đại!” Thấy Hách Liên Du quay mặt lại, chỉ giảm thấp xuống thanh âm, duy thấy khẩu hình của hắn: “Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, ta bỏ một chút tiêu hồn tán trong lò hương, mặc dù nàng có phát giác, cũng chỉ tưởng là trong mơ...” Nói xong lời cuối cùng đã thấy ánh mắt Hách Liên Du lạnh đến làm cho người ta sợ hãi, nháy mắt liền ngây ngốc tại chỗ, quay đầu ôm lấy Bàn Tử khóc lớn: “Lão đại tại sao lại dùng ánh mắt đáng sợ như vậy nhìn người ta, người ta cũng là vì tốt cho lão đại...” Đôi vai Bàn Tử run rẩy một hồi,tiếp tục an ủi vỗ vỗ vai của hắn, bóng dáng Hách Liên Du đã đi xa.

Trong phòng đốt hương, làn hương ngọt ấm thấm vào trong người, màn lụa xanh nhẹ nhàng như khói, bay múa theo gió. Ánh sáng mơ hồ chiếu lên dáng

người linh lung nổi bật trong rèm, bộ ngực sữa của mỹ nhân nửa lộ, tóc mai che má tuyết. Nàng cố gắng mở to hai mắt, vẫn lo lắng liếc nhìn hắn, màn mỏng bay loạn, sượt qua thân hình cao lớn của hắn. Hắn xoay mặt nhìn nơi khác, thần sắc bình tĩnh đạm mạc, ngược lại như đang ở trong mộng.

Trong cơ thể khô nóng khó chịu, vừa rồi hôn một lát, dường như kích thích khát vọng tràn đầy lòng nàng, càng đè nén càng thấy không ổn. Nàng kéo chăn gấm bao chặt lấy cơ thể, cố gắng làm cho giọng của mình thật bình tĩnh: "Đại nhân đi thong thả."

Hắn trêu tức xem nàng: "Mạn Nhi thật muốn ta trở về?" Ánh sáng ấm áp mờ ảo, chỉ thấy vai rộng eo thon của hắn, trong nội tâm nàng lập tức vừa hận vừa thẹn. Hắn vẫn lấy trêu nàng làm vui, không khỏi trào phúng: "Đại nhân còn muốn lưu lại sao." Cũng không nhìn nữa, giật màn xuống quay thân qua.

Hồi lâu, sau lưng yên tĩnh, nàng kinh ngạc ngoái đầu nhìn lại, bên giường trống không.

Thì ra hắn đã đi rồi.

Thể xác và tinh thần lại chợt cảm thấy trống rỗng, nàng cố sức nhéo tay mình, như muốn đem dục niệm khó chịu cắt đứt. Móng tay cắm vào da thịt, từng giọt đỏ hồng rơi xuống giường. Nàng bỗng nhiên nhớ tới mẹ ruột, và thái tử thân cận với nàng, chỉ cảm thấy thẹn.

Ống tay áo mang gió, đang muốn bước ra cửa, chợt nghe một tiếng nói mơ hồ trong rèm: "Tam ca..."

Hắn bỗng nhiên dừng lại.

Nheo mắt nới lỏng cổ áo, đốt ngón tay trắng nõn lạnh lùng cong lên, dừng một chút, cuối cùng nhanh chóng xoay người trở về. Nắm chặt vạt áo nàng nhẹ nhàng kéo nàng đến gần. Hắn giơ ngón tay lên lướt qua bộ ngực hơi lộ ra của nàng. Ánh mắt mang vẻ lo lắng khát máu, nụ cười giống như la sát: "Mạn Nhi nhớ kỹ, ở đây, ta tuyệt không đồng ý cho nàng nghĩ đến người khác."

Nàng mị nhãn như tơ, mặt đỏ như mây màu, hai tay trắng muốt níu lấy bờ vai

rộng của hắn. Ánh sáng mờ ảo ánh lên trên mặt nàng, lười biếng giống như ngủ giống như tỉnh. Ngón tay của hắn chậm rãi lướt trên mặt nàng, con ngươi sâu lại, nụ hôn nặng nề rơi xuống.

Quần áo từng chiếc rơi xuống, màn tơ theo gió bay múa, thấp thoáng bóng hai người dây dưa.

Là ai, răng môi nóng rực dây dưa, nụ hôn như muốn lấy hết không khí của đối phương.

Là ai, tỉ mỉ hôn lên mỗi một tấc da thịt rồi lại cuồng liệt như gió, một lần lại một lần dẫn dắt toàn thân rung động.

Ánh sáng mờ ảo mê ly kiều diễm, hô hấp thác loạn, ý loạn tình mê. Thân thể căng thẳng run rẩy, mười ngón luồn vào làn tóc dày trơn bóng của người nọ, chỉ có khom người bản năng đón ý hùa theo. Khuỷu tay mạnh mẽ của hắn nhốt chặt nàng, ma sát của da thịt. Thân thể xinh đẹp dưới bàn tay hắn như hoa chập chờn nở ra, không cố kỵ gì phóng thích vẻ đẹp của mình.

Nàng vừa giống như khóc vừa giống như cười, lệ ướt đẫm đầy áo, bay lên như một đám mây, cuối cùng ở dưới thân hắn hoá thành một hồ nước xuân.

Niềm vui như vậy, hắn chưa từng được hưởng bao giờ...

http://tieulun.hopto.org

Chương 31: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (4)

Hôm sau tỉnh lại, đầu cháng váng, tay chân mềm yếu, lại thấy y phục chỉnh tề nằm trên giường. Màn mỏng như khói, chăn gấm che lấp, hương vị dâm mỹ ẩn ẩn tràn ngập trong rèm, lờ mờ mơ thấy có người nói nhẹ ở bên tai nàng: "Mạn Nhi ngoan, uống cái này đi." Chất lỏng nồng đặc, nàng không khỏi nhíu mày, người nọ lại dùng miệng ngậm nhả vào...

Thị nữ từ từ tiến vào, hầu hạ nàng rửa mặt, nàng không muốn nghĩ thêm nữa. Ở dưới giường, hai chân lại vô lực, vẫn cứng lại. Thị nữ cả kinh bước lên đỡ lấy nàng. Nàng nhíu mày thật sâu, chỉ nghe quản gia phủ Hách Liên đến bên ngoài cửa nói muốn đưa nàng trở về. Thị nữ sớm chuẩn bị áo quần mới cho nàng, tay chân luống cuống chạy tới chạy lui bên người nàng, nhất thời cũng bỏ quên chuyện này.

Tận đến lúc ra khỏi phủ, cũng chưa thấy Hách Liên Du.

Tìm cớ khiến quản gia đưa đến nửa đường. Quản gia không kiên trì nữa, đến bãi tha ma, canh gác đã rút lui, đúng là cực kỳ thuận lợi.

Trong đường ngầm rất nhiều lối rẽ, không chú ý nên bị lạc đến nơi khác, đến cuối đường cũng không có ánh lửa,bóng tối đen ngòm khiến người tự dưng bực bội, vô ý dùng lại nhiều, chép miệng rồi đi lên phía trước. Lại nghe tiếng cười như chuông bạc của nữ tử, từ không trung cách rất xa truyền tới.

Lưng nàng lập tức phát lạnh, tốc độ bước nhanh hơn, ngầm trộm nghe nàng kia còn đang cười, thanh âm chát chúa, nghe đúng là quen tai. Hồ nghi xoay người lại, đứng lại ở bên vách tường, mơ hồ chỉ nghe nàng kia cười nói: "Ta không tin, ca chỉ đùa ta." Lại có nam tử cười nói: "Ta sao dám đùa muội, những câu này là thật."

Thượng Quan Mạn nao nao, nghe thanh âm này, giống như là Hoa Dương và Thất hoàng tử, quả nghe nàng kia vui cười: "Ca thật sự cho là ta đẹp hơn so với Chiêu Dương tỷ tỷ?"

Thất hoàng tử cởi mở cười: "Thập Tam Muội rực rỡ hồn nhiên, trong nội tâm

của ta ai cũng không so được." Hoa Dương dậm chân, thanh âm xấu hổ: "Ai muốn đến ở lòng ca."

Thượng Quan Mạn cười, những lời này lại cực giống lời nói của thiếu nữ với nam tử trong lòng, nếu như không phải biết rõ bọn họ là huynh muội, thật sự sẽ nghĩ như thế. Ngưng thần nghe tiếp, thất hoàng tử lại trầm giọng xuống: "Muội nhớ kỹ, nhất định phải đem chức Công bộ Thượng Thư đang trống nói cho Tạ mẫu phi." Hoa Dương cười không ngừng: "Ta biết rồi, bảo mẫu phi tiến cử ca phải không..." Thất hoàng tử hình như lại nói tiếp cái gì, Hoa Dương chỉ cười. Nàng đột nhiên không có tâm tư để nghe tiếp. Trở lại trong điện, chỉ nghe thấy La cô đứng sát cánh cửa khắc hoa gọi nàng: "Điện hạ, lão nô nấu cháo ngọt, người cần phải ăn một chén." Thượng Quan Mạn từ nhỏ đến lớn đều cực kỳ thích tài nấu ăn của bà. Lãnh cung cơ khổ, khó tránh khỏi phải tự làm lấy mọi chuyện, lấy một ít trâm cài đến phủ nội vụ đổi lấy nguyên liệu nấu ăn, đôi tay khéo léo của La cô cực thần kỳ, trong đó nàng thích nhất là cháo ngọt này.

Mùi hương tràn vào trong điện, mang theo hương vị ngọt ngào ấm áp, ngoài cửa sổ ve kêu chim hót, ánh nắng mềm mại chiếu xuống. Trong nội tâm nàng chợt yên tĩnh. Cười trả lời: "Ta sẽ ra ngay."

Nghe được tiếng nói của nàng, La cô thở hắt ra, tiếng bước chân dần dần xa. Nàng mỉm cười thay nam trang trên người, gương đồng phản chiếu hình dáng tấm lưng trắng nõn ôn nhu, lơ đãng ngoái đầu nhìn lại, đột nhiên nhìn thấy trên làn da tuyết trắng ẩn ẩn một điểm hồng, sờ lên cực kỳ giống dấu răng, giống như son mơ hồ dính lên, hiển nhiên rơi vào chỗ thắt lưng mập mờ. Nàng không khỏi giật mình đứng nguyên tại chỗ, chỉ cảm thấy hình như có vài hình ảnh xuất hiện ở trước mắt. Mười ngón tay đan xen vào nhau, hô hấp dồn dập cuốn vào nhau. Tóc đen quấn quanh tràn ngập trong óc, lạnh như tuyết tháng chín, dội thẳng từ đầu xuống lưng.

Rõ ràng là mộng, nhưng lại cảm thấy chân thật như vậy, chỗ đầu vai đỏ thẫm một hạt thủ cung sa còn đây, lẽ nào đêm qua thực phá thân. Nàng thậm chí vẫn còn nhớ rõ hương vị nước thuốc kia, tựa như đắng cay đêm đó, một hồi mộng xuân buồn cười, cũng còn nhớ rõ phải uống thuốc tránh thai.

La cô ở ngoài cửa nhẹ nhàng gọi nàng: "Điện hạ, Tiệp Dư chờ ngài đã lâu."

Nàng đáp một tiếng, mới chậm rãi thay áo lụa, bước chân trì trệ, lại lấy đai lưng mặc từng cái.

Bữa sáng ăn thật yên tĩnh, Cố Tiệp Dư im lặng không tiếng động, chần chờ một lúc lâu sau, cuối cùng gắp chút thức ăn vào trong chén nàng. Thượng Quan Mạn nhẹ nhàng khẽ cắn môi, yên lặng ăn. Cố Tiệp Dư lại buông đũa ngọc đi vào trong phòng. Thượng Quan Mạn muốn nói lại thôi, cuối cùng không tiếng động, La cô cười nói: "Mấy ngày nay Thái Tử Phi có phần chiếu cố, chúng ta cũng dư dả hơn rất nhiều, ngự y lại vụng trộm đưa thuốc."

Thượng Quan Mạn cười gật đầu, liền có chút giật mình, nếu như các nàng cũng không nói gì, nàng cũng không làm được những điều này. Bỗng nhiên nhớ tới lời nói của Thất hoàng tử và Hoa Dung, không khỏi ung dung. Nàng và thái tử, rốt cuộc vẫn là lợi dụng lẫn nhau.

Thần sắc La cô có phần khẩn trương: "Điện hạ, hôm nay cháu bà con kia của ta từ Binh Bộ Thượng Thư được sai việc, may mắn có thể vào cung, ngươi xem..."

Nàng chậm rãi buông đũa ngọc, giận dữ nói: "Cứ theo lời cô cô đi."

La cô lập tức nở nụ cười: "Khoảng nửa khắc trước, hắn đã chờ ở Vũ Anh các trong rừng cây."

Vũ Anh các vốn là chỗ nghỉ tạm của quan viên vào cung diện thánh, về sau bởi vì chỗ hơi nghiêng, cây cối âm u. Hoàng đế có đến một lần, ngại âm khí quá thịnh, liền bỏ không. Trời tháng sáu, mới sớm đã chuyển nóng, cây ngô đồng cao lớn tán lá xanh thật dày. Trên nền gạch đá loang lổ ánh sáng, vừa mới bước vào liền thấy gió mát nhẹ nhàng thổi vạt áo nhẹ bay theo gió. Chợt một hồi gió mạnh, cuốn theo đám lá xanh tuôn rơi, theo gió xoay tròn bay múa, lướt qua cạnh búi tóc như mây của nàng, kéo vạt áo dài, lướt qua trên lá xanh trải trên đất.

Có ánh mắt nhìn chăm chú trên mặt, mới thấy một nam tử lưng hổ eo gấu mày rậm mắt sâu đứng ngơ ngác ở phía xa, thấy nàng đi qua, chợt mặt đỏ, đi nhanh đến trước mặt nặng nề quì xuống: "Ty chức Hồng Phi khấu kiến Điện

hạ.”

Nàng nhìn thẳng vào hắn, nghe La cô nói hắn lần đầu tiên tiến cung, ăn mặc cũng bình thường, tuy cũ rách nhưng không mất cấp bậc lễ nghĩa, ngược lại là một hán tử ngay thẳng, đạm thanh mở miệng: “Thái Úy đồng ý muốn lấy ta?”

Nữ tử hay thẹn thùng, nghe nàng nói trắng ra, trên mặt ngăm đen của Hồng Phi hiển hiện đỏ ửng, nhưng lại nói một câu như chém đinh chặt sắt: “Nếu ty chức có thể cầu được Điện hạ, chính là phúc của ty chức.”

Ngữ khí Thượng Quan Mạn có hơi hiếu kỳ: “Khuôn mặt ta bị hủy, ngươi không chê ta xấu xí sao?” Nàng cụp lông mi xuống, bóng mờ nhàn nhạt rơi vào đáy mắt, trên mặt trắng nõn hiện ra một vết sẹo dữ tợn, Hồng Phi ngẩng đầu lại nhanh chóng rủ xuống: “Ty chức... Cũng không cảm thấy Điện hạ xấu xí.”

Trong nội tâm nàng không khỏi bật cười, võ quan lỗ mãng này, thì ra cũng miệng lưỡi trơn tru như vậy, đang xuất thần, đã thấy Hồng Phi rút ra một cây tên có lông chim trắng, hai tay cao dâng lên: “Nếu Điện hạ đồng ý ủy thân gả cho ty chức, xin nhận lấy tên này của ty chức. Ty chức nhất định không phụ sự mong đợi của Điện hạ, sau này lập nhiều chiến công, sẽ phong quang cưới Điện hạ hồi phủ.”

Nói năng có khí phách, tiếng nói đủ lực, có thể lập lời thề, lại làm cho mặt nàng nhất thời biến sắc.

Không khỏi suy nghĩ, nếu gả cho hắn, mặc dù không chắc có thể bình an cả đời như lời của Cố Tiệp Dư, hắn cũng có thể đối nàng thật tốt.

http://tieulun.hopto.org

Chương 32: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (5)

Gió lớn rồi, thổi trúng ống tay áo loạn bay, cành lá tuôn rơi lay động.

Nàng hỏi bình thản: "Nếu ta đồng ý, Thái Úy sẽ một đời một kiếp trung thành đối với ta, vĩnh không ruồng bỏ?"

Hồng Phi mừng rỡ như điên, đương nhiên đáp: "Trọng Trì nguyện cả đời trung với Điện hạ."

"Lại sẽ nghe lệnh của ta, mọi chuyện vì ta trước tiên?"

Hồng Phi to tiếng: "Ty chức chỉ theo Điện hạ!"

Nàng nheo mắt mỉm cười, một lọn tóc đen rủ xuống bên gò má trắng nõn, đạm mạc hỏi: "Như vậy, Thái Úy sẽ chết vì ta sao?"

Hồng Phi ngơ ngác một chút, giương mắt liền thấy nàng điềm tĩnh đứng ở trước mặt. Áo ngoài hồng nhạt, áo trong thêu hoa cúc mây bay quần gấm màu đỏ, hiện ra nhiều điểm sáng nhỏ uốn lượn, tựa như ánh nắng màu vàng. Mỹ lệ làm như mây màu khó có thể chạm đến ở chân trời, chết vì người này, quả nhiên là đáng giá, trầm trọng gật đầu: "Ty chức nguyện ý."

Nàng bỗng nhiên thở dài: "Vậy thật đáng tiếc."

Hắn ngạc nhiên.

Một bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng tiếp nhận mũi tên lông vũ của hắn. Ống tay áo hồng nhạt nhẹ như khói, hương trong tay áo ùa vào mặt, làm cho người ta như muốn trì hoãn hơi thở, đang mừng rỡ, lại nghe một tiếng "Rắc" quyết tuyệt. Tên gẫy làm hai đoạn bị ném trên mặt đất. Hắn bỗng nhiên từ đám mây rơi xuống thung lũng, trợn mắt há hốc mồm, cũng không biết phản ứng như thế nào, chỉ nghe nàng nhẹ giọng: "Nếu Thái Úy lấy ta, sẽ chỉ bị ta liên luỵ, tiền đồ mất hết."

Hắn chán nản khoanh tay: "Ty chức không xứng với Điện hạ."

Nàng mỉm cười dìu hắn đứng dậy: “Thái Úy làm người ngay thẳng, hiệp nghĩa phi phàm, Lâm Quan bội phục còn không kịp. Thái Úy nói như vậy, là hạ thấp chính mình.” Hồng Phi thụ sủng nhược kinh, nào dám đụng chạm nàng mảy may, không chờ hai tay trắng nõn của nàng chạm đến, luống cuống tay chân một mình đứng dậy, chỉ ấp úng: “Điện hạ đối xử như vậy, ty chức làm sao đảm đương nổi.”

Thượng Quan Mạn cười nhạt: “Thái Úy nam nhi bảy thước, vốn nên tư thế hào hùng, chinh chiến sa trường, đề danh tháp nhạn, sao có thể bị một nữ tử ngăn trở tay chân.” Nghe nàng nói như vậy, mặt Hồng Phi lộ vẻ ảm đạm, nàng mỉm cười: “Chẳng lẽ ta không lấy Thái Úy, Thái Úy không thể tận trung với ta sao?”

Hồng Phi nhất thời ngạc nhiên, nhìn sắc mặt yếu ớt của nàng, ánh sáng lưu chuyển, lại tha thiết thưởng thức, trong nội tâm thật sợ hãi, vừa nhìn đã kính yêu, không nói một lời quỳ xuống đất dập đầu “bôm bốp”: “Ty chức vẫn là câu nói kia, nguyện cả đời trung với Điện hạ.”

Nàng mừng rỡ, chỉnh vạt áo cúi đầu với hắn, ngữ khí mềm mại: “Mẹ con ta trong cung thế đơn lực bạc, nếu có Thái Úy phụ tá, nhất định có thể bình an sống qua ngày.” Hắn luống cuống tay chân: “Điện hạ đề cao ty chức... Cái này... Làm sao có thể.” Nàng nặng nề nắm cổ tay hắn, mười ngón nhỏ bé mạnh mẽ: “Xin Thái Úy ngàn vạn nhớ rõ lời hôm nay.” Hắn nhìn chằm chằm vào ngón tay non mịn đang ở trên cổ tay mình, có vẻ yếu ớt như vậy, như thể nếu gập lại sẽ bị đứt gãy, không hiểu sao có vài phần chua xót, trịnh trọng nói: “Ty chức ghi khắc cả đời.”

Hồng Phi nặng nề dập đầu, ngữ khí đúng là kính trọng: “Nơi này không nên ở lâu, nếu bị người nhìn thấy, chỉ sợ đối Điện hạ bất lợi. Ty chức xin được cáo lui trước.” Hắn đi nhanh, cuối cùng nhịn không được ngoái đầu nhìn lại. Nàng còn đứng ở đó, bóng người mỹ nhân đơn bạc dưới cây ngô đồng, nhẹ nhàng như muốn bay, cảm giác nhỏ bé yếu ớt đáng thương. Nhất thời buồn vô cớ, đều nói Phượng Hoàng không phải ngô đồng không đậu, nhưng trong cung rất nhiều cây ngô đồng ở đây, cây nào mới là chỗ dừng chân của nàng.

Bóng người dần dần đi xa, nàng rốt cuộc nở nụ cười.

Hồng Phi ngay thẳng chân thành, chỉ cần hướng dẫn thêm chút nữa là có thể trở thành phụ tá đắc lực. Quyền cũng tốt, tài cũng được, nàng chỉ cần trở nên mạnh mẽ, cường đại đến mức không hề phụ thuộc. Cường đại đến mức có đầy đủ năng lực chèo chống để nàng và Cố Tiệp Dư bình an sống ngoài cung

Vậy là đủ.

Trên không trung mây đen kéo dày, gió mạnh thổi trúng tay áo bay loạn, như sắp có mưa. Nàng vừa muốn nghỉ chân, giọt mưa đã rơi xuống, bàng bạc cọ rửa thềm cung, dòng nhỏ uốn lượn xuống, phía trên lan can đá cẩm thạch cũng không chỗ che. Nàng kéo áo mà đi, không tiện bước nhanh, chỉ nghe cửa cung mở rộng ra, có tiếng nhạc tấu lên, nghĩ là vị hoàng tử nào vào cung, phía xa ẩn ẩn bóng người màu lam ngồi ngay ngắn ở tường cung, chợt loé ở phía kia.

Sau lưng đã có người lớn tiếng gọi nàng: "Điện hạ, Điện hạ."

Người tới lại là nội thị mặt tròn mặc áo màu nghệ, thần thái thong dong, không vội không chậm đưa cho nàng một cây dù, cười nói: "Mưa lớn đường xa, Điện hạ nhận lấy đi."

Nàng nhíu lông mày mà đứng, mưa ướt dính bết mái tóc của nàng, mềm mại dán trên má, một đôi mắt đạm mạc nhìn hắn, cũng không cầm lấy. Nội thị không cách nào, cân nhắc rồi nói: "Thái Tử Phi bảo nô tài đưa tới."

Nàng tuy là không biết, trong nội tâm bỏng đoán, thái tử cấm túc, có thể sai người đưa cái ô tới chỉ sợ cũng chỉ có nàng. Còn đang chần chờ, nội thị cũng có phần to gan, nhét vào trong tay nàng, hành lễ rồi xoay người đi xa.

Thù Nhi tại trong màn mưa mênh mông che ô đến đón nàng, đã thấy cây ô trong tay nàng, chỉ cười: "Điện hạ thật là, có cái ô lại không che." Nàng nghiêng cái ô về phía nàng, chỉ che được mưa ở một bên vai, con ngươi thần thái phi dương, khó nén hiếu kỳ: "Điện hạ có đồng ý không."

Thượng Quan Mạn chỉ nhàn nhạt nhìn nàng, nhìn đến Thù Nhi cúi đầu vò góc áo, chỉ nói: "Đi thôi."

http://tieulun.hopto.org

Mưa ướt đẫm một thân, vừa thay xiêm y ướt đẫm, La cô tiến đến hỏi: “Như thế nào?” Nàng nhẹ nhàng gỡ phía dưới, nước mưa thuận thế chảy xuống chảy một dòng xuống, chỉ cảm thấy mát. La cô vỗ tay một cái: “Ta đã thấy hôm nay chim khách hót không ngừng ở đầu cành, thì ra là việc vui tới.” Một cơn gió thổi qua, chỉ nghe tiếng cười của nàng truyền khắp hành lang mưa: “Tiệp Dư, Điện hạ đồng ý.”

Tiếng mưa rơi rót vào tai, chỉ cảm thấy càng ngày càng lớn.

Mưa to cả ngày, nằm trên giường triền miên hồi lâu, không ngờ khung cửa sổ “Két”một tiếng, bị gió đẩy ra, mưa tạt vào phòng, đôi mắt nàng chưa kịp mở, giống như ngủ chưa tỉnh chỉ gọi: “Thù Nhi...”

Hồi lâu không thấy động tĩnh, lấy tay lục lọi bên cạnh màn, cuối cùng túm đến một dây tơ, nhẹ nhàng kéo, sợi tơ căng lên, kéo cơ quan nho nhỏ bên cạnh cửa sổ, trằn trọc vài tiếng, chỉ nghe “Rầm” một tiếng, khung cửa sổ đột nhiên khép lại, đồng loạt cài khoá lạch cạch.

Nàng nhắm mắt mỉm cười, sách Thanh Phong tiên nhân tặng thật sự là được việc, chờ nghĩ ra binh khí lợi hại để tự bảo vệ mình, nàng sẽ không bao giờ sợ gặp ôn thần Hách Liên Du nữa.

Lại cảm giác mặt đất khẽ chấn động, hình như có rất nhiều người hướng chỗ này, nhiễu bên tai cũng không thanh tịnh. Thù Nhi gọi một tiếng: “Điện hạ!” rồi xông vào điện, gió mạnh ùa vào, trước mặt bỗng lạnh một hồi, chỉ nghe Thù Nhi kinh hoảng nói: “Tân ma ma đến đây.”

Nàng mạnh cả kinh, lập tức không còn buồn ngủ. Tân ma ma là lão nhân trong nội cung, từ lúc Hà Hoàng hậu nhập chủ Đông cung, kiểm tra thân thể tú nữ đều là do nàng nắm giữ. Về sau cung nữ thất trinh bị bắt, Hà Hoàng hậu hạ ý chỉ, Đế Cơ trong nội cung cũng phải kiểm tra, quyền kiểm tra to lớn này cũng nằm trong tay Tân ma ma. Đế Cơ được sủng ái đương nhiên sẽ không so đo, nếu thất sủng thì dĩ nhiên sẽ bị làm khó dễ mọi cách. Nàng không khỏi xoa thắt lưng, lại toát mồ hôi, lúc này nên làm sao mới tốt đây.

http://tieulun.hopto.org

http://tieulun.hopto.org

Chương 33: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (6)

Các vị Đế Cơ bị gom lại điện bên của Phượng Tê cung, mỗi người nhíu mày, rồi lại không dám biểu lộ, nếu ai phản kháng, chính là khiêu chiến phượng uy của Hà Hoàng hậu, loại nguy hiểm này, cũng không ai dám trải nghiệm.

Đế Cơ đứng dọc hai bên nhiều như mây, lần lượt do lão ma ma trong nội cung dẫn vào trong rèm. Bởi vì thân thể xử nữ như quả mơ chưa chín, mềm mại trẻ trung, mùi hương sẽ nhạt chứ không phải thơm ngát, mà nữ tử đã nếm tình dục, xác thực như trái cây đã chín, cắn một cái sẽ thấy dòng chất lỏng ngọt đậm, hương thơm ngọt thấm mũi, quyến rũ mê người. Mỗi tấc da thịt đều như phát ra hào quang, cần phải cởi áo ra cho lão ma ma nắn hai vú, kiểm tra hình thái rốn, sâu cạn, lớn bé, vòng eo, độ co dãn của mông. Đề phòng phán sai kết quả, người bị khám lại phải ngâm mình vào trong nước, kiểm tra hạ thân có bọt khí không, người không bọt khí tràn ra chính là xử nữ, trái lại, thì sẽ bị lão cung nữ bắt tại chỗ, mang đến chủ điện Phượng Tê cung.

Ngoài điện chỉ nghe thấy tiếng một thiếu nữ duyên dáng kêu to: “Thả ta ra!” Ngọc bội đinh đang, khiến chúng Đế Cơ đều ghé mắt nhìn, chỉ thấy hai ma ma cưỡng chế kéo một Đế Cơ cung trang đỏ nhạt vào trong điện. Sắc mặt như trăng rằm, trong sáng xinh đẹp, tóc đen búi lên đơn giản, cũng không gắn trâm, có lẽ cũng chưa cập kê. Chúng Đế Cơ không khỏi sợ hãi nói nhỏ, nàng này chính là nữ nhi của Ngô Tiệp Dư, ban tên cho Diệu Dương. Bởi vì khờ dại hoạt bát, có phần được Hoàng đế yêu thích, số lần thánh giá đến Ngọc Vũ điện cũng nhiều hơn, không nghĩ chưa cập kê đã bị cưỡng chế đưa đến đây. Diệu Dương còn đang giãy dụa, tức giận nói: “Tự ta sẽ đi.” Hai ma ma cuối cùng không dám làm càn quá mức, chỉ đành buông tay ra. Diệu Dương đưa mắt chung quanh trong điện, phút chốc ánh sáng trong mắt tăng cao, xách váy bước nhanh tới. Hai tay nắm lấy ống tay áo Thượng Quan Mạn, giọng nữ dịu dàng nghe như tiếng Hoàng Oanh, ríu rít như chim sẻ kêu lên: “Lâm Quan tỷ tỷ!” Bởi vì một tiếng kêu của nàng, Đế Cơ chung quanh mới biết đến sự có mặt của nàng, nhìn thấy vết sẹo trên mặt nàng, lập tức tiếng giễu cợt ầm ĩ vang lên.

Quyết định không muốn cùng đứng cạnh với vị Đế Cơ Diệu Dương này,

Thượng Quan Mạn không khỏi nhẹ chau đầu lông mày lại, lạnh lùng kéo váy dài. Diệu Dương càng nắm chặt, làm như cũng không thấy sắc mặt hờ hững của nàng, hai mắt sáng lấp lánh, kích động khen: "Lâm Quan tỷ tỷ, ngày ấy muội thấy tỷ thoáng cái đâm chết Ly Tử, thật sự là rất hay, tỷ tỷ dạy Diệu Dương được không!"

Một câu nói này có thể nói kích khởi ngàn tầng sóng, chúng Đế Cơ ngạc nhiên, lông mày Thượng Quan Mạn nhíu sâu, thầm nghĩ Đế Cơ này thật sự là không rành thế sự hay là ra vẻ khờ dại. Một câu nói kia của nàng, làm cho mình đồng thời đắc tội với cả hai người chủ không thể đắc tội. Một người nhẹ cười giễu cợt: "Ngươi cảm thấy nàng đâm hay, nhưng nếu cây trâm trúng vào trên người ngươi sẽ không cảm thấy hay nữa đâu!" Quả nhiên là Hoa Dương.

Diệu Dương chu môi phản kích: "Lâm Quan tỷ tỷ đương nhiên sẽ không đâm ta!" Nàng lại làm mặt xấu với Hoa Dương: "Nàng chỉ giáo huấn những người xấu thôi!" Nói xoay mặt cười với Thượng Quan Mạn, hai má lúm đồng tiền nhẹ nhàng, ấm như gió xuân lướt qua mặt. Hoa Dương cắn răn tức giận nói: "Nha đầu thối này, ngươi nói ai là người xấu!"

Diệu Dương cười vui vẻ: "Ta là nha đầu thối, ngươi là tỷ tỷ của nha đầu thối, là một nha đầu thối lớn, đương nhiên nha đầu thối lớn là người xấu."

Hiện tại đang ở trước mặt chúng tỷ muội mà bị một muội muội chế nhạo, Hoa Dương giận không thể nén, nhấc tay muốn đánh. Vài Đế Cơ giao hảo tốt với nàng vội khuyên: "Ngươi gây khó dễ với tiểu hài tử làm gì." Hoa Dương tức dậm chân: "Buông ta ra, để ta giáo huấn nha đầu thối không biết lớn nhỏ này một trận!"

Diệu Dương chỉ biết tránh ở sau lưng Thượng Quan Mạn làm mặt xấu trêu nàng.

Trong điện đột nhiên tối sầm, giống như có ngọn núi cao che mất mặt trời. Mọi người xoay mặt nhìn lại, chỉ thấy một nam tử thân mặc thường phục màu lam thêu mây đứng ở cửa ra vào, dáng vẻ đăm chiêu, lại là Hách Liên Du. Chúng Đế Cơ lập tức bối rối. Hôm nay đi kiểm tra, cũng không trang điểm đẹp, tranh nhau trốn sau lưng Đế Cơ bên cạnh, nhất thời chúng Đế Cơ đều lui về phía sau, chỉ còn Thượng Quan Mạn, Diệu Dương, Hoa Dương ở phía

trước.

Một giọng nữ lên tiếng trách mắng: "Không có quy củ, khiến Đại nhân thấy mà chê cười." Mọi người lúc này mới trông thấy Chiêu Dương mặc một bộ cung trang tơ lụa màu đỏ thêu hoa vàng đứng bên cạnh Hách Liên Du.

Diệu Dương ngẩn ngơ, chằm chằm vào Hách Liên Du thì thào: "Diện mạo của ngài thật đẹp."

Diệu Dương nói không cần biết đến hậu quả, mọi người nghe vậy như hít phải khí lạnh, thử hỏi nam tử nào muốn nghe người ta khen hắn đẹp, không khỏi nín thở quan sát thần sắc hắn.

Hách Liên Du hơi nhíu mày, đúng là có chút cong môi: "Điện hạ quá khen." Nụ cười mỉa kia lại có sức cuốn hút. Diệu Dương nháy mắt đỏ mặt, trốn sau lưng Thượng Quan Mạn, mãi vẫn chưa ló đầu ra.

Chúng Đế Cơ thầm oán, lúc này mà Chiêu Dương lại dẫn theo Hách Liên Du, không biết là mục đích gì.

Chiêu Dương lại hướng ánh mắt về phía Thượng Quan Mạn, cặp môi đỏ mọng cong lên một chút ranh mãnh: "Ta lại hiếu kỳ, trong phần đông muội muội có phải có người không phải hoàn bích không." Nàng như cười như không hỏi thăm: "Thập nhị muội, có phải không?"

Thượng Quan Mạn mỉm cười nghĩ thầm trong lòng, chẳng lẽ nàng biết chuyện gì sao. Không tự chủ được liếc nhìn Hách Liên Du, chỉ thấy Hách Liên Du vẫn mang ý cười sâu xa nhìn tới, lập tức cúi mắt, đạm nói: "Tỷ tỷ nói đùa, ta cũng không phải là Tân ma ma, sao biết rõ những điều này."

Chiêu Dương đột nhiên trầm mặt: "Ngươi còn dám nói láo, hôm nay rõ ràng có cung nữ trông thấy ngươi tư thông với nam tử!"

Nàng kinh ngạc khẽ giật mình, nam tử? Hồng Phi!

Chiêu Dương cũng không đợi nàng nhận, quát: "Đưa cung nữ đó đến đây." Ngay lập tức có hai nội thị dẫn lại một cung nữ y phục rực rỡ, cung nữ ngã

bệt xuống trên mặt đất, thấp giọng nức nở: “Công chúa tha mạng.”

Chiêu Dương nói: “Nếu ngươi nói thật ra, ta chẳng những sẽ không phạt ngươi, còn có thể thưởng cho ngươi.” Nàng khẽ nhếch cằm: “Nói, hôm nay ngươi nhìn thấy Lâm Quan Đế Cơ ở cùng một chỗ với một nam tử?”

Cung nữ ngay lập tức nhìn Thượng Quan Mạn, nói: “Dạ, nô tỳ phụng mệnh quản lý rừng cây ở hậu viện Vũ Anh các, ngẫu nhiên nhìn thấy Lâm Quan Đế Cơ và... một nam nhân cùng một chỗ.”

Mắt thấy Hách Liên Du hơi nhíu mày, mặt Chiêu Dương lộ vẻ mỉm cười: “Vậy bọn họ làm cái gì?”

“Bọn họ...” Cung nữ mặt ửng hồng lên: “Nô tỳ trông thấy... trông thấy Lâm Quan Điện hạ nắm tay nam nhân kia...”

Chúng Đế Cơ xôn xao.

Hách Liên Du đột nhiên nheo mắt.

Chiêu Dương cười đắc ý, liếc xéo Thượng Quan Mạn: “Thập nhị muội nói sao đây.”

Diệu Dương ở sau người nhẹ nhàng kéo ống tay áo Thượng Quan Mạn, nhỏ giọng hỏi: “Lâm Quan tỷ tỷ, nàng nói thật sao, từ nhỏ mẹ nói cho chúng ta biết, nam nữ thụ thụ bất thân...”

Thượng Quan Mạn lạnh lùng rút tay áo lại, nhìn chằm chằm vào Chiêu Dương cười nhạt một tiếng: “Tỷ tỷ lời nói này rất vô lý, chỉ vẻn vẹn cầm tay của đàn ông mà sẽ thất trinh sao.” Con ngươi nàng lưu chuyển, như thể nghĩ ra điều gì: “Muội muội muốn thử một lần xem nếu nắm tay Hách Liên Đại nhân một cái, sẽ như thế nào?” Nàng liền làm bộ muốn đi qua, Chiêu Dương đỏ mặt vội la lên: “Ngươi dám!” Ngược lại nàng dáng vẻ khẩn trương, khiến các Đế Cơ cười trộm một hồi.

Chiêu Dương thất thố trước mặt mọi người, thẹn quá hoá giận, khinh miệt một câu: “Không biết liêm sỉ.”

http://tieulun.hopto.org

Thượng Quan Mạn nở nụ cười: "Tỷ tỷ không phải là trông chờ muội muội xuất giá sao. Muội muội tự mình chọn lấy vị hôn phu, tỷ tỷ sao trách muội muội không biết liêm sỉ." Chiêu Dương bị nghẹn nói không ra lời, lạnh lùng nói: "Mặc kệ ngươi nhanh mồm nhanh miệng, tự tiện tiếp kiến ngoại quan cũng là làm trái cung quy. Đại nhân nói có phải không?" Nàng nhìn trộm Hách Liên Du, chỉ trông mong có thể nhìn thấy sự nhục nhã của Thượng Quan Mạn, nhưng thần sắc Hách Liên Du vẫn bình thản, khóe môi lại có chút bình tĩnh, càng hứng thú nhướng mày: "Nếu là Điện hạ cố ý, vi thần không ngại cho Điện hạ thử một lần."

Thượng Quan Mạn không ngờ hắn dám nói ra như thế, trong đầu vang lên một tiếng, cái này gọi là tự trói mình đây mà, nghĩ đến, sắc mặt không khỏi tái đi. Ngược lại các Đế Cơ khác, rặng mây đỏ lập tức nổi khắp qua bên tai, ánh mắt mập mờ nhìn hai người.

Chiêu Dương nặng nề cắn môi, một lúc lâu sau mới cười xẳng giọng: "Đại nhân vui đùa với ta đã quen, những lời này sao có thể nói với bọn muội muội." Nàng gấp cười nhìn hắn: "Chúng ta vào trong điện dùng chút trà bánh được không?"

Ánh mắt Hách Liên Du lạnh dần, ánh mắt Chiêu Dương lạnh rung kéo ống tay áo Hách Liên Du. Hắn nheo mắt lười biếng đảo qua dung nhan trắng bệch của Thượng Quan Mạn trước mặt, một lúc lâu sau khẽ cười một tiếng: "Cũng được." Sau đó xoay người, đi nhanh.

Chiêu Dương quay đầu lại lạnh lùng cắn răng: "Tân ma ma, thay thập nhị muội kiểm tra cẩn thận một phen, cũng đừng để oan uổng người ta."

http://tieulun.hopto.org

Chương 34: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (7)

Nhóm ma ma nối đuôi nhau mà vào, công việc kiểm tra chúng Đế Cơ cũng đã bắt đầu. Nhóm Đế Cơ giận mà không dám nói gì, đùn đẩy nhốn nháo, chỉ có Diệu Dương giãy dụa mạnh nhất. Hai ma ma kìm nàng không được, lập tức lại có hai ma ma nữa đi tới. Diệu Dương không thể động đậy, đỏ hồng mắt ủy khuất kêu to: "Ta không đi, nghe nói phải cởi sạch quần áo, ta không đi!"

Ma ma trong lòng nảy sinh tia ác độc mở miệng: "Đây chính là ý chỉ của Hoàng hậu nương nương, Đế Cơ người nếu không chịu, đừng trách lão nô làm tổn thương thân thể thiên kim của Điện hạ." Diệu Dương khóc ra thành tiếng: "Ta muốn nói cho phụ hoàng..." Ma ma ở đâu còn cho nàng nói tiếp, bóp chặt hai tay yếu ớt của nàng đẩy vào trong rèm.

Diệu Dương nếu không ngậm miệng, đến lúc vào còn không biết bị làm nhục như thế nào.

Thượng Quan Mạn bất giác ra vài phần thương cảm, lập tức lại tự giễu, bản thân mình còn khó bảo toàn. Vài vị ma ma đã đưa Diệu Dương đi thoáng qua trước mặt nàng, Diệu Dương xoay mặt nhìn nàng, đôi mắt hồng như thỏ trắng, ánh mắt khẩn cầu. Nàng cuối cùng nhịn không được mở miệng: "Đợi chút."

Mấy vị ma ma nhíu mày nhìn nàng, lại không nghĩ nàng đột nhiên giương tay, một tiếng "Bốp" nặng nề vang lên bên mặt Diệu Dương, má trái trắng nõn của Diệu Dương lập tức hiện lên dấu vết rõ ràng, nàng dường như đã quên đau, nước mắt vòng quanh trong mắt sáng ngời, trợn mắt há hốc mồm trừng mắt Thượng Quan Mạn.

Thượng Quan Mạn tiến lên một bước, hạ giọng nói nhỏ bên tai nàng vài tiếng, thần sắc Diệu Dương chấn động mạnh, mơ hồ nhìn gương mặt trắng nõn mỹ lệ của nàng, sáng long lanh như sứ, vài cọng tóc đen như dây quấn quanh trên cổ, đẹp đến kinh người. Cảm giác cái đẹp này quá mức chói mắt, lông mi Diệu Dương khẽ run, trong cổ nức nở nghẹn ngào một tiếng, thân thể chỉ mềm xuống, không tiếp tục giãy dụa, vài vị ma ma mới dìu nàng vào

trong rèm.

Tân ma ma sớm đã đứng ở sau lưng: “Điện hạ mời.”

Nàng sửa lại ống tay áo hờ hững đi vào.

Rèm sau lưng rơi xuống, ngọn đèn sáng trắng bên trong đột nhiên chói mắt, chiếu lên làn da như tuyết, lại làm cho không dấu vết nào bị bỏ sót. Nàng không khỏi giơ tay áo che mặt, giọng nói của Tân ma ma vẫn đều đều ở sau lưng: “Xin Điện hạ hãy cởi áo ra.”

A, xin hãy cởi áo ra.

Nàng thần sắc thong dong, không nhanh không chậm cởi quần áo, ngọc bội, váy... Bị ánh sáng chiếu lên, da thịt trắng nõn không hề che lấp bị phơi bày hoàn toàn. Da ánh lên màu sắc ngọt ngào mê người, linh lung xinh đẹp, khéo léo như ngọc, chạy đến quang cảnh đẹp nhất, ánh mắt Tân ma ma làm như mang theo những mũi kim, xoi mói đảo qua da thịt nàng, ánh mắt rơi xuống thắt lưng nàng, đột nhiên dừng lại.

Một số chỗ tuy là trắng nõn, nhưng cũng không sáng bóng như chung quanh, như thể dùng cái gì che giấu.

Thượng Quan Mạn cảm thấy ánh mắt này, bỗng dưng nắm ngón tay.

Nếu như bị nàng phát hiện, chỉ có dùng uy để ép hoặc là dùng lợi để mua chuộc, lôi kéo nàng trở thành tâm phúc bên cạnh mình. Nàng xem ra, Tân ma ma này tuy là tâm phúc của Hà Hoàng hậu, lại có phần chính trực, có khác với những ma ma thuận theo chiều gió, nàng còn có vài phần thắng.

Đang lúc xuất thần, lại nghe Tân ma ma mở miệng: “Lão nô có một chuyện không rõ, muốn thỉnh giáo Điện hạ.”

Nàng dựa vào gần, ngữ khí đâu ra đấy, nghe không ra bất luận tâm tình gì, cũng làm cho lòng nàng run lên, đảo mắt nói: “Mời ma ma nói.”

Tân ma ma chằm chằm vào thắt lưng nàng: “Diệu Dương Đế Cơ thật không

hiểu sự đời, Điện hạ tại sao lại cứu nàng?"

Nàng lập tức rùng mình, rồi lập tức nở nụ cười: "Ta cũng không cứu nàng, cũng chỉ có nàng có thể cứu chính nàng."

Tân ma ma ý vị sâu xa liếc nàng một cái, lại rút lui mấy bước, đứng thẳng nghiêm, hờ hững nói: "Xin Điện hạ mặc quần áo tử tế." Nàng ngạc nhiên cả kinh, quay đầu nhìn về phía Tân ma ma. Bà lại quay lưng, đứng thẳng ở trước rèm, không nói một lời.

Trong nháy mắt, lập tức thầm hít sâu một hơi, đây cũng là người của hắn.

Tóc dài rủ xuống, chạm đến dưới lưng, sóng tóc chuyển động, như có ánh nước hiển hiện, nhẹ nhàng phủ thêm quần áo trong mỏng. Hai vú rất tròn chuyển động, càng nổi bật lên eo nhỏ nhắn không đủ nắm chặt. Da thịt sáng long lanh trắng nõn lộ ra mờ ảo, hình bóng lay động hình dáng uyển chuyển, giống như sen hồng tươi đẹp. Nàng cúi đầu, lại nhịn không được cười khẽ một tiếng, không phải là vì nàng. Hắn cũng hiểu rõ ràng, tình thế cùng đường, nàng thà rằng ngọc đá cùng vỡ.

Ngoài rèm bỗng nhiên xao động một hồi, chỉ nghe có thanh âm nam tử khiển trách, nàng không biết xảy ra chuyện gì, bản năng kéo quần áo che khuất thân thể. Tân ma ma cũng nhíu mày, đang muốn nhìn xem, một bóng người nam tử như gió xông vào trong rèm, xô Tân ma ma lảo đảo một cái, trong miệng nam tử kia vẫn gọi: "Thập nhị muội!"

Thượng Quan Mạn ngạc nhiên nhìn sang, lập tức giật mình.

Người tới liếc nhìn tới nàng, bỗng nhiên trợn to mắt phượng, sắc đỏ thẫm nhanh chóng lan đến cổ, lại xoay người nhanh như gió. Hắn quay lưng về phía nàng, miệng ấp úng: "Cô... Không... Ta..."

Lúc này Tân ma ma mới hoàn hồn, trầm mặt nói: "Điện hạ, xin ngài nhanh chóng đi ra ngoài!"

Thân thể Thái tử đột nhiên lảo đảo chuyển động, một tiếng nấc nghẹn ở cổ họng, chật vật chạy ra khỏi rèm.

Cuộc đời lại có cảnh ngộ như vậy, thật sự làm cho người ta không biết nên khóc hay cười.

Thượng Quan Mạn y quan chỉnh tề đi ra khỏi. Thái Tử Phi đã theo đuôi thái tử tới, nhìn thấy Thượng Quan Mạn dịu dàng cười nói: "Thập nhị muội, có nhìn thấy Điện hạ không?"

Ánh mắt Thượng Quan Mạn không dao động, kinh ngạc: "Tam ca không phải còn đang cấm túc sao."

"Uh, cũng không biết hắn nghe được ở đâu rằng hôm nay kiểm tra các Đế Cơ, chỉ nói một câu 'Cũng không biết còn muốn làm nhục thập nhị muội như thế nào', liền chạy đi, vậy mà không ở đây sao?"

Thượng Quan Mạn cười nói: "E là đã trở về, hoàng tẩu không cần phải lo lắng."

Thái Tử Phi hơi kinh ngạc. Thượng Quan Mạn chỉ cười cáo lui. Cung nữ thân cận quả nhiên trở về bẩm báo, thái tử đã về.

Nhất thời không biết nghĩ như thế nào. Thái Tử Phi chỉ cảm thấy dòng nước ngầm bắt đầu khởi động, chua xót tận xương tủy, mở miệng nói với bóng lưng từ từ đi xa của nàng: "Thập nhị muội hẳn là đã không còn nỗi lo về sau, chuyện đã từng đồng ý với ta cũng xin đừng nuốt lời."

Thân thể Thượng Quan Mạn dừng lại, gió từ hành lang thổi đến làm ống tay áo bay loạn, như bươm bướm, càng lúc càng xa.

Trở lại chỗ ở, La cô thầm thở dài. Thù Nhi và Cố Tiệp Dư không biết rõ tình hình, tất nhiên là không khẩn trương như vậy, ngược lại La cô, lặng lẽ ít nói. Bên ngoài lặng lẽ chuẩn bị lễ hỏi, đợi đến lúc Hoàng đế cầu thân. Bà mệt mỏi, Hồng Phi không phải là kẻ ngu dốt, hẳn là hiểu được nàng là làm dáng một chút, nếu như hắn không hiểu, cánh tay này thà rằng chặt bỏ.

Kéo cái vòng đồng ở bàn sách, lập tức có cuộn giấy lớn chừng ngón cái bắn ra, mặt giấy không chữ, chỉ vẽ một cành hoa lan vụng về, trong lòng nàng cả

kinh, kỳ xã nhất định có việc xảy ra.

Người chăn ngựa "Gri ì..ì" một tiếng, xe ngựa chấn động một lát, cuối cùng dừng lại. Tà áo trắng noãn không tỳ vết lặng yên xuất hiện sau cánh cửa, hai tiểu Đồng nghe được tiếng vang, "Uh" một tiếng nhào vào trong ngực người vừa mới tới, "Oa" khóc lớn ra: "Chủ nhân..."

Hai đứa trẻ như viên bột khóc đến khàn giọng, nàng ôn tồn cười hỏi: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Thanh âm vừa dứt, liền nghe một nam tử trầm giọng nói: "Ngươi chính là chủ nhân kỳ xã này sao?" Nàng mặc dù đội nón có khăn che, không thấy rõ khuôn mặt, nhưng có thể phân biệt người này là một thiếu niên, khó tránh khỏi giật mình.

Thượng Quan Mạn ngẩng lên nhìn qua, áo đen giáp mềm, trang phục và đạo cụ của bộ khoái nha mới, mới phát giác sự tình không nhỏ. Hai người trong ngực khóc khóc thút thít liên tục, bộ khoái không cách nào, chỉ đành phải nói: "Đồ ở kỳ xã bị trộm không còn gì, hai hài đồng ngược lại không hề bị tổn thương. Công tử yên tâm, chúng ta sẽ toàn lực tìm lại đồ bị mất."

Nàng cau lông mày lại ở dưới màn lụa: "Bọn họ chưa bị thương là tốt rồi, những chuyện khác làm phiền quan gia." Hai người trong ngực lại khóc lớn hơn.

Bộ khoái liên tục gật đầu: "Công tử yên tâm." Lập tức chắp tay mà đi. Trong phòng trống không, nhìn thấy một mảnh hỗn độn, bàn bị phá vỡ, tranh chữ đều bị xé nát ném trên mặt đất, ngay cả bồn hoa bày ở trong phòng cũng không may mắn thoát khỏi. Một cái kỳ xã lớn như vậy, không còn chỗ có thể ngồi. Nếu lúc ấy hai người này ở đây, hậu quả thật khó lường.

Nàng trầm mặt: "Bây giờ bình tĩnh trả lời ta, đã xảy ra chuyện gì?"

Nữ đồng chỉ oa oa năm lấy vạt áo nàng nức nở, nam đồng hít hít cái mũi, ngước khuôn mặt nhỏ nhắn như mèo hoa lên, nín khóc mỉm cười: "Chủ nhân, bạc của chúng ta còn ở đây."

Nàng duỗi ngón dí đầu hắn: “Muốn tiền đến không muốn sống nữa sao.” Chợt trầm tư, đúng là có người ganh tỵ nên đến gây sự, nhưng việc này tất nhiên không có đơn giản như vậy, xem ra cần phải đi bái phỏng chủ nhân con phố này.

http://tieulun.hopto.org

Chương 35: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (8)

Nghe đồn tất cả cửa hàng vương tôn quý tộc vẫn đặt chân trong phố Thiên Khuyết đều do một người quản lý. Người này như thần long thấy đầu không thấy đuôi, số người đã từng gặp qua người này không có nhiều, ngoại trừ một số người thân tín tâm phúc, chỉ biết người đó họ Hàn, mọi người đều gọi hắn là Hàn gia.

Hàn gia hình như không có đam mê gì đặc biệt, chỉ nghe gần đây thân cận với một đầu bài *(chỉ cô nương nổi danh nhất)* ở Phong Nguyệt lâu. Nói về đầu bài này, lại như một truyền kỳ, nghe đồn vẻ đẹp vô song, một vũ khúc mềm mại mê hoặc toàn bộ vương tôn quý thích kinh thành, mà lại bán nghệ không bán thân, cũng không để ý đến sự ân cần chăm sóc của các vương tôn. Người đến Phong Nguyệt lâu để ngắm nhìn dung nhan của nàng ngày càng nhiều.

Hồng Phi đang luyện võ thì có người tới báo có người đến tìm hắn. Người báo tin hi hi ha ha: "Hồng ca, thành thật khai báo, ca kết giao được với một nhân vật đẹp như vậy từ khi nào."

Hồng Phi nghe nói mà không hiểu ra sao, phẩy tay lao ra, đã thấy một bạch y thiếu niên chắp tay đứng dưới gốc mộc lan, nghe thấy tiếng động, quay đầu lại chỉ thấy ánh mắt lành lạnh rơi xuống trên người, hắn khẽ giật mình.

Hồng Phi sững sờ hồi lâu, bỗng nhiên nhận ra nàng là ai, nhanh như chớp rụt cổ bỏ chạy vào trong.

Lúc trở ra, đã thấy hắn gọn gàng trong bộ quần áo võ sinh thường mặc, xoay người nhanh nhẹn vái chào, gương mặt rạng rỡ có thần: "Điện hạ." Hé môi, nhưng muốn nói lại thôi.

Biết rõ hắn nghi hoặc tại sao nàng lại xuất cung, cũng may Hồng Phi là người thông minh, biết là không nên hỏi cho nên không hỏi, khóe môi nàng hàm chứa vài tia vui vẻ, chỉ nói: "Gọi ta công tử là được."

Hồng Phi chợt đổi giọng: "Công tử." Hắn trầm ngâm: "Không biết công tử

đến có việc gì?”

Nàng cười nói: “Chúng ta đi nơi khác nói.”

Lá trà xanh lững lờ trong ly sứ trắng có nắp lan tỏa từng sợi khói trắng mang theo hương trà. Nàng chuyên chú uống, rủ lông mi xuống nhẹ nhàng uống từng ngụm, thần sắc nhàn nhã, giống như đang thưởng trà, khóe môi vẽ thành một đường cong thật đẹp, làm cho lòng người lay động. Hồng Phi không đoán được nhìn nàng, có chút khó xử. Ở nơi mà văn nhân yêu thích này, không phải là nơi hắn thường đến, đối với nàng lại càng khó có thể bình tĩnh được.

Lâu sau nàng mới mở miệng: “Nghe nói Thái Úy quen vị Huyên cô nương kia.”

Hồng Phi thoáng run sợ, kinh ngạc vì linh thông tin tức của nàng, cũng không chần chờ mà lập tức trả lời: “Dạ, đã từng có quan hệ cá nhân với Huyên cô nương.”

“Thái Úy có biết rõ thân thế lai lịch của vị Huyên cô nương kia không?”

Hồng Phi nhíu mày: “Chỉ nghe nói là tự nguyện đến Phong Nguyệt lâu, gia thế lại không rõ ràng lắm.”

Nàng nhẹ nhàng buông chung trà, lại cười: “Có thể nhờ Thái Úy dẫn vào chứ?” Hồng Phi lại phút chốc đứng dậy, vội la lên: “Điện hạ kim chi ngọc diệp, tại sao hạ thấp giá trị đi gặp một người...” Hắn nhất thời kích động, thiếu chút nữa buông lời thô tục ra miệng, bị ánh mắt sắc bén của nàng quét qua, cuối cùng kịp thời ngừng, dừng một chút, sắc mặt ửng đỏ: “Điện hạ giao việc này cho ty chức là được. Ty chức đã từng cứu nàng một mạng, chút ân tình nàng vẫn nhớ. Không biết Điện hạ muốn gặp vị cô nương này là...”

Nàng khẽ thở dài, dựa vào thành ghế nói: “Ta muốn gặp vị Hàn gia kia.”

Hồng Phi nhíu chặt mày rậm: “Hàn gia! Điện hạ cần gì phải trêu chọc nhân vật nguy hiểm này. Nếu Điện hạ có việc khó giải quyết, cứ phân phó ty chức là được, ty chức nguyện vào nơi nước sôi lửa bỏng vì Điện hạ...”

Nàng giận dữ phất tay áo đứng dậy, sắc mặt lạnh trắng: “Hồng Phi, ngươi là người thế nào của ta, dám khoa tay múa chân đối với ta!”

Hồng Phi lập tức sững người tại chỗ, hoàn hồn nặng nề quỳ xuống, đầu cúi thật thấp: “Ty chức lỡ lời.”

Nàng cố nén sự tức giận, khẩu khí dần dần bình tĩnh, nhưng lại lạnh lẽo: “Hồng Phi, ngươi khi dễ ta thân cô thế cô không nơi nương tựa, phải không?”

Hồng Phi hoảng sợ: “Ty chức không dám.”

Nàng thở dài: “Ta đồng ý với La cô về hôn sự với ngươi, ngươi cũng nên hiểu được vì sao.”

Hồng Phi ảm đạm: “Ty chức hiểu.” Hắn im lặng một lúc lâu sau, mới nói: “Chuyện Huyên cô nương xin giao cho ty chức, ty chức nhất định giúp Điện hạ gặp mặt Hàn gia.”

Thần sắc nàng nhàn nhạt, nói: “Tung tin đồn ra ngoài, có người bỏ ra số tiền lớn bao Huyên cô nương, ngươi cần phải nhờ Huyên cô nương phối hợp.” Nàng nhẹ nhàng nhíu mày, nàng không tin, nếu như nữ nhân của mình bị bôi nhọ, Hàn gia không thể không ra tay, cho dù hắn vô tình, cũng không để uy tín của mình bị chà đạp như thế.

Trên mặt Hồng Phi hiện lên một tia lo lắng, ngữ khí bướng bỉnh: “Mệnh lệnh của Điện hạ, ty chức xin nguyện vâng theo, nhưng xin Điện hạ cho phép ty chức đi theo bên cạnh. Hàn gia là nhân vật lòng dạ độc ác, ty chức sợ hắn gây bất lợi với Điện hạ.”

Nàng cũng biết rõ việc này nguy hiểm, nên không cự tuyệt: “Cũng tốt.”

Hồng Phi đối chuyện kỳ xã đã từng nghe sơ qua, giờ biết chủ nhân phía sau đúng là nàng, tự nhiên vừa sợ vừa lạ, thần sắc lại càng cung kính. Chập tối Hồng Phi trở về với sắc mặt vui mừng, nói vị Huyên cô nương kia đã đồng ý. Hắn đã bỏ số tiền lớn mua Nam Hải đông châu, nếu là nữ tử, nhất định sẽ thích. Nàng cũng không kinh ngạc, thấy sắc trời đã tối, để Hồng Phi đưa hai

tiểu đồng đi, một mình nàng trở về.

Thay áo vải đen màu khói, búi mái tóc đen lên, nàng có một chút sợ sệt, thay đổi thân phận đối lập như vậy, ngược lại càng phải thích ứng.

La cô đang nói chuyện với Cố Tiệp Dư trong nội viện. Thù Nhi đứng hầu ở bên. Bởi vì có Thái Tử Phi âm thầm tương trợ, Cố Tiệp Dư đã có thể phát ra những âm tiết đơn giản, gặp Thượng Quan Mạn từ từ đi ra khỏi phòng, La cô liền cười: "Như vậy mới phải, luôn trong phòng sẽ rất buồn bực."

Thượng Quan Mạn mỉm cười không nói, lại thoáng nhìn điểm tâm đủ màu sắc trên bàn đá, lấy làm lạ hỏi: "Hôm nay có việc vui gì sao?"

Cố Tiệp Dư lại liếc nhìn nàng một cái, như giận như trách, La cô nói: "Điện hạ đã quên, hôm nay thái tử chấm dứt cấm túc, trong Đông Cung tổ chức tiệc mừng, đưa điểm tâm đến." Bà lại đồng ý cho phép Thượng Quan Mạn ra ngoài đi một chút, nói: "Điện hạ không đi thăm thái tử Điện hạ một lát sao?"

Thượng Quan Mạn nhíu mày, nhớ lại sự xấu hổ hôm ấy, trong nội tâm hơi không được tự nhiên, thuận miệng nói: "Ta không đi." Nàng xoay lưng ra lệnh cho Thù Nhi: "Đi lấy giấy bút lại đây, ngươi giúp ta đưa đến Đông cung." Thù Nhi vội lấy văn phòng tứ bảo, nàng trầm tư, vung bút viết xuống: "Đức độ rộng lớn, giữ vững nghiệp sĩ, sớm chiều cần cù, không phạm lời thánh nhân, như thế mà thôi." Năm đó Tào Phi và Tào Thực tranh đoạt đế vị. Tào Thực tài hoa hơn người, có phần được Tào Tháo để ý hơn. Mưu sĩ Cổ Hủ bên người Tào Phi chỉ điểm cho như thế, cuối cùng khiến Tào Tháo thay đổi, nàng tuy không phải là Cổ Hủ, nhưng hi vọng thái tử bỏ qua nhi nữ tình trường, lấy đại cục làm trọng.

Hôm sau lại đến kỳ xã, Hồng Phi sớm đã chờ ở đó, trong phòng rực rỡ hẳn lên, cái bàn tranh chữ đã khôi phục hình dáng cũ, lại còn nhiều hơn so với lúc trước. Hai tiểu đồng tươi cười rạng rỡ chào đón, sắc mặt nàng ngược lại càng trầm tư: "Hồng Phi, ta không thích nợ ân tình của ngươi, ngươi ở bên cạnh ta giúp đỡ, ta đương nhiên sẽ không bạc đãi ngươi,ngươi cũng không cần làm những điều này cho ta." Nàng liếc đứa tiểu đồng: "Thái Úy đem bạc đến sao?"

Cái miệng nhỏ nhắn của nam đồng mím lại, liền vào nội thất lấy bạc đem ra, Hồng Phi đành phải nhận.

Hồng Phi nói: “Điện hạ, bên ngoài đã đồn đãi xôn xao, Hàn gia muốn ở đây vài ngày, xin Điện hạ chú ý mọi chuyện.”

Haizzz...

http://tieulun.hopto.org

Chương 36: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (9)

Một ngày vô sự.

Đêm càng thêm mịt mờ trong màn mưa phùn, người đi đường bước vội trên đường cái, tiếng mưa rơi nặng nề gõ trên cửa, càng gợi lên vẻ yên tĩnh quạnh quẽ trong phòng. Hai tiểu đồng đã lên giường ngủ, ngẩng đầu dụi mắt, lầm bầm trong miệng: "Hôm nay lại không có ai đến sao?"

Bàn tay trắng nõn của Thượng Quan Mạn vỗ vỗ khuôn mặt trắng nõn của hai đứa trẻ, cười nói: "Hôm nay trở về nghỉ sớm đi." Đảo mắt nhìn về phía Hồng Phi: "Lại làm phiền ngươi."

Mặt Hồng Phi lộ vẻ khó xử, hai tiểu đồng có phần hiểu chuyện, vội bước từ trên giường xuống: "Để tự chúng ta trở về." Thượng Quan Mạn bẹo má chúng: "Cha mẹ các ngươi giao các ngươi cho ta, ta không thể để cho các ngươi xảy ra sơ xuất gì."

Hồng Phi nặng nề thở dài: "Ta đưa bọn họ trở về là được, xin Điện hạ đóng cửa kỹ càng chờ ty chức trở về."

"Được." Nàng cười gật đầu, tư thái điềm tĩnh ôn nhu, làm cho Hồng Phi ngẩn ngơ.

Mây dày đặc trên bầu trời cũng như trong lòng người, khiến người ta không cách nào thở được. Ngoài cửa truyền đến tiếng vó ngựa ầm ầm, gấp gáp kéo dây cương. Ngựa hí vang, đạp văng tung tóe đám bọt nước lên ván cửa, như thiên quân vạn mã muốn tiến vào chỗ xung yếu, ở ngoài cửa có người cung kính mở miệng: "Công tử, Hàn gia xin gặp ngài."

Rốt cuộc đã tới.

Nàng bước xuống bậc thang, đứng nghiêm trước cửa, hai ngón tay xuyên qua lụa trắng mỏng, bóng đêm bên ngoài cửa sổ tươi mát, đôi mắt nàng lành lạnh rơi xuống trên lan can.

http://tieulun.hopto.org

Trên lưng bỗng nhiên bị đè xuống, đúng là có người từ cửa sau lặng yên không một tiếng động tiến đến, lưng nàng không tự giác cứng đơ, cười nói: "Cách mời người của Hàn gia thật là làm cho người không dám khen tặng."

Người ngoài cửa lại trách mắng: "Lâm Bình, buông hắn ra, Hàn gia đã nói không thể tổn thương hắn." Người sau lưng nặng nề khẽ hừ, vật đang ở trên lưng được lấy xuống, rồi lại che kín hai mắt nàng, túm lấy nàng lôi ra ngoài cửa, nhét vào trong thùng xe.

Ngựa phi nước đại, rất nhanh liền biến mất ở trong màn mưa.

Mưa vẫn rơi.

Lá trúc xanh trước hành lang bị nước mưa làm dao động. Nước mưa như ngọc châu rơi đều, từng giọt rơi trên mặt thật đau, cuối cùng có người mở mảnh vải che trước mắt. Ánh sáng bỗng òa đến, chỉ thấy hành lang gấp khúc uốn lượn trong mưa, màu sắc càng thêm tươi đẹp ướt át, người đứng phía sau thô lỗ đẩy nàng.

Nàng nhíu mày vén áo, phất tay áo nói: "Không dám làm phiền tiểu ca, tự ta sẽ đi."

Người đứng sau lưng tên Lâm Bình là một thiếu niên mới mười mấy tuổi, dáng vẻ mi thanh mục tú, cố tỏ vẻ hung thần ác sát, nghe Thượng Quan Mạn mở miệng, liền hừ một tiếng không nói thêm gì nữa.

Đình viện bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu gào khóc thảm thiết, bén nhọn phá tan sự yên tĩnh trong nội viện. Tiếng cầu xin tha thứ khàn giọng thê lương làm cho người nghe trong lòng phát run, mới thấy cách đó không xa có mấy người đang vây đánh một người. Thiếu niên kia thấy nàng nhíu mày, không khỏi nói: "Thấy chưa, người dám khiêu chiến Hàn gia, chỉ có kết cục này!" Có người đẩy cửa ra, trầm giọng trách mắng: "Đứng một bên đi, đừng quấy rầy sự yên tĩnh của Hàn gia."

Người nọ ngẩng mặt, tuổi khoảng trung tuần, ánh mắt thâm thúy, thấy Thượng Quan Mạn thì khẽ giật mình: "Chính là người này sao?"

Lâm Bình bĩu môi nói: “Chẳng qua diện mạo đẹp một chút, đâu bằng nửa phần của Hàn gia.” Thấy người kia trầm mặt, tức giận đẩy vai nàng. Nàng lại nhàn nhạt chuyển mắt tới, con ngươi trắng đen rõ ràng, mang theo cảm giác lạnh lùng, lại làm cánh tay của hắn dừng giữa không trung.

Chỉ nghe người kia nói: “Mời công tử.”

cửa sổ trong phòng mở ra, chỉ nghe tiếng mưa rơi xào xạt, gió mang theo sự ẩm ướt thổi vào, làm cho những tấm màn bay múa như khói sương, xen lẫn hơi nước nhàn nhạt. Ngoài cửa sổ cũng có trúc xanh dày đặc, bị màu xanh ánh, phía trên áo trắng đều là ánh sáng xanh, đắm chìm trong ánh sáng như vậy, chỉ cảm thấy trong lòng thoáng chốc tĩnh lặng.

Ba người đi cực nhẹ, xuyên qua phòng khách, lại vào phòng khách chính. Trong sảnh cũng không đốt đèn, ánh sáng mờ mờ ảo ảo, một người đứng chắp tay bên cửa sổ hắt bóng trên mặt đất. Ánh sáng trắng chiếu vào trong sảnh, chỉ thấy hình dáng hắn cao to, mưa gió thổi tung góc áo của hắn.

Nàng đoán rằng người này chính là vị Hàn gia kia, quả nhiên nam tử trung niên sau lưng trầm giọng nói: “Hàn gia, người đã tới.”

Hàn gia mới chậm rãi quay mặt lại, ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu lên gương mặt thanh nhã tuấn mỹ của hắn. Ánh mắt như nước sơn rơi xuống trên mặt nàng, thanh âm lanh lảnh, cười như gió nam ấm áp: “Công tử, mời ngồi.”

Dần dần thích ứng ánh sáng trong phòng, lúc này mới phát hiện hắn cũng mặc áo dài màu trắng. Áo bào đơn giản tinh khiết như vậy, hắn mặc vào lại ra một loại hoa lệ cực hạn, giơ tay nhấc chân quý khí nghiễm nhiên như thể bẩm sinh đã có.

Tình huống này, làm cho nàng nhớ tới cảnh lần đầu tiên nhìn thấy Hách Liên Du.

Nàng nói một tiếng đa tạ, thong dong ngồi xuống, thật kinh ngạc, tuy biết Hàn gia này cũng không đơn giản như vẻ bề ngoài, lại không nghĩ rằng còn trẻ như vậy.

Người hầu bưng trà lên, Hàn gia nhàn rỗi nâng ly trà, cười không đếm xỉa tới: "Không nghĩ tới chủ nhân kỳ xã lại còn trẻ như vậy."

Trong mắt nàng cũng không vui vẻ: "Tại hạ cũng không nghĩ rằng Hàn gia lại cũng còn trẻ như vậy."

Ngước mắt đối mặt, con mắt đen sâu thẳm như đêm, sâu không thấy đáy.

Hắn đan xen mười ngón tay, nghiêng người nhẹ nhàng chống cằm, khóe môi chậm rãi mở ra một vòng độ cong âm mị: "Vậy nguyên nhân công tử muốn gặp ta là gì, xin đi thẳng vào vấn đề."

Trong đầu nàng bỗng nhiên thoáng hiện lên cảnh bừa bãi ở kỳ xã, không khỏi hơi tức giận, nói: "Vì sao tại hạ đến đây còn cần nói rõ sao?"

Hắn nhíu mày: "Công tử tự tiện mở kỳ xã trên phố Thiên Khuyết, vốn là phá vỡ quy củ, lại không có nộp tiền phạt. Thủ hạ của ta chỉ cho trừng phạt nhỏ, cũng không làm quá."

Nàng giận quá hóa cười: "Ai định ra quy củ!"

Hắn không khỏi cười khẽ: "Công tử có thể tới đây, chẳng lẽ không biết ai định ra quy củ sao?"

Đúng rồi, ở đây, Hàn gia hắn chính là quy củ.

Nàng nhíu mày thật chặt, mặc dù đã xuất cung, vẫn phải cúi đầu trước cường thế sao, thật sự là chịu đủ tức giận. Bỗng nhiên đứng dậy, lạnh lùng nói: "Nếu ta không theo?"

Hai đầu lông mày của hắn chứa vài tia kinh ngạc, mặt như quan ngọc, khóe môi nhạt cũng không tự giác trầm xuống, dám can đảm công nhiên trái ý của hắn như vậy, đây là người đầu tiên. Chỉ trong giây lát, Lâm Bình tiến lên vài bước, cầm lấy cánh tay phải của nàng hung hăng bẻ ra sau lưng, chỉ nghe xương cốt răng rắc vang lên, cánh tay nàng đau đớn kịch liệt, theo bản năng quỳ một gối xuống đất.

http://tieulun.hopto.org

Cốt cách nhu nhược, hương thoảng bay vào mũi, cổ tay trắng trong tay thật nhỏ, như thể dễ dàng vỡ nát, Lâm Bình đại chấn trong lòng, lực trên tay bỗng dưng giảm bớt.

Nàng đau đến mức sắc mặt trắng bệch, thân hình nghiêng qua, hai vai nhỏ bé và yếu ớt lại cong thành đường cong quật cường, hai chân dùng sức, bướng bỉnh không để cho đầu gối mình chạm đất. Nàng ngẩng mặt, trên trán rịn mồ hôi đầm đìa, nhưng lại nở nụ cười: "Chẳng lẽ Hàn gia chỉ biết dùng vũ lực sao, thật là làm cho người khó có thể tâm phục."

Sắc mặt Lâm Bình trầm xuống, trách mắng: "Dám nói như vậy với Hàn gia." Bỏ qua một tia khác thường trong nội tâm, liền dùng sức ấn xuống, trên trán nàng mồ hôi chảy ròng ròng, cũng không kêu thành tiếng, chỉ là uốn môi cười.

Khớp xương đan xen của Hàn gia cuối cùng có một tia hoạt động, môi mỏng nhếch lên, trầm giọng: "Lui ra."

Lâm Bình kinh ngạc nhìn hắn, trong phòng u ám chỉ thấy ngũ quan hắn rõ ràng, cuối cùng nói: "Vâng" không tiếng động lui xuống một bên.

Nàng nắm lấy vai phải, run rẩy đứng dậy, vạt áo tuyết trắng chập chờn theo thân hình nàng, như đóa hoa mềm mại từ từ khai nở.

"Như vậy..." Hắn nhìn nàng thật hứng thú mở miệng: "Công tử muốn dùng phương thức gì để giải quyết?"

Khuôn mặt tái nhợt của nàng hiển hiện sự vui vẻ, từng chữ rõ ràng vang lên: "Đấu cờ, nếu ta thắng Hàn gia, xin ngài hủy bỏ những hành động kia với kỳ xã."

Hắn vui vẻ hỏi lại: "Nếu là ta thắng?"

Nàng nhẹ nhàng khẽ cắn môi: "Nếu ta thua, kỳ xã sẽ đóng cửa."

"Không" hắn mỉm cười, hàn quang trong mắt thật sâu, từng chữ từng câu: "Ta muốn ngươi đi khỏi Đô thành, cả đời này không được phép trở về."

http://tieulun.hopto.org

“Ta đồng ý.”

Hắn liếc nhìn nàng một cái, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Đốt hương.”

http://tieulun.hopto.org

Chương 37: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (10)

Khói trắng như sương lượn lờ khắp mặt hai người.

Hàn gia không thèm đáp trả, có vài phần ý khinh thị.

Thủ hạ đi quấy rối, mặc dù không phải hắn cho phép, nhưng cũng không định can thiệp. Thứ nhất, người này tự tiện làm ăn trong phạm vi hắn khống chế, rõ ràng không coi trọng hắn. Thứ hai, hắn tự cho mình kỳ nghệ tinh xảo, chưa có đối thủ, người này lại mở kỳ xã, thực là múa rìu qua mắt thợ, liền sinh ra chán ghét, từ đó để mặc thủ hạ lộng quyền.

Một nén nhang qua, hắn thắng nàng một quân cờ nào, lại xem cách ra cờ thận trọng, bố cục tinh diệu, mới biết đã gặp đối thủ, cũng có hứng thú muốn thắng, chuyên chú đáp trả.

Nhất thời, cuộc cờ như chiến trường, tứ bề báo hiệu bất ổn, đao quang kiếm ảnh, vung tay chém giết trong bàn cờ trắng đen nho nhỏ này.

Bóng đêm dần dần sâu, canh ba đã qua, đèn trong phòng đã thay vô số. Hai người chuyên chú trên bàn cờ, trong không gian yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng gió.

Đêm khuya, bóng tối càng sâu thẳm, Hàn gia đột nhiên cười: “Công tử đêm không về ngủ, người biết chuyện sợ sẽ hiểu lầm ngươi đã chết trong này.”

Nàng lại giống như không có nghe thấy, mi tâm trắng nõn nhẹ nhàng vẽ vài đường. Hàng mi dày rung động như cánh bướm, vẽ thành cái bóng nhạt dưới mắt, chỉ thấy đôi môi mỏng mím chặt, ngón tay nhỏ nhắn nâng cằm, ngưng thần trầm tư.

Có lẽ ánh đèn quá mức nhu hòa, áo trắng như tuyết, tư thái đẹp đẽ thoát tục kia, lại làm cho hắn có chút thất thần. Ánh mắt đảo qua cổ áo che khuất cao cao của nàng, đầu tiên là khẽ giật mình, lập tức như hiểu ra nở nụ cười.

Hai canh giờ trôi qua.

http://tieulun.hopto.org

Lại thêm hai canh giờ nữa trôi qua.

Sắc trời tảng sáng, tia nắng ban mai đã tới, bóng đêm dần tan. Trong không gian một mảnh thanh nhuận, dần dần từng đám mây hồng xuất hiện. Một thoáng tựa như nhuộm đỏ không trung, cũng ánh hồng gò má tái nhợt của Thượng Quan Mạn.

Cuối cùng một quân cờ rơi xuống, như tuyên bố đáp án cuối cùng, tuyên cáo sự thành bại.

Ánh mắt Thượng Quan Mạn đông lạnh, nhìn thẳng bàn cờ không nhúc nhích.

Trên bàn cờ, thế lực cờ đen trắng ngang nhau.

Trong sảnh yên tĩnh chỉ nghe tiếng hít thở không cam lòng của nàng.

Hàn gia không khỏi nở nụ cười: "Cờ hoà, thật là tốt."

Ánh mắt nàng nặng nề không thấy một tia gợn sóng, thản nhiên nói: "Chuyện nào có đáng gì, lại đánh tiếp" xách tay áo vội nhặt quân cờ. Một bàn tay tà tà cầm cổ tay nàng, quả thật mịn nhẵn như son, ánh phấn tinh tế. Bên tai nàng bỗng nhiên nóng lên, theo bản năng hất bàn tay hắn ra, một đôi mắt lưu ly, cảnh giác nhìn hắn.

Hàn gia nắm lòng bàn tay bị đánh của mình mỉm cười: "Đã hứa rồi, sao có thể làm lại. Việc đã đến nước này, chuyện cũ không tính, sau này chúng ta nước giếng không phạm nước sông, được chứ?"

Những lời này, giống như là hứa hẹn sẽ không gây khó dễ với nàng.

Lưng sớm đã cứng ngắc cuối cùng được buông lỏng, trong lòng nàng vui vẻ nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh, chắp tay nói: "Đa tạ Hàn gia."

Ánh mắt Hàn gia lóe sáng, chứa đựng sự chế nhạo vui vẻ: "Phản ứng của công tử vừa rồi, giống như là một cô nương."

http://tieulun.hopto.org

Trong nội tâm nàng lập tức chấn động, lại cười nói: “Hàn gia nói đùa, tại hạ chỉ là không thích bị người ta đụng chạm.” Sắc trời đã sáng, nếu mấy người Cố Tiệp Dư phát hiện nàng không ở trong điện, chỉ e không biết giải thích như thế nào, lại làm nàng lo lắng, vội vàng đứng dậy cáo từ.

Hàn gia nhẹ nhàng gật đầu, ra hiệu cho Lâm Bình dẫn nàng ra ngoài.

Trong phòng trống không, một ngọn gió mát lướt qua, từng sợi khói lan tỏa trong lò đã tàn, giống như vẫn xen lẫn hương vị ngọt ngào trên người nàng, tràn ngập mũi. Hàn Ngọc Sanh tà tà nghiêng người trên chiếc giường êm, vẫn nở nụ cười:

“Nữ nhân thật to gan.”

Dừng một chút, bỗng nhiên một thoáng vui vẻ mập mờ không rõ hiển hiện trên khóe môi: “Thật thú vị.”

Gà đã gáy, mặt trời vừa lên, mây màu diễm lệ chiếu lên bóng dáng Hình bộ lang trung vội vàng đi qua. Các loại án kiện do Hình bộ lang trung đưa lên giao cho Thị Lang phân loại, các ti xử lý, chọn lấy án kiện quan trọng rồi mới giao cho hình bộ thượng thư. Thanh Thụy mang theo một chồng công văn đến chủ điện Hình bộ, liền thấy Đỗ Minh ngồi xổm dưới kệ màu đỏ loay hoay chơi đùa với những con cá đủ màu trong hồ sen. Bầy cá màu sắc sặc sỡ bơi chập chờn theo dòng nước chảy, càng hoa mắt. Cá này đều là từ nước ngoài chuyển đến, diễm lệ vô cùng, nhưng lại hung ác tàn bạo, thường thường giết người vô hình. Thanh Thụy thấy hắn chơi đùa cực kỳ vui vẻ, không khỏi nói: “Chú ý kẻo bị ăn mất tay.” Chân bước qua cánh cửa cao cao, chưa đi được vài bước, quả nhiên vang lên tiếng kêu như heo bị chọc tiết của Đỗ Minh, to tiếng hùng hổ: “Thanh Thụy, ngươi cái mỏ quạ đen này!”

Trên mặt Thanh Thụy bỗng lướt qua một tia vui vẻ. Xuyên qua bóng tối nhàn nhạt trong phòng, đã thấy Hách Liên Du một thân quan phục màu tím đắm chìm trong ánh nắng ấm dần ngoài cửa sổ. Sách chồng chất như núi trên bàn, lộ ra hình dáng như điêu khắc của hắn.

Thanh Thụy nhìn qua từng cái công văn, không khỏi nhăn mày rậm lại, nói: “Tả thị lang này đầu óc có vấn đề rồi hay sao, lại đưa những án nhỏ này lên.”

Hách Liên Du nhíu mày: “Trái lại người này làm việc nghiêm cẩn, ít phạm sai lầm, đã chọn ra tức là đều có lý riêng của hắn.”

Thanh Thụy tiện tay lật ra: “Một kỳ xã trong phố Thiên Khuyết bị cướp...” Hắn nói: “Đích thị là người của Hàn Ngọc Sanh làm. Gia chủ này ngược lại bướng bĩnh, cứ thế mãi, chỉ sợ đến xương cũng không còn.”

Hách Liên Du như không nghe thấy, ánh mắt lập loè, khẽ lặp lại: “Kỳ xã?”

Thanh Thụy không biết vì sao hắn sinh ra hứng thú với việc này, nói: “Dạ, mở cách đây không lâu, bị phá không còn một mảnh.”

Hách Liên Du nheo nheo đôi mắt màu lam, bỗng nhiên cười khẽ: “Chúng ta đi xem một chút nào.”

Dừng lại phía sau cửa, vừa xuống xe ngựa, chỉ nghe một tiếng: “Điện... Không, công tử!” Thanh âm chấn đến hàng ngói loạn run, thật khiến nàng kinh ngạc.

Một cái bóng đen cấp tốc đến trước mặt nàng, nàng chỉ kịp nhìn thấy Hồng Phi hai mắt đỏ lên. Hắn đứng bảo vệ sau lưng nàng, tư thái giương cung bạt kiếm trừng mắt nhìn Lâm Bình đang không cam lòng làm người đánh xe. Hồng Phi trầm giọng nói: “Công tử, xin ngài cách xa một chút.”

Lâm Bình nhướng lông mày: “Sao thế, muốn đánh nhau phải không. Ta đã ngứa tay từ lâu rồi.” Một đôi mắt tuấn lãng của hắn đảo qua trên người Hồng Phi, cười nói: “Ơ, là quan gia, không sợ bị cách chức sao?”

Sắc mặt Hồng Phi âm trầm, trừng mắt nói: “Tiểu tử, ngươi muốn chết sao!” Đã muốn rút kiếm, liền bị người ngăn trở, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng rơi vào bên tai, lại làm cho lòng của hắn buông lỏng. Thượng Quan Mạn nói: “Không được xằng bậy, hắn cũng không làm gì ta.”

Hồng Phi mới chậm rãi thu hồi binh khí, Lâm Bình “Hứ” một tiếng, nhe răng với Thượng Quan Mạn, cười ha ha đánh ngựa nghênh ngang rời đi.

“Điện hạ không sao chứ.”

Hồng Phi chưa tỉnh hồn, lại không dám tùy ý đụng chạm, ánh mắt đảo quanh thân nàng, chỉ sợ có một tia sơ suất. Thượng Quan Mạn sầm mặt không vui. Hồng Phi mới phát giác mình thất thố, đỏ mặt cúi đầu xuống.

Thượng Quan Mạn phất phất ống tay áo: “Đi tìm lão trượng cho ta, ta về trước.”

Hồng Phi mới nhớ tới: “Điện hạ, Hình bộ thượng thư Hách Liên Đại nhân đang chờ ngài ở phòng khách.”

http://tieulun.hopto.org

Chương 38: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (11)

Nàng từ chối theo bản năng: “Thì nói ta không có ở đây.” Lời còn chưa dứt, chỉ nghe sau lưng có người cười nhẹ: “Thì ra công tử cũng ở nơi đây.”

Quay mắt chỉ thấy Hách Liên Du mang theo Thanh Thụy, Đỗ Minh dạo bước đến. Quan bào nhất phẩm bằng gấm màu tím, tiên hạc cẩm tú quấn nhau, vạt áo lay động như dòng nước chảy uốn lượn, càng làm cho gương mặt hắn thêm mấy phần mị hoặc.

Thân thể Thượng Quan Mạn cứng đờ, chỉ đành cười nói: “Không biết Đại nhân đến, không tiếp đón từ xa, thật sự là thất lễ.”

Ánh mắt thâm thuý của hắn dừng lại trên mặt nàng, chậm rãi đi tới, cười nói: “Giữa ta và công tử, còn giữ nghi thức xã giao làm gì?” Lại thân mật choàng tay qua vai nàng, tư thế chiếm giữ tuyệt đối. Lông tơ của nàng lập tức dựng đứng, thân thể đột nhiên đông cứng, hai mắt Hồng Phi trừng to như chuông đồng, nghẹn ngào kêu lên: “Đại nhân!”

Hắn dừng bước, lòng bàn tay giữ chặt đầu vai nàng, như thể vừa mới chú ý tới hắn, ánh mắt đảo qua, lạnh như mùa đông: “Chuyện gì?”

Trên trán Hồng Phi nổi gân xanh, hàm răng cắn chặt, cuối cùng vẫn cúi đầu dưới ánh nhìn soi mói của hắn: “Ty chức Hồng Phi tham kiến Đại nhân.”

Hắn không đếm xỉa tới “Uh” một tiếng rồi ôm Thượng Quan Mạn đi. Sao nàng lại không nhìn thấy ánh mắt khiếp sợ nghi hoặc của Hồng Phi, không khỏi xấu hổ giãy vai, bị đầu ngón tay thon dài của hắn giữ chặt, càng không thể động đậy.

Thanh Thụy nói: “Đại nhân muốn mời công tử trở về hiệp trợ phá án, người không liên quan nên lui ra.” Lời này rõ ràng ám chỉ Hồng Phi. Hồng Phi hung hăng xoay đầu, chắp tay nói: “Ty chức cáo lui.” Cũng không quay đầu lại nhanh chóng rời đi.

Nàng vừa muốn quay đầu lại, chỉ nghe hắn cười nhẹ tại bên tai nàng: “Tiểu

thư gặp nạn, lại đi tìm người ngoài, thật sự là khiến cho ta đau lòng.” Bên cạnh tường trắng ngói xám, trong mắt có cây xanh thanh u, ánh lên gương mặt như vẽ của hắn, lời có mang theo vài phần bóng dáng đau khổ.

Nàng không khỏi nở nụ cười: “Có thể làm cho Đại nhân khổ sở, thật sự là vinh hạnh của tại hạ.” Vốn là trêu chọc, lời vừa ra khỏi miệng, đúng là bi thương. Hách Liên Du không khỏi xoay mặt nhìn nàng, ánh mắt sáng rỡ.

Cơ hồ bị áp tải vào Hình bộ, Hách Liên Du ôm nàng vào thẳng trong phòng. Lang trung vội vàng bước qua hành lễ, mắt nhìn thẳng đi mất.

“Dâng trà.”

Vừa bước vào trong phòng, Hách Liên Du mới buông lỏng tay, chậm rãi ngồi xuống ghế chủ. Lang trung pha trà xong, chợt khoanh tay lui ra. Nàng ngắm nhìn bốn phía, công văn trên giá sách rực rỡ muôn màu, bố trí có quy tắc rõ ràng, tràn đầy vẻ nghiêm cẩn trang trọng. Chỉ có bên tay phải bày đặt một cái kệ Bác Cổ[1] , hơn mười chiếc tô nhỏ đáy sâu xếp đặt chỉnh tề, nàng không khỏi nghiêng người nhìn sang, cá nhỏ năm đuôi sắc thái rực rỡ trong nước vui sướng bơi lượn, vẽ nên nhiều vòng sóng, rất là đáng yêu, nhịn không được muốn thò ngón tay trêu đùa, lại bỗng nhiên bị giữ thật chặt.

Nàng ngạc nhiên cả kinh, chỉ thấy thần sắc nghiêm túc của Hách Liên Du. Sau một lúc bên môi có một nét vui vẻ: “Không phòng bị như vậy làm sao được.” Tay kia nâng lên, ra hiệu Thanh Thuỵ đưa thức ăn cho cá tới, chỉ thấy hắn mặt không biểu tình ném vào trong tô, thức ăn tươi cho cá nháu mắt bị xâu xé sạch sẽ.

Thượng Quan Mạn nháy mắt biến sắc.

Hắn vẫn chưa buông tay ra, chỉ nghe thanh âm hắn vang lên: “Đây là cá giết người của nước ngoài. Nếu bị nó chui vào máu, bơi lên bơi xuống không đến một lát, nội tạng sẽ bị ăn không còn một mảnh.” Hắn cúi người, hơi thở như lan phun trên chiếc mũi cao của nàng, ngữ khí thuần ấm mập mờ: “Nếu ngươi thích, ta có thể tặng ngươi.”

Nàng bỗng rùng mình một cái, rút tay bước lui khỏi người hắn, thần sắc trấn

định, sắc mặt lại tái nhợt, hắn nhìn nàng, cười như được tắm gió xuân.

Nàng tự phụ rằng được đọc trăm cuốn sách, loại cá này cũng chỉ mới nghe lần đầu. Nếu như hắn không ngăn cản nàng, chỉ sợ chính mình sớm đã biến thành một bộ xương trắng, trong nội tâm không khỏi lạnh cả người, lại không muốn rụt rè trước mặt hắn, lạnh lùng nói: "Đại nhân không phải muốn tra án sao, tại hạ cần nhanh chóng trở về."

Hắn làm như chợt nhớ ra: "Ô, vậy làm phiền... chờ một chút."

Nàng cắn răng, chỉ đành ngồi vào ghế, tỉ mỉ nghĩ lại lời hắn nói vừa rồi, một ít phần chính giữa, chính là, Mạn Nhi? Đột nhiên trong nội tâm co rút, một cảm giác khó tả chạy lên não, hoảng sợ không biết nơi nào. Vạt áo hình như bị kéo, nàng có chút hồi thần, mới thấy một con chồn trắng đang cắn vạt áo của mình không nhả, toàn thân tuyết trắng, không lẫn một màu khác, đặt cùng một chỗ với áo bào trắng của mình, sẽ không phân biệt được. Duy nhất đôi con mắt lưu ly màu lam, sáng chói rực rỡ, lại cực kỳ giống một người.

Nàng "A" một tiếng, không tự giác vươn tay ra, đột nhiên nhớ tới chuyện vừa rồi, chỉ sợ lại là loài vật lạ nào đó, liền nhanh lùi về. Hách Liên Du ở bên cạnh bàn thẩm duyệt công văn, khóe môi khó có thể nhận thấy khẽ cong lên.

"Tặng cho ngươi."

Hắn ném một tờ công văn chưa lật lên trên bàn, mười ngón đan xen tựa vào ghế bành, khóe môi chứa đựng sự vui vẻ, nhìn nàng.

Nàng cười mỉa mai: "Đồ của Đại nhân, tại hạ chỉ sợ vô phúc hưởng thụ."

Mười ngón trên gối bỗng nhiên xiết chặt, hắn không khỏi nở nụ cười: "Tiểu thư vô phúc hưởng thụ, vậy giữ nó cũng vô dụng." Rồi lạnh lùng gọi: "Đỗ Minh!"

Đỗ Minh la lên chạy vào, liếc trông thấy con chồn trắng đang gắng sức kéo góc áo Thượng Quan Mạn, nháy mắt hai mắt đẫm lệ rưng rưng: "Lão đại, con chồn này ngươi mất bao nhiêu..." Sắc mặt Hách Liên Du trầm xuống, hắn không dám nói, khom người ôm lấy con chồn. Con chồn trắng dường như

thật thông minh, biết rõ mệnh không còn dài, mắt màu lam gợn sóng, hình như có lệ. Lòng trắc ẩn của Thượng Quan Mạn khẽ nhúc nhích, chỉ nghe thấy giọng Đỗ Minh như mang theo nước mắt: "Lão đại muốn lột da hay là phân thây nó."

Hách Liên Du nói: "Đã chết, còn giữ da làm cái gì."

Có lẽ là ảo giác, Thượng Quan Mạn chỉ cảm thấy con chồn trắng run lên.

Đỗ Minh khóc nước mắt liên liên: "Chồn nhỏ, xin lỗi ngươi. Lão đại yêu ghét rõ ràng, chỉ đành đem ngươi lột da, sau gỡ xương, cạo gân, cắt thịt, băm thành thịt vụn cho cá ăn, đáng thương ngươi tuổi còn nhỏ, về sau hài cốt không còn..." (G3m: Ôi, mình thích Đỗ Minh này)

Bộ lông con chồn trắng run lên, rồi co rúm lại.

Nàng cuối cùng vẫn không đành lòng nói: "Nếu ngươi giết nó, chẳng bằng để ta nuôi."

Đỗ Minh lập tức dừng khóc, cấp tốc nhét vào ngực Thượng Quan Mạn. Con chồn trắng lập tức chui vào trong ngực Thượng Quan Mạn, cũng không dám lộ đầu ra nữa. Thượng Quan Mạn nghĩ lại, hắn trăm phương ngàn kế tặng cho nàng, rốt cuộc có ý gì?

Đỗ Minh không quên khuyến khích: "Con chồn nhỏ này là giống đực, công tử không ngại đặt tên hay cho nó chứ."

Nàng không biết nên khóc hay cười, rốt cuộc đành nuốt giận, trào phúng: "Vậy liền gọi Hồ Tử (râu ria) đi."

Người Cổ Hạ mũi cao mắt sâu, màu mắt hay thay đổi, dân chúng thiên triều cảm thấy hắn yêu dị, chỉ gọi hắn dã man vô lý. Sau đó bỗng nổi lên một tên hiệu cực kỳ khó nghe, chính là "Hồ Tử". Thượng Quan Mạn hiển nhiên chỉ cây dâu trách cây hòe. Đỗ Minh nghe vậy, lập tức tắt tiếng.

Hách Liên Du lại buông một tiếng, nhẹ giọng nói: "Không tồi."

“Rắc” Cái cằm Đỗ Minh rơi xuống đất.

~~~~~~

[1] Kệ Bác Cổ: na ná thế này, có rất nhiều ngăn

http://tieulun.hopto.org
~~~~~~

Chương 39: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (12)

Nàng không ngờ hắn đồng ý dễ dàng như vậy, nhất thời lại không có chuẩn bị, tự nhiên cũng không muốn lấy tên như vậy, bị hắn đồng ý, ngược lại đâm lao phải theo lao. Người này, hôm nay sao tính tình tốt như vậy. Đã thấy Hách Liên Du khoanh tay, giống như đang trầm tư, sau một lúc lâu mới nói: "Đi tìm Ngọc sư phụ khắc chữ triện, làm một cái vòng cổ vàng cho nó đeo."

Thượng Quan Mạn nao nao, chẳng biết tại sao nhớ tới cái vòng mình đeo, nghĩ đến vẫn còn đang ở chỗ của hắn, sau lại quên lấy về, không kịp nghĩ nữa, trên mặt đã nóng lên.

Đỗ Minh chỉ cảm thấy rằng mình nghe nhầm, Ngọc sư phụ khắc dấu có tiếng cho đại gia ở đô thành, khắc chữ cho một súc sinh, thật sự là mới nghe lần đầu. Hách Liên Du thấy hắn lù lù bất động, hơi trầm mặt xuống. Đỗ Minh vội nói: "Ta đi ngay." Ánh mắt mang theo ẩn ý sâu xa liếc Thượng Quan Mạn, nhưng lại nhảy lên, phóng ra cửa sổ.

Ánh mặt trời chiếu qua cửa, rơi trên nền gạch sáng loáng, hắt vào mắt người. Thượng Quan Mạn có chút thở dài, có cửa không đi, chắc chỉ có Đỗ Minh, nhịn không được liếc Hách Liên Du, người và vật bên cạnh hắn đều cổ quái.

Hắn thực sự nhìn qua, bốn mắt nhìn nhau, chỉ cảm thấy trên má nóng lên, đột nhiên quay đầu đi chỗ khác. Hắn cười như áng mây xuân ấm áp rạng rỡ nhưng không thể nhìn gần.

Đúng lúc đó Thanh Thuỵ đi nhanh vào, thi lễ với Thượng Quan Mạn, quay đầu nói: "Đại nhân." Hắn muốn nói lại thôi, hiển nhiên đã bộc lộ suy nghĩ của mình.

Hách Liên Du chưa hết vui vẻ, nhíu mày nói: "Cứ nói đi, Cố tiểu thư cũng không phải người ngoài."

Một câu này làm cho thân thể Thượng Quan Mạn đột nhiên run lên. Sắc mặt

Thanh Thuỵ cổ quái, dừng một chút sắc mặt mới như thường, nói: “Môn đệ mới ban chiếu lệnh, chức Công bộ thượng thư, do Thất hoàng tử đảm nhiệm.”

Thanh âm kia thường thường không có sóng, như không phải việc quan trọng. Thượng Quan Mạn ngồi ở đó, chỉ cảm thấy thân thể cứng đờ, đoạn đối thoại ngày ấy trộm nghe được không tự giác vang ở bên tai: “Chức Công bộ thượng thư vẫn đang trống, xin Thập Tam Muội nói với Tạ Quý Phi...”

Thì ra bên dưới gió vẻ tĩnh lặng sớm đã gió nổi mây phun. Tạ Quý Phi lôi kéo Thất hoàng tử, hiển nhiên chỉ trông mong Hoàng đế phế truất Thái tử. Một ngày kia Thất hoàng tử vinh quang lên được ngôi báu, chuyện thái tử cấm túc tuy rằng chưa tổn hại vây cánh của thái tử, nhưng ý nghĩ phế truất sớm đã rục rịch. Những người này, có ai không phải vì tương lai của mình, nàng cũng như thế thôi.

Có chút tò mò nhìn về phía Hách Liên Du, bảo bối của Hà Hoàng hậu quả thật là đặt ở trên người hắn sao? Không khỏi nở nụ cười, chỉ sợ hắn còn lợi dụng Hà Hoàng hậu nhiều hơn. Chiêu Dương cuồng dại đối với hắn, đại cục ở trong tay hắn, ván cờ này của hắn và Hà Hoàng hậu, e là chưa đánh đã thua. Buồn cười Thái Tử Phi lại cũng có ý nghĩ lay chuyển hắn. Muốn tìm cánh tay đắc lực cho thái tử, không biết rằng người này mới là mối nguy hiểm thật sự, nếu thật đem hắn đặt bên người thái tử, sau này càng khó an bài hơn nữa.

Hách Liên Du cười khẽ: “Hắn nhắm vào vị trí kia cũng không phải chuyện một ngày hai ngày rồi, để hắn vui vẻ mấy ngày cũng được.” Vô ý thoáng nhìn thấy ánh mắt nàng nhìn qua... Ngay lập tức liền trầm mặt, con ngươi xanh thẳm khó tìm được tình cảm ấm áp vừa rồi, chỉ còn sự hờ hững: “Đưa Cố tiểu thư trở về.”

Mặt trời đã lên cao, ve sầu khàn giọng kiệt lực, hai tiểu đồng khép lại tay áo tựa ở trên bậc thang buồn ngủ, chợt nghe có người hỏi: “Chủ nhân có ở trong xã không?”

Tiểu Tam cố gắng nhướng mí mắt đang trĩu nặng, liền thấy trước mắt là một gương mặt rỗ già nua, bị hù đến mức ngã nhào ra sau. Tiểu Ngũ bị hắn đánh trúng, cũng tỉnh, duỗi bàn tay nhỏ trắng trẻo dùng sức xoa mắt: “Chủ nhân đã trở về sao?”

Tiểu Tam vừa mới phục hồi tinh thần lại, quy củ đứng dậy, khép tay áo vái chào, cất giọng non nớt của trẻ con đáp: “Bẩm khách quan, chủ nhân chưa về, mời ngài vào trong.” Tiểu Ngũ cũng lanh lợi, chạy vào pha trà. Tiểu Tam ân cần dẫn hắn vào xã, hỏi: “Khách quan thích ngồi ở đâu.” Trong phòng quạnh quẽ, cũng không thấy có người nào khác, Tiểu Tam cười tủm tỉm chỉ: “Khách quan ngồi dưới cửa đi, màn trúc che mặt trời, mát mẻ một ít.”

Nam nhân mặt rỗ vội khoát tay: “Ta cũng không phải tới đánh cờ.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Tam dừng lại, một đôi mắt to như quả nho đen trừng hắn, mặt rỗ vừa cười: “Hai tiểu đồng yên tâm, ta không phải tới quấy rối.” Hắn từ trong tay áo gấm dệt kim tuyến vàng lấy ra thiếp mời nạm vàng, hai tay dâng: “Tại hạ là chưởng quầy quán rượu Phụng Hiền, sắp tới có thương hội tề tụ vào buổi trưa, xin mời chủ nhân quý xã đến.”

Phụng Hiền lâu, quán rượu lớn nhất thiên triều, chỗ quý tộc vinh hiển thường đặt chân, thế lực sau lưng chắc chắn khó gỡ, không ai dám động vào, không ngờ có thể khiến cho chưởng quầy đích thân cầm thiếp mời đến.

Tiểu Tam Tiểu Ngũ liếc nhìn nhau, có vẻ không nắm được chủ ý của người đến. Tiểu Tam ưỡn lồng ngực: “Thiếp mời ta nhận, ta bẩm báo chủ nhân rồi sẽ trả lời.” Mặt rỗ vội cười: “Làm ơn chuyển cáo quý chủ nhân.” Hắn khoát tay ra hiệu, mấy tên khuân vác khiêng mấy cái rương đỏ thẫm vào phòng, thoáng chốc căn phòng đã chật hẳn. Mặt rỗ tiện tay mở ra một rương, nháy mắt ánh vàng kim quang, trong phòng sáng rực rỡ, làm cho hai tiểu đồng vội lấy tay che mắt, bỗng nghe mặt rỗ nói: “Lễ vật nho nhỏ, kính mong vui lòng nhận cho.”

Tiểu Tam liền buồn bực, mấy ngày trước đây thì có hung thần ác sát tới. Hôm nay lại có người đến tươi cười đón chào, còn đưa tiền vàng đến, thời thế thay đổi cũng quá nhanh. Lông mày nhỏ không khỏi nhăn lại: “Những vật này chưởng quầy mang về đi. Chủ nhân không có ở đây, chúng tôi cũng không dám nhận.” Nói rồi liền muốn đuổi người. Mặt rỗ xem ra tiểu đồng sáu tuổi không biết đến sự quý báu của hoàng kim, miệng cười toe toét dụ dỗ: “Những vật này, hai vị chỉ cần lấy một ít, đã có thể đủ người nhà tiêu dùng mười năm.” Tiểu Tam trở mặt, trợn mắt nói: “Nói không nhận thì sẽ không nhận,

nói nhiều làm gì."

Mặt rỗ giả mù giả điếc, vội chuồn mất. Tiểu Tam hắc hắc cười không ngừng: "Nếu ông không khiêng đi, ta sẽ không nói với chủ nhân." Mặt rỗ chán nản, đều nói nữ tử và trẻ con khó bảo. Quả thật như thế, chỉ đành sai người mang về, lúc này mới cười kéo Tiểu Tam lại: "Kính mong quý chủ nhân nói tốt vài câu trước mặt Hách Liên Đại nhân."

Tiểu Tam không hiểu ra sao, cười tủm tỉm liếc mắt: "Được thôi, được thôi."

Lúc này mặt rỗ mới cảm thấy mỹ mãn rời đi.

Ánh sáng loang lổ trên mành trúc tinh xảo, một bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng vén một góc màn, lộ ra nam tử mặc áo dài tuyết trắng, hai người liếc mắt, ngọt ngào kêu lên một tiếng, nhào qua: "Chủ nhân!"

Thượng Quan Mạn mới vừa nghe rõ ràng, lúc trước có người tiến đến phá tiệm, đích thị là thủ hạ Hàn gia gây nên. Hôm nay lại mời nàng đến thương hội, thật sự một trời một vực, chẳng lẽ Hàn gia ra chiêu đùa giỡn gì sao?

Tiểu Tam ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi: "Chủ nhân có đi không?"

Nàng cười: "Đi, dù là đầm rồng hang hổ, cũng muốn đi." Đột nghe thấy "zii" một tiếng, một con chồn trắng từ dưới chân nàng thoát ra. Mắt màu lam trong vắt như lưu ly, trên bàn chân nho nhỏ tuyết trắng có vòng vàng nhỏ xíu như râu, Tiểu Tam "A" một tiếng, ngón tay bụ bẫm sờ bàn chân hắn, lại thấy hai chữ "Hồ Tử" nhỏ xíu. Liền bật cười "hì hì". Tiểu Ngũ nghiêm túc vuốt ve con chồn trắng, một đôi mắt to lập loè ánh sáng: "Thật xinh đẹp!"

Tiểu Tam bĩu môi nói: "Muội chỉ biết xinh đẹp, nghe nói con chồn trắng mắt xanh chính là vua của loài chồn, là con khó kiếm nhất." Tiểu Ngũ sùng kính xem hắn: "
Ca hiểu biết thật nhiều."

Tiểu Tam hất đầu: "Thúc thúc ta là thợ săn, những điều này là do ông nói cho ta biết." Hắn còn muốn nói tiếp, đã thấy Tiểu Ngũ chỉ lo loay hoay với con chồn trắng trong ngực, đâu còn nghe thấy, hừ hừ một tiếng, rồi lại tươi cười:

“Chủ nhân, con chồn này phải nuôi ở chỗ chúng ta sao?”

Nàng “Ừ” một tiếng, vô ý quét gặp một đôi mắt xanh của chồn trắng, cũng không biết tại sao bỗng tức giận: “Nhốt nó vào trong lồng, không cho phép cho nó ăn.”

Tiểu Ngũ “Oa” một tiếng liền khóc lên, ánh trắng dao động, một đôi mắt xanh của con chồn, cũng nhìn nàng với vẻ thật đáng thương. Nàng bất giác buồn cười, nghĩ rằng đã lâu chưa hồi cung, không biết tình hình trong nội cung như thế nào, thầm nghĩ, phải giúp cho kỳ xã này hoạt động lại sớm một chút, dặn dò hai người vài tiếng, liền gấp rút hồi cung.

Không biết nàng đã đi rồi, Lâm Bình cũng dẫn theo vài người mang một rương tiền đến. Hắn hung thần ác sát, nặng nề quăng trên mặt đất. Hai tiểu đồng gấp gáp núp vào. Lâm Bình thấy trong phòng không người, ném thùng rồi nghênh ngang rời đi.

Sau giờ ngọ, lại có rất nhiều thương gia chưởng quầy đến, cũng mang theo lễ vật, chồng chất trong phòng chật như nêm cối. Tin tức này trong nháy mắt liền lưu truyền ra kinh đô, rất nhiều danh sĩ đều đến tìm hiểu đến tột cùng. Trong vòng một ngày, thanh danh kỳ xã được lan truyền một cách khó hiểu.

http://tieulun.hopto.org

Chương 40: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (13)

Như một giấc mơ.

Cung điện sơn son thếp vàng, rồng bay trên mây, thanh âm đàn sáo lả lướt, ánh sáng mờ ảo như trong sương mù, xuyên qua màn lụa mỏng, hình như có bậc thầy đang hát múa.

Làn váy lượn vòng như bay, vòng eo bé nhỏ như rắn, mơ hồ chỉ thấy một đôi chân ngọc thon dài trắng nõn, mũi chân trắng muốt.

Điểm nhẹ, thoáng hạ xuống, như giẫm nhẹ trong lòng. Kỹ thuật múa mị hoặc xinh đẹp, như Cửu Thiên huyền nữ từ trên trời giáng xuống khiêu vũ nhuộm hết tình dục hồng trần, dụ hoặc cặp mắt của hắn, trêu đùa thân thể của hắn, muốn kéo hắn vào địa ngục A Tỳ vô biên.

Hắn thoáng chốc động tình, chỉ cảm thấy đây chính là tai nạn kiếp này của hắn, rơi đầu cũng được, hủy diệt cũng được, dù là rượu độc, hắn cũng sẽ uống. Nhịn không được liền vén rèm mà vào, hai tay trắng muốt như tuyết của nàng nhẹ nhàng vòng qua vai hắn, tóc đen như mực tung bay, mùi hương thơm ùa lại, làm cho hắn hít một hơi thật sâu. Trước mắt chỉ thấy cái cằm khéo léo trắng nõn của nàng, da thịt trên cổ non mịn như ngọc, rốt cuộc hắn vòng tay vòng qua eo nàng, chiếc eo mềm mại nhỏ xinh, làm cho thần trí hắn mơ hồ. Hắn động tình hôn lên da thịt mềm mại của nàng, hương thấm vào mũi, chỉ cảm thấy mỗi một lần đụng chạm đều thật táo bạo... Ý loạn tình mê mây mưa thất thường xong, hắn ôm chặt nàng vào trong ngực, ấm giọng nở nụ cười: “Ngươi tên gì?”

Nữ tử “Hì” một tiếng, ngẩng mặt, một đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng không có sóng nhìn vào mặt tràn đầy tình dục của hắn, bỗng mở miệng: “Tam ca, ca không nhận ra ta sao?”

A!

Vẻ mắt hắn sợ hãi tỉnh dậy, sợ đến mức toàn thân rịn mồ hôi. Ánh trăng chiếu trên màn lụa vàng bên cạnh, trắng bệch như mặt người chết, ngực hắn vẫn

còn phập phồng bất định, lấy tay lau trán, một tay dầm dề mồ hôi lạnh.

Thái Tử Phi như vừa tỉnh lại, ưm một tiếng, ngái ngủ kêu lên: "Điện hạ."

Hắn chưa tỉnh hẳn, chỉ sợ bị người nhìn thấu tâm tư, cố gắng bình tĩnh, "Ừ" một tiếng, sau một lúc mới nói: "Không có việc gì, ngủ đi."

Hai ngày lâm triều, Hoàng đế hỏi ý thái tử. Thái tử không tập trung. Hoàng đế giận dữ mắng mỏ hắn không quan tâm chính sự, không khí lúc bãi triều vẫn không vui vẻ gì. Quốc trượng lo lắng vào cung, trông thấy Thái Tử Phi, chỉ biết thở dài.

"Con và thái tử đại hôn hai năm, một chút tin tức cũng không có. Vì thế mẹ con cầu danh y khắp nơi cho con, uống khắp danh thuốc, ai ngờ cái bụng này của con vẫn không có biến chuyển."

Tuy là phụ thân mình, Thái Tử Phi vẫn đỏ mặt, vuốt ve trâm phượng ngậm châu rũ xuống trên tóc, chỉ nghe gió thoảng bên tai. Đúng giờ, Lam Châu cung nữ thân tín của Thái Tử Phi tiến đến dâng trà, áo ngắn màu xanh hoa văn làm nổi bật dây lụa bó quanh vòng eo nhỏ nhắn, cung trang màu xanh lơ, dáng đi nhẹ nhàng như nước chảy.

Quốc trượng như có điều suy nghĩ liếc nhìn nàng một cái, đợi Lam Châu khom người lui ra, mới nói: "Con vẫn nên nghĩ vài biện pháp để giữ lại trái tim của thái tử."

Đầu ngón tay của Thái Tử Phi trong ống tay áo run lên, sau đó cúi mắt cười nói: "Nữ nhi hiểu rõ."

Thái tử trở lại Đông cung như thường ngày, không nhìn thấy Thái Tử Phi, chỉ thấy Lam Châu thân tín của nàng tiến đến hầu hạ. Thái tử hỏi: "Chủ tử nhà ngươi đâu?" Lam Châu xấu hổ e sợ, khuôn mặt sáng trong như trăng rằm, đáp: "Chủ tử thân thể không khỏe, cho nô tỳ đến hầu hạ Điện hạ."

Thái tử "Uh" một tiếng, chợt dừng lại, rồi cười lạnh: "Thật là đúng lúc." Cũng không nhìn nàng mà phất tay áo bỏ đi.

Thái tử đến Thù Ly cung. Thượng Quan Mạn đang dẫn theo Thù Nhi hái hoa dâm bụt trong vườn. Cánh lá xanh đậm, chen chúc đầy cành, cả gương mặt nàng đều ẩn trong đám hoa hồng nhạt, chỉ cảm thấy trên má cũng ánh một mảnh màu sắc nhẹ nhàng.

Thù Nhi mang theo giỏ trúc đi theo phía sau nàng. Nàng dùng ngón tay trỏ ngắt hoa, phất tay áo liền ném vào trong rổ. Bỗng thấy một bóng áo đỏ như lửa xông tới, Thù Nhi "À" một tiếng, vội hành lễ theo đúng quy tắc: "Nô tỳ tham kiến thái tử Điện hạ."

Thượng Quan Mạn ở giữa bụi hoa xoay mặt mỉm cười với hắn, thái tử chỉ cảm thấy nháy mắt hoa trong vườn đều ảm đạm thất sắc.

"Sao tam ca lại rảnh rỗi mà tới đây."

Nàng chậm rãi sửa lại ống tay áo, che khuất cổ tay trắng nõn lộ ra, mời hắn ngồi trên bàn đá trong viện, ánh mắt thái tử nhìn vào trong rổ của Thù Nhi: "Đang làm cái gì vậy?"

La cô sớm đã pha trà, cười nói: "Điện hạ mới nghĩ ra trò mới, đem cánh hoa dâm bụt giã nát, thêm mật ong và đá lạnh vào, ăn rất ngon." Đang khi nói chuyện, Cố Tiệp Dư cũng từ trong điện bước ra. Thái tử vội đứng dậy từ xa thi lễ với bà, Cố Tiệp Dư mỉm cười hạ thấp người, lại vào trong điện. Lúc này Thái tử mới ngồi xuống, cười nói: "Ý nghĩ của thập nhị muội thật hay."

La cô tiếp lời cười nói: "Thái tử Điện hạ đến đây thật tốt, hãy trò chuyện với Điện hạ chúng ta, mặc dù chỉ là tình cờ gặp dịp, nhưng buồn bực trong phòng cũng không phải tốt."

Thượng Quan Mạn cười nhạt không nói. Tin đồn trong triều nàng đã nghe thấy một đôi lần, thầm nghĩ chắc chắn là không có gì tốt đẹp với Thái Tử Phi. Lúc này mà khuyên hắn, ngược lại chỉ làm hắn không vui, nên vẫn không nói gì, chỉ đẩy ly trà qua: "Tam ca còn chưa nếm thử tay nghề của Thù Nhi."

Thái tử mỉm cười nhấp một ngụm, cảm giác hương thơm lan tỏa khắp miệng, tươi mát dịu lòng người, không khỏi mỉm cười: "Tay nghề của Thù Nhi càng lúc càng điêu luyện." Thù Nhi đỏ mặt nói: "Điện hạ cũng đừng khen nô tỳ,

đều là Điện hạ chúng ta nghĩ ra được, nô tỳ chỉ biết làm thôi." Sau đó liền ôm giỏ trúc, xoay người đi. Thù Nhi ở trước mặt hắn tự tại đã quen, thái tử chỉ cảm thấy tính tình nàng thật thà, cũng không so đo, chỉ cười ha ha. La cô biết trong lòng của hắn có chuyện, đương nhiên cũng lảng tránh, nhất thời dưới bóng cây gió mát phơ phất, chỉ còn hai người.

Trước điện Thù Ly cây xanh ấm áp, tiếng gió xào xạc vang lên, ánh mặt trời chói chang chiếu xuống dưới mái hiên, hắt xuống trên áo bào đỏ thẫm của thái tử, chiếu lên những hình thêu kim tuyến làm lưu quang tràn ngập các loại màu sắc, tạo cảm giác mơ hồ. Thái tử cụp mắt phượng xuống, chán nản thở dài: "Thập nhị muội, đến chỗ muội tai ta mới thanh tịnh một chút."

Thượng Quan Mạn cười, vẫn không nói chuyện, lá cây lay động theo gió, bóng nhạt âm trầm di chuyển trên mặt nàng, cũng không nhìn ra sắc thái tình cảm gì. Thái tử phát hiện sự trầm mặc của nàng, cuối cùng thở hắt ra: "Khi lâm triều quả thật ta đã thất thần." Nàng vẫn không nói lời nào. Thái tử bỗng nhiên đứng dậy: "Ta phải đến chỗ phụ hoàng thỉnh tội đây."

Thượng Quan Mạn "Phì" cười ra tiếng, nói: "Người gấp cái gì, tốt xấu cũng uống trà xong rồi mới đi."

Thái tử vui vẻ trở lại, lại ngồi xuống nói: "Ta chỉ sợ muội cũng trách ta, trong số mọi người, cũng chỉ muội đối đãi ta thật tình."

Thật tình?

Thượng Quan Mạn mỉm cười, cũng chỉ biết cười: "Nhanh uống đi." Trên tóc nàng cũng không cài thoa, chỉ lấy cây trâm nhỏ búi lên, để tóc nhẹ vương bên cạnh gò má, trên tai đeo hoa tai san hô đỏ, sợi tóc bay chạm vào thành tiếng vang nhè nhẹ, chỉ cảm thấy da thịt tuyết trắng trên cổ cũng ẩn ẩn lộ ra một vòng cổ màu đỏ sáng long lanh.

Đầu óc thái tử đột nhiên nóng lên, chợt nhớ lại cảnh trong mơ đêm qua, nhớ tới hương vị ngọt ngào mềm mại trên cổ, trái tim lập tức kinh hoàng không ngừng, nhất thời liền sững người, chỉ nghe thấy Thượng Quan Mạn khẽ hô: "Tam ca, đổ rồi!"

Trên vạt áo bỗng thấy mát lạnh, hắn vẫn chưa kịp hoàn hồn. Thượng Quan Mạn đã vươn người ra cầm khăn đến lau, lập tức mùi hương thơm ngát xông vào mặt. Hơi thở như lan của nàng ở bên, sợi tóc ôn nhu quét bên gò má, cúi mắt chỉ thấy hoa tai san hô tươi đẹp bên tai nàng lúc ẩn lúc hiện, nhẹ chạm vào da thịt trắng muốt ở cổ nàng.

Không khỏi nghĩ, không biết hương vị ngọt ngào có như trong mộng không. Cổ họng bỗng khô, tay đã không tự chủ mà vươn qua.

http://tieulun.hopto.org

Chương 41: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (14)

Thấy điều khác thường, nàng đột nhiên ngẩng mặt lên. Tay thái tử đang đưa qua lập tức dừng lại giữa không trung, cách tai nàng khoảng một ngón tay, nàng kinh ngạc nhìn thẳng hắn, hắn cũng trợn mắt há hốc mồm, chợt như bị bỏng rút tay lại, lúng túng nói: "Ta..."

Nàng lại "phì" cười ra tiếng, nghiêng đầu tháo đôi khuyên tai san hô ngọc trên tai xuống, ánh sáng đỏ thẫm làm nổi bật lòng bàn tay như ngọc, nàng cười nói: "Tam ca hình như thích hoa tai này."

Thái tử cổ quái "Uh" một tiếng, hoảng loạn nói: "Mấy ngày nữa là sinh nhật của hoàng tẩu muội, ta thấy muội đeo đẹp, bỗng nghĩ rằng nếu là nàng ấy đeo, không biết có như muội hay không."

Nàng hơi kinh ngạc: "Sinh nhật sao, hoa tai này lúc ta rãnh rỗi làm chơi, nếu Tam ca thích, ta sẽ làm một đôi tặng cho Tam ca." Thái tử vội lấy đôi hoa tai từ trong tay nàng: "Không cần, cái này cũng đã rất đẹp rồi." Hắn chậm rãi cầm, nắm chặt ở lòng bàn tay, kim bạc sắc nhọn đâm vào da thịt, đã rất đau rồi nhưng hắn vẫn còn cảm thấy chưa đủ.

Thái Tử Phi vào điện, liền thấy thái tử đang lục tung mọi thứ, bọn người hầu chung quanh câm như hến, ánh mắt quét qua, mọi người như được đại xá lui xuống. Thái tử cảm thấy nàng đến, ngẩng mặt, mồ hôi rịn ra trên trán, mở miệng hỏi: "Chiếc hộp vàng của ngươi đâu?"

Trong nội tâm Thái Tử Phi kinh ngạc, lại hỏi: "Cái mà Điện hạ đã tặng cho nô tì sao?" Nghĩ rằng hắn đối tốt với nàng, sắc mặt dần trở nên nhu tình, liền lấy ra từ trong cái tủ sơn đen khảm ngọc, quả là làm từ vàng ròng, ở trên khắc phượng đùa hoa mẫu đơn rất sống động. Thái tử giật lấy, mừng rỡ như điên: "Chính là nó!" Đôi mắt phượng chỉ lo quan sát chiếc hộp, vẫn không nhìn nàng, chỉ nói: "Hộp này cô lấy để dùng, sau này sẽ tặng ngươi một cái tốt hơn."

Hộp bắn hào quang bốn phía, chiếu lên gương mặt tuấn lãng của hắn, chỉ cảm thấy gương mặt như trăng thu. Thái Tử Phi đang thất thần, chỉ biết cười khổ, sau một lúc mới đáp: "Điện hạ tặng nô tì cái gì, nô tì đều thích." Hắn lại giống như để hết tâm tư trên hộp, nàng kinh ngạc đứng lặng, rồi nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Trong phòng yên tĩnh, chỉ còn một mình hắn, cuối cùng hắn cẩn thận đem hoa tai xâu san hô giấu vào trong hộp, như cất giấu bí mật của mình vào chỗ sâu nhất. Đứng dậy, cất vào ngăn cuối thấp nhất trong tủ.

Đến buổi trưa, nàng vẫn đóng cửa điện, La cô chỉ cho rằng nàng nghỉ trưa, cũng không quấy rầy nàng. Nàng âm thầm xuất cung, gọi một cỗ xe trâu, đi mấy dặm đường, quả nhiên thấy Hồng Phi đang ở tiểu đình đợi nàng. Xe trâu ngừng, hắn đã vội đến trước mặt, thay nàng vén rèm, lên tiếng gọi: "Công tử."

Nàng nhẹ nhàng gật đầu, Hồng Phi lại dẫn nàng tới trên xe ngựa sớm đã chuẩn bị trước, tự mình đánh xe đưa nàng đến kỳ xã.

Bánh xe lộc cộc lăn, khi thì nghe thấy tiếng roi quật, tiếng nói của Hồng Phi cũng cách rèm truyền tới: "Điện hạ bảo ty chức tìm bốn người, ty chức tìm được rồi, thân thể khoẻ mạnh, đơn độc một mình, xem của nặng hơn người, bản tính tà ác, thời buổi này lại không khó tìm."

Thượng Quan Mạn khẽ nói: "Bịt kín hai mắt bọn họ, dẫn vào từ cửa sau, đừng để người ngoài nhìn thấy, cũng đừng để cho bọn họ biết được ý đồ của chúng ta, còn sau đó thì giao cho ngươi."

Chỉ cảm thấy mình thần hồn nát thần tính, lúc lâu mới nghe Hồng Phi nói: "Ty chức đã hiểu."

Nàng bỗng nhiên nở nụ cười: "Vì việc riêng của mình mà lấy mất tính mạng của bốn người, ngươi cảm thấy ta có quá vô tình hay không?"

Thanh âm Hồng Phi trầm thấp, nghe như gió thoảng qua: "Điện hạ đã nhân từ đủ rồi."

http://tieulun.hopto.org

Thật không?

Nàng nhẹ nhàng tựa vào thành xe, hàng mi dày che khuất thần sắc ảm đạm trên mặt, trong xe vẫn không một tiếng động. Hồng Phi cũng trầm mặc, chỉ nghe móng ngựa gõ nhanh, bánh xe lộc cộc quay vòng, tung lên từng đám bụi lớn.

Một lúc sau mới nghe nàng nói một tiếng: "Ta còn cần một người."

Hồng Phi nghe không rõ, đành giảm tốc độ, xe ngựa cũng đã đi vào khu phố xá sầm uất, tiếng hỗn loạn không dứt bên tai. Ở chung đã lâu, cũng biết tính tình nàng thích yên tĩnh, chỉ sợ thanh âm náo loạn chung quanh làm cho nàng sinh ghét, liền quẹo vào ngõ, ung dung đi về phía trước.

Đang đến chỗ quẹo, chợt xông ra một người, con ngựa hoảng loạn hí vang, hai vó tung lên không. Thân thể người nọ cũng không nhanh nhẹn, liền bị móng ngựa hất tung lên tường, tựa như cỏ lau mềm ngã xuống đất. Con ngựa vẫn chưa bình tĩnh, thùng xe lập tức chấn động, bốn phía đều có chướng ngại. Hồng Phi cố gắng ổn định thân xe, khẩn trương xoay người: "Điện hạ, người không sao chứ?"

Giọng nói của Thượng Quan Mạn trong xe vẫn còn bình tĩnh, chỉ nói: "Đi xem người kia như thế nào?"

Hồng Phi trấn an con ngựa bình tĩnh lại, rồi mới cầm roi đi qua, cúi người xem xét thương thế của hắn. Sau lưng vang lên tiếng bước chân chạy vội. Hắn vội lách mình lui ra phía sau, đã thấy hai đại hán lưng hùm vai gấu, xách cổ áo người nọ lên khỏi mặt đất như xách con gà yếu, cười lớn: "Ông trời có mắt, ngươi muốn chạy cũng chạy không được."

Hồng Phi mới thấy người kia một thân áo xanh, tóc đen rối loạn rủ xuống thân hình, lại nhìn khuôn mặt hắn, đúng là hít vào ngụm khí lạnh.

Người này, thật là đẹp.

Không có vẻ mạnh mẽ giống nam tử, so với nữ tử còn có âm nhu mỹ lệ hơn.

http://tieulun.hopto.org

Chỉ thấy một đôi mắt đẹp hẹp dài chậm rãi mở ra, trong thoáng chốc như có ánh sáng ùa tới, đảo qua Hồng Phi, cặp môi đỏ mọng hé mở, cười ha ha: "Ngược lại nên cám ơn vị gia này, lại đưa ta về Địa Ngục."

Hồng Phi bị ánh mắt của hắn quét qua, suýt nữa thất thố, người này quả thật là nam tử sao, nhìn người như có thể có tất cả phong tình, nghĩ đến ý trong lời nói của hắn, có lẽ là mình làm xấu chuyện của người ta, liền chắp tay hướng hai hán tử: "Hai vị nhân huynh, có chuyện từ từ nói."

Hán tử kia nghe vậy cười thâm thúy: "Chẳng lẽ ngươi cũng vừa ý hắn sao?"

Hồng Phi đỏ mặt: "Ngươi... Ngươi nói gì vậy!" Hán tử nói: "Ngươi cho hắn là thân thế trong sạch gì, chẳng qua chỉ là một thứ đồ chơi dùng để tiêu khiển." Hắn quan sát quần áo trên người Hồng Phi, lặng lẽ cười: "Nếu ngươi muốn cũng được, đưa đây năm mươi lượng!"

Nam tử đồng bóng hắn đã từng nghe nói qua, từ trước đến nay đều trơ trẽn, rốt cuộc không còn áy náy với nam tử kia. Nghe vậy chán ghét chau mày, nhanh chóng quay trở lại xe.

Thượng Quan Mạn khẽ vén rèm, xa xa chỉ thấy hai hán tử đang nắm cái cằm trắng nõn của nam tử kia, ghì chặt thân thể kia lên tường, cười khinh miệt dâm loạn. Nam tử kia ngược lại giống như mặc người chém giết, nàng nhìn hắn hồi lâu, đang muốn bỏ qua, bỗng thấy hắn rũ mắt xuống, một tia hung ác phút chốc hiện lên.

Bỗng nhiên nàng nở nụ cười: "Hồng Phi, người đó, chúng ta sẽ mua."

Hồng Phi kinh ngạc giương mắt, nghẹn giọng kêu lên: "Công tử..."

Khuôn mặt nàng trầm tĩnh, không hề giống như đang đùa giỡn: "Đi đi."

Hồng Phi không cách nào, đành phải làm theo, hai hán tử lại đổi ý: "Năm mươi lượng vẫn ít." Bọn họ nắm bắt phần cổ trắng nõn của nam tử kia cười xấu xa: "Báu vật này không phải tầm thường, dù sao cũng phải năm mươi cho một người."

Hồng Phi tức giận lên: “Ăn cướp trắng trợn!”

Hán tử cười ha ha: “Gia không muốn, chúng ta sẽ tự hưởng vậy.”

Hồng Phi đang do dự, chợt nghe một tiếng cười sang sảng: “Cần, sao lại không cần.” Hồng Phi quay phắt đầu: “Công tử, há có thể cho bọn họ lấn lướt.”

Đã thấy nàng chắp tay đứng ở trên xe, áo trắng như tuyết, giống như thiên nhân: “Đưa cho bọn hắn đi, người này xứng đáng giá trăm lượng.”

Trên mặt nam tử kia hiện lên vẻ kinh ngạc, từ xa nhìn nàng, một lúc lâu sau môi mỏng đẹp mắt chậm rãi cong lên một đường cong vũ mị: “Chủ tử thật sự là có mắt nhìn, nô tài cam đoan, chủ tử sẽ biết được thế nào là vật đáng đồng tiền.”

http://tieulun.hopto.org

Chương 42: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (15)

“Chủ tử ~~”

Nam tử kia chui vào thùng xe như rắn, liền bị Hồng Phi một tay xách trở ra, thanh âm Hồng Phi vang lên như chuông lớn: “Công tử, người này toàn thân dơ bẩn, đừng để hắn làm bẩn áo choàng của người. “ Nam tử cười khanh khách không ngừng, hơi thở như lan bên tai Hồng Phi: “Gia muốn để nô tài và người thì đã nói từ sớm, làm gì mà phải tìm những cớ này.” Hắn ngắm nhìn bốn phía, tròng mắt cười nhẹ: “Làm trên xe, cũng có tình thú khác.”

Trên mặt Hồng Phi vừa trắng vừa đỏ, gắng nhịn lắm mới không vung nắm đấm đang xiết chặt vào mặt gã, chỉ nghe thấy một tiếng cười khẽ của Thượng Quan Mạn trong xe. Hồng Phi lập tức đỏ mặt tới mang tai, dùng sức vẫy vẫy dây cương: “Ngồi vững đi!”

Xe ngựa lao ra như tên bắn, làm cho nam tử kia ngã nhào xuống, đầu đập vào thành xe, rèm xe bằng vải thô nhuộm, ánh mắt đau đớn, bỗng có người chậm rãi vén rèm, chỉ thấy trong xe u ám, một thiếu niên mỹ mạo chứa ý cười, hỏi hắn: “Ngươi tên gì?”

Hắn giật mình, tên ở chỗ đó, nói ra trước mặt người này đột nhiên cảm thấy đáng xấu hổ, không đợi hắn đáp, Thượng Quan Mạn nhíu mày: “Thôi, ta muốn ngươi quên hết quá khứ, tên cũng phải thay đổi.”

Đem quá khứ... quên hết sao? Hắn cầu còn không được. Lại nghe nàng nói: “Tên do ngươi tự đặt, ta sẽ cho ngươi một thân phận mới.”

Hắn không khỏi nhẹ giọng thì thào: “Vì cái gì?” Tại sao là hắn, một người hạ tiện rẻ mạt như vậy. Thượng Quan Mạn mỉm cười: “Bởi vì, ta cần một thứ của ngươi.”

“A.” Thì ra là thế, hắn chuyển động thân thể, muốn nhào qua, lại bị nàng lách mình né tránh, ánh mắt lạnh lẽo: “Ta đã cho ngươi quên quá khứ, đương

nhiên sẽ không để cho ngươi làm chuyện như quá khứ.” Nàng dừng một chút, chậm rãi mở miệng: “Ta sẽ cho ngươi phú quý cả đời, nhưng muốn ngươi trung thành một đời.”

Trong phòng có tiếng nói đồng thời vang lên thanh thúy: “Đến đây!”

Màn che vén lên, nam tử áo xanh từ từ đi ra, tóc đen buộc lên, lộ ra gương mặt nhẹ nhàng đẹp mắt, đứng trước mặt nàng, vén áo quỳ xuống đất dập đầu: “Phản Ảnh khấu kiến công tử.”

Tiểu Ngũ ôm Hồ Tử hai mắt mơ màng: “Diện mạo của Phản Ảnh ca ca thật đẹp.” Tiểu Tam khẽ nói: “Thế này đã là gì, về sau diện mạo của ta còn đẹp hơn hắn.” Tiểu Ngũ xoay mặt che môi cười trộm với Hồ Tử: “Ca ca nói mạnh miệng.”

Tiểu Tam đang muốn phát tác, liền nghe Thượng Quan Mạn hỏi: “Biết chữ không?”

Phản Ảnh cười nhạo: “Người ở chỗ đó ra, vẫn nhận biết được mấy chữ.”

“Đánh cờ?”

Phản Ảnh ngơ ngác một chút: “Hiểu sơ một chút.”

Thượng Quan Mạn hơi cúi đầu, nói: “Không sao, tới đây hãy xem như là đã về đến nhà.” Tiểu Tam vội xen vào: “Đúng vậy, ca ca đừng cứ như vậy, giống như là chủ nhân có thể ăn thịt người.”

Phản Ảnh lại cười nheo mắt, đến trước mặt Thượng Quan Mạn nắm lấy đầu ngón tay nàng, quyến rũ cười nói: “Ta lại trông mong chủ tử ăn ta.” Thượng Quan Mạn còn chưa có phản ứng, chỉ cảm thấy một trận gió thổi qua. Hồng Phi mạnh mẽ đẩy Phản Ảnh ra, trợn mắt nói: “Ngươi quy củ chút cho ta!” Phản Ảnh mềm nhũn nằm trên mặt đất, chống cằm cười không ngừng: “Tiểu Phi thật thô lỗ.”

Tiểu Phi... Tiểu Tam và Tiểu Ngũ che bụng cười không ngừng. Hồng Phi trầm mặt, liếc Phản Ảnh, tức giận không chỗ phát tiết: “Công tử, người này

thật có thể đảm đương việc lớn sao?"

Thượng Quan Mạn quá mức cảm giác sung sướng, cũng chống cằm, nhìn chằm chằm vào mặt Phản Ảnh cười nói: "Hắn đẹp như vậy, tự nhiên sẽ làm được."

Phản Ảnh vội bò qua: "Tạ chủ tử khích lệ." Còn chưa làm gì, Hồng Phi đã nhanh đến ngăn phía trước mặt Thượng Quan Mạn, hơi lo lắng: "Để cho hắn thay thế chủ tử tọa trấn, ty chức không dị nghị, nhưng nếu đụng độ đối thủ, thì nên làm sao đây."

Thượng Quan Mạn ngước mắt nhìn hắn. Hồng Phi không chịu nổi ánh mắt của nàng, không tự giác rũ mắt, nàng mới nói: "Trải qua chuyện này, ta không thể che mặt đánh cờ với khách nữa, lại không tiện xuất đầu lộ diện, chỉ có thể để cho Phản Ảnh thay ta, nếu gặp gỡ địch thủ... Ta ngồi phía sau bức tường kia, dùng đồ trang trí ngăn trở. Ta ở bên trong tự nhiên thấy rõ ràng, đến lúc đó chỉ điểm, Phản Ảnh tự nhiên sẽ biết ứng đối thế nào."

Hồng Phi còn do dự, Thượng Quan Mạn đã không kiên nhẫn cắt lời: "Được rồi, việc này đã định, đưa ta đi Phụng Hiền lâu." Cất bước muốn đi nhanh, đột nhiên lại nghĩ tới: "Chuyện chỗ ở thế nào?"

Tiểu Tam vội đáp: "Nghe chủ tử giao việc, cố gắng tìm nơi cách xa kỳ xã một chút, cuối cùng tìm được một chỗ. Vốn dĩ chủ nhân cũ là nhà giàu triều đình, về sau xuống dốc, liền bán nhà, vừa vặn để phụ thân biết được, mời thầy phong thuỷ xem qua, hôm nay sẽ có thể có tin tức."

Thượng Quan Mạn gật đầu, lúc này mới đi, lại nghe Tiểu Ngũ thét kinh hãi một tiếng: "Hồ Tử..." Một thân tuyết trắng lao vụt theo sau Thượng Quan Mạn, thoáng chốc đã không thấy bóng dáng.

Hàn gia từ xa đã tự mình mang theo mọi người nghênh đón, thập phần thân mật nắm tay nàng, cười thân hòa vô hại: "Công tử có thể tới, thật sự là vinh hạnh của chúng ta." Nàng nhanh chóng rút tay về, hắn lại cầm chặt, lập tức nhíu mày. Hàn gia ngược lại hình như không có phát giác có gì không ổn, đang muốn dẫn nàng vào, chợt cảm thấy có thứ gì đó túm vạt áo vắn, không khỏi cúi đầu, đã thấy một con chồn màu trắng mắt xanh hung dữ cắn vạt áo

hắn, lộ vẻ hung ác.

Thượng Quan Mạn đột nhiên cảm thấy Hách Liên Du tặng nàng con vật này có chút tác dụng, hỏi Hồng Phi: "Sao mang nó đến đây?"

Hồng Phi liếc hai người đang nắm tay, nói: "Nó chạy theo suốt, ty chức không đành lòng, liền cho nó vào xe, ai ngờ tự nó chạy ra." Thượng Quan Mạn thuận thế bỏ qua Hàn gia, xoay người ôm lấy con chồn trắng, cười nói: "Súc sinh vô lễ, kính xin Hàn gia bao dung, tha thứ."

Hàn gia như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm vào con chồn trắng, chỉ cười: "Không sao."

Đoàn người chậm rãi vào quán, chúng thương gia chỉ xem Thượng Quan Mạn là tân sủng của Hàn gia, đều tiến đến hàn huyên. Vào nhã gian, cũng không tự giác nhường vị trí, mọi người ngồi vào chỗ của mình, chỉ còn một vị trí bên cạnh Hàn gia. Thượng Quan không biết làm sao, đành phải ngồi xuống, bỗng thấy ghế bên cạnh Hàn gia vẫn trống, không khỏi buồn bực, lại có nhân vật gì quan trọng hơn chưa tới sao.

Đang trầm tư, chợt nghe ngoài nhã gian xôn xao, mọi người vội đứng dậy đón chào. Hàn gia dẫn đầu đi ở đằng trước, một người áo bào màu xanh thêu chỉ vàng đi vào. Thanh Thụy Đỗ Minh theo sau, bên ngoài mặt trời chói chang, xóa tan vẻ lạnh lùng nồng đậm trong mắt hắn, bình tĩnh nhìn vào đám người, trên môi chứa đựng sự vui vẻ lười biếng.

Hàn gia cũng là thân cao ngọc lập, ưu nhã vô cùng, hai người đứng ở đằng kia, ưu nhã thoát trần, hai người ngồi xuống, mọi người mới dám ngồi.

Hách Liên Du cũng không nhìn nàng, nói chuyện với Hàn gia thật vui vẻ, thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười sung sướng. Thượng Quan Mạn ở một bên ngồi nghiêm chỉnh, mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm.

Mọi người trông vào, ba người đều là long phượng trong loài người, không khỏi âm thầm tán thưởng, thời gian đã lâu, chỉ có mọi người hai mặt nhìn nhau, cái này... không khí này, cảm giác có chút quái dị nha!

http://tieulun.hopto.org

Chương 43: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (16)

Trên bàn rượu, đương nhiên là mời rượu và trò chuyện, ở bên trong ăn uống linh đình. Những cuộc trao đổi mua bán khó có thể nhận biết đã vô hình đạt thành, thương hội đối tốt với nàng. Hàn gia đã cho nàng một trả lời thuyết phục cực kỳ khẳng định.

Về sau, nàng đại khái có thể an toàn bám rễ ở chỗ dựa này, đợi nàng lông cánh đầy đủ, cho dù ai cũng ngăn không được nàng!

Vài chưởng quầy ỷ vào to gan tiến đến mời rượu. Nàng mỉm cười bưng rượu, ánh mắt chợt gặp Hách Liên Du như trăng sáng bị sao vây, bưng ly rượu nhỏ bạch ngọc tà tà nhìn nàng. Chợt nghĩ có lẽ là vì uống rượu, phía dưới lông mi đậm, con ngươi xanh thẳm mê ly, lại mang theo trêu tức, như chờ coi bộ dạng nàng khi uống rượu.

Nàng hờ hững chuyển mắt, chỉ hướng ánh mắt chuyên chú lên mặt chưởng quầy mời rượu trước mặt, bóng dáng màu lam lại lúc ẩn lúc hiện trước mắt, chỉ nghe chưởng quỹ kia cười nói: "Sau này kính xin công tử chiếu cố nhiều hơn." Nàng không nhớ chưởng quầy này, chỉ cười: "Ngài đừng khách khí." Bưng ly rượu nhỏ muốn uống, lại có cánh tay áo đỡ lấy, thanh âm ôn nhuận của Hàn gia gần trong gang tấc: "Cố công tử thân thể yếu, chỉ e không chịu được rượu mạnh, ta thay mặt hắn uống là được." Nghiêng đầu nói nhỏ bên tai nàng: "Họ Lý, là chưởng quầy châu báu Thụy Kim." Bỗng chốc thân cận chỉ cảm thấy hơi thở hắn lướt bên tai, làm cho sợi tóc khẽ rung động, mang theo ấm nóng ướt át, nàng không hiểu sao cảm thấy nóng lên. Đột nhiên cảm giác một ánh mắt từ phía sau nàng phóng tới, mồ hôi chảy ròng ròng trên cổ lạnh cả người, có chút khẽ giật mình. Hàn gia thuận thế tiếp nhận ly rượu nhỏ từ trong tay nàng, nâng tay uống cạn. Lý chưởng quầy thụ sủng nhược kinh, dưới sự kích động làm chao rượu ra rất nhiều, mấy chưởng quầy đều uống, từ đó, rốt cuộc không người nào dám tới kính nàng.

Hàn gia tự mình đỡ rượu cho nàng, còn ai dám!

Trong nội tâm bất giác cảm thấy Hàn gia có chút thay đổi, người này, cũng cực kỳ săn sóc. Nhưng mà nàng cũng không muốn được hắn bảo hộ, hai

người mặc dù đã quen biết, nhưng nàng không muốn dựa vào bất luận kẻ nào, trên con đường này, chỉ có chính nàng. Cho nên, tình của hắn, nàng không nhận.

Tự mình châm rượu rồi đứng dậy mời rượu các đại chưởng quầy, lại làm cho lông mày Hàn gia nhăn lại. Nàng thiên tư thông minh, lại cực biết nhìn mặt mà nói chuyện, không đến một khắc, đã hoà mình với các đại chưởng quầy. Hách Liên Du nghiêng đầu nhìn nàng nhớ lại, mặc trên người áo trắng không vết, thiếu niên cười cười nói nói, thong dong như vẽ, nhưng chỉ mới sau vài năm, hai đầu lông mày trẻ trung, đã lặng yên không thấy.

Thật không biết là may mắn hay không phải may mắn của hắn.

Uống mấy ly, bước chân đã không vững, sắc mặt nàng vẫn như thường khiến người ngoài nhìn không ra, thừa dịp mọi người vừa đi kính Hách Liên Du và Hàn gia mới từ chối rời tiệc. Hồng Phi bên ngoài ôm con chồn trắng đỡ khuỷu tay của nàng, giọng lo lắng: "Điện hạ..."

Nàng khoát khoát tay: "Không sao, ta đi hóng gió." Mới đi vài bước, Hồng Phi vội đuổi kịp, nàng liên tiếp vung tay áo, Hồng Phi chỉ phải tại chỗ đợi nàng.

Mở cửa sổ, gió mát nhè nhẹ, đầu óc mới thanh tỉnh vài phần, chỉ nghe sau lưng có người cười khẽ: "Mạn Nhi thật không thắng được rượu."

Ngoái đầu nhìn lại, Hách Liên Du mang theo ly rượu đứng ở sau lưng, dựa vào hành lang khắc hoa lười biếng nhìn nàng. Nàng bỗng nhiên có chút hoảng hốt, tình cảnh này, giống như đã từng quen biết.

Không biết, nàng bây giờ, trong mắt hắn, là Lâm Quan Đế Cơ trang phục xinh đẹp trong nội cung hay là thiếu niên năm đó cải trang hoặc là thiếu nữ không thành thục, hay là… đều không phải.

Nàng mỉm cười: "Mọi người đều nói Đại nhân thiết diện vô tư, lại không ngờ rằng ngài cấu kết với Hàn gia, lời đồn đãi quả thật không thể tin."

"Cấu kết?" Hắn quái lạ nhíu mày, hình như cảm thấy từ này thập phần thú vị,

ánh mắt của hắn như cười mà không phải cười nhìn nàng, giống như đang nhẹ nhàng gặm nhấm hai chữ này. Nàng bỗng nhiên cảm thấy trong đầu hắn có chút ý nghĩ xấu xa, mặt thoáng hồng, tức giận quay đi.

Chỉ nghe hắn cười nói: "Sao nàng không nghĩ ta quả thật là vì Mạn Nhi mà đến."

Đã có gió từ ngoài cửa sổ thổi vào, làm nàng đột nhiên thanh tỉnh, vẫn luôn biết rõ hắn có ý đồ đối với nàng, nhưng rốt cuộc là gì, đến giờ vẫn nhìn không thấu. Nàng quay mặt nhìn hắn, cười đến mức điên đảo chúng sinh: "Vậy Đại nhân muốn cái gì từ ta?" Nàng đẩy cửa sổ đứng dậy, hai tay áo như cánh, làm một tư thế nhào vào lồng ngực của hắn, hắn nhíu mày nhìn nàng. Hai tay nàng đã vin lên vai hắn, tóc đen mang theo ánh sáng màu trân châu chảy xuôi đầu vai, khoang mũi đều là hương ngọt như lan của nàng. Đôi mắt của hắn bỗng nhiên chuyển sâu, ngón tay nắm chặt ly rượu nhỏ, chỉ cảm thấy hơi thở của nàng lướt bên tai, hàm chứa cười nói nhỏ: "Chỉ e Đại nhân sẽ không được gì." Cánh môi mềm mại, ấm áp dán tại trên tai, đốt ngón tay của hắn cương cứng, sau một khắc, vành tai kịch liệt đau đớn, thân thể hắn bỗng nhiên chấn động. Nàng đã cách xa hắn vài bước, bước đi không quay đầu lại, cảnh này chỉ diễn ra trong chốc lát, xác thực như cảnh mộng.

Hắn vẫn đứng ở đó, đưa ngón tay nhẹ nhàng vân vê vành tai, nở nụ cười.

Ngồi vào chỗ lần nữa, mọi người đã ngà ngà say, bưng ly rượu mỉm cười nói: "Sau khi Cố công tử đi ra ngoài, Hách Liên Đại nhân cũng rời tiệc, còn tưởng rằng hai người đến nơi khác gặp gỡ." Thượng Quan Mạn cười nói: "Tại hạ chẳng qua chỉ là một kẻ thảo dân, làm gì có vinh hạnh lớn đó." Mọi người cười vang, chốc lát, Hách Liên Du cũng thong dong vào phòng, mọi người vội ào đến, có người mắt tinh nhìn thấy dấu răng trên tai hắn, vội cười nói: "Đại nhân diễm phúc khôn cùng, chỉ trong chốc lát, đã có nữ tử yêu thương nhung nhớ."

Hách Liên Du nghe xong lại thập phần hưởng thụ, vô tình mà cố ý đảo mắt qua Thượng Quan Mạn, cười nói: "Nội tử (thê tử) dã man, khiến chư vị chê cười."

Mọi người nhất thời có chút ngu ngơ, chưa từng nghe hắn cưới vợ, sao lại

xưng là "Nội tử". Nhưng mọi người ở đây đều là lão luyện thương trường, tự biết không nên hỏi, thấy tâm tình Hách Liên Du hình như không tồi, liền cười ha ha, nhưng không thấy Thượng Quan Mạn đột nhiên đỏ mặt..

Hắn cười thầm nàng dã man, lại còn xưng nàng nội tử?!

Không khỏi nhíu mày lạnh lùng trừng mắt, Hách Liên Du đứng ở trong đám người, vẫn làm như không nhìn thấy.

Trong mắt nàng, lại có một tia mất mát lóe lên rồi biến mất.

Ánh mắt Hàn gia thâm thúy, cười đến ý vị sâu xa gắp thức ăn cho nàng: "Công tử gầy yếu như vậy, vẫn nên ăn chút ít."

Nàng chỉ cảm thấy ánh mắt kia dường như có thể nhìn thấu tâm tư của nàng, lại ôn nhã cười về, cũng gắp món ăn: "Hàn gia ngày lo trăm việc, càng nên ăn nhiều mới phải."

Hàn gia vui vẻ hơn, hỏi như vô tình: "Xem cử chỉ của công tử, có thể biết là công tử nhà giàu, sao không đọc sách để làm quan, lại muốn kinh doanh?"

Nàng cười khẽ: "Tại hạ cũng muốn biết, Hàn gia khí độ phi phàm, sao cũng như tại hạ?"

Câu trả lời thật khéo léo, nâng đối phương lên, lại tránh nặng tìm nhẹ đem vấn đề đá trở về.

Hàn gia cười có phần sung sướng. Ánh mắt lơ đãng gặp Hách Liên Du hờ hững nhìn về bên này, lông mày khẽ động. Hàn gia cúi mắt xuống mím một ngụm rượu, lại giương mắt, có bóng lam chậm rãi đi tới hướng bên này. Hắn cười nói: "Công tử nói đâu phải, công tử hình như có quan hệ sâu với Hách Liên Đại nhân, về sau ta cũng muốn dựa vào công tử."

Nàng mỉm cười kinh ngạc, Hàn gia nói thế không hợp với lẽ thường, chẳng lẽ có bẫy rập gì dẫn nàng? Cẩn thận đáp: "Hàn gia đề cao tại hạ rồi, tại hạ cùng với vị Đại nhân kia vốn không quen biết, còn muốn xin Hàn gia tiến cử mới phải."

Một tiếng động nặng nề vang lên, chỉ cảm thấy mặt bàn có chút rung động. Tay áo màu lam thêu chỉ vàng bỗng nhiên chống bên người nàng, lộ ra đốt ngón tay thon dài có lực. Thân thể nàng căng cứng, quanh thân chỉ ngửi thấy hương bạc hà quen thuộc trên người hắn. Hách Liên Du cúi người ghé vào bên tai nàng, tiếng nói lạnh như ma âm, chỉ nghe hắn cười nhẹ: “Nếu công tử muốn thân cận với ta, đâu còn cần Hàn gia tiến cử.” Nặng nề cầm cổ tay của nàng, cũng không để ý mọi người trong phòng, chỉ kéo nàng lảo đảo ra ngoài.

http://tieulun.hopto.org

Chương 44: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (17)

Tay hắn mạnh mẽ giữ chặt cổ tay nàng như kìm sắt. Hồng Phi sau lưng cố gắng bước nhanh theo. Đỗ Minh bước nhanh như bay, ngăn trước mặt Hồng Phi. Thanh Thuỵ lại chậm một bước, hai tay nắm lại sau lưng, bước lên sóng vai với Đỗ Minh.

Hồng Phi trừng mắt như chuông đồng, nhưng lại không thể làm gì.

Dù là quan hàm hay võ công, hắn cũng không đủ để đối kháng với hình bộ thượng thư.

Hai người đã ra khỏi tiệc rượu, nàng vặn cổ tay nhíu mày cười: "Đại nhân làm như vậy, không sợ tổn hại đến thân phận sao?" Hắn mạnh mẽ vung tay đấm lên tường với một lực thật lớn, nhất thời làm cho nàng đầu váng mắt hoa. Chưa thể thở phào một hơi, làn hương bạc hà thơm ngát đã xộc tới, hắn chống tay giữ nàng lại trong hai cánh tay, tiếng nói trầm thấp ấm áp bên tai nàng: "Thì ra ta vốn không quen biết với Mạn Nhi."

Môi của hắn quá gần, hình như chỉ hơi chút nhúc nhích sẽ áp vào tai nàng, nàng cứng lưng trợn mắt: "Tại hạ chẳng qua chỉ gặp gỡ Đại nhân vài lần, cũng không thể coi là quen biết."

"Ồ, thật sao?" Hắn ác ý ghé sát vào thêm chút ít, hơi thở nóng hổi phun bên gò má, chỉ cảm thấy giọng hắn nhẹ nhàng, lại vang lên trong màng tai ong ong: "Vậy là ai, qua đêm trong phủ ta, ngày hôm sau cũng không có một lời cám ơn."

Không biết có phải nàng nghĩ nhiều hay không, chỉ cảm thấy hắn gằn giọng ở hai chữ "Qua đêm". Bỗng nhiên cảm thấy khô nóng, không kìm lòng được mà sờ đến thắt lưng, dấu răng sớm đã biến mất, lại như vẫn còn ở đó. Đầu óc bỗng lẫn lộn, như thấy một ngón trỏ thon dài lướt qua vòng eo, chậm rãi cúi người, mái tóc đen bóng rơi lả tả trên da thịt, mang theo một chút cảm giác mát, rèm phù dung hắt màu lên gương mặt của bọn họ, chỉ thấy hắn cúi đầu nặng nề cắn trên da thịt trần truồng...Thân thể nàng run lên bần bật. Bước chân loạng choạng rút lui cung kính xoay người thi lễ, che khuất gò má nóng

lên trong nháy mắt: “Đa tạ ân thu giữ của Đại nhân ngày đó...”

Hắn nhíu mày cười: “Đến giờ mới nói cảm ơn chỉ sợ là muộn rồi.”

Nàng tức giận, trừng mắt lên nhìn hắn. Hồng Phi xa xa nhìn thấy có điều bất ổn, cực kỳ lo lắng, liền hỏi: “Công tử, có cần ty chức đưa ngài trở về không?” Một câu này như nước lạnh dội xuống, trong nháy mắt làm nàng thanh tỉnh. Nàng mặc nam trang, giữa ban ngày ban mặt, hắn đương nhiên sẽ không như thế nào đối với nàng, nàng đương nhiên cũng phải cư xử theo thân phận hiện tại. Cuối cùng cũng trấn định lại, cười cực kỳ chân thành khách khí: “Thật đúng là tại hạ sơ sẩy, ngày sau sẽ phải đến cửa tạ tội, về sau mong Đại nhân chiếu cố nhiều hơn.”

Ngữ khí lành lạnh lễ phép khách khí như vậy, thật là có thể đẩy người cách xa ngoài ngàn dặm. Thượng Quan Mạn cong khóe môi, trong nội tâm bỗng nhiên thoải mái một cách khó hiểu, chọc hắn tức chết!

Hách Liên Du hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt quả thật lạnh đến đáng sợ, chỉ cảm thấy không khí giữa hai người như làm người khác ngạt thở. Hắn nhìn nàng thật sâu, bỗng nhiên lại nở nụ cười: “Đối đãi với Mạn Nhi, ta đương nhiên sẽ càng phải chăm sóc thật tốt.”

Một câu đương nhiên, từ đôi môi mỏng của hắn thoát ra, luôn có bản lĩnh làm cho người ta mặt đỏ tới mang tai. Thượng Quan Mạn vô cớ đỏ bừng mặt, lạnh lùng quay đầu: “Nếu Đại nhân không có chuyện gì nữa, tại hạ xin được cáo lui trước.” Nói rồi phát tay áo bỏ đi, Hách Liên Du cũng không ngăn cản nàng.

“Ủa, đây không phải người bên cạnh Tử Thanh sao?”

Giọng Ngũ hoàng tử thật lớn, từ xa xa đã nghe thấy. Thượng Quan Mạn dừng lại, chỉ có điều không dám quay đầu lại, lại nghe tiếng bước chân, nghĩ rằng cũng không phải mình hắn. Ngũ hoàng tử sớm đã nhìn thấy Hách Liên Du, cười ha ha: “Tử Thanh quả nhiên ở trong này!”

Hách Liên Du chắp tay đứng đó, chỉ thấy một số hoàng tử, đi đầu là thái tử đang sải bước đến, hơi cúi đầu: “Thái tử Điện hạ.” Rồi thích thú cười nói:

“Chư vị Điện hạ sao lại cùng nhau đến đây?”

Thái tử tỏ vẻ cực kỳ không kiên nhẫn, cũng không đáp lời. Ngũ hoàng tử nói: “Thất đệ nhậm chức công bộ thượng thư, huynh đệ chúng ta tổ chức ăn mừng cho đệ ấy.” Hắn liếc nhìn thấy Thượng Quan Mạn đang xoay lưng về phía mọi người đang muốn bước đi nhanh, ánh mắt đảo qua Hách Liên Du, nhíu mày nói: “Đây là ai, người này thật vô lễ.” Liền bước lên một bước, chỉ một ngón tay về phía bóng lưng bé nhỏ của nàng: “Này, ngươi, tới đây!”

Nàng đột nhiên dừng bước, trong lòng bỗng trở nên khẩn trương. Nếu bị mọi người nhận ra, sự tình có lẽ không đơn giản như vậy. Bọn họ sẽ hỏi nàng xuất cung như thế nào, thầm nhủ rằng tuyệt đối không thể nói ra, cho dù lùi một bước trả lời qua loa, nhưng Đế Cơ một mình xuất cung, cũng không phải là chuyện nhỏ, nếu liên lụy đến Cố Tiệp Dư... nàng hoảng sợ đến mức toàn thân rịn mồ hôi.

Bỗng nghe thấy thái tử không kiên nhẫn mở miệng: “Ngũ đệ, đệ so đo với một kẻ không quen biết để làm gì.”

Ngũ hoàng tử la lên: “Hắn làm như không thấy chúng ta, đây là miệt thị hoàng tộc.” Thất hoàng tử cười nói: “Ngũ Ca, chúng ta thường phục xuất hành, người không biết không thể trách.” Ngũ hoàng tử lại nói: “Giờ thì biết rồi.” Thấy Thượng Quan Mạn không nhúc nhích, cơn tức càng tăng mạnh, cười lạnh nói: “Ngươi quay lại ta xem!” Nói liền bước qua níu bả vai nàng.

Tay áo bào màu vàng gần trong gang tấc, năm ngón tay như móng ưng xòe ra thăm dò, một khi bị hắn nhận ra... trong lúc này, nàng chỉ còn cách là xoay người về phía Hách Liên Du đang đứng cách nàng gần nhất.

Hương bạc hà đầy lồng ngực.

Hắn lại giang hai cánh tay đón lấy nàng.

Mọi người kinh ngạc.

Hách Liên Du chỉ cười khẽ ở bên tai nàng: “Mạn Nhi có thể yêu thương ta như vậy, lòng ta rất an ủi.” Thượng Quan Mạn tức giận thầm nhéo trước ngực

hắn một cái. Mặt hắn không biến sắc ngẩng lên, vòng tay quanh chiếc eo nhỏ nhắn của nàng cười điên đảo chúng sinh: "Hầu gái trong phủ bướng bỉnh, làm cho chư vị Điện hạ chê cười."

Chúng hoàng tử bừng hiểu ra, thì ra là cơ thiếp trong phủ nữ giả nam trang cùng đi với hắn, Hách Liên Du không vui, cơ thiếp này liền giận dỗi. Ngũ hoàng tử cười thâm thúy: "Tử Thanh, ngươi cũng phải cẩn thận một chút, tính tình Chiêu Dương gần đây không tốt." Thái tử cười lạnh: "Tính tình của nàng ta có khi nào tốt."

Các vị hoàng tử biết rõ hắn cùng với mẹ con Hà Hoàng hậu xưa nay không hợp, không tiện nói chen vào. Tứ hoàng tử cười nói: "Tử Thanh trong ngực có mỹ nữ, sợ là không thể cùng đi với chúng ta."

Hách Liên Du cười hỏi: "Các Điện hạ muốn đi đâu?"

Ngũ hoàng tử cười có phần mập mờ: "Nghe nói Phong Nguyệt lâu có vị Huyên cô nương nổi danh xinh đẹp, chúng ta đi ngắm thử xem."

Thượng Quan Mạn nghe thấy liền nhíu mày, thái tử cũng đi sao? Nàng xiết chặt quần áo Hách Liên Du một cách vô thức. Hắn hơi nheo mắt, bỗng nhiên xiết chặt lấy nàng, nhất thời làm cho nàng khó thở.

Trên mặt Thái tử hơi có chút nóng vội, trách mắng: "Không phải nói là đi một chút rồi về ngay sao, còn không mau đi!"

Ngũ hoàng tử hì hì cười nói: "Dạ dạ, quyết không làm cho hoàng tẩu phát giác." Lời nói khiến chúng hoàng tử "hì" cười. Mắt phượng của thái tử lạnh lùng quét qua, Ngũ hoàng tử lập tức ngượng ngùng: "Tam ca đừng giận, thần đệ ta nhất thời nhanh miệng."

Thái tử hừ lạnh một tiếng, lơ đãng liếc ngang người đang ở trong ngực Hách Liên Du. Khuôn mặt kia bị Hách Liên Du che hơn phân nửa, ẩn ẩn chỉ thấy vành tai trắng nõn khéo léo của nàng, eo lưng bé nhỏ, như cổ nhân nói, thêm một phân thì quá béo, giảm một phân thì quá gầy chính là như thế. Bào phục của nam không rườm rà như hoa phục của nữ, ngược lại càng tăng thêm sự thú vị, hết sức đáng yêu mê người. Thái tử nhất thời có chút hoảng hốt, không

biết nếu như nàng giả trang thì sẽ như thế nào.

Nghĩ vậy làm cho thái tử càng muốn ngắm thêm vài lần, càng nhìn lại càng cảm thấy quen mắt, trong lòng bỗng nhiên trống rỗng, càng thêm bất an. Nhất thời ngờ vực vô căn cứ bực bội đầy ngập, không khỏi mở miệng: "Nử tử bên cạnh Tử Thanh tất nhiên là cũng cực kỳ phi thường, sao không cho cô gặp một lần."

Ngũ hoàng tử kinh ngạc: "Tam ca, người sao lại có ý với nữ nhân của Tử Thanh!" Thái tử nhíu chặt chân mày, tứ hoàng tử khẽ quát một tiếng: "Ngũ đệ!" Ngũ hoàng tử im lặng.

Lại nghe Hách Liên Du cười khẽ: "Chỉ sợ phải khiến Điện hạ thất vọng rồi, nữ nhân của ta, đương nhiên chỉ có thể để ta ngắm."

http://tieulun.hopto.org

Chương 45: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (18)

Trong nội tâm nàng khẽ run lên.

Rất nhanh nhắm mắt lại, chỉ mong nhanh chóng dập tắt đám lửa đang bập bùng trong lòng, càng thân cận như vậy, nàng càng không dám buông thả bản thân.

Thái tử thấy hắn không muốn, không tiện miễn cưỡng, liếc nhìn nàng một cái, sau cùng bỏ đi cùng chư vị hoàng tử.

Đợi đoàn người đi xa, nàng vội thu người đứng cách xa vài bước. Hắn hơi có chút ngạc nhiên, rồi chợt bình tĩnh lại, ánh mắt màu lam rơi xuống trên mặt nàng, tĩnh mịch không đáy.

"Hồng Phi." Nàng không nhìn Hách Liên Du. Thái tử quả nhiên là đã phát giác điều gì, nàng phải nhanh chóng trở về: "Chúng ta về kỳ xã." Nói rồi liền cất bước đi nhanh. Hồng Phi nhất thời có chút khó hiểu, buông con chồn trắng cung kính thi lễ với Hách Liên Du, bước nhanh đuổi theo. Con chồn trắng quay đầu nhìn Hách Liên Du, "Chit" một tiếng rồi chạy theo sau lưng nàng.

"Thập nhị muội!"

Thái tử bước chân xông vào, La cô ngăn không được, bà ngồi trên ghế đá thêu hoa, thấy thế liền đặt chiếc khăn vào cái làn bên cạnh, tiến đến ngăn bước hắn: "Thái tử Điện hạ, Điện hạ đang nghỉ ngơi."

Thái tử đột nhiên sinh nghi: "Thời gian này nàng đều như vậy sao?"

La cô nói: "Từ lúc hủy mặt đến giờ đều như vậy..." Bà nói liên miên như đang cằn nhằn cái gì. Thái tử sải bước đi qua, trong lòng nặng nề, giống bị ai vò xé cực kỳ đau đớn, chỉ nghe "Rầm" một tiếng, có lẽ đã dùng lực rất lớn, cửa phòng điện bên mở toang, cánh cửa tung ra, tiếng vang lên ong ong.

Thái tử bước một chân vào bậc cửa cao cao, bỗng nhiên ngây ngẩn cả người.

http://tieulun.hopto.org

Thượng Quan Mạn mặc áo tơ trắng ngồi ngay ngắn trước bàn sách, một tay cầm tay áo, một tay chấp bút, dưới tay nàng là giấy Tuyên Thành nhẹ như lông hồng, bị gió thổi qua, nháy mắt bay loạn rồi rơi xuống đất, nàng điềm tĩnh quay mặt lại nhìn hắn: "Tam ca?"

"Ồ." Thái tử xấu hổ đứng sững tại chỗ, một lúc sau mới cất tiếng: "Cô... Cô tới thăm muội một chút." Khẽ âm thầm thở dài một hơi.

Ánh mắt tràn đầy ý cười, nàng đứng lên nói: "Tam ca vào phòng ngồi đi."

Trong phòng tràn ngập mùi thơm nhàn nhạt trên người nàng, vừa rồi không phát giác, bây giời mới phát hiện có làn hương ngọt ngào ùa vào mặt. Phòng của Thượng Quan Mạn mặc dù không xinh đẹp lãng mạn như khuê phòng của những cô gái khác, nhưng rốt cuộc cũng là phòng của cô nương chưa lấy chồng, không phải nam tử nói vào là vào, cho dù là vị hôn phu tương lai của nàng... Thái tử đỏ mặt, quanh co nói: "Không được."

Quay đầu lui ra, đi vài bước, lại dừng chân, chậm rãi nắm tay, ngữ khí có chút đè nén: "Thập nhị muội, trước khi ta đăng cơ, muội... đừng lấy chồng."

Lời nói này thật đột ngột, nàng khẽ giật mình: "Tam ca nói gì vậy?"

Thái tử cười khổ, quay mặt lại, ngữ khí trở thành trêu chọc: "Cô sẽ tìm vị hôn phu tốt cho muội."

Nàng cũng không để ý, cười nói: "Được."

Trong mắt hắn lập tức sáng ngời, trịnh trọng nói: "Muội đã đồng ý, không được phép đổi ý!"

Nàng cảm thấy buồn cười: "Uh, ta đồng ý."

Thái tử lập tức cười rạng rỡ như ánh mặt trời.

La cô lại "phì" cười ra tiếng: "Thái tử bảo bọc như vậy, về sau Điện hạ làm sao lập gia đình đây." Thân thể thái tử cứng đờ, khuôn mặt lại trầm xuống:

“Muốn làm muội phu của cô, phải qua cửa của cô trước mới được.” La cô kinh ngạc, vốn muốn nói chuyện Hồng Phi với hắn, lúc này cũng không dám mở miệng. Thái tử chợt nhớ tới: “Đúng rồi, cách xa Hách Liên Du một chút.”

La cô và Thượng Quan Mạn liếc nhau. La cô nở nụ cười: “Điện hạ nói gì thế, Hách Liên Đại nhân là ngoại thần, mỗi ngày chúng ta đều ở trong thâm cung, sao có thể gặp hắn.”

Trong nội tâm thái tử phức tạp, chỉ nói: “Như vậy cũng tốt.” Đức Tử vừa mới đuổi tới trong nội viện, vẫn còn ở chỗ này thở hồng hộc, khóe môi thái tử cong lên, cười nói: “Ta sẽ dâng sớ lên phụ hoàng, xin người ban phủ đệ bên ngoài cho ta, chờ ta chuyển ra ngoài cung, muội đến chỗ của ta, so với ở đây tự tại hơn.” Dứt lời khoát tay về phía nàng, sải bước đi mang theo Đức Tử.

La cô chậc chậc lưỡi: “Thái tử này, tới cũng nhanh mà đi cũng mau.”

Thượng Quan Mạn mỉm cười, ánh mắt lơ đãng thoáng nhìn một áo lụa mỏng thêu chỉ vàng, lộ ra phía sau cơ thể cường tráng đó. Vừa rồi mọi sự chú ý đều ở chỗ thái tử, không ngờ có người thừa dịp đến theo, xoay người liền hờ hững vào điện.

Một giọng nói trong trẻo vội vàng vang lên: “Lâm... Lâm Quan tỷ tỷ...”

La cô lại càng hoảng sợ: “Ai u, ai vậy?”

Tiếng nói vừa dứt, một cái một bóng áo vàng từ sau lùm cây cẩn thận đi ra, sắc mặt như trăng rằm, sáng trong rực rỡ, đôi mắt lại như nai con, sợ hãi nhìn chằm chằm vào Thượng Quan Mạn.

La cô rốt cuộc là lão nhân, Đế Cơ trong nội cung mặc dù không có gặp qua toàn bộ, nhưng xem xét tuổi cùng tướng mạo liền có thể đoán ra, thi lễ cười nói: “Đây không phải Diệu Dương Điện hạ sao, mời ngồi.”

Diệu Dương cẩn thận nhìn Thượng Quan Mạn. La cô thấy buồn cười, kéo nàng ngồi xuống ghế đá. Thấy Thượng Quan Mạn vẫn không để ý, nàng nhỏ giọng nói: “Lần trước là muội trách oan Lâm Quan tỷ tỷ, mẫu thân nói tỷ tỷ làm như vậy, là vì tốt cho muội. Là muội không đúng, lúc đó còn ghét tỷ tỷ.”

La cô nghe thấy liền sững sờ: “Điện hạ đang nói cái gì đó?”

Trong mắt Diệu Dương ẩn ẩn có lệ: “Chính là lần đi kiểm tra, ta không muốn. Tỷ tỷ nói với ta, nếu muốn Ngô Tiệp Dư mau chóng mất mạng, ngươi cứ cố gắng làm loạn đi.” Nàng lại cười xòa một tiếng, có phần ngượng ngùng: “Lúc ấy ta còn nghĩ, Lâm Quan tỷ tỷ ác độc như vậy, về sau sẽ không quan tâm người.” Nàng ngẩng mặt lên, vui vẻ cực: “Thì ra tỷ tỷ là vì tốt cho ta!”

Lại thấy Thượng Quan Mạn đã vào điện từ lúc nào.

Diệu Dương chu môi, nước mắt tràn ra tới: “Lâm Quan tỷ tỷ có phải là ghét ta rồi không!”

La cô vội an ủi: “Nếu nàng ghét người, sẽ không giữ người ở đây rồi, Điện hạ chính là mặt lạnh tim nóng.” Diệu Dương nín khóc mỉm cười: “Về sau ta sẽ thường tới, cô cô cũng đừng phiền ta.”

La cô cười nói: “Lão nô làm sao dám.” Trong lòng thầm nghĩ, Diệu Dương Đế Cơ này thật đáng yêu, lại không giống như đang giả vờ.

Tạ Quý Phi và Thất hoàng tử kết thành đồng minh. Hà Hoàng hậu chỉ e là sớm đã đoán được. Mấy ngày gần đây hai người tranh đấu gay gắt, nhất thời chẳng quan tâm bên này, cũng làm cho các nàng sống qua được vài ngày thanh tịnh.

Ngô Tiệp Dư đồng ý để cho Đế Cơ này đến đây, không phải để lấy lòng là cái gì, nhưng nàng thật sự không muốn kéo Cố Tiệp Dư vào trong dòng nước xoáy cung đấu nữa, huống hồ bên ngoài đã sắp xếp ổn thỏa, chỉ cần chờ chút thời gian, nàng sẽ đưa mọi người xuất cung, thật sự không nên có liên quan gì với bất luận kẻ nào.

Thượng Quan Mạn nhẹ nhàng che khe hở trên cửa, kéo, nhấn một cái, lập tức có cuộn giấy bắn ra:

Hàn gia mời du hồ, đi hay không?

Chữ viết thanh nhã, chắc là Phản Ảnh viết.

http://tieulun.hopto.org

http://tieulun.hopto.org

Chương 46: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (19)

Trả lời một chữ, đi.

Ném bút đi, nàng mệt mỏi nhắm mắt. Hàn gia này, bây giờ vẫn chưa thể đắc tội.

Ngoài cửa sổ thật yên tĩnh, nghĩ rằng Diệu Dương đã đi rồi, không thể yên tĩnh hơn được nữa, ngược lại không gian yên tĩnh đến mức buồn tẻ. Nhìn qua cửa sổ, chỉ thấy La cô ngồi trên ghế cúi đầu thêu. Thù Nhi chẳng biết đã ngồi xổm bên cạnh La cô từ lúc nào, chuyên chú nhặt chỉ trong khay đan. Sợi chỉ mỏng manh, dường như nhìn không thấy, bị ánh nắng chiếu vào, thấy một vầng sáng bạc hiện lên trong tay bà.

Không khí an nhàn yên tĩnh như vậy, làm cho người ta cảm thấy không chân thực.

Cố Tiệp Dư ngủ ở chủ điện, ngoại trừ La cô và nàng vào thăm, bà cũng không thường xuyên ra ngoài. Thượng Quan Mạn mới nhớ ra, đã lâu mình chưa nói chuyện với mẹ, trong lòng áy náy không yên. Cửa điện khép hờ, chỉ cần đẩy nhẹ nhàng đã mở, một tia nắng chiếu lên chiếc giường trong điện, chiếu sáng thân người mặc thường phục tơ màu bạc trắng của Cố Tiệp Dư. Tư thái giống như một đoá ngọc lan trắng, lẳng lặng đắm chìm trong ánh mặt trời.

Nàng lên tiếng gọi: “Mẫu thân.”

Cố Tiệp Dư cắn đứt sợi tơ trong tay, ngẩng đầu mỉm cười với nàng. Lại nhẹ nhàng nhét đồ vật trong tay vào một bên. Thượng Quan Mạn khẽ liếc qua, đó là một mảnh vải mỏng thật đẹp, mặc dù không đắt tiền nhưng so với vải mà Thù Ly cung thường dùng vẫn tốt rất nhiều, vải này nhẹ mềm mỏng manh, mơ hồ xuyên thấu, gió thổi nhẹ sẽ bay lên như làn khói... Sau này phải suy nghĩ nhiều. Cố Tiệp Dư mỉm cười kéo nàng đến bên cạnh tủ điêu khắc bằng gỗ lê. Bà bước đi không tiếng động, toàn thân đều lung linh trong sương mù yên tĩnh dày đặc, bóng dáng vẫn còn xinh đẹp như xưa, làm cho Thượng Quan Mạn có thể thấy được vài phần bóng dáng ngày xưa.

http://tieulun.hopto.org

“Két” một tiếng, cửa tủ mở ra, màu sắc diễm lệ chói mắt lan tỏa làm cho người nhắm mắt lại vẫn có thể nhìn thấy một màu đỏ rực, trong mắt nàng ngấn lệ, một lúc lâu sau mới chậm rãi mở mắt ra, chỉ thấy Cố Tiệp Dư vuốt ve bộ lễ phục tân nương đỏ thẫm kia yên lặng mỉm cười.

Nước mắt đang đọng lại giờ đã chảy xuôi trên gò má.

La cô cũng không biết đứng ở cửa ra vào khi nào, chỉ cười: “Bộ đồ này, Tiệp Dư đã mất rất lâu mới làm thành, cả lão nô cũng không được đụng vào.” Thượng Quan Mạn hơi che mặt, La cô cũng không trông thấy, bà tất nhiên là biết rõ, dựa vào tính tình của Thượng Quan Mạn, nhất định sẽ không tự làm đồ tân nương, bà cũng biết, Hồng Phi tất nhiên là không xứng với nàng. Cười mở miệng: “Điện hạ mặc thử xem?”

Cố Tiệp Dư cười nhìn nàng, ánh mắt kia, ôn nhu mong đợi làm cho nàng khó có thể cự tuyệt.

Nhẹ nhàng gật đầu một cái, La cô và Thù Nhi liền tới giúp đỡ một cách nhanh chóng, màu sắc diễm lệ như gấm dệt, làm nổi bật lên hai gò má đỏ hồng. Giữa lông mày giống như cũng lây không khí vui mừng, phản chiếu đôi mắt long lanh sáng ngời. La cô khen không dứt miệng, Thù Nhi bưng đồ cưới, cũng ngượng ngùng mỉm cười.

Nàng cũng đành phải cười.

Nói là đi du hồ, hai tiểu đồng vui mừng nhảy cỡn lên, sắc mặt Hồng Phi khẩn trương nghiêm túc. Phản Ảnh mặc áo xanh mỉm cười đi theo. Từ ngày cái màn trúc vẫn che phủ trong kỳ xã đã lâu được kéo lên, kỳ xã đông như trẩy hội. Mọi người chỉ thấy hắn cười như gió mát, một người thanh cao nho nhã, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mọi người, đương nhiên cũng phù hợp suy đoán của bọn họ, có một người đẹp như vậy kỳ xã cũng thu hút được nhiều nữ lưu hơn. Những người này không như các văn sĩ bình thường hẹn người trong xã đánh cờ. Hắn mang theo mũ trùm đầu. Các nàng có nha hoàn đi cùng, nhẹ nhàng một tiếng: “Xin công tử chỉ giáo.” Tiểu Tam đón lấy một túi vàng hí hửng cười không ngừng.

Nữ giới là tới để ngắm người, đương nhiên không quan tâm đến việc đánh cờ. Một ngày gặp gỡ với kiểu nữ nhân này mười lần, khó được chạm trán với đối thủ, thật sự cũng không có rắc rối.

Thượng Quan Mạn vốn dĩ hơi phản cảm, Phản Ảnh lại tự nguyện, nghĩ lại cũng không chạm trán gì với các cao thủ cờ. Nếu như có chạm trán với kỳ thủ lợi hại, lỡ như nàng không ở đây, thật sự không có cách nào để giải quyết ổn thỏa, để nữ tử ra vào, cũng giảm đi rất nhiều phiền toái, thôi thì cứ mặc kệ hắn...

http://tieulun.hopto.org

Chương 47: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (20)

Ở triều đại trước, tiên vương vì giao thông nam bắc, đặc biệt ra lệnh cho ngàn người đào một cái kênh đào. Đến thời đương kim thánh thượng đặc biệt hạ chỉ tiến hành tu sửa, tàu thuyền lưu thông, dẫn nước tưới ruộng để cho nước chảy càng thêm thuận tiện. Dân cư tụ tập ở Đô thành, bách tính an cư lạc nghiệp, có thể nói đây chính là thịnh thế.

Mùa này đúng là thời điểm tốt để du hồ, bờ sông hoa sen nở rộ thật tươi đẹp. Dòng sông quanh co khúc khuỷu kéo dài vài dặm, mây xanh nhẹ bay, liễu biếc rũ cành đón gió, soi bóng xuống dòng nước trong vắt. Trên bờ người đến người đi, tiến đến ngắm sen tụ tại một chỗ, tiếng cười nói ngày càng nhiều, xa xa vài nếp nhà tường trắng ngói xám, như một bức hoạ trải dài ngút tầm mắt.

Mùa hạ nước dâng lên, mặt sông rộng lớn, trên mặt nước có vô số người cũng du thuyền. Bỗng thấy có một chiếc thuyền hoa lệ với lầu gác chạm trổ đang nhẹ nhàng tiến đến. Thuyền sơn đỏ, khung cửa sổ khắc hoa, có phần bắt mắt. Tiểu Ngũ chăm chú níu ống tay áo Thượng Quan Mạn lại: “Chủ nhân, thuyền này thật đẹp, là tới đón chúng ta sao?” Không đợi nàng đáp, Tiểu Tam cười nhạt: “Lo cái gì, chưa thấy bao giờ à.” Ánh mắt lại thỉnh thoảng liếc nhìn qua. Đoàn người từ trong lầu đi ra, dẫn đầu là người mặc áo trắng đứng trong gió, ánh sáng chiếu lên gương mặt rạng rỡ của hắn, chắp tay đứng ở mũi thuyền, từ xa mỉm cười với nàng.

Thuyền hoa bỏ neo sát bờ, có người dẫn bọn họ lên thuyền. Hàn gia cười như gió nam ấm áp chào đón, hai người chào hỏi vài câu sơ sài. Thuyền chậm rãi khởi hành, lại nghe bước chân lảo đảo sau lưng, kinh ngạc ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy Hồng Phi khổ sở che mũi, trên mặt nửa xanh nửa trắng, nhịn một lúc lâu lại đến bên mạn thuyền ói thật khổ sở.

Phản Ảnh ở một bên nhìn có chút hả hê: “Nhìn ngươi vốn có vẻ lưng hùm vai gấu, thì ra là vịt lên cạn.”

Hồng Phi chỉ lo nôn mửa, đâu còn có sức cãi nhau với hắn, ngược lại Tiểu Ngũ lại trừng mắt nhìn hắn, rồi đưa bàn tay mập mạp như ngó sen nhẹ nhàng

vuốt trên lưng hắn.

Hàn gia nói: "Đạo Chi, dẫn vị tráng sĩ này đến bên trong nghỉ tạm." Thượng Quan Mạn nhìn lên, là người trung niên lúc trước đã gặp. Hắn và Hồng Phi đi ngang qua Thượng Quan Mạn. Hồng Phi cực kỳ xấu hổ, nàng cười: "Xuống dưới nghỉ ngơi đi."

Chỉ còn Phản Ảnh và hai người nhìn bề ngoài có vẻ trẻ con. Hàn gia dẫn nàng lên lầu hai, ngồi bên cửa sổ, rèm cửa được buộc lên, quang cảnh trước mắt trải rộng. Nhẹ nhàng dựa vào rào chắn. Gió từ ngoài cửa sổ thổi vào làm quần áo bay phần phật, xoay mặt nhìn ngoài cửa sổ, thoáng bên bờ có cô gái đang giặt áo, nước chảy trên mặt sông như vạn ngựa chạy qua, vút qua tầm mắt đã không thấy nữa.

Thượng Quan Mạn mỉm cười: "Hàn gia thật có nhã hứng."

Thị nữ bưng trà đến, Hàn gia tự mình rót trà. Bình ấm ly nóng, trà Ô Long tiến cung... Thấy động tác hắn nhẹ nhàng thong thả ưu nhã, gió phất tay áo trắng như múa. Nước trà chảy nhỏ giọt như vẽ ra đường cong ưu mỹ, tôn lên ngón tay thon dài trắng nõn của hắn. Ngoài cửa sổ tiếng nước vỗ ì oạp, có tiếng đàn tranh xa xa truyền đến, trong khoang thuyền yên tĩnh, chỉ nghe thanh âm đàn tranh nhẹ nhàng, gió mát thổi vào mặt, nước xanh trong phản chiếu ánh sáng. Áo của hắn trắng như tuyết, gương mặt trước mắt phong thần như ngọc, vẻ mặt yên tĩnh mỉm cười, giống như đang chìm vào kỷ niệm nào đó. Hương trà chậm rãi lan tỏa, tươi mát thấm mũi, chỉ cảm thấy lòng nhất thời trầm tĩnh lại, rơi vào trong không khí yên tĩnh thoải mái này, giống như đang trong mộng đẹp hương vị ngọt ngào, không muốn tỉnh lại, nàng nhất thời nhìn hắn đến thất thần.

Ngọc dịch về bình. Quan công tuần thành, Hàn Tín điểm binh.

Trong ly trà xanh, lượng nước không nhiều một giọt, không ít một giọt, thật là vừa vặn.

Tay áo trắng bay bay, một đường cong ưu nhã, hai tay thon dài rơi xuống, hai tay của hắn đưa trước mắt nàng, con ngươi đen sáng chói như sao, môi mỏng vẽ lên một đường cong: "Mời."

Ly trà nhỏ tạo hình như ngọc, lộ ra đầu ngón tay trắng nõn của hắn, như còn mang theo mùi thơm ngát của trà xanh. Theo hương trà vương vấn trong mũi, nàng rốt cuộc đã phục hồi tinh thần, cười che dấu sự thất thố của mình. Ngón cái và ngón trỏ nắm ly trà, ngón giữa nâng đáy ly, nhẹ hớp một ngụm nếm thử.

Mắt thấy Hàn gia bưng ly trà nhẹ nhàng ngửi hương trong ly.

Đây là phong trào của triều trước. Trà thịnh hành ở triều trước, quý tộc danh sĩ xem ngửi trà là tao nhã. Đương triều Thánh Thượng thích cờ cũng không chú trọng trà đạo, việc ngửi trà liền cũng dần bị xem nhẹ, trong nội tâm Thượng Quan Mạn chấn động, nhìn hắn khí vũ hiên ngang, quý khí cao ngạo là trời sinh, lại tinh thông trà đạo như thế, chẳng lẽ là con của tiền triều sao?

Trách sao thân thế người này khó điều tra.

Như cảm thấy nàng nhìn đến sững người, đôi mắt Hàn gia cười như trăng cong, mặt Thượng Quan Mạn ửng đỏ lên, vội thu hồi ánh mắt: “Thất lễ.”

Hàn gia cười trêu chọc: “Không sao.”

Thượng Quan Mạn khẽ giật mình, lập tức xấu hổ uống trà, một tiếng không sao này là ý gì, như khuyến khích nàng cứ nhìn tiếp.

Lúc này lại nghe dưới thuyền náo loạn, có người hô to: “Có người rơi xuống nước rồi!”

Kinh ngạc nhìn lại, một đứa bé áo hồng nhạt liều mạng giãy dụa trong nước xanh, mặt hồ lớn như vậy, điểm hồng nhạt này giống như một ngọn lửa lập lòe trong đêm tối vắng vẻ, nhanh chóng bị dập tắt.

Nàng hoảng sợ đứng dậy: “Tiểu Ngũ!” Rồi muốn chạy xuống phía dưới. Hàn gia từ lầu đứng dậy, thấy nàng kích động, một đôi tay nhẹ nhàng níu đầu vai nàng: “Đừng nóng vội, trên thuyền nước đọng không ít “ hắn nói thế, trong lòng nàng nhanh chóng trấn định lại, chỉ nghe Hàn gia quay đầu kêu: “Lâm Bình.” Lời còn chưa dứt, chỉ thấy một bóng đen nhảy xuống nước, bơi về phía điểm hồng nhạt đang giãy dụa.

Thượng Quan Mạn vội đi xuống lầu.

Tiểu Ngũ đã được cứu lên, đặt nằm phía trên boong tàu. Mọi người vây quanh, chỉ thấy sắc mặt Tiểu Ngũ tái nhợt, nhắm chặt mắt nhíu mày, vẫn chưa tỉnh. Phản Ảnh cũng không biết bơi, nhanh chóng ở một bên thở dài. Tiểu Tam "Oa" một tiếng khóc lên. Hồng Phi lảo đảo đi tới, vẻ lo lắng không nói đã hiểu.

Hàn gia nhíu mày: "Tránh ra chút." Mọi người bất giác nhường ra một con đường cho bọn họ. Thượng Quan Mạn nửa ôm Tiểu Ngũ. Hàn gia vén áo ngồi xổm bên cạnh Tiểu Ngũ, vén vạt áo hồng nhạt trên bụng nàng lên, đặt đầu hơi nghiêng lại, rồi nhẹ nhàng nhấn một cái trên bụng nàng. Tiểu Ngũ lập tức ọc ra một ngụm nước, lông mi hơi động, mọi người mừng rỡ: "Tỉnh rồi!"

Hai mắt Tiểu Ngũ đẫm lệ, nhìn Thượng Quan Mạn lo lắng đầy mặt, nhào vào trong ngực nàng khóc ô ô.

Mọi người mới nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ thấy Lâm Bình ngồi một bên vắt áo quần, nước đọng thành vũng. Thượng Quan Mạn khẽ cúi đầu với hắn: "Đa tạ." Động tác Lâm Bình chững lại, thoáng lại giận dữ nói: "Ta cũng không phải vì giúp ngươi!"

Hàn gia cười nói: "Ta bế nàng vào trong khoang thuyền thay y phục ướt đi, tránh để lạnh." Thấy nàng cố hết sức, lại không nói gì đưa tay ra. Thượng Quan Mạn vừa rồi bị Tiểu Ngũ ôm, vạt áo trước ngực cũng ướt. Hàn gia bất giác đảo ánh mắt qua, nói: "Công tử cũng vậy."

Thượng Quan Mạn bất giác đưa tay che trước ngực, như lâm đại địch: "Không cần."

Hàn gia nhẹ giọng nở nụ cười, xoay người bồng Tiểu Ngũ vào khoang.

Ánh mắt Phản Ảnh khẽ động, một đôi mắt đẹp nhìn nàng hồi lâu, lại cởi áo ngoài khoác lên vai nàng, chỉ thấy áo tuyết trắng đứng ở mũi thuyền mở rộng hai tay, gió mát gợi lên áo tơ như sóng trắng dao động, ẩn hiện thân hình

mảnh mai thon dài của hắn, chỉ nghe hắn cười nhẹ: “Thời tiết thật tốt.”

Mọi người trên thuyền cười to: “Người này điên rồi phải không.” Thượng Quan Mạn nhíu mày, chẳng lẽ... hắn nhìn ra cái gì.

Tiểu Ngũ bọc mền mỏng vẫn lạnh run. Hàn gia rót ly trà, ngữ khí ôn nhu: “Uống đi cho ấm.” Đôi mắt Tiểu Ngũ theo dõi khuôn mặt tỏa sáng của hắn, duỗi tay bưng lấy, còn run rẩy mở miệng: “Nếu ta lớn, nhất định gả cho người như ngài.” Hàn gia nhẹ nhàng nở nụ cười: “Thật không?”

“Ừ.” Tiểu Ngũ nghiêm túc gật đầu.

Tiểu Tam thành thật ở một bên, thần sắc uể oải, nghe nàng nói, mới lầm bầm: “Cô nương mà không e lệ.”

Tiểu Ngũ lập tức lật mặt, vểnh môi nói: “Đều là ca, bảo ca hái hoa sen cho ta, ca không đi...” Nhất thời ủy khuất khóc thút thít, Tiểu Tam căng mặt, cũng không nói chuyện.

“Tiểu Tam không sai đâu, việc nguy hiểm như vậy, đừng nói Tiểu Ngũ, dù là Phản Ảnh cũng không chắc là sẽ hái được cho ngươi.”

Thượng Quan Mạn trầm mặt chậm rãi tiến đến. Tiểu Ngũ nhất thời yên lặng, con mắt lóe sáng nịnh nọt nhìn nàng. Thượng Quan Mạn không nhìn vẻ mặt này, xoay đi: “Tiểu Tam, ngươi không trông nom muội muội tốt, phạt ngươi nửa tháng không được ăn kẹo.”

Tiểu Tam tuy uể oải, nhưng lông mày lại giãn ra. Tiểu Ngũ rơi xuống nước, trong lòng của hắn đương nhiên tự trách, bị phạt ngược lại cũng cảm thấy thoải mái chút ít. Thượng Quan Mạn quay mặt lại nhìn về phía Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ vội rụt đầu.

Chỉ nghe trên bậc thang bịch bịch mấy tiếng, một người áo đen ướt sũng đi tới, mọi người nhìn hồi lâu, mới nhận ra Lâm Bình, chỉ thấy trong tay hắn cầm hoa sen vừa nở, đưa ra trước mặt Tiểu Ngũ: “Cho ngươi!”

Hoa sen hồng nhạt tươi đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Ngũ tươi cười

rạng rỡ, Thượng Quan Mạn không khỏi liếc hắn một cái. Lâm Bình lại không được tự nhiên hung hăng trừng nàng, thi lễ với Hàn gia rồi lui xuống.

Tiểu Ngũ quét sạch sợ hãi vì rơi xuống nước: "Ca ca này cũng tốt, ta lớn lên phải gả cho hắn!"

Tiểu Tam thiếu chút nữa té ngã từ trên ghế xuống: "Con gái tốt không lấy hai chồng, muội chưa nghe nói sao."

"Ai cần ca lo!"

"Ta là ca ca muội, đương nhiên được quyền trông nom..."

Lại tiếp tục cãi vả.

Thượng Quan Mạn bật cười, ai làm huynh trưởng cũng cực khẩn trương đối với hôn sự của muội muội nhà mình. Hôm ấy nàng còn ngại phản ứng của thái tử là quá kích, nhìn lại huynh muội này, nàng lại hiểu ra rất nhiều.

Quay mặt lại nói lời cảm tạ với Hàn gia: "Đa tạ Hàn gia ra tay tương trợ." Trong lòng có chút buồn phiền, lại xem như thiếu một món nợ ân tình nữa.

Hàn gia cười ấm áp: "Công tử xưng hô như vậy lại càng lạnh nhạt rồi. Kẻ hèn họ Hàn, tên Cẩn, tự Ngọc Sanh. Công tử gọi ta Ngọc Sanh là được." Thần sắc hắn sáng sủa, mang theo vài phần ấm áp ngày xuân.

Hàn gia đối với người ngoài mà nói có thể nói cực kỳ thần bí. Người biết rõ tên hắn cực ít. Thượng Quan Mạn chẳng qua chỉ gặp hắn vài lần, đương nhiên sẽ không quen thuộc đến mức chủ động hỏi tên, hắn lại tự mình nói ra.

Bắt người tay ngắn, lại càng không cần phải nói đến việc thiếu nợ ân tình của người ta, nàng chỉ phải cười nói: "Hàn... Không, Ngọc Sanh huynh khách khí. Tại hạ họ Cố, tên một chữ Mạn, tự Lâm Dương..." Hàn gia đã cực nhanh tiếp lời: "Vậy liền gọi ngươi là Mạn đệ." Thượng Quan Mạn giật mình, nữ tử không có tên chữ, phía sau là nàng thuận miệng nói. Theo lý hắn cũng nên gọi tên chữ của nàng, ai ngờ chính hắn tự tiện quyết định.

Mạn đệ, Mạn đệ... thật là kiểu xưng hô quái dị.

Hắn lại đưa tay bảo vệ sau lưng nàng, cười nói: “Hôm đó đánh cờ với Mạn đệ, tại hạ một mực canh cánh trong lòng, hôm nay thời tiết tốt, không bằng lại đánh vài ván.” Tay của hắn cách không dừng ở trên thắt lưng nàng, thần kinh của Thượng Quan Mạn dường như đều tập trung ở chỗ đó, chỉ cảm thấy tay hắn chưa chạm đến, cũng đã cảm giác thấy sự ấm áp ở lòng bàn tay hắn. Quanh người chỉ ngửi thấy mùi thơm ngát từ áo bào trắng của hắn. Người này thân cận có độ, cũng không thất lễ, lại... cũng không cảm giác được không đúng chỗ nào.

http://tieulun.hopto.org

Chương 48: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (21)

“Bùm” một tiếng, sóng nước ngập trời.

Hình như đã bị va chạm kịch liệt, thân thuyền nghiêng ngả chao đảo, cánh cửa sổ đập loạn xạ, bàn ngã xuống đất, đồ sứ rơi vỡ, trong thuyền lập tức trở nên hỗn độn. Thượng Quan Mạn đứng không vững, lảo đảo lui về phía sau, thấy sắp đập đầu vào mảnh sứ vỡ phía sau. Hàn gia tay mắt lanh lẹ, bắt được cổ tay của nàng kéo vào trong ngực. Lúc này thân thuyền lại chao đảo, nàng không khống chế được, trực tiếp đụng vào. Hàn gia cũng bất ngờ, lực đạo thu thế không được, từ từ lui về phía sau. Trong hỗn loạn cũng không biết hắn đụng phải ở đâu. Hắn “Um” kêu lên một tiếng đau đớn. May mắn đụng vào trên vách thuyền không phải chịu nỗi khổ ngã sấp xuống, thân thể hai người lại va mạnh vào nhau.

Chỉ nghe tiếng thở loạn, trái tim người bên cạnh nhảy lên vững vàng mạnh mẽ. Nửa cánh tay hắn giữ chặt sau lưng của nàng. Tay áo dường như đang lưu hương, thấm vào toàn thân tinh mịn cực nóng, nhất thời lại chảy mồ hôi, thân thuyền lại từ từ ổn định.

Bỗng nghe tiếng khiển trách nhẹ nhàng của một nam tử: “Xảy ra chuyện gì?” Ngay lập tức đã nghe có người hồi bẩm: “Làm cho Đại nhân bị sợ hãi, lái thuyền không chú ý, đâm vào thuyền bên cạnh.”

Khoảng cách quá gần, như ở ngay bên cạnh, nàng không khỏi quay đầu đi, lướt mắt qua khung cửa sổ mở rộng ra, chỉ thấy cửa sổ khắc hoa của một lâu thuyền (thuyền có tầng) khác gần trong gang tấc. Một người mặc thường phục màu lam thêu chỉ vàng chắp tay đứng trước cửa sổ, thần sắc ủ dột.

Cơ hồ đồng thời, cầu thang dẫn lên vang lên tiếng bước chân. Lâm Bình và Phản Ảnh chưa thấy người đã thấy tiếng: “Hàn gia (Công tử) người không sao chứ?” Thanh âm vừa dứt, nhìn thấy tình hình trong khoang thuyền, lập tức đều sững sờ tại chỗ.

Người đứng trong buồng nhỏ trên tàu đối diện nghe được động tĩnh, bỗng nhiên quay mặt lại, trông thấy hai người ôm nhau một chỗ, đôi mắt màu lam

chợt sâu. Lúc này cũng có vài quan viên đến hỏi thăm Hách Liên Du, nghĩ là vì chuyện vừa rồi nên mời hắn đến du hồ. Chư vị quan viên chen vào, làm cho sự chú ý của Hách Liên Du giảm đi không ít.

Thượng Quan Mạn mới xấu hổ tách ra, Hàn gia nhẹ nhàng thở ra, đè lại ngực mỉm cười ho một tiếng, trêu tức: "Mạn đệ đâm vi huynh không nhẹ."

Thần sắc hắn khoan thai, không thấy chút khó khăn nào, nhưng trên mặt Thượng Quan Mạn lại hơi đỏ lên, lúng túng nói: "Vừa rồi làm phiền Ngọc Sanh huynh."

Hách Liên Du đối diện vốn dĩ đang nói chuyện với các vị quan viên, bỗng dưng quay mặt lại.

Hàn gia cười vô tội, cách cửa sổ vội vàng cười chắp tay hướng về Hách Liên Du: "Thì ra Đại nhân cũng tới du hồ, thật là trùng hợp."

Trên mặt Hách Liên Du không thấy một chút ấm áp, nhàn nhạt gật đầu: "Uh." Đảo qua Thượng Quan Mạn, lơ đãng kéo cổ áo, nói: "Xuống dưới nói chuyện."

Hàn gia mỉm cười: "Mời." Chờ hắn xoay người, mới mang theo mọi người cùng nhau xuống lầu. Lòng Thượng Quan Mạn có khúc mắc, nói: "Ta không đi nổi nữa." Hàn gia khẽ giật mình, cũng không muốn gây khó xử cho nàng.

Lâu thuyền hai bên đều đã lên boong tàu thương lượng đối sách. Thân thuyền chậm rãi di động, cũng không tổn thương bao nhiêu. Nước sơn đỏ trên cột lớn lầu một của Hàn gia bị cọ xát tạo ra vài lỗ hổng lớn, đổ vỡ rất nhiều bát trà và bàn ghế. Thuyền đối phương lại không có tổn thất. Nghe nói thuyền này là vị quan to trong triều đình mua. Hách Liên Du đặc biệt đến du hồ, cũng không ngờ xảy ra chuyện này.

Đều là nhờ thể diện của Hách Liên Du, hai bên thống nhất rất nhanh, lâu thuyền lại đi. Hách Liên Du đảo qua đoàn người Hàn gia, cũng không gặp bóng dáng người nào đó, lại cười: "Hàn gia không mời chúng ta đi lên thuyền một chút sao?"

http://tieulun.hopto.org

Hàn gia vội chắp tay: “Sớm đã có ý đó, chỉ sợ gây đường đột cho Đại nhân.”

Hách Liên Du không nói tiếng nào, thẳng bước lên thuyền. Mọi người trên thuyền sớm đã chờ trên boong tàu, đồng loạt quỳ xuống đất hành lễ: “Tham kiến Đại nhân.” Hách Liên Du khẽ gật đầu, để Hàn gia dẫn hắn vào khoang thuyền. Hách Liên Du lại thẳng tắp chạy lên lầu hai, ánh mắt Hàn gia lóe sáng: “Trong khoang thuyền bừa bộn, chỉ sợ Đại nhân chê cười.”

Hách Liên Du cười lạnh: “Những chuyện không nên thấy đều đã thấy rồi, còn sợ cái khác sao?”

Trên mặt Hàn gia hiện lên vài tia hứng thú, rồi lại lặng yên như không thấy, bất đắc dĩ phải dẫn hắn lên lầu hai.

Ai ngờ, sớm đã “vườn không nhà trống”.

Hàn gia cũng kinh ngạc: “Cố công tử?”

Người trung niên tên là Đạo Chi nói: “Bẩm Đại nhân và Hàn gia, Cố công tử lưu lại lời nhắn, nói là trong xã có việc, đi thuyền về trước.”

Trên mặt Hách Liên Du thoáng chốc u ám, rất có thể là giông bão sắp đến, khiến Đạo Chi kinh hãi lập tức dừng lại. Hách Liên Du hơi cảm thấy, thần sắc chậm rãi che dấu, nhưng vẻ tối tăm vẫn không tán đi.

Hàn gia cười thong dong: “Tại hạ mới mua trà Long Tĩnh, Đại nhân không ngại ngồi xuống thưởng trà.”

Ngữ khí của Hách Liên Du lộ ra vẻ không quan tâm: “Trà của Hàn gia tất nhiên là tốt.”

Mấy người ở dưới thuyền. Hồng Phi vịn một gốc cây liễu sắc mặt trắng bệch. Phản Ảnh ở một bên che mũi, nhíu mày đưa khăn, nói: “Cũng không thấy ngươi ăn bao nhiêu, sao lại có thể ói đến mức như vậy.”

Tiểu Ngũ cầm hoa sen nước mắt lưng tròng, hiển nhiên đau lòng: “Hồng Phi ca ca, ngươi cố chịu đựng một chút.”

Hồng Phi tiếp nhận khăn lau miệng một vòng, chà chà vài cái lại đưa cho hắn. Phản Ảnh sợ tới mức đẩy tay ra, khăn rơi xuống đất, hắn cũng không nhìn, chỉ trợn mắt nói: "Ngươi lau rồi còn đưa cho ta!" Hồng Phi tức nói: "Một đại nam nhân, khiến cho mình thơm như vậy làm gì?"

Mặt Phản Ảnh tức giận tái đi: "Thế này còn nói là thơm, văn nhân dùng xông hương làm mẫu mực. Anh chàng lỗ mãng như ngươi toàn thân mồ hôi thối rình, ta còn không chê ngươi thối, ngươi lại ngại ta!"

Hồng Phi chột dạ, đầu óc cũng chậm, lại cùng hắn tranh luận chủ đề nhàm chán này, nói: "Nam nhân có vị mới gọi là đại trượng phu, dáng vẻ không giống như ngươi!"

Phản Ảnh không chút hoang mang đưa ra bằng chứng: "Trên người công tử cũng thơm, ý của ngươi là công tử không phải nam nhân!"

Hồng Phi mãnh liệt đỏ mặt lên, quýnh lên nói năng lộn xộn: "Ta... Ta không có ý đó..."

Phản Ảnh chặn đứng hắn: "Chúng ta đều thơm, chỉ có ngươi thối, cũng là ngươi không bình thường." Hồng Phi ấp úng tức giận hung hăng đạp cây liễu một cước, lá liễu rơi rào rào, thoáng qua nụ cười ý vị sâu xa của Phản Ảnh.

Thượng Quan Mạn vốn là chờ Hồng Phi thoải mái chút ít rồi đi, không ngờ hai người lại đang cãi cọ, trong nội tâm buồn cười, chỉ nhìn xa xa đến xuất thần. Ông lão đưa bọn họ qua lại chở khách tới, là hai nam nhân trung niên ăn mặc gọn gàng áo vải xám, nhìn như là người bán hàng rong, đầu vai vá vải bố vô cùng bẩn, trên lưng có hành lý. Hai người thanh toán ngân lượng, đi vào phố..

Thượng Quan Mạn lơ đãng đảo qua, trong lòng kinh ngạc, giày nhìn bẩn và cũ, nhưng lại không có dấu vết bị mài mòn.

Đợi hai người đi xa, mới kêu mọi người đi, nhưng lại trùng hợp, hai người kia vừa vặn tiện đường với bọn họ. Trên đường đi đám người Phản Ảnh cãi nhau ồn ào, hai người phía trước lại cẩn thận trầm mặc. Trong nội tâm

Thượng Quan Mạn càng nghi, đã thấy một người kéo một người đi đường, hỏi: “Xin hỏi phủ tứ hoàng tử đi như thế nào?”

Người qua đường vừa chỉ đường vừa khuyên: “Các ngươi đây là muốn đến quý phủ hoàng tử buôn bán sao, ta khuyên các ngươi đừng phí tâm tư...”

Người trung niên kia vội cười: “Tiểu nhân là người bên ngoài, nghe nói tứ hoàng tử thích đồ cổ, liền mang theo chút ít tới.”

Người đi đường kia lắc đầu đi.

Thượng Quan Mạn bất giác đi theo hai người hồi lâu. Hồng Phi cảm thấy khác thường, mọi người liền có chút trầm mặc. Hai người kia quẹo trái quẹo phải, một lúc lâu sau không đi đúng đường, chỉ sợ đã phát giác có người theo dõi. Bỗng hai người quẹo vào, trong nội tâm Thượng Quan Mạn cảnh giác, hô: “Đứng lại!”

Hai người bỏ chạy!

http://tieulun.hopto.org

Chương 49: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (22)

Hồng Phi đã đuổi lên, tuy là mệt lả vô lực, rốt cuộc vẫn mạnh hơn ba người bọn họ. Hai người kia đấu với Hồng Phi, Hồng Phi giật hành lý bên hông một người xuống. Người nọ tiến lên đoạt lại liền bị Hồng Phi ngăn lại. Phản Ảnh xoay người nhặt lên, nâng hành lý lên cho Thượng Quan Mạn. Bên trong lại là những cái hộp lớn nhỏ, mở ra từng cái, cũng không có cái gì, đều là chút ít đồ cổ lưu hành một thời. Nghe nói tứ hoàng tử cực yêu mến cái này, bởi vậy rất nhiều người vì danh mà đi hiến vật quý, được tứ hoàng tử chọn trúng thì ngay lập tức có thể gà chó lên trời. Đang nghi hoặc, ánh mắt chạm đến một cái hộp sơn đen, trong vô số cũng không dễ thấy, tim nàng lại đập như trống.

Mở hộp ra, chỉ thấy lờ mờ một điểm xanh ngọc choáng ra, đầu ngón tay chưa sờ liền thấy thanh mát trơn bóng, lờ mờ cảm thấy điêu chính là long ngư phượng điểu... Trong nội tâm nàng kinh hoàng, lại "Cộp" một tiếng đậy cái hộp lại, nặng nề bọc hành lý lại. Đầu ngón tay run nhè nhẹ, thấy sắc mặt nàng cực kỳ không tốt, Phản Ảnh kìm lòng không được gọi: "Công tử."

Nàng mới hoảng sợ hoàn hồn.

Tuyệt sẽ không nhận lầm, nàng sanh ở hoàng cung, vàng ngọc bảo khí từ nhỏ đã tiếp xúc, thứ đồ bình thường, thực sự không thể giấu nàng được.

Trên đời này, điêu khắc long ngư phượng điểu lại không dễ có. Màu xanh ngọc có thể so với của trời, không phải cổ ngọc bình thường có thể chứng kiến. Đó là... Hoà Thị Bích dùng để điêu khắc ngọc tỷ truyền quốc, thiên hạ chỉ có một khối này.

Nghe đồn ngọc tỷ truyền quốc truyền lưu qua các thời đại. Đến thời Tiên đế công thành, Hoàng đế tiền triều bị bỏ mình. Đại thần của hắn mang theo ấu đế lao xuống vách núi, ngọc tỷ cũng mất tích theo.

Đương kim Thánh Thượng vẫn luôn than thở "Thiếu ngọc tỷ truyền quốc".

Cẩn thận nghĩ đến, đại thọ Hoàng đế hình như sắp đến... Nếu vật này đến trong tay tứ hoàng tử, hắn chỉ dâng tặng lễ vật đơn giản như vậy sao? Ngọc tỷ

này nếu bị người biết rõ, không biết sẽ tạo ra bao nhiêu gió tanh mưa máu... Hai tay Thượng Quan Mạn bưng lấy, chỉ cảm thấy như bỏng tay. Chợt cảm thấy bóng đen lóe lên trước mắt, thanh âm khẩn trương của Hồng Phi vang lên bên tai: "Công tử cẩn thận!" Nàng chưa kịp kinh hoảng, cái hộp trong tay đã bị đoạt mất, nàng biết rõ giá trị của vật ấy, gắt gao nắm. Người nọ cướp đoạt không được, đạp một cước vào bụng nàng. Nàng đau đến mức co rút, hai tay không tự giác buông ra. Hồng Phi bị tên còn lại cuốn lấy, tức giận kêu to: "Đồ khốn kiếp các ngươi ăn gan hùm mật gấu rồi!"

Mắt thấy người nọ nhảy lên đầu tường, biến mất tầm mắt.

Phản Ảnh dẫn Tiểu Ngũ, Tiểu Tam bước lên phía trước đỡ nàng: "Công tử!" Người nọ dùng mười phần lực. Nàng cảm thấy tứ chi đều co rút, trên trán nàng chảy ra mồ hôi to như hạt đậu, lại cũng không dám cử động.

Lại nghe mấy tiếng cười chế giễu vang lên quanh quẩn ngõ hẹp, nghe như tiếng kêu của dơi trong bóng tối, làm cho người ta sởn tóc gáy. Tiểu Tam mãnh liệt rùng mình một cái, lại nghe nhánh cây rung loạn lên, có tiếng người thê lương rên "A!". "Ầm". Một bóng đen từ một bên tường khác ngã xuống, thoáng chốc máu thịt mơ hồ. Mọi người cẩn thận xem xét, chẳng phải là người chạy trốn vừa rồi sao. Cả kinh, Phản Ảnh vội che mắt Tiểu Tam, Tiểu Ngũ.

Tên còn lại thấy thảm trạng đó sợ tới mức lướt qua mặt tường biến mất không thấy dấu vết.

Có người từ chỗ quẹo dạo bước tới, thường phục màu lam xanh biếc như biển sâu thêu chỉ vàng tinh xảo, sáng quắc rực rỡ. Bên người hắn là một người gầy áo đen, xấu xí, thật giống như một con dơi, quả nhiên là Đỗ Minh.

Thanh âm trầm thấp tại bên tai: "Có thể đứng dậy không?" Đau đớn tựa như bị dao găm đâm trúng, chạy dọc trong máu xương, nàng cơ hồ khó có thể cất lời. Hắn đưa tay vòng qua vai nàng, thuận thế đem nửa người nàng dựa vào trong ngực mình. Phản Ảnh giống như bị khí thế của hắn trấn áp, kìm lòng không được mở ra.

Nàng nhẹ nhàng thở ra, cố đứng lên, trên tay hắn bỗng nhiên nặng, ánh mắt

lợi hại: “Đau đến như vậy, ngươi còn chứng tỏ cái gì.” Thượng Quan Mạn bất động, nếu từ chối nữa, lại lộ vẻ kiểu cách, lại thở hắt ra: “Đa tạ Đại nhân, ta nghỉ một lát sẽ không sao.”

Một tiếng Đại nhân, làm cho ánh mắt của hắn thay đổi liên tục.

Đỗ Minh nâng hành lý chứa hộp sơn đen tung lên, lại nhẹ nhàng tiếp được, dường như cảm thấy ném không đủ cao, lại tiếp tục tung hứng... Thượng Quan Mạn chỉ cảm thấy túi kia có hoa văn làm nhức mắt nàng. Nếu hắn biết rõ bên trong là ngọc tỷ truyền quốc truyền lưu ngàn năm, còn có thể ngang nhiên tung hứng như vậy hay không.

Hách Liên Du mở miệng: “Ngươi đang tranh đoạt thứ này.”

Nếu ngọc tỷ rơi vào trong tay hắn... Trực giác cảm thấy cực kỳ nguy hiểm. Trong đầu nàng lập tức có tiếng chuông vang lên mãnh liệt, lưng cũng không tự giác cứng lại, nhất thời quên cả đau, lại chỉ sợ giấu đầu hở đuôi, càng khiến hắn hứng thú, nói: “Nhìn có vẻ khả nghi, cùng xem một chút nào.”

“Uh.” Hắn mỉm cười: “Không biết bên trong là vật gì.”

Nàng không dám chớp mắt, cười nói: “Thực sự chưa kịp xem.”

Hắn lại nheo mắt, ánh mắt sâu xa, ung dung nói một câu: “Có lẽ là vật quan trọng.” Tim nàng bỗng nhiên bị xiết chặt, tự nhiên kéo căng. Đây có thể nói là đồ vật đại biểu cho giang sơn xã tắc, quyết định vận mạng mọi người. Cuống họng nàng khô cứng, chỉ sợ hắn nhất thời cao hứng sẽ nói, mở ra nhìn một cái. Vật kia đang trên tay Đỗ Minh, muốn mở ra rất dễ dàng.

Huống hồ cuối cùng là hắn giành được. Tuy là nàng phát hiện trước, nhưng kẻ mạnh là kẻ chiến thắng. Nàng tâm phục khẩu phục. Bên cạnh của hắn, đương nhiên toàn là tàng long ngọa hổ. Nhưng vật kia lại không thể rơi vào trong tay hắn.

Hắn cũng rốt cuộc không nói gì, chỉ giữ bờ vai nàng nâng dậy, nói: “Khá hơn chút chưa?”

Tất cả tâm tư của nàng đang ở trên ngọc tỷ, trên bụng cũng không còn cảm giác đau đớn như trước, có lẽ nghỉ ngơi chút, đã giảm bớt rất nhiều. Hắn lại cúi đầu, hơi thở ấm áp phất tại bên tai: "Vì sao lại trốn tránh ta."

Nàng buồn bực, bây giờ không phải là lúc nói chuyện này. Phản Ảnh, Hồng Phi đều giương mắt nhìn hai người. Nàng không tiện nhiều lời, hơi giãy đầu vai, mắt thấy hàng mi dày của hắn đặc biệt có một tầng bóng đen trên đôi mắt màu lam. Ánh mắt kia, lại làm cho người nhìn không thật, nàng vội quay đầu nở nụ cười: "Đại nhân đang nói cái gì."

Hắn cười khẽ, tiếng nói trầm thấp: "Gọi là Tử Thanh nghe một chút."

Nàng sững người, quay phắt đầu nhìn hắn, đây là tình huống gì, hắn có ý gì?

Hắn càng vui vẻ, nhưng lại giống như đang uy hiếp và dụ dỗ một đứa bé: "Nếu gọi, ta đem cái hộp kia cho ngươi."

Thượng Quan Mạn không biết nên khóc hay cười: "Đại nhân đang nói giỡn với tại hạ sao?" Phân lượng của ngọc tỷ truyền quốc, gọi hắn một tiếng "Tử Thanh" liền chắp tay dâng cho người ta sao?

Thần sắc Hách Liên Du không hề giống như đang đùa: "Cơ hội chỉ có một lần." Hồng Phi duỗi cánh tay tới. Thượng Quan Mạn thuận thế thoát ra khỏi hai tay của hắn, ánh mắt Hách Liên Du lạnh lẽo: "Chúng ta đi."

Thân thể nàng cứng đờ, bỗng nhiên quay đầu: "Đợi chút!"

http://tieulun.hopto.org

Chương 50: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (23)

Hắn ngoái đầu nhìn lại.

Chỉ thấy nàng cách xa Hồng Phi một mình đứng ở trước. Ngoài tường cành lá dày đặc lộ ra áo trắng không tì vết của nàng, giống như một bức tranh đậm màu. Nàng buông hạ ánh mắt, dưới lông mi dày đậm có một bóng tối nhàn nhạt, lại khó kiềm chế mà ửng đỏ mặt. Nàng quay đầu đi chỗ khác: "Tử... Tử Thanh."

Hách Liên Du kinh ngạc, nhưng lại nở nụ cười, chỉ cảm thấy trời đất vạn vật thất sắc. Hồng Phi và Phản Ảnh không hiểu chuyện gì. Đỗ Minh vung tay, túi kia vẽ một đường vòng cung trên không trung, Hồng Phi vững vàng tiếp được.

Thoáng thấy sự vui vẻ trong mắt hắn, nàng khẽ cắn môi, cũng không quay đầu lại mà đi nhanh.

Hách Liên Du cười nhìn bóng lưng nàng rời đi, nhất thời đứng đó hồi lâu.

Đúng dịp trong nội cung có tiệc nhỏ, Hoàng đế sai người thiết yến tại Thuỷ Cung điện - điện bên của Càn Khôn điện. Đặc biệt chỉ không gò bó theo quy định ngày thường, không cho phép hai người tham dự, không biết sao nói ra một câu: "Người ở lãnh cung cũng gọi lên đi." Hai người lại được an bài cho một vị trí nhỏ bé.

Chúng hoàng tử vương phi đã tới, gặp mặt chỉ có hàn huyên, chỉ nghe nội thị xướng danh, mọi người chia làm hai dãy bên trong điện, mới thấy hoàng thượng và Hoàng hậu sóng vai vào điện. Mấy phi tần sau lưng, mọi người quỳ lạy. Hoàng đế hô bình thân, mọi người lại lạy, mới ngồi xuống.

Hoàng đế đang mặc trách bào[1] vàng sáng thêu mây tím hạc trắng. Đây là thường phục, sắc mặt hiền lành. Ánh mắt sắc bén thấy rõ, quét qua mọi người, nhìn đến Hách Liên Du, lại hiển lộ vài tia hiền lành của phụ thân: "Tử Thanh, ngồi bên cạnh trẫm."

Lúc này mọi người sớm đã ngồi xuống. Hà Hoàng hậu bên cạnh Hoàng đế. Thái tử, hoàng tử và chúng tần phi phân trái phải hai bên. Tiếp theo mới là chúng vương phi Đế Cơ. Hoàng đế ra một lời này, chúng hoàng tử đều ngạc nhiên nhìn về phía thái tử, rốt cuộc có chút hả hê. Gương mặt tuấn lãng của thái tử mỉm cười nói không sao cũng không nhúc nhích.

Hà Hoàng hậu tươi cười: "Còn không mang thêm đĩa cho Thượng Thư Đại nhân, thất thần làm cái gì."

Tào Đức tự mình thêm vị trí cho hắn, sắc mặt Hách Liên Du vẫn như thường, nói: "Tạ thánh ân."

Đế Cơ vốn dĩ ngồi cùng một chỗ, chỉ thấy một nữ tử diễm lệ liên tiếp nhìn về phía Hoàng đế, búi tóc dày đậm như gấm như mây cài một cây trâm hoa thược dược màu vàng, nổi bật lên khuôn mặt như trăng sáng. Áo ngắn tứ hợp tua tua như ý, rơi xuống váy màu đỏ thạch lựu. Bên hông treo cẩm thạch cá nhả châu, nhẹ nhàng kìm giữ làn váy lay động, thật là cao quý diễm lệ. Đúng là Chiêu Dương.

Chợt nghe một hồi mùi thơm lạ lùng quanh quẩn. Nguyệt Dương cực kỳ hâm mộ hỏi: "Chiêu Dương tỷ tỷ xông hương gì, thật là thơm!" Giọng Hoa Dương ê ẩm: "Đó là hương Tây Vực, nghe nói phụ hoàng chỉ thưởng Hoàng hậu nương nương và Chiêu Dương tỷ tỷ." Đế Cơ khác tất nhiên là vừa ghen tỵ vừa ao ước. Chiêu Dương chỉ mím môi cười.

Không biết Hách Liên Du nói gì đó, trên mặt hai người Đế hậu đều vui vẻ. Hà Hoàng hậu nói nhỏ vài câu bên tai Hoàng đế. Hoàng đế vuốt cằm, cười nói: "Chiêu nhi, đến bên cạnh trẫm, đều là người trong nhà, không cần giữ lễ tiết như vậy. Trẫm còn muốn nghe ngươi kể vài chuyện vui."

Mặt Chiêu Dương lộ vẻ vui mừng, mím môi xinh đẹp cười tạ ơn: "Tạ phụ hoàng mẫu hậu."

Chiêu Dương đi sang ngồi, cười cười nói nói với ba người. Bức tranh người một nhà vui vẻ hòa thuận, những người khác như trở thành người ngoài. Sắc mặt thái tử xấu hổ, không nói tiếng nào ngồi ở chính giữa Hách Liên Du và hoàng thượng, rốt cục không thể nhịn được nữa, thấp giọng nói với Hoàng đế

rồi nửa chừng rời tiệc. Thái Tử Phi muốn nói lại thôi, đôi mắt trông mong nhìn hắn rời tiệc mà đi.

Nam nữ trái phải hai bên, Kim Đồng Ngọc Nữ, ông trời tác hợp đó là bình thường. Mọi người thấy nhưng không thể trách. Ánh mắt lại mập mờ đến cực điểm. Đế Cơ đều nói, ngày thường Chiêu Dương mặc dù lui tới mật thiết cùng Hách Liên Du. Hoàng đế vẫn mắt nhắm mắt mở, công nhiên gọi hai người đến ngồi cùng như vậy. Nhưng vẫn là lần đầu, xem ra chuyện tốt của hai người đã tới gần. Thượng Quan Mạn đột nhiên cảm thấy bực bội, nhìn thấy Ngô Tiệp Dư đang lôi kéo Cố Tiệp Dư nói chuyện, cũng ra khỏi buổi tiệc.

Vô thức đi tới gốc cây bạch quả[2] già trước điện, gió thổi qua, tiếng xào xạc vang lên. Ánh mặt trời chói mắt từ dưới mái hiên chiếu xuống, rơi xuống trên áo đỏ thẫm thêu chỉ vàng rậm rạp, rực rỡ tràn ngập các loại màu sắc, nhưng nhìn người nọ lại chỉ thấy cô tịch.

Nàng đứng ở phía sau hắn, nhìn hắn hồi lâu, một lúc lâu sau mới lên tiếng gọi: “Tam ca.”

Thái tử quay đầu lại, nhìn thấy nàng bỗng mỉm cười: “Thập nhị muội, là muội à.” Lại nói: “Không ở bên trong cùng Tiệp Dư, đi ra đây làm gì.”

Nàng nói: “Ở trong đó buồn bực, đi ra ngoài hít thở không khí.”

Sau đó là một khoảng lặng, ánh sáng chiếu vào trong điện, phản chiếu ánh vàng xinh đẹp của những đồ vật bằng vàng. Gió xuyên qua tạo ra một tiếng rất nhỏ. Thái tử cúi đầu, cười nói: “Muội cũng nhìn thấy, trong mắt phụ hoàng đâu còn có đứa con trai như ta.”

Nàng nhíu mày nói: “Tam ca hồ đồ rồi, phụ hoàng dù có yêu thương Hách Liên Du, nhưng trên người của ca mới giữ máu phụ hoàng, đây là điều không ai có thể thay đổi.” Hắn không khỏi cười lạnh: “Giữ lại máu của người thì thế nào, vị trí thái tử này chẳng qua là hữu danh vô thực mà thôi.” Nàng bỗng nhiên ngơ ngẩn, không nghĩ hắn lại nói ra lời nói ủ rũ thế này, nhất thời cũng không biết tiếp lời như thế nào.

Thái tử nhất thời nhanh miệng, nói xong đã có chút ít hối hận, thấy nàng ngây ngốc đứng ở đó, hoa phục nặng nề giống như có thể đè bẹp thân thể gầy yếu của nàng, liền cảm thấy áy náy, nói: "Thập nhị muội, ta... ta chỉ muốn..."

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt phượng của hắn chau lên, đen bóng lo lắng, áy náy như đứa trẻ, không khỏi ôn nhu nói: "Tam ca phải nhớ rõ, họa là từ miệng mà ra."

Thái tử mới thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Cô hiểu."

Thượng Quan Mạn trong lòng vẫn nhớ đến ngọc tỷ, lại không biết giao cho hắn như thế nào mới tốt. Ngọc tỷ này là một thứ bỏng tay, nhưng cũng là một lợi thế cực tốt. Nếu thái tử dâng ngọc tỷ lên, danh chính ngôn thuận giải quyết cái hoạ nhức đầu này, còn có thể hòa hoãn quan hệ phụ tử đây là việc nhất cử lưỡng tiện.

Nàng thầm nghĩ, nên tìm một cơ hội đưa cho hắn mới phải.

Sau tiệc Hoàng đế mang theo chúng hoàng tử du hồ. Hách Liên Du đương nhiên cũng ở trong đó. Trong nội tâm thái tử không vui, liền tìm cớ trở về phủ. Hà Hoàng hậu kêu chư vị tần phi giúp việc nhà. Cố Tiệp Dư cũng không tiện từ chối, đến cuối cùng chỉ còn lại mình nàng.

Trong nội cung mới trồng hoa hải đường. Cành hoa trắng nõn kiều diễm, từ xa nhìn lại, đủ màu rực rỡ. Nàng nhớ tới khi còn bé cũng cực kỳ yêu hoa, mỗi khi nở liền làm rộn muốn ra ngoài hái. Hoa trong nội cung nàng không được đụng đến, bị phát hiện là sẽ bị một trận đòn. Mẫu thân khéo tay, dùng lụa dư làm thành cánh hoa, tìm chút ít hương rắc lên, cắm ở trên tóc, mỗi lần khẽ cử động, hương thơm phảng phất như là hoa thật.

Chợt cảm thấy sau lưng có người. Thân thể nàng bị xiết chặt, đang muốn quay đầu lại, miệng lại đột nhiên bị người bịt lại từ phía sau. Trên người người nọ xông hương. Mùi hương nồng đậm thấp kém vô cùng. Nàng ù tai, đến mức cơ hồ không thở nổi, cũng không biết người nọ dùng bao nhiêu lực, không bao lâu liền hôn mê bất tỉnh.

Tỉnh lại thì lại nghe cả phòng ầm ĩ, hình như có người đang buộc chặt cổ tay

của nàng, làm cho nàng không thể động đậy. Một bàn tay hung hăng véo nàng. Nàng lập tức nhíu lông mày. Nàng thực sự đã tỉnh. Mắt bị bịt kín. Nàng càng muốn giãy dụa. Lực đạo trên cổ tay lại nặng hơn. Hình như có người đến trước mặt, mùi hương rất nhẹ, nhẹ thoáng qua chóp mũi, là mùi hương tốt nhất. Người ngoài cung tất nhiên không dùng đến, nàng bất giác thở phào một cái, may mắn nàng còn đang trong nội cung. Mặc dù không biết là bị người phương nào trói lại, còn một chút may là vẫn còn ở trong cung. Nàng dù sao cũng là Đế Cơ của Thánh Thượng. Họ tối thiểu sẽ không lấy mạng của nàng. Cũng không biết hành động người nọ ra sao, chỉ nghe tiếng ống tay áo tuôn rơi, liền có một giọng nói già khuyên nhủ: "Chủ tử, đừng đánh mặt, sẽ khiến cho người ta lưu lại chứng cớ."

Nàng biết là vì che giấu thân phận nên gọi vậy, trong cung này, "Chủ tử" ở đâu ra. Nàng kia dường như giận dữ phất tay áo, mang theo gió thổi qua hai má của nàng, làm tóc bay loạn..

Có tỳ nữ tiến lên cởi cổ áo của nàng. Móng tay giòn lạnh cào trên cổ, làm cho nàng run rẩy một hồi. Nô tài lại thuận thế cào mạnh từ cổ nàng xuống, đau đến nhíu mày. Nàng chán ghét nhíu mày: "Cút ngay."

Chỉ nghe thanh âm vừa rồi cười vang lên: "lại còn bướng bỉnh, để xem lát nữa ngươi còn bướng bỉnh không." Liền cất giọng nói: "Chuẩn bị xong chưa." Ngay lập tức liền nghe thấy vài cung nữ cùng đáp: "Xong cả rồi ạ."

Lòng của nàng đột nhiên lạnh, tiếng to lớn như thế, chỉ sợ chủ nhân sau lưng cũng không đơn giản, nói không chừng liên quan đến những phi tần trong nội cung. Ý nghĩ trong đầu nàng xoay nhanh, suy nghĩ mẫu thân không biết có vô tình đắc tội người nào hay không, tạo được cơ hội cho người ngáng chân bà, nhất thời liền toát ra một thân mồ hôi lạnh. Trên đầu chợt nhẹ, vật trang sức trên tóc liền bị giật mạnh xuống. Đau đến mức mắt nhòa lệ, y phục trên người đột nhiên bị xé rách đến tận thắt lưng, da thịt tuyết trắng cả thân liền lỏa lồ bên ngoài, mang theo cảm giác mát lạnh như kim châm. Trong nội tâm nàng sớm đã hiểu được phần khuất nhục này không thể thoát, nhục nhã đến tận đây, thân thể sớm đã run rẩy không ngừng.

Nàng ngẩng đầu lên, cắn răng lên tiếng: "Ta không biết các ngươi là ai, nhưng xin ngươi nhớ kỹ, hôm nay đụng đến ta một phần, ngày khác nhất định

trả lại gấp mười!”

Vừa mới nói xong, trên mặt liền “Bốp” đã trúng một bạt tai mạnh mẽ, chỉ nghe thanh âm kia liên tiếp khuyên nhủ: “Chủ tử bớt giận.” Quay mặt lại cả giận nói: “Đâm cho ta!”

Ngự hoa viên như ngập trong biển hoa, Hoàng đế làm như tâm tình vô cùng tốt, dẫn chúng hoàng tử bước chậm trong đó, thỉnh thoảng sung sướng cười to, có nội thị lặng lẽ đến trước mặt Hách Liên Du, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ. Hắn có chút nhăn lông mày, quay đầu chỉ thấy nói nhỏ vài tiếng với Hoàng đế đang cùng các hoàng tử cười cười nói nói, rồi mới lặng lẽ xuống dưới.

Trên vai cực đau đớn, hình như có kim vô cùng nhọn lại cứng cắm vào trong thịt, lại mạnh mẽ rút ra. Trên trán nàng thấm mồ hôi, cực lực cắn răng. Nàng đã dần mất sức ngã xuống đất, hình như lại có kim đâm xuống. Nàng cơ hồ rõ ràng cảm thấy được cây kim vào trong thịt. Thân châm nguội lạnh và máu thịt ma xát phát ra tiếng chói tai.

Đó là hình phạt riêng trong nội cung quen dùng trừng phạt cung nữ. Loại phương pháp này không dễ bị người khác phát giác, cũng không phát ra sự cố, lại vô cùng tàn nhẫn đau đớn nhất, làm cho người ta muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.

Trong nội tâm nàng đau đớn, nỗi đau như mồi dẫn lửa, lan đến tất cả khung xương. Trên người đều đau đớn, dường như lập tức có thể sụp xuống, không thể chống đỡ nổi thân thể này của nàng. Nàng không khỏi hoảng hốt nghĩ, không phải sẽ chết chứ.

Hình như thấy nàng muốn ngất đi, thanh âm kia rất xa vang lên: “Đủ rồi, cũng đừng để xảy ra án mạng.” Nghe thấy tiếng bước chân nhỏ vụn xuyên qua bên người nàng, cổ tay được tháo ra, vô lực rủ xuống trên mặt đất, bước chân càng lúc càng xa. Chóp mũi của nàng vẫn lượn lờ mùi thơm, trong đầu đột nhiên lóe lên, lửa giận thẳng đến mi tâm, trong nội tâm lạnh đi: “Đúng là nàng ta!”

Ý thức dần dần mơ hồ, rốt cục chống đỡ không nổi, ngất đi, lại vẫn không quên cố gắng kéo lại y phục của mình.

http://tieulun.hopto.org

Cũng không biết trải qua bao lâu, xung quanh yên tĩnh, hoảng hốt làm như năm mười mấy tuổi, một mình ở trong phòng ngủ trưa. Phía ngoài có ánh sáng xuyên thấu qua cửa sổ soi sáng trên màn hơi mỏng, kỳ quái, bóng lá cây chiếu lên chiếc rèm nhảy nhót, như là ánh nến buổi tối hắt hiu. Trong phòng mùi cháo ấm bốc lên, biết là phải dùng cơm trưa rồi, chợt nghe một thanh âm màn trúc bị chạm vang lên. Cố Tiệp Dư rảo bước tiến vào phòng, cười mắng: "Mau dậy đi, lười như vậy, để xem từ nay về sau ai dám lấy con."

Trong nội tâm đột nhiên lướt qua chua xót, nàng gần muốn khóc lên, mới phát giác dưới mặt lạnh buốt, hình như sắp đông cứng rồi. Nàng gian nan mở mắt, thấy mình bị bỏ lại trong một ngôi đền bỏ hoang. Trong điện âm u tối lạnh, chính mình nằm vật xuống trên mặt đất, tứ chi đã tê dại.

Mới phát giác động một ngón tay đều khó khăn, chỉ cần động đậy, liền khiến toàn thân đau đớn, thân thể càng không dám nhúc nhích, nàng nằm trên mặt đất một hồi, rốt cục miễn cưỡng ngồi dậy.

Cửa điện lại đột nhiên mở, ánh sáng mạnh ùa vào, làm cho mắt nàng đau nhức. Nàng không tự giác nghiêng đầu, lại tạo ra một trận đau nhức. Ánh sáng từ cửa ra vào bắn tới chiếu sáng đá xanh trên mặt đất tối như mạ vàng. Ánh sáng dụng lên một bóng người màu tối cao to, kéo dài đến bên chân của nàng.

Nàng ngửa mặt lên nhìn sang, đúng là hắn.

Hắn mặc trên người triều phục màu tím, bị ánh sáng sau lưng chiếu, quanh thân lại thành màu ánh kim. Ánh sáng chiếu vào ngọc hắn mang theo trên lưng, chỉ cảm thấy mỏng như cánh ve, sáng long lanh nhức mắt. Hắn chắp tay đứng ở cửa ra vào nhìn nàng, trong đôi mắt thâm thúy tĩnh mịch lóe sáng khó dò.

Bóng người cao quý chói mắt, xa xôi làm như không thể chạm tay.

Hắn bước nhanh đến đỡ nàng. Nàng đột nhiên sinh chán ghét. Tay áo rộng lạnh lùng phất qua đầu ngón tay thon dài của hắn, liền lảo đảo đứng dậy, sửa sang lại quần áo, bước qua trước mặt hắn.

Chưa đi vài bước, trước mắt tối sầm lại.

Tỉnh lại đã thấy màn lụa mềm mại, hương ấm nhẹ nhàng, ánh đèn mờ nhạt loang lổ đầy đất. Màn lụa rủ xuống thấp thoáng hé mở, chỉ mơ hồ thấy bài trí trong phòng. Nàng nằm sấp trên chăn tơ lụa phủ gấm, da thịt trên lưng lại một tia cảm giác mát thấm. Lúc này mới cảm giác trên người mình không có mảnh vải, đột nhiên liền một thân mồ hôi lạnh, giãy dụa đi tìm vật để mà che. Đầu vai lại bị một người không thương hương tiếc ngọc kéo trở về.

Tay của người kia mang theo cảm giác mát nhàn nhạt, như dòng sông chập chờn trong ngày mùa hè, chợt có mùi hương cực nhẹ ùa lại. Thân thể của nàng dần dần căng thẳng, lại cúi đầu vùi mặt trong chăn phủ gấm, cơ hồ ngừng thở, liền thấy ngón tay lành lạnh của người nọ đặt trên da thịt. Sau đó dùng tay chấm thuốc mỡ từ từ xoa. So với ôn nhu thiếu một phần, so với thô bạo nhiều một phần. Nghĩ đến trong phòng trừ hắn ra cũng không có người khác. Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, thỉnh thoảng nghe đồng rò một tiếng "Đinh" giòn vang, sau đó chính là trầm mặc đáng kể. Bên giường thả một chiếc đèn hoa sen, ngọn đèn xuyên thấu qua màn mỏng rơi xuống trên mặt, có lẽ chính là ảnh mờ nghiêng loang lổ.

Mặc dù không biết đang ở đâu. Thượng Thư Đại nhân tiếng tăm lừng lẫy tự mình bôi thuốc cho nàng, quan tâm nàng như thế, cũng làm cho nàng có chút thụ sủng nhược kinh. Giương mắt nhìn hắn, giống như đang suy đoán dụng ý thực sự của hắn. Bỗng giật mình tay của hắn theo lưng một đường xuống phía dưới, một đường lành lạnh lại như có lửa thiêu, cuối cùng đỏ mặt, quay lại nói: "Ta tự mình làm."

~~~
~~~

http://tieulun.hopto.org

Chương 51: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (24)

Tay của hắn cũng không vì vậy mà dừng lại, vẫn chậm rãi cúi người. Vài sợi tóc rủ xuống trên vai. Quan phục màu tím trên người hắn được dệt từ vải lanh, chạm tay vào cảm thấy rất mát. Đường may phức tạp phối hợp với sợi tóc vướng trên da thịt, tạo cảm giác khó chịu. Nàng không khỏi nhíu mày, vầng sáng chiếu trên khuôn mặt tuấn tú như núi hàn băng của hắn cho thấy rõ là hắn đang tức giận.

Thật là buồn cười, nếu không phải là vì hắn, nàng cũng sẽ không phải chịu vũ nhục như thế, hắn lại còn tức giận lên. Nàng chợt nhíu mày, dựa vào tình hình hôm nay, Hoàng đế nhất định sẽ không làm chuyện không tính toán. Hắn quả nhiên muốn tìm chỗ dựa cho Hà Hoàng hậu. Hai nhà kết thông gia, dù cho thái tử đăng cơ, cũng sẽ bảo vệ mẹ con Hà Hoàng hậu chu toàn.

Nàng khinh miệt mỉm cười, thật là giỏi tính toán.

Cùng là con gái của ông nhưng đã có khi nào ông tính toán cho nàng.

Nghĩ như vậy, nhìn người trước mắt đều cảm thấy ghét, bỗng nhiên khép vạt áo ngủ lại, mặt lạnh lùng nói: “Không nhọc lòng Đại nhân hao tâm tổn trí.” Động tác của Hách Liên Du hơi dừng lại, nhíu mày thật sâu nhìn nàng. Nàng quay phắt người đi, mắt nhìn chằm chằm vào tua trang trí tinh tế dưới rèm.

Vì sao là hắn, mỗi lần đều là hắn.

Nàng nắm chặt cổ áo, như muốn giữ chặt trái tim không thể khống chế của mình, nhịn không được muốn dựa vào gần, nhịn không được mà nhớ đến... Ngoài điện loáng thoáng tiếng gọi của nữ tử: “Điện hạ ——” thanh âm quen thuộc, đúng là Thù Nhi. Như đánh đòn cảnh cáo, xúc động tràn ngập bắt đầu khởi động trong nội tâm đột nhiên tan đi. Nàng sao còn có thể cho là hắn đang giúp nàng, không nhìn đến hắn mà xách váy bước nhanh ra điện. Dây thắt lưng tung bay theo gió, lướt qua tạo cảm giác mát mẻ, chỉ đọng lại dư hương quanh quẩn.

Ánh mặt trời rực rỡ, đâm thẳng vào đáy mắt, nháy mắt bỗng cảm thấy nước mắt muốn trào ra.

Thần sắc Thù Nhi lo lắng: "Điện hạ, người đi đâu, làm cho nô tỳ lo lắng gần chết!" Bên cạnh nàng còn có Diệu Dương, sợ hãi nhìn nàng muốn nói lại thôi. Trên trán thấm mồ hôi rịn, có lẽ tìm nàng hồi lâu. Thù Nhi thấy nàng từ trong điện đi ra, theo phản xạ nhìn lại hướng đó, thoáng thấy hình như một người đứng ở đó. Trong điện ánh sáng mờ nhạt, chỉ thấy dáng vẻ thâm trầm, áo màu tím lay động như nước, đường cong lướt qua tạo thành ánh bạc chói mắt, cửa điện "Ầm" một tiếng rồi đóng lại, sau đó không còn nhìn thấy nữa.

Thù Nhi giật mình xuất thần tại chỗ. Thượng Quan Mạn nhàn nhạt một tiếng: "Đi thôi."

Ánh sáng như lụa, chiếu lên bóng dáng nhỏ bé trong điện.

Thượng Quan Mạn khẽ kéo quần áo, nói: "Đi thôi."

Thù Nhi ôm chặt hộp gấm Tùng Hạc Sơn Thủy trong ngực, cẩn thận dè dặt nói: "Vâng" nhưng vẫn chưa cử động, bỗng thấy Thượng Quan Mạn nhẹ nhàng nhíu mày: "Đợi chút." Trong điện cũng không thắp đèn, ánh sáng khép lại chiếu lên thần sắc ngưng trọng của nàng, trong nội tâm Thù Nhi lo sợ. Thượng Quan mạn nói: "Ngươi nhớ kỹ, chớ để Thái Tử Phi nhìn thấy."

Trực giác Thù Nhi cảm thấy giá trị của hộp gấm không nhẹ, kính cẩn nói: "Vâng"

"Nếu Điện hạ hỏi, ngươi phải nói như thế nào."

"Nô tỳ nói, thọ lễ của Thánh Thượng."

Thượng Quan Mạn gật đầu: "Nhất định phải tự mình giao cho thái tử Điện hạ, hiểu rõ chưa?"

Thù Nhi vội đáp: "Nô tỳ hiểu."

http://tieulun.hopto.org

Trên giường trăn trở, trằn trọc khó có thể chìm vào giấc ngủ, khoác quần áo mà dậy. Da chưa bôi thuốc mỡ sưng lên một đường, cảm thấy hơi đau. Thù Nhi chưa trở về, trong lòng cảm thấy bất ổn, nửa phần không an tĩnh được.

Cửa điện cốc cốc mấy tiếng, trong đêm yên tĩnh lại hết sức rõ ràng, trong lòng nàng kinh ngạc, đêm hôm khuya khoắt có thể là ai, cửa "két" một tiếng mở ra. Ngoài điện khắp nơi như dát bạc, chỉ thấy một hộp bạch kim nhỏ lẳng lặng nằm trên bậc thềm ngọc. Gió đêm phơ phất, hoa nhẹ nhàng rơi, thổi không tan ôn hương trong hộp.

"Điện hạ?"

Thù Nhi vừa mới trở về, liền gặp Thượng Quan Mạn mặc áo tơ trắng đứng ở cửa ra vào. Bóng đêm trầm tĩnh, mặt của nàng trắng nõn như sứ, Thượng Quan Mạn kinh ngạc, xoay người vào điện.

Lúc này Thù Nhi mới trông thấy hộp bạch kim nhỏ trên thềm cung, khom người nhặt, kinh ngạc nói: "Điện hạ, người làm rơi đồ." Cửa điện khẽ mở, chỉ nghe thanh âm lạnh lùng của Thượng Quan Mạn: "Ném đi."

Ném?

Hộp nhỏ tinh xảo khéo léo, thật là đáng yêu. Thù Nhi nhìn ngắm, cuối cùng nhịn không được giấu vào trong tay áo.

"Loong coong ——"

Mũi tên sáng lóa mang theo gió lạnh lướt qua, đâm thật sâu vào trong thân cây, cành lá lay động, lá rơi phủ đầy trên đất. Tiểu Tam, Tiểu Ngũ ở một bên vỗ tay bảo hay. Hồng Phi rút mũi tên nhọn vẫn còn mang hơi lạnh ra, đuôi tên rơi xuống dây xích tinh xảo, nhẹ nhàng kéo, đầu tên nhanh chóng thu về trong lòng bàn tay.

Trên mặt Hồng Phi chưa hết kinh ngạc, khen: "Thật đúng là của trời, có vật ấy, không cần phải lo lắng an nguy của công tử nữa." Hắn hơi chần chờ, hỏi: "Ty chức mạo muội, công tử sao lại muốn chế tạo vật phòng thân."

http://tieulun.hopto.org

Tên lùi về bàn tay, chẳng qua cũng như một cái hộp trong lòng bàn tay. Thượng Quan Mạn bỏ vào trong tay áo, sắc mặt u ám. Nàng chưa mở miệng, Phản Ảnh tà tà tựa trên lan can nhẹ giễu cợt: "Lời này của ngươi đúng ngốc, công tử là thư sinh yếu đuối, không tìm chút ít vật phòng thân sao có thể được."

Hồng Phi mặc kệ hắn, cười nói với Thượng Quan Mạn: "Cũng phải, bên người Điện hạ có vật ấy, ty chức cũng yên lòng rất nhiều."

Phản Ảnh lại cười khanh khách không ngừng, tiếng cười ý vị sâu xa. Hồng Phi đỏ bừng mặt, chột dạ trừng hắn. Phản Ảnh cầm một cây quạt hương bồ trong tay, đưa mắt nhìn qua Thượng Quan Mạn mỉm cười.

Xa xa thấy một nam nhân trung niên áo vải xám tới. Tiểu Ngũ đang ôm con chồn trắng, trông thấy ông hì hì nhào tới: "Phụ thân!" Người nọ họ Chu, là phụ thân của Tiểu Tam và Tiểu Ngũ. Khi Thượng Quan Mạn mua nhà này, liền mời hai vợ chồng đến ở chung. Ông Chu trong ngày thường quản lý nhà, bà Chu liền quán xuyến những việc nữ công trong nhà.

Chu bá vẫn vui vẻ, nhẹ khiển trách: "Công tử ở đây, đừng có không biết lớn nhỏ như vậy."

Tiểu Ngũ le lưỡi: "Công tử sẽ không để ý đâu."

Thượng Quan Mạn mỉm cười gật đầu: "Chu bá, có chuyện gì sao?"

Chu bá vội chắp tay nói: "Công tử, có vị công tử họ Hàn cầu kiến."

Họ Hàn?

Thượng Quan Mạn kinh ngạc, nàng biết họ Hàn còn có thể là ai, vội nói: "Mau mời."

Chỉ nghe giọng nam tử cởi mở cười: "Không cần, ngu huynh đã không mời mà tới." Hàn gia một thân áo trắng dưới bóng cây, mang theo Lâm Bình nhẹ nhàng đi đến.

Thượng Quan Mạn vội nghênh đón: “Ngọc Sanh huynh đến thăm hàn xá, sao không nói với ta một tiếng để chúng ta ra cửa đón chào.” Hàn gia cười yếu ớt: “Chính là sợ đệ khách khí như vậy, mới không dám thông báo cho đệ.” Nhìn sang từng người, Hồng Phi đứng ở dưới cây hơi cúi đầu với hắn, Phản Ảnh miễn cưỡng dựa lan can, cũng không biết nghĩ cái gì?

Hàn gia cười nói: “Không thấy đệ ở kỳ xã, thật không dễ dàng mới biết được chỗ đệ ở.”

Thượng Quan Mạn cảm thấy hiếu kỳ: “Ngọc Sanh huynh đến là vì có chuyện khẩn cấp?”

Hàn gia nhíu mày nói: “Không có việc gì thì không thể đến sao?” Thượng Quan Mạn có chút xấu hổ, Hàn gia dường như nhớ ra việc gì: “Ngược lại có một việc, nghe nói tứ hoàng tử giấu ngọc tỷ, bị người ta vạch trần. Long nhan giận dữ, đã làm dư luận xôn xao gần đây không yên ổn, kỳ xã của đệ...” Mắt thấy sắc mặt Thượng Quan Mạn trắng bệch như tờ giấy, ánh mắt hắn khẽ nhúc nhích: “Mạn đệ, đệ không sao chứ?”

http://tieulun.hopto.org

Chương 52: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (25)

Tiễn bước Hàn gia, Thượng Quan Mạn vội vàng hồi cung.

Hoàng đế đã hạ chiếu lệnh, giam tứ hoàng tử vào Thiên Lao, lệnh Hình bộ nghiêm tra việc ngọc tỷ. Một trận mưa lớn mùa hạ, trong nội cung trời u ám. Hoàng đế bị lạnh, mấy ngày nay vẫn nằm trên giường bệnh. Ngự y tề tụ Càn Khôn điện. Hà Hoàng hậu và Chiêu Dương Công chúa khom người phụng dưỡng.

Trong nội cung chỉ thấy cảnh tượng nội thị cung nữ vội vàng, nói năng cẩn thận, làm việc càng thêm cẩn thận. Hình như mùa hè sắp hết, không khí nặng nề cũng theo mùa thu dạo bước mà đến, mỗi một nơi đều bắt gặp bóng dáng của nó.

Đông cung một mảnh vắng lặng, vốn là định một thời gian sẽ chuyển nhà xuất cung, thế nhưng bởi vì việc này liền chậm trễ. Mấy ngày này thái tử đều nhốt mình trong điện không gặp người ngoài, Thái Tử Phi khuyên bảo không có kết quả ngược lại còn bị khiển trách.

Lại có người nói, thái tử lo lắng Long thể, cơm không ăn đêm không ngủ, đau đớn chuyện tứ hoàng tử ngỗ nghịch, rốt cuộc phụ tử liền tâm, huynh đệ huyết thống, trong triều cao thấp đều tán thưởng. Long thể Hoàng đế bất an, các đại thần dâng sớ thỉnh cầu thái tử giám quốc, mấy ngày sau Hoàng đế cũng đồng ý.

Chuyện Tứ hoàng tử giấu ngọc tỷ thực sự bị người chú ý. Tứ hoàng tử một mực khẳng định chắc chắn ngọc tỷ chính là quà sinh nhật chuẩn bị cho Hoàng đế. Hình bộ tia chớp thần tốc, tìm ra một ngọc tỷ khác trong phủ tứ hoàng tử, trải qua giám định mới biết đây mới thực sự là ngọc tỷ.

Trong triều xôn xao, tứ hoàng tử này còn muốn dâng ngọc tỷ giả lên, và tự mình giấu đồ thật sao?

Tứ hoàng tử cũng không nhận tội.

http://tieulun.hopto.org

Mấy ngày sau, Hình bộ dâng tấu sớ, vừa tìm được hai người bán hàng rong vận chuyển ngọc tỷ cho tứ hoàng tử, hơi thở Hoàng đế suy yếu, khoát tay chỉ bảo toàn quyền giao cho Hình bộ xử lý.

Nói về hai người bị bắt này, ngược lại có chút liên quan với nàng.

Nàng lau tay, nước trong chậu vàng gợn sóng, bàn tay trắng nõn như ngọc, hoà lẫn, quả thật đẹp không sao tả xiết.

Nến đã cháy hết một nửa. Thù Nhi quỳ đến mức sắp hóa đá ở cửa đại điện, mồ hôi chảy ròng ròng.

La cô hiếm khi thấy nàng tức giận như vậy, có phần lo sợ, thực sự không dám cầu tình, đành phải tránh đi, nhắm mắt làm ngơ.

Thân hình Thù Nhi đã chao đảo sắp ngã, vẫn không chịu thốt một tiếng. Nàng nhìn thấy, lúc trước chẳng phải cũng vì yêu mến tính tình quật cường này sao, liền mở miệng: "Đứng lên đi."

Thù Nhi ngửa mặt, khóc thảm thiết không thôi: "Điện hạ, nô tỳ thật sự chỉ cho một cung nữ thông bẩm, lại không có người bên cạnh biết rõ nô tỳ đi Đông cung."

Nàng khe khẽ thở dài: "Trong Đông Cung có người nào không phải tai mắt của Thái Tử Phi. Nếu ngươi không lộ ra chân tướng, sao nàng biết trong tay ngươi bưng đồ quan trọng." Nàng vẫn quay đầu, sợ cũng trách không được Thù Nhi, vật bên cạnh thái tử có thứ gì mà Thái Tử Phi không quen thuộc, muốn phát hiện ngọc tỷ cũng không kỳ quái.

Dựa vào thủ đoạn của Hách Liên Du, việc tra ra gia tộc Thái Tử Phi gây nên cũng không khó, khó đoán lại là thái độ của hắn.

An nguy của Tứ hoàng tử cùng với tiền đồ của thái tử đều ở trong tay hắn.

Vốn là tạo thế chân vạc, nếu tứ hoàng tử thất thế, thái tử và Thất hoàng tử tạo thành xu thế nước lửa, chỉ sợ càng không yên ổn.

http://tieulun.hopto.org

Thời gian đầu thu, lá đã ngả sang màu vàng, mới vừa nhìn, cả vườn vàng óng ánh. Án của tứ hoàng tử cuối cùng có kết quả, hai người kia khai ra, thật sự đưa ngọc tỷ đến cho tứ hoàng tử, cũng đã ký tên đồng ý. Tấu chương trình lên, Hoàng đế trầm mặc hồi lâu, cuối cùng hạ bút.

Bãi bỏ tước vị, cách chức làm thứ dân, lưu đày biên cương.

Con ruột của mình ngỗ nghịch, có thể thấy Hoàng đế bị chấn động thật mạnh, sau một hồi bệnh biến này, thân thể Hoàng đế không khoẻ bằng ngày xưa. Như thế xem ra, đắc lợi lớn nhất lại là thái tử, chẳng biết từ lúc nào lời đồn đãi bay loạn, nói là thái tử vu oan hãm hại, tứ hoàng tử hàm oan đi xa. Thái tử cũng không biết ở nơi nào nghe được, tính tình bộc phát, lập tức dâng tấu, yêu cầu dời phủ xuất cung.

Ngày thăng quan ấy, người người đến chúc mừng, duy chỉ thiếu Ngũ hoàng tử và tứ hoàng tử, nhớ tới lúc huynh đệ còn ở với nhau, trải qua biến cố này, chư hoàng tử ảm đạm, cuối cùng tan rã trong không khí u buồn, lại càng lạnh nhạt với thái tử.

Trời trong gió mát, bầu trời quang đãng không mây, nhưng ánh sáng lại không thể chiếu đến trong lòng.

Mặt ngoài xem thái tử đắc lợi, nhưng trong gió, lại ngửi ra hương vị nguy hiểm. Thượng Quan Mạn tựa trên giường xuất thần.

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đằng sau. Vẫn có cảm giác có người một tay thao túng toàn cục, mới đầu tưởng là Hoàng đế, hiện tại xem ra không giống. Nếu thật không phải Hoàng đế, độc thủ phía sau màn này, thật sự là đáng sợ.

Thù Nhi dưới cửa thanh thúy một tiếng: “Điện hạ, Thái Tử Phi đến.” Nàng cũng không kinh ngạc, nhẹ giọng nói: “Biết rồi.”

Thái Tử Phi mặc váy gấm hoa màu bạc thêu như ý, hoa văn xanh rủ xuống, khảm ngọc ngũ sắc ánh sáng rực rỡ, ẩn chứa vẻ uy nghi. Thượng Quan Mạn làm lễ, Thái Tử Phi vội thân mật giữ chặt nàng, mỉm cười nói: “Đều là người trong nhà, những nghi thức xã giao này có thể miễn đi.”

http://tieulun.hopto.org

Thượng Quan Mạn cười nhạt không nói.

Thái Tử Phi cười nói: “Ta tới chính là để nói lời cảm tạ.” Thượng Quan Mạn mỉm cười, bất động thanh sắc mở miệng: “Hoàng tẩu đang nói chuyện gì, Lâm Quan có tài đức gì có thể được chữ tạ của hoàng tẩu.”

Thái Tử Phi nét mặt mỉm cười, cũng không vội mở miệng, lại không gấp gáp nói: “Là ta muốn nói nhờ phúc của Thập nhị muội, nếu không phải nhờ muội, chỉ sợ Hách Liên Đại nhân sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy.”

Lời nói của nàng như lọt vào trong sương mù, Thượng Quan Mạn lại hiểu. Thái Tử Phi chỉ cho là nhờ mặt mũi của nàng, Hách Liên Du mới bỏ qua tất cả đầu mối hướng đến thái tử mà kết án nhanh như vậy, làm cho bọn họ thở phào một cái.

Thượng Quan Mạn không nói, Thái Tử Phi cũng chưa hỏi nàng vì sao lại có ngọc tỷ, chỉ ân cần cầm tay của nàng, nói: “Thập nhị muội, ta tin muội, muội yên tâm, sau này ta nhất định sẽ không bạc đãi muội.”

Nàng nghĩ là đã có được chỗ dựa Hách Liên Du này sao?

Thượng Quan Mạn u sầu ảo não, nhìn qua thần thái sung sướng trong mắt Thái Tử Phi, cuối cùng vẫn không mở miệng.

Nếu có thể thành công thoát thân, nhớ tới vẻ tươi cười như ánh mặt trời của thái tử, trong lòng nàng bỗng nhiên có vài phần áy náy khó hiểu.

Dư âm Tứ hoàng tử bị bỏ tù chưa tan đi, đại thọ của Hoàng đế lặng yên tới. Hà Hoàng hậu cố ý náo nhiệt một phen, sai người tìm đến một đoàn kịch hát nổi danh. Nội thị phía dưới tấn ức nịnh nọt, các loại trò hay thay nhau thể hiện. Nội cung trong nháy mắt vừa vui vừa vênh vang, gấm đỏ khoác cây, đèn màu treo cao, đều thấy cung nữ nội thị khóe môi mỉm cười. Tứ hoàng tử biến mất tựa như khói mây qua, lặng yên rồi biến mất.

Diệu Dương hấp tấp xông tới, hứng chí bừng bừng lôi kéo Thượng Quan Mạn thử bộ đồ mới, áo gấm mỏng thêu hoa văn mây nhạn, chồng chất trên giường, sáng bừng như cây thược dược nở rộ. Diệu Dương chu môi nói ra:

“Nhịn chết muội, mấy ngày trước đây người người kéo căng mặt. Mẫu thân cũng vậy, không thấy cười. Muội sợ tới mức ngay cả quần áo mới cũng không dám mặc.” Đôi mắt của nàng thanh tịnh dào dạt, cầm xiêm y vui rạo rực khoa tay múa chân tại trước gương.

Thượng Quan Mạn nhàn nhạt nhìn nàng, rốt cuộc vẫn còn trẻ con, sống chết của người khác, nàng đương nhiên sẽ không để ở trong lòng.

Cảm thấy mưa gió sắp đến...

http://tieulun.hopto.org

Chương 53: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (26)

Ngày đại thọ của Hoàng đế, ban đêm sáng như ban ngày, pháo hoa sáng chói chiếu sáng cả trên không hoàng cung. Bách quan tề tụ, áo mão cao ngất, cung vàng điện ngọc, tiếng hô vạn tuế vang tận mây xanh.

Ca múa trong cung mừng cảnh thái bình, y phục rực rỡ sặc sỡ bay múa. Chư vị Đế Cơ phi tần cách bức rèm che mà xem. Thỉnh thoảng cầm quạt lụa chuôi ngọc che mặt, kim trâm phía trên búi tóc rũ xuống, trâm cài rung động, làn hương nhẹ nhàng thoảng qua, chợt như gió xuân đã tới, thật muôn hồng nghìn kiểu xinh đẹp.

Thượng Quan Mạn ngồi cuối cùng, cũng không thấy Cố Tiệp Dư, ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy Thù Nhi phụng dưỡng ở bên, liền giảm thấp thanh âm xuống: "Tiệp Dư đâu?"

Thù Nhi nhỏ giọng nói: "Hồi Điện hạ, La cô nói thân thể Tiệp Dư không khỏe, trở về trước rồi."

Cố Tiệp Dư luôn luôn hết sức cẩn thận, sẽ không làm ra chuyện rời tiệc giữa chừng này. Thượng Quan Mạn nhíu mày, vội đứng dậy, tiếng đàn sáo vang lên, vòng múa tiếp theo đã bắt đầu. Thượng Quan Mạn chững lại, đành phải ngồi trở lại.

Ánh nến đều tối, vốn là cung điện sáng như ban ngày nháy mắt tối đi, chỉ còn lại vài ly nhỏ bên cạnh kim loan bảo tọa, xa xa chiếu đến long bào vàng sáng của Hoàng đế. Cái dù vàng lưỡng long tranh châu rũ tua đung đưa, chỉ chiếu dung nhan của Hoàng đế mờ ảo không rõ.

Chỉ thấy bóng tối tĩnh mịch, ngôi sao sáng chói, sao băng rơi xuống Cửu Trùng Thiên, tầm nhìn như bảo thạch, mọi người bất giác hô hấp trì trệ. Có tiếng đàn cách biển người truyền đến, thong thả uyển chuyển, nghe đến trong lòng người bỗng nhiên nhu hoà. Hoàng đế "oh" một tiếng, nhiều hứng thú nghiêng người, thần sắc vui vẻ hướng tới, khóe môi của Hà Hoàng hậu bên cạnh hắn lại lơ đãng trầm xuống.

http://tieulun.hopto.org

Tiếng nhạc dần dần vang lên, hình như có tiếng nước đánh vỗ vào bờ, đập vào mắt là hình dáng lầu các cung nghiêng như ở trên không trung. Bỗng dưng một chùm ánh bạc hạ xuống tầm mắt mọi người, có bóng hình ở trong vầng sáng nhảy múa, thon thả như chim oanh chuyển, bay như chim phỉ thuý, cử động giống như rồng bay, giống như Lăng Ba tiên tử nhanh nhẹn nhảy múa dưới ánh trăng. Mọi người xem ngây người, đều nghển cổ xem, nhưng chỉ thấy hình bóng nữ tử nhảy múa trong vầng sáng, không thấy được nửa điểm dung mạo.

Dần dần vầng sáng giảm đi, bóng dáng nữ tử không còn ở đó, mọi người buồn vô cớ như cảm thấy mất mát, chỉ thấy một nữ tử áo trắng từ từ vào điện, theo nhịp nhẹ nhàng mà múa.

Đàn sáo nhanh dần, váy dài của nữ tử xoay tròn, tựa như hoa rơi, rồi nhanh chóng quay ngược trở lại. Đột nhiên giương tay áo, như hoa quỳnh nở ra, một nữ tử áo trắng đang nở ra từ nhuỵ hoa, mọi người nhận ra chính là nữ tử đó, nhìn đến không chuyển mắt. Nữ tử kia lụa trắng che mặt, chỉ lộ một đôi mắt trầm tĩnh như nước, tựa như ngọc lan trắng yếu ớt nở trong đêm tối.

Thân váy như khói theo thân hình nàng bay múa, phía trên lụa nhẹ mềm mỏng manh mà hơi mờ. Chỉ cảm thấy có bách hoa theo thân váy xoay tròn của nàng đột nhiên tách ra, mọi người xem thế là đủ rồi, nàng kia đảo mắt, liền giống như tiên muốn rời hồng trần mà đi. Mọi người kinh hô một tiếng, vươn tay muốn bắt, đã thấy Hoàng đế bước trên bậc thềm ngọc nhanh hướng nàng kia đi qua, tay áo nữ tử bay lên, đã bị hắn nắm trong tay.

Chỉ kêu một tiếng: “Lan nhi.”

Thân hình Thượng Quan Mạn chấn động một cái, rốt cuộc đứng không vững. Thù Nhi vội đỡ nàng, nàng trở tay cầm chặt cổ tay Thù Nhi, ánh sáng mờ ảo, chỉ thấy sắc mặt nàng tái nhợt như giấy.

Nhũ danh khuê phòng của Cố Tiệp Dư chính là Lan nhi.

Hoàng đế đã gỡ khăn che mặt của nữ tử, mắt hơn nước hồ thu, như Hằng Nga trên Nguyệt điện, cúi đầu thật sâu, thanh âm cũng nhẹ nhàng dễ nghe, giống như tiếng ngọc: “Quan gia...” Thượng Quan Mạn quay đầu đi chỗ khác, chỉ

nghe thấy một tiếng hô nhỏ của Thù Nhi: “Tiệp Dư!” Trước mắt nàng tối sầm, lảo đảo rời tiệc.

La cô sau lưng vội vàng chạy đến

“Điện hạ, Điện hạ...” Tay áo bị nắm lại, nàng giận dữ bỏ qua. La cô ở sau người tận tình khuyên bảo: “Điện hạ, Tiệp Dư đây cũng là vì tốt cho người, bà nếu không xuất đầu, hôn sự của người sẽ luôn bị hoãn lại.”

“Tiệp Dư nói, bà không sao, chỉ sợ người rồi cũng như bà, ở trong thâm cung khiến tinh khí thần tình đều tiêu hao hết. Điện hạ còn trẻ, không nên phí thời gian như vậy. Nếu gả cho Hồng Phi, liền cho hắn mang theo người đi, đi thật xa... Đây cũng là nỗi khổ tâm của Tiệp Dư...” La cô nặng nề một tiếng: “Điện hạ!”

Hai đầu gối nàng mềm nhũn, ngã nhào trên phiến đá. La cô tới đỡ nàng. Nàng cuối cùng nhịn không được khóc thảm thiết lên tiếng: “Cô cô...” Từng giọt nước mắt lăn xuống, vai nàng run rẩy, cũng chỉ nói một câu: “Không nên như vậy.” Bà chà đạp tự tôn của mình, cuối cùng lại trở về bên cạnh nam nhân từng thưởng bà một ly rượu độc. Nàng kiệt lực đánh ngực: “Cô cô, không nên như vậy.”

La cô vỗ nhè nhẹ phía sau lưng nàng, cũng gạt lệ: “Còn cách nào nữa, nữ nhân trong nội cung, vận mệnh cuối cùng chính là như vậy.”

Nàng hung hăng lau lệ, bỗng nhiên đứng dậy: “Ta không tin!” Cả kinh, thân thể La cô run lên, muốn đến giữ nàng. Không ngờ Thượng Quan Mạn đứng phắt dậy, trên gối tê rần, ngã nhào xuống, chỉ thấy một bóng người bước nhanh tới đón đỡ nàng. La cô bị hù nhảy dựng: “Thái tử Điện hạ!”

Thái tử chỉ lo dò xét thần sắc Thượng Quan Mạn, ngữ khí lo lắng: “Thập nhị muội, muội làm sao vậy?” Trên không trung vừa bắn pháo hoa, vầng sáng lập lòe chiếu đến vệt nước mắt chưa khô trên mặt nàng. Trong lòng của hắn thảm thiết, không khỏi níu chặt: “Muội...”

Thượng Quan Mạn lạnh lùng quay đầu, gỡ tay của hắn ra mà bước nhanh.

Thái tử bước nhanh đuổi theo: “Thập nhị muội, muội đừng xúc động, Tiệp Dư làm vậy nhất định cũng có lý của bà.”

“Bà có lý do gì!” Hai mắt nàng đẫm lệ mông lung bỗng nhiên ngoái đầu nhìn lại, toàn thân đều run rẩy: “Trở lại bên cạnh người đàn ông kia, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, miễn cưỡng cười vui, cùng một đám nữ nhân tranh giành tình cảm, ta không cần.” Nàng gần như kêu ra: “Ta không thích bà như thế này!”

Thái tử kinh ngạc nhìn nàng, búi tóc tán loạn, thần sắc hoảng loạn, gầy yếu đáng thương như vậy. Thái tử chỉ cảm thấy lòng của mình đau đớn đến cực điểm, hình như có vạn thú đang gào rú trong lồng ngực, mạnh mẽ kéo nàng vào trong ngực ôm chặt.

Mọi âm thanh đều tịch.

La cô nghẹn họng nhìn trân trối hai người đứng ở phía sau, nhất thời quên cả phản ứng. Thượng Quan Mạn trừng mắt nằm ở đầu vai hắn, nháy mắt mờ mịt.

Duy nghe tiếng tim đập cực nhanh của thái tử, xa xa pháo hoa bay lên không, tất cả dần dần rời xa.

“Điện... Điện hạ!” La cô ở sau người thấp giọng kêu sợ hãi. Thượng Quan Mạn trong nháy mắt bị kéo về thực tại, kinh ngạc đẩy hắn ra, lảo đảo lùi lại vài bước. Mái hiên hoàng cung khúc chiết, nhiều bóng đen trùng điệp tạo thành hoa văn trên triều phục màu đỏ của hắn, bóp méo thần sắc kinh hoảng của thái tử.

Hai người nhìn nhau, nhất thời cũng không ai nói gì.

Thái tử không dám nhìn ánh mắt của nàng, chột dạ mở miệng: “Thập... Thập nhị muội...”

Trong đầu Thượng Quan Mạn lung tung khó để ý, xách váy liền đi, trước mặt hiện lên một người, chỉ thấy mùi hương bạc hà ẩn hiện. Người nọ giữ khuỷu tay nàng tránh để nàng té ngã, nàng vội vàng liếc mắt, rồi che mặt mà đi.

http://tieulun.hopto.org

http://tieulun.hopto.org

Chương 54: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (27)

“Điện hạ...”

La cô vội vã khẽ chào Hách Liên Du, theo đuôi Thượng Quan Mạn đi.

Khắp mọi nơi vô cùng yên tĩnh, trong đêm khuya pháo hoa sáng chói, tiếng người trong bữa tiệc huyên náo, càng làm nổi bật lên thêm khoảng lặng nơi này. Hai người đứng cùng một chỗ, trầm mặc. Thái tử lúng túng ho khan một tiếng, hất tay muốn đi, lại nghe Hách Liên Du nhàn nhạt mở miệng: “Vi thần khuyên một câu, huynh muội mến nhau, trái với luân lý, Điện hạ tự hủy tương lai, nhưng cũng đừng kéo người khác theo.”

Sắc mặt thái tử đột nhiên đỏ lên, chỉ cảm thấy chỗ bí ẩn nhất sâu trong nội tâm bị người nhìn thấy. Sự xấu hổ kia khó có thể nói nên lời, tức giận đến mức trên trán nổi gân xanh, lạnh lùng cắn răng: “Hách Liên Du, ngươi dám nói chuyện với cô như vậy.”

Hách Liên Du chậm rãi ngước mắt, tia sáng ảm đạm chiếu lên hình dáng tuấn mỹ trắng nõn của hắn, chỉ thấy ánh mắt tĩnh mịch, màu xanh thẳm trong đêm tối lãnh khốc như thú: “Thượng Quan Uyên, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi.”

Sát khí như lưỡi dao lạnh đánh tới, lướt qua da thịt, tay chân thái tử nhất thời lạnh như băng, kinh ngạc đến cực điểm, nhìn chằm chằm hắn hồi lâu không nói ra lời. Đợi đến lúc hồi thần, bóng đêm yên lặng, dưới tầng tầng mái nhà cong, chỉ thấy bóng lưng cao to càng lúc càng xa của hắn, chợt có gió đêm thổi qua, lưng lạnh lẽo. Thái tử dùng tay lau, mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng.

Một đêm này, sau mười bảy năm lần đầu tiên Hoàng đế đặt chân đến Thù Ly cung. Từng bước đi đến, chụp đèn cung đình đi theo. Trên bậc cửa cung là một hàng thảm gấm đỏ thẫm, mặt Hoàng đế mang theo nụ cười dẫn Cố Tiệp Dư hồi cung. Thù Ly cung sáng như ban ngày, sáng như vậy cũng không biết quấy rầy mộng đẹp của bao nhiêu người trong cung.

Ngày kế liền hạ chỉ “... Cố thị thiên phú ôn nhu, bản tính hiền hậu cẩn thận,

nay tấn phong làm Sung Viện. Vĩnh viễn hiền hậu thận trọng. Làm tấm gương tốt. Khiêm tốn nhún nhường. May mắn hạnh phúc. Khâm thử."

Hoàng đế thương cổ họng bị tổn thương, đặc biệt mệnh thái y ngự dụng tới chẩn bệnh, dùng qua đồ ăn sáng ở Thù Ly cung mới lâm triều.

Hà Hoàng hậu chương hiển khoan hậu, mười mấy cung nữ nội thị tới đây. Phủ nội vụ đưa tới đồ mới, hoa cỏ dụng cụ, phi tần túm tụm bái bỏng, tất cả tặng lễ mọn. Thù Ly cung nhất thời náo nhiệt đến cực điểm.

"Phanh ——"

Dây đàn rung động, chỉ còn lại âm cuối.

Hai tay Hàn gia giữ trên dây đàn, trong mắt như có điều suy nghĩ: "Mạn đệ hình như có tâm sự."

Thượng Quan Mạn đang sờ dọc theo ly nhỏ, nghe vậy đầu ngón tay run lên. Ly trà nhỏ chao nghiêng, nước trà nóng bỏng tràn ra, cuối cùng sưng đỏ một mảnh. Nàng ngây ngốc cầm ly trà nhỏ không buông. Hàn gia tay mắt lanh lẹ đoạt ly từ trong tay nàng ném qua một bên, ly nhỏ bể. Hắn vội vàng dùng tay áo lau, trong giọng nói ẩn hàm tức giận: "Tay này của đệ không muốn không được!"

Nàng mới cảm thấy đau, da thịt nóng hừng hực, giống như lửa lớn lan tràn, cơ hồ có thể ngửi thấy mùi thịt cháy. Cũng may nước pha trà chỉ nóng bảy phần, da thịt trên tay nàng mới may mắn thoát khỏi nguy hiểm.

Mười ngón tay đan xen, sức trên tay hắn cực lớn, rồi lại vô cùng ấm, như áp đảo vết bỏng, vẫn đốt đến cốt tủy. Nàng vội rút ra, nhẹ nhàng vỗ trán cau mày nói: "Hôm nay tinh thần tiểu đệ không tốt, chỉ sợ không thể cùng Ngọc Sanh huynh."

Người hầu bưng nước lạnh, nàng nhẹ nhàng lau qua, tia nóng rực kia vẫn còn ở nơi nào không tránh được. Hàn gia nhìn nàng chăm chú, nhẹ chau mày lại, lộ ra một sự quyến rũ của mỹ nhân, xoay mắt tự giễu: "Thì ra là Hàn mỗ vẫn không thể để cho Mạn đệ thành thật với mình."

Sao lại nói như vậy? Thượng Quan Mạn trấn định tinh thần nói: “Nếu tiểu đệ đường đột mạo phạm Ngọc Sanh huynh chỗ nào, xin hãy tha lỗi.” Sắc mặt Hàn gia trầm xuống. Hai tròng mắt hẹp dài liếc qua. Vài tia hàn ý lướt qua, hồi lâu tiến gần một bước, vẫn cười: “Ta ghét nhìn vẻ khách khí như vậy nhất.”

Khoảng cách gần như vậy, hương hoa lan trên người hắn thấm mũi. Thượng Quan Mạn không nhịn được lui về phía sau. Hắn lại bắt được khuỷu tay nàng, khiến cho nàng không thể động đậy. Hàn gia nheo mắt mỉm cười: “Mạn đệ hình như sợ thân cận với ta.”

Một đôi mắt sắc bén của hắn nhìn sát mặt nàng, làm cho nàng không chỗ che dấu. Nàng âm thầm thở một hơi, mới cười: “Ngọc Sanh huynh sao lại nói như vậy, nếu không ghét bỏ, không bằng chúng ta kết nghĩa kim lan...” Không chờ nàng nói xong, Hàn gia lạnh lùng xoay người: “Mạn đệ chỉ e là đã mệt mỏi, nên trở về nghỉ ngơi đi.”

Nàng bất giác kinh ngạc, thì ra là hắn không muốn, mà mình lại đường đột.

Bị Lâm Bình đưa ra khỏi Hàn phủ, lại nghe thấy tiếng đàn vang lên. Tiết tấu mãnh liệt, tình tiết phức tạp, nghe thấy mà tim thình thịch nhảy. Nàng không khỏi nghĩ, tâm tư của Hàn gia này cũng thật khó đoán.

“Hàn gia!”

Đạo Chi bỗng nhiên gọi một tiếng, tiếng đàn ngưng, mi mắt Hàn gia không nâng, chỉ nói: “Chuyện gì?”

Đạo Chi kinh ngạc: “Hàn gia lại bởi vì một câu nói của người nọ mà động tình.” Liền giảm thấp thanh âm xuống: “Hàn gia, người này giữ lại không được, không bằng...” Lời nói của hắn chưa ra, lại thấy Hàn gia đưa mắt lên nhìn, ánh mắt lạnh như trời đông giá rét. Đạo Chi nhất thời không lên tiếng. Hàn gia chỉ vuốt dây đàn không đếm xỉa tới hỏi: “Tra như thế nào?”

Lúc này Đạo Chi mới nhíu lông mày nói: “Cũng không tra ra cái gì, chỉ biết thời gian trước nàng vẫn lưu luyến bãi tha ma ở ngoại ô. Bối cảnh thân phận

chẳng được gì. Ty chức thật hiếu kỳ, chẳng lẽ nàng là cô hồn dã quỷ sao?"

Hàn gia nghe vậy liền bật cười, miễn cưỡng dựa vào giường, giữa hai lông mày có mấy phần hứng thú: "Cho dù là quỷ, cũng là quỷ đẹp." Chợt nhớ tới: "Đúng rồi, vật nàng muốn đã tìm được chưa?"

Đạo Chi cười nói: "Thật đúng dịp, thuộc hạ có người bằng hữu thích nghiên cứu chế tạo thuốc quái dị nhất, cuối cùng thuộc hạ cũng tìm ra. Phục dụng rồi hiện ra bệnh hoạn, mạch tượng thác loạn, đối thân thể vô hại, đủ để lấy giả đánh tráo, Hàn gia yên tâm."

Hàn gia gật đầu: "Đưa đến phủ cho nàng đi."

Trong Thù Ly cung nghiễm nhiên thành vẻ khác. Hoa cỏ, được tu bổ chỉnh tề bày ở hành lang, xa xa liền ngửi thấy mùi hoa đánh tới. Hành lang điêu khắc dưới mái hiên vẽ tô son trát phấn lại lần nữa, nước sơn màu đỏ thẫm sáng choang. Nghe nói Thù Ly cung nguyên là chỗ ở của một vị quận chúa được sủng ái trong cung, trang trí vốn rất xa hoa. Sau đó Quận chúa lấy chồng ở xa, cung điện này liền vắng vẻ, vẻ xa hoa dần mất đi. Cố Tiệp Dư bị giáng chức vứt tới Thù Ly cung, mới có danh tiếng lãnh cung. Hôm nay dung quang toả sáng, giống như khôi phục vẻ hoa lệ ngày xưa, hiện ra xinh đẹp trước mọi người.

Đèn rực rỡ mới lên, bên trong viện ánh nến như sao, Thượng Quan Mạn bước đi thong thả ra cửa, liền thấy một đám cung nữ đều mặc y phục xanh đồng loạt khẽ chào: "Nô tỳ tham kiến Lâm Quan Điện hạ, Điện hạ kim an."

Nàng đi tới chỗ nào, bọn họ ân cần đi theo, vòng hơn nửa đền, như cái đuôi, bỏ rơi cũng bỏ rơi không được, sát bên phục vụ, quả thật là cái cớ tốt, đảo qua ở trong đám người, Thù Nhi lại lẫn mất xa xa, cúi đầu đứng ở sau.

Đúng rồi, trong những cung nữ này phần lớn đến từ Phượng Tê cung của hoàng cung. Tất nhiên tự cho mình siêu phàm, xem thường thị nữ nho nhỏ của một Đế Cơ vô danh, chỉ sợ ngay cả nàng Đế Cơ này cũng sẽ không để ở trong mắt.

Không đếm xỉa tới cười nói: "Thù Ly cung không thể so với cung điện của

những chủ tử khác, các vị bị sai tới nơi này, thật là ủy khuất."

Quả có người lơ đãng nhếch môi, nàng cười nhạt: "Nhưng quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Nếu đã tới Thù Ly cung, thì phải hiểu quy củ của Thù Ly cung ta. Thù Nhi là thị nữ sát bên của ta, ngày sau có gì không hiểu, hỏi nàng là được."

Chúng cung nữ tựa như không nghĩ tới nàng hoàn toàn không để ý mặt mũi Hoàng hậu, sắc mặt đều biến đổi. Lời của Thượng Quan Mạn hiển nhiên tăng khí diễm cho Thù Nhi. Lúc này Thù Nhi nín nhịn hồi lâu, giờ có thể nghênh mặt nghiễm nhiên là đại cung nữ sai phái: "Chư vị tỷ muội mới đến, không rành tâm tính Điện hạ. Điện hạ yêu thích yên tĩnh, tất cả mọi chuyện bên người nàng do ta phục vụ đủ rồi, ủy khuất chư vị tỷ muội phụ trách quét tước ngoài điện là được."

Thượng Quan Mạn ung dung dạo bước, nghe lời nàng nói, không khỏi cười. Thù Nhi này, cũng có mấy phần thể diện.

Chúng cung nữ thật sự không muốn phục tùng, thấp giọng chế giễu: "Chẳng qua một cung nữ hạ tiện, ở chỗ này ra vẻ uy phong gì."

Thượng Quan Mạn đột nhiên dừng bước, xoay mặt nhìn sang. Điện tĩnh mịch, đôi mắt nàng trong suốt như hàn đàm, nhìn cũng cảm giác có lạnh lẽo. Nàng cũng không nói chuyện, chỉ nhìn.

Thù Nhi cười nói: "Tỷ tỷ nói đúng, nô tỳ chẳng qua là một cung nữ cửu phẩm, không thể so với tỷ tỷ tôn quý. Nhưng nơi này là Thù Ly cung, nếu Điện hạ cho ta quyền sai khiến chư vị mà ta không làm, chính là lơ là nhiệm vụ." Nàng bỗng nhiên cao giọng nói: "Tỷ tỷ nói thế, lời xấu xa ra miệng, châm chọc thượng cấp, ngược lại phải bị trách phạt!"

Cung nữ kia trắng mặt, xoay mặt nhìn về Thượng Quan Mạn, trong lòng nàng nhất định là không tin. Thượng Quan Mạn dám can đảm không để ý mặt mũi Hoàng hậu trừng phạt nàng. Nhưng vị Đế Cơ kia chỉ đứng ở hành lang mỉm cười, da thịt nửa mặt thật trắng, vô cùng mịn màng, một nửa kia lại bị vết sẹo dữ tợn che kín, ẩn trong bóng đêm, cảm thấy thật đáng sợ.

Thanh âm Thù Nhi truyền sâu xa: “Hoàng hậu nương nương từ trước đến giờ môn quy sâm nghiêm, sao lại dung túng tỳ nữ mắt không thấy người trên. Nô tỳ bất tài, liền thay Hoàng hậu nương nương và Điện hạ trách phạt nô tỳ này.” Nàng cười ngọt ngạo, cười dài nói: “Ban đêm Điện hạ không có người nào làm nhiệm vụ, liền làm phiền tỷ tỷ quỳ gối trước cửa trực cả đêm đi...”

Thượng Quan Mạn đã đứng thẳng thân thể, chậm rãi trở về điện.

Trong điện cũng không đốt đèn, bị ánh vàng ngoài cửa sổ hắt vào. Chỉ thấy hình dáng mơ hồ, yên tĩnh, duy nghe thấy nhịp tim mình, viết lên những dòng chữ thanh lệ trên giấy Tuyên Thành tuyết trắng trên bàn dưới cửa: “Từ sau khi mây mưa phân tán, nhân gian không đường đến nhà tiên.” Bút đến chữ “nhà”, ánh mực nước nhẹ nhàng, chưa khô đi, chiếu ngoài cửa sổ, nhìn thật chân thiết.

Đầu ngón tay không tự chủ dừng lại, ngước mắt thẳng tắp nhìn về phía bên trong phòng.

Nàng nhớ rõ, nhất thời cao hứng, nói ra câu này, viết đến chữ “nhà” cuối cùng dừng lại không còn cách viết tiếp. Chuyện cũ đã thành hồi ức, nàng cần gì phải giữ trong lòng, liền quăng bút.

Vừa ra cửa không đến nửa tiếng, nơi này đã có khách không mời mà đến.

Lạnh lùng nhìn khắp lượt trong phòng, có thể giấu người cũng chính là bình phong màn lụa kia. Nội thị ngoài điện đều là tâm phúc cung khác. Bỗng nhiên phát hiện, quay đầu lại, có thể bảo vệ nàng cũng chỉ còn mình. Trong tay áo cất giấu tên nhọn, từ hôm bị khi dễ, nàng thường xuyên giấu ở bên cạnh.

Cất bước, xoay người, con ngươi quyết tuyệt hung ác. Tên nhọn trong tay áo nhanh như sét, ngang qua phòng tối, đâm thẳng bình phong.

Một luồng ánh sáng trắng thoáng qua, thân hình mơ hồ trong bình phong, chỉ cảm thấy quen thuộc, hô hấp của nàng hơi chậm lại. Tiếng kêu ngưng ở nơi cổ họng, đã không còn kịp nữa. Bóng người trong bình phong tựa như cũng mới cảm thấy, vụt tránh đi nhưng vẫn chậm.

Chỉ nghe một tiếng kêu rên, máu khắp màn lụa tuyết trắng.

Trên tay đau xót, người nọ nắm dây thừng, thuận thế kéo. Thân thể không tự chủ được bị túm đến gần, cằm bị một đôi tay lạnh như băng chế trụ. Bởi vì bị thương, tiếng nói thô trầm khẽ vang ở bên tai: “Mạn nhi thật là thủ đoạn.”

http://tieulun.hopto.org

Chương 55: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (28)

Thanh âm mặc dù đã khan đi, hơi thở vẫn còn trầm ổn. Nghĩ đến vừa rồi vụt tránh đi thoát khỏi chỗ hiểm, nhưng mũi tên nhọn của nàng mong muốn chính là một chữ "Nhanh", chú ý hung ác chuẩn. Trong nháy mắt bị mất mạng, hắn có thể trốn tránh, dĩ nhiên không tầm thường.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, chỉ nghe máu xuôi theo tay áo tích tích chảy xuống, đọng lại bên chân. Chóp mũi ngửi thấy mùi tanh, xen lẫn hương bạc hà trên người hắn. Nàng vừa kinh mà lại sợ, cảm thấy vết thương của hắn không nặng, lại cảm giác an tâm. Vạn loại ý niệm xông lên đầu, lại thành trả lời lại một cách mỉa mai: "Khen nhầm rồi, nếu bàn về thủ đoạn, Lâm Quan sao bằng một phần của Đại nhân."

Ngón tay thon dài của hắn còn chụp nơi cổ họng, cũng không cảm giác bức bách, chạm vào trên da thịt lại cảm thấy mát.

Hách Liên Du thấp "Hừ" một tiếng, cổ tay rút lui khỏi nàng, đầu vai bị đẩy nhẹ. Nàng lảo đảo vài bước, bỗng nhiên quay đầu, mới thấy đầu tên găm thật sâu vào vai trái của hắn. Hơn nửa vai trên thường phục màu lam đã bị nhuộm thành màu tối, giống như vân gấm gỗn loạn, máu theo ống tay áo tí tách chảy xuống.

Nhất thời choáng váng: "Ngươi... Ngươi bị thương."

Hách Liên Du sợ run lên, nhanh chóng rút đầu tên ném xuống đất, máu tươi lập tức phun ra. Nửa người đẫm máu, hắn đưa mắt lên nhìn lại nở nụ cười: "Điện hạ cho rằng đây là tác phẩm của người nào."

Đột nhiên cảm thấy thất thố, ngữ khí quá mức bối rối quá mức ngu ngơ, mặt nàng ửng đỏ, quay đầu sang chỗ khác nói: "Đại nhân xông vào khuê phòng, ta chưa giao ngươi cho cấm quân, đã là hạ thủ lưu tình." Tuy là nói như vậy, nhưng câu cuối cùng: "Ta... đỡ ngươi đến trên giường." Màn lụa màu sáng trắng trong thuần khiết, trên gối tràn đầy mùi thơm cơ thể nhàn nhạt của nàng. Tiếp xúc da thịt của nàng đã mười mấy năm, chỉ cảm thấy trên má nóng lợi hại. Hắn thong dong ngồi tại mép giường, không nhanh không chậm

đưa tay giật cổ áo ra, lộ ra da thịt màu lúa mạch... Phút chốc nàng quay lưng đi, quay người để vải trắng chứa thuốc trị thương ở một bên: "Ta đi thu dọn."

Hắn trêu tức cười khẽ một tiếng, nàng nghe đến ửng đỏ đầy mặt, nhịn không được hung hăng nghĩ, sớm biết liền đâm sâu một chút.

Nhưng hắn không phải người lỗ mãng, nhất định sẽ không làm việc lỗ mãng vậy. Một mình đến, chẳng lẽ là có mưu đồ. Trong nội tâm nàng thầm nghi, chỗ này của nàng, còn có gì đáng hắn chú ý, chẳng lẽ... Xoay mình kinh ra một thân mồ hôi lạnh, nếu chỗ đó bị hắn phát hiện, cuộc đời này nàng không còn đường lui nữa.

Không thể để cho hắn ở nơi đây lâu.

Lau sạch chỗ nhuốm máu, trên cửa mở ra một khe hở nhỏ. Trong bóng đêm thấy một người, cảm thấy có người vội quỳ thẳng. Thượng Quan Mạn tà tà tựa vào góc, tiện tay nhặt một vật ném xuống đất. "Rầm" một tiếng, lập tức có người đến bên ngoài cửa hỏi: "Điện hạ có gì phân phó?"

Nàng nhíu mày, khắp nơi đều là tai mắt, đưa hắn ra ngoài chỉ sợ không dễ, huống hồ là cung cấm. Nếu muốn xuất cung, khó hơn lên trời. Ngân nga nói: "Không có việc gì, không cẩn thận đánh rơi đồ." Cung nữ có chút chần chờ, chỉ nghe hô hấp của nàng rất nhỏ, do dự hồi lâu, mới nghe thấy tiếng bước chân xa dần.

Cố Tiệp Dư vừa mới được sủng ái, phần đông phi tần nhìn chằm chằm, nàng không thể mạo hiểm thế này, xoay người vào điện.

Đụng đến hắn loã lồ nửa người đang chữa thương một mình, xiêm y cởi hơn phân nửa cuộn lại bên hông. Hắn hơi cúi đầu, tóc đen rũ xuống che khuất đôi mắt xanh đậm, duy thấy hình dáng nửa khuôn mặt như điêu khắc của hắn. Hắn dùng răng xé vải trắng quấn liền trên cánh tay, động tác cực kỳ không được tự nhiên. Trên người chảy ra mồ hôi, mồ hôi theo cơ thể gầy tinh tráng mạnh mẽ uốn lượn chảy xuôi về trên bụng, cực kỳ dã tính... Vành tai và tóc mai đã từng chạm vào nhau bỗng nhiên ùa về trong ký ức, quanh thân nàng nóng lên, chật vật muốn trốn. Chỉ thấy hắn mắt cũng không giơ lên thấp giọng mở miệng: "Tới giúp ta."

http://tieulun.hopto.org

Ngữ khí không thể nghi ngờ.

Nàng có chút chần chờ, thầm thở hắt ra mới ngồi trên ghế con bên giường. Hắn một tay cực kỳ không tiện, quấn vải trắng to nhỏ không đều, có phần mất trật tự. Nàng vừa che lại vui vẻ quấn cho hắn lần nữa, vừa hỏi: "Đại nhân tính xuất cung như thế nào?"

Hắn thấp mắt nhìn nàng. Gần như vậy, lông mi sâu đậm, nhẹ nhàng như bướm, cơ hồ thấy rõ ràng, không khỏi có chút vui vẻ: "Mạn Nhi dường như lại mong ta sớm rời đi."

Nàng dùng sức vỗ trên vết thương, lông mày Hách Liên Du lập tức nhíu lại một chỗ. Nàng đứng dậy dùng lụa trắng quấn qua cánh tay hắn. Hàng thêu Quảng Đông trùng điệp trên da thịt hắn, ngứa ngứa, giọng nói bình thản: "Đại nhân là hình bộ thượng thư, xin hỏi triều thần và Đế Cơ cô nam quả nữ chung sống một phòng phán tội gì?"

Đầu ngón tay của nàng mềm mại, trong tay áo chứa hương, chỉ cảm thấy ôn hương ấm ngọt. Trong mắt của hắn mỉm cười, đáp thật nghiêm trang: "Ồ, nếu là tự định chung thân, tội thêm một bậc. Triều thần nặng thì bỏ mệnh, Đế Cơ ra sao, lại phải nghe Hoàng hậu quyết đoán."

Một bộ dạng việc không liên quan đến mình.

Thượng Quan Mạn tà tà liếc hắn, nặng nề cột lại: "Lâm Quan không muốn bị Đại nhân liên lụy, kính xin Đại nhân nhanh chóng rời đi."

Chỉ cần hắn nghĩ, chắc chắn là có biện pháp.

Hách Liên Du nhàn nhạt mở miệng: "Nếu là trước kia, người của ta tiến vào Thù Ly cung cũng không phải việc khó. Hôm nay người ở Thù Ly cung thật nhiều. Người ở ngoài cung vừa tiếp cận, tùy thời đều đưa tới họa sát thân cho Điện hạ và Sung Viện." Hắn chậm rãi ngước mắt: "Nếu Điện hạ cố ý cho vi thần rời đi, vi thần cũng chỉ đành..."

Nàng xoay mặt: "Không cần!"

http://tieulun.hopto.org

Hách Liên Du lười biếng cong môi, tươi cười khuynh thành: “Mấy ngày nay vi thần chỉ sợ phải quấy rầy Điện hạ rồi.”

Nàng tức giận, chợt đỏ mặt: “Ta và ngươi đều chưa lập gia đình, ở chung một phòng ra cái gì!”

Hắn chỉ nhíu mày cười nhìn nàng, ý tứ hàm xúc trong mắt rõ ràng. Chuyện thân mật hơn hai người đều đã làm, vẫn còn quan tâm cái này sao. Nàng đọc hiểu hắn là ý gì, chỉ thẹn quá hoá giận, âm thầm trấn định một lúc lâu sau mới tỉnh táo lại. Dựa vào tình hình hiện tại, chỉ có thể giấu hắn ở chỗ này. Ngoài điện không biết bao nhiêu người chờ tìm lỗi của Thù Ly cung, nàng có thể nào đặt cạm bẫy như vậy bên người.

Bóng đêm dần dần sâu, kéo theo rắc rối cùng về.

Xoay người rót ly trà nhỏ tới, đặt chính giữa giường, thoáng nhìn ý vị sâu xa trong mắt hắn, chích xoay mắt chính mình vẫn mặc quần áo nằm ở trong. Vợ chồng cùng giường, thường nữ tử ở trong, vị hôn phu bên ngoài. Nàng cũng rất không muốn, lại theo thói quen để vị trí bên ngoài cho hắn

Đầu giường có một ngọn đèn cung đình, ánh đèn nhu hòa rơi vào trên mặt hắn, chiếu sáng ánh vui vẻ nhẹ nhàng tràn ra trong mắt hắn, cúi đầu thổi đèn, kéo màn nằm ở sau lưng nàng. Giường vốn là chỗ ngủ cho một người, hai người nằm chợt cảm thấy hẹp. Hơi thở của hắn như có như không phất qua trên gáy, trong đêm tối bên gối chỉ còn lại tiếng tim đập. Nàng tâm phiền ý loạn, cứng người không nhúc nhích, hồi lâu lại nghe hô hấp sau lưng dần dần chìm, đúng là đang ngủ.

http://tieulun.hopto.org

Chương 56: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (29)

Miễn cưỡng xoay người, chỉ cảm thấy có người hô hấp ở bên, nhập nhèm mở mắt ra. Ánh sáng thanh tịnh đẹp đẽ xuyên qua màn lụa ôn nhu rơi vào trên giường, ánh sáng mờ ảo chiếu lên mặt bên của người kia, đang nghi hoặc, bỗng dưng nhìn thấy một đôi mắt xanh u, thâm thúy không có sóng, lóe sáng như bảo thạch nhìn nàng. Nàng cả kinh thân thể run lên, lúc này mới nhớ tới, đêm qua nàng đâm hắn bị thương ngủ lại. Hai người ngủ cùng giường, nhớ tới nguyên nhân hậu quả. Sáng sớm không khí mát mẻ, nàng lại không hiểu nóng hai gò má lên.

Hắn trầm thấp một tiếng, tiếng nói còn khàn khàn như vừa tỉnh ngủ: "Ồ, tỉnh rồi à?"

Nàng vội quay mặt đi, chỉ cho là có người này ở bên sẽ là một đêm không ngủ, không ngờ là vẫn ngủ thật ngon.

Đột nhiên nhớ tới ly trà kia, chuyển ánh mắt đi tìm. Màn gấp thấp thoáng khắp mọi nơi, đâu còn bóng dáng nước trà, chỉ thấy ly trà nhỏ trống rỗng trên bàn trà bên giường, không khỏi sửng sốt.

Dung mạo của Hách Liên Du dưới màn lụa hiện tuấn lãng vô song: "Đêm qua khát quá, thuận tay lấy uống, nên cám ơn trà ngon của Mạn Nhi."

Nàng sặc một hơi trong lồng ngực, ho cũng ho không được, lạnh lùng xoay mặt, đã thấy hắn tà tà tựa trên gối dựa. Hai chân thon dài dưới vạt áo khoanh tròn lại, cũng không có ý tránh đi. Nàng tựa tại bên cạnh giường, nhất thời tiến thối lưỡng nan, nằm xuống không phải, ngồi xuống cũng không phải. Nghiêng mắt nhìn đồng rò[1] . Gần đây nàng thích ngủ nướng. Thù Nhi liền gọi nàng dùng đồ ăn sáng ở giờ Tỵ, thời gian chưa tới, tự nhiên không người tiến đến quấy nhiễu nàng.

Chẳng lẽ lại cứ nhìn nhau không nói gì như vậy, quả nhiên là hoàn cảnh thật khó chịu.

Chợt nghe ngoài cửa vang lên tiếng ngọc bội leng keng. Cung nữ nội thị đa

số mang giày mềm, đi đường không tiếng động, lại mang dải lụa đeo ngọc quanh váy, càng tạo ra dáng vẻ thướt tha mềm mại của nữ tử. Hoàng đế thích thế cho nên trong nội cung nhất thời thịnh hành.

Có người khẽ gõ cửa điện: "Điện hạ."

Bởi vì Thù Ly cung từng là lãnh cung, không người trói buộc. Mười mấy năm qua, những quy củ chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa, bây giờ Cố Tiệp Dư lại được ân sủng trở lại. Thù Ly cung cũng trút bỏ bộ mặt của lãnh cung, lộ ra khuôn mặt hoa lệ, nhưng không còn vẻ tự tại như trước.

Nàng mơ hồ nhớ lại, thời gian này, cần đến Phượng Tê cung thỉnh an.

Quy củ trong nội cung, thời gian Đế Cơ thỉnh an, hầu gái gõ cửa ba tiếng, nếu không dậy nổi thì sẽ được tùy ý vào phòng, ba tiếng đã qua, huống hồ ngoài cửa phần lớn là người của Hoàng hậu, chỉ sợ một lát nữa sẽ phá cửa mà vào.

Nàng hàm chứa tức giận trừng hướng về người dù gấp vẫn ung dung nhắm mắt bên giường, không phải là hắn muốn cho người của Hoàng hậu bắt gian tại trận chứ?

Lại nghe thanh âm Thù Nhi kịp thời vang lên: "Cứ để ta hầu hạ Điện hạ rửa mặt, các tỷ tỷ đi xuống đi."

Ngữ khí của cung nữ trả lời cao ngạo: "Ta thấy ngươi cũng không hiểu được quy tắc hầu hạ chủ tử rửa mặt. Giờ Mẹo đã qua, Điện hạ còn chưa dậy, ngươi hầu hạ như thế nào." Lập tức có người tiếp lời cười khẽ: "Tỷ tỷ so đo với nàng làm gì, chẳng qua là cung nữ chấp đèn, tỷ còn mong nàng hiểu được quy củ của đại cung nữ."

Cung nữ đằng sau che miệng cười trộm, thanh âm nhỏ nhất, lại nghe được rõ ràng: "Ngươi xem xiêm y nàng mặc, áo đỏ phối quần vàng, thật quê mùa."

Thù Nhi chắc hẳn là đang rất nóng nảy, nhất thời không nói gì. Thượng Quan Mạn nghe được cũng thấy lạ. Thù Nhi từ trước đến nay mặc đồ trắng trong thuần khiết, hôm nay sao mặc đồ màu mè như vậy. Tuy là như vậy, nhưng không thể để cho người ngoài khi dễ người trong nhà.

http://tieulun.hopto.org

Chợt nghe một tiếng cười khẽ bên người. Hách Liên Du chậm rãi đứng dậy xuống giường, bước đi đến dưới cửa. Một tay của hắn quấn lụa trắng vòng trên cổ, tay kia khoanh lại sau lưng, tia nắng ban mai tràn ngập màu xanh nhàn nhạt, càng làm nổi bật lên bóng lưng hắn nhu hòa.

Trên nệm gấm, chỗ hắn từng ngủ có một vết hằn.

Thượng Quan Mạn nhẹ nhàng đảo mắt, rồi trực tiếp lấy địch y khoác ngoài. Cửa điện khéo léo mở ra một độ rộng vừa phải, làm cho người ngoài khó nhìn trong phòng. Bọn họ thấy Thượng Quan Mạn mặc chỉnh tề bước ra điện, nhất thời đều sững sờ. Nàng hơi nhướng lông mày: "Còn không dẫn đường."

Cung nữ bưng bồn vàng khăn ướt xấu hổ vội đáp: "Vâng" rồi vội vàng rút lui. Thượng Quan Mạn nhẹ nhàng liếc qua bên cạnh, quả gặp Thù Nhi không rên một tiếng đứng ở một bên, sắc mặt ửng đỏ, có lẽ vừa rồi thẹn quá hoá giận.

Nàng hơi dò xét, áo nhỏ màu tím ánh hồng, cung nữ không thể mặc đồ đỏ, chỉ có màu tím đỏ quý nhân không thích thì có thể mặc. Thù Nhi mặc lên người, lại càng nổi bật làn da trắng muốt, dải lụa bên hông cùng màu, rũ xuống dọc theo váy dài vàng nhạt. Bởi vì cực nhạt, hai màu phối với nhau thật xứng, cũng không có cảm giác tương phản. Đám cung nữ kia lại phóng đại như vậy, nhưng mà Thù Nhi mặc loại xiêm y tươi đẹp này thật đúng là hiếm thấy.

Chưa đến Phượng Tê điện, bên kia đã truyền chỉ, thân thể Hà Hoàng hậu không khỏe, miễn thỉnh an, cho Đế Cơ phi tần giải tán. Trên đường đi gặp Ngô Tiệp Dư, thấy nàng liền cười hỏi: "Cố Sung Viện vẫn mạnh khỏe chứ?"

Thượng Quan Mạn khách sáo đáp: "Tiệp Dư quan tâm, mẫu thân khôi phục khá nhiều rồi."

Ngô Tiệp Dư có khuôn mặt trăng sáng như Diệu Dương, cười rộ lên gò má sẽ có lúm đồng tiền nhẹ nhàng, làm cho người ta cảm thấy dễ dàng thân cận. Thượng Quan Mạn thật ra cũng không phản cảm, nói chuyện phiếm vài câu, đôi mắt của Ngô Tiệp Dư ôn nhu nhìn nàng: "Đúng lúc nhàn rỗi, không biết

có thể đến chỗ Cố tỷ tỷ một chút không.” Còn chưa chờ nàng lựa lời từ chối, Diệu Dương vui vẻ ra mặt: “Tốt lắm tốt lắm, muội thích đến chỗ Lâm Quan tỷ tỷ nhất.” Tươi cười sáng lạn tung tăng như chim sẻ, làm cho nàng nhất thời cứng ngắc không đành lòng cự tuyệt.

Cố Sung Viện cũng yêu mến Ngô Tiệp Dư, phân phó La cô mang ghế đến dưới gốc cây đằng kia, hai người liền nói chuyện phiếm ở đó. Thượng Quan Mạn và Diệu Dương ở một bên, thỉnh thoảng nói chen mấy câu, cũng hòa hợp.

Nói đến chuyện hôm nay thân thể Hà Hoàng hậu không khỏe, Ngô Tiệp Dư đột nhiên nở nụ cười: “Tỷ tỷ thật sự cho là vị kia thân thể không tốt.” Bà nhẹ nhàng đảo mắt nhìn bốn phía. Cung nữ đều bị Thượng Quan Mạn cho lui ra xa, lúc này mới giảm thấp thanh âm cười nói: “Nghe nói vị Đại nhân kia bị bệnh, Chiêu Dương muốn xuất cung thăm bệnh, quấy người nọ đến đau đầu, đâu còn quan tâm chúng ta đến thỉnh an.”

La cô không tự chủ đảo mắt nhìn về phía Thượng Quan Mạn: “Tiệp Dư nói chính là vị Hách Liên Đại nhân kia?”

Ngô Tiệp Dư che môi cười nói: “Còn không đúng, gióng trống khua chiêng đi thăm bệnh, lại bị người ta ngăn cản đuổi khéo trở về.”

La cô kinh ngạc: “Chiêu... Tính tình của nàng cũng không phải là dễ dàng bị đuổi về.”

Ngô Tiệp Dư cười nói: “Ngươi biết người ta nói sao không, chỉ một câu, nam nữ thụ thụ bất thân, mời Điện hạ trở về đi. Nếu nàng lại xông vào sẽ trở thành vô lễ, cho nên không thể không trở về.” Nói xong, mọi người cùng cười.

La cô ngưng cười cảm khái: “Nô tỳ chỉ thấy vị Đại nhân kia có vài phần thiệt tình đối với nàng ấy, như thế xem ra cũng coi như không phải thật.” Tiếng nói rơi xuống, đúng là trầm mặc. Ngô Tiệp Dư nhìn thoáng qua Diệu Dương, khẽ thở dài: “Tâm nguyện lớn nhất của ta, chính là tìm một hôn nhân tốt cho Diệu nhi. Sang năm nàng đã cập kê rồi, hôn sự của Đế Cơ đều do Hoàng hậu nắm giữ, cũng không biết...” Bà dừng một chút, không nói tiếp, mọi người cũng đã hiểu. Hà Hoàng hậu có phần kiêng kị đối với mẹ con hai nàng, sao

có thể hảo tâm gả nàng cho người tốt.

Cố Sung Viện cũng nhẹ nhàng thở dài.

Hơi thở dài mang theo vẻ u sầu như sợi tơ giăng vào trái tim. Thân thể Thượng Quan Mạn cứng đờ, xoay người đi. Diệu Dương cười hì hì theo kịp, chỉ nghe Ngô Tiệp Dư sau lưng lại nói: “Nghe nói, Tạ Quý Phi đang thu xếp thay Hoa Dương, hình như đã chọn kỹ lắm, nhưng Hoa Dương lại không muốn, mỗi ngày đều náo...”

Thanh âm Diệu nhi thanh thúy ngọt ngào: “Lâm Quan tỷ tỷ, nghe nói phòng cũng như người, Diệu nhi rất muốn nhìn xem phòng tỷ tỷ như thế nào.”

~~~~~~

[1] **Đồng rò**: bên trong chứa nước, chảy nhỏ giọt xuống, để tính giờ
~~~~~~

http://tieulun.hopto.org

Chương 57: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (30)

Như vậy sao được, nếu bị Diệu Dương biết bên trong phòng nàng ẩn dấu Hách Liên Du, trong cung cũng sẽ biết. Đang muốn cự tuyệt, chợt nảy ra ác ý. Hắn vẫn đánh đâu thắng đó không gì cản nổi. Nhưng nếu để Diệu Dương đi vào, nàng cũng muốn xem hắn trốn đi như thế nào. Tưởng tượng thấy dáng vẻ chật vật trốn tránh của hắn, lông mày khóe mắt cũng không che giấu được nụ cười, nói: "Được."

Diệu Dương thấy nàng vui vẻ đồng ý, hẳn là thụ sủng nhược kinh, càng tỏ ra thân cận đối với nàng, lớn mật cười hì hì ôm khuỷu tay nàng, nàng cũng không có cự tuyệt.

Đẩy cửa trước, hơi cao giọng: "Vào đi." Diệu Dương nhìn chung quanh, đương nhiên không phát hiện ra nàng cố ý nhắc nhở.

Bởi vì là điện bên, phòng trong ngoài cũng không ngăn ra, chỉ đặt cửa tròn khắc hoa chia điện làm ba phần. Đối diện cửa điện có bàn dài, trên bàn có hai bình sứ thành hoa, hai bên để ghế hoa hồng. Trong điện có một cái lò xông chạm rỗng bằng vàng, khói lượn lờ lan tỏa. Phía bắc đặt giường hẹp để nghỉ ngơi, trước đặt bình phong dùng để che nội thất. Lần đó đả thương Hách Liên Du đã phá hỏng rồi, chỉ còn lại bộ khung. Nhìn thấy chiếc giường sau rèm màu xanh trong nội thất không sót cái gì, nhất định là không giấu được người.

Phía nam chính là phòng sách nhỏ, dưới cửa xếp đặt bàn, văn phòng tứ bảo. Tường nam có kệ đựng sách, tựa như có thể tùy ý ngã xuống, bên dưới là giường la hán[**1**] , ở giữa bày khay trà nho nhỏ và bàn cờ chưa chơi xong.

Nơi này cũng không giấu được người.

Nàng cau mày, hắn rốt cuộc trốn đi đâu?

Tâm đột nhiên trống rỗng, chẳng lẽ là... đi rồi sao.

Diệu Dương dường như thấy thứ gì hay lắm, liền chạy vào hướng nội thất, nàng cũng không muốn đi theo, vẫn đứng ngây ngô ở đó

Eo bỗng nhiên bị người ôm rồi kéo lại, nàng lảo đảo lùi vào bên trong không gian chật hẹp của cửa tròn khắc hoa. Màn vàng rũ xuống gương mặt sáng rõ kỳ quái trong ánh mặt trời. Hơi thở người sau lưng nóng rực, cách xiêm áo, thân thể kề nhau cũng thật nóng. Hắn chỉ nghiêng đầu nặng nề cắn lên cổ thon dài của nàng. Thân thể đột ngột run, ngửa đầu cơ hồ sợ hãi kêu lên tiếng. Ánh mắt nhìn thấy địch y tươi đẹp của Diệu Dương lúc ẩn lúc hiện bên trong phòng, mơ hồ như bướm vờn hoa, cắn môi nuốt tiếng kêu xuống.

Hắn nhẹ nhàng cắn mút theo cổ của nàng, hơi thở thấm ướt nóng bỏng làm nàng khẽ run lên. Thân thể nàng căng như dây cung, vẫn còn phản kháng. Hắn lại nặng nề đè một cái trên vách hoa, giữa hai người không còn khe hở. Môi mỏng lành lạnh chuyển qua trên tai. Hắn thăm dò qua vạt áo, lướt qua vòng eo nhỏ nhắn, dừng lại ở nơi mẫn cảm nhất trước ngực nàng, tiếng cười cũng thật thấp: “Thì ra là Mạn nhi đã sớm chuẩn bị tốt lắm.”

Lòng bàn tay hắn bỗng nhiên thêm lực. Chỉ cảm thấy thân thể nàng phút chốc run lên, nhuỵ hoa của nàng run rẩy trong lòng bàn tay, lại cười nhẹ. Nàng thẹn quá thành giận, hết sức hạ thấp giọng xuống: “Ta không có.” Hô hấp đã loạn, cũng tựa như kinh hãi thở gấp, hắn mỉm cười chế nhạo: “Ồ, vậy sao.” Răng môi thăm dò hướng vào cổ, nhẹ nhàng cắn, hô hấp của nàng như tràn đầy lồng ngực, chỉ lo đè nén rên rỉ đang chực tuôn ra, sao còn nói ra lời.

“Lâm Quan tỷ tỷ!”

Bỗng nhiên một giọng nói vui vẻ thanh thuý của Diệu Dương từ trong phòng truyền đến. Thân thể nàng chợt run lên, hốt hoảng muốn tránh thoát. Hắn lại ra sức kìm giữ thân thể của nàng trên vách. Dùng tay trút bỏ xiêm áo trùng điệp đến đầu vai nàng, một đường hôn xuống. Da thịt phấn hồng run rẩy, chỉ thấy ánh sóng lưu chuyển, tràn đầy xuân ý. Thân thể nàng run động, đã sớm nói không ra lời. Hung ác, nặng nề bấm vết thương trên cánh tay hắn, nhất thời có máu tươi nhuộm đỏ lụa trắng. Hắn rên lên một tiếng, nhưng lại hôn mạnh hơn nữa.

http://tieulun.hopto.org

Ham muốn dâng trào, như sóng triều ập đến, nàng run rẩy không ngừng. Diệu Dương thấy nàng hồi lâu không có phản ứng, liền muốn cất bước tới đây. Nàng cố gắng giữ cho thanh âm bình tĩnh: "Chuyện gì?" Hắn ác ý cắn vành tai nàng, nàng cả kinh khẽ kêu một tiếng.

Trong thanh âm Diệu Dương mang theo nghi ngờ: "Tỷ tỷ người làm sao vậy?"

"Không sao, bị con gì đó cắn..." Đầu ngón tay hắn trêu đùa, chỉ làm cho nàng khẽ thở hắt một hơi: "Muội có chuyện gì?"

Diệu Dương nghe vậy cả kinh, liền muốn tới đây: "Không sao chứ?"

Nàng cắn răng nghiến lợi đáp: "Không sao." Chỉ nghe người nọ thật bật cười một tiếng.

Diệu Dương "Oh" một tiếng, giọng nói lại vui sướng: "Tỷ tỷ túi hương này của tỷ thật là xinh đẹp."

Nàng đáp khó khăn: "Vậy ta tặng cho muội đó." Đầu ngón tay dùng sức, hận đến mức bấm thật mạnh vào vết thương của hắn.

Diệu Dương trầm mặc một khắc, làm như hạ quyết tâm, nói: "Như vậy sao được, quân tử không đoạt thứ người thích." Vỗ vỗ tay, cười hì hì nói: "Phòng tỷ tỷ làm thật yên lặng, so ra thì Diệu nhi quá mức tục khí rồi, trở về muội sẽ sửa đổi giống như vậy." Nàng cất bước bước ra nội thất: "Tỷ tỷ, chúng ta đi thôi."

Thượng Quan Mạn vội vàng đáp "Được." Dùng sức tránh, hắn lại xoay mặt của nàng qua, cúi đầu hôn xuống. Bỗng nhiên nàng trợn tròn mắt, chỉ cảm thấy mọi âm thanh đều mất. Mắt thấy địch y của Diệu Dương tươi đẹp toả sáng, nhẹ nhàng linh hoạt đi về phía nàng, lại cảm thấy dường như rất xa.

Hắn rốt cục cũng buông nàng ra, thu người về một bên. Nàng chợt cảm thấy mất hết tất cả sức lực, vô lực tựa vào trên vách đá hoa. Diệu Dương đã sắp tới bên cạnh, lúc này nàng mới sửa lại xiêm áo đi ra ngoài.

Diệu Dương một đôi mắt ngây thơ vô hại: “Tỷ tỷ, mặt của ngươi sao đỏ như vậy?” Giơ tay lên muốn đặt lên trán nàng: “Chẳng lẽ là bị bệnh?”

Nàng lúng túng co rụt người, xoay mặt nói: “Không sao.”

Diệu Dương thất vọng “Oh” một tiếng.

La cô mời Ngô Tiệp Dư cùng dùng đồ ăn sáng, Ngô Tiệp Dư nói có chuyện liền mang Diệu Dương rời đi. Sáng sớm không khí còn lạnh, xua tan hơi nóng ran trong cơ thể. Màn mới vừa rồi lại tựa như đèn kéo quân ở trước mắt lái đi không được, càng nghĩ càng giận, đúng lúc La cô bưng đồ ăn sáng tới: “Điện hạ, hôm nay cũng ăn trong điện sao?”

Nàng sầm nét mặt: “Không.”

La cô kinh ngạc liếc nhìn nàng một cái. Nàng luôn luôn thích ngủ, chịu không nổi người quấy nhiễu nàng, liền để đồ ăn sáng trong phòng, tỉnh ngủ mới ăn. Hôm nay hẳn là đổi tính, La cô cười nói: “Cũng tốt, Điện hạ đã lâu không ngồi cùng bàn dùng bữa với Tiệp Dư rồi, chúng ta liền ở trong viện dùng bữa.” Liền thu xếp người bày ra từng món trên bàn đá trong vườn.

Bởi vì Hách Liên Du ở đây, nhất thời không cách nào xuất cung, nên ngồi xuống ở hành lang với Cố Sung Viện. Cố Sung Viện chọn tơ vàng, màu sắc vàng sáng, thiên hạ chí tôn sử dụng. Nhìn sợi tơ kia ở đầu ngón tay trắng nõn của Cố Sung Viện lấp lánh bốn phía, đẹp như vậy, lại thấy chán ghét. Thượng Quan Mạn lạnh lùng quay đầu đi chỗ khác. Ngày đã qua hơn phân nửa, người nọ hai bữa cơm không dùng, cũng không biết đã đói đến mức nào.

Chỉ nghe Cố Sung Viện nói: “Mấy ngày nữa, ta liền cầu xin phụ hoàng con tứ hôn cho con.” Cổ họng bà khôi phục cực nhanh, chỉ cần nửa tháng, đã có thể nói mấy chữ đơn giản, nguyên nhân đơn giản, càng cảm thấy có lực. Thượng Quan Mạn bất ngờ nhìn bà: “Mẫu thân!”

Cố Sung Viện chỉ lo cúi đầu chọn tơ: “Con không còn nhỏ, nên lập gia đình, Hồng Phi kia...”

Không chờ bà nói xong, Thượng Quan Mạn đứng dậy, bước về trước mấy

bước. Bỗng dừng lại, xoay mắt, nàng chữ chữ thấy máu: “Mẫu thân, người còn yêu phụ hoàng không?”

Đầu ngón tay Cố Sung Viện run lên, kinh ngạc ngước mắt: “Mạn nhi!”

Vẻ mặt khiếp sợ, còn có vài tia hoảng loạn chưa kịp che giấu.

Lòng của nàng nhất thời chìm đến đáy cốc, quả thật... Quay mặt nói: “Mẫu thân, nếu như... nếu nữ nhi có thể đưa người xuất cung, người sẽ đi cùng nữ nhi chứ.” Nàng không dám quay đầu lại, bước nhanh đi về phía trước, sau lưng lại chỉ có trầm mặc.

Đột nhiên xông vào điện, bắt gặp tình hình trong điện, sắc mặt phút chốc đỏ lên, vội xoay người sang chỗ khác.

http://tieulun.hopto.org

Chương 58: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (31)

Ngày tà tà che nửa phòng, trong phòng tranh tối tranh sáng, chỉ thấy hắn xoay người thay xiêm áo, dáng người loã lồ mạnh mẽ có lực chạm vào đáy mắt, nhất thời rặng mây đỏ đầy mặt nàng, xoay người sang chỗ khác.

Bên trong phòng yên tĩnh, gió nhẹ từ từ thổi tay áo, cảm giác nóng rực trên mặt nàng dần dần rút đi, trong lòng chỉ còn lại khiếp sợ.

Nếu không nhìn lầm, sau lưng hắn vết thương chồng chất, không có một chỗ da thịt nguyên vẹn, cũng tựa như vết bỏng. Những vết đen như dấu vết lửa cháy lưu lại, một đường kéo dài tới giữa đùi. Thường ngày nếu bị bỏng nước nóng, đã đau đớn khó nhịn. Nếu bị nung cháy cháy cả phần lưng, chỉ sợ là sống không bằng chết. Kẻ cao cao tại thượng như hắn, làm sao lại có những vết sẹo tàn khốc vậy. Nếu hắn là một viên minh châu, thì đó chính là một điểm tỳ vết duy nhất trên minh châu, là ai nhẫn tâm tạo ra tỳ vết trên viên minh châu sáng rỡ này.

Không khỏi nhẹ giọng mở miệng: "Vết thương kia của ngươi..."

"Uh, khi còn bé bị bỏng." Hắn thong dong mặc lại xiêm áo, ánh nắng sáng ngời chiếu gương mặt lỗi lạc tuấn lãng của hắn. Nàng không khỏi xoay người lại nhìn hắn, xuất thần.

Hắn điềm nhiên cài lại dây lưng ngọc ngang hông, mới vừa ngẩng đầu, đôi mắt màu lam tĩnh mịch, nhướng mày mỉm cười: "Nhìn đủ chưa?"

Nàng vội quay mặt đi, trâm gài tóc bên búi tóc rũ xuống khuyên tai ngọc đung đưa qua lại, gò má đang nóng rực, lại thấy lạnh. Trong đầu chỉ còn lại vết thương đáng sợ của hắn mới vừa thấy, tức giận trong lòng đã sớm tiêu mất. Nàng đã dùng cách bỏ đói hắn để trút giận, càng cảm thấy mình buồn cười, khẽ nhếch cằm, hỏi: "Đói bụng không?"

Trong mắt hắn có nụ cười mập mờ không rõ: "Cũng thật là đói bụng." Nụ cười kia quá mức sáng chói, trong lòng chợt cảm thấy ngượng ngùng, xoay người liền đi ra ngoài điện, bỗng dừng bước, mắt nhìn bình sứ miệng nhỏ trên

bàn dài hỏi: “Bánh xốp mộc lan, có được không?”

Hách Liên Du nghe vậy sáng mắt nhìn nàng, vách tường sơn màu đỏ sáng khắc nhiều loại hoa tựa như gấm, đôi mắt hắn hết sức sáng tỏ: “Mạn nhi lại biết món ta yêu thích.”

Nàng bỗng nhiên tự biết lỡ miệng. Năm ấy gặp hắn, sớm đã ghi nhớ sở thích của hắn vào lòng. Thích uống trà cúc, thích nhất bánh xốp Mộc Lan, sạch sẽ, thích mặc thường phục màu lam, thích hoa Mộc Lan, thích uống rượu mạnh tự ủ, tửu lượng cũng không người nào có thể địch... Mỗi lúc tịch mịch, nàng không biết đã nhắc lại bao nhiêu lần ở trong lòng. Hôm nay nếu để hắn biết, chỉ sợ càng coi thường nàng, xoay mặt nói: “Sở thích của Hách Liên Đại nhân, chỉ sợ ngay cả kẻ ngu cũng biết.” Trong cung nữ nhân ái mộ Hách Liên, tự nhiên ngay cả sở thích của hắn cũng trăm phương ngàn kế để tìm hiểu, tựa như nàng trước kia.

Bỗng lạnh mặt, đi thẳng ra cửa.

La cô nghe nói nàng muốn ăn bánh xốp Mộc Lan, có chút kinh ngạc. Nhưng nàng chỉ bình thản sắc mặt phân phó xuống, cũng ngăn luôn câu nói của bà, chỉ hạ lệnh đi làm.

Hoàng hôn buông xuống, sắc trời đã có mấy phần u ám. Mái cung thật cao, mái hiên cong vểnh lên. Ngước mắt nhìn lên, giống như ếch ngồi đáy giếng, giếng này lại thật hoa lệ tĩnh mịch.

Thái tử sải bước nhảy vào bên trong viện, thấy người phía trước không nghe thấy tiếng động, tiếng cười lanh lảnh: “Thập nhị muội!”

Nàng quay đầu đi, thái tử mặc thường phục màu đỏ thẫm đã tới cạnh bên, chắc là đi gấp. Phía dưới mí mắt ửng đỏ nhàn nhạt, mắt phượng nhíu, lộ ra quyến rũ khác biệt. Không khỏi cười: “Tam ca có việc vui gì sao, cao hứng như vậy.”

Thù Nhi châm trà, thái tử cười nhẹ nhàng nhìn nàng một cái, khen cười nói: “Hôm nay Thù Nhi mặc thật rất khác biệt, cô thiếu chút nữa không nhận ra.”

Trên má trắng nõn của Thù Nhi thoáng chốc ửng đỏ, thẹn nói: “Thái tử Điện hạ lo để ý nói chuyện với Điện hạ, sao lại nói đến nô tỳ.”

Thái tử cười ha ha: “Cái này không đúng, cô khen ngươi, ngươi lại còn oán giận cô.”

Thù Nhi nhẹ nhàng phất tay áo đặt chung trà, đỏ mặt giậm chân: “Điện hạ cũng là thái tử một nước, miệng lưỡi lại trơn tru như vậy.” Không nhìn hắn nữa, quay người liền đi.

Thượng Quan Mạn nhìn bóng lưng nàng rời đi, chợt khẽ mỉm cười.

Thái tử nói: “Thập nhị muội, những ngày gần đây ta chiêu được rất nhiều môn khách, muội cảm thấy được không.”

Nàng phục hồi tinh thần lại: “Vậy tất nhiên là tốt, chẳng qua là Tam ca, tiếp thu ý kiến quần chúng tuy tốt, nhưng vẫn nên tự có chủ ý, có thể phân biệt tinh túy cặn bã, nhận biết nhân tài, mới là tài đức nên có của một bậc quân vương, chớ bị người dễ dàng điều khiển.”

Thái tử cười cắt đứt nàng: “Thưa vâng, đã lâu không gặp, muội lại dạy ta.”

Thượng Quan Mạn cũng cười: “Đúng rồi, có hoàng tẩu ở bên, không cần ta lắm mồm.”

Nụ cười trên mặt thái tử tắt mất, ngay sau đó lại cười: “Những môn khách lại có điểm thú vị.”

“Vậy sao?” Nàng nhẹ nhàng nâng cằm, tóc đen tán lạc bên gò má, vô hạn lười biếng: “Tam ca nói nghe một chút đi.”

Thái tử sáng quắc nhìn nàng, nói: “Cũng không có gì, chẳng qua là môn khách kia kể một chuyện với ta, nghe thật thú vị.” Hắn nhanh chóng nhìn nàng một cái, mới nói: “Nghe nói Tây Phương có một quốc gia, cực kỳ chú trọng huyết mạch, vì không để huyết mạch hỗn tạp, quy định huynh muội hoàng thất có thể lập gia đình. Ta lại không biết chuyện lạ như vậy, cẩn thận nghĩ lại, cảm thấy thật đúng.” Hô hấp của hắn bỗng nhiên dồn dập, ánh mắt sắc bén, không bỏ qua một chút vẻ mặt của nàng: “Thập nhị muội có cảm

nghĩ gì?”

Thượng Quan Mạn chau mi tâm lại, đã trở mặt: “Tam ca quảng chiêu lương sĩ, muội muội cực kỳ đồng ý. Nhưng sao có thể nghe lời nói xằng nói bậy thế này. Huynh muội lập gia đình bại hoại luân thường, đây là đạo lý từ xưa, Tam ca chẳng lẽ không biết hay sao?”

Sắc mặt thái tử ảm đạm như người chết, mới vừa rồi như ngày xuân muôn hoa đua thắm khoe hồng, thoáng chốc như mùa đông tuyết tung bay, vạn vật khô kiệt. Hai mắt hắn vô thần, ngồi ở chỗ đó chỉ tựa như lảo đảo muốn ngã. Thượng Quan Mạn không nghĩ hắn phản ứng kịch liệt như thế, hối hận đã phản đối quá mạnh. Hắn kể chuyện lạ cho nàng nghe, nàng lại trào phúng hắn một phen, vội gọi: “Tam ca, ta nhất thời nhanh miệng...”

Hắn phút chốc khoát tay cắt đứt, cúi đầu ngồi đối diện, bóng mờ che đáy mắt hắn, một mảnh tối tăm, nhìn không rõ vẻ mặt của hắn. Thượng Quan Mạn không biết vì sao hắn phản ứng mạnh như thế, luống cuống lo lắng: “Tam ca, ca... Ca làm sao vậy?”

Thái tử nặng nề thở ra một hơi, cúi đầu không nhìn nàng, chỉ để ý rót trà: “Cô không sao.”

Nhất thời yên tĩnh.

La cô cười từ nhà bếp nhô đầu ra: “Thái tử Điện hạ, lão nô làm bánh xốp Mộc Lan, dùng một cái không?”

Bánh xốp Mộc Lan... Thái tử chỉ cảm thấy mạch máu trên trán chớp mắt căng ra. Hắn hờ hững nắm tay, giọng khẽ run: “Món đó, không phải là món Hách Liên Du thích ăn sao?” Cũng là hỏi nàng.

Thượng Quan Mạn có chút mất tự nhiên, chỉ cảm thấy như bị vạch trần tâm sự, lúng túng mà ngượng ngùng, hết sức bình tĩnh cười: “Tam ca nói như vậy, bánh xốp Mộc Lan chỉ để cho một mình hắn ăn sao?”

Thái tử “uh” một tiếng, thật sâu cau mày: “Ta căm ghét bánh xốp Mộc Lan.”

Thượng Quan Mạn ngạc nhiên, sau đó liền có chút khó chịu. La cô thấy thái tử không trả lời, sớm đã chui vào trong nhà bếp, bên trong viện chỉ còn hai người. Gió thổi cành lá ngô đồng vang lên tiếng sào sạt, tĩnh đến quỷ dị. Thượng Quan Mạn nhẹ giọng ôn nhu cười nói: “Không thích thì đừng ăn, ta bảo La cô làm bánh hạnh nhân, chúng ta cùng nhau ăn được không.”

Lúc này thần sắc thái tử mới hòa hoãn chút, nói: “Không cần, nếu đã làm, cũng không nên vứt bỏ, cô cũng không đói.” Vẫn như cũ trầm mặt.

Thượng Quan Mạn lần đầu tiên không nắm được tâm tình của hắn. Suy đi nghĩ lại, mới vừa hắn nói tới huyết mạch. Thái Tử Phi gia thế hiển hách, hai người lập gia đình là một đôi trời đất tạo nên, sao có thể bôi nhọ huyết mạch hoàng thất. Hắn để ý chuyện huyết mạch như vậy, chẳng lẽ là... Không khỏi mỉm cười: “Tam ca cảm thấy Thù Nhi như thế nào?”

Thái tử sửng sốt, giương mắt nhìn nàng, sắc mặt vẫn tối tăm: “Rất tốt, muội nhắc đến nàng làm gì?”

Nhìn thần sắc hắn, chẳng lẽ là đã đoán sai. Trong lòng Thượng Quan Mạn không đáy. Nàng đối với tình cảm nam nữ còn mơ hồ, lại chưa từng làm mai cho người ta, càng có vẻ không lưu loát, chần chờ một hồi lâu mới nói: “Nếu tam ca thích, không bằng ta dâng nàng cho ca, ta nhất định vui mừng cho hai người.”

http://tieulun.hopto.org

Chương 59: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (32)

Một tiếng vỡ vang lên, thái tử chợt đập ly trà nhỏ trong tay. Gương mặt tuấn tú trắng bệch, đứng dậy hoảng sợ nhìn nàng. Hai tròng mắt của hắn máu đỏ, trên trán nổi gân xanh, cắn răng từng chữ từng câu: "Muội nói cái gì?"

Thượng Quan Mạn bị vẻ mặt của hắn cả kinh cứng ở tại chỗ, trong lòng vẫn hối tiếc, quả thật đã đoán sai sao, cứu vãn cười nói: "Là ta mạo muội rồi, nếu Tam ca thích người nào bên cạnh ta, ta nhất định sẽ không ngăn..."

"Choang!" Thái tử tức giận đến mức nặng nề ném ly trà nhỏ trong tay xuống đất, nước trà văng tung tóe, thấm màu nâu lên vạt áo sậm màu của hắn. Bởi vì động tác thật mạnh làm cho mũ trên tóc rung bần bật, ánh nắng làm người ta choáng váng. Tròng mắt của hắn ẩn chứa sự đau đớn, mặt mũi như vặn vẹo đến một chỗ: "Muội sao lại có thể đối đãi ta như vậy!"

Nàng không hiểu vì sao, chỉ khiếp sợ nhìn hắn, thái tử hung hăng vung tay áo, cũng không quay đầu lại sãi bước đi.

La cô vội vã lau tay ra ngoài, kinh ngạc nói: "Sao lại thế này?"

Nàng lẳng lặng đứng dậy, mép váy màu trắng cũng bị nước trà văng màu nâu tung toé, cũng không lo, chỉ nhìn hướng thái tử rời đi than thở: "Gần đây mới phát hiện, ta càng lúc càng không hiểu hắn." Khẽ cau mày, cũng được, hắn còn phải tiếp tục tranh đấu ở chốn thâm cung này, mà nàng, đã đợi không kịp.

Thượng Quan Mạn liền lấy ra một bọc giấy trong tay áo nhét vào trong tay La cô: "Cho mẫu thân ăn cái này."

La cô lấy làm lạ hỏi: "Đây là..."

Nàng đã từ từ đi xa.

Miễn cưỡng dựa trên gối ở giường La Hán, tóc đen phủ đầy trên gối, ánh nắng chiều ngoài cửa sổ thiêu đốt bầu trời, chiếu lên một tầng vàng kim bên trong phòng. Trong lòng nàng cũng phiền não, nàng chỉ cho là chẳng qua lợi

dụng lẫn nhau, thời gian càng lâu mới phát hiện, đã bất tri bất giác thừa nhận huynh trưởng như hắn. Dáng vẻ đau đớn kia, như thể mấy cây ngân châm hung hăng ghim vào lòng, đau như vậy, lại không biết nên chữa khỏi như thế nào.

Vì sao lại tức giận, vì sao câu "Ngươi lại đối đãi ta như vậy" của hắn trước khi đi khiến cho nàng không khỏi chua xót.

Bên tai đột nhiên nóng lên, có người cúi người chống ở đầu vai của nàng, vuốt ve mặt áo thêu, hương bạc hà thoang thoảng lan tỏa, thanh âm thật thấp, như nỉ non: "Tâm tình không tốt?"

Nàng nhắm hai mắt nhàn nhạt quay đầu đi chỗ khác: "Liên quan gì tới ngươi."

Chỉ nghe hắn cười nhẹ ở bên tai: "Tâm tình Mạn nhi không tốt, đương nhiên có quan hệ rất lớn với ta." Hơi thở phất ở bên tai thật ngứa ngáy, nàng không chịu nổi, khẽ tránh né. Chỉ cảm thấy môi mỏng của hắn như có như không lướt bên gò má, tỉ mỉ ôn nhu, khiến trong lòng nàng phút chốc chấn động, nóng mặt giơ tay lên đẩy hắn, giận nói: "Mặc dù ta giữ Đại nhân ở lại đây, cũng không phải là đồng ý ngươi tùy ý mạo phạm ta..." Tay bị nặng nề cầm trong lòng bàn tay, hắn cực kỳ nghiêm túc nói: "Điện hạ đẹp đến quên cả đói, nếu ta còn có thể lâm nguy không loạn, chẳng phải là không khác hoạn quan?"

Nàng tức giận ngược lại cười, nói: "Ngươi còn sửa lại..." Mở mắt ra bỗng nhiên bắt gặp một đôi con ngươi u lam, sáng quắc nhìn nàng.

Khoảng cách gần như vậy, hơi thở của nhau cũng thực gần, ánh mắt kia chiếu trên mặt nàng, từ từ nóng rực. Tim nàng nhảy cực nhanh, như muốn tùy thời nhảy ra khỏi lồng ngực. Ánh vàng sáng ngời ngoài cửa sổ, tạo ra hình dáng mặt bên của nàng. Vết sẹo kia tựa như cũng tan rã đi, da thịt trắng nõn trong suốt như ngọc, lộ ra màu phấn hồng. Tóc đen như đóa hoa sen phủ bên má nàng, mùi thơm thoang thoảng, lông mi dài của nàng khẽ run, ánh mắt dao động không ngừng, bộ dáng luống cuống hiếm thấy. Hắn nhất thời động tình, chậm rãi cúi người thật thấp gọi một tiếng: "Mạn nhi."

Thoáng chốc nhịp tim như trống, không tự chủ nhắm mắt lại, hắn nắm tay của nàng, lòng bàn tay thật nóng, bên trong phòng yên tĩnh không một tiếng vang. Suy nghĩ trong đầu nàng hỗn loạn, chợt như giấc mộng một năm kia gặp nhau, áo trắng của hắn như tuyết, in thật sâu ở trong ký ức, không xóa đi được, đáng tiếc tạo hóa trêu ngươi... Sắc mặt chợt lạnh lẽo, mãnh liệt xoay mặt đi: "Đại nhân chỉ sợ đã mệt mỏi, xin đi nghỉ ngơi đi."

Trong mắt hắn khó nén ngạc nhiên, cũng chỉ một cái chớp mắt, cố gắng khôi phục vẻ thong dong, bên mép có nụ cười khó có thể nắm lấy: "Làm phiền Mạn nhi suy nghĩ cho ta như vậy".

Nàng định lật người, nhắm mắt chẳng qua là xuất thần, đối với nàng như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

Vì vậy liền ngủ trên giường La Hán cả đêm. Ván giường lạnh lẽo, xương cốt đau nhức. Ban đêm dường như có người ôm nàng vào trong ngực, tay áo có hơi thở vô cùng ấm, lướt trên mặt làm như nụ cười ôn nhu của mẫu thân. Nhớ tới mẫu thân, lại một mình cảm thấy chua xót, những cái không như ý này đè ở trong lòng, chỉ cảm thấy có ngụm khí ngăn ở bên trong xoang mũi. Nhất thời cũng không biết tỉnh hay ngủ, vừa khóc vừa cười. Có người cúi người tới hôn khô nước mắt trên má nàng, môi kia mềm mại, khiến trong lòng nàng bỗng nhiên yên tĩnh trở lại.

Ngày hôm sau tỉnh lại, cũng là ngủ thẳng trên giường, vén chăn bước nhanh xuống giường, mang giày chạy đến phòng sách nhỏ. Quả thấy Hách Liên Du một tay chống cằm ngủ trên giường La Hán, ánh nắng buổi sáng mờ ảo, rơi vào giữa hai lông mày hắn thật là nhu hòa, bộ dạng hắn ngủ tựa như đứa bé, thật trong suốt.

Nàng thở hắt một hơi, đứng ở đó, suy nghĩ bỗng trở nên hỗn loạn.

~~~~~~~~~~~~~~

Khẽ vang lên tiếng gõ cửa, trong viện yên tĩnh bỗng âm thanh vang lên thật chát chúa, Chu bá mở cửa, thấy người trước mắt không khỏi cười: "Hàn công tử, công tử chưa trở về."
~~~~~~~~~~~~~~

Hàn gia mặc áo trắng đứng ở trước cửa, ánh nắng vàng óng ánh xuyên qua phiến lá đầu tường soi tỏ vẻ mặt cô đơn của hắn, hắn khẽ cười: “Vậy sao.”

Chu bá cười nói: “Ngài không cần đến mỗi ngày, nếu công tử trở lại, tại hạ nhất định thông báo cho Hàn công tử đầu tiên.”

Hàn gia mỉm cười gật đầu, xoay người muốn đi, lại nghĩ điều gì, hỏi: “Hắn có dặn khi nào thì trở lại?”

Chu bá cười khúc khích nói: “Lời này ngài đã hỏi rất nhiều lần rồi, công tử chúng ta đi xa, mấy ngày gần đây không thể trở lại.” Hàn gia thất thần “Uhm” một tiếng, dặn dò: “Làm ơn chuyển cáo với hắn, ta từng tìm hắn.” Chu bá cảm thấy buồn cười: “Lời này ngài dặn dò rất nhiều lần.”

Vô lễ như vậy, Lâm Bình thấp giọng khiển trách: “Ngươi nói chuyện chú ý một chút.” Chu bá bị hù doạ co rụt đầu lại, thấy hắn là một thiếu niên còn trẻ, ha ha cười: “Tuổi nhỏ, tính khí lớn như vậy.”

Lâm Bình đang muốn cãi nhau với ông, Chu bá “Rầm” đóng cửa, Lâm Bình tức giận đạp một cước lên ván cửa, mới thấy Hàn gia đã đi xa, bất mãn nói: “Hàn gia đây là thế nào, mỗi ngày đều chạy tới nơi này.” Đạo Chi ở một bên xuôi tay mà đứng, thở dài thật thấp nói: “Không ổn.”

http://tieulun.hopto.org

Chương 60: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (33)

Dò tay vào, cái hòm thuốc trống không, không khỏi cau mày: "Không có thuốc sao?" Dược liệu đã hết, vết thương trên cánh tay hắn mặc dù đã dần dần kết da, nhưng vào thời điểm này mà ngừng thuốc, không tránh được viêm nhiễm. Nếu như bệnh tình tăng nặng, mạng nho nhỏ này của nàng cũng không đền được, huống chi mấy ngày liên tiếp lụa trắng ít dần, La cô có phát hiện hay không, cũng thật là khó nói.

Trong đầu lóe lên một ý nghĩ, nếu như cho hắn ra từ đường ngầm... Đột ngột lắc đầu, không.

Hách Liên Du thấy nàng xuất thần, hiểu rõ còn hỏi: "Không có thuốc sao?"

Nàng gật đầu, trong giọng hàm chứa chế nhạo: "Đại nhân ở nơi này quá lâu, ông trời cũng muốn đuổi ngươi đi."

Hách Liên Du không khỏi cười: "Hoàn toàn ngược lại, ta lại có cảm giác là đang thành toàn."

Thương thế của hắn một ngày còn chưa ổn, đương nhiên không thể sớm rời đi, vẫn muốn núp ở chỗ này của nàng. Thượng Quan Mạn đỏ mặt khẽ gắt, xoay người ngồi bên bàn trang điểm, cầm lược ngà voi chải tóc từng chút từng chút: "Vậy Đại nhân cứ ở chỗ này tự sanh tự diệt đi, Lâm Quan vốn muốn hết lòng quan tâm giúp đỡ lại vô năng."

Hách Liên Du vẫn cười: "Chỉ sợ đến lúc đó có người đau lòng." Nàng nghe vậy chỉ chực ném lược ngà voi trong tay về phía hắn. Hắn giơ tay khó khăn cầm lấy, màu ngà không vết ố vàng, nổi bật lên ngón tay trắng muốt của hắn. Nàng quay đầu lại, trong gương đồng chiếu ra hai tròng mắt hơi cong lên của nàng: "Cũng không biết là người nào?"

Hách Liên Du đưa mắt lên nhìn nàng trong gương, ngọn đèn dầu một bên mờ mờ, bóng người chênh chếch. Gương đồng như ngắm hoa trong sương, cặp mắt kia lại thâm trầm nóng rực. Trên má nàng phút chốc nóng lên, nhẹ nhàng quay đầu sang chỗ khác nói: "Oh, vết thương của ngươi không có thuốc làm

sao được?"

Hách Liên Du cười nhẹ nói: "Trong cung vạn vật đều đủ, còn thiếu dược liệu này sao." Nàng trầm tư một chút, bỗng nhiên mở to mắt: "Ngươi là nói..." Nàng không biết nên khóc hay cười: "Đường đường hình bộ thượng thư, hiểu luật còn phạm luật, lại phải làm việc đầu trộm đuôi cướp."

Hắn đột nhiên ép sát tới, khiên nàng không nhịn được ngửa thân thể ra sau, chỉ nghe thấy hắn cười nhẹ: "Cũng không phải là mình ta." Sắc mặt nàng càng đỏ: "Muốn đi ngươi đi một mình, ta không đi." Tuy là nói như vậy, trong lòng lại có mấy phần bất an. Hắn cười nhẹ đứng dậy, cầm tay của nàng: "Nhưng cũng không phải do nàng quyết định được." Nàng cũng cười, trên người là áo ren trắng trong thuần khiết, bóng đêm yên tĩnh, rất thu hút tầm mắt người khác. Nàng cũng lộ ra mấy phần tay chân vụng về của tiểu nữ nhi: "Xiêm áo của ta, sợ là không được." Hắn mạnh mẽ ôm nàng: "Nàng chỉ cần dẫn cung tỳ trong viện ra, trông nom xiêm áo làm chi." Nàng cảm thấy buồn cười, ngày gần đây tâm tình không tốt, hai người thỉnh thoảng đùa không được tự nhiên, khó có dịp được nhẹ nhõm, liền cũng tùy ý đùa giỡn.

Cấm quân trong cung nửa canh giờ đi tuần một lần, cũng không biết hắn đối với địa hình rất là quen thuộc hay sao, đi một chút dừng một chút, thông suốt vào tới ngự y quán. Bên trong quán vẫn có người đang làm nhiệm vụ, hai ngón tay khẽ ấn làm lộ ra một chút ánh sáng vàng mờ. Mái hiên ngói vàng ngói đỏ, treo một đôi đèn cung đình, chiếu lên nóc hành lang xanh biếc. Nội thị ở trong góc kia, mỗi người đều ngủ gật, nghe động tĩnh, chợt đứng lên, duy thấy một người áo trắng đi nhanh trong bóng đêm, vội vã chạy về phía này. Ban đêm không trăng, đưa tay không thấy được năm ngón, còn đang mơ màng ngủ thấy một người áo trắng bay tới, bị hù dọa giật mình hét lớn: "Người nào!"

Người nọ chợt cười, thanh âm ôn nhu mềm mại, hết sức ngọt ngào: "Ai da, ngay cả ta ngươi cũng không nhận ra sao?"

Nghe giống như là người quen, trong lòng nội thị buông lỏng, nhìn thân hình nàng, nhất thời nhận không ra, đang cố sức nghĩ, phía sau cổ đau nhói, hai mắt vừa đảo liền ngất đi.

Nội thị ngã nhào xuống, có một người áo lam đứng sau. Hách Liên Du khẽ vỗ tay. Thượng Quan Mạn chỉ ở nơi đó mím môi mỉm cười, trong bóng đêm ánh đèn ấm áp chiếu lên gương mặt như sứ của nàng. Trong mắt hắn cũng ẩn chứa nụ cười, vươn tay ra, dắt nàng vào phòng.

Bên trong quán chỉ còn lại một ngự y đang làm nhiệm vụ, hai người để nhẹ bước chân ẩn nấp phía sau cửa. Thượng Quan Mạn nhìn vào trong, ngự y đang làm nhiệm vụ nhìn không quen mặt, cũng không biết là người nào, đang muốn mở miệng, Hách Liên Du đưa ngón trỏ nhẹ nhàng đặt ở trên môi mỏng. Bên ngoài quán treo đèn cung đình, thấy hình dáng mặt mày của hắn, nàng quay đầu nhìn về phía nơi khác, che giấu gương mặt đã nóng.

Hách Liên Du lượm một cục đá ném lên đất, "Cộc" một tiếng, ngự y bên trong phòng cả kinh thân thể khẽ run rẩy, ngẩng mặt kêu: "Đức Tử? Đức Tử!"

Vốn dĩ trong phòng không tiếng động, hắn đứng dậy bước ra cửa, chợt bị người nắm cổ họng, kinh Hoàng đến mức một thân mồ hôi lạnh. Thượng Quan Mạn xé lụa trắng che hai mắt hắn, đẩy đẩy ngự y đang hoảng loạn kia vào bên trong quán. Ngự y lắp bắp, lời nói không hoàn chỉnh: "Là ai, không muốn sống nữa sao, dám làm xằng làm bậy ở hoàng cung!"

Hách Liên Du tìm một thứ cùn dí ngang hông hắn, hắn nhất thời không dám nói nữa, bị dọa sợ đến mức đầu gối run lên không ngừng. Thượng Quan Mạn đưa mắt nhìn lên, vật cùn kia ở ngay cạnh, chính là cái chặn giấy ngày thường dùng. Ngự y kia e rằng hồn đã rời thân, ở một bên cười đến run rẩy cả người.

Hách Liên Du mỉm cười nhìn nàng, cột tay chân ngự y vào trên ghế, nhét vải vào miệng. vào nội thất đến chỗ đặt dược liệu. Thượng Quan Mạn kéo váy đi vào, khắp tường là những ngăn kéo ô vuông, nhìn thôi cũng cảm thấy nhức đầu, không khỏi oán trách: "Ngươi trói hắn làm chi, tổn thương do đao cần dược liệu gì, chúng ta sao biết được?" Thanh âm thật thấp của Hách Liên Du vang ở sau tai: "Bị thương thì ta vẫn nhớ một chút, nàng chỉ cần để ý nghe là được. Một chén hùng trư du, nửa chén nhỏ tùng hương, một cái xạ hương, một cái sáp ong, một chén long não nghiền cực nhỏ, một cái long não, nửa chén nhỏ huyết kiệt, nửa chén nhỏ nhi trà, một chung mạt dược dầu." Nàng

vừa nghe vừa lấy đồ đong thuốc[1] , ánh sáng bên trong phòng mơ hồ chiếu lên dáng vẻ yểu điệu của nàng, cười chế nhạo: “Nội thị lấy thuốc bị ngươi đánh ngất xỉu, ta đong thay ngươi vậy.”

Nghe được thân thể của ngự y bên ngoài run run, Hách Liên Du ngồi thẳng trên ghế mỉm cười: “Có thể được Điện hạ khom người đong thuốc, quả thật vinh hạnh của vi thần.”

Nàng không khỏi nhẹ nhàng xì một tiếng.

Nàng trời sinh thông minh, đã gặp qua là không quên được, nghe hắn đọc qua, đã nhớ không sót một chữ, đợi lấy hết tất cả dược liệu, đêm đã canh ba. Ngự y chỉ nghe nội thất có tiếng cười truyền đến, lời nói nhỏ nhẹ thật thấp, hẳn là tự tại nhàn nhã, không có điểm nào giống như kẻ trộm bình thường, huống hồ có ai có lá gan lớn như vậy vào cung trộm thuốc. Suy nghĩ như vậy nhưng trong lòng luẩn quẩn vẫn đoán không ra là ai, làm liên lụy mình một thân mồ hôi nóng, nghe thấy bước chân đều đặn vang lên, có nữ tử ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ: “Chẳng qua là chút thuốc tầm thường, nếu Đại nhân không muốn bị người khiển trách, cứ quên là được.” Đợi đã lâu, dây trói trên tay hình như đã được người cởi rồi. Hắn chật vật kéo chướng vật trước mắt, hai người đã sớm đi xa, không còn bóng người, tỉ mỉ kiểm kê một phen, cũng là một chút thuốc chữa vết thương do đao, ngồi trước hồ sơ hồi lâu, cuối cùng thở dài.

Trở lại chỗ ở, nàng vuốt ngực cười vô lực, ngã lệch lên đầu vai hắn. Ban đêm yên tĩnh, duy nghe tiếng cười vui vẻ của nàng. Nàng nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến có lúc sẽ thế này, nhớ tới càng cảm thấy vui vẻ. Hắn nghiêng đầu nhìn nàng, hai tròng mắt ẩn tình, da thịt lộ ra màu phấn trắng, làm như một đoá bạch ngọc lan trong bóng đêm, khiến cho người vô hạn trìu mến.

~~~
~~~

http://tieulun.hopto.org

Chương 61: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (34)

Phát hiện thấy mình quá thân cận, nàng bỗng chốc lùi về phía sau.

Bên trong phòng vốn chỉ có hai người, nàng đột nhiên cảm thấy không được tự nhiên, từ từ đến bên giường, mắt lãnh đạm nói: "Ta ngủ trước." Không chờ hắn trả lời, trực tiếp quay người vung màn ngủ, sau lưng yên tĩnh không tiếng động. Ngọn đèn dầu nhu hòa chiếu sáng trong góc. Nàng trợn con mắt chỉ thấy trên màn lụa trắng trong thuần khiết có đường vân xanh, khéo léo tỉ mỉ kết lại với nhau, lại dùng kim tuyến bện, tạo thành một dải nhiều loại hoa.

Sau lưng hơi rung lên, nghĩ là hắn cũng lên giường, nàng bỗng dưng nhắm mắt. Đèn chợt tắt, bên trong phòng chỉ còn bóng đêm yên tĩnh, hô hấp của người nọ phảng phất sau lưng, một hồi lâu lại ngồi dậy, cho dù nàng nhắm mắt, vẫn như cũ có thể cảm giác được tầm mắt nóng rực trên má. Thân thể nàng cũng cứng đờ, đầu ngón tay cũng không dám nhúc nhích, hồi lâu, hắn cúi người, hôn thật sâu lên má nàng, hô hấp của nàng chợt hỗn loạn, lại nghe một tiếng cười của hắn, liền ngủ.

Nàng không khỏi nhắm mắt mím chặt môi.

Cả đêm mộng đẹp.

Ngày hôm sau dậy sớm, nghe nói năm nay cúc vạn thọ khó khăn lắm mới nở ra cả vườn, từ xa nhìn lại, cung điện như được trải vàng, khó có lúc tâm tình Cố Sung Viện tốt như vậy, liền kéo nàng cùng đi, cũng tham gia náo nhiệt. Kể từ khi Cố Sung Viện biểu diễn múa, Hoàng đế rất quan tâm đối với Thù Ly cung, mặc dù không bằng Ngô Tiệp Dư. Sau đó lại miễn nỗi khổ dậy sớm, cả Đế Cơ cũng không cần đến Phượng Tê cung thỉnh an. Hà Hoàng hậu cũng hiển lộ khoan hậu, cố ý sai người tặng hương thảo nhuận cổ.

Mười dặm cúc vạn thọ, ánh hoàng cung như ngập chìm trong đống vàng đống bạc.

Cung nhân tới thưởng cúc không phải ít. Thượng Quan Mạn cố ý tìm chỗ thanh nhàn, không muốn đụng chung với những phi tần này. Xa xa lại thấy một người áo đỏ mũ vàng, mắt phượng mặt ngọc, bị đoàn người chen chúc đẩy qua cầu đá cẩm thạch. La cô đang nghểnh cổ lên nhìn ra xa, bên người chậc chậc lên tiếng: "Nhìn thái tử gia chúng ta, bị quấn trong đám người, cực kỳ thay đổi."

Thù Nhi ở một bên khanh khách cười không ngừng: "Xem cô cô nói, giống như là khen cô gia mình." Thượng Quan Mạn nhàn nhạt nhướng mày. Thù Nhi vội đánh mặt: "Nô tỳ đáng đánh, nhất thời quên cấm kỵ."

Nhìn lại, cái dù vàng kia, hàng dài nghi thức lại đi tới hướng này, La cô cười nói: "Lão nô đã nói, thái tử Điện hạ sao có thể thật sự tức giận với Điện hạ, không phải là tới đây sao." Đoàn người trùng trùng diệp điệp đi tới, tất cả cung nhân dọc đường quỳ lễ. Ai ngờ thái tử vừa nhìn trong đám người, bỗng nhiên biến sắc, xe loan chỉ cách một bước với Thượng Quan Mạn, mặt lạnh mở miệng: "Quay trở lại đi."

Đức Tử không thể nghĩ đột nhiên lại có biến cố như vậy, kinh hoảng năn nỉ: Điện hạ, quay trở lại chúng ta đi như thế nào?"

Thanh âm thái tử càng lạnh: "Dù sao cũng không đi về phía này."

Đức Tử to gan hỏi một câu: "Đây là vì sao, Điện hạ cũng không phải nói dọc đường thưởng cúc, có phong tình khác sao."

Cúc vàng óng ánh đẹp đẽ yểu điệu, cung nội đỏ bừng mỹ lệ, ở một chỗ, chỉ cảm thấy rừng trong mười dặm đều ảm đạm thất sắc. Thái tử liếc mắt qua một cái, lại hung ác quay đầu đi chỗ khác, nặng nề một câu: "Nhìn chướng mắt!"

Đức Tử ủy khuất nhìn trộm Thượng Quan Mạn một cái, bất đắc dĩ hạ lệnh cho đội nghi trượng.

Thanh âm vừa rồi của thái tử khá lớn, đông đảo cung nhân nghe được đều là kéo tay áo cười trộm, hàng loạt ánh mắt hướng về phía mấy người, có chút hả hê. La cô ở một bên tức giận cắn răng nghiến lợi, dùng sức phát ra hung ác:

“Để ta xem hắn còn dám bước vào Thù Ly cung một bước không.”

Thần sắc Thượng Quan Mạn lãnh đạm, hơi cau mày: “Cô cô, Thù Nhi quên kiêng kị, ngài cũng quên sao.” La cô thở dài, chỉ có Cố Sung Viện nhẹ nhàng một câu: “Lại là vô duyên, sớm cắt đứt cũng tốt.”

Bên tay vừa đúng có một bông cúc nở, cánh cúc xòe ra như mây, hoa lệ tựa như gấm. Tuy là quý giá, nhưng cuối cùng cũng không phải là điều nàng muốn, lúc này mới nhẹ thở ra một hơi, nói thật nhỏ: “Mẫu thân nói rất đúng.” Liền phất tay áo, theo Cố Sung Viện trở về điện.

Không tới buổi chiều, Cố Sung Viện đã nói mệt mỏi, lại qua mấy canh giờ, sắc mặt vàng vọt, tay chân vô lực, thoáng có vẻ khô kiệt, dọa cho La cô sợ đến cuống quít gọi ngự y. Ngự y cũng chẩn không ra bệnh, chỉ nói tổn thương trong lòng tích tụ đã lâu, cần phải điều trị từ từ.

Mấy ngày sau, vẫn không thấy tốt hơn.

Chúng phi tần nghe thấy đều tới thăm. Thượng Quan Mạn vẫn luôn hầu hạ trước giường, đợi trong điện chỉ còn lại hai người, mùi thuốc nồng đậm tràn ngập, Cố Sung Viện từ trong rèm vươn tay ra: “Mạn nhi, con tới đây.”

Đôi tay của bà vốn là như ngọc, lúc này vừa nhìn, lại tựa như cành hoa khô héo, gầy trơ cả xương. Thượng Quan Mạn không nói gì hồi lâu, nặng nề quỳ ở trước giường, nước mắt chảy xuống từ mắt: “Là nữ nhi không tốt, để cho mẫu thân chịu tội như vậy.”

Cố Sung Viện triền miên giường bệnh vẫn mỉm cười: “Con ngốc, thuốc kia là ta tự nguyện uống vào, con nói, chúng ta đi ra ngoài về sau muốn đi đâu?”

Nàng đột nhiên ngẩng mặt, nước mắt chưa khô còn giắt bên gò má, cuối cùng mỉm cười, mềm nhũn đem mặt dính vào lòng bàn tay bà, nhẹ nhàng ma sát: “Mẫu thân muốn đi đâu?”

Cố Sung Viện mơ màng, gương mặt khô cằn thoáng bừng sáng chói mắt, mang ý cười nói: “Vi nương sinh ra ở phương bắc, từ nhỏ đã ước mơ đi về phía nam uyển chuyển tinh xảo, đáng tiếc vô duyên vừa mới ra ngoài một

chút, liền bị đưa vào cung."

Nàng liên tục nói được: "Vậy chúng ta sẽ đến nơi đó, chúng ta và La cô cùng nương tựa lẫn nhau sống an ổn."

Sóng mắt Cố Sung Viện lưu chuyển, ngón tay nặng nề dí một cái trên trán tuyết trắng của nàng: "Con ngốc, con lại không muốn lập gia đình sao?"

Mặt Thượng Quan Mạn ửng đỏ, trong đầu bỗng nhiên hiện lên đôi mắt xanh u buồn của người nọ. Hắn là triều thần nắm trọng quyền, nàng là Đế Cơ nóng lòng xuất cung. Hai người ở cùng nhau nhiều hơn nữa, cũng chẳng qua là người lạ, nỗi buồn ly biệt cảm xúc biệt ly lặng lẽ chạy lên não, như đeo đá nặng ngàn cân, nhất thời thở không nổi. Nàng cảm thấy mệt mỏi, chậm rãi lại gần tay áo của Cố Sung Viện, nhẹ giọng nói: "Không cần."

Cố Sung Viện mặc dù không phải là bệnh thật, nhưng không thể thiếu người ngày đêm phục vụ ra vẻ một chút. Đợi lúc trở về điện, thấy bên trong phòng đốt một ngọn đèn cung đình, Hách Liên Du ngồi thẳng trên giường La Hán tự rót uống một mình, không khỏi hỏi: "Ngươi sao còn chưa ngủ?"

Hắn quay mặt lại cười như không cười nhìn nàng, đáp án rõ ràng, trên má nàng không khỏi đỏ lên, nói: "Ngươi uống một mình là có ý gì." Cũng rót một ly rượu nhỏ. Hắn một tay ngăn trở, đưa mắt lên nhìn, ánh nến sáng tắt, mặt mũi tuấn lãng của hắn lại không kềm chế được. Mắt màu lam tĩnh mịch toát ra mấy phần mập mờ phong lưu, quyến rũ xinh đẹp: "Mạn nhi đây là muốn say rượu mất lý trí sao?" Hắn nheo mắt mỉm cười: "Ta sẽ không để ý."

Thượng Quan Mạn nghe hắn nhắc tới cái này, thoáng chốc mặt đỏ tới mang tai. Một bàn tay trắng nõn nắm ly rượu nhỏ, rót cũng không được, không rót cũng không được, cũng may hắn hảo tâm hiếm thấy, cho nàng bậc thang: "Uống rượu với trăng, có tiếng đàn làm bạn mới không mất nhã hứng." Bên mép hắn khẽ hàm chứa nụ cười: "Không biết cầm nghệ của Điện hạ như thế nào?"

Thượng Quan Mạn mỉm cười, ngay sau đó cười nói: "Đại nhân không sợ tổn thương lỗ tai, thì cứ nghe." Hách Liên Du buồn cười: "Vi thần rửa tai lắng nghe."

Trong phòng nguyên là có cây ngũ huyền cầm[1] , Cố Sung Viện ca múa cầm nghệ đều tốt. Khi còn bé không khỏi cưỡng chế nàng luyện, nhưng nàng từ nhỏ hiểu được đau khổ của mẫu thân, khịt mũi khinh bỉ đối với tài nghệ không có nhiều chỗ dùng này. Cố Sung Viện lúc đó thích ngồi ở một chỗ, may mắn nàng thiên tư thông minh, ngộ tính cực tốt. Cố Sung Viện lại là sư phụ hạng nhất, chỉ dạy dỗ một chút, nàng đã nghe hiểu.

Sau đó Cố Sung Viện biết nàng chí không ở chỗ này, không miễn cưỡng nàng nữa, coi như cũng đã mười năm không luyện.

Thoáng điều âm, nàng ngước mắt liếc hắn một cái. Đúng lúc tâm tình không chỗ thổ lộ, nhiễu loạn lỗ tai của hắn cũng coi như để hắn trả công ở chỗ này.

Hách Liên Du dù bận vẫn ung dung tựa trên giường La Hán, một vẻ mặt xem kịch vui.

~~~
~~~

http://tieulun.hopto.org

Chương 62: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (35)

Boong boong boong boong boong boong!

Mấy tiếng phá âm lướt qua bóng đêm yên tĩnh, bên tai bất giác ong ong. Tu dưỡng của Hách Liên Du cực tốt, lông mày cũng không từng nhíu, trong mắt hắn biểu hiện hiểu rõ, bên mép hàm chứa nụ cười chế nhạo.

Nàng khẽ nghênh mặt, bàn tay trắng nõn phất qua, âm sắc bỗng nhiên chuyển tinh khiết.

Trong mắt hắn mới lộ ra một chút kinh ngạc, ngay sau đó cong môi, hơi tựa vào lan can, bưng ly rượu nhỏ mút nhẹ.

Một khúc Tiểu Trọng sơn[1] .

Vườn hoa sâu thẳm không đường thông.

Bóng đôi màn xanh hạ, ngọc phù dung.

Lúc ấy chỉ hận chuông canh năm.

Chia nơi chốn, trăng nghiêng rèm cửa nhỏ.

Vết trầm lạnh gọn gàng.

Một đôi gối sợi vàng, nửa giường trống.

Hoạ cầu gặp nước đông phượng thành.

Liễu trước lầu, tiều tụy qua gió thu.

Vốn dĩ nàng cũng không thích giai điệu như vậy, quá mức thống khổ bi lụy. Tối nay lại bỗng nhiên nghĩ đến cảm giác biệt ly, thật khủng hoảng, thật không đành. Nàng vốn nên đứng ở bậc thềm ngọc trước điện mỉm cười nhìn hắn, trong mắt không mang theo một tia buồn đau, lành lạnh nói một câu:

“Đại nhân đi khoẻ.” Hay là, nàng nhẹ nhàng quay lưng đi, nghe hắn dần dần đi xa, nàng cũng không cần quay đầu lại, từ đó gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt.

Tiếng đàn bỗng nhiên hỗn độn, bàn tay thon dài của hắn đè dây đàn đang loạn, như đá nặng quăng xuống mặt hồ, làm cho âm tiết rung động không ngừng. Nàng ngồi ở chỗ đó cũng không nhúc nhích, chỉ thấy dây đàn mảnh kia sáng như tơ bạc, run rẩy giữa ngón tay trắng nõn của hắn. Hắn khẽ nghiêng người, giọng nói thật thấp vang ở phía trên: “Bên ngoài cung đưa tin, tối nay sẽ có người tới trước tiếp ứng, nếu bệnh nữa, chỉ sợ khiến cho vị kia trong điện Kim Loan sinh nghi.”

Ly biệt tới làm cho người ta ứng phó không kịp, trong lòng nàng bỗng nhiên không còn, nhất thời chỉ nghe tiếng đàn hỗn độn vang ở tai bên ngoài ra không còn gì khác nữa. Đêm lạnh như nước, dây đàn rung động chỉ còn lại giọng nói, hồi lâu nàng mới tìm trở về thanh âm của mình, cười nhạt nói: “Đại nhân nói gì vậy, thương lành, tất nhiên phải đi.”

Hắn chỉ ngưng mắt nhìn nàng.

Nàng nhẹ nhàng đảo mắt, tự nhiên không dám nhìn thẳng vào mắt hắn. Chỉ sợ sau một khắc khó có thể điều khiển, nàng đứng lên nói: “Ta đi thăm mẫu thân một chút.” Xoay người chưa đi một bước, đã bị hắn hung hăng kéo trở về. Cầm kia ầm ầm một tiếng bị hất văng xuống đất, ngũ âm vang lên hỗn loạn trong tai. Sau một khắc nàng bị đè ở trên vách đỏ khắc hoa, màu sơn đỏ đậm phản chiếu gương mặt nàng tái nhợt. Hắn giữ chặt, chỉ cảm thấy da thịt đau đớn tê dại, trong bóng đêm vẻ mặt hắn lạnh lùng. Bởi vì uống rượu, hơi thở cũng mang theo một chút tinh khiết và thơm: “Cố Sung Viện bệnh vào lúc này, Mạn nhi đang muốn làm gì?”

Nàng sợ hãi cả kinh, sống lưng lạnh toát, chỉ cảm thấy trong nháy mắt sinh ra mồ hôi lạnh, cường tự mở miệng: “Mẫu thân bệnh nặng, Đại nhân không an ủi thì thôi, lại nói ra những lời này!”

Ánh mắt của hắn như đuốc, như muốn xé toạc da mặt nàng, tóm lấy ý đồ trần trụi của nàng đến trước mặt. Nàng nhất thời nhịp tim như trống, không ngờ hắn thở dài: “Mạn nhi đối với ta không có một tia lưu luyến sao?” Giọng nói

trầm thấp mềm mại, tựa như cảm giác say triền miên, khiến cho trái tim nàng không khỏi run lên.

Nàng cũng không nhúc nhích, cười vui vẻ: "Đại nhân nên nhớ, Lâm Quan chỉ mong đợi Đại nhân đi, nào có thể nói là có lưu luyến." Nói xong sụp mắt nhìn xuống, lông mi dài rậm rung động, che giấu màu da tuyết trắng và chiếc môi đỏ mọng ướt át mềm mại.

La cô bên ngoài dường như nghe được động tĩnh, kêu một tiếng thật nhỏ trước cửa: "Điện hạ, người làm sao vậy?"

Thân thể nàng cứng đờ, nói nhỏ: "Ta không sao."

La cô chỉ ở bên ngoài cười: "Đã lâu không nghe người đánh đàn, lại là bản nhạc thương tâm như vậy, Điện hạ vẫn không nên đàn thì tốt hơn, thương thân."

Trong lòng nàng khởi xướng rung động, thanh âm cầm tùy tâm, La cô cũng có thể nghe ra thương tâm, vậy hắn... Nàng không dám nhìn hắn, hắn cũng cúi đầu xuống, cắn răng nghiến lợi ở bên tai nàng: "Lời Mạn Nhi nói ra, thật làm cho người ta hận vô cùng."

Nàng ngạc nhiên giương mắt, hắn đã cúi đầu xuống, môi mỏng của hắn hàm chứa mùi rượu ngọt cay, răng môi quấn quýt si mê, liền thấy mình cũng say. La cô ngoài cửa nghe nàng hồi lâu không trả lời, kêu: "Điện hạ?" Nàng kinh hãi muốn trả lời, chỉ bị hắn bóp chặt ngang lưng, nâng lên thật cao, thoáng chốc trời đất quay cuồng. Nàng ý loạn tình mê, hô hấp đã gấp, vẫn còn nhớ nhắc nhở: "La cô ở bên ngoài." Một tay áo của hắn phất tắt ánh nến, giọng nói trong đêm tối hơi có hổn hển: "Đừng quan tâm đến bà ấy!"

Nàng cười khẽ một tiếng, sau một khắc bị bao phủ trong nụ hôn bá đạo của hắn. La cô tựa như lại kêu một tiếng. Nàng chỉ còn nhớ đến nhiệt độ nóng bỏng như lửa của hắn, đầu ngón tay linh hoạt khơi dậy ngọn lửa trong thân thể nàng, sau đó cũng không nghe thấy gì nữa.

Môi của hắn phủ lên thân thể nóng bỏng tuyết trắng của nàng, đầu ngón tay của nàng luồn thật sâu vào tóc dài đen đậm như gấm của hắn. Màn gấm mỏng

như cánh ve phất phơ như khói, như ở trong mộng, nhưng lại chân thật như vậy. Nàng ở phía dưới hắn nở nụ cười quyến rũ vì hắn, đột nhiên nghĩ dù là rơi vào bẫy của hắn, cũng cam chịu.

Kích tình tựa như nước lũ tràn đầy rồi rút lui, chỉ còn nỗi khiếp sợ. Màu sắc trắng trong thuần khiết tôn da thịt như tuyết của nàng, chỉ cảm thấy tựa như cũng nhuộm màu xanh, non mịn như sứ, điểm đỏ thẫm trên cánh tay đã sớm biến mất không thấy bóng dáng gì nữa. Không khỏi cau mày, nhẹ nhàng nâng tay che lại.

Hách Liên Du ôm đầu vai nàng cười nhẹ: "Nàng giấu nó làm gì."

Nàng oán giận nói: "Làm lại lần nữa sẽ phiền toái." Hắn chỉ mập mờ không rõ cười ở bên tai nàng: "Đúng là phiền toái." Bỗng nhiên cảm giác ra ý vị trong lời nói của hắn. Nàng thoáng chốc đỏ mặt, duỗi ngón tay hung hăng cào hắn, lưu lại năm vết ngón tay đỏ trên da thịt hắn. Hắn "A" một tiếng, trầm giọng cười nói: "Đỗ Minh từng nói với ta có loại công phu gọi là Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, ta còn không tin, hôm nay đã mở mang kiến thức." Hắn mới vừa nói xong, trước ngực lại bị đánh một cái, lồng ngực hắn theo tiếng buồn cười mà hơi rung, hơi thở chôn ở cần cổ nàng, nhiệt nóng: "Không bằng phiền toái lần nữa." Nàng đỏ mặt mang ý cười, quay người quay mặt qua chỗ khác, kéo lọn tóc đen đậm của hắn cuốn quanh ở đầu ngón tay mảnh mai, quấn mấy vòng, chỉ cảm thấy nụ hôn của hắn một đường rơi vào trên sống lưng... Đầu ngón tay chợt buông lỏng, đuôi tóc tựa như lên dây cung, từ từ tản ra.

"Điện hạ, người ngủ chưa?" Là Thù Nhi.

Nàng cả kinh thở gấp lên tiếng: "Chuyện gì?"

"Là Thánh thượng..." Chẳng biết tại sao, thanh âm của Thù Nhi tựa như cũng rung động: "Thánh giá đang đi tới nơi này, người cần... Người cần ra tiếp giá."

Thù Ly cung là chỗ vắng vẻ, cũng không gần phi tần khác, lúc này mọi người vội vàng tiếp giá. Hách Liên Du có thể nhân cơ hội xuất cung... Hắn đột nhiên động thân tiến vào, trong bóng đêm u ám chỉ thấy đôi mắt toát ra dục

hoả của hắn: “Nàng vẫn còn có tâm tư nghĩ chuyện khác.”

Thân thể nàng run rẩy, cắn môi không thể nào nói thành lời.

Ngoài cửa Thù Nhi vội vàng lên tiếng gọi: “Điện hạ?” Nàng đỏ mặt lên tiếng: “Ngươi... Ngươi đợi chút.”

Qua hồi lâu, Thù Nhi mới thấy Thượng Quan Mạn vội vàng mở cửa ra điện, đèn cung đình treo dưới mái hiên, Thượng Quan Mạn liền cất bước đi: “Đã đến đâu rồi?”

Thù Nhi bước nhanh đi theo phía sau nàng: “Đã qua... Qua Phồn Hoa môn.”

Thượng Quan Mạn khẽ cau mày, chậm bước chân nhìn nàng. Thù Nhi cúi đầu đứng ở dưới mái hiên, thấy một cung váy đỏ tía, nghĩ là vì màu sắc, ánh lên mặt của nàng cũng đỏ. Ánh mắt Thượng Quan Mạn lướt qua nàng hướng vào cửa điện, gò má vẫn còn nóng, một hồi lâu mới điềm tĩnh nói: “Đi thôi.”

Mọi người đợi trước điện một lát, đã thấy thánh giá đi chậm rãi đến. Thượng Quan Mạn dẫn mọi người quỳ xuống đất lạy, ca tụng “Vạn tuế”. Hoàng đế không kiên nhẫn khoát tay chặn lại, cũng không nhìn Thượng Quan Mạn một cái, sải bước vào Thù Ly điện, chỉ kêu: “Lan nhi.” Thượng Quan Mạn dẫn mọi người vào điện, yên lặng thổi chén thuốc quỳ hầu một bên.

La cô đỡ Cố Sung Viện mềm nhũn xuống giường, Hoàng đế vội nói: “Đừng ngồi dậy, mau nằm xuống.”

Cố Sung Viện rưng rưng cám ơn, nói: “Nô tì phúc mỏng, chỉ sợ không thể hầu hạ quan gia.”

Mặt Hoàng đế có vẻ thân thiết: “Không cho nói những lời không may mắn này.” Lại gọi ngự y tới hỏi bệnh tình, dặn dò tỉ mỉ, quét thấy Thượng Quan Mạn quỳ gối một bên mới hỏi: “Đây là Lâm Quan?”

Kể từ lúc Cố Sung Viện được sủng lại, hắn thủy chung chưa từng hỏi đến nữ nhi này. Hôm nay không ngờ lại gọi đến tên của nàng, cả ba người giật mình, Thượng Quan Mạn cúi đầu thật sâu: “Nhi thần tham kiến phụ hoàng.” Khẽ

giương mắt, duy thấy màu vàng sáng chói lọi, không còn là xa xa, cao cao tại thượng nhìn ông. Cách gần như vậy. Long Tiên Hương trong tay áo của ông cũng thật rõ ràng, nàng chợt hoảng hốt, đột nhiên thấy ông, cũng sinh ra xa lạ và thấp thỏm.

Hoàng đế làm như trò chuyện thân thiết với nàng: "Nghe nói thái tử đối đãi ngươi không tệ."

Trong lòng Thượng Quan Mạn kinh ngạc, hắn làm sao lại nhắc tới thái tử với nàng, cũng không dám chậm trễ, giấu tiếng thở dài, nói: "Thái tử Điện hạ nhân hậu, đúng là có một dạo chiếu cố nhi thần."

"Ồ" Khoé môi Hoàng đế có cười, nói: "Uyên nhi ít khi thân cận với tỷ muội, hắn đối với Chiêu nhi cũng mặt lạnh chào đón, không ngờ lại thân cận với ngươi."

Ông mặc dù cười, Thượng Quan Mạn lại đột nhiên một thân mồ hôi lạnh, phàm có người lấy Chiêu Dương ra so, cuối cùng đều không thể chết già, một câu của Hoàng đế, so với ban cho cái chết có gì khác biệt. Sắc mặt Cố Sung Viện vốn trắng, lúc này đã như tờ giấy, lạnh rung nói: "Hoàng thượng thánh minh, Mạn nhi nào dám so sánh với Chiêu Dương Công chúa."

La cô cũng bị dọa cho sợ đến quỳ trên đất, nói: "Hoàng thượng, thái tử Điện hạ cũng chẳng qua giúp Điện hạ vài lần, hiện giờ đã không tới chỗ này."

Thượng Quan Mạn chỉ phủ phục ở trên đất, cũng không nói gì, chỉ nghĩ, như vậy nhất định là có người nói gì trước mặt ông, chỉ không biết ông nghĩ như thế nào. Hoàng đế thấy thế cười ha ha, khiến Cố Sung Viện và La cô cả kinh hai mặt nhìn nhau, giọng nói Hoàng đế ôn hoà dịch góc chăn cho Cố Sung Viện, nói: "Là cha mẹ, tự nhiên hi vọng con cái hòa thuận, hai người bọn họ thân cận, trẫm thật là vui mừng."

Sắc mặt Cố Sung Viện mới hơi có chuyển biến tốt.

Hoàng đế cười nói: "Trên đất lạnh như vậy mà vẫn chưa chịu dậy sao?"

La cô vội vã nâng Thượng Quan Mạn tạ ơn đứng dậy.

Hoàng đế chỉ lo nói chuyện cùng Cố Sung Viện, cũng chưa từng nhìn nàng nữa, hai người thức thời liền lui ra ngoài.

Đợi Hoàng đế đi, đêm đã khuya, nàng vội vã bước nhanh chạy đến điện bên, chỉ thấy sáp đã cháy tàn. Bóng đêm trong điện trống không, gió ùa vào đầy phòng, cả một chút mùi vị của người kia cũng không có lưu lại

Thật sự người đi nhà trống.

Trước đây chưa từng cảm thấy điện nghiêng này lớn, hôm nay đột nhiên trống trải vô cùng, một mình nàng cô đơn đứng đó, người với bóng thành đôi.

La cô hầu hạ Cố Sung Viện ngủ, thấy nàng yên lặng đứng ở trong điện, liền lên tiếng dặn dò: "Điện hạ cũng sớm đi ngủ đi."

Nàng cả kinh, thấy là La cô, đáp nhẹ một tiếng đóng cửa ngủ.

Gối đầu một mình lạnh hơn, tất nhiên khó ngủ. Nàng quay mặt đi, chỉ cảm thấy có vật vô cùng lạnh ở bên má, mãnh liệt đứng dậy nhìn kỹ, mới thấy một khối ngọc nằm trên gối, toàn thân trắng trong, chạm tay ấm lên, chính là vật báu thượng cổ khó được

Tâm chợt sợ hãi.

Cổ ngữ nói: "Lấy gì kết ân tình, ngọc đẹp kết la anh[2] " hắn đây là...

~~~
~~~

http://tieulun.hopto.org

Chương 63: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (36)

Sáng sớm hôm sau, không chờ các cung đến Phượng Tê cung để thỉnh an. Hà Hoàng hậu hạ cố dẫn tất cả phi tần cùng mình đi đến Thù Ly cung. Xe phượng vững vàng dừng lại, Hà Hoàng hậu đoan trang xuống xe, phượng bào màu vàng tinh khiết hơi nhíu lại ở phía sau, cửu vĩ phượng linh (trâm phượng chín đuôi) rung rinh ở sau gáy. Trên dưới Thù Ly cung sớm đã quỳ xuống cả, Hà Hoàng hậu ôn hoà hiền từ cười: "Đứng dậy cả đi." Rồi đi vào chánh điện, Cố Sung Viện cảm động đến rơi nước mắt thi lễ với bà ấy, Hà Hoàng hậu tự mình đỡ bà: "Thân thể không khỏe, nên nằm nghỉ thật tốt." Chiêu Dương không nói tiếng nào đi theo bên người Hà Hoàng hậu, ánh mắt nhìn đến không khỏi cau mày. Thù Ly Cung lạnh nhạt tĩnh mịch như nữ nhân ở đây, tuy có trang trí xa hoa, rốt cuộc vẫn không thể so với Phượng Tê cung kiêu ngạo hoa lệ, đương nhiên lạnh lẽo hơn rất nhiều.

Hà Hoàng hậu và Cố Sung Viện nói chuyện, trong điện chỉ nghe thấy thanh âm ôn nhu từ ái của Hà Hoàng hậu, chúng phi tần ngồi ở phía dưới, nhỏ giọng tán tụng sự khoan hậu của Hà Hoàng hậu. Sắc mặt Hà Hoàng hậu thân thiện, mắt phượng quét qua. Chiêu Dương mặc một bộ cung trang màu đỏ xinh đẹp như lửa, Thượng Quan Mạn xinh đẹp tĩnh mịch nổi bật lên một cách khác biệt bên cạnh. Mấy ngày gần đây Hách Liên Du bệnh nặng, Chiêu Dương nghĩ cách đi thăm, đều bị cản lại. Thời gian đã lâu, trên mặt Chiêu Dương thấy có chút tiều tụy, khi đứng chung với Thượng Quan Mạn, lại làm nổi bật lên thái độ điềm đạm đáng yêu của Thượng Quan Mạn. Nếu là nam tử, làm sao có thể không động tâm.

Hà Hoàng hậu cười: "Cố muội muội bệnh nặng, Lâm Quan ngày đêm hầu hạ cũng tiều tụy rất nhiều." Liền phân phó cung nhân: "Người đâu, đem thuốc a giao[1] mới nấu của bổn cung cho Đế Cơ phục dụng." Ngoài điện dạ một tiếng thật thấp.

Thượng Quan Mạn vội cúi người tạ ơn. Đương nhiên hiểu được, nàng làm chuyện này, cũng chẳng qua vì cho người kia nhìn.

Chốc lát, duy thấy một bóng người thon gầy bưng chén vàng từ từ tiến đến, từng bước nhỏ xuyên qua bóng nắng loang lổ trong điện, tới trước mặt

thi lễ, mới biết là Thù Nhi. Thù Nhi đến trước mặt Thượng Quan Mạn, ở góc độ của mọi người không thấy được mà mỉm cười với nàng, lúc này Thượng Quan Mạn mới an tâm uống xong.

Vừa vào cổ họng, lại âm thầm sinh nghi, mùi vị này mặc dù không nói là đắng đến mức khó chịu, trong lòng cũng không tự chủ mâu thuẫn, hình như đã từng uống rồi, mơ hồ quen thuộc.

Tiễn Hà Hoàng hậu, nàng gọi Thù Nhi, khẽ cau mày: "Ngươi mang tới cái gì cho ta vậy?"

Thù Nhi rũ mắt, dưới mí mắt trắng nõn hiện lên đỏ hồng nhàn nhạt, một hồi lâu mới nói quanh co: "Chuyện đột nhiên xảy ra, nô tỳ nhất thời chuẩn bị không kịp, chỉ đem nước ô mai nấu từ trước, thêm chút trà khuấy lên, rồi đổi a giao kia..." Lông mi nàng khẽ nhúc nhích, cẩn thận dò xét Thượng Quan Mạn. Thượng Quan Mạn bật cười, không nghi ngờ gì khác, nói: "Ta còn nghĩ mùi vị quái dị như vậy, lại còn cảm thấy quen thuộc, ngươi lui đi." Thù Nhi nhẹ nhàng thở phào một cái, đi thẳng.

Hồi lâu không gặp nàng, hai đứa bé cực hứng thú ríu rít hồi lâu bên người nàng. Phản Ảnh dựa vào cây khô phe phẩy cây quạt: "Hai người các ngươi yên tĩnh chút, đừng làm cho chủ nhân mệt." Nghe hắn nói như vậy, Tiểu Tam Tiểu Ngũ chu môi, cũng không ồn ào nữa, tiếng ồn bên tai đã dứt, nàng liền hỏi thăm tình hình kỳ xã hôm nay. Phản Ảnh trả lời hết từng việc, bởi vì có Hàn gia nên cũng không có người dám đến quấy rối kỳ xã, cứ như vậy bình tĩnh như nước.

Nàng nhẹ nhàng chống cằm.

Hôm nay chủ yếu chính là vì xuất cung, lót đường cho cuộc sống ngày sau ở bên ngoài cung. Nàng đã sớm phân phó Hồng Phi tiếp ứng bên ngoài, đến lúc Cố Sung Viện giả chết sẽ đốt một ngọn lửa lớn, bọn họ sẽ biến mất không còn dấu vết trong cung. Hàn gia này, còn cần kết giao thật chặt.

Nghĩ đến đây, Chu bá đã tới bẩm báo: "Công tử, Hàn công tử tới." Phản Ảnh ở một bên khanh khách cười không ngừng: "Công tử không biết, Hàn gia này mỗi ngày đều tới đây."

Thượng Quan Mạn liếc mắt một cái, Hàn gia đã sải bước đi tới gần, trong mắt hắn thâm trầm, trong nháy mắt nhìn thấy nàng có nham thạch nóng chảy qua, vô cùng khắc chế để bình tĩnh, hắn cười ôn nhu nho nhã: "Đệ cuối cùng trở lại."

Nàng cười nói: "Nhận được tin của Chu bá liền vội trở về, Ngọc Sanh huynh có việc gấp sao?"

Giọng nói của Hàn gia hơi trách cứ: "Vừa rồi đi xa, vì sao không mời ta cùng đi." Giọng nói hắn vừa dứt, tròng mắt đen sáng quắc, trầm thấp làm cho lòng người phát run: "Thấy đệ, ta mới yên tâm."

Trước mặt của mọi người, Thượng Quan Mạn bỗng dưng đỏ mặt. Chu bá đã sớm né tránh, chỉ còn lại Phản Ảnh không chút để ý ở một bên cười. Hồng Phi cũng không ở chỗ này. Nàng nhẹ nhàng che giấu lúng túng: "Ngọc Sanh huynh mời vào nhà."

Hàn gia lại dùng tay nắm được cổ tay nàng vừa đưa qua, ngón tay vừa lúc đặt trên da thịt mềm mại, tất cả sức nóng đều gom lại một điểm. Thượng Quan Mạn trực giác cảm thấy Hàn gia này đối với nàng không giống ngày thường, nhưng cố tình nhìn không hiểu. Hàn gia thong dong buông nàng ra, cười như gió xuân: "Không vào nhà, không bằng ta dẫn đệ đến một chỗ." Thượng Quan Mạn hơi tò mò: "Đi đâu?"

Hàn gia cười: "Đi sẽ biết."

Nàng cùng Hàn gia, hai người một trước một sau ngồi kiệu đi về phía trước, vén góc rèm lên mới thấy là đi về phía bờ sông. Bởi vì đã vào cuối mùa thu, gió thổi vào mặt mang theo cảm giác mát mẻ thật là thích. Xa xa trên sông có tiếng đàn tranh truyền đến, thật uyển chuyển triền miên, như tiếng thì thầm, nếu là nam tử nghe, chỉ sợ đã sớm mềm lòng. Nàng ngưng thần nghe chốc lát, không khỏi lấy làm kỳ lạ, thầm nói, cầm kỹ của người này thật sự phi phàm, nếu so với Cố Sung Viện, chỉ sợ chẳng phân biệt được trên dưới.

Đang xuất thần, kiệu phu hô một tiếng ngừng, cỗ kiệu phía trước đã dừng lại. Hàn gia khom lưng bước ra, bờ sông vàng óng ánh, hắn cúi đầu khẽ vén quần

áo, áo trắng thắng tuyết, tôn lên gương mặt tuấn tú, kiệu ngưng, mới cất bước tới đây. Kiệu phu nghiêng thân kiệu, hắn mỉm cười xốc màn kiệu, trong góc tối không thể nhìn rõ gương mặt Thượng Quan Mạn, bốn mắt nhìn nhau khẽ cười một tiếng. Thượng Quan Mạn vội cúi người bước xuống kiệu, hắn duỗi cánh tay đến đỡ.

Trông thấy tay áo trắng để ngang trước mặt, Thượng Quan Mạn liền có chút ngây ngốc. Nàng trước đây cũng không phải là cô gái, hai nam tử như vậy, quả thật quỷ dị, lần này sao Hàn gia đối với nàng như vậy, ngước mắt ngạc nhiên, nheo mắt cười: "Ngọc Sanh huynh muốn làm gì?"

Môi mỏng của hắn cong lên, cười thong dong: "Mạn đệ yếu đuối, không tự chủ nên mến yêu nhiều hơn." cánh tay Vẫn đưa ra như cũ để ngang trước mặt. Thượng Quan chẳng thể làm sao, chỉ đành phải nắm lấy, ánh mắt Hàn gia như ánh ngọc trong bầu trời đêm, đỡ nàng lên chỗ cập bến bên bờ Tiểu Chu.

Một thuyền hoa lẳng lặng thả neo trong nước, ánh nước lăn tăn, thuyền hoa kia trang trí mộc mạc tự nhiên, cũng làm cho lòng người an tĩnh. Hàn gia dẫn nàng lên thuyền hoa, một thị nữ áo xanh hầu ở ngoài cửa, thấy Hàn gia, trợn tròn mắt hạnh: "Oh, Hàn gia, đã lâu không gặp ngài." Ánh mắt kia rơi vào trên người nàng, nhẹ nhàng ồ lên một tiếng.

Nụ cười của Hàn gia không giảm, chỉ hỏi: "Cô nương có đây không?"

Sắc mặt thị nữ kia chần chờ, chưa nói chuyện, chỉ nghe có tiếng cười từ trong truyền đến... Thượng Quan Mạn cuối cùng hiểu ra nơi mình đang đến, nhân sĩ Đô thành thích du hồ, thanh lâu phù hợp ý, thích đem các cô nương lên thuyền, có điều một mình dùng thuyền hoa lại là số ít.

Thượng Quan Mạn hơi hồ đồ, Hàn gia này chẳng lẽ là mang theo nàng mặc nam trang tới tìm vui thác loạn sao. Nhất thời nghĩ đến Hàn gia nhân vật như vậy, mà cũng trái ôm phải ấp như những nam tử khác, trong lòng thật sự mâu thuẫn, trên mặt lạnh lùng, nhẹ nhàng rút tay ra ngoài.

Thấy Thượng Quan Mạn thoáng chốc trở nên xa cách, Hàn gia kinh ngạc nhướng mày. Nhưng thị nữ kia chỉ khẩn trương nhìn hắn, hắn cười thản

nhiên: “Xem ra chúng ta tới không đúng lúc.”

Vừa mới nói xong, chỉ nghe bên trong thuyền hoa truyền đến giọng nói ngọt ngào dễ nghe của cô gái, thanh âm kia ôn nhu như nước, hình như chỉ cần nghe nàng nói chuyện, lòng liền trở nên yên lặng xuống, nàng nhẹ nhàng cười: “Hàn gia có thể nào giễu cợt Oánh nhi như vậy.”

Cánh cửa khẽ chuyển động, một cái quạt tròn nhẹ nhàng chìa ra, mơ hồ có thể thấy được hình dáng quyến rũ của cô gái, nàng chỉ ôn nhu đứng ở đó, lại cảm giác trên người tỏa sáng rực rỡ, làm cho người ta không thể chuyển mắt. Nháy mắt Thượng Quan Mạn trông thấy nàng, chỉ cảm thấy ngực sợ hãi, vừa có cảm giác quen thuộc, lại không thể nhớ nổi, thầm giật mình, một cô gái thanh lâu, lại có vẻ xinh đẹp không tầm thường như vậy.

Nàng kia tựa như cũng ở bên trong quan sát nàng, tựa như cũng ngẩn ra, đôi mắt đẹp lưu chuyển, thật tươi đẹp như hoa: “Đây là người Hàn gia thường nói sao, quả nhiên người giống như tiên.”

Hàn gia cười nói: “Hiếm thấy ngươi khen người như vậy, ngươi cứ gạt chúng ta ở bên ngoài như vậy sao?” Hắn hơi nhướng mày: “Hay là, không tiện?”

Má Huyên cô nương kia ửng đỏ, lúng túng cũng cảm thấy vạn phần xinh đẹp, vội tránh người, nhẹ nhàng gắt một tiếng: “Hàn gia!”

Hàn gia cười nhẹ, ánh mắt ấm áp nhìn về phía Thượng Quan Mạn: “Huyên cô nương không phải là người ngoài, không cần câu nệ.” Hắn hướng nàng đưa tay như muốn mang theo nàng đi vào. Thượng Quan Mạn hơi chần chờ, chỉ cười nói: “Hàn gia mời đi trước.”

Hàn gia bất đắc dĩ, chỉ đành phải đi vào trước, Huyên cô nương kia nhìn hai người, vẫn mím môi mỉm cười.

Bên trong rất tao nhã u tĩnh, Huyên cô nương trẻ trung xinh đẹp ở một bên, ánh nắng bên ngoài tà tà xuyên qua, chiếu lên hàng mi dày đậm của nàng, tạo ra một bóng mờ ở dưới mắt. Nàng mặc áo trắng, khói trắng từ lò hương lượn lờ lan tỏa, tựa như một làn sương mù ở quanh thân nàng, yên lặng tựa như tiên. Thượng Quan Mạn âm thầm than thở ở trong lòng, cô gái này rất hợp

với từ tươi đẹp. Nhìn tình hình này, Hàn gia cũng không phải là khách qua đêm của Huyên cô nương này, lời đồn đãi nói Hàn gia chuyên sủng Huyên cô nương xem ra lời đồn đãi thật không thể tin.

Nàng khẽ mở đôi môi đỏ mọng: "Hàn gia trịnh trọng như vậy, chắc hẳn là có chuyện khẩn yếu."

Giọng nói của nàng nhẹ nhàng ôn nhu, mặc dù hàm chứa giễu cợt, lại khiến người nghe hết sức thoải mái. Hàn gia cười như gió nam ấm áp, nhìn Thượng Quan Mạn một cái, nói: "Đến chỗ ngươi, là để cho ngươi làm chứng."

Thượng Quan Mạn hơi kinh ngạc.

Huyên cô nương hình như cũng có điều suy nghĩ.

Không chờ nàng mở miệng, chỉ nghe thấy nội thất truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, hình như là mang giày bước đi ở bên trong phòng. Bên ngoài khoang thuyền và nội thất chỉ cách một mặt bình phong khắc hoa, chỉ thấy quần áo tơ lụa tuyết trắng bên trong bình phong của người nọ, cũng không ra ngoài, chỉ hỏi: "Còn chưa xong sao?"

Bốn chữ ngắn gọn, lại làm cho Thượng Quan Mạn như gặp sét đánh, ngồi yên tại chỗ, giọng nói này... Rõ ràng là thái tử?

Rặng mây đỏ trên mặt Huyên cô nương đã nổi, đứng dậy uyển chuyển đi vào trong bình phong, ánh nắng ngoài cửa sổ mềm mại chiếu vào, tạo ra một thân hai người. Huyên cô nương uyển chuyển xinh đẹp, thái tử cao lớn tuấn mỹ, đứng cùng một chỗ, chính là cảnh đẹp hiếm gặp. Thượng Quan Mạn quay đầu đi, lại nghe tiếng nói khe khẽ sau tấm bình phong, tiếng cười mập mờ nhẹ nhàng thấp thoáng, hình như bên trong chỉ thấy bóng dáng hai người dính cùng một chỗ, liền bỗng nhiên đỏ mặt.

Hàn gia chống cằm cười nhẹ: "Dáng vẻ Mạn đệ xấu hổ, thật là đáng yêu." Đôi mắt hắn đen nhánh, sáng như sao.

Lại nghe Huyên cô nương ôn nhu cười nói với thái tử: "Hai vị khách đang ở chỗ ta, không bằng người cũng ra gặp đi."

~~~
~~~

Chương 64: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (37)

Thân thể Thượng Quan Mạn chợt sững lại, chỉ sợ thái tử thật sự muốn ra gặp mặt, nếu rời đi sẽ khiến hắn càng thêm sinh nghi, toàn thân liền ướt đẫm mồ hôi. Thái tử lại khẽ cúi đầu, thì thầm mấy tiếng bên tai Huyên cô nương, hoa văn chạm trổ của bức bình phong làm cho bóng người của thái tử biến dạng, khó thấy rõ gương mặt hắn. Huyên cô nương nghe vậy lại cười: "Nếu người sợ thất lễ, vậy thì thôi." Thái tử mới nói: "Hôm nay không tiện gặp nhau, ngày khác nhất định tạ tội với hai vị."

Hàn gia cách bình phong cười nói: "Công tử khách khí." Thượng Quan Mạn mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhỏm. Không ngờ Hàn gia đột nhiên chuyển dời ánh mắt sắc bén như điện, khiến cho nàng sợ hãi cả kinh. Hàn gia không chút để ý châm trà cho nàng: "Ta và đệ quen biết đã lâu, cũng không gặp lệnh tôn lệnh đường, không biết Mạn đệ là công tử nhà nào."

Thượng Quan Mạn tránh né sự dò xét của hắn, cũng cười: "Tiểu bối vô danh, chỉ sợ Hàn gia chê cười, huống hồ tiểu đệ và Hàn gia quân tử chi giao, để ý đến người khác làm chi."

Hàn gia cười có thâm ý nói: "Tại hạ lại muốn thăm viếng lệnh tôn lệnh đường." Thượng Quan Mạn đang muốn từ chối nhã nhặn. Huyên cô nương bưng một hộp gấm đặt trên khay trà của hai người, tiếng cười như gió: "Hàn gia nói là cái này sao."

Là hộp gấp đáy vàng, hình như dùng cũng đã vài năm, chỗ rẽ đã hơi mòn, nói lên năm tháng vô tình, ánh mắt Hàn gia nhìn nó dần dần mềm mại mang theo nét cười khẽ vuốt mặt hộp. Nhiều loại hoa nở từ từ mở ra dưới đầu ngón tay trắng nõn của hắn, như nhìn một người bạn cũ đã lâu chưa gặp.

Hồi lâu, hắn giương mắt nhìn về phía Thượng Quan Mạn, ánh mắt kia ôn nhu như bóng đêm, mặt hồ dâng lên sóng lăn tăn, Thượng Quan Mạn hơi ngẩn ra.

Huyên cô nương lặng lẽ lui xuống.

Gió mát từ từ thổi tới, thổi tung tóc mai hai bên của hắn, gương mặt Hàn gia

như vẽ, cười nói: “Mở ra nhìn một chút đi.”

Trực giác Thượng Quan Mạn nói rằng không chạm được, nhưng ánh mắt ấm áp như thế, không cho nàng nhẫn tâm cự tuyệt. Mở nắp đồng đã rỉ phía trên, nắp hộp nhẹ nhàng không tiếng động mở ra, nhung đen bên trong đáy, một vòng tay ngọc bích lặng lẽ nằm đó. Ánh sáng lung linh lan tỏa, chỉ thấy thân vòng như có dòng nước chảy màu xanh lưu động, bên tai tựa như có thể nghe tiếng nước chảy róc rách, bên trong khoang thuyền vốn là sáng ngời, trông thấy vòng ngọc kia, chỉ cảm thấy nháy mắt mọi thứ trở nên mờ nhạt.

Thượng Quan Mạn nhìn không chớp mắt, trong lòng thật là thích, nàng sinh ra ở hoàng cung, đã nhìn quen vật bất phàm, nhìn vòng ngọc trước mắt cũng không khỏi thổn thức.

Hàn gia nhìn nàng mỉm cười, cầm bàn tay trắng nõn muốn đeo vào cổ tay nàng, ngọc kia cực kỳ mát mẻ, chạm vào da thịt chỉ cảm thấy tục khí trong cơ thể biến mất. Nháy mắt sáng rõ, nàng thu hồi thần trí, rút tay ra lùi người về phía sau. Tay Hàn gia cầm vòng ngọc chững lại ở không trung. Ánh mắt nàng che giấu sự thất thố, cười nói: “Vật quý trọng như thế, bây giờ tiểu đệ thu nhận không nổi.”

Hàn gia khó nén chán nản, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, cũng không để vòng ngọc trở lại trong hộp, vẫn mỉm cười: “Vật này vốn là của tổ mẫu ta, sau lại truyền cho mẫu thân, mẫu thân đi về cõi tiên cũng không còn người nào đeo nó, từ đó bị long đong. Ngọc cần người nuôi, nếu không có người đeo ngọc, tựa như đóa hoa mất nước, sớm muộn sẽ khô héo.”

Thượng Quan Mạn nghe hắn nói liền động lòng, trong lòng cũng cảm thấy thẹn, an ủi: “Ngọc Sanh huynh chớ thương tâm, sao không tìm cô gái trong lòng rồi tặng cho nàng, nếu để cho ta, chính là đốt hạc nấu cầm, lãng phí đồ tốt.”

Ánh mắt Hàn gia chợt động, cười nói thật thấp: “Nếu ta nói là Mạn đệ thích hợp nhất thì sao?”

Ngực nàng giống như bị đánh mạnh, vừa đau lại tức, không thể nói ra cảm giác này, cũng đau buồn âm thầm, nhíu đầu lông mày. Chẳng lẽ hắn đã sớm

nhìn ra nàng cũng không phải là nam tử sao, giãy giụa mở miệng: “Tiểu đệ là nam tử, không hợp với khí chất của ngọc này, chỉ sợ không thể đảm nhiệm.”

Ngày hôm đó có mây mỏng, bên trong khoang thuyền nhất thời tối sầm lại, bóng tối nồng đậm che kín hình dáng tuấn tú của hắn, nhìn không rõ là vẻ mặt gì, hắn vẫn cầm ngọc ngồi ở nơi đó, chỉ cảm thấy trời đất đều tĩnh, bỗng nhiên hút sạch sẽ không khí, khó có thể hô hấp.

“Nam tử?” Hàn gia cười nhẹ lên tiếng, lửa giận như một ngọn gió lạnh lượn quanh ở phía sau gáy, nghe kinh người.

Chỉ một tiếng hỏi ngược này, mặt Thượng Quan Mạn nháy mắt trắng bệch, thân thể cứng đờ, lặng lẽ vò ống tay áo, mím môi cảnh giác nhìn hắn. Mặt nàng trắng như sứ, một đôi mắt như nước mùa thu trong như ngọc, tỏa ra một chút ý lạnh.

Một khắc sau không khí bỗng trở nên giương cung bạt kiếm, giấu giếm sát cơ.

Hàn gia nhìn nàng hồi lâu, thần sắc lại chậm rãi ôn hòa, ánh sáng mặt trời nhẹ nhàng chuyển vào bên trong khoang, chiếu sáng nụ cười của hắn: “Mạn đệ không thích, vậy thì thôi.” Cử chỉ thong dong đem vòng ngọc bỏ vào trong hộp gấm, khóe mắt dâng lên nụ cười ấm áp, một thoáng vừa rồi, chỉ như cảnh mộng.

Thượng Quan Mạn duỗi đầu ngón tay, chỉ cảm thấy dùng hết sức lực, cực kỳ mệt mỏi. Nhưng trong lòng thì âm thầm kinh hãi, Hàn gia này thường ngày đối với nàng thật là ôn hòa, chẳng biết đã trút bỏ đề phòng từ lúc nào. Hắn rốt cuộc không phải là nhân vật đơn giản, còn phải lên tinh thần toàn lực ứng đối, liền nói: “Quấy rầy cô nương hồi lâu, tiểu đệ thân thể khó chịu, cáo từ trước.” Hàn gia nói: “Uh, ta cũng đang muốn đi.”

Trên đường trở về, một mình Thượng Quan Mạn chắp tay đứng ở mũi thuyền, gió sông lay động vạt áo tuyết trắng của nàng, không chỗ nào là không lạnh lùng. Hàn gia đứng ở đuôi thuyền nhìn nàng, cười khổ.

Lên bờ, nàng vẫn khách khí xa lạ như cũ, cười nói: “Tiểu đệ còn có chuyện

quan trọng, chỉ sợ không thể cùng đi."

Hàn gia không tiện quấy nhiễu, nghe theo nàng. Đạo Chi thấy thần sắc hắn buồn bực, lấy làm lạ hỏi: "Hàn gia, nàng lại không đồng ý sao?" Hàn gia nhìn theo hướng nàng rời đi nhẹ nhàng vuốt trán, nặng nề thở dài: "Chỉ e đã làm nàng sợ." Quay đầu hỏi: "Hách Liên Du ở nơi nào?" Đạo Chi nói vài tiếng nhỏ bên tai hắn, gương mặt thâm trầm của hắn ẩn hiện nụ cười khó có thể nắm bắt, nói: "Gọi Lâm Bình đi tiễn nàng."

Đạo Chi chắp tay: "Vâng"

Thượng Quan Mạn rốt cục dừng bước, cau mày quay đầu: "Ngươi đi theo ta làm gì?"

Lâm Bình xa xa đi theo phía sau nàng, kiêu căng khoanh tay: "Ngươi cho rằng ta tình nguyện sao, nếu không phải Hàn gia ra lệnh, ta không thèm đi theo thứ ẻo lả như ngươi."

Nàng vốn đang giận, nghe hắn gọi nàng "Ẻo lả" không khỏi cười, lắc đầu nói: "Ngươi muốn theo thì cứ theo đi." Nàng đi theo đường nhỏ, bên tai yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng bước chân của mình, rẽ xuyên qua ngõ hẻm cách phủ đệ không xa. Không ngờ Lâm Bình đột nhiên giữ lấy nàng, đem nàng đến một con đường khác, nàng không ngờ hắn sẽ động thủ, lạnh lùng hất ra, lui ra nheo mắt nhìn hắn. Lâm Bình chỉ cảm thấy cổ tay nàng yếu như không có xương, da thịt nhẵn nhụi mềm mại, bất giác tâm thần rung động, chạm đến ánh mắt lạnh lùng của nàng, lúng túng nghiêng đầu đi, cứng cổ nói: "Bên kia không thể đi."

Thượng Quan Mạn liền bình tĩnh nhìn hắn, trên khuôn mặt trắng nõn của hắn dần dần hiện lên ửng đỏ, liền trừng nàng một cái, quát: "Tin hay không cũng được." Lại đi lướt qua nàng, Thượng Quan Mạn kinh ngạc nhìn hắn, không biết nên khóc hay cười, Lâm Bình này, thật có thú vị.

Ngõ nhỏ khúc chiết quanh co, nơi cuối cùng chính là phố Thiên Khuyết, nàng nghĩ nên đến kỳ xã thăm một chút cũng tốt, chợt nghe một giọng nói dễ nghe: "Tử Thanh..."

Thượng Quan Mạn bỗng nhiên dừng chân, chậm rãi quay đầu đi. Quả nhiên thấy trước quán rượu kia một người thường phục màu lam đứng chắp tay, một bóng màu đỏ từ đối diện quán rượu chạy như bay ra, lao thẳng vào trong ngực hắn. Ánh nắng sáng ngời chói mắt, đâm vào đáy mắt đau nhói... Nàng không khỏi nhắm mắt, nghiêng đầu đi ngược lại. Lâm Bình nhìn bóng lưng của nàng khoanh tay dựa tường, mặt như có điều suy nghĩ.

Hách Liên Du cau mày, lạnh lùng liếc nhìn Chiêu Dương. Chiêu Dương ngượng ngùng buông hắn ra, ngập ngừng nói: "Chàng bệnh nặng cũng không cho thiếp đi thăm chàng, hỏi thăm được chàng ở nơi này, thiếp mới đi theo." Mặt Hách Liên Du không kiên nhẫn: "Điện hạ nên về cung đi." Chiêu Dương dần dần giận, thấy hắn cũng không quay đầu lại, nói: "Thiếp cầu xin phụ hoàng để người tứ hôn, người đã đồng ý, nếu như chàng tránh thiếp, chẳng phải là kháng chỉ sao?" Hách Liên Du nghe vậy dừng chân, xoay mắt chỉ thấy con ngươi xanh thẳm tựa như thú trong đêm, phát ra ánh sáng kinh người. Chiêu Dương cả kinh liền lùi lại mấy bước, hắn chậm rãi cười: "Điện hạ có biết ta chán ghét nhất là người uy hiếp ta."

Chiêu Dương mặt trắng như tờ giấy, lắc đầu lui về phía sau, kinh sợ nói: "Thiếp... Thiếp..." Nàng nhất thời không biết ứng đối như thế nào, lại rơi nước mắt. Hách Liên Du nhìn thấy liền chán ghét, lơ đãng nhìn bóng người vội vàng đi ở góc đường, tròng mắt trầm xuống, nói: "Đưa Điện hạ trở về."

Thượng Quan Mạn bước nhanh như bay, hình như có người đang đuổi theo sau lưng nàng. Đột nhiên một cái cổ tay đưa ra, mạnh mẽ kéo nàng vào góc hẹp. Cũng chỉ qua một cái chớp mắt, Lâm Bình đi theo đằng sau nhìn phía trước trống trơn cảm thấy mờ mịt, lên tiếng gọi: "Công tử?" Rồi nghi ngờ chạy đi.

Bóng dáng Lâm Bình chợt biến mất, lông mi dày của nàng khẽ run, bàn tay đang che miệng chậm rãi buông ra. Bóng người trước mắt chuyển một cái, nàng bị đè dựa vào tường gạch phía sau. Hách Liên Du đặt tay hai bên nàng, nghiêng thân hình cao lớn che kín nàng, ngón tay hắn lướt qua gương mặt mịn màng của nàng, thấp nói: "Rõ ràng đã nhìn thấy, còn chạy cái gì?"

Ngón tay mang theo nhiệt độ của hắn, chạm trên má ngứa ngáy, nàng khẽ nghiêng đầu: "Chỉ sợ quấy rối chuyện tốt của Đại nhân." Đầu ngón tay hắn

dừng lại, nheo mắt nhìn nàng, lông mi dài của nam tử sâu dày như đầm, phiếm một chút ánh sao, hồi lâu mới cười: "Nếu ta không đoán sai, Mạn nhi... là đang ghen sao?"

Một câu buông ra, má nàng dần dần nóng lên, liếc thấy sự thúc giục trong mắt hắn, nâng gương mặt nóng bỏng lên khiêu khích nhìn hắn: "Đại nhân đoán không sai, nam nhân của ta, đương nhiên cũng không phải để người khác đụng vào!"

Hắn kinh ngạc mở to mắt, đôi mắt như bảo thạch kia nở rộ ánh sáng ngạc nhiên khó hiểu, ngay sau đó hắn cười nhẹ một tiếng, cúi người nhẹ lướt qua đôi môi của nàng, luôn miệng cười nói: "Tuy là có bá đạo một chút, nhưng ta cũng thích."

Mặt nàng đỏ tới mang tai xoay mặt qua bên, tình cảnh mới vừa rồi như đèn kéo quân thoáng qua ở trước mặt. Chiêu Dương một thân đỏ tươi, con ngươi như lửa đốt, không khỏi suy nghĩ, trong lòng hắn có nàng, vì sao không đi hỏi cưới đi. Nếu như trong lòng hắn không có nàng, vì sao còn đem ngọc để lại trên gối...

Gia tộc Hà Hoàng hậu thế lớn, cưới Chiêu Dương chính là một đám cưới gia tộc. Thần tử có chút khôn ngoan, cũng sẽ không bỏ qua Chiêu Dương mà chọn nàng. Trong lòng lạnh dần, đọng lại trong lồng ngực không thở nổi, hắn đối với nàng, là thật hay là đùa bỡn? Không khỏi lạnh lùng trào phúng: "Đại nhân không phải là muốn đi Cố phủ cầu hôn sao, ta vẫn chờ Đại nhân."

Hách Liên Du nghe nàng nhắc lại việc xưa, chỉ nặng nề nhéo gò má nàng, mơ hồ cắn răng: "Nàng lại to mồm."

Nàng tránh né ra, trong lòng ngàn vạn thanh âm hô hào, muốn biết đáp án, nào sợ cho nàng một lời giải thích, biết rõ không thể hỏi, cuối cùng không nhịn được mở miệng, thầm hít một hơi, cúi mắt nói: "Lâm Quan vẫn muốn hỏi Đại nhân, Đại nhân đã sớm nhận ra ta, vì sao làm như không biết. Nếu biết ta tự mình xuất cung, vì sao không hỏi ta làm sao ra được?"

Nàng bỗng nhiên ngước mắt, một đôi con ngươi trong trẻo lạnh lùng như trăng, bình tĩnh nhìn hắn.

http://tieulun.hopto.org

Chương 65: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (38)

Không khí trở nên trầm mặc, rõ ràng chỉ một lát, lại cảm giác như đã qua ngàn năm.

Đập vào mắt là thường phục màu lam của hắn, bốn đám mây thêu trên vạt áo, chỉ ngửi thấy hương bạc hà trong trẻo lạnh lùng trong tay áo hắn. Hắn cau mày nhìn nàng, ánh mắt sáng tối, nàng tựa như chậm rãi chìm xuống đáy biển. Nàng đợi không được câu trả lời của hắn, lại sợ đáp án của hắn, chung quy gần hương sợ tình. Ngón giữa miết lên miếng ngọc trong tay áo, giữ đã lâu, cảm thấy ngọc kia như thành một phần thân thể, dứt bỏ hết sức khó khăn. Hồi lâu cũng cười, vươn tay ra: "Đại nhân trước khi đi đã quên cái này."

Miếng ngọc sáng trắng trong kia, nổi bật trên lòng bàn tay như ngọc của nàng, lại khó phân biệt màu sắc. Nhưng sự xinh đẹp này, lại tựa như lưỡi đao, từng nhát cắt vào gương mặt của hắn. Sắc mặt Hách Liên Du âm trầm, nheo mắt trầm trầm nhìn nàng: "Nàng lại cho là ta quên?"

Nàng mỉm cười kéo áo hắn, nhẹ nhàng nhét vào, nói: "Đại nhân nhận đi, nếu đổi lại là người khác, chỉ sợ không thể dễ dàng vật về nguyên chủ như vậy." Không dám nhìn vẻ mặt hắn, nàng đã rời đi không quay đầu lại.

Trời cuối thu khí sảng, gió đã lạnh tận xương tủy, khung cửa sổ trong thư phòng mở rộng ra. Những cây bạch quả[1] trong vườn vàng óng ánh, cành cây hạ thấp xao động trước cửa sổ. Bên này người quản lý đang mắng hoa tượng (người trông vườn) như tát nước, khiến hoa tượng kia cúi đầu không dám cử động, chờ quản gia trút giận xong, mới ủy ủy khuất khuất mở miệng: "Đó là hoa trâm cúc[2] mới trồng ngày hôm trước, lại chưa héo, nhổ bỏ không phải là đáng tiếc sao."

Lửa giận của quản gia lại bùng lên, trút thẳng xuống đầu: "Bảo ngươi nhổ thì ngươi cứ nhổ đi, Đại nhân nói nhìn thấy ghét, ta có cách gì." Hoa tượng rụt đầu vội đi, trước khi đi không quên lầm bầm: "Đại nhân đây là thế nào, trở lại cũng chưa có sắc mặt tốt, đáng tiếc cúc mới đầy sân kia."

Người làm trong phủ cảm thấy trời u ám, mọi người nín thở giấu khí, đi bộ rón ra rón rén, chỉ sợ không cẩn thận lại bị bắt được lỗi.

Ánh sáng xanh đậm lọt vào thư phòng, che cả thân hình Hách Liên Du vào trong bóng tối. Thanh Thuỵ kêu một tiếng: "Điện hạ?"

Hách Liên Du cau mày "uh" một tiếng, quay mặt lại liền thấy Thanh Thuỵ đang chờ chỉ thị của hắn, không yên lòng mở miệng: "Ngươi mới vừa nói cái gì?" Thanh Thuỵ ngẩn ra, chỉ đành phải lặp lại một lần, đại khái là một vụ án giết người, cần phải rời kinh mấy ngày, hắn nhàn nhạt gật đầu: "Cũng được."

Thanh Thuỵ lại nói: "Vương Phi gửi thư đến."

Sắc mặt hắn trở nên nghiêm túc: "Trình lên đây." Thanh Thuỵ trình lên bằng hai tay. Hắn dựa vào ánh sáng từ ngoài cửa sổ, ánh sáng trắng chiếu sáng hơn phân nửa gò má hắn. Tưởng là một ít lời hỏi han ân cần, sắc mặt hắn hơi ấm, xem hết thư, cuối cùng cũng cười lạnh. Nhẹ nhàng gấp nhét vào trong phong thư. Thanh Thuỵ cúi đầu đứng ở một bên, chỉ nghe Hách Liên Du không chút để ý mở miệng: "Lão Nhị muốn tới đây."

Thanh Thuỵ kinh ngạc nói: "Nhị Điện hạ? Lại không có hẹn gặp, hắn bí mật đi trước, không sợ để cho đương kim Thánh thượng nghi ngờ sao, sẽ khiến Điện hạ càng khó hành động."

Hách Liên Du cũng không nói chuyện, trong mắt toát ra sự lạnh lẽo, đúng lúc đó có một làn gió mát ùa vào bên trong phòng, thấm đến tận xương. Đỗ Minh chẳng biết đã tựa cửa từ lúc nào, thanh âm chói tai: "Hắn sẽ không quan tâm lão đại khó xử hay không." Con ngươi hắn đảo cực nhanh, cười hắc hắc nói: "Nhị hoàng tử nổi danh háo sắc, chắc là đã nghe được tiếng đồn về sắc đẹp của Chiêu Dương Công chúa, nên len lén chạy tới cũng nên."

Thanh âm Hách Liên Du thường thường: "Ngươi quan sát chặt chẽ cho ta, vừa vào biên giới sẽ có ngoại thần tiếp đãi ngay lập tức, cũng không được để hắn làm loạn ở chỗ này."

Đỗ Minh cười nhìn có chút hả hê: "Lá gan hắn cũng lớn, biết rõ lão Đại ở chỗ

này, còn dám lén chạy tới...” Thanh Thuỵ nói: “Tuy là cơ hội tốt vô cùng, nhưng lại cũng không thể động đến hắn ở chỗ này, ngược lại còn phải che chở hắn, nghĩ đến điểm này, Đại vương mới yên tâm để cho hắn tới đây.”

...

Mùa thu lá rụng như tuổi xế chiều của người già, khẽ run rẩy trên cành giây lát, cuối cùng cũng lượn vòng rơi xuống. Thượng Quan Mạn nâng bàn tay trắng nõn lên, lá rụng không tiếng động rơi vào lòng bàn tay trắng muốt, như cánh bướm khô héo, nhìn làm cho lòng người chua xót.

La cô kêu mấy tiếng không thấy nàng đáp, vỗ nhè nhẹ đầu vai nàng, thân thể nàng run lên, theo bản năng nắm chặt bàn tay lại. Chỉ nghe thanh âm lá bể, xoay mặt lại bỗng thấy vẻ mặt lo lắng của La cô: “Điện hạ lẩm bẩm cái gì với lá cây vậy, gọi mấy tiếng cũng không nghe thấy.”

Nàng cong môi cười nói: “Chuyện gì?”

Thần sắc La cô tựa như vừa mừng vừa lo: “Hôm nay mới có tin tức, Ngô Tiệp Dư có tin vui.”

Thượng Quan Mạn chậm buông tay, lá khô vỡ vụn, theo gió rơi xuống đất, không còn hình dáng cũ, nàng lãnh đạm: “Đối với Ngô Tiệp Dư mà nói không phải là chuyện tốt, đối với chúng ta, cũng là một chuyện tốt.”

Trên mặt La cô nhìn không ra vui buồn: “Mấy ngày nay ánh mắt Thánh thượng chỉ sợ đều ở chỗ Ngô Tiệp Dư, Thù Ly cung, lại trở nên vắng lạnh hẳn.”

Dùng xong bữa tối, đèn cung đình đốt sáng bốn góc viện, trên mặt gạch khắc hoa văn ánh lên màu vàng. Nàng ở trong chánh điện nói chuyện với Cố Sung Viện, liền nghe Thù Nhi nói: “Nô tỳ tham kiến Thái Tử Phi, Diệu Dương Điện hạ.”

Thanh âm Thái Tử Phi như gần như xa truyền tới trong tai, mang theo vài phần chát chúa: “Điện hạ các ngươi có ở đây không?” Thù Nhi đáp: “Ở trong phòng Sung Viện.” Lời còn chưa dứt, Diệu Dương đã kéo váy chạy như bay

vào phòng: “Lâm Quan tỷ tỷ!”

La cô vội vàng quát lớn: “Điện hạ nhỏ giọng chút, chớ quấy rầy Sung Viện.” Diệu Dương le lưỡi, nheo mắt cười nói với Cố Sung Viện: “Diệu nhi nghe nói chuyện vui có thể xung hỉ, bệnh của Sung Viện nhất định sẽ rất nhanh khá hơn.” Cố Sung Viện nửa tựa tại trên giường, lại cười nói: “Điện hạ chúc lành.”

Diệu Dương Đế Cơ này miệng lưỡi vụng về, phi tử khác có thai, Cố Sung Viện cũng là phi tần sao có thể vui mừng đây. Vội vàng kéo nàng đến điện bên, mới vừa ngồi trên giường la hán, cặp mắt Diệu Dương lóe sáng nhào tới: “Lâm Quan tỷ tỷ, muội có đệ đệ!” Trái tim Thượng Quan Mạn trầm xuống, nhẹ nhàng búng trán nàng: “Muội sao biết là đệ đệ, nếu là muội muội không phải là tốt hơn sao.” Đang lúc nói chuyện Thái Tử Phi đã thấy Cố Sung Viện nhẹ nhàng vào điện. Hai người nhìn thẳng vào mắt, thấy vẻ thương hại trong mắt đối phương, đều quay đầu đi chỗ khác. Thái Tử Phi ngồi đối diện Thượng Quan Mạn, Diệu Dương nhảy cẫng nói: “Mọi người đều nói là đệ đệ mà, mẫu thân cũng nói là thích có đệ đệ. “Thượng Quan Mạn nghe vậy cau mày, Ngô Tiệp Dư này cố tình lại chọn lúc này dốc toàn lực, sinh một hoàng tử tất nhiên là bảo đảm. Nhưng trong mắt Hà Hoàng hậu chịu không được nửa hạt cát, nếu sinh ra nàng có lợi thế gì giữ được đứa nhỏ này.

Thái Tử Phi đột nhiên ôn nhu mở miệng: “Phụ hoàng già còn có con, thích vô cùng đây.” Nàng nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Thượng Quan Mạn, Thượng Quan Mạn cười nói: “Chỉ hy vọng như thế.”

Thù Nhi dâng trà lên bàn, lại lui ra không tiếng động. Diệu Dương không biết hai người ý gì, một đôi mắt nhìn qua nhìn lại ở giữa hai người, vẻ mặt hồn nhiên: “Lâm Quan tỷ tỷ, hoàng tẩu, muội có đệ đệ, các người sao lại không vui vậy?”

Thái Tử Phi vội cười: “Sao có thể không vui, vui lắm, chẳng qua là vui mừng nhưng cũng cần chững chạc chút. Muội là một Đế Cơ không lấy chồng, suốt ngày điên khùng chạy rông là không tốt.” Diệu Dương nghe Thái Tử Phi giảng dạy, “Ai ai” mấy tiếng nghiêng đầu ôm hai đầu gối Thượng Quan Mạn không buông. Thái Tử Phi không thể làm gì, tức cười nói: “Nha đầu này!”

Thượng Quan Mạn ôm hai vai Diệu Dương, mỉm cười nói: “Vẫn là một đứa nhỏ chưa cập kê, kệ nàng đi.” Diệu Dương vội nói: “Vẫn là Lâm Quan tỷ tỷ tốt”

Thái Tử Phi đột nhiên thở dài thật thấp, giọng nói trở nên mềm lại: “Thái tử Điện hạ... Hắn vốn không để cho ta nói, bảo ta tới thăm thập nhị muội. Cố Sung Viện tuy bệnh, nhưng tinh thần vẫn tốt, khuyên muội an tâm.” Nghe nàng nhắc tới thái tử, trước mắt Thượng Quan Mạn bỗng nhiên hiện ra cảnh trong bình phong kia. Thái Tử Phi thấy thần sắc nàng hơi trầm, chỉ cho là nàng nhớ tới sự lạnh nhạt lần thưởng cúc, ôn nhu nói: “Thập nhị muội, hôm đó Điện hạ tâm tình không tốt nên hơi nóng giận, muội ngàn vạn đừng để ở trong lòng.”

Thượng Quan Mạn mới ngạc nhiên hồi hồn, nhẹ nhàng cười nói: “Hoàng tẩu, đây là chuyện huynh muội trong nhà, thỉnh thoảng gây gổ cũng là bình thường.”

Nghe nàng nói như vậy, Thái Tử Phi mới nhẹ nhàng thở phào một cái, cười nói: “Muội không trách hắn, ta yên tâm rồi.” Trong điện chỉ đốt một cây nến đỏ, ánh sáng mờ mịt. Thái Tử Phi lẳng lặng nhấp trà, nàng từ trước đến giờ ăn mặc đoan trang, tóc dày búi thành búi tóc long nhuỵ[3] , vòng hoa quy chế cho Thái Tử Phi gắn sau gáy, lộ ra đường cong của gáy, như có thể ép gãy. Trong lòng Thượng Quan Mạn phức tạp, Thái Tử Phi này, cũng là không đơn giản. Đuổi Diệu Dương đi ra ngoài, cười thử dò xét: “Phủ đệ của tam ca dời đến bên ngoài cung, chắc là cực kỳ tự tại, phong cảnh cũng đẹp hơn.”

Thấy Thái Tử Phi mặt cô đơn, tưởng rằng ánh nến quá ấm, không để cho nàng chú ý đem tâm tình tiết lộ. Nghe Thượng Quan Mạn mở miệng liền ngẩn ra, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên nụ cười đúng mức: “Có khá hơn chút.”

Đột nhiên không khí trở nên trầm mặc.

Rò đồng (như đồng hồ) “đinh” vang lên một tiếng chát chúa tựa như búa nến, nàng đột nhiên hồi hồn, dưới ánh nến trước mắt, bóng đêm cũng đã sâu hơn phân nửa. Bên ngoài cửa sổ bầu trời tĩnh mịch, trăng lưỡi liềm trên trời trong trẻo lạnh lùng, cũng là hình ảnh đơn độc.

Tiếng nói của Thái Tử Phi thấp đến mức không thể nghe nổi: “Thập nhị muội, thái tử có nói với muội cái gì không.”

Trong lòng Thượng Quan Mạn chấn động, nàng hẳn là biết, lại nghi ngờ cười hỏi: “Tam ca đã lâu chưa tới Thù Ly cung, ta cả ngày đóng cửa không ra ngoài, cũng không nghe thấy gì, Tam ca thế nào?”

Thái Tử Phi cúi đầu xuống, bóng đêm yên tĩnh, hoa ảnh không tiếng động, hồi lâu nàng đứng dậy, cười nói: “Cũng không có chuyện gì, chính là công vụ bề bộn, quá mức mệt nhọc chút, nếu thập nhị muội rỗi rãnh, đi thăm hắn một lát cũng tốt.”

Thượng Quan Mạn mỉm cười đồng ý, Thái Tử Phi không muốn ở lại, lại nói thêm một lát, mới dẫn chúng hầu đi.

Bên trong phòng trở nên lặng lẽ, bỗng có một trận gió mát thổi vào, nhất thời cả phòng mát mẻ. Thù Nhi đi vào lấy tim đèn, lửa kia bị gió thổi loạn sáng ngời, nàng ngồi ở trước bàn rãnh rỗi ôm sách đọc. Bóng sách quét tới quét lui trên mặt, như bươm bướm giãy giụa bay loạn. Thù Nhi thấy thế, xoay người muốn đi đóng cửa sổ, nàng miễn cưỡng nhìn lướt qua, một hồi lâu mới nói: “Mặc nó đi.”

Nói như vậy, cũng không biết là do ánh nến, hay là cửa sổ. Thù Nhi quay đầu lại nhìn nàng, thu hết vẻ mặt suy đoán kia vào mắt, nàng mỉm cười: “Ngươi gò bó như vậy từ khi nào.” Không khỏi suy nghĩ, cũng không biết nàng nghĩ như thế nào, nhưng từ “xuất cung”, vạn lần không dám nói với người bên cạnh, không bằng trước lúc đó an bài chỗ tốt cho nàng, liền mỉm cười hỏi: “Nói lại, ta vẫn còn không biết tuổi của ngươi.”

Giọng nói kia cũng tựa như quan tâm việc nhà, Thù Nhi tay chân luống cuống, đáp: “Mấy ngày nữa nô tỳ tròn mười tám.

Nàng kinh ngạc cười: “Vậy là lớn bằng ta.” Thù Nhi nhẹ nhàng gật đầu.

Thượng Quan Mạn chỉ nói: “Ngươi cũng lớn bằng ta, cũng đến tuổi nên xuất giá.” Dừng một chút hỏi, “Có người trong lòng chưa? Nếu có, ta sẽ tìm mọi

cách thành toàn cho ngươi.”

~~~
~~~

[3] Búi tóc long nhuỵ:

宋代女子双蟠髻发式饰花钿

Chương 66: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (39)

Thù Nhi nghe vậy liền quỳ sụp xuống mặt đất, rưng rưng nói: "Điện hạ, người không muốn nô tỳ ở lại sao?"

Nàng kinh ngạc nói: "Tại sao lại không muốn."

Thù Nhi gạt lệ: "Vậy vì sao phải đem nô tỳ gả ra ngoài. Nô tỳ sẽ không đi đâu cả, nguyện ý đi theo bên cạnh Điện hạ suốt đời."

Nghe nàng nói tới "suốt đời", chợt thất thần, không khỏi thở dài nói: "Cuộc đời nhiều thay đổi, ai dám nói cả đời nhẹ nhàng thế." Thấy nàng cố ý, nói: "Ngươi đứng lên đi." Thù Nhi cuối cùng nín khóc mỉm cười: "Tạ Điện hạ." Từ đó càng thêm ân cần.

Ngày thứ hai dậy sớm, thu lạnh quá mức, đành phải khoác cẩm bào trên vai, từ từ đi qua hành lang, chợt nghe La cô cảm thán ở hành lang: "Thật là thời buổi rối loạn." Không khỏi cười: "Có chuyện gì sao?"

La cô thấy là nàng, cười nói: "Điện hạ ngày gần đây lại dậy sớm." Nàng "uh" một tiếng, nói: "Chỉ là bởi vì lạnh nên ngủ ít đi." Liền hỏi: "Trong cung đã xảy ra chuyện gì, nói nghe một chút."

La cô nói: "Không phải là chuyện trong cung, sáng nay lão nô xin một pho tượng Tống Tử Quan Âm tặng cho Ngô Tiệp Dư." Thượng Quan Mạn gật đầu nói: "Tống Tử Quan Âm tốt, ngụ ý tốt, để cho người ta không tìm ra lỗi, người có lòng cũng khó có thể nói gì." La cô cười nói: "Ngô Tiệp Dư cũng thích, liền nói chuyện một chút với lão nô." Nàng nhìn vòng quanh bốn phía, nói: "Điện hạ đoán thử xem là chuyện gì." Không đợi nàng nói, La cô nói: "Nghe nói thái tử nuôi một hồ ly quyến rũ bên ngoài, còn là nữ nhân nơi bướm hoa. Không biết sao cũng lọt vào mắt Ngũ hoàng tử, giờ đang tranh giành với thái tử, gây ồn ào huyên náo trong thành, không biết có truyền tới trong Càn Khôn điện không." Nhắc tới Huyên cô nương, giọng nói của La cô khinh thường.

Thượng Quan Mạn đã gặp Huyên cô nương, cũng cảm thấy nàng có bản lãnh

khiến cho hai người đàn ông này tranh giành vì nàng, lại không nghĩ tới thái tử thích nàng đến mức độ này. Loại tin đồn này truyền ra, danh tiếng của thái tử chẳng những bị hủy trong chốc lát, mà còn tiền đồ khó khăn, nàng không khỏi cau mày: "Có hai vị ở trong Phượng Tê cung, chỉ sợ Càn Khôn cung đã sớm biết." Lại đột nhiên tức giận nói: "Tam ca sao lại hồ đồ đến thế!"

Dùng xong đồ ăn sáng, liền đến phủ đệ bên ngoài cung. Hồng Phi hào hứng lấy công văn điều động của quan phủ ra, vui vẻ nói: "Điều lệnh đã xuống, cuối tháng là được ra khỏi thành. Đến lúc đó trong cung xảy ra hỏa hoạn, cửa thành nhất định tra xét nghiêm hơn một chút, chúng ta có điều lệnh của triều đình. Mặc dù có người nghiêm tra, đến lúc đó cũng không ngăn được."

Thượng Quan Mạn không kìm được vui mừng, lại bàn luận cách trốn đi với hắn một chút, những chi tiết này đã sớm ghi nhớ vào lòng. Chuyện quan hệ trọng đại, cần phải cẩn thận suy tính, mới dám phân phó.

Cố gắng trấn định tâm thần, chuyện của thái tử vẫn quanh quẩn trong đầu, không thể bỏ qua được, tỉ mỉ suy xét lại, nàng chịu ân huệ của thái tử hơi nhiều. Mặc dù thái tử không nói, hôm đó đại thọ Hoàng đế, Cố Sung Viện dâng múa cầu sủng, dẫu rằng nàng Thượng Quan Mạn không đồng ý, rốt cuộc vẫn là chuyện Cố Sung Viện muốn làm. Điều này nếu không có Thái Tử Phi âm thầm tương trợ, bằng hai người Cố Sung Viện và La cô, làm sao có thể tạo ra không khí tươi đẹp như thế. Bất kể mục đích Thái Tử Phi giúp Cố Sung Viện là gì, rốt cuộc cũng làm tròn tâm nguyện của bà. Thượng Quan Mạn mặc dù trong miệng không nói nhưng đối với Thái Tử Phi cũng có chút cảm kích.

Thái tử gặp nạn, rốt cuộc nàng vẫn không thể trái lương tâm khoanh tay đứng nhìn.

Tỳ nữ báo lại thì Thái Tử Phi vẫn còn không tin, Thượng Quan Mạn dẫn Thù Nhi vào phủ thái tử, Thái Tử Phi mới cười nói: "Không ngờ tới muội lại thật có thể đến."

Thượng Quan Mạn cũng cười: "Ta đến Phượng Tê cung mời Chiêu Dương cùng đi thăm Tam ca, nàng tất nhiên không đến. Hoàng hậu khoan hậu, cũng không bắt bẻ ta." Trong mắt Thái Tử Phi khó nén tán thưởng: "Cũng là muội

có cách hay."

Nàng không muốn làm lỡ việc, nói: "Tam ca đâu?"

Thái Tử Phi đoán là nàng cũng đã biết, cũng không che giấu, cười khổ nói: "Trong thư phòng." Cũng không nhiều lời, bảo tỳ nữ dẫn nàng đi, bản thân cũng không đi cùng.

Thái tử mới vừa cãi vã với Thái Tử Phi, nghe cửa mở ra, một ly sứ nhỏ liền bay tới: "Cút ra ngoài cho cô!" Thượng Quan Mạn cả kinh vội nhảy sang một bên, may mắn nàng tránh kịp, ly sứ nhỏ "choang" một tiếng vỡ vụn bên cạnh người, thoáng chốc mảnh vỡ văng khắp nơi.

Thái tử thấy là nàng, thân thể mãnh liệt rung động liền muốn chạy tới, thấy nàng né tránh được, lại nhịn xuống, trong mắt khó nén vẻ vui mừng. Lại nghiêm mặt xoay đầu, lớn tiếng nói: "Muội sao lại tới đây?"

Nàng cũng thật tức giận: "Ta tới xem thử Tam ca hồ đồ đến cỡ nào."

Thái tử nghe nàng cũng là vì Huyên cô nương mà tới, không khỏi lạnh mặt: "Cô không cần muội tới dạy dỗ." Nói đến đây, bỗng tức giận: "Vợ của cô ân cần dạy bảo đối với cô không sao, muội cũng tới dạy dỗ cô, muội xem muội là cái gì của cô, chẳng qua cũng chỉ là một muội muội cùng cha khác mẹ" nói đến đây hắn kích động, cặp mắt hằn đỏ lên: "Cô thà rằng không có muội muội như muội!"

Thượng Quan Mạn nhất thời đứng sững tại chỗ.

Thái tử thở hồng hộc, tự biết lỡ lời, đã không kịp vãn hồi, chỉ nghe Thượng Quan Mạn cười lạnh: "Thái tử Điện hạ nói rất đúng, Lâm Quan chẳng qua là một Đế Cơ không đáng để mắt tới, có tư cách gì nói chuyện với thái tử Điện hạ." Ném xuống câu này, liền lạnh mặt bước nhanh ra khỏi phủ thái tử.

Thù Nhi mặc dù không biết chuyện gì bên trong phòng, đột nhiên nghe thấy tiếng vỡ, sợ hết hồn hết vía, lại thấy Thượng Quan Mạn mặt như phủ băng đi ra ngoài, vội kêu lên: "Điện hạ." Nàng cũng không để ý, bước nhanh phía trước, tỳ nữ dẫn đường kia lo sợ đi theo: "Điện hạ?"

Trong lòng nàng hơi nguôi giận, cuối cùng cho Thái Tử Phi một câu trả lời. Lầu các màu đỏ nối liền hành lang chín khúc, Thái Tử Phi khoanh tay lẳng lặng đứng ở cuối hành lang. Thấy Thượng Quan Mạn mặt lạnh ra ngoài, biết rằng khuyên nhủ không có kết quả, cũng chỉ cười nhạt.

Thượng Quan Mạn khe khẽ thở dài: "Chuyển lời đến Thái Tử Phi cho ta, xin lỗi đã phụ sự kỳ vọng của nàng." Thị nữ kia vội đáp lời. Thượng Quan Mạn muốn nói lại thôi, chỉ cảm thấy không biết nên nói gì, cuối cùng lại thở dài.

Mới vừa ngủ lại bị một hồi tiếng gõ cửa dồn dập ầm ỹ. Thù Nhi đốt đèn, đứng ở một bên gọi vào: "Điện hạ." Nàng vén chăn xuống giường, hỏi: "Chuyện gì?"

Nghe giọng nói của nàng hốt hoảng, huyệt thái dương của Thượng Quan Mạn nhất thời thình thịch nhảy không ngừng, vội mang giày đi ra ngoài, mở cửa lại thấy Thù Nhi nghiêm mặt đứng ở ngoài cửa, nhìn thấy nàng, vội kêu một tiếng: "Chủ tử!"

Nàng đột nhiên tỉnh táo lại, như là lúc tuyệt vọng trở nên bình tĩnh, chậm rãi xoay người ngồi vào ghế chủ tọa ở phòng ngoại, chỉ cảm thấy tim đập thật mạnh không thể kìm giữ được, một hồi lâu nàng mới nói: "Từ từ nói."

Thù Nhi khom người nhẹ nói mấy tiếng bên tai nàng, thân thể nàng thoáng choáng, sắc mặt cũng trắng đi, chỉ nói: "Sáng sớm nay ta đã lo lắng Tam ca gặp chuyện không may, không ngờ..."

Thù Nhi nhẹ giọng nói: "Thái Tử Phi cho người đến, muốn cùng Công chúa thương thảo một đối sách."

Thấy nàng chỉ ngồi ở chỗ đó không nói lời nào, liền nói: "Cũng đã báo lên rồi, còn có thể có đối sách gì." Bên trong phòng chỉ đốt một ngọn nến đỏ, vầng sáng u ám ảm đạm. Phía sau là cửa cách màu đỏ khắc hoa rậm rạp, trên đất là một đội lô đồng lớn, yếu ớt nhả khói. Phía sau đen ngòm nhìn không rõ, cảm giác bên trong phòng tĩnh mịch. Thù Nhi chẳng biết tại sao liền thấy sợ lên, chỉ nghe nàng nhẹ giọng nói: "Chúng ta đi Càn Khôn điện."

http://tieulun.hopto.org

“Rầm” một tiếng vang lên, chỉ thấy mảnh ngọc loang lổ trên đất, đèn cung đình phản chiếu ánh xanh sắc bén nhàn nhạt, nội thị không dám thở mạnh, đồng loạt quỳ xuống. Hoàng đế thói quen xoay nhẫn ngọc xanh đeo trên ngón tay cái, mới phát giác vừa rồi đã bị hắn ném xuống đất trong cơn tức giận, lúc này càng giận không có chỗ trút, cắn răng căm hận nói: “Đánh cho trẫm, đánh thật mạnh vào!”

Tiếng quất sắc bén chói tai vang lên tiếp theo, lại không nghe người bị đánh rên nhẹ một tiếng, trên mặt Hoàng đế càng lúc càng khó coi, chợt nghe ngoài cửa truyền đến tiếng ồn ào rất nhỏ, liền cất giọng nói: “Người nào ở bên ngoài?”

Lập tức liền có người đi vào đáp lời, giọng nói càng thêm cẩn thận cung kính, chỉ sợ ra một chút không may: “Hồi hoàng thượng, Lâm Quan Công chúa cầu kiến.”

Hoàng đế nghe vậy không khỏi cau mày, như nhớ không ra rốt cuộc là ai, nói: “Không gặp.” Lại chợt thấy thần sắc mặt thái tử buông lỏng, chuyển ý nói: “Tuyên.”

Cửa cung “Ken két” mở ra, rồi trầm nặng đóng lại. Nàng đi vào điện, vòng qua đồ trang trí chạm khắc ngà voi, trước mắt mới rộng mở trong sáng. Mơ hồ chỉ thấy Hoàng đế mặc một bộ yến cư phục[1] màu vàng sáng, sắc mặt không thay đổi ngồi ở trên ghế. Bên cạnh một người bị bốn nội thị ghì lại, không thể động đậy, lòng chợt trĩu xuống. Không dám nhìn nữa, quỳ xuống đất, hành đại lễ.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng, phụ hoàng vạn cát.”

Hoàng đế sắc mặt vẫn khó chịu không nhìn nàng, bưng ly trà nhỏ trên bàn, nói đầy ẩn ý: “Nói đi. Đêm hôm khuya khoắt tới gặp trẫm là vì chuyện gì?” Nói xong, vẫn điềm nhiên cúi đầu thưởng thức trà.

Nàng quỳ trên mặt đất, tình hình trong điện càng quan sát rõ ràng. Người kia quỳ thẳng tắp trên mặt đất ngay bên cạnh, đầu tóc lệch lạc, áo bào đỏ trên người đã sớm nhàu nát. Chỉ thấy trên lưng vết lằn chằng chịt, mơ hồ có vệt máu thấm lên, ngưng tụ thành bầm màu nâu. Chắc là đã biết nàng đi vào,

nhưng cũng không quay đầu lại nhìn nàng.

Nghe được Hoàng đế đặt câu hỏi, nàng vội cúi người, nói: “Nhi thần nghe nói phụ hoàng chưa ngủ, nên nấu canh ấm để cho phụ hoàng giữ ấm thân thể.”

Hoàng đế cười lạnh: “Ngươi tới đúng lúc lắm.”

Lúc này thái tử như thú bị vây, gắng sức giãy giụa lại bị nội thị đè xuống. Thái tử chỉ có thể liếc mắt: “Đồ ngốc nhà ngươi, đến đây làm gì!”

Hoàng đế giận quá thành cười: “Ngươi thật có tiền đồ, lại biết bảo vệ người bên cạnh.” Khoát tay ra lệnh, bởi vì tức giận quá nên run giọng nói: “Đánh cho trẫm, tiếp tục đánh!”

Nàng cả kinh chỉ biết dập đầu: “Phụ hoàng đối đãi Tam ca như vậy, về sau bảo Tam ca làm sao còn thể diện trước mặt chúng thần, làm sao lập uy...” Nhưng sắc mặt Hoàng đế tái xanh, không nghe lọt câu nào, mắt thấy tưng roi đánh xuống người thái tử, trong lòng nàng lại co rút đau đớn. Hoàng đế đối với thái tử cũng hung ác nhẫn tâm, sao có thể lo người bên cạnh. Trong lòng liền trở nên lạnh buốt, thầm nói thôi, nàng thiếu nợ hắn rất nhiều, lần này xem như trả lại cho hắn, vụt đứng dậy nhào qua bên thái tử. Thân váy bay múa, như bướm bay trong điện, ôm lấy thái tử che dưới thân thể như cánh chim, thái tử trợn mắt há mồm, lồng ngực kịch liệt phập phồng, chỉ nhìn nàng chằm chằm không nói ra lời.

Nội thị giám hình cũng nhất thời ngơ ngẩn, bất giác ngừng roi.

Hoàng đế thấy, giận quá bật cười: “Giỏi, giỏi, hai đứa con ngoan của trẫm.” Rồi quay lưng đi, trên trán nổi gân xanh: “Đánh, đánh hết cho trẫm!”

Tào Đức hầu hạ Hoàng đế nhiều năm, chưa thấy hắn tức giận như thế, nhất thời cũng không biết làm sao cho phải, Hoàng đế xoay mặt nhìn về phía Tào Đức, quát lên: “Còn không đánh!”

Tào Đức rùng mình một cái, thái tử trở tay ôm lấy nàng, thấy nội thị kia quả thật muốn đánh lên người, không khỏi mắng: “Cẩu nô tài, ngươi to gan lắm!” Nội thị bị hắn vừa quát, tay nhất thời run lên, Hoàng đế thấy thế tức, nói:

“Chờ cái gì, đánh!”

Roi nện xuống như mưa rơi, tiếng rít sắc bén trên không trung, nàng hít mạnh một hơi, mới cảm thấy đau. Mắt thái tử sáng quắc nhìn nàng, ánh sáng trong mắt bắt đầu khởi động, như tất cả tâm tình trong nháy mắt ào ạt tuôn trào.

Nội thị thi hình chậm rãi đếm, nghe bên tai thành những tiếng ong ong khó chịu, chỉ có roi kia đánh lên người là có những âm thanh rõ ràng. Thái tử giận đến mức cả người run rẩy. Nàng gắt gao bóp chặt bờ vai của hắn, nói thật nhỏ: “Tam ca, ca coi như là vì tốt cho ta, cắt đứt với Huyên cô nương kia đi.” Thân hình của hắn nhất thời chấn động, không giãy dụa nữa, thân thể lại run bần bật, nhìn roi rơi xuống. Vẫn bảo vệ nàng trong ngực, mùi thơm trên người nàng ùa tới, cảm giác nghẹn thở. Hắn nhìn nàng đau đến sắc mặt trắng bệch, một hồi lâu mới khó khăn nhắm mắt nói: “Ta biết.”

Rốt cuộc vẫn là thân nữ nhi mảnh mai, chẳng qua chỉ vài roi, cuối cùng nàng vẫn không nhịn được, thân thể dần dần nặng nề đè xuống người thái tử, dần cảm thấy trước mắt mơ hồ, mọi thứ trở nên xa vời, như đang bay ra khỏi cung điện rực rỡ này, đứng trên tầng mây, xa xa nhìn lại.

Tào Đức thấy sắc mặt hai người đã trắng bệch, chỉ sợ dưới cơn thịnh nộ gây ra án mạng, nếu hoàng thượng hối hận, vẫn là những người phục vụ như họ chịu khổ, liền quỳ sụp xuống năn nỉ: “Thánh thượng, không thể đánh nữa.” Xoay đầu lại vội la lên: “Hai vị Điện hạ mau cầu xin, thái tử ngài nhận sai là sẽ miễn được nỗi khổ da thịt này.”

Hoàng đế lại cười lạnh một tiếng, cuối cùng cũng quay mặt sang nhìn, liếc về bóng người mảnh mai nằm ở trên người thái tử, khóe mắt chợt co giật, một thoáng ngây người. Trước mắt là bóng người tán loạn, trong mơ hồ chỉ thấy một cô gái diễm lệ cười yếu ớt ở trước mặt hắn, giận trừng mắt nhìn hắn trách móc, nũng nịu kêu: “Bát ca!”

Nhất thời khí huyết bị nghẹt lảo đảo lui một bước. Tào Đức thấy thế vội vàng tiến lên đỡ hắn, lo lắng nói: “Thánh thượng.” Hoàng đế vô lực khoát tay áo, Tào Đức vui mừng, vội nháy mắt, roi kia liền dừng lại, rồi dìu trở về chỗ ngồi. Hoàng đế nhắm hai mắt thở dốc một hồi lâu, vô lực nói: “Đưa thái tử trở về Đông cung.” Ông dừng một chút, lại nói: “Lâm Quan ở lại.”

Trong điện vẫn yên lặng không âm thanh, nàng liều một chút khí lực cuối cùng đoan chánh quỳ gối trong điện, hoa quan trên tóc đã lệch lạc, tóc tai bù xù chật vật vô cùng. Nàng rung động vội chỉnh sửa lại búi tóc. Nội thị một bên thấy thế vội tới, nàng ngước mắt chẳng qua là nhẹ giọng nói: "Y quan không ngay ngắn, chính là mất nghi, xin phụ hoàng cho nhi thần sửa sang lại y quan."

Hoàng đế nghe vậy gật đầu một cái.

Vào điện lần nữa, quả nhiên đã ổn hơn trước rất nhiều, vẫn là khăn quàng vai đó, hoa quan trên búi tóc cũng búi hợp quy tắc, trừ nét mặt tái nhợt, không nhìn ra dấu vết từng bị đánh. Chỉ thấy nàng quy củ quỳ xuống, lại hành đại lễ lần nữa, ngẩng đầu lên người, quỳ thẳng tắp. Hoàng đế nhướng mắt nhìn lên, gương mặt kia mặc dù tinh xảo nhưng vẫn xa lạ, nhưng tính tình lạnh lùng quật cường kia cũng thật rất giống.

"Trẫm nhớ ra rồi, ngươi là nữ nhi của Lan nhi."

Tiếng nói của Hoàng đế xa xa truyền xuống, lại cảm giác giống như cách xa vạn dặm, rơi vào trong tai, giống như là nằm mơ, ngươi là nữ nhi Lan nhi... Nàng cúi thấp đầu, chỉ cảm thấy mình đang cười, lại trả lời vô cùng rõ ràng: "Vâng"

Hoàng đế hình như có chút thất thần, tĩnh lặng nhìn trụ rồng trong điện, hồi lâu mới nói: "Ngươi và thái tử cũng thật thân thiết."

Nàng nghe vậy cảm thấy cả kinh, chợt thấy thương sau lưng hết sức đau đớn, ý lạnh theo da thịt thấm đến xương tủy, liền không nhịn được lạnh run lên, lại cắn răng một cái, nói: "Vâng!"

http://tieulun.hopto.org

Chương 67: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (40)

Nghĩ rằng vẻ mặt của nàng quá mức khiêm tốn lễ độ, Hoàng đế chợt cười, khó có được vẻ hiền hòa: "Chiêu nhi đến tuổi gả chồng rồi, chắc là ngươi cũng vậy, năm nay được..." Hắn cau mày trầm tư, tựa như cẩn thận nhớ tuổi của nàng, Thượng Quan Mạn bình tĩnh nói: "Hồi phụ hoàng, nhi thần đã mười bảy." Hoàng đế "Uh" một tiếng, cười nói: "Đúng là nên gả rồi, có người trong lòng hay không?"

Ngôn ngữ của Hoàng đế ôn hòa, có vẻ đương nhiên của một người cha hiền, nàng lại chỉ cảm giác đáy lòng phát rét, trong cổ không phát ra được thanh âm nào. Lúc này một ánh mắt lành lạnh của Hoàng đế đưa tới, nàng đột nhiên kinh hãi, nói: "Hồi phụ hoàng, không có."

Hoàng đế cười nói: "Ngươi cảm giác Tử Thanh như thế nào, ngay cả Chiêu Dương đối với hắn cũng xiêu lòng không dứt ra được." Trên mặt hắn tỏa ra vẻ ấm áp, dường như đang cười.

Thân thể của nàng cũng đột nhiên run lên, thử dò xét nàng như vậy, là ý gì, càng cảm thấy khó hiểu. Gạch vàng đen trên đất chứng giám, tối om tựa như trông không đến cuối, đèn cung đình như sao kia chỉ cảm thấy sáng rực rỡ chói mắt, thân thể cơ hồ chống đỡ không nổi, đầu óc vô tri vô giác, ngực như bị chặn lại thật khó thở, nàng chỉ cảm thấy một lưỡi dao sắc bén lạnh lẽo treo ở trên cổ, sâu kín đâm vào trong xương, cắn răng nói: "Nhi thần chỉ gặp mặt vị Đại nhân kia một lần, sao có thể nói là lưu luyến trong lòng." Nhớ lại lần ở ngự hoa viên tin đồn đã sớm lan truyền, có lẽ cũng không gạt được, không bằng hào phóng thừa nhận, tuy là nghĩ như vậy, vẫn thấp thỏm.

"A?" Hoàng đế hơi tò mò: "Tử Thanh văn võ song toàn, lại trẻ tuổi, ngươi lại không thích sao?"

Nàng cúi đầu, nói thật nhỏ: "Tuy là toàn mỹ nhưng vẫn không phải của ta."

Hoàng đế nghe vậy chậm rãi dựa người vào ghế ngồi, trên bảo tọa rồng vàng cỡi mây, khum móng dữ tợn, ánh vàng phản chiếu vẻ mặt bí hiểm của Hoàng đế, hồi lâu hắn mới cười: "Ngươi thật đặc biệt." Ngay sau đó hỏi: "Ngươi

từng đọc sách?" Thiên triều khen cô gái không tài mới là đức, vì vậy Đế Cơ trong cung chẳng qua chỉ biết vài chữ, cao thâm một chút liền cũng không muốn học. Hà Hoàng hậu là chủ hậu cung, biết chữ cũng rất chậm trễ, Đế Cơ nhỏ một chút, cũng không cho đến học đường.

Nàng mới nhớ tới những thứ này, âm thầm hối tiếc, nói thật nhỏ: "Chẳng qua là mấy câu có vẻ thú vị nên ghi nhớ kỹ."

Hoàng đế lạnh nhạt trả lời một tiếng, mặt mũi đã lộ vẻ mệt mỏi, liền nói: "Trẫm mệt rồi, lui ra đi."

Nàng nói: "Vâng" cúi người dập đầu, gắng chịu sự đau đớn trên lưng đứng dậy, cũng là một hồi choáng váng, thân hình nàng run run, liền nghe Hoàng đế xa xa nói: "Dìu Đế Cơ về điện." Bên cạnh lập tức có người tới đỡ nàng, nàng cũng không biết lấy sức ở đâu ra để tránh xa những người đó, cắn răng tự mình ra cửa cung. Trước mắt là bóng đêm sâu thẳm, cung vàng điện ngọc liên tiếp, lại khiến trong lòng người phát rét, mơ hồ thấy trong bóng đêm một bóng người tuấn lãng, nhìn thật quen thuộc, bỗng nghe một nội thị cẩn thận nói: "E là Thánh thượng đã nghỉ ngơi rồi, lúc này Đại nhân cầu kiến..."

Trong đêm ánh trăng mờ tỏ, chỉ cảm thấy hai tròng mắt hắn thâm u như thú. Tào Đức đưa Thượng Quan Mạn về, nhìn thấy Hách Liên Du, quay trở lại chốc lát rồi lại khép tay áo ra ngoài, cười nói: "Đại nhân, Thánh thượng truyền ngài."

Lúc này Hách Liên Du mới ngẩng đầu lên, bóng người thon gầy trong đêm khuya đón gió bước qua hành lang rồi mất hút. Tào Đức lại kêu một tiếng, hắn mới hồi hồn, sửa lại y quan vào điện.

Lại nghe tiếng bước chân cực nhanh sau lưng, nhịp tim như trống. Nàng cũng không nhịn tăng nhanh bước chân. Mãnh liệt cảm giác tay áo căng thẳng, thoáng chốc váy như hoa bay lên, trời đất xoay chuyển, hương bạc hà quen thuộc tràn đầy mũi. Hắn đã ôm ngang thắt lưng nàng lên, nàng nhỏ giọng gắt: "Ngươi điên rồi sao?"

Chưa đi ra ngoài Càn Khôn cung, khắp nơi đều là tai mắt của Hoàng đế, nếu bị nhìn thấy... Nàng không dám nghĩ, chỉ chống lại con ngươi thâm trầm của

hắn, đêm lạnh như nước, thanh âm của hắn cũng là lạnh: "Kể từ ngày gặp nàng, ta chưa có khi nào bình thường."

Nàng nhẹ nhàng quay đầu đi, tiên hạc thêu trước vạt áo hắn lộ rõ ràng, dính vào trên mặt vô cùng lạnh, trên má nàng lại nóng bỏng. Hắn ẵm nàng xuyên qua hành lang, chân vững vàng bước qua cửa cung, vẫn bước lên bậc đá bạch ngọc. Hai người vẫn không nói chuyện, chỉ nghe tiếng gió lướt qua búi tóc, nàng bỗng suy nghĩ, nếu vẫn cứ như vậy mà về...

"Điện hạ..." Thù Nhi thở hồng hộc đuổi theo, thấy Thượng Quan Mạn ở trong ngực Hách Liên Du, ngẩn người ra, ngay sau đó mặt đỏ bừng lên, sợ hãi thi lễ. Trên má Thượng Quan Mạn nóng bỏng, cảm thấy lúng túng, nhất thời không thể mở miệng. Hách Liên Du nhàn nhạt liếc qua Thù Nhi một cái, khẽ gật đầu, cũng không để nàng xuống. Thù Nhi yên lặng đi theo phía sau hai người.

Xuyên qua hành lang thật dài, chính là Thù Ly điện. Thù Nhi đột nhiên nhẹ nhàng kêu lên: "Đại... Đại nhân." Hách Liên Du cau mày, không kiên nhẫn nhìn nàng. Ánh mắt Thù Nhi lại nhìn Thượng Quan Mạn: "Nếu Đại nhân đưa Điện hạ trở về như vậy, chỉ sợ khiến Điện hạ khó xử."

Thượng Quan Mạn mới nói nhỏ: "Thù Nhi nói phải, ngươi thả ta xuống đi."

Hách Liên Du nhàn nhạt liếc nhìn Thù Nhi một cái, Thù Nhi như bị dọa kinh sợ, lạnh run co rụt lại, Thượng Quan Mạn giãy giụa muốn xuống đất, cũng không dám quay đầu lại nhìn hắn, chỉ nói: "Đi thôi."

Cổ tay bị giật mạnh trở về, nàng hơi kinh ngạc xoay mắt chớp mắt một cái, hắn đã cúi người hôn xuống. Cặp mắt Thù Nhi trợn to, che môi nhìn chằm chằm hai người. Hai bên hành lang cung năm bước là có một cái đèn cung đình, ánh đèn mềm mại vây lấy một thân hai người ôm nhau, tình cảnh kia, giống như bức họa.

Tiếng nói hắn vang ở bên tai thật thấp: "Nàng lại để cho ông ta làm như thế." Trong bóng tối hơi thở của hắn trầm trầm, ánh sáng mềm mại làm dịu góc cạnh khúc xạ trên gương mặt thâm thuý của hắn, tựa như ánh sao trong bóng đêm, sáng tắt khó dò. Cánh môi nàng khẽ nhếch, hắn lại lui một bước, cảm

giác ấm áp chợt biến mất, mơ hồ cảm thấy lạnh nhưng trên má lại nóng ran như đang đứng ở biên giới băng hỏa tương liên. Trong lòng đau khổ, nàng đứng bất động ở đó thật lâu, chỉ thấy hắn trầm mặt tiện tay ném cho Thù Nhi một vật. Trong đêm tối loáng một đường vòng cung sáng trắng. Thù Nhi cuống quít nhận ở trong tay, đưa mắt nhìn lên, là một bình sứ, thoáng có mùi thơm ngát làm cho trái tim cảm thấy ấm áp lại.

Ban đêm thanh âm Hách Liên Du trầm tĩnh như nước: "Cẩn thận phục vụ chủ tử nhà ngươi."

"Vâng..." Thù Nhi vội vàng đáp một tiếng, ngước mắt lên, chỉ thấy bóng lưng hắn càng lúc càng xa. Thượng Quan Mạn nhìn theo hướng hắn rời đi đến mức xuất thần, Thù Nhi gọi, nàng mới mơ hồ đáp trả.

Đỡ nàng vào trong điện, mới thấy mặt nàng nhăn nhúm, sắc mặt tái nhợt như tuyết, trên môi đã gần tím bầm, nhìn thấy từng vết máu trên lưng mà giật mình, những lằn roi xen lẫn nhau khó phân biệt. La cô kêu trời kêu đất, tức giận tức giận mắng thái tử, ồn ào suốt một đêm mới an ổn ngủ.

Vì vết thương quá nặng, hôm sau không thể xuống giường. Hồng Phi nghe tin từ chỗ La cô, không cần thương lượng với nàng tự giác đem điều lệnh tăng thêm mấy tháng, chỉ đợi nàng khỏe lên. Nàng nghe nói vừa vội vừa tức, một ngày bọn họ chưa thể xuất cung, Cố Sung Viện giả bị bệnh, mấy tháng nằm trên giường không dậy nổi, chỉ sợ bệnh giả thành thật. Không muốn có chuyện phiền phức, liền trì hoãn lại. Nghe nói thái tử cũng nằm mấy tháng, gây ồn ào huyên náo trong triều đình. Thái Tử Phi đến thăm mấy lần, vẻ mặt vẫn trấn định, thoáng một cái mùa thu đã qua, đảo mắt trong sân đã bay lên tuyết đầy trời.

Uống thuốc liền mấy tháng, thân thể cuối cùng chuyển biến tốt rồi, bụng của Ngô Tiệp Dư đã lộ ra, đến thăm bất tiện nên bảo Diệu Dương đi thăm nàng mấy lần. Hôm nay trời đẹp, nàng mới qua thăm. La cô cầm giúp nàng áo bông mới may, mới thấy chiều rộng đã khâu vào mấy lần chỉ, quần áo mùa đông mặc ở trên người nàng, chỉ e đè bẹp nàng, không khỏi đau lòng gạt lệ, nhưng rồi Thượng Quan Mạn lại tới an ủi bà.

Từ chỗ Ngô Tiệp Dư ra ngoài, không ngờ lại vừa đúng gặp phải các hoàng tử

vào cung, chỉ đành phải dừng bước, đứng ở một bên, dẫn đầu chính là Thất hoàng tử mặc một bộ áo choàng da hạc trắng thường phục gấm màu vàng ánh đỏ. Một đôi mắt tĩnh mịch như mực, nhìn có vẻ tuấn lãng hiền hòa, phía sau hắn là một vị hoàng tử nhìn lạ mắt, lại thân thiện chào hỏi: "Đây không phải là thập nhị muội sao!"

Thấy tránh không khỏi, nàng nghiêng người làm lễ: "Tham kiến Thất ca, Cửu ca."

Cửu hoàng tử không khỏi "Ô" một tiếng, ngạc nhiên nói: "Chúng ta chỉ gặp qua vài lần, muội cũng nhận được ta."

Nàng nói: "Là do thời gian gần đây Thất ca và Cửu ca thường ở chung, mặc dù không thường gặp Cửu ca vẫn có thể đoán được." Thấy Cửu hoàng tử tựa như còn muốn hỏi, vội nói: "Muội muội xin được cáo lui trước." Nói xong liền muốn đi, Cửu hoàng tử lại đột nhiên nhớ tới một chuyện, tiến lên một bước muốn nắm cổ tay nàng. Nàng cau mày kéo tay áo rút ra, cuối cùng lại bị hắn bắt được tay áo, Cửu hoàng tử cười nói: "Thập nhị muội, muội đợi chút, các ca ca có điều muốn hỏi muội."

Nàng bất giác cau mày, giãy giãy nhưng không có tránh ra, nhẫn nhịn nói: "Xin Cửu ca buông tay trước."

Cửu hoàng tử vội buông ra, cười nói: "Muội muội đừng nóng giận, ta và các muội muội chơi đùa thành thói quen." Vừa buông tay ra, nàng liền xoay người đi, lại nghe Cửu hoàng tử nói: "Thập nhị muội, nghe nói muội bị bệnh, chúng ta làm ca ca cũng chưa qua thăm một chút, hôm nay ca ca làm chủ, mời muội được không."

Nàng đáp vẻ lạnh nhạt lễ độ: "Tâm ý của cửu ca, Lâm Quan ghi nhớ, Lâm Quan còn phải hầu hạ mẫu thân, chỉ sợ không thể cùng đi." Nói xong liền thi lễ, xoay người bước đi.

Cửu hoàng tử thấy thế nhíu mày, vốn muốn gọi nàng lại, lại nghe Thất hoàng tử nói: "Cửu đệ, thôi đi." Hắn không khỏi quay đầu nhìn hắn: "Sao, Thất ca không muốn biết đêm thái tử bị phụ hoàng phạt roi rốt cuộc đã nói những gì sao?" Thất hoàng tử vẫn lắc đầu. Cửu hoàng tử lại nhìn theo hướng nàng rời

đi tức cười nói: “Nha đầu này, tính tình thật lớn.”

Ngày hôm sau lại có tin truyền ra, chức Công bộ Thượng thư trống đã lâu, cuối cùng do Hách Liên Du kiêm nhiệm. Nghe tin này, Thượng Quan Mạn đang đọc thư của Hàn gia do Hồng Phi đưa tới, mấy chữ ít ỏi, lại cảm thấy nhớ. Nàng chống cằm nhìn hồi lâu, khiến La cô giễu cợt một phen: “Điện hạ ở chỗ này than ngắn thở dài, chẳng lẽ là có tình lang rồi.” Nàng cố ý giận nói: “Ta cả ngày sống ở chỗ này, lấy đâu ra tình lang.” La cô che miệng cười không ngừng: “Mặc dù không thấy tình lang, cũng là bộ dạng có tình lang.” Nàng giận gọi: “La cô!” Một hồi thất thần, Hách Liên Du rời kinh mấy tháng, chiếu lệnh nhậm chức ban xuống, có lẽ cũng đã trở lại.

Liên tiếp mấy ngày bão tuyết liên tục, xa xa chỉ thấy ngói xanh gạch vàng, ngày hôm đó trời lại trong, nội thị sớm đã quét tuyết trước điện. Trong cung mất đi ánh bạc, khôi phục vẻ hoa lệ thường ngày, mặt trời rực rỡ chiếu sáng phía chân trời, tuyết trên mái hiên tan thành nước, theo khe rãnh nhỏ xuống như mưa. Đế Cơ kết bạn đi Phượng Tê cung thỉnh an. Chiêu Dương khoác một bộ áo choàng đỏ thẫm đến, da hạc trắng như tuyết quấn trên cổ làm nổi bật lên gương mặt xinh đẹp như mẫu đơn, Đế Cơ chung quanh rãnh rỗi nói chuyện liền lại truyền tới: “Nghe nói lúc Hách Liên Đại nhân vào cung, Chiêu Dương ngay trước mặt của hắn thỉnh cầu phụ hoàng đồng ý cho nàng xuất cung đi dạo, phụ hoàng lại đồng ý, cũng do Hách Liên Đại nhân tự dẫn đường.”

“Chiêu Dương không biết rụt rè như vậy mà Đại nhân vẫn không chán nàng.”

“Ngươi biết cái gì, nghe nói phụ hoàng đã lặng lẽ đồng ý hôn sự của cả hai, chỉ cần Hách Liên Đại nhân cầu hôn trên Càn Khôn điện, chuyện này là được...”

Chiêu Dương đi qua nhìn thấy, vẫn tựa trên gối lông đỏ thẫm cười, tiếng xe vang vọng trên hành lang cung. Các Đế Cơ cả kinh tản ra mọi hướng, duy nhất người áo choàng màu trắng lẳng lặng đứng đó, Chiêu Dương cười nói: “Có biết mẫu hậu tuyên ngươi vì chuyện gì không?”

Thượng Quan Mạn đang cầm ấm lô trong tay tròng mắt mỉm cười: “Dụng ý của mẫu hậu, làm nhi thần nào dám đoán.”

Chiêu Dương nhìn vết sẹo chằng chịt trên mặt nàng ra vẻ tiếc hận: “Mặt của ngươi hủy thành bộ dáng như vậy, còn ai dám xin cưới ngươi. May mà mẫu hậu ghi nhớ chuyện của ngươi, rốt cục đã chọn xong, lần này chính là bảo ngươi đi gặp một chút.”

Lông mi của Thượng Quan Mạn khẽ run lên, chợt cười nói: “Vậy phải tạ mẫu hậu phí tâm.” Chiêu Dương cau lại đầu lông mày nhìn nàng. Bởi vì sinh bệnh, eo của Thượng Quan Mạn không khỏi gầy đi, mặt mũi cũng hao gầy chút, chắc là chưa khôi phục hoàn toàn, nhìn có vẻ tiều tụy. Hà Hoàng hậu chỉ kể cho nàng nghe, hôm nay gặp, Thượng Quan Mạn đứng cùng một chỗ với nàng, chính là hoa dại và mẫu đơn, dù cho nam tử nào cũng sẽ không vứt bỏ nàng mà chọn Thượng Quan Mạn. Chiêu Dương cười nói: “Hôn kỳ của ta cùng với Tử Thanh cũng đã đến gần, ngày thường ta lạnh nhạt với ngươi, cũng là ta đây làm tỷ tỷ không đúng.” Giọng nói của nàng vốn thương hại, chợt nảy ra ý định, nói: “Không bằng hôm nay ngươi cùng đi với chúng ta.”

Ngữ điệu của Chiêu Dương có vẻ ngẫu hứng, lời vừa nói ra, chúng Đế Cơ có vẻ hả hê. Từ xưa mỹ nhân cần phải có xấu nữ tới so, trên mặt Thượng Quan Mạn có sẹo không nói, quần áo vốn là mộc mạc, lại nằm dưỡng bệnh một thời gian dài, tựa như đóa hoa thiếu nước, khó hồi phục sinh khí, càng khiến cho Chiêu Dương càng thêm vẻ diễm lệ, chỉ sợ Chiêu Dương có tâm tư như thế, mới mang nàng theo. Thượng Quan Mạn nhẹ nhàng cau mày, Chiêu Dương không nói thêm gì phân phó: “Đi bẩm mẫu hậu, hôm nay Lâm Quan theo ta xuất cung, ta và Tử Thanh cùng mang nàng đi gặp vị hôn phu tương lai của nàng.”

Thượng Quan Mạn bị kéo mạnh, dọc đường xuất cung, Hách Liên Du mặc áo lam đang cưỡi ngựa trắng đứng chờ, nghe tiếng xe mới xoay mặt lại. Cung tỳ ổn định, Chiêu Dương kéo váy ưu nhã bước xuống, Hách Liên Du cũng xuống ngựa, thoáng thấy Thượng Quan Mạn sau lưng nàng, ánh mắt hơi chững lại.

Chiêu Dương khẽ kéo Thượng Quan Mạn bước lên, nụ cười sáng như trăng rằm nở rộ trên mặt: “Thiếp dẫn theo Lâm Quan muội muội, Đại nhân đã gặp qua, còn nhớ chứ.”

Tròng mắt hờ hững của Hách Liên Du nhẹ nhàng đảo qua Thượng Quan Mạn, khoé môi hiện ra nụ cười không dễ dàng phát giác: “Hm, thần không nhớ.” Chiêu Dương cười kiêu căng, cố ý cao giọng: “Trước khi mặt Lâm Quan muội muội bị hủy cũng có mấy phần thùy mị, Đại nhân sao có thể quên chứ.” Giữa hai lông mày khó nén đắc ý, cười nói: “Chúng ta xuất cung còn cần làm phiền Đại nhân một chuyện.”

Hách Liên Du hơi nhướng mày.

Chiêu Dương cười nói: “Mẫu hậu xem xét một vị hôn phu cho Lâm Quan muội muội, thiếp nghĩ muội muội nhất định là tò mò, chúng ta dẫn nàng đi xem một chút được không?” Mắt thấy thần sắc Hách Liên Du dần dần trầm xuống, Chiêu Dương thấp thỏm hỏi: “Đại nhân?”

Ánh mắt Hách Liên Du rơi vào trên vẻ mặt trầm tĩnh của Thượng Quan Mạn, giọng nói có ý đùa: “Không biết là người nào?”

Chiêu Dương nói: “Lần trước thiếp thay muội muội chọn một người, vốn là để cho muội muội xem một chút, ai ngờ ngoại quan kia trở về, dẫu có chết cũng không dám cầu hôn. Mẫu hậu không còn cách nào, chỉ đành phải đồng ý, lần này là một tú tài có học, nếu may mắn, trúng Trạng nguyên cũng không chừng...”

Hách Liên Du chợt cười: “Đi xem một chút cũng tốt.”

http://tieulun.hopto.org

Chương 68: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (41)

Hách Liên Du cưỡi ngựa ở phía trước, Chiêu Dương và Thượng Quan Mạn đều ngồi xe ngựa. Khẽ vén rèm, liền thấy bóng lưng thon dài cao cao tại thượng của Hách Liên Du đằng trước. Vầng sáng trắng ngoài cửa xe chiếu lên móng tay đỏ tươi trên ngón tay nhỏ nhắn như cây hành mùa xuân của Chiêu Dương. Nàng nhẹ nhàng chống má, ánh sáng tươi đẹp nổi bật lên da thịt vô cùng mịn màng, ánh mắt chỉ nhìn thẳng về ngoài cửa sổ, chưa từng dời mắt một lần.

Bên trong buồng xe vốn có lò ấm gối dựa, an trí cực kỳ thoải mái. Chiêu Dương mở cửa sổ ra, gió lạnh thổi vào vù vù, đâm vào mặt phát đau. Thượng Quan Mạn bệnh nặng mới khỏi, bị gió thổi, không nhịn được khẽ ho khan. Bởi vì bên trong xe chỉ hai người nàng, cũng không cần ra vẻ ở trước mặt người, Chiêu Dương đột nhiên nhẹ giọng cười lạnh.

Thượng Quan Mạn hơi cau mày, cũng không nói gì, xoay mặt nhìn về phía bên cạnh. Chiêu Dương giơ tay lên mở rộng khung cửa sổ kia ra, gió lạnh vù vù cuốn theo sương vào bên trong. Áo choàng lật bay như sóng, làm Thượng Quan Mạn ho cơ hồ muốn nôn ra ngũ tạng lục phủ. Chiêu Dương nhẹ nhàng níu vai nàng giả vờ quan tâm "Thập nhị muội ngươi vẫn khỏe chứ?"

Thượng Quan Mạn che lại đôi môi cũng không trả lời, nhịn ho khan mở cửa sổ xe bên mình ra, gió mạnh mẽ ùa vào làm mắt cũng khó mở ra được, tóc bay tán loạn, làm rối loạn búi tóc, Chiêu Dương hét lên một tiếng, mắt hạnh trợn tròn: "Ngươi làm cái gì vậy?"

Thượng Quan Mạn nhẹ nhàng nâng đôi mắt như hàn đàm, bình tĩnh không có sóng: "Tỷ tỷ thích mở cửa sổ, làm muội muội tự nhiên phải nghe theo."

Chiêu Dương mặt trắng bệch như tờ giấy, cắn răng, "Cạch" một tiếng khép lại khung cửa sổ bên tay, tức giận nói: "Ngươi còn không đóng cửa sổ!" Lúc này Thượng Quan Mạn mới chậm rãi kéo cửa sổ lên.

“Lan Tịch!” Chiêu Dương xoay mặt kêu cung nữ trang phục bình thường ngoài thùng xe. Lan Tịch khom người đi vào vội vàng sửa sang lại búi tóc cho nàng, Chiêu Dương không tiếp tục để ý Thượng Quan Mạn, thân thể Thượng Quan Mạn mệt mỏi, lại tựa vào trên gối ngủ thiếp đi.

Bởi vì là xuất hành du ngoạn, nữ quyến đi theo không tiện xuất đầu lộ diện, liền ở một nhã gian trong quán rượu bên bờ kênh đào. Dựa vào lan can nhìn ra, nhà nhà tuyết đọng như hoa lau nở, lầu các tiểu viện tinh xảo làm nổi bật khắp trời đất một màu trắng bạc, từng điểm tươi đẹp, như một vết môi trên da tuyết của mỹ nhân. Mặt kênh đào đã kết băng mỏng, vẫn có thuyền bè phá băng chạy chầm chậm, tiểu nhị bưng rượu nóng lên, lại lặng lẽ lui ra.

Chiêu Dương xoay mặt nhìn qua, Hách Liên Du một thân cẩm bào lam gấm đứng chắp tay bên lan can, nheo mắt nhìn về nơi xa, tựa như đang suy nghĩ. Gió mát phơ phất, thổi tay áo hắn tung bay, cảm giác hắn thật tuấn mỹ vô song. Chiêu Dương ra hiệu Lan Tịch cầm áo cHoàng đến, tự mình phủ thêm cho hắn, giọng nói êm ái: “Đại nhân cẩn thận chỗ này gió lạnh tổn thương thân thể.”

Hách Liên Du không để ý tới quay lưng lướt qua nàng lại thấy Thượng Quan Mạn lẳng lặng đang cầm một ly rượu nhỏ mút nhẹ. Áo choàng màu trắng của nàng phối hợp với váy hồng nhạt, yếu như vậy không khỏi nhạt màu trong gió tuyết, càng làm nổi bật lên sắc mặt trắng bệch do vừa khỏi bệnh của nàng, giống như mưa hoa bay tán loạn, hắn không khỏi cau mày xoay người. Áo choàng trên đầu vai không tiếng động mà rơi. Chiêu Dương ngây ngốc, theo ánh mắt của hắn nhìn qua, chợt tức: “Thập nhị muội thân thể yếu ớt, ở chỗ này chỉ sợ lại bị gió rét, ngươi vào trong nhà đi.” Hơi giương mắt, Lan Tịch tươi cười tiến lên đỡ Thượng Quan Mạn: “Điện hạ...”

Thượng Quan Mạn ngước mắt, chậm rãi quét qua Hách Liên Du, bên mép có nụ cười như có như không: “Khó có dịp tỷ tỷ suy nghĩ cho ta như vậy, muội muội nào dám không theo.” Ánh mắt Hách Liên Du chớp động, thấy nàng để ly rượu nhỏ xuống rồi đứng dậy, mái tóc dày rớt xuống đầu vai, dáng vẻ mảnh khảnh của người vừa khỏi bệnh. Hách Liên Du nheo mắt nhìn nàng, giọng nói vô cùng tự nhiên mở miệng: “Chớ có mê rượu.” Thân thể Thượng Quan Mạn hơi chậm lại, chợt tròng mắt mỉm cười, theo Lan Tịch ra khỏi nhã gian.

Mơ hồ chạm mặt một đám người ở hành lang, người cầm đầu áo trắng hơn tuyết, dẫn mọi người đi tới, nàng khẽ cúi đầu, cầm quạt tròn có tua[1] che mặt, lộ ra mái tóc dày như mây. Mọi người thấy có nữ quyến, cũng vội lui qua một bên, để cho hai người đi qua. Khi gặp thoáng qua người áo trắng, mơ hồ cảm thấy quen thuộc, không khỏi ngước mắt nhìn lướt qua, trong quán rượu phồn vinh, mặt mày người nọ tuấn lãng như ngọc, đôi mắt như mực, quả là Hàn gia. Trong lòng nàng kinh ngạc, hồi lâu không gặp, hắn cũng hao gầy rất nhiều. Cũng chỉ nhìn một cái này rồi chậm rãi chuyển mắt, cùng Lan Tịch khoan thai bước đi.

Hàn gia chỉ cảm thấy cái nhìn kia trong suốt như đầm, sóng mắt nhẹ nhàng lướt qua như là gió xuân ùa tới, làm rung động hàn đàm, như đã từng quen biết, nhìn chằm chằm tấm lưng kia không khỏi ngưng thần, người khác kêu: "Hàn gia?"

Hàn gia đảo mắt khẽ mỉm cười, cũng vẫn vẻ mặt thong dong thường ngày.

Lan Tịch khép cửa lại không tiếng động, cung tỳ Phượng Tê cung tất nhiên rất dễ dạy, cúi đầu đứng ở một bên, lên tiếng hỏi: "Điện hạ, còn có gì muốn sai bảo nô tỳ không?"

Thượng Quan Mạn nhẹ nhàng lại gần ghế, chỗ này cách khá xa với Chiêu Dương, hành động lần này rõ ràng muốn tách nàng ra, nhẹ giọng nói: "Không cần lo cho ta, đi hầu hạ Điện hạ các ngươi đi."

Lan Tịch không tiếng động khẽ chào, cười nói: "Điện hạ chúng ta gả cho Hách Liên Đại nhân, chính là người trong nhà, nô tỳ cũng không lo lắng, ngược lại thập nhị Điện hạ, cũng không kịp mang một thị nữ ra ngoài."

Lông mi của Thượng Quan Mạn khẽ run, cười nhạt không nói.

Lại nghe tiếng gõ cửa, Lan Tịch cau mày, cách cửa hỏi: "Chuyện gì?"

Tiểu nhị cười đáp nói: "Hồi cô nương, có vị khách quan tặng lễ (quà)."

Lan Tịch lấy làm lạ hỏi: "E là tặng lầm rồi, bọn ta vừa tới nơi này, cũng

không quen biết ai.”

Tiểu nhị nói: “Vị khách quan kia chỉ dặn dò tiểu nhân đưa đến chỗ này, dặn là để cho chủ nhân tự nhận lấy, những việc khác tiểu nhân cũng không biết, cô nương chỉ cần mở cửa là được.”

Lan Tịch đang chần chờ, Thượng Quan Mạn đã đứng dậy, kéo váy áo gợn sóng lỗi thời, vẻ mặt nàng vẫn bình tĩnh. Cửa mới vừa mở ra, sen hồng mềm mại tràn đầy đột nhiên ùa vào đáy mắt, mùi thơm ngào ngạt tràn đầy mũi, giống như là mùa hè tái hiện, trong mùa đông tiêu điều này, như một nét vẻ trong bức tranh diễm lệ. Đáy mắt nàng theo bản năn thoáng qua vẻ sợ hãi, rất nhanh chuyển mắt, vẻ mặt bình tĩnh lại, tiểu nhị đặt hoa xuống để gặp mặt, chỉ nghe thấy tiếng: “Cô nương, ngài nhận hoa rồi, lần này không uổng phí công tiểu nhân chạy đi.”

Lan Tịch trực tiếp nhìn chằm chằm nàng, bởi vì ở gần, vết sẹo trên mặt nàng trở nên chân thật, như một vết nứt trên bình sứ thượng hạng, xấu xí như vậy mà vẫn có người thưởng thức. Trong mắt Lan Tịch khó nén ao ước, đang muốn nhận thay nàng, lại nghe Thượng Quan Mạn nói: “Xin hỏi người tặng hoa này diện mạo thế nào.”

Tiểu nhị cười làm lành nói: “Người diện mạo ra sao tiểu nhân không có nhìn cẩn thận, kính xin cô nương nhận trước đi.”

Thượng Quan Mạn nhẹ nhàng xoay người: “Không biết chủ nhân là ai, ta cũng không dám nhận.” Nàng giấu đi nụ cười trong mắt, nói: “Lan Tịch, đóng cửa.”

Lan Tịch vội vàng đáp lời, liền muốn đóng cửa, chỉ nghe tiếng cười của một nam tử thật thấp truyền đến: “Hoa sen tuy là thanh lệ, rốt cuộc khó so tư thế người đẹp, không thể đổi được một tiếng cười của tiểu thư, thực sự đáng tiếc.”

Thượng Quan Mạn chậm rãi dừng lại, chuyển con mắt quả thấy Hàn gia mỉm cười nhẹ nhàng vung hoa bước đến, áo trắng không tì vết, ánh lên gương mặt hắn trong suốt như suối. Lan Tịch nhìn thấy sen bay đầy trước mặt, vội quay mặt đi. Thượng Quan Mạn chỉ thầm nghĩ, chẳng lẽ là đã nhận ra nàng sao,

mới vừa rồi hai người chỉ gặp mặt một chút, liền tặng hoa, ánh mắt Hàn gia này cũng quá độc đáo. Mặc dù vẫn cần chu toàn với hắn, nhưng rốt cuộc vẫn không phải là thời điểm tiết lộ thân phận, liền ở bên trong cửa nói: "Thiếp và công tử vốn không quen biết, hành động lần này của công tử là có ý gì?"

Thanh âm Hàn gia hơi trầm: "Yểu điệu thục nữ, quân tử hiếu cầu, tiểu thư thông minh, chẳng lẽ không biết hay sao?"

Ngôn ngữ thẳng thắn như thế, Thượng Quan Mạn không khỏi nóng mặt, trên mặt Lan Tịch càng như có thể chích ra máu, đang chần chờ không biết đáp lại như thế nào, lại nghe một người hơi kinh ngạc gọi: "Hàn gia?"

Thanh âm thuần hậu, xen lẫn chút hờ hững, làm lòng người nghe run lên.

Hàn gia xoay mặt nhìn sang, Hách Liên Du chắp tay đứng ở góc hành lang, ngoài cửa sổ ánh sáng như sao trong đáy nước, thấp thoáng hé ra mặt hắn, khó phân biệt tâm tình. Hàn gia khách khí chắp tay, cười nói: "Thì ra là Đại nhân cũng ở đây." Chuyển mắt thấy mỹ nhân áo đỏ bên người hắn, tay cầm một cây quạt lụa trắng có tua, lộ ra một đôi mắt đẹp diễm lệ, rất hiếu kỳ nhìn hắn, không khỏi trầm ngâm: "Vị này là..."

Chiêu Dương cười nói: "Công tử không cần biết ta là ai, chỉ cần biết vị thục nữ trong miệng công tử, là muội muội của ta." Một màn vừa rồi đã thấy rõ, Hàn gia trước mắt này khí độ phi phàm, có thể nói nhân trung chi long, không ngờ thời gian ngắn như vậy, lại coi trọng Thượng Quan Mạn, trong lòng cảm thấy khó chịu, đáng tiếc nam nhi tốt này.

Tròng mắt Hàn gia đen nhánh quét qua giữa hai người, thoáng qua đã hiểu rõ, sau đó cười như gió nam ấm áp: "Hân hạnh gặp."

Thần sắc Hách Liên Du khó lường: "Gần đây chúng ta lại thường xuyên gặp nhau."

Môi Hàn gia cười nhưng trong mắt cũng không có ý cười: "Có lẽ tại hạ và Đại nhân cực kỳ có duyên."

Hách Liên Du hờ hững ngước mắt, Hàn gia cũng mỉm cười nhìn thẳng vào

mắt hắn. Đúng lúc gió lạnh ùa vào thổi tung vạt áo của mọi người, trong ngày mùa đông ánh nắng thê lương, nháy mắt không khí khắc nghiệt tràn đầy hành lang, làm đám hoa sen mềm mại kia run rẩy. Tiểu nhị vẫn im lặng rốt cục yếu ớt mở miệng: "Chư vị gia..." Vẻ mặt hắn đưa đám: "Hoa này nên làm thế nào cho phải?"

Ánh mắt Hách Liên Du và Hàn gia như điện, lạnh lùng bắn tới phía hắn, tiểu nhị bị dọa cho sợ đến nỗi vội co rụt lại đầu, ánh mắt kia chuyển một cái, cũng hướng tới Thượng Quan Mạn bên trong phòng.

Chiêu Dương nhẹ nghiêng mắt nhìn hai người, âm thầm mím môi, chà xát khăn, không khỏi nhìn qua nàng, ánh mắt u lạnh như mỹ nhân rắn ở đầm sâu, tóe ra ánh sáng đố kị. Cũng chỉ một cái chớp mắt, nụ cười dần dần hiện lên trên gò má diễm lệ của nàng, chỉ tựa như tình cảm của một tỷ tỷ đối với muội muội.

Ánh mắt mọi người, tựa như tên như nước, vô hình xuyên thủng nàng. Thượng Quan Mạn thở dài thật thấp, xoay người đứng cách cửa phòng mấy bước, trong ngày mùa đông ánh sáng hoàn toàn làm nổi bật vết sẹo dữ tợn trên mặt của nàng. Bởi vì ánh nắng, da thịt kia như sợi phấn mỏng, trong suốt xuyên thấu, càng nổi bật lên vết sẹo xấu xí quanh co, tiểu nhị vốn không rõ bộ dáng của nàng, thấy thế "A" một tiếng ngã ngồi trên đất.

Trong mắt Hàn gia cũng khẽ kinh ngạc.

Lông mi Thượng Quan Mạn cụp xuống, môi mỉm cười: "Công tử thấy bộ dáng của ta rồi, còn có thể tặng hoa cho ta sao, yểu điệu thục nữ trong miệng quân tử, thiếp chỉ sợ làm không nổi, kính xin thu hồi đi."

Môi đỏ mọng của Chiêu Dương cong lên một độ cong mới thấy mấy phần chân thật, nói: "Thì ra là công tử chưa thấy bộ dạng muội muội của ta, người không biết không trách, công tử thu hồi đi."

Hàn gia cười thong dong: "Nếu hoa đã tặng cho tiểu thư, sao có thể thu hồi, tại hạ nói không sai, tiểu thư tư thái phù dung, tại hạ càng thêm hâm mộ. Hoa này để ở đây, muốn hay không muốn, xin tùy ý tiểu thư xử trí." Nói xong chỉ mỉm cười nhìn nàng.

~~~~~~

[1] Quạt tròn có tua

http://tieulun.hopto.org
~~~~~~

Chương 69: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (42)

Từ xưa anh hùng đều thích mỹ nhân, hắn lại không chê vết sẹo xấu xí trên mặt nàng. Thượng Quan Mạn không khỏi tròn mắt nhìn hắn, hàn ý trong mắt xoá sạch hoá thành nước xuân tan đi, khóe miệng cũng bất giác mang ý cười, có vẻ hứng thú nói: "Nếu ta thật ném đi, công tử sẽ như thế nào?"

Hàn gia hàm ý cười đang muốn trả lời, Hách Liên Du lại nặng nề đẩy cửa tiến vào bên trong phòng, "Ken két" một tiếng lướt qua bên tai, chỉ cảm thấy chói tai dị thường. Thượng Quan Mạn kinh ngạc, vội vàng lui lại mấy bước để tránh. Hắn lại đột nhiên nắm lấy cổ tay nàng thuận thế kéo vào trong ngực. Nàng khẽ lảo đảo, thân hình hắn che hơn phân nửa người nàng. Ngoài cửa chỉ thấy bóng lưng cao lớn của hắn, khó thấy tình huống hiện tại của Thượng Quan Mạn. Hách Liên Du khẽ cúi đầu, môi mỏng đặt lên mu bàn tay nàng, cảm giác mềm như lông vũ. Trong lòng nàng như hươu chạy, ý định chưa kịp bắt đầu, đột ngột lại cảm thấy đau. Chỉ thấy hắn đang hung hăng cắn liếm, ngứa đau khó phân biệt, dưới đáy mắt chợt nóng lên, ngoài cửa mọi ánh mắt đang nhìn vào, nàng cũng không dám làm gì, chỉ đành phải tùy hắn. Hắn ngước mắt nhìn nàng, ánh mắt thâm trầm.

Chiêu Dương ở ngoài cửa khó nhận định tình hình bên trong phòng, vừa kéo váy đi vào bên trong, vừa nói: "Đại nhân, sao thế?"

Thượng Quan Mạn vội vàng rút tay ra, nhẹ nhàng xoay người, Hách Liên Du vẫn điềm nhiên như không: "Hình như mới vừa thấy người nào ngang qua ngoài cửa sổ, thì ra là ta nhìn lầm."

Hàn gia bên ngoài cười yếu ớt, ngấm ngầm hại người: "Nhãn lực của Đại nhân vốn rất tốt, thế mà cũng có lúc nhìn lầm."

Hách Liên Du đáp đến chẳng hề để ý: "Người không phải là thánh hiền ai có thể không phạm sai lầm, thánh nhân còn như thế, huống chi một người phàm tục như ta."

Chiêu Dương cười nói: “Đại nhân thật khiêm tốn, chàng không biết trong lòng mọi người, chàng lại là nhân vật giống thần đấy.” Hai người đều mỉm cười không đáp, không khí lạnh nhạt lúng túng. Chiêu Dương nhẹ nghiêng mắt nhìn Hàn gia một cái, ôn nhu nói: “Nếu có thể có duyên gặp mặt công tử, không bằng cùng đi du ngoạn.”

Ánh mắt Hàn gia cũng quét về phía bên trong phòng: “Như vậy thật quá tốt.”

Bốn người mang theo tùy tùng ra đường, Chiêu Dương và Thượng Quan Mạn đều mang mũ trùm đầu, đúng lúc đang là phiên chợ, đường xá cực kỳ chật chội. Đoàn người rộn ràng, đã bị tách ra. Bên cạnh chỉ còn Lan Tịch, nàng nói: “Chúng ta tùy ý đi dạo một chút đi.”

Ngự Âm các có tên là Cầm phường, mọi loại đàn đều xuất thân từ đây. Trước cửa đương nhiên khách hàng như mây, chưởng quỹ bận rộn đến mức bể đầu sứt trán. Thấy hai cô gái khoan thai đi tới, nha đầu đi theo gương mặt trái xoan, mặt mày rất là thanh tú mặc váy xanh biếc, đai lưng ngang hông cùng màu, đeo một miếng ngọc tròn màu trắng. Chưởng quỹ kia không khỏi thầm nghĩ, một đứa nha hoàn đã có dáng vẻ này, không biết chủ tử tuyệt sắc cỡ nào. Liền thấy nha hoàn kia khẽ nghiêng người, thân hình cô gái sau lưng lộ ra, mang mũ trùm đầu lụa che rủ xuống, mơ hồ chỉ thấy hình dáng gương mặt xinh đẹp. Thấy một bàn tay trắng nõn của nàng đặt trên tay nha hoàn bước vào trong nhà, váy áo chập chờn, vòng eo như bó, dường như không thể thấy rõ. Mỗi động tác đều có vẻ cao quý trời sinh, thân thể yếu đuối, lúc đi lại như liễu yếu đón gió, tăng thêm vài phần thương tiếc. Cảm thấy nha hoàn kia diện mạo mỹ lệ. Biết là gặp phải khách quý, nên đã sớm nghênh đón.

“Tiểu thư đây là... đây là muốn chọn đàn?”

Nàng kia không nói lời nào, nha hoàn bên người nàng cười nói: “Chưởng quỹ mặc dù đã nổi danh bên ngoài, nhưng chớ có lừa gạt chúng ta đấy.”

Chưởng quỹ liên tiếp cười: “Sao dám, sao dám.” Cũng không dừng lại ở sảnh ngoài, lão dẫn hai người vào bên trong nội đường tinh xảo. Chỉ thấy trong nội đường có năm cây đàn được đặt một cách trang trọng, nói: “Cây này là Thuý Yểm, bởi vì màu xanh cực giống phỉ thuý nên được đặt tên như thế. Thanh lệ uyển chuyển, thích hợp cho nữ nhi dùng nhất...” Lại thấy nàng kia dời bước

đến trước một cây cầm khác, vội đi qua, nói: "Cây này là Tàn Trang, tiếng đàn vang dội, giống như tiếng chuông kích động, dư âm kéo dài..." Thấy nàng lại xoay người, chỉ đành phải theo sau tiếp, ân cần hỏi: "Không biết tiểu thư yêu thích loại âm sắc nào, để tiểu nhân dễ đề cử với tiểu thư."

Nàng đưa mắt nhìn lại, bỗng thấy bên cạnh vách tường gỗ phía bắc treo một cây đàn gỗ lê khắc hoa, phía trên dùng một tấm vải gấm che kín. Thuận bước đi tới, vén một góc mảnh vải lên, quả thấy một thanh Thất huyền cầm (đàn bảy dây) rất tốt. Trên mặt cầm khắc hoa sen nằm trên lá, màu sắc rực rỡ, như có gió thổi tới, cánh hoa chập chờn. Trong lòng đã có mấy phần thích, dùng ngón tay lướt qua, mấy tiếng "tinh tang" phát ra, tiếng đàn tuyệt diệu thanh nhuận, thật là đặc biệt. Cảm giác yêu thích không muốn buông tay. Không khỏi khen: "Đàn thật tốt."

Chưởng quỹ nghe giọng nói của nàng như chuông, cực kỳ mềm mại dễ nghe, vội cười nói: "Tiểu thư ánh mắt thật tốt, cây Mạn Đề này là từ gỗ ngô đồng, tinh hoa của gỗ kết hợp mà thành, là một cây đàn tốt trăm năm khó gặp."

Nàng nguyên bản có ý tìm một cây đàn tốt về cho Cố Sung Viện, càng không kìm được vui mừng, cười nói: "Trang trí cũng cực hay."

Lan Tịch nói: "Chưởng quỹ, đàn này chúng ta mua."

Chưởng quỹ vừa rồi chỉ lo tán dương, lúc này nghe nàng nói như vậy, trên mặt lộ vẻ khó xử. Lan Tịch thấy thế liền cau mày cười nhạt: "Sao, chẳng lẽ ngươi đổi ý?"

Chưởng quỹ vội nói: "Tiểu nhân nào dám, chẳng qua đàn này cũng không phải là do phường này ra. Vật liệu cũng là người mua cung cấp, ngay cả hoa sen trên mặt đàn cũng là do người mua vẽ, chúng ta chỉ phụ trách khắc vào lên thân đàn, cho nên đàn này không thể bán..." Hắn nhìn nàng lấy lòng, nói: "Trong phường chúng ta còn có những cây đàn khác rất tốt, tiểu thư xem một chút được không?"

Thượng Quan Mạn hiểu ra, đứng trước cây đàn không nhúc nhích. Lan Tịch thấy nàng cố chấp như thế, bất giác buồn cười, lại nói với chưởng quỹ: "Ngươi không cần phải lo lắng vấn đề bạc, chỉ cần ra giá là được."

Chưởng quỹ nhất thời nhăn mặt: “Không phải là phường không muốn bán, thật sự là không làm chủ được. Chủ của cây đàn này chúng ta không thể đắc tội...” Đang giằng co không dứt, chợt nghe ngoài cửa truyền đến một giọng nói dịu dàng của một cô gái: “Chưởng quỹ, đàn của chúng ta làm xong chưa?” Chưởng quỹ nhất thời vui mừng: “Tiểu thư, chủ đàn này đã tới, có gì thì nói trực tiếp với nàng đi.” Vừa nói dứt liền đi ra ngoài cười nói: “Xong rồi, xong rồi.”

Nhìn qua chỉ thấy một cô gái mặc áo vàng nhạt đi vào cửa, ánh mắt lanh lợi, vui vẻ nhẹ nhàng nói: “Mau lên, cho ta xem, ta cũng chờ không được nữa.” Chưởng quỹ vội nói: “Ánh Hồng tỷ tỷ chớ vội, ở đây có vị tiểu thư cũng vô cùng thích chiếc đàn này, muốn hỏi thử xem người có thể bỏ thứ mình yêu thích hay không.”

Cô gái áo vàng nhạt kia ngẩn ra, quan sát hai người các nàng một cái. Lan Tịch thấy trên người nàng mặc là lụa nhuộm màu vàng, liền biết là màu sắc nữ tử phong trần mới mặc, trong giọng nói có thêm mấy phần khinh thường: “Cô nương chỉ cần có thể bỏ thứ yêu thích, không cần phải lo lắng đến vấn đề bạc.” Nàng kia nghe vậy chỉ cười lạnh nói: “Không được, đàn này không thể để lại.” Vừa nói liền không để ý hai người tiến lên muốn lấy đàn. Lan Tịch thấy nàng ngạo khí như vậy, trong lòng hơi giận, đang muốn phát tác. Thượng Quan Mạn giơ tay lên ngăn lại, cười nói với nàng kia: “Nha hoàn vô lễ, kính xin cô nương bao dung. Chỉ là quả thực ta thích đàn này vô cùng, không biết cô nương có thể bỏ thứ mình yêu thích hay không.”

Nàng kia nghe nàng nói khách khí, lại thấy cử chỉ của nàng không tầm thường, không khỏi lại quan sát nàng một phen, một hồi lâu mới chần chừ nói: “Tiểu thư không biết, cầm này là công tử của ta tốn rất nhiều tâm tư mới tạo thành. Tiểu nữ tử không làm chủ được.”

Thượng Quan Mạn không khỏi cau mày, tuy là không cam lòng, rốt cuộc đoạt thứ người thích làm cho người ta xem thường, miễn cưỡng cười nói: “Vậy sao, vậy thật đáng tiếc.” Liền dẫn theo Lan Tịch rời tiệm. Dòng người như lũ, Lan Tịch nhỏ giọng oán trách: “Nhiều người như vậy, không biết Điện hạ chúng ta đi đâu rồi.” Trên mặt cũng không có vẻ gì sốt ruột.

Thượng Quan Mạn ung dung, Chiêu Dương vì tách nàng ra khỏi mọi người mà nhọc lòng như vậy, cũng không biết người kia nghĩ như thế nào. Vẫn thất thần, chỉ nghe sau lưng có người kêu nàng: "Tiểu thư, vị tiểu thư kia."

Quay đầu liền thấy nữ tử thở hổn hển kéo váy chạy tới, nói: "Công tử chúng ta nói, nếu tiểu thư tự tin có thể làm chủ cây đàn này, xin tấu một khúc. Nếu tiểu thư thắng, công tử chúng ta cam tâm đem tặng, cũng không thu của tiểu thư một văn tiền, như thế nào?"

Lan Tịch nghe vậy bật thốt lên muốn cự tuyệt. Thượng Quan Mạn đã cười mở miệng: "Được." Lan Tịch kinh ngạc nhìn nàng: "Điện... Tiểu thư!" Nàng ngắm nhìn bốn phía, nói nhỏ: "Chúng ta mặc đồ thường ra ngoài, cũng không thể tạo ra dư luận. Nếu người xảy ra điều gì không may, nô tỳ cũng không đảm đương nổi." Thượng Quan Mạn cười nói: "Nếu tìm được bọn họ, cũng không phải là không có cách." Lan Tịch khẽ hốt hoảng, kinh ngạc nhìn nàng, Thượng Quan Mạn quay đầu hỏi: "Không biết sẽ chơi đàn ở nơi nào?"

Ánh Hồng nói: "Tiểu thư không cần phải lo lắng, phòng đã sớm được chuẩn bị rồi."

Đàn đặt trên bàn, một đỉnh hương, tuyết bạc đầy trời, cũng cực kỳ phong nhã. Bởi vì trong phòng chỉ có hai người các nàng, Lan Tịch giúp nàng tháo mũ trùm đầu. Nàng ngồi xuống bàn, điều chỉnh âm, càng cảm thấy yêu thích, âm thầm trầm ngâm, một khúc《Tiêu Trọng sơn》:

Vườn hoa sâu thẳm không đường thông.

Bóng đôi màn xanh hạ, ngọc phù dung.

Lúc ấy chỉ hận chuông canh năm.

Chia nơi chốn, trăng nghiêng rèm cửa nhỏ.

Vết trầm lạnh gọn gàng.

Một đôi gối sợi vàng, nửa giường trống.

Hoạ cầu gặp nước đông phượng thành.

Liễu trước lầu, tiều tụy qua gió thu.

Trong đầu chẳng biết tại sao đột nhiên hiện lên gương mặt của người nọ, ánh mắt thâm thúy sắc bén, vẻ mặt khó đoán, hắn cầm ly mút nhẹ, bóng đêm lắng sâu, trong ánh đèn chỉ thấy gò má của hắn thật rõ, từng cử chỉ lơ đãng lộ ra vẻ phong lưu... Cầm kỹ của nàng cũng không xem là tinh xảo, khúc này cũng là dùng hết sức lực. Nếu hắn có tâm, nhất định có thể nhớ khúc đêm đó. Chỉ vì một người mà đàn ra, chắc chắn sẽ tới tìm nàng. Nếu hắn vô tình, chỉ để ý đến việc ở cùng Chiêu Dương, làm sao có thể bận tâm đến nàng.

“tang…”

Một khúc đàn kết thúc.

Hai người dọn dẹp xong, mở cửa liền bất giác cả kinh. Ngoài cửa đã tụ tập mấy ngàn người chẳng biết từ lúc nào. Người đứng thật đông, vây quanh Ngự Âm các đến nước chảy không lọt. Thấy nàng ra ngoài, không tự chủ được rối rít nhường đường. Ánh Hồng bưng đàn tới, vẻ mặt không hề cam lòng đưa cho Lan Tịch.

Thượng Quan Mạn trong lòng tự biết, không khỏi cau mày: “Đây là...”

Ánh Hồng nói: “Công tử chúng ta nói, tiểu thư đánh đàn hay nhờ vào lòng thành, đàn này liền tặng cho tiểu thư.”

Vô công không nhận lộc, Thượng Quan Mạn thắng không hay, cũng không định tiếp nhận. Ai ngờ Ánh Hồng kia tính tình cực lớn, tức giận nói: “Nói thật, cầm kỹ của tiểu thư chỉ bình thường, lừa gạt những người ngoài này còn có thể. Ta đi theo công tử nhiều năm, tất nhiên nghe ra được. Nhưng lúc tiểu thư đánh đàn, có thể đặt mình trong ngoài suy xét cũng là đáng quý. Công tử chúng ta tặng đàn cũng không phải là không có lý, người cứ nhận lấy là được.”

Ánh Hồng này rất không biết trên dưới. Lan Tịch đang muốn nổi giận, vốn muốn cãi cọ với nàng. Ngược lại Thượng Quan Mạn có chút thích tính bộc

trực của Ánh Hồng này, huống hồ từ chối nữa cũng là làm kiêu, tự mình nhận đàn đưa cho Lan Tịch. Ánh Hồng xoay người, dần biến mất ở trong dòng người.

"Tiểu thư..."

Mới vừa đi mấy bước, lại có người kêu nàng, quay đầu lại lại thấy một người bộ dáng thư sinh, quả thật mi thanh mục tú. Thấy hắn chắp tay thở dài, ngẩng mặt lên liền thấy khắp mặt đỏ ửng, chỉ nghe hắn nói: "Xin hỏi phương danh tiểu thư..."

Lan Tịch cũng không muốn nhịn, nghe vậy không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười, mặt trắng trách mắng: "Thư sinh này thật là buồn cười, tục danh của tiểu thư có thể nào dễ dàng báo cho ngươi."

Tiếng nói vừa dừng, chung quanh vang lên một tràng cười. Trên mặt thư sinh kia càng đỏ bừng. Thấy Lan Tịch ôm đàn, Thượng Quan Mạn khẽ dùng chân, cái khăn che mặt rũ xuống. Chợt có gió, mơ hồ có thể thấy được cái cằm thon thon trắng nõn, nhất thời nhịp tim như trống, vội nói: "Tiểu thư..."

Thượng Quan Mạn dừng lại, cau mày xoay đầu lại nhìn hắn.

Hắn nghẹn đỏ mặt khom người vái chào thật dài: "Tiểu sinh Phạm Như Thanh, xin tiểu thư cho... cho biết... cho Tiểu sinh biết phương danh." Hắn căng thẳng đến mức nói lắp.

Nàng không khỏi cười, khăn lụa mỏng như cánh ve trước mặt vẽ một đường cong, như trong băng phách chậm rãi nở một khóm tuyết liên. Thoáng chốc rực rỡ bỏng mắt, thư sinh kia nhất thời si ngốc ngẩn người tại đó.

http://tieulun.hopto.org

Chương 70: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (43)

Sắc trời tối dần, trên cao nhìn xuống, đường phố như rộng mở. Lượng người đi trên đường vẫn không thấy giảm đi, tất cả dẫn theo người nhà cùng ngắm đèn. Từng chiếc đèn rực rỡ sáng lên như ánh sao lóe sáng phía chân trời. Trên đường cực kỳ náo nhiệt, tiếng cười tiếng nói náo loạn một góc phố. Đoàn người chen chúc nhau chật như nêm, trong sáng đèn có thể thấy được khoé miệng kéo đến tận quai hàm. Sự náo nhiệt của góc phố làm nổi bật không gian yên tĩnh ở nơi này khiến người ta không thở nổi.

Chiêu Dương cởi bỏ áo choàng, chỉ thấy váy mỏng nhẹ màu bạc phía trên thêu bách điệp vờn hoa, càng làm nổi bật làn da như ngọc. Nàng ưu nhã châm rượu, một đôi tay trắng nõn mịn màng nổi bật dưới ánh đèn. Đốt ngón tay của nàng cũng không thon dài, nhưng bởi vì bảo dưỡng cực tốt, mười ngón tay như cọng hành, nàng còn chưa thoả mãn. Có lẽ là bởi vì đã thấy đôi tay mảnh khảnh của Thượng Quan Mạn đẹp hơn mình rất nhiều, từ đó càng âm thầm đố kị... Nàng mỉm cười đưa tới trước mặt Hách Liên Du. Trong bóng đêm một đôi mắt đẹp như nước mùa thu: "Không biết là người nào nhưng tiếng đàn cũng thật hay."

Lại thấy Hách Liên Du khoanh tay tựa bên khung cửa sổ nheo mắt nhìn về nơi xa. Gió đêm lạnh, tóc đen sau gáy hắn bay múa, trong bóng đêm u ám gương mặt hắn trắng nõn, ngũ quan như ngọc. Đáy mắt thâm thúy ẩn bóng tối nhợt nhạt, lông mi dài che khuất tròng mắt xanh thăm thẳm, đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

Chiêu Dương bất tri bất giác ngắm hắn đến ngây người.

Cảm giác được ánh mắt của nàng, Hách Liên Du không chút để tâm nhìn nàng một cái. Trên mặt Chiêu Dương nóng lên, nâng ly rượu nhỏ. Đầu ngón tay hắn cũng thon dài, chỉ nắm thân ly nhẹ nhàng vuốt ve, cũng không nói chuyện mà xoay đầu lại. Không biết nghĩ cái gì, đột nhiên khẽ cong môi, nói: "Quả thật không tệ."

Giọng nói thật mềm mại ấm áp, thường ngày chưa từng nghe thấy. Chiêu Dương bỗng nhiên sợ hãi, cũng không biết hắn đang muốn nói gì, một hồi lâu mới nghĩ ra. Vừa muốn tiếp lời, Hách Liên Du đã lãnh khốc đóng cửa sổ, sải bước đi về phía cửa.

Chiêu Dương chỉ kịp vội vàng mở miệng: "Đại nhân, chàng đi đâu vậy?"

Hách Liên Du và Chiêu Dương một trước một sau từ bên trong phòng ra ngoài. Thanh Thuỵ và Đỗ Minh canh ở ngoài cửa liền giật mình. Thanh Thụy luôn luôn trầm mặc. Đỗ Minh khó nén kinh ngạc trong giọng nói: "Lão Đại, sao đột nhiên lại ra ngoài."

Hách Liên Du vẫn không quay đầu lại, bước nhanh xuống lầu: "Không muốn đi thì cứ ngây ngốc đứng ở chỗ này đi."

Chiêu Dương hốt hoảng nắm áo choàng vội đi theo. Nàng mặc váy dài thướt tha, muốn bước nhanh đi cũng không dễ dàng, gấp đến mức mồ hôi dầm dề, cũng không nhìn lại hai người kia, vừa đuổi theo vừa kêu: "Đại nhân, chờ ta một chút."

Đỗ Minh sững sờ: "Lão Đại đột nhiên sao lại thế, trong thời điểm này không phải là nên đóng cửa phòng trực tiếp... Um... Um" miệng đột nhiên bị Thanh Thuỵ nặng nề che, tất cả lời nói cũng biến thành chữ "Um" đơn giản. Đỗ Minh phất tay giận dữ trừng mắt nhìn hắn, Thanh Thụy mới buông tay, cau mày nói: "Thô tục."

Đỗ Minh cười hắc hắc nói: "Thô tục thế nào, Công chúa Điện hạ người ta cầu cũng không được... Chẳng qua". Hắn nghi ngờ bóp cằm: "Lão Đại đã bố trí ván cờ, cũng đang đi từng bước đến bây giờ, vốn nên tấn công mạnh vào Chiêu Dương, màn hay cũng sẽ ngay lập tức bắt đầu. Hôm nay sao lại... Nói ra, lão Đại kể từ lúc xuất cung đến nay, cảm thấy có gì đó không giống với lúc trước..." Lời còn chưa dứt, Thanh Thụy nói: "Đi xem một chút."

Mùa đông ban đêm vẫn sáng như ban ngày, làm nổi bật bầu trời đen nhánh như mực kéo dài đến cuối chân trời. Cả vùng đất tuyết trắng như giấy Tuyên Thành, trên đường áo váy màu sắc tươi tắn, bức hoạ tự nhiên này thật sống động. Dòng người như lũ, cho dù không phải là chủ ý, cũng không nhịn được

mà đi theo dòng người xa dần, đợi đến lúc quay đầu lại, sau lưng vật đổi người dời, người đã không còn ở đó.

Lan Tịch lạnh lùng khiển trách: "Tú tài này thật vô lễ, đến bây giờ vẫn đi theo phía sau chúng ta!"

Thượng Quan Mạn hơi kinh ngạc nhìn trong đám đông, thư sinh kia quả thật đang cúi đầu đứng ở trong đám người, thấy Thượng Quan Mạn quay đầu về phía này liền đỏ mặt tới mang tai vội vàng vái chào.

Trong lòng cũng không biết nghĩ như thế nào, lại mở miệng hỏi: "Vị hôn phu mẫu hậu chọn cho ta là người như thế nào."

Lan Tịch không ngờ nàng có câu hỏi này, run sợ trong chốc lát, sau đó lưu loát đáp nhanh chóng: "Nghe nói là tú tài từng đọc sách mấy năm, nhân phẩm gia thế đều không tệ..."

"Đã từng lấy vợ?"

Lan Tịch sửng sốt: "Chưa từng."

Thượng Quan Mạn khẽ nhướng mày, không nói thêm gì nữa. Lan Tịch cũng thầm nghĩ, dù chưa lấy vợ nhưng cũng hơi có tuổi. Nghe nói học sách mấy năm vẫn chưa từng được lên trung học đệ nhị cấp, chỉ sợ về sau cũng không có ngày nổi danh. Hà Hoàng hậu sợ lưu lại tiếng xấu trước mọi người, vì vậy mới tuyển người trẻ tuổi tuấn lãng. Không khỏi cẩn thận hỏi: "Điện hạ nhanh đến xem sao?" Chỉ nghe Thượng Quan Mạn cười khẽ một tiếng mà không tiếp lời, nàng lại không dám nói nữa.

Hai người cất bước, thư sinh kia chần chừ theo sau. Lan Tịch giận, quay lại nói: "Vị công tử này, ngươi muốn đi cùng chúng ta tới khi nào?" Giọng nàng ta chát chúa, lại trầm bổng du dương. Ở trong cung đã lâu, uy nghi tự nhiên có, người đi đường đều nghe tiếng nhìn sang. Thư sinh quẫn bách, liên tiếp thở dài: "Cô nương thật oan uổng tiểu sinh. Bên cạnh hai vị cô nương không tráng đinh làm bạn, ngộ nhỡ gặp gỡ kẻ xấu làm sao có thể tự vệ, tiểu sinh... Tiểu sinh chỉ muốn hộ tống hai vị cô nương trở về."

Lan Tịch nghe vậy liền khinh thường, đôi mắt xinh đẹp quan sát hắn: “Dựa vào thân thể này của công tử mà muốn bảo hộ chúng ta trở về?” Mọi người nghe vậy cười to, đúng lúc tiếng chiêng trống vang lên, tựa như trợ uy cho Lan Tịch. Sắc mặt thư sinh kia đã thành màu đỏ tím, xấu hổ cúi đầu, tay chân luống cuống.

Nghĩ đến vị thư sinh kia có lòng tốt, cần gì phải làm khó hắn, Thượng Quan Mạn đang muốn mở miệng, một tiếng cười sang sảng vang lên ở trong đám người: “Vị công tử này cũng có lòng tốt, cô nương xua đuổi là được, cần gì phải tìm mọi cách gây khó khăn.”

Mọi người nghe tiếng vội tránh ra, chỉ thấy một người áo trắng đứng trong gió, cười như mặt trời ấm áp, chiếu sáng đêm đông giá rét.

Lan Tịch nhận ra là Hàn gia gặp trong gian phòng trang nhã lúc ban ngày. Lại bởi vì diện mạo hắn tuấn lãng, giọng nói bất giác hòa hoãn hẳn: “Công tử không biết, người này vẫn đi theo chúng ta, hắn nói sợ chúng ta gặp phải kẻ xấu, ta thấy hắn mới là kẻ xấu.”

Thư sinh nghe vậy, chỉ lắp bắp nói không ra lời: “Cô... Cô nương, sao có thể nói thế.”

Lan Tịch cười lạnh: “Ngươi theo chúng ta từ lúc nãy, ai biết ngươi ẩn dấu tâm tư gì...” Thư sinh bị nàng ép đến mức nói không ra lời.

Hàn gia nhìn về phía Thượng Quan Mạn đang đứng trong đám người.

Gương mặt nàng bị mũ che kín, trên vai cũng khoác áo choàng trắng như tuyết. Từ đầu vai buông xuống dưới, chỉ thấy đường viền mềm mại khéo léo của mũ, một đường che, lộ ra váy áo hồng nhạt. Xa xa nhìn lại, giống như tượng đá, không khỏi mỉm cười đối với nàng.

Thượng Quan Mạn cũng không khỏi cười, nói: “Nếu như công tử không ngại thì cùng nhau đồng hành.”

Hàn gia ôn hòa cười to: “Cầu còn không được.”

Hai người sóng vai đi về phía trước, Lan Tịch bỏ lại thư sinh kia cũng vội theo sau. Thư sinh đang muốn cất bước, liền bị Lâm Bình ngăn trước mặt, khó có thể bước tiếp, chỉ trong chớp mắt, đám đông nhốn nháo đã không thấy bóng hình giai nhân.

Bởi vì chợ phiên suốt đêm, phụ nữ và trẻ con rất thích cầm đèn đi dạo, việc buôn bán đèn càng trở nên thịnh vượng. Năm bước có một tiệm bán đèn, vầng sáng ấm áp mờ ảo tụ lại, thật giống nụ cười ấm áp của mẫu thân, nhìn liền thấy trong lòng cũng ấm áp hẳn. Một người bán hàng rong chọn một chiếc đèn hoa sen đưa đến trước mặt: "Vị công tử này chọn một cái đèn hạnh phúc cho phu nhân đi, nhị vị nhất định vĩnh kết đồng tâm bạc đầu giai lão."

Thượng Quan Mạn cảm thấy lúng túng, nhẹ nhàng lui người. Hàn gia lại mỉm cười nói tiếp: "Vậy thì chọn lấy một cái đi." Thượng Quan Mạn cau mày mở miệng: "Mua cái này làm cái gì, xách theo cũng vô dụng." Sắc mặt Hàn gia thoáng u ám, dưới ánh đèn nhướng mày nhìn nàng: "Tiểu thư ngay cả chút thể diện này cũng không cho Hàn mỗ sao?" Tròng mắt hắn vô cùng đen, ôn nhuận trong suốt như hắc bảo thạch, khiến cho người khác không cách nào cự tuyệt, nàng chỉ đành im lặng.

Người bán hàng rong vội hỏi: "Ngài muốn kiểu dáng nào?"

Hàn gia cười liếc mắt nhìn Thượng Quan Mạn: "Hoa sen kia cũng không tồi.."

"Được rồi!" Người bán hàng rong vừa đưa đèn vừa nói: "Nhị vị là chắc là tân hôn rồi, nhìn rất xứng đôi."

Thượng Quan Mạn giận người bán hàng rong nói bậy, chỉ muốn sớm rời đi, ai ngờ Hàn gia nhận hoa đăng kinh ngạc cười hỏi: "Thật sao?"

Người bán hàng rong thừa lúc nịnh hót: "Thật sự là Kim Đồng Ngọc Nữ, trời đất tạo nên một đôi." Nụ cười của Hàn gia ấm đến khiến cho toàn bộ đèn ảm đạm thất sắc, giơ tay nói: "Vậy thì lấy thêm mấy chiếc nữa đi." Trông thấy Lan Tịch, Lâm Bình và Đạo Chi đi theo ở phía sau, nói: "Các ngươi cũng cầm thêm mấy đèn đi." Người bán hàng rong mừng rỡ hai mắt sáng rực lên, chào hỏi: "Vị gia này, tiểu nhân có đèn cá chép, đèn hoa sen..."

Lâm Bình còn bận ôm đàn vừa nhận lấy từ chỗ Lan Tịch, lại bị nhét một đống đèn lồng vào tay, khó chịu ngột ngạt hỏi: "Chúng ta cũng không phải là trẻ con, cầm cái này làm cái gì?"

Đạo Chi vừa trả tiền vừa cười: "Ngươi cứ cầm đi."

Nhìn lại hai người đã đi xa, vội đuổi theo, Lan Tịch đột nhiên vui mừng kêu lên: "Điện... Tiểu thư!"

Mấy người nghe tiếng, đều xoay đầu lại, nhìn theo ánh mắt nàng, quả nhiên đã thấy Hách Liên Du và Chiêu Dương từ đám đông đi tới. Chiêu Dương mang theo mũ trùm đầu, khó thấy được dung nhan, nhưng toàn thân đều trác tuyệt, từng động tác đều mang vẻ quý phái. Hách Liên Du tuấn mỹ vô song khí độ phi phàm, đi chung với nhau, mọi người bất giác nhường đường cho hai người. Hách Liên Du đã quen với tình hình này, sắc mặt không hề biến đổi, ánh mắt rơi vào chiếc đèn hoa sen Thượng Quan Mạn cầm trên tay, ánh mắt lại trầm trầm.

Chiêu Dương nửa cười đùa nửa oán giận: "Thập nhị muội, tìm được ngươi rồi, chúng ta vẫn lo ngươi đã quay về, nên không du ngoạn nữa mà đi tìm ngươi." Nàng cũng liếc mắt nhìn thứ Thượng Quan Mạn xách theo trong tay, đùa giỡn: "Đèn này là công tử mua sao, nghe nói từ trước đến giờ đều do vị hôn phu mua cho người trong lòng mình."

Thượng Quan Mạn cũng không đáp lời nhẹ nhàng nhướng mắt nhìn, ánh đèn leo lét, hắn chắp tay đứng ở trong đám người bình tĩnh nhìn nàng, ánh sáng lung linh kia mãnh liệt từ trong mắt truyền ra. Trong mắt chỉ thấy hắn, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, hoặc là thoả mãn vì tất cả đã kết thúc. Trái tim nàng rối bời, hắn quả nhiên đến tìm nàng.

"Rắc" một tiếng, một đoạn móng tay đỏ tươi gãy ra từ đầu ngón tay. Chiêu Dương thầm cắn răng, nhẹ nhàng kéo ống tay áo Hách Liên Du nói: "Đại nhân, thiếp mệt rồi, chúng ta trở về thôi."

Hàn gia đột nhiên cầm cổ tay Thượng Quan Mạn thật chặt, khiến cho thân thể nàng bất giác cứng đờ, thấy nụ cười hắn thong dong: "Bóng đêm đô thành

quyến rũ nhất, lúc này mà trở về chẳng phải đáng tiếc sao.”

Đôi mắt xanh thăm thẳm của Hách Liên Du chứa đầy hàn ý, lại cười nói: “Hàn gia thích ngắm cảnh đêm, cần gì phải kéo theo tiểu thư nhà người ta, lại khiến cho tiểu thư bị làm khó.” Sau đó bước tới trước mặt, cũng cầm cổ tay mảnh của Thượng Quan Mạn, kiên định kéo nàng về phía sau lưng. Vạt áo trong gió, hơi thở của hắn vang ở bên tai thật thấp, nàng không khỏi chuyển mắt nhìn hắn. Lụa trắng như khói lướt qua trên mặt nàng, theo ánh nhẹ thấy mặt mũi như sứ của nàng, môi hồng chứa cười, làm như ấm áp bách hoa trong ngày xuân tràn ra, thoáng chốc nhu tình bốn phía.

Hàn gia nhìn thấy hoảng sợ, bất ngờ nàng nhẹ nhàng vùng vẫy, lòng bàn tay trống không, mùi hương thoang thoảng ùa vào mặt, sau một khắc đã bị Hách Liên Du kéo ra phía sau đi.

http://tieulun.hopto.org

Chương 71: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (44)

Ánh đèn phía trước người hắn như một biển ánh sáng, chiếu lên bóng lưng hiển nhiên rõ nét. Cánh tay cong thành một đường cong có lực, giữ nàng ở phía sau, tư thế che chở như chim mẹ bảo vệ chim non. Lòng bàn tay hắn kề sát trên làn da cổ tay nàng, thật ấm, làm cho lòng người tự dưng an tĩnh.

Cố ý rút tay về lại bị hắn nặng nề nắm chặt, nàng không khỏi nhẹ nhàng mím môi mỉm cười.

Cả gương mặt Hàn gia đều đắm chìm trong ngọn đèn sáng, hàng mi dày phủ bóng đen mờ nhạt ở dưới mắt, không nhìn thấy rõ tròng mắt, chỉ thấy khóe môi mỉm cười.

Chiêu Dương bước đi uyển chuyển ngăn hai người ra không chút dấu vết. Thượng Quan Mạn bỗng nhiên rút tay về, bàn tay kia bất ngờ không kịp phòng đã không còn giữ được. Hách Liên Du cau mày nhìn nàng, nàng nhàn nhạt xoay mặt, lui ra xa mấy bước. Bỗng thấy Chiêu Dương đột nhiên lộ vẻ mặt ngượng ngùng đứng bên người Hách Liên Du, che miệng nói: “Công tử không biết, Đại nhân và ta đã có hôn ước, mới càng thêm yêu mến muội muội, nếu công tử thật tâm yêu thích muội muội nhà ta, không bằng...” Lời còn chưa dứt, Hách Liên Du lạnh lùng liếc mắt, nàng bỗng dưng rùng mình một cái, nhất thời nói không thành lời.

Hàn gia chỉ mỉm cười với Thượng Quan Mạn: “Là tại hạ đường đột.”

Nụ cười kia tuấn lãng lỗi lạc, trong bóng đêm càng tỏa sáng rực rỡ, lại làm cho nàng không dám nhìn thẳng. Nàng chậm rãi lắc đầu, gió phất qua viền áo choàng theo gió phất lên, mềm mại không tiếng động. Trong tay nàng còn xách theo đèn hoa sen kia, ánh sáng nhạt chiếu lên tấm lụa trước mắt như hoa lan trên sóng nước. Chỉ thấy nàng cúi đầu, nhẹ nhàng thốt ra một câu: “Xin lỗi.” Như gió mát thổi bên tai, thân thể Hàn gia cứng lại, tròng mắt thâm trầm, cuối cùng nhìn về phía nơi khác.

Không khí đột nhiên trầm mặc, Thượng Quan Mạn cầm đèn đi về phía trước, váy áo lay động, vầng sáng từ bấc đèn chập chờn tựa như hoa cúc mềm mại

trong gió. Chiêu Dương dính sát theo bên người Hách Liên Du, ánh mắt Hách Liên Du chạm đến chiếc đèn cô độc ở phía trước, ánh mắt lóe sáng, không thấy rõ tâm tình. Hàn gia cũng không còn hăng hái như vừa rồi.

Đám người hối hả, tiếng cười bên tai không dứt, rõ ràng ở bên cạnh lại như cách ngàn dặm, văng vẳng bên tai, không biết người nào kêu lên một câu: "Là Huyên cô nương!"

Mọi người đều quay lại nhìn, trong bóng đêm mờ ảo bóng kiệu của mỹ nhân cầm đèn đang từ từ đi qua. Thượng Quan Mạn dừng chân chuyển mắt, vừa liếc mắt nhìn, đột nhiên không khí như sục sôi. Mọi người như phát điên, đám đông mãnh liệt chen lấn, cảm giác như những con sóng khổng lồ ập tới, bị đẩy lên phía trước một cách không tự chủ. Hàn gia nóng nảy ánh mắt chợt lóe lên. Tiếng kêu cuả nàng rất nhanh bị chìm lấp trong đám người, thân thể như cánh hoa yếu đuối trong gió, lảo đảo muốn ngã. Chợt có người một tay kéo nàng vào trong ngực, xoay mặt, chỉ bắt gặp một đôi con ngươi u lam thâm thúy.

Tiếng ồn ào như gió lùa qua, bỗng chốc chỉ còn lại sự vắng lạnh yên tĩnh. Chiêu Dương sớm đã hoa dung thất sắc, may mắn có Thanh Thụy ở một bên bảo vệ, mới không chật vật, thất kinh tìm kiếm đám người. Chỉ thấy một nhóm ba người của Hàn gia, đột nhiên thất thanh: "Đại nhân đâu?"

Hàn gia cúi mắt, cách đó không xa là phần còn sót lại của một chiếc đèn giấy mơ hồ có thể nhận ra được hình dáng hoa sen, đáng tiếc đã bị người chà đạp, làm mất đi dáng vẻ ấm áp vừa rồi. Không đành lòng khom lưng nhặt lên, giấy đèn mỏng như cánh ve, trên đầu ngón tay trắng nõn đột nhiên xuất hiện một chút tro bụi đen nhánh, Lâm Bình lấy làm lạ hỏi: "Hàn gia, cái đó bị cháy đến mức biến dạng lại xấu xí, ngài nhặt nó làm cái gì." Vừa mới nói xong, đã bị Đạo Chi hung ác vỗ một chưởng. Hàn gia chẳng qua là cười: "Ta thấy nó quá đáng thương."

Chẳng qua một chiếc đèn, nó có cái gì đáng thương chứ? Lâm Bình vốn định hỏi một câu nữa nhưng bị Đạo Chi trừng mắt, lời nói đến miệng cũng vội nuốt trở về.

Gió cực lạnh lướt qua bên má, cuốn theo vô số bông tuyết mịn, làm người ta

có cảm giác khó thở. Áo choàng tung bay như cánh bướm, tựa như có thể bỗng nhiên cất cánh. Trái tim đập thật nhanh, cơ hồ không thể nén lại được, nàng lớn tiếng cười, cười sảng khoái, cười đến mức khóe mắt tràn lệ, từ nhỏ mẫu thân đã dạy nàng, "Thanh là thân thể trong sạch, trinh là thân thể vinh dự, đi chớ quay đầu, nói chớ nhếch môi" thất nghi như vậy, chỉ e sẽ bị phạt quỳ nữa. Trong lòng nàng lại cảm thấy thoải mái, chưa bao giờ sung sướng như vậy, tùy tiện giống như có thể phát điên.

Bước chân rốt cuộc không còn theo kịp hắn, vội vàng hô: "Không ổn rồi." Chân bị trượt, tuyết xốp vùi lấp xuống. Nàng cả kinh nghiêng người một cái, trong lúc bối rối chỉ thấy hắn duỗi tay tới túm lấy nàng. Mũ trùm đầu sớm đã không biết rơi nơi nào. Nàng ngẩng mặt, trong bóng đêm như ngọc, ý cười giảo hoạt, lại đưa tay níu chặt ống tay áo của hắn. Trên mặt hắn thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng trong tròng mắt đều là ý cười, ôm chặt lấy nàng, mỉm cười lăn từ trên sườn núi xuống với nàng.

Tốc độ lăn ngày càng nhanh, cuốn theo tuyết mịn tung bay, tuyết thật mềm mại, như được ngã lên tấm thảm thượng hạng, hai người thở hồng hộc nghiêng qua một bên, ngửa mặt nhìn chỉ thấy vòm trời xanh tựa như mái nhà.

Nơi này là lưng núi hoang tàn vắng vẻ, tuyết đọng không người dọn, trong đêm tối chỉ thấy mặt đất tuyết phủ trắng bạc. Hai người đều không tiếng động, tiếng hít thở gần trong gang tấc, có gió thổi tới, những đám tuyết đông cứng đua nhau rơi xuống.

Nàng đột nhiên lật người quay mặt đi, gò má úp vào trong tuyết, thật lạnh, trên gò má thật nóng bỏng, lông mi dài quét trên những bông tuyết nhỏ, trong tầm mắt chỉ thấy trời đất giao hòa, màu tuyết trắng kéo dài đến tận cùng. Nàng bật cười: "Chúng ta bỏ trốn đi như vậy, chỉ e sẽ chọc tức vị hôn thê của Đại nhân."

Vừa mới nói xong, toàn thân đột nhiên trượt xuống, nàng cả kinh trợn tròn mắt. Một thoáng sau hắn đã lật người đè nàng xuống bên dưới thân mình, ánh mắt thâm trầm, mơ hồ hàm chứa tức giận. Nàng lại có ý khác, ánh mắt lóe lên nhìn về phía xa. Nhưng hắn đột nhiên cúi đầu xuống, hơi thở ấm áp sượt qua tóc rơi bên tai, không khí khẽ rung động. Thân thể nàng cứng lại, như muốn nín thở, lại thấy hắn đang nhẹ nhàng ngửi cổ, trầm giọng cười nói: "Um, chua

quá.”

Nàng không khỏi sửng sốt, chợt tỉnh táo lại, thẹn quá thành giận đẩy hắn. Hắn chỉ giữ hai tay nàng trong lòng bàn tay, vốn là tự nhiên cười, nhưng ánh mắt rơi trên người nàng dần dần trở nên nóng rực, nụ cười dần dần biến mất.

Nàng nhẹ nhàng xoay mắt, lông mi run rẩy như cánh bướm.

Chỉ nghe giọng nói của hắn vang thật thấp: “Hôm đó nàng hỏi ta rất nhiều, ta suy nghĩ cũng đã lâu...” Hơi thở hắn gần sát, ấm áp dính vào trên má, chỉ nghe hắn nói: “Ta vốn không phải là người thích giải thích mọi việc, nếu như nàng muốn hỏi, ta đồng ý thử một lần xem sao.”

Nàng vẫn nhìn chằm chằm vào hư vô, sắc trời càng sâu, đêm đen bao phủ lấy tuyết trắng, lại hiện ra màu bạc xinh đẹp. Nàng chợt than thở, không giải thích, không muốn giải thích. Nàng biết, cao ngạo như hắn, nơi nào có thể mất thể diện mà nói mấy lời vô ích. Nàng là ai chứ, muốn tìm đáp án cũng không muốn ăn nói khép nép, hôm đó choáng đầu, lại nói ra những lời như vậy, không nhịn được lại cười.

Chỉ cảm thấy hơi thở của hắn triền miên, như có như không lướt trên cổ, trong lòng nàng chợt cuống lên, nhất thời cũng không biết trả lời hắn như thế nào, cũng không dám nhìn hắn, hốt hoảng đứng lên. Tuyết mịn dính khắp toàn thân, rơi vào trong cổ, mang theo chút hơi lạnh, nàng kéo váy đi về phía trước, chỉ nghe tiếng kẽo kẹt của giày mềm bước đi trong tuyết. Đi hồi lâu, nàng rốt cuộc nhớ ra, quay nhìn sang, hắn cũng nhìn lên, chậm chạp ưu nhã phủi tuyết trên áo, chắp tay đứng ở đó, ngẩng đầu điềm nhiên nhìn nàng với vẻ hài hước.

Nàng quay đầu đi, trên mặt như bốc lửa, đốt cháy đến tận mang tai.

Hình như tuyết lại rơi, bông tuyết như hoa bay là đà, nàng ngửa đầu vươn tay đón lấy. Bông tuyết rơi xuống lòng bàn tay trắng muốt, hơi lạnh, trong nháy mắt biến mất không dấu vết, đây thật là ngày lành cảnh đẹp. Nàng lại đột nhiên thở dài: “Tiệc vui chóng tàn là đây.”

Phía sau nàng là tuyết trắng mịn như mưa hoa, người kia khoác áo choàng

màu trắng đứng đó, hơi cúi đầu, một vài lọn tóc lộ ra ngoài càng tôn lên da trắng như tuyết vô cùng mềm mại. Hắn không kìm được cúi người, hơi thở nhẹ như tuyết len vào trong cổ. Nàng không dám hít thở, chỉ cảm thấy một miếng ngọc ấm bị nhét vào lòng bàn tay, mang theo hơi nóng của hắn. Trái tim như được an ủi cảm thấy trở nên ấm áp hẳn, nụ hôn của hắn nóng bỏng rơi trên mi mắt nàng: "Chỉ có nàng là đã từng đeo ngọc kết anh (kết dây đeo ngọc) cho ta."

Trong lòng nàng nhất thời rung động, lệ rơi lã chã, nước mắt vừa lạnh vừa mặn, rõ ràng mang theo sự thống khổ.

Hắn hôn khô từng giọt nước mắt trên má nàng, giọng nói hơi có vẻ hàm hồ: "Nếu nàng đồng ý, ngày mai ta sẽ cầu xin Thánh thượng tứ hôn."

Nàng bỗng dưng nắm chặt miếng ngọc trong lòng bàn tay, vốn là xúc cảm ôn nhuận, nàng lại cảm thấy đau. Đôi môi run rẩy muốn nói, hắn đã ôn nhu hôn xuống. Lông mi nàng khẽ run, ngẩng mặt lên đáp lại, chỉ cảm thấy tuyết rơi ngày càng lớn, ngày càng nhiều bông tuyết rơi trên má nóng bỏng, lại mang theo một chút hơi lạnh.

Tuyết dần dần dày hơn, tà tà kết thành lưới, như màn che liên miên không ngừng, khép hai người lại trong đất trời vô tận.

Lại nghe tiếng bước chân hỗn loạn truyền đến, từng đám tuyết đọng bị chấn động mà sụp đổ, tiếng kêu mơ hồ lần lượt truyền đến.

"Điện hạ!"

"Lão Đại!"

"Ngươi cách ta xa một chút, Điện hạ làm sao cùng một chỗ với Đại nhân nhà ngươi!"

"Hắc hắc, nếu thật sự ở cùng một chỗ làm sao ngươi..."

Trông thấy Thượng Quan Mạn, Hồng Phi mừng rỡ chạy tới như bay, vẻ quan tâm không lời nào có thể miêu tả được: "Điện hạ, cũng may người không

sao!" Rốt cục nhìn thấy Hách Liên Du chắp tay đứng bên người nàng, sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

Đỗ Minh cười hì hì không ngừng sau lưng hắn: "Sao nào, ta nói ở chung một chỗ mà."

Hồng Phi ồm ồm nói: "Điện hạ, kiếm một chỗ rồi nói chuyện." Cũng không đợi nàng đáp, hắn bước nhanh tránh ra phía xa đợi nàng. Hách Liên Du khẽ nhướng mày: "Cá tính của ngươi thật mạnh." Trong lời nói chế nhạo, lại lộ ra sự thân mật, Thượng Quan Mạn mím môi cũng không trả lời, chỉ kéo váy bước qua.

Đỗ Minh lắp bắp: "Lão Đại... Đây là... Chuyện gì xảy ra."

Sắc mặt Hách Liên Du vốn cũng không tốt, nghe vậy nhàn nhạt nhìn hắn. Đỗ Minh như bị sét đánh, vội rụt cổ lại.

"Điện hạ."

Tuyết lành lạnh rơi trên mặt, đọng thành một lớp mỏng trên bờ vai. Hồng Phi liếm liếm đôi môi khô khốc, một hồi lâu mới nói: "Chuyện khẩn cấp, tối nay cần xuất cung."

Nàng bỗng nhiên sững người như không nghe rõ, bên tai tràn đầy tiếng tuyết rơi. Nàng chậm rãi lặp lại: "Ngươi nói cái gì?"

Hồng Phi khó khăn giải thích: "Gần đây tình thế không tốt, mấy ngày nay trên thường có mệnh lệnh xuống, bảo thuộc hạ đi làm việc đến mức ngựa không ngừng vó. Cũng không phải là việc mà không phải thuộc hạ thì không thể, nhưng lại nhất mực phái thuộc hạ đi. Vốn thuộc hạ cho là mình suy nghĩ nhiều, nhưng hôm nay một huynh đệ uống say, nói phía trên mệnh lệnh xuống rõ ràng, nghiêm cấm thuộc hạ ra khỏi thành. Thuộc hạ đoán có phải người nào cảm thấy điều gì hay không..." Nói vậy, hắn không tự chủ liếc mắt nhìn về phía Hách Liên Du.

Trong lòng nàng rối rắm: "Nhanh như vậy sao."

http://tieulun.hopto.org

Hồng Phi nhanh chóng khuyên nhủ: “Điện hạ, khi cần cắt đứt mà không cắt đứt thì sự việc nhất định sẽ rối loạn. Chỗ Sung Viện do Phản Ảnh tiếp ứng, bởi vì người ở ngoài cung, cần phải tránh xa mọi người, theo thuộc hạ ra khỏi thành trước.”

Bên tai nàng chỉ nghe giọng hắn lặp lại: “Nếu nàng đồng ý, ngày mai ta sẽ cầu xin Thánh thượng tứ hôn.” Chỉ cảm thấy niềm vui như mật ngọt lan tràn trong trái tim, một khắc sau liền ngã vào vực sâu vạn trượng. Nàng mờ mịt quay mắt nhìn, phía cuối trời tuyết, hắn một thân áo lam đứng chắp tay, bầu trời rộng lớn, càng có vẻ ngọc thụ lâm phong. Một người như vậy, xa xa nhìn nàng hàm chứa cười.

Niềm vui khó đến như vậy, còn chưa nếm đủ, lại mất đi nhanh như mây khói, vội vàng đến mức không kịp chuẩn bị.

Trong tay áo nàng còn nắm khối ngọc kia, ôn nhuận nõn nà, nàng còn chưa kịp kết dây cho hắn... Âm thầm cắn răng: “Hôm nay không được!”

Hồng Phi kinh ngạc nói: “Điện hạ!”

Nàng nói: “Chuẩn bị vội vàng như vậy, khó tránh khỏi sai lầm, nếu bị nhận ra, ta ngươi đều không thoát khỏi tội chết.”

Ánh mắt Hồng Phi đỏ lên: “Điện hạ, xin người nghĩ lại.” Giọng nói hắn bỗng nhiên trở nên sắc bén: “Điện hạ là vì Hách Liên Đại nhân? Thuộc hạ lắm mồm, chẳng lẽ hắn chính là kẻ hèn ngáng chân đó. Huống hồ mấy hôm nay thuộc hạ thường phát hiện có người của Hình bộ thường xuất hiện ở bãi tha ma kia...”

Nàng có cảm giác khó chịu khi bị phát giác, lạnh lùng nhìn hắn, trong đáy mắt rạn vỡ nhẹ nhàng như băng mỏng: “Ta hỏi ngươi, để cho ta đi vội vàng như vậy, ngươi không có một chút tư tâm sao?”

Hỏi trực tiếp như vậy chính là đâm thẳng vào điểm yếu của hắn, hắn á khẩu không trả lời được. Trong mắt nàng cũng là sự thất vọng khó nén: “Chỉ vì điều này, ngươi cần gì phải mắng chửi hắn.” Hồng Phi vội vàng nói: “Thuộc hạ không có.” Nàng đã xoay người sang chỗ khác: “Ngươi trở về chuẩn bị,

hai ngày sau, chúng ta ra khỏi thành."

Chẳng qua Cũng chỉ là hai ngày, Hồng Phi nhẹ nhàng thở ra.

Hắn đợi nàng ở xa xa, thấy nàng đi tới, môi chứa nụ cười. Nàng cảm giác bên quai hàm đều là cứng ngắc, không thể nặn ra một tia cười. Những suy đoán của Hồng Phi vẫn là quả chùy đánh thẳng vào trong lòng, vừa thốn vừa đau, nàng rủ mắt: "Chúng ta trở về đi thôi."

Hắn nhíu mày nhìn nàng, nụ cười bị giấu đi.

Nghe nói tối nay Huyên cô nương sẽ tấu khúc trên sông, rất nhiều người liền kéo đến, Hàn gia lại không đi, mướn chiếc xe ngựa dành cho nữ quyến ở bên trong nghỉ ngơi. Bởi vì vừa mới bị hoảng sợ, sắc mặt Chiêu Dương trắng bệch, ở trong xe thấy Hách Liên Du, khoác vội áo choàng lảo đảo bổ nhào vào trong ngực hắn: "Đại nhân!"

Đôi mắt của hắn như trộn lẫn băng, Chiêu Dương không nhịn được run rẩy, không dám tiến đến gần trong ngực hắn, thân thể khó chịu đứng sững ở đó. Hách Liên Du hỏi: "Chuyện gì xảy ra?" Thanh Thụy thấp giọng đáp: "Vừa rồi chấn động một hồi, Điện hạ bị hoảng sợ." Nước mắt của Chiêu Dương như chuỗi hạt bị đứt lăn dài trên má tuyết trắng, nhu nhược khóc như hoa lê đẫm mưa. Thượng Quan Mạn nghiêng đầu, nhìn thấy ánh mắt Hàn gia. Mũ trùm đầu của nàng đã bị ném đi, gương mặt lộ ra hoàn toàn. Chỉ cảm thấy ánh mắt của hắn lướt qua trên má nàng, một ánh mắt chắc chắc, lại nghe thấy giọng nói không kiên nhẫn của Hách Liên Du sau lưng: "Để cho Thanh Thụy đưa người trở về." tiếng khóc Chiêu Dương cũng cực kỳ mềm mại, điềm đạm đáng yêu: "Thiếp không muốn, thiếp muốn Đại nhân đi cùng thiếp xem Huyên cô nương trông như thế nào."

Hách Liên Du cực kỳ mất kiên nhẫn, lạnh giọng gọi: "Thanh Thụy!" Thanh Thụy đi tới một bước, nhẹ nhàng: "Điện hạ, ty chức đưa ngài hồi cung." Chiêu Dương không nghĩ rằng hắn không để ý tới thể diện của nàng trước mặt mọi người như vậy, cắn răng giận dữ nói: "Thập nhị muội, chúng ta đi." Bước chân nàng không vững, trực tiếp ngã lên người Thượng Quan Mạn. Lan Tịch cả kinh vội đỡ nàng: "Tiểu thư!" Nàng giơ tay đẩy ra, nặng nề nắm được cổ tay của Thượng Quan Mạn, bởi vì lực quán tính, sức của nàng cực lớn.

Thượng Quan Mạn chỉ cảm thấy nàng đang cố ý đẩy, trước người khác, lại không thể né tránh để cho nàng khó chịu, đành trực tiếp đón lấy. Móng tay mỏng dài của Chiêu Dương bỗng dưng rơi vào trong ống tay áo thật sâu, vô cùng đau đớn.

Ánh mắt Hàn gia trầm trầm, duỗi cánh tay ra đỡ, hắn rốt cuộc là nam tử, lại khéo léo, nhanh chóng đỡ thân thể của Chiêu Dương ra. Hắn kéo thân thể xinh đẹp của Chiêu Dương, hơi thở ấm áp, lại cười nói: "Tiểu thư sợ bị dọa cho hoảng sợ, mời vào trong xe nghỉ ngơi đi." Chiêu Dương nhất thời quên có người ngoài ở đây, thoáng chốc mặt đỏ tai hồng, nụ cười của Hàn gia không đổi hướng đến trước mặt Hách Liên Du.

Hách Liên Du nhàn nhạt nhìn hắn, đón lấy khuỷu tay của Chiêu Dương. Chiêu Dương thoáng chốc hai mắt ẩn tình, một lát sau hắn chỉ hờ hững giao nàng cho Lan Tịch: "Đỡ chủ tử của ngươi thật tốt." Chiêu Dương thất lễ trước mặt người khác, mắc cỡ không thể ngẩng đầu nổi, bắt gặp Thượng Quan Mạn nhìn lại, hung hăng nhéo nàng một cái.

http://tieulun.hopto.org

Chương 72: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (45)

Mặt sông thật lớn yên tĩnh lặng sóng, mấy chiếc thuyền lầu đã thắp đèn lên, nhất là một lầu các lộng lẫy bắt mắt, đèn sáng rực rỡ, thật là hoa mỹ. Dân chúng một bên đều đoán: "Huyên cô nương nhất định là ở đó." Rất nhiều người liền áp sát đến hi vọng thấy phương dung.

Lan Tịch căm giận: "Chẳng qua là nữ tử yên hoa, sao lại có nhiều người sùng bái như vậy." Cũng không ai đáp lời nàng.

Xa xa bỗng nghe một tiếng "Tang…", như có dư âm run rẩy, vẫn rung động lòng người.

Đám người thoáng chốc yên tĩnh không tiếng động.

Hách Liên Du chắp tay đứng đó, bóng tối che kín thân thể của hắn, không nhìn rõ vẻ mặt. Hàn gia cũng giấu nụ cười, như có điều suy nghĩ nhìn ra nơi xa.

Tiếng đàn của Huyên cô nương, nàng đã từng nghe, dư âm triền miên, lọt vào tai chỉ cảm thấy trong lòng thanh thản, khoan khoái, nàng còn như vậy huống chi là nam tử. Thượng Quan Mạn không khỏi nhìn trộm Hách Liên Du một cái. Ai ngờ hắn cũng đang nhìn sang, bóng đêm thâm trầm, hai tròng mắt hắn sáng như bảo thạch, cánh môi mỏng manh hơi hơi cong lên, cười mà như không nhìn nàng, mặt nàng nóng lên, vội quay đầu đi.

Tiếng đàn vang lên xa xa.

Thượng Quan Mạn nín thở lắng nghe, lại không phân biệt ra được khúc nhạc nào, hình như theo điệu của Tiểu Trọng Sơn, lại không giống. Vốn là một khúc nhạc triền miên ly biệt, nhưng Huyên cô nương tấu lên lại cảm giác tâm thần sảng khoái, như được đưa đến thảo nguyên bát ngát, gió thổi cỏ lùa, mọi người giục ngựa chạy nhanh, dưới ánh mặt trời đều là tiếng cười văng vẳng, thật thoải mái. Tiếng đàn chuyển một cái, bỗng nhiên trầm lặng, trước hoa dưới trăng, tâm ý tương thông hai người đưa tình không tiếng, chỉ chăm chú nhìn nhau... Nàng bỗng nhiên nhớ tới một màn trong tuyết vừa rồi, gò má

nóng lên, liền có chút xuất thần, giương mắt nhìn. Chiêu Dương và Lan Tịch nghe thấy mặt phấn ngậm xuân, sóng mắt muốn chảy, chỉ có điều Hách Liên Du và Hàn gia, đều có vẻ mặt trầm tư.

Chính trong một chớp mắt này, không biết từ đâu vang lên tiếng tiêu, hoà vào nhau, chợt lúc cao lúc thấp, vỡ òa như bọt sóng tràn trên mặt sông, cực kỳ uyển chuyển dễ nghe, nghe đến mức xuất thần.

Đêm qua đông lạnh không được rõ. Kinh trở về ngàn dặm mộng, đã canh ba.

Đứng lên một mình lượn quanh. Người lặng lẽ, ngoài rèm trăng lung linh.

Bạc đầu vì công danh. Núi cũ tùng trúc già, ngăn đường về.

Muốn đem tâm sự giao đàn ngọc. Tri âm ít, dây cung đứt có ai nghe?

Tiếng tiêu chợt lắng lại, mặt sông yên tĩnh, sóng vỗ "ì oạp" vào thân thuyền. Tiếng tiêu kia rốt cuộc cũng đã tắt, chẳng biết sao bỗng có chút buồn man mác, lại không cam lòng. Nheo mắt nhìn trong đám người, chỉ mong có chút tiếng vang, thỉnh thoảng nghe "Ầm" một tiếng, như tiếng sấm nổ trong bầu trời đêm. Sau đó tiếng đàn dào dạt mênh mông tuôn ra, như sóng vỗ vào đá, làm người ta cho là vẫn còn ở trong mộng.

Tiếng đàn kia bồi hồi không tiếp tục, làm như đang đợi người nào, quả nhiên, không bao lâu tiếng tiêu kia lại vang lên, hoà với tiếng đàn, cùng nắm tay đi tới. Phượng Hoàng thành đôi, uyên ương thành cặp, trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất nguyện làm cây liền cành, chân trời góc biển, thề non hẹn biển... Nghe đến mức mọi người đều say sưa.

Chẳng biết lúc nào hợp tấu cầm tiêu mới dừng, đợi phục hồi tinh thần lại, bờ sông đã trở nên sôi động, tất cả đều hướng đến thuyền hoa kia, chỉ có Hàn gia cau mày: "Huyên cô nương mặc dù thành tựu cực cao, nhưng nếu so sánh với người thổi tiêu kia vẫn còn kém một chút."

Làm cho Hách Liên Du nhàn nhạt lướt mắt nhìn hắn.

Lại có lão giả thổn thức: "Năm đó may mắn nghe được một khúc, không nghĩ

rằng lúc còn sống lại có thể được nghe thêm lần nữa, chỉ tiếc tiêu vẫn là tiêu kia, cầm này mặc dù giống, cuối cùng không phải là đàn đó." Nói xong lại lắc đầu.

Thượng Quan Mạn ở một bên lắng nghe, nghe lão giả kia nói, trong lòng lại cảm giác phiền muộn.

Thường thường ông trời không tốt, tiệc vui chóng tàn, một thoáng quay đầu đã là trăm năm.

Trong thuyền lầu một đoàn người ùa ra, cầm đầu là một nam tử mặc thường phục màu vàng, mặt mày tuấn lãng, ôn hòa mỉm cười, chắp tay ở đầu thuyền xa xa: "Cô nương am hiểu sâu tài đánh đàn, chủ tử ta thật sự thưởng thức, mạo muội xin gặp cô nương."

Hàn gia không biết hắn, Thượng Quan Mạn phút chốc cả kinh, người này không phải ai khác, là Thất hoàng tử. Hắn lại luôn miệng xưng chủ tử, hoàng tử vốn là trên vạn người, có thể khiến cho hắn gọi chủ nhân, chẳng lẽ là... Sắc mặt Thượng Quan Mạn tái đi, chuyển mắt nhìn về phía Chiêu Dương, trên mặt nàng cũng vừa đỏ vừa trắng, trong mắt mơ hồ đọng nước, nhẹ kêu một tiếng: "Phụ hoàng..."

Người nọ tay cầm càn khôn, chỉ cần hắn muốn, cái gì mà hắn không có được, Huyên cô nương này đã thành vật trong túi người nọ, cầm tiêu triền miên mới vừa rồi, bây giờ nghĩ lại cũng thật là châm chọc, trong lòng Thượng Quan Mạn bỗng phát lạnh.

Mẫu thân người xem, phu quân mà người một mực chờ đợi, đã qua bao nhiêu năm, lại cùng hợp tấu cầm tiêu với người khác, cướp đoạt người trong lòng.

Trên thuyền hoa của Huyên cô nương kia hình như có nha hoàn ra ngoài uyển chuyển từ chối. Thất hoàng tử thủ đoạn cỡ nào, cố ý muốn gặp thì một nha hoàn nho nhỏ làm sao chống đỡ được, bất đắc dĩ chỉ đành phải vào thuyền hoa mời Huyên cô nương ra ngoài. Thuyền lầu chậm rãi khởi hành, tới gần thuyền hoa kia... Thượng Quan Mạn không muốn nhìn nữa, chỉ kêu mệt. Hách Liên Du nhìn nàng thật sâu, trong lòng nàng rối loạn chỉ biết cúi đầu, cuối cùng hắn thở dài. Chiêu Dương cũng không tiếp tục còn ý định muốn

xem dáng dấp Huyên cô nương như thế nào, hai người liền cùng nhau trở về cung.

Ngày thứ hai trong cung liền truyền ra tin tức, phong Huyên cô nương thành Nhu Phi, vừa vào cung liền trở thành Tứ phi, gần với Tạ Quý Phi, thật là xưa nay chưa từng có. Lại nghe thấy Hách Liên Du sáng sớm đi thỉnh cầu tứ hôn, bởi vì Huyên cô nương nghỉ ở Kiền Khôn Điện, mặc hắn ở ngoài điện từ sáng sớm, Hoàng đế lại không triệu kiến, mọi người ồn ào. Bởi vì cần đến sắc phong, Hà Hoàng hậu sai người tra tổ tịch, không thu hoạch được gì, uyển chuyển nói rằng thân phận không rõ ràng với Hoàng đế. Hoàng đế lại khiển trách Hà Hoàng hậu "Lòng ghen đáng ghét", phẩy tay áo bỏ ra khỏi Phượng Tê cung, mọi người càng thêm trợn mắt há mồm.

Đế hậu vẫn phu thê tình thâm, lại không cho Hà Hoàng hậu một chút thể diện. Hoàng đế như thế, khiến cho mọi người đột nhiên thấy rõ phân lượng của Nhu Phi này ở trong lòng Hoàng đế. Dư uy của Hà Hoàng hậu vẫn còn, thế lực đã không phải một sớm một chiều có thể bứt ra, Tạ Quý Phi cũng không thể khinh thường, hôm nay lại thêm một Nhu Phi, phi tần hậu cung nhất thời lòng người bàng hoàng.

Thượng Quan Mạn sợ Cố Sung Viện suy nghĩ nhiều, thoáng thử dò xét mấy câu, cũng không thấy vẻ gì, lúc này mới yên lòng lại.

Chuyện của thái tử và Nhu Phi mọi người đã sớm biết, đã từng truyền thành giai thoại. Mọi người lại hướng ánh mắt về phủ thái tử, nghe nói thái tử đóng cửa không ra ngoài, cũng không bày tỏ gì.

Trong lúc kỳ xã mở cửa, đã để dành không ít ngân lượng, đều được lưu giữ trong tiền trang của Hàn gia, mọi người âm thầm chuẩn bị, việc gì cũng cần dùng tiền, liền muốn lấy chút ngân lượng đổi thành tiền giấy. Vốn là chỉ cần một câu nói của Hàn gia, cũng không phải là việc khó gì, từ hôm qua gặp nhau, nàng càng cảm thấy không bằng không gặp, liền tự mình đi tiền trang.

Giao giấy chứng nhận, chưởng quỹ chỉ giương mắt liếc nhìn nàng, cười nói: "Công tử nhất thời muốn số lượng lớn như vậy, tiểu nhân còn cần đi vào quay vòng. Xin công tử chờ chút." Nói rồi xoay người đi vào nội thất.

Giấy chứng nhận kia là Hàn gia tự mình giao cho nàng, đương nhiên không giống với người khác, vì vậy chưởng quỹ kia vừa nhìn thấy, không dám quyết định, chỉ bảo Thượng Quan Mạn ở trong đại đường nghỉ ngơi, rồi nhanh chóng báo lên.

Lâm Bình tới báo tin, liền nghe Đạo Chi ở bên trong nói: "Tin đồn hôn sự của Hách Liên Du và Chiêu Dương Công chúa gần đến, nàng kia và hắn rất thân mật, nói không chừng chính là Chiêu Dương Công chúa. Cố công tử lại là muội muội của nàng, đương nhiên cũng là một vị Đế Cơ. Nếu thật như thế, thù mất nước chưa báo, chủ tử cần giết nàng để hả mối hận của mọi người."

Chỉ nghe Hàn gia đột nhiên nói một tiếng: "Đủ rồi!" Sau đó là tiếng ly vỡ, rồi một hồi yên lặng. Đạo Chi mặt đen lại lui ra khỏi phòng. Lâm Bình buồn bực không hiểu, Cố công tử kia rõ ràng là nam tử, sao lại là "Muội muội". Vốn muốn hỏi một tiếng, nhìn thấy sắc mặt Đạo Chi, vội ngậm miệng.

Chợt nghe Hàn gia mệt mỏi lên tiếng: "Là Lâm Bình sao?"

Hắn vội đáp: "Vâng"

"Ta mệt mỏi, có chuyện gì ngày mai rồi hãy nói."

Lâm Bình đang cầm giấy biên nhận, ở ngoài cửa chần chừ không ngừng, trên nóc hành lang treo một cái lồng chim, cũng không biết con chim gì, khiến trong lòng người phát phiền. Lâm Bình vò đầu bứt tai, vẫn cảm giác chuyện này đối với Hàn gia mà nói nhất định là cực quan trọng, khô khốc mở miệng: "Hàn gia, là Cố công tử cầm giấy đến tiền trang lấy ngân lượng, số lượng cực lớn, thuộc hạ không dám tự mình đồng ý, đành tới bẩm báo với Hàn gia."

Bên trong cửa im lặng một chút, hồi lâu mới nói: "Vào đi."

Thượng Quan Mạn đợi đã lâu, ước chừng đã đoán được, vì vậy lúc Lâm Bình tới mời nàng cũng không kinh ngạc. Trên đường đi qua hành lang quanh co khúc khuỷu đến thư phòng Hàn gia. Lâm Bình thông bẩm rồi trực tiếp thối lui.

Bên trong phòng ánh sáng mờ ảo, vài ánh nắng vượt qua cửa trắng, trên mặt

đất bóng đổ nhàn nhạt, giữa ánh sáng phản chiếu có một bóng người khoanh chân ngồi dựa trên giường thấp, cầm ly uống một mình. Phía trước cửa sổ ánh sáng mát mẻ chiếu sáng nửa gương mặt của hắn, gương mặt tuấn mỹ nho nhã lại lộ ra trong trẻo lạnh lùng cao ngạo chưa từng thấy. Dưới giường là chậu than đang đỏ lửa, ánh lửa khắp nơi, vài đốm lửa linh tinh bắn vào vạt áo, nhưng trong mắt hắn tựa như chỉ có rượu, chỉ có ly.

Hàn gia như vậy, làm Thượng Quan Mạn nhớ tới loài thú ẩn mình sâu ở trong bóng tối, mang theo hơi thở nguy hiểm.

Bất giác đứng bất động ở cửa, Hàn gia bất ngờ nói: "Đóng cửa." Trong lòng nàng lại không khỏi dâng lên ý khẩn trương sợ hãi, cũng không chần chờ, nhẹ nhàng đóng kín cửa. Bên trong phòng lại tối hẳn, nàng bước nhẹ không tiếng động. Đột nhiên phát hiện đồ dùng bày biện mọi nơi đều là thói quen của triều trước, trong lòng dâng lên cảm giác mất tự nhiên khó tả, không nhịn được nắm tay áo.

Hàn gia chậm rãi ngước mắt liếc nhìn nàng, hướng đối diện nghênh cằm lên: "Ngồi đi"

Nàng không tiếng động ngồi xuống, trên giường thấp bày bộ đồ trà thấp bằng gỗ lê, nước nóng nấu rượu, cuồn cuộn sôi trào. Mùi rượu lan tỏa bốn phía, hơi nóng tạo nên sương mù, cách làn hơi nước nhìn sang, cảm thấy gương mặt Hàn gia trở nên mơ hồ, làm cho người ta không nhận thấy rõ tâm tình. Hàn gia lấy ly mới, rót rượu rồi đẩy tới trước mặt nàng.

Bên trong phòng tĩnh đến khiến cho người ta không khỏi lúng túng.

Hồi lâu Hàn gia mới mở miệng: "Nghe người dưới nói đệ muốn lấy một số ngân lượng lớn."

Thượng Quan Mạn đang cầm ly rượu nhỏ mút nhẹ, nghe vậy nhẹ nhàng bỏ lại trên bàn, ánh sáng trắng ngoài cửa sổ mềm mại chiếu lên nửa gương mặt của nàng, cảm giác trắng mịn như sứ, nõn nà như tuyết. Môi nàng dính vài giọt rượu, lúc nói chuyện càng tôn lên vẻ sáng bóng của đôi môi hồng của nàng: "Uh, vốn không muốn phiền toái Hàn gia, tự qua lấy là được, nhưng rốt cuộc vẫn quấy rầy sự yên tĩnh của Hàn gia."

Không tự chủ, nàng đã mất đi cảm giác thân mật đối với hắn lúc trước.

Hàn gia cũng không chú ý, chỉ lặng ngắm ánh nước trên môi nàng đến mức xuất thần. Thượng Quan Mạn khẽ cau mày, hắn mới nhẹ nhàng nhấp ngụm rượu, cười mà như không: "Đệ vẫn cứ khách khí với ta như vậy."

Vẻ mặt Thượng Quan Mạn hơi chững lại, Hàn gia mạnh vì gạo bạo vì tiền, ngôn ngữ cũng không cần công kích như vậy, làm cho người ta xuống đài không được. Nhất thời buồn bực, chỉ muốn sớm xong việc rồi rời đi mới phải, cười nói: "Tiểu đệ nào dám."

Trong mắt Hàn gia lóe sáng, nói: "Bởi vì đệ cần số lượng lớn, tiền trang không thể đưa cho đệ một lần, suy tính trước sau, ít nhất cũng cần năm ngày."

Năm ngày? Trong lòng Thượng Quan Mạn cả kinh, làm sao lại đến năm ngày, huống chi thực lực tiền trang của Hàn gia nàng biết, số ngân lượng này đối với hắn chẳng qua chỉ là chín trâu mất một sợi lông. Từ chối như vậy, chẳng lẽ là bởi vì không trực tiếp tìm hắn nên chọc giận hắn sao?

Khó xử nói: "Bây giờ tiểu đệ cần dùng gấp, Ngọc Sanh huynh có thể nghĩ cách hay không."

Môi Hàn gia mang theo nụ cười: "Nếu đệ lấy thân báo đáp, ta có thể suy tính lại."

Nàng bỗng nhiên trầm mặt, lãnh đạm nói: "Hàn gia, câu chuyện cười này cũng không hay chút nào." Thấy nàng trở mặt, hắn cũng không giận, cách màn sương mù dày đặc nhìn nàng: "Diện mạo Mạn đệ đẹp như vậy, không phải là con gái, quả thật đáng tiếc."

Nàng vỗ bàn đứng lên, Hàn gia vội mỉm cười trấn an nàng ngồi xuống, giọng nói hàm chứa chế nhạo: "Sao giống con gái thế, da mặt mỏng như vậy." Thượng Quan Mạn khẽ thở ra, tức giận nói: "Nếu quả thật không có bạc, ngày mai ta trở lại cũng được."

http://tieulun.hopto.org

Hàn gia thấy nàng cố ý muốn đi, mới nói: “Ta đã phân phó xuống, đệ ngồi một lát. Số lượng lớn như vậy, đâu có thể nhất thời nửa khắc liền có thể gom đủ.” Thượng Quan Mạn chỉ đành phải nén nhịn ngồi xuống.

Đang trầm tư, Hàn gia lại châm rượu cho nàng. Thượng Quan Mạn vội tránh ra, tròng mắt chỉ thấy đầu ngón tay của hắn hơi cong thủ sẵn bầu rượu, đầu ngón tay trắng nõn thon dài, như có mùi thơm ngát sộc tới.

Hắn ngước mắt nhìn lên mặt nàng, da thịt nhẵn nhụi, cũng không thấy bất kỳ vết sẹo, bởi vì hơi gần, chỉ cảm thấy trên người nàng có hương thơm ngát vô cùng nhạt... Thượng Quan Mạn thấp giọng nhắc nhở: “Hàn gia, rượu sắp tràn.”

Đáy mắt Hàn gia ôm trọn đôi môi hồng đầy đặn của nàng, gần trong gang tấc, làm cho người ta không nhịn được muốn âu yếm vuốt ve. Rượu nóng ở trong ly tràn ra, hắn không tự chủ được tình cảm mới cúi đầu hôn.

Nàng bỗng nhiên trừng mắt, cách gần như vậy, chỉ thấy hàng mi dày rậm của nàng, từng cọng rõ ràng, đôi mắt xinh đẹp nhưng lạnh thấu xương đang chằm chằm nhìn hắn, hiển nhiên khiếp sợ dị thường, sau một khắc nàng mới nhớ là cần đẩy hắn ra.

Thật sự nếu muốn cảm giác mềm mại điềm mỹ kia, Hàn gia chẳng qua chỉ là nghịch đôi môi của nàng. Nhưng động tác này làm cho Thượng Quan Mạn sắc mặt lạnh đi, rồi đột nhiên đứng dậy, sải bước đi ra ngoài.

Đang muốn mở cửa, sau lưng lại có cánh tay vươn tới giữ cánh cửa, khớp xương rõ ràng, thon dài như ngọc. Chẳng lẽ hôm nay hắn không muốn để cho nàng ra ngoài sao, nàng mặt lạnh nhìn hắn, nhưng hắn lại bóp chặt hai cổ tay nàng, đẩy nàng đến vách tường. Tứ chi nàng đá đánh, hắn chỉ giữ chặt hai cổ tay nàng trên vách tường, hung hăng hôn xuống. Thật có lực, chỉ tựa như muốn cắn nuốt nàng vào bụng, như thể cảm giác bị đè nén đã lâu chớp mắt bộc phát ra, vội vàng điên cuồng nuốt lấy sự thơm ngọt trong môi nàng, xông vào răng môi như cướp đoạt. Nàng há môi muốn cắn, bị hắn khó khăn tránh được, hôn càng sâu hơn, ác liệt hơn, làm cho nàng khó có thể chống đỡ, thân thể nóng lên, trong lòng chỉ còn sự sợ hãi.

Gương mặt người kia thoáng qua ngay trước mắt, bông tuyết bay xuống bên mặt của nàng, tạo nên hình dáng cực đẹp, môi hắn cũng nóng bỏng, rơi trên môi run rẩy của nàng, chỉ nghe tuyết rơi không tiếng động... Cũng không biết sức mạnh ở đâu ra, nàng mãnh liệt đẩy Hàn gia ra, cũng không thèm nhìn hắn một cái, chạy nhanh ra ngoài.

Bên trong phòng nháy mắt chỉ còn cảm giác trong trẻo lạnh lùng, giữa răng môi tựa như có hương vị ngọt ngào của nàng còn sót lại. Ly rượu nhỏ trên bàn chẳng biết đã nghiêng tự lúc nào. Cảm giác thật hỗn độn, khắp nơi đều là mùi rượu, ngay cả mùi của nàng cũng hòa tan. Đạo Chi thấy Thượng Quan Mạn chạy đi, bước nhanh chạy tới bên ngoài cửa hỏi: “Hàn gia, cần thuộc hạ bắt nàng trở lại không?”

http://tieulun.hopto.org

Chương 73: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (46)

Hồi lâu sau mới nghe Hàn gia lên tiếng: “Không cần.”

Sau khi trở về Hồng Phi tới báo tin, Hàn gia đã phái người đưa ngân phiếu đến, nàng cũng chỉ nhàn nhạt đáp trả một tiếng.

Ngày mai, Hoàng đế bày tiệc thưởng tuyết, ăn mừng vì Nhu Phi. Chúng phi tần đều đến, Cố Sung Viện nằm trên giường bệnh đã lâu, đương nhiên sẽ không mời nàng đi. Thượng Quan Mạn hầu hạ bên giường, cũng không thể đi. Nghe nói Nhu Phi nghĩ ra một trò, cần hái vạn đóa mai đỏ sáu cánh để hợp với tình hình, nhiều không được, ít đi cũng không được, phải cần nhiều người. Vì vậy trừ Thù Nhi, những cung nữ nội thị không nhàn rỗi kia liên tục bị gọi đi hỗ trợ, chỉ còn lại bốn người ở lại Thù Ly cung, chỉ cần chờ đến ngày mai, đây cũng là cơ hội tốt vô cùng.

Bởi cần phải chuẩn bị cẩn thận, cả đêm không chợp mắt, thỉnh thoảng rảnh rỗi cũng chỉ đứng ở dưới tàng cây nhìn cung khuyết lầu các liên miên đến xuất thần. La cô cầm áo choàng khoác lên đầu vai cho nàng, giọng nói thương tiếc: “Mấy ngày nay, Điện hạ bận rộn mệt mỏi, nhìn xem, người càng trở nên tiều tụy rồi.” Thượng Quan Mạn kéo váy, bọc mình trong áo choàng. La cô lại đưa lò sưởi tay bọc trong vải gấm nhung lên, ủ hai bàn tay, vô cùng ấm. Nàng nhịn không cười nói: “Bận rộn tốt hơn, không còn nghĩ đến việc khác.”

Bên người nàng là một gốc cây bạch quả rất to, lúc Cố Sung Viện dời đi sẽ ở nơi này. Bởi vì mấy ngày nay có bão tuyết, Cố Sung Viện lại vô cùng thích phong cảnh tuyết rơi phủ kín cành lá, cũng không cho người ta quét. Trên cây tuyết phủ thật dày, trắng đến mức không thấy một tia tỳ vết nào. La cô nhìn sang, chỉ cảm thấy mặt của nàng cũng như tuyết trắng, làm nổi bật một đôi mắt cô đơn đen tuyền, vài tia mờ mịt khốn hoặc thoát ra dưới lông mi thật dài.

La cô không khỏi mỉm cười: “Vẻ mặt này của Điện hạ, cực kỳ trái ngược với lão nô lúc còn trẻ.”

Nàng xoay mặt, hơi ngạc nhiên nhìn bà.

Trên mặt La cô lại hiện lên ửng đỏ, như đang tưởng nhớ lại thời thiếu nữ, trên mặt nở nụ cười ấm áp: "Lão nô lúc còn trẻ đã từng gặp một người... Hắn là thủ lĩnh nhị đẳng cấm quân, cũng coi như thanh niên tài tuấn, tiểu cung nữ trên dưới vây quanh, nói nhiều nhất chính là hắn. Khi đó ta mới vừa thăng Đại cung nữ thất phẩm, hầu hạ Thục phi đã qua đời. Không ưa mấy người cấm quân, chỉ cảm thấy họ thật vô cùng thô lỗ, bởi thế nghe tiểu cung nữ nói tới, luôn là xì mũi coi thường."

Thượng Quan Mạn tò mò nhìn chằm chằm bà.

La cô thẹn thùng: "Hôm đó, hoa trong phòng nương nương héo mất, tiểu cung nữ phụ trách lại không phát hiện ra, ta khiển trách nàng, rồi tự mình đi hái. Bầu trời hôm đó trong xanh, hoa hải đường cũng nở đẹp, một chùm chi chít trong tay, thật đẹp. Ta hái thỏa thích, không ngờ tóc bị vướng ở đầu cành, hoa rơi đầy đất, gỡ như thế nào cũng không được. Hôm đó người vào rừng hoa thật ít, đợi đã lâu cũng không thấy một người nào."

Thượng Quan Mạn cũng hàm chứa nụ cười: "Lúc này liền gặp hắn sao."

"Đúng vậy, thật là trùng hợp." La cô than thở: "Hắn mặc một thân khôi giáp cấm quân màu nghệ, đứng ở dưới cây thật sự là tuấn tú. Hắn hỏi ta 'Đã xảy ra chuyện gì?' Phẩm hàm của ta cao hơn hắn, mặc dù nhỏ hơn hắn chút, thường ngày gặp hắn còn phải gọi ta một tiếng "tỷ tỷ", bị hắn bắt gặp như vậy, trong lòng ta tất nhiên khó chịu, mặt lạnh đuổi hắn đi, chỉ nói không sao." La cô đột nhiên cười lên: "Không ngờ hắn lại đi thật, trong lòng ta tức giận, ai ngờ hắn lại xuất hiện sau lưng ta, cười nói với ta 'Nếu ta đi, chỉ e tiếc cho mái tóc đẹp của tỷ tỷ.' Vừa nói vừa gỡ giúp ta. Lần đầu tiên ta và một nam tử đứng gần nhau như vậy, cơ hồ cũng có thể ngửi thấy mùi mồ hôi trên người của hắn. Ta thích nam nhân xông hương, đám cấm quân ngày ngày ở cùng nhau, ai mà biết mấy ngày mới tắm một lần, chỉ cảm thấy thật hôi thối."

Thượng Quan Mạn khanh khách cười không ngừng, La cô cũng cười: "Nhưng trên người hắn lại không như vậy, hương xà phòng thật thơm. Hồi lâu mới nhớ ra phải cách xa hắn một chút. Thân thể vừa động, cành cây níu tóc lại rất đau, ta không nhịn được kêu đau. Hắn vội nói đừng động, cúi đầu

xuống nghiêm túc gỡ thay ta. Khoảng cách gần như vậy, ta có thể nhìn rõ đôi môi hơi dày của hắn. Không mọng như các cô gái, chỉ cảm thấy có lực, suy nghĩ lung tung, mặt bỗng dưng đỏ. Chờ hắn gỡ ra, cũng không nói tiếng cám ơn rồi bỏ chạy, nghĩ lại thật là khó xử."

La cô từ từ thu nụ cười, Thượng Quan Mạn vẫn biết đây là một chuyện xưa bi thương. Tình nhân rồi sẽ thành người một nhà, đó là trên sách viết, cuối cùng vẫn không phải là sự thật.

La cô nói: "Sau đó lại mấy lần nhìn thấy hắn từ xa, hắn luôn cười chào hỏi với ta, ngại vì thân phận, ta vẫn lạnh nhạt đối với hắn. Cuối cùng có một ngày, hắn một mình hẹn ta, tặng cho ta một túi thơm. Nguyên nhân mà một chàng trai tặng cô gái túi thơm, hắn chỉ ấp úng nói các huynh đệ dạy hắn như vậy, tặng cho ta thì ta liền biết là ý gì. Ta cười ở trong lòng, bị người khác trêu đùa còn không biết, trong lòng cũng cảm thấy vui."

"... Người đồng ý sao?"

La cô chậm rãi lắc đầu: "Sao có thể đồng ý, ta thật vất vả mới tranh được chức đại cung nữ, nếu bị người ta phát hiện tư thông với cấm quân, chỉ e chết như thế nào cũng không biết, e rằng còn làm liên lụy tới hắn." La cô trầm mặc.

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó... chiến sự phương nam nổ ra, trên danh sách đột nhiên có tên hắn. Hắn theo quân xuất chinh rồi không trở lại, trên chiến trường sao có thể phân biệt được ai với ai. Thi thể của hắn cũng không tìm được, chỉ đành bỏ vài tấm áo hắn thường mặc vào trong quan tài, vội vã hạ táng. Ta không thể xuất cung, ngay cả tiễn hắn một đoạn đường cũng không được."

"Ta thường thường hối hận, nếu ta không phải hèn nhát, hắn sẽ không đến mức trước khi chết cũng không biết tâm ý của ta. Hay là, ta sớm nói cho hắn, hắn có thể ở lại vì ta, cũng sẽ không chết trận sa trường." Nước mắt đứt quãng trên mặt La cô làm ướt vạt áo trước.

Nàng chỉ biết trầm mặc, La cô dùng sức lau lệ, vỗ nhẹ đầu vai mảnh khảnh

của Thượng Quan Mạn: “Điện hạ, đừng bao giờ để phải hối hận giống như ta.”

Thù Nhi từ xa gọi nàng một tiếng: “Cô cô.”

La cô vui vẻ đáp một tiếng: “Đây, đây.”

Chỉ còn lại một mình nàng đứng ở dưới tàng cây.

Mùa đông này cực kỳ rét, lò sưởi trong tay dường như cũng không sưởi ấm nổi. Cảm xúc bi thương không ngờ và hàn ý vẫn tràn ngập buồng tim, không xua đi được.

Qua giờ ngọ (11h sáng - 1h trưa) cũng đã lâu, ở trong phòng ngủ hồi lâu, Thù Nhi kêu Thượng Quan Mạn dùng bữa, nhưng bị La cô ngăn lại, nói là để cho nàng ngủ. La cô đang cùng Cố Sung Viện nói đến chuyện cầu hôn Hách Liên Du, vẫn thở dài nói: “Không ngờ Đại nhân vẫn xin tứ hôn.” Cố Sung Viện nói: “Quan gia không phải là không triệu kiến sao?” La cô cười nói: “Hắn vừa có ý này, nơi đó còn chưa yên, phía đông đã vui mừng thiếu điều bày tiệc ăn mừng.” Cố Sung Viện cười nói: “Nói vậy cũng hơi võ đoán quá, hắn chỉ nói là cầu hôn, không nói rõ là người nào, cũng có thể là người bên cạnh đây.”

La cô cười nói: “Còn có thể là ai...” Trong lòng nàng chợt âm thầm đau buồn, rất nhanh nói: “Không phải Chiêu Dương thì còn là ai.” Cố Sung Viện nói: “Không ngờ rằng người như vậy mà cũng có chân tình.”

Chợt nghe bên cạnh có một tiếng thì thầm: “Vậy Đại nhân mới nói sẽ không động tình với một Đế Cơ nào.” La cô đánh một cái lên vai nàng, cười nhạo nói: “Nha đầu này cũng hoài xuân rồi chứ, đang nghĩ gì thế?” Sắc mặt Thù Nhi vụt ửng đỏ, xoa vai nói: “Bà không thể nhẹ tay một chút sao.” Quay người ra điện, chỉ nghe La cô ở phía sau cười nói: “Tiểu nha đầu này, da mặt thật mỏng quá.”

“Thù Nhi, ngươi tới đây.”

Thù Nhi đáp lời.

La cô đang lệnh cho nàng ôm chăn đệm ra phơi, liền nghe Thượng Quan Mạn tựa đứng trước cửa điện kêu nàng, hình như mới vừa tỉnh. Hai hàng lông mày có chút nhíu lại, trên vai nàng khoác áo choàng lông trắng, vẫn rủ xuống đến dưới chân, từ xa chỉ thấy mái tóc đen, xa xa cười cười ngoắc nàng. Lần đầu tiên mọi người nhìn thấy nàng vui vẻ như vậy. Thù Nhi nghi ngờ để đồ trong tay xuống, cung kính nói: "Điện hạ có gì phân phó."

Chẳng biết tại sao, trên mặt Thượng Quan Mạn nhàn nhạt đỏ ửng, móc từ trong tay áo ra một cái hộp gấm lớn đưa cho nàng, nói: "Lát nữa La cô sẽ làm bánh xốp mộc lan, ngươi đem mấy cái đến Thiên Trục uyển, tìm một người tên Thuận Tử."

Ánh mắt nàng tĩnh mịch: "Hiểu không?"

Thù Nhi cơ trí cỡ nào: "Nô tỳ hiểu."

Thiên Trục uyển là hạ bộ phủ Nội Vụ, chức năng chính là tu sửa phòng ốc, ngày hôm trước bão tuyết, ngói ở Thù Ly cung vỡ mất mấy viên. Chính là Thuận Tử tổng quản Thiên Trục uyển tự mình dẫn người tới. Đến giờ được dặn, Thù Nhi xách làn vào uyển, một tiểu nội thị cười nói: "Đây không phải là Thù Nhi tỷ tỷ sao? Làn gió thơm nào đưa ngài tới đây."

Thù Nhi cười: "Con khỉ lưu manh, không có bản lãnh khác à, chỉ luyện cái miệng." Nàng vén chiếc khăn phủ làn lên. Bánh xốp dưới khăn toả hương, trong ngày tuyết tiêu điều hương vị càng cực kỳ ngọt ngào. Mấy nội thị đồng thời chạy đến, thi nhau chén chẳng mấy chốc liền thấy đáy, Thù Nhi vội nói: "Chậm một chút, chậm một chút."

Nghe bên ngoài ồn ào, Thuận Tử vén rèm đi ra ngoài mắng: "Im lặng một chút, có để cho người ta ngủ hay không đây." Nhìn thấy Thù Nhi không khỏi sợ run lên, lập tức đổi nét mặt tươi cười: "Tỷ tỷ sao lại tới đây, mau vào trong nhà."

Thù Nhi nói: "Ngày trước làm phiền tổng quản, nếu không chúng ta làm sao có thể nghỉ ngơi. Hôm nay Điện hạ đặc biệt dặn La cô làm bánh xốp tặng, coi như là cám ơn mọi người."

Thuận tử vội cười: “Điện hạ còn khách khí như vậy, đây là chuyện chúng nô tài nên làm.” Mắt thấy bánh xốp trong giỏ xách càng ngày càng ít, vột xô đám tiểu nội thị kia ra: “Mau tránh ra mau tránh ra, chừa một chút cho lão tử.”

Thù Nhi cười nói: “Gấp cái gì, để dành cho ngươi đây.” Nói rồi bất động thanh sắc nhét vào trong tay hắn. Thuận Tử ngây ngốc, đang muốn giấu trong tay áo, Thù Nhi lại đưa một cái cho hắn: “Nếm thử một chút...”

Thuận tử cười nói: “Tay nghề của La cô ai mà không biết, nhắc tới nước miếng cũng đủ ngập Thiên Trục uyển này.” Vì vậy nàng liền nhìn hắn ăn bánh. Thuận tử thấy nàng vẫn chưa đi, vừa ăn vừa cười: “Tỷ tỷ chẳng lẽ đặc biệt đến ngắm ta ăn bánh?”

Thù Nhi mặt đỏ nói: “Ngươi nói đi.”

Nội thị nghe vậy ồn ào cười to.

Trong gương đồng phản chiếu gương mặt bóng mịn vừa được rửa xong của nàng, nàng ngồi đó với mái tóc đen, trên gương mặt trắng nõn không tì vết chỉ thấy một đôi mắt trong suốt. Vết thương trên má đã được chữa khá ổn, không còn thấy chút tỳ vết nào, điều dưỡng được nửa năm có lẽ làn da càng trở nên sáng trắng mềm mịn như trân châu, chẳng biết lúc nào một cái nhăn mày một nụ cười cũng trở nên phong tình vạn chủng. Mỗi lần bóc vết sẹo giả kia đi, lơ đãng liếc mắt nhìn vào gương, trong lòng chỉ biết than thở, gương mặt này là nàng sao.

Hộp trang điểm sơn đỏ khảm vàng để phấn thơm màu hải đường bên trong, nhẹ nhàng thoa một chút đã thấy khuôn mặt trong gương đỏ ửng lên. Vẫn là lông mày lá liễu tỉ mỉ khéo léo, lông mày sắc không vẽ mà đậm, tôn lên một đôi mắt thu thủy sóng mắt lưu chuyển, đưa tình ẩn tình. Sắc môi cũng là hồng san hô, như một chút ửng đỏ trong tuyết trắng, bóng mịn gọn gàng, như một nét vẽ hình con bướm nhẹ giương cánh muốn bay lên gò má. Cánh bướm nổi bật phồn mỹ, như dừng nhân nhẹ nhàng bên hoa, lồng lộng chập chờn càng thêm tươi đẹp.

Hách Liên Du thích ăn bánh mộc lan. Thuận Tử là người của hắn. Thù Nhi đưa đi, nhất định có thể cảm thấy sự khác biệt, trong bánh xốp kia có giấu một tờ giấy nhỏ, là một bàn cờ chi chít như sao trên trời. Nếu là hắn, nhất định có thể nhìn ra được nội dung là hẹn gặp ở rừng cây.

Chấm tròn trắng đen xa gần không đều, nói ra bao nhiêu tâm sự muốn nói mà lại thôi của nàng, gương mặt bất giác ngậm cười, chỉ cảm thấy bên trong phòng lấp lánh, nháy mắt rực rỡ.

http://tieulun.hopto.org

Chương 74: Nghe an vạn thiện thổi tất lật ca (47)

Sắc trời đã thâm trầm, trong rừng hoa khô vì tuyết đọng nên có cảm giác giống như hoa lê nở rộ đầu cành, bên ngoài khoác một áo choàng tuyết trắng, che khuất y phục múa màu tuyết nhẹ nhàng như khói bên trong. Hoa trong rừng nhiều như vậy, nhiều đến mức không thấy được điểm tận cùng, màu bạc u tối xâm chiếm vầng sáng mỏng từ ánh trăng, nhìn thật đẹp.

Trong lòng nàng cũng cảm thấy thật ngọt ngào. Đột nhiên lại nghĩ, lát nữa hắn đến, phải nói như thế nào làm thế nào, nghĩ tới tim đập như hươu chạy, nắm miếng ngọc ôn nhuận kia ở trong tay, đưa lên sát ngực, đặt gần bên tim. Trong rừng yên tĩnh không tiếng động, chỉ nghe tiếng tim đập thình thịch của mình.

Vô luận như thế nào, ngọc này nhất định phải tự mình đeo vào cho hắn, thanh âm trầm thấp của hắn hôm đó vang ở bên tai, hai gò má thật nóng, đứng dưới tàng cây đã lâu, hai tay lạnh như băng nhưng trong ngực lại ấm.

Tiếng báo canh kéo dài vang lên xa xa, xuyên qua đường cung thật dài, yếu ớt truyền vào trong tai, đứng thất thần hồi lâu, hai chân đã tê cứng. Thời gian trôi qua đã lâu mà hắn còn chưa đến, trong lòng trở nên vô cùng lo lắng, chậm rãi bước đi mấy bước, rồi lại sợ hắn không tìm được, lại quay vòng trở lại. Cứ đi qua đi lại không biết bao nhiêu lần, mây đen che trăng, bóng đêm dần sâu. Tuyết bắt đầu rơi, những bông tuyết rơi lác đác rồi xoay vòng giữa không trung, rơi vào lòng bàn tay ấm áp, cũng dần dần trở nên lạnh lẽo.

Canh hai, cửa cung đã đóng, vẻ rực rỡ hoa lệ của cung điện dần trở nên ảm đạm, chỉ còn lại vài ánh đèn lác đác, cuối cùng cũng tắt đèn để đi ngủ cả. Trong trời đất yên tĩnh như chỉ còn lại một mình nàng, đêm tối bão tuyết đầy trời không thấy được gì, tuyết rơi như lông ngỗng bay chạm trên mặt thật lạnh.

Toàn thân như lạnh buốt, trên tóc mai đã kết băng, vừa quay đầu, tuyết đã tuôn rơi, lọt vào cổ áo làm nàng run rẩy, thân thể nàng trở nên đông cứng cũng không thể nhúc nhích, chỉ hướng về phía cổng vườn, lông mi bởi vì lạnh, chớp mắt cũng phát ra tiếng động thật khẽ. Xa xa tiếng báo canh lại

vang lên, canh ba đã qua.

Trong lòng vẫn luôn có vài phần hi vọng, có thể là vì lỡ chuyện quan trọng, hắn sẽ đến. Chỉ sợ mình sẽ hối hận như La cô, tranh đấu với mình hồi lâu, cuối cùng hạ quyết tâm bỏ qua lòng tự ái, xấu hổ viết giấy nhỏ, cũng bởi vì trong lòng chắc chắn hắn sẽ đến.

Canh tư... Canh năm... Tiếng báo canh như gõ vào trong lòng mình, từng tiếng dội vào lòng càng lạnh buốt, cả người giống như rơi vào hầm băng, toàn thân lạnh run cầm cập. Giờ Mẹo (5 - 7 giờ sáng) đã đến, phía chân trời dần dần sáng, cửa cung mở ra, nội thị bắt đầu dậy sớm, một lát sau, văn võ bá quan sẽ phải lâm triều.

Nàng rốt cuộc hiểu rõ, hắn sẽ không tới.

Lại thấy trong tuyết có một người đang vội vội vàng vàng chạy qua, hơi thở đứt quãng, thở không ra hơi: "Điện hạ, cuối cùng tìm được người." Nàng nhìn gương mặt hắn hồi lâu, mới phân biệt ra là Hồng Phi. Hồng Phi thấy toàn thân nàng đều là tuyết sương, cả búi tóc đều trắng, bỗng giật mình sợ hãi, trong lòng nàng cũng chết lặng, đôi môi lạnh đến tím bầm, cơ hồ không thể nói ra lời. Chính nàng lại nghe được rõ ràng, thở ra một hơi, cả tiếng thở cũng lạnh.

"Chuyện gì?"

"Điện hạ!" Hồng Phi đột nhiên thất thanh khóc rống, hắn "Phịch" quỳ gối trên đất, tuyết dày phủ hơn phân nửa đầu gối của hắn. Hồng Phi thường ngày trầm ổn, bây giờ lại nắm vạt áo nàng khóc giống như một đứa bé: "Điện hạ, thuộc hạ thất trách, dự định của chúng ta nửa đường bị người phá vỡ."

Thân thể nàng đột nhiên chấn động, chỉ không biết là bởi vì quá lạnh hay là khiếp sợ, thanh âm nàng trấn định vô cùng: "Tổn hại có nhiều không?" Trong lòng lại biết. Nếu không nhiều, hắn sẽ không khóc đến như vậy.

"Bên ngoài cung đều bị chặn cả, chỉ sợ Điện hạ sẽ không thể xuất cung. Tối hôm qua đến canh một thuộc hạ mới phát hiện, vốn muốn tìm Điện hạ thương lượng đối sách nhưng cũng không tìm được, cửa cung đã đóng, thuộc hạ phái

người đi viện trợ nhưng tới nơi đã không kịp."

Canh một... Cũng là canh một... Trong lòng nàng như có thứ gì ầm ầm đổ vỡ, không còn lại một tia dấu vết, chỉ trả lời một câu, quả thật như thế. Tuyết vẫn còn đang rơi, trời đất trở nên hỗn độn, ngàn vạn cây hoa ngay trước mắt càng ngày càng mơ hồ, chỉ nghe mình hỏi: "Ngươi nói lúc trước gặp người của Hách Liên Du hoạt động ở bãi tha ma."

Nét mặt Hồng Phi bỗng trở nên giận dữ: "Thuộc hạ không gạt Điện hạ, thuộc hạ cũng từng thấy tận mắt."

Nàng không còn muốn nghĩ nữa, Đế Cơ như nàng có thể tự mình xuất cung, hắn chắc chắn hoài nghi, huống chi còn gặp nàng ở bãi tha ma. Sau đó lại từng ẩn núp trong phòng nàng mấy ngày, nàng hết sức tránh khỏi hai người cùng ở một phòng, thường giữ hắn một mình trong phòng, chính là thời cơ tốt nhất để âm thầm tra xét. Hôm đó Hồng Phi muốn dẫn nàng ra khỏi thành, nàng lại cự tuyệt, chỉ e cũng vì níu giữ nàng mới có buổi nói chuyện đó. Buồn cười là nàng lại cho là thật, hẹn gặp hắn ở rừng hoa. Hắn vừa đúng thừa dịp nàng sơ sót, phá hủy đường lui của nàng...

Tất cả đã được làm sáng tỏ, trong lòng nàng bỗng trở nên trống rỗng, cố gắng dùng hết tất cả sức lực mở miệng: "Ngươi lui ra trước đi."

Hồng Phi kinh ngạc nhìn nàng, nàng đã chậm rãi dời bước, đi ra khỏi rừng.

Hôm qua Hồng Phi vừa đi, La cô đã hốt hoảng. Cố Sung Viện không phân thân ra được. Nàng chỉ có thể đứng ở phía sau cửa ngóng cổ mong chờ, xa xa liền thấy trong gió tuyết một người thất thểu đi tới. Tuyết bay tán loạn, mái tóc đen cũng bị tuyết nhuộm thành màu trắng. La cô cẩn thận nhìn, trong lòng bị hù đến mức run rẩy, thất thanh kêu lên: "Điện hạ, người đi đâu về?"

Lại thấy Thượng Quan Mạn hai mắt vô thần, ánh mắt trống rỗng rơi trên mặt nàng. Trong lòng La cô ê ẩm, khóc không ra tiếng: "Bây giờ Thánh thượng phái ngự y sau này trông chừng ban đêm, chúng ta nhất thời không phân thân ra được, lần này không được, ngày sau còn có cơ hội?."

Con ngươi nàng đột nhiên mở to, ánh mắt tan rã rơi trên mặt La cô, môi run

run hỏi: “Người nói cái gì?”

La cô thấy bộ dạng nàng trong lòng lại sợ, cẩn thận nói: “Điện hạ không biết sao, đêm qua Thánh thượng tới, thấy Sung Viện vẫn nằm trên giường không dậy nổi. Mặt rồng giận dữ, gặp ngự y chẩn bệnh, nói chữa trị không tốt cho Sung Viện. Thù Ly cung đều phải chôn theo, sợ là không đi được rồi. Sung Viện nói, tuy là không đi được, trong lòng cũng có hoài niệm, cũng đủ rồi...” Lại thấy hàng mi dày của Thượng Quan Mạn run lên, thân thể liền ngã sụp xuống, nàng cả kinh vội đón lấy: “Điện hạ...”

Thù Ly cung bỗng trở nên náo loạn, trong rèm màu xanh mơ hồ có một bóng người yếu đuối, ngự y chẩn mạch cho nàng xong ra khỏi phòng. La cô nhắm mắt theo đuôi ở phía sau: “Đại nhân, Điện hạ sao rồi?” Ngự y chỉ lắc đầu liên tục: “Thân lạnh thể hư, tức giận công tâm, mấy ngày liên tiếp mệt nhọc lại đứng cả đêm trong trời tuyết, chỉ sợ biến thành bệnh lao...”

Cung nội nghe nói bệnh lao liền biến sắc, người người tránh không kịp. La cô nhất thời vội quá khóc lên, gắt gao níu lại ống tay áo ngự y, khóc không ra tiếng: “Đại nhân, van ngài cố gắng chữa trị tốt cho Điện hạ. Sung Viện bây giờ đã thế này, nếu Điện hạ lại xảy ra chuyện gì, lão nô, lão nô làm sao sống nữa...”

Ngự y chỉ đành phải bất đắc dĩ đỡ nàng: “Ta sẽ cố hết sức.” La cô khóc suốt: “Ai tạo nghiệt thế này!”

Cảm giác thật hỗn loạn, vừa như là đau thấu xương. Đầu đau muốn nứt, chỉ nghe thanh âm nói chuyện nho nhỏ khắp bốn phía, mí mắt nặng như đeo đá, muốn mở ra, cũng không thể động đậy. Cảm giác như các mạch máu trong cơ thể nàng trở nên rối loạn, nàng mơ mơ hồ hồ ngủ rất nhiều ngày. Cố Sung Viện ôn nhu cười xuất hiện trong mộng rồi biến mất. Một hồi là thái tử. Chỉ có một đôi mắt xanh u luôn quanh quẩn như cơn ác mộng. Trong lòng nàng vừa đau lại sợ, vừa tức vừa hận, cảm giác ngổn ngang, sinh ra tuyệt vọng vô lực. Sự tuyệt vọng kia tựa như có thể cắn vào tim, một chút hi vọng cũng bị cắn nuốt sạch, cuối cùng dùng hết sức để liều mạng, vậy là có thể mơ hồ tỉnh lại.

Trong phòng một mùi thuốc gay mũi, mơ hồ chỉ thấy Thù Nhi mang ấm

thuốc đi vào, rót thuốc vào trong chén. Từ đầu đã biết, lại càng lo lắng, trên mặt nàng nóng bỏng như lửa, chỉ cảm thấy gối sứ dưới mặt cũng trở nên lạnh lẽo, không khỏi kêu: "Thù Nhi." Vừa mở miệng liền sợ hết hồn, giọng nói khàn khàn thật khó nghe, ngay cả chính nàng cũng nghe không rõ là mình nói cái gì.

Trong tay Thù Nhi còn đang cầm chén thuốc, đột nhiên giật mình, xoay người lại vui vẻ nói: "Điện hạ, người đã tỉnh."

Giọng Thù Nhi khá lớn, vừa mới nói xong, một bóng người yếu ớt nhào vào. Thượng Quan Mạn vừa thấy Cố Sung Viện, khóe mắt bỗng trở nên ướt. Cố Sung Viện ôm nàng chỉ biết khóc, từng giọt nước mắt lăn xuống má nàng, cũng không cảm thấy nóng. Hoa văn phức tạp trên vạt áo nàng phất qua chóp mũi, ngứa một chút. Thượng Quan Mạn phát lạnh, không ngửi thấy mùi, lại biết trên người nàng nhất định là mùi thơm ngát như lan. Sau đó La cô tiến vào ở một bên khuyên: "Sung Viện, đừng khóc hại thân thể, Điện hạ tỉnh là tốt rồi." Không kìm được vui mừng cũng rơi lệ, vội vàng dùng khăn lau, lệ kia vẫn không ngừng rơi xuống.

Khóc đủ, Cố Sung Viện ôn nhu hỏi: "Muốn ăn cái gì, ta bảo người làm." Thấy Thượng Quan Mạn chậm rãi lắc đầu, La cô cố cười nói: "Lúc này chỉ sợ cái gì cũng ăn không trôi." Quay đầu hỏi: "Thuốc đâu rồi, mau để cho Điện hạ uống." Thù Nhi vội bưng.

Mặc dù La cô tận tâm điều dưỡng cho nàng, lại có Thù Nhi phục vụ sát bên, Thượng Quan Mạn vẫn gầy đi rất nhanh, thoáng gặp gió mát cũng ho khan một hồi, đầu vai run rẩy, tựa như ngay cả phổi cũng đều muốn ho ra. Trong cung truyền tin nàng bị bệnh lao, cung nữ nội thị cũng không dám đến gần, từ xa đã né tránh. La cô điều bọn họ đi luôn. Thái tử tới thăm mấy lần, cố ý muốn vào nội điện, cũng bị La cô khuyên trở về. Thái tử quát mọi người lui ra, cách màn nói rất nhiều lời. Thượng Quan Mạn có lúc thanh tĩnh, có khi lại ngủ thật sâu, chỉ biết là hắn đang nói, cũng không biết nói cái gì.

Nằm như thế, đến đầu mùa xuân năm sau mới có thể xuống giường, mấy ngày nay trong cung náo nhiệt vô cùng, thường xuyên nghe rằng đoàn kịch hát nhỏ cách cung khuyết hát vang. Nàng mắt điếc tai ngơ, mặt mày trong trẻo lạnh lùng tựa tại bên cửa sổ trông về phía xa. Nàng không trang điểm,

chỉ mặc một y phục màu trắng đơn độc. Ngoài cửa sổ mưa phùn tí tách, đám chuối tây xanh biếc, màu xanh kia ánh lên gương mặt vốn tái nhợt của nàng, tựa như được che phủ một tầng sương mù, thân hình vốn mảnh mai vừa khỏi bệnh lại lộ vẻ thanh tịch.

Chỉ nghe nàng nói: “Trong cung này, có chuyện gì vui.”

Nàng bệnh lâu chưa lành, thân thể suy yếu, giọng nói cũng cảm giác như có như không. Thù Nhi nhất thời khẩn trương, nói: “Không có... Không có chuyện gì.” Nói được một nửa, chỉ thấy nàng hơi xoay mặt nhìn, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng như nước. Trong lòng Thù Nhi run lên bần bật, dưới ánh mắt nàng không thể giấu diếm, chỉ đành phải lắp bắp nói: “Hôm qua, Thánh thượng mới hạ chỉ, đồng ý... đồng ý cho Chiêu Dương Công chúa và Hách Liên Đại nhân chọn ngày thành hôn...”

Nàng nghe vậy mà thần sắc vẫn bình tĩnh, màu da hơi hơi đỏ hơn bình thường, ánh mắt mang nụ cười, bị cành lá màu xanh ngoài cửa sổ ánh lên, cảm thấy nụ cười kia cũng nhuộm màu xanh, phong lưu xinh đẹp, nhẹ nhàng một tiếng: “Thật tốt.”

Thù Nhi nghe được lại cảm thấy sợ.

http://tieulun.hopto.org

Chương 75: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (1)

Nàng ngủ vô cùng trầm, mấy ngày cực nhọc, tứ chi vô lực, mềm nhũn tựa như đám hoa mềm tựa tại trên giường. Mấy ngày nay tính tình La cô không tốt, bắt được tiểu cung nữ phạm sai lầm liền trách mắng đuổi đi. Thanh âm La cô thật thấp truyền tới dưới cửa, giọng điệu cực kỳ nghiêm nghị, dọa cho tiểu cung nữ sợ đến thân thể run rẩy không ngừng, len lén khóc thút thít. Cung nữ sợ nhất phạt quỳ, sau mấy canh giờ, đầu gối đều không phải là của mình. Mắt La cô không nháy nhắm thẳng vào góc tường gọi nàng qua. Kể từ thời điểm đó, người trong điện Thù Ly rất dễ nóng giận cáu bẳn. Hi vọng đầy cõi lòng cho là có thể ra khỏi nhà tù này, kết quả mọi hi vọng đều tan biến. Tỉnh dậy, vẫn là cuộc sống như thế. Là lỗi của nàng, khiến cho các nàng hi vọng vô ích.

Một ngọn gió từ ngoài cửa sổ thổi vào khiến ống tay áo rộng rãi bay vù vù. Nàng ngủ như không ngủ tựa tại nơi đó, nghe lời nói om sòm ngoài cửa sổ, chợt sinh ra mấy phần chua xót và bi ai. Cuộc đời của nàng, luôn phải qua như vậy sao?

Trời trở lạnh, nàng mãnh liệt ho khan gấp. La cô vội vàng kéo váy chạy vào: "Lại ho khan sao?" Tay chân nhanh nhẹn đóng cửa sổ: "Khí hậu còn chưa trở nên ấm áp, người đừng mở cửa sổ." Cầm khăn lau mồ hôi trên trán cho nàng, bà ôn nhu khuyên lơn ở bên tai nàng: "Điện hạ, cuộc sống dù không tốt chúng ta cũng phải sống tiếp, Sung Viện ăn chay niệm Phật mỗi ngày chính là vì người có thể sống tốt." Thượng Quan Mạn vô cùng không dễ dàng mới dừng ho khan lại, cũng lắc đầu. La cô nói: "Chính là vì bà, người phải sống tốt". Dừng một chút, bà thở dài một tiếng: "Đời này của bà, chỉ có người."

Trong lòng nàng không khỏi khổ sở. Cuộc đời này của nàng, cũng không phải chỉ còn lại nàng.

Nặng nề mở mắt ra, trong hư vô chỉ thấy tóc mai của La cô. Trong tóc dày có mấy cọng tóc bạc sáng bóng, chiếu sáng, thật chói mắt. Tóc bà chỉ vấn thành búi tóc, cũng không châu ngọc. Với phẩm hàm của bà, trang điểm như vậy so với tiểu cung nữ cũng không bằng. Huống chi La cô xinh đẹp, nữ nhân nào

lại không thích đẹp. Mặc dù đến tuổi già, tâm cũng không thể nhạt xuống, vẫn thích chu sai trâm cài, nàng không khỏi hỏi: “Trong nhà gặp gỡ phiền toái sao, sao tiết kiệm như vậy.”

Sắc mặt La cô nháy mắt biến đổi, rất nhanh giấu đi, cười nói: “Nơi đó có phiền toái gì. Bất quá lão nô suy nghĩ, Sung Viện có bộ dáng này, cuộc sống sau này của chúng ta chỉ sợ không dễ chịu, có thể tiết kiệm liền tiết kiệm thôi. Những tiểu cung nữ ở phủ Nội Vụ đưa tới, có thể đuổi liền đuổi.”

Nàng giùng giằng đứng dậy, La cô vội lấy chăn mỏng đắp lên đầu vai nàng. Chăn gấm màu hạnh dây dưa như mây, quanh co như dây leo, chiếu vào gương mặt không có chút máu của nàng, chỉ cảm thấy trắng như tuyết lạnh. Lại nghe nàng nói: “Người muốn nói, ta cả ngày mê mê trầm trầm. Mẫu thân lại đóng cửa trong điện không ra,nên người phải nhọc lòng bố trí những chuyện này?”

La cô nắm chặt mười ngón tay mảnh khảnh của nàng, nói: “Lão nô những năm này, sóng to gió lớn gì chưa từng thấy. Những chuyện nhỏ nhặt này chẳng là gì cả, chỉ cần Sung Viện và Điện hạ an hảo là tốt rồi.”

Một ít trong nháy mắt vừa rồi cũng không tránh được ánh mắt của nàng. Nàng mới than thở: “Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì khiến cho người cả trang sức cũng không đeo, chúng ta còn chưa khó khăn đến mức này.”

La cô ngẩn ra, cuối cùng không thể gạt được, nói: “Bất quá là thân thích trong nhà phạm vài chuyện, cần ta quay vòng, không có chuyện gì lớn cả.” Bà thu khăn, cúi người tới dịch góc chăn thay nàng, cũng không nhìn nàng. Thượng Quan Mạn hạ mí mắt không chút để ý mở miệng: “Có thể có thân thích nào khiến cho người quay vòng...” Trái tim độn độn đau nhói, lại ho khan mãnh liệt. La cô vội vỗ lưng để nàng thuận khí, lớn tiếng kêu lên: “Điện hạ... Điện hạ...”

Nàng dùng khí lực cực lớn mới nói: “Chẳng lẽ... Là Hồng Phi sao?”

Ánh mắt La cô lóe lên, gượng cười nói: “Có thể nào là hắn, tiền đồ của hắn tốt lắm...” Ở ánh mắt nhìn soi mói của nàng lại không nói tiếp, không kìm hãm được rơi lệ, chỉ đành phải nói ra: “Vào thời điểm Điện hạ bị bệnh không

lâu, chỉ nghe nói là phạm vào chuyện gì đó, rồi bị bắt, bây giờ còn đang trong tù. Gia đình hắn cầu kéo quan hệ khắp nơi, cũng không gặp được một lần, giờ còn không biết chết sống ra sao. Ta ở trong cung bất quá chỉ là một cung nữ, có thể làm được gì, chỉ đành phải đem một ít đồ len lén đưa ra ngoài cung."

Thượng Quan Mạn chậm rãi lắc đầu: "Chuyện như vậy không được, cung nữ lén chuyển đồ ra cung bị bắt được không phải số ít, người đừng nên làm." La cô nghẹn ngào gật đầu. Phía sau nàng đặt bình phong, ánh nắng điểm một cái, nhìn thật gầy trơ xương. Nàng vẫn quay đầu sang chỗ khác, nói: "Đem vật kia đi ra đi, để cũng vô dụng."

La cô không nghĩ nàng nói những lời này, kinh ngạc: "Trước kia Điện hạ không phải là vạn phần yêu mến, không để cho lão nô lấy đi sao." Câu 'vạn phần yêu mến' của bà khiến trên mặt nàng như lửa đốt, làm như hung hăng đánh nàng một bạt tai, đau rát. Nàng chỉ chậm rãi nương đến trên giường, nhẹ giọng nói: "Ném ra thôi."

Trên mặt nàng thấy vẻ mệt mỏi ẩn hiện. La cô không nói thêm gì nữa, thở dài một tiếng lui ra ngoài. Đợi khi nàng ngủ, sai bốn nội thị mang ra ngoài. Nàng tỉnh lại nhìn chằm chằm vào chỗ nguyên để bình phong hồi lâu. Không có bình phong che giấu, từ bên ngoài phòng nhìn thẳng vào không sót thứ gì, chỉ thấy bên trong phòng trống trơn, tựa như lòng của nàng.

Thù Nhi bưng thuốc vào phòng, cũng không thấy Thượng Quan Mạn, tìm ngắm khắp mọi nơi mới gặp Thượng Quan Mạn bọc mền gấm tựa bên giường La Hán. Trước mặt chính là cửa sổ. Khung cửa sổ mở rộng ra, ánh nắng sáng mềm rơi vào trên mặt trắng nõn của nàng, dựa theo lông mi dài nhếch lên như bướm, không nhịn được oán trách: "Điện hạ, sao người lại ngồi ở cửa sổ gió lớn."

Thả chén thuốc vào trên bàn con liền muốn đóng cửa sổ, nàng miễn cưỡng nhìn lướt qua, một hồi lâu mới nói: "Mặc nó đi." Thù Nhi dừng tay, lại nghe nàng nói: "Ngươi đem gương soi đến đây."

Thù Nhi "Oh" một tiếng, đem gương đồng khắc hoa đến cho nàng soi. Trong gương đồng chiếu ra bóng dáng, một bộ áo lụa trắng tóc đen, nổi bật lên cằm nhọn, bởi vì bệnh, càng gầy trơ cả xương. Đôi mắt to đen láy khảm ở trên

mặt, chỉ tựa như ngọc xám, ít đi sáng bóng. Môi cũng không còn béo mập mềm mại, làm như hoa đào thiếu nước, mệt mỏi gần như khô héo. Ngón tay phủ đến trên mặt, da thịt cực kỳ giống hoa khô trong gió, khô khốc như muốn nứt ra.

Nàng sâu kín thở dài một tiếng. Thù Nhi thu gương lại, nói: "Người mau uống thuốc đi." Cầm muỗng muốn đút nàng, nàng chỉ giơ tay lên ngăn trở, hỏi: "Những thứ thuốc ta dùng tắm rửa trong ngày thường còn không?."

Thù Nhi nói: "Còn một chút, sao Điện hạ hỏi cái này."

Nàng chỉ bọc chăn gấm, tròng mắt rũ xuống, quét qua bóng mờ trên mặt trắng noãn: "Từ nay về sau, mỗi ngày ta cần phải dùng, ngươi đi nói với La cô, làm ít thức ăn điều dưỡng, mang lại đây cho ta."

Thù Nhi thấy nàng đột nhiên biến chuyển, vội vàng lên tiếng: "Vâng

"Ngươi lui ra đi."

"Vâng

La cô nghe hỏi tiến đến, chẳng qua là cười: "Phương thuốc điều dưỡng này ta đã sớm chuẩn bị tốt lắm, trước đây khuyên người uống, làm sao người cũng không uống, tốt quá tốt quá, người cuối cùng chịu uống rồi."

Nàng đang lệch qua trên giường đọc sách, nghe vậy bên mép có một nụ cười hơi yếu: "Cuộc sống luôn phải trôi qua mà."

La cô cười nói: "Còn có chuyện này, Ngô Sung Viện sắp lâm bồn rồi, còn mấy ngày nữa thôi."

Thượng Quan Mạn "Uh" một tiếng: "Cũng thăng Sung Viện rồi sao." La cô nói: "Nghe ngự y nói, có thể sẽ là tiểu hoàng tử." Nàng vẫn trầm mặc, hoàng tử cũng không thấy là chuyện tốt, hai người đều biết vậy. La cô vội cười: "Bất kể nói thế nào, rốt cuộc vẫn là chuyện vui. Lại nói, Diệu Dương nha đầu kia, ngày ngày lo nhìn đệ đệ, cũng không đến chỗ này chơi."

Thượng Quan Mạn chỉ nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Lại qua mấy ngày nữa, cũng là ngày Ngô Sung Viện lâm bồn. Nghĩ đến trong các cung cũng không an ổn, Thù Ly cung sớm đóng cửa. Chưa tới một canh giờ, chỉ nghe cửa viện rầm rầm vang dội. La cô cầm đèn khoác áo ra ngoài, chẳng qua là cười: "Gõ cửa như vậy, chỉ có Diệu Dương Điện hạ thôi."

Mở cửa ra quả nhiên là nàng, vốn muốn cười chúc mừng, bên cạnh cửa viện treo đèn cung đình, vầng sáng chiếu mặt của nàng, lại thấy nàng tóc tai bù xù, chỉ mặc áo ngủ đứng ở trước cửa, hốt hoảng nhìn nàng, mở đầu liền hỏi: "Lâm Quan tỷ tỷ đâu?" La cô thấy tình hình không tốt, mang nàng vào trong viện: "Ở trong phòng đây." Diệu Dương vừa khóc vừa la: "Lâm Quan tỷ tỷ, người cứu… cứu mẫu thân ta."

Thượng Quan Mạn nghe tiếng đã sớm xuống giường. Thù Nhi vội khoác áo cho nàng, Diệu Dương đã lệ rơi đầy mặt nhào vào tới: "Tỷ tỷ, người cứu mẫu thân muội đi." Nàng ngẩng mặt, tròng mắt ngập đầy nước mắt. Thượng Quan Mạn giơ tay lên đỡ nàng, giọng nói trong trẻo lạnh lùng: "Xảy ra chuyện gì, muội từ từ nói." Diệu Dương không nghĩ nàng lãnh đạm như vậy, lại giật mình như ở nơi nào, một hồi lâu mới nhớ tới mở miệng, lại rơi lệ: "Mẫu thân mới vừa sinh ra tiểu đệ đệ, Hoàng hậu nương nương đã tới, nói rất nhiều lời, khiến mẫu thân tức xỉu, ma ma bị dọa cho sợ đến không dám nhúc nhích. Muội sợ có chuyện liền chạy ra ngoài đi tìm phụ hoàng, nhưng phụ hoàng căn bản không gặp muội, muội chỉ có thể đi cầu tỷ tỷ."

La cô ở một bên nghe rõ ràng, Hoàng đế đã không nhúng tay vào, chuyện này không thể xoay chuyển rồi, vội bảo Thù Nhi đóng cửa viện, nói: "Diệu Dương Điện hạ nói mớ, nhanh đi dọn phòng khách cho Điện hạ nghỉ ngơi." Liền muốn kéo nàng đi. Diệu Dương giãy giụa nói: "La cô ngươi làm gì vậy, ta không có nói mớ." Lôi kéo váy Thượng Quan Mạn không thả, khóc đến thanh âm cũng khàn: "Tỷ tỷ, muội van cầu người, người cứu mẫu thân muội đi."

Sắc trời đã tối, mây đen che ngày nặng nề chồng chất tại phía chân trời. Trong điện lẻ tẻ một vài ánh đèn chiếu mặt Diệu Dương hoa dung thất sắc. Thượng Quan Mạn dắt díu Thù Nhi, chậm rãi ngồi xổm xuống. Diệu Dương sợ hãi nhìn nàng. Mặt nàng trắng nõn dị thường, tóc đen đậm như nước sơn,

chỉ cảm thấy phiếm ý lạnh yếu ớt. Diệu Dương lại một câu cũng nói không nên lời. Chỉ thấy Thượng Quan Mạn giơ tay lên phủ đến trên má nàng, cũng là vô cùng lạnh, lạnh như không có nhiệt độ, từng chút lau đi nước mắt trên má Diệu Dương, thanh âm trong trẻo lạnh lùng: "Muội thật muốn đi sao, nếu đi, có thể sẽ thấy cơn ác mộng cả đời muội cũng sẽ không quên được."

Diệu Dương nghe không hiểu, nắm tay áo Thượng Quan Mạn chẳng qua là khóc: "Tỷ tỷ, người cứu mẫu thân muội."

La cô ở một bên than thở: "Điện hạ, thân thể Điện hạ chúng ta đều không khoẻ, như thế nào đi cứu Ngô Sung Viện?!" Diệu Dương chỉ lắc đầu: "Ta bất kể, tỷ tỷ thông minh như vậy, nhất định có biện pháp cứu mẫu thân."

Thượng Quan Mạn mới nói: "Đi lấy áo choàng cho ta, có lẽ còn chưa muộn." La cô muốn nói lại thôi, lại không muốn làm trái với ý của nàng, chỉ đành phải dặn dò: "Điện hạ, các người cẩn thận một chút."

Thượng Quan Mạn chậm rãi gật đầu.

Diệu Dương lôi kéo Thượng Quan Mạn vội vã bỏ chạy. La cô ở phía sau nhìn theo giậm chân: "Diệu Dương Điện hạ người chậm một chút, thân thể Điện hạ chúng ta không khoẻ..."

Ngô Sung Viện và Chân phi cùng ở tại Xuất Vân điện. Kể từ ngày Tứ hoàng tử gặp chuyện không may, tình cảnh Chân phi bất tiện, thường thường đóng cửa không ra. Diệu Dương lôi kéo Thượng Quan Mạn chạy đến cửa, thì bị Thượng Quan Mạn lôi trở lại, dẫn nàng vòng từ cửa hông vào viện. Bóng đêm đã chìm, duy thấy cành lá um tùm che giấu tung tích, trong khoảng cách trông thấy chánh điện trên cao treo đèn bằng vải lụa tám góc, cột sơn sáng loáng thấy rõ bóng người. Phía dưới nóc hành lang điêu khắc, cửa điện mở rộng ra, cũng thật yên tĩnh như chết.

Diệu Dương khóc muốn xông vào bên trong.

Chương 76: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (2)

Cổ tay Thượng Quan Mạn dùng sức mang nàng kéo trở về, ẩn ở trong bóng cây um tùm. Diệu Dương nhanh chóng khóc không thành tiếng: "Tỷ tỷ, mẫu thân và đệ đệ ở bên trong." Trong bóng tối khó thấy mặt mày, chỉ cảm thấy nàng giảm thấp thanh âm xuống, nhàn nhạt vang ở bên tai: "Tình hình hôm nay, an nguy của muội quan trọng nhất, muội ngoan ngoãn không được kêu la, nếu không nghe lời, ta đây liền trở về."

Diệu Dương nghe vậy, đáng thương nhìn nàng.

Lại nghe trong điện truyền đến tiếng bước chân lộn xộn, tiếng khóc vang dội đâm xé rách bầu trời đêm của trẻ nít, vang vọng trong đêm tĩnh mịch. Diệu Dương há mồm muốn kêu, Thượng Quan Mạn vội che miệng của nàng, xoay mặt qua, lướt qua cành lá đè thấp. Ngay sau đó, một đoàn người từ từ ra ngoài điện, cầm đèn đứng ở hai bên, một ma ma ôm đứa trẻ còn trong tả lót ra điện. Đêm khuya yên tĩnh như nước, chỉ nghe thanh âm rét lạnh của bà ta: "Giết nó."

Dường như cảm nhận được mình sắp chết, đứa trẻ càng khóc lớn.

Cái gì gọi là "phác sát"?! là bỏ đứa trẻ vào trong túi, ném lên cao để mạnh mẽ rơi xuống. Diệu Dương trừng lớn mắt, dùng sức giãy giụa ở trong lòng nàng, nàng dùng hết khí lực mới đè nàng ấy lại được. Đứa trẻ kia đã bị ném tới trời cao, còn đang tê tâm liệt phế kêu gào, làm như ý đồ lưu lại tiếng khóc cuối cùng trên đời này. Túi cấp tốc rơi xuống, "Phịch" một tiếng, thật yên tĩnh, rơi đập đến trên gạch xanh sạch sẽ. Máu tươi theo gạch quanh co nhỏ xuống như dòng chảy, làm như dây leo mờ nhạt lan trên gạch. Màu đỏ tươi này, khiến cho nàng nhớ tới máu của ma ma trong Thù Ly điện, máu của Mật Nhi cung nữ thân cạnh của nàng, nhiễm đỏ mặt gạch vàng trong điện. Nhắm mắt lại cũng cảm thấy màu sắc như vậy ánh lên chói lọi, vị máu tanh tràn ngập ra, mùi vị làm cho người ta nôn mửa, cả đời cũng khó quên. Đám ma ma đem nước giội lên, vết máu kia dần dần trở thành nhạt, tiếp theo sạch đi, sạch sẽ giống như ban đầu.

(G3m: chậc, trong số tất cả những truyện G3m đã đọc, đây là cách giết

em bé lần đầu tiên gặp. Là do lịch sử thực tế có hay là do tác giả quá ác nghĩ ra?)

Ban đêm yên lặng, đen nhánh như vực sâu không đáy, hai người không tiếng động đứng phía sau cây. Thượng Quan Mạn chỉ cảm thấy trên tay vô cùng đau. Răng bén của Diệu Dương cắn thật sâu vào trong da thịt, chỉ cảm thấy muốn cắn nát xương. Trong lòng Diệu Dương chỉ càng chết lặng, từng giọt lệ nóng bỏng rơi lên ngón tay Thượng Quan Mạn, làm như từng viên châu sắt đang nóng lên, đập lòng của nàng đau đớn. Nàng chỉ cố dùng sức che miệng Diệu Dương, không để cho nàng kêu thành tiếng.

Lúc này một người chạy ra từ trong điện, thê lương kêu la: "Hài nhi của ta..." Đám ma ma vội đi cản bà, trong điện ánh sáng đen tối, chỉ thấy trong bóng tối lộ ra váy màu vàng hơi đỏ, đoan trang chỉnh tề phất trên mặt đất. Ngô Sung Viện xoay người liền nhào về phía Hà Hoàng hậu, tảng âm bén nhọn: "Hà Diệc Dao, ngươi trả hài nhi cho ta."

Cửa điện loạn thành một đoàn, Hà Hoàng hậu bị Ngô Sung Viện nắm lấy tóc, lớn tiếng kêu lên: "Bây đâu!" Thị vệ xông lên, đè chặt Ngô Sung Viện ngã sấp trên đất, không còn một chút tôn nghiêm của đế phi. Ngô Sung Viện chỉ còn thét chói tai: "Hài nhi của ta, hài nhi của ta..."

Diệu Dương lại kịch liệt giằng co trong ngực. Trong bóng đêm chỉ thấy mặt nàng nước mắt ràn rụa, khóc thở không ra hơi. Thượng Quan Mạn vén tóc bên tai Diệu Dương. Ngón tay của nàng thật là lạnh, lạnh đến khiến cho Diệu Dương mãnh liệt rùng mình một cái. Chỉ nghe Thượng Quan Mạn nói nhỏ ở bên tai nàng: "Nếu bây giờ muội xông tới, chẳng những không thể bảo toàn mẫu thân của muội, ngược lại còn có thể sẽ nguy hại đến bà, hơn nữa còn liên luỵ đến cả tánh mạng của muội. Mặc dù ta không biết Hà Hoàng hậu gán tội gì cho Ngô Sung Viện, nhưng bà dù sao cũng là đế phi, Hà Hoàng hậu không có quyền trực tiếp xử tử, ngày sau chúng ta nghĩ biện pháp, có lẽ có thể cứu được bà. Bây giờ nếu muội vẫn muốn qua, ta không ngăn cản muội."

Thân thể Diệu Dương sợ hãi run lên, nâng mặt khóc lóc lên nhìn nàng, cả mặt của nàng đều ẩn ở trong bóng tối, chỉ thấy một đôi mắt dưới đôi mi dày yếu ớt, thẳng tắp nhìn Diệu Dương. Diệu Dương không tiếng động khóc thảm thiết, thân thể run rẩy như lá rụng cành khô trong lòng Thượng Quan Mạn, lại

hung hăng cắn răng. Ánh mắt Thượng Quan Mạn cũng không chớp, để tùy nàng cắn, chỉ cảm thấy chất lỏng sềnh sệch theo ngón giữa chảy xuống, tích tách rơi vào trên lá. Nàng vẫn cảm giác không đau chút nào, Diệu Dương cuối cùng mềm nhũn tê liệt ngã xuống ở trong lòng nàng.

Thượng Quan Mạn mang Diệu Dương trở lại Thù Ly cung thì đêm đã khuya. Cố Sung Viện cũng ra khỏi điện, đứng ở hành lang cùng La cô chờ hai người. Diệu Dương khóc đã không còn khí lực, run rẩy tựa vào trên người Thượng Quan Mạn. La cô vội đi đỡ. Diệu Dương khóc thút thít, gắt gao nắm lấy tay áo Thượng Quan Mạn. La cô khó xử cau mày đang muốn khuyên, Thượng Quan Mạn giương mắt nhẹ giọng nói: "Để cho nàng ngủ chung với ta đi."

Cố Sung Viện thở dài: "Có lẽ, đó cũng là kết quả của chúng ta."

La cô giật mình: "Sung Viện, đừng nói những chuyện không nên."

Ban đêm yên tĩnh lợi hại, mọi âm thanh đều yên tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng vang hơi nhỏ cách cửa sổ xa xa truyền vào, chỉ cảm thấy tựa như ở trong sông núi trùng điệp. Ánh trăng xuyên qua, chăn gấm mỏng màu tím cũng thành màu trắng. Diệu Dương khóc đến mệt rồi, ngủ vô cùng trầm, chỉ nghe tiếng hít thở không yên của nàng. Thượng Quan Mạn cũng không thích cùng giường với người, chợp mắt một hồi, cuối cùng khoác áo đứng lên, không tiếng động ra khỏi điện. Váy áo lướt qua gạch đá, cũng không một tia tiếng vang, an tĩnh như vậy, làm như quỷ mị bồng bềnh trong đêm.

Trong hành lang gấp khúc cũng không đốt đèn, trong bóng tối đen đặc lại thấy một cái bóng khoác bóng đêm đi về phía này. Nàng không khỏi dừng chân, hơi cau mày: "Ai đó?"

Ảnh Tử đi cũng nóng nảy, cơ hồ một cái chớp mắt liền đến trước mắt, khuỵ gối cúi chào phía trước: "Nô tài ra mắt Điện hạ, Điện hạ kim an."

Thanh âm mặc dù giả bộ cực kỳ giống thanh âm lanh lảnh đặc biệt của nội thị, nhưng vẫn là không phải. Thanh âm kia nghe vào vô cùng tức cười, cũng có mấy phần quen tai. Thượng Quan Mạn thấy hắn vẫn cúi đầu, bước chân vừa rồi cũng không giống người trong cung, chẳng lẽ là người ngoài xâm nhập vào cung sao, cau mày nói: "Ngươi ngẩng đầu lên."

Nội thị lại rụt đầu một cái, một ít tóc rơi xuống. Màu tóc như tuyết, cực kỳ bắt mắt, lại chật vật lượn quanh ở bên tai, hắn làm như cảm thấy nhột, vội vàng dùng ngón tay gãi gãi, ánh trăng vừa đúng tà tà đánh tới trên ngón tay hắn, nhìn ra da thịt khô héo như thân cành.

Thượng Quan Mạn cuối cùng đoán được, nín cười nói: "Nửa đêm canh ba, tiên sinh đến đây làm gì?"

Thân thể người nọ cứng đờ, la ầm lên: "Chơi không vui chơi không vui, dễ dàng như vậy đã để cho ngươi nhận ra." Vừa nói vừa lấy khăn quấn đầu màu đen trên tóc xuống, quăng lên mặt đất, lộ ra mái tóc bạc trắng. Ngẩng mặt, râu bạc trắng lông mi trắng, khó thấy tròng mắt, quả là Thanh Phong tiên nhân, cười hì hì nhìn nàng: "Nữ oa oa, ngươi nói một chút, ta giả trang không giống chỗ nào?"

Thượng Quan Mạn cười nói: "Tiên sinh cần gì phải hỏi ta, bây giờ không phải đã biết rồi sao."

Thanh Phong tiên nhân nghe vậy tức méo lệch râu ria, trừng mắt, dưới lông mi trắng rốt cuộc thấy một chút tròng mắt đen, nói lầm bầm: "Ngươi tiểu nữ nhân này, ngoài miệng luôn không buông tha người, đứa trẻ hư đó khi dễ ta rồi, ngươi cũng không cho ta hoà nhã, làm khó ta len lén chạy vào tặng đồ cho ngươi." Vừa nói phất tay áo.

Thượng Quan Mạn biết hắn tính tình trẻ con, cũng không để ý tới, xoay người chậm rãi liền muốn trở về điện. Thanh Phong tiên nhân thấy nàng không theo, tức giận trợn mắt, nhắm mắt theo đuôi đi theo bên người Thượng Quan Mạn cười hì hì hỏi: "Ngươi không hiếu kỳ ta mang cái gì cho ngươi sao, là đồ tốt đó." Mắt thấy Thượng Quan Mạn nhìn cũng không nhìn ông, phất tay áo nói: "Thôi thôi, lão đầu tử ta tốt bụng, để cho ngươi xem một chút." Vừa nói vừa đưa tay vào trong ngực móc móc, chỉ nghe "chi" một tiếng, Thanh Phong tiên nhân "Oa" kêu đau, lầm bầm lầu bầu mắng: "Tiểu súc sinh, ngươi cũng khi dễ lão đầu tử ta." Lời nói chưa dứt, chỉ thấy một đạo ánh trắng nhanh như tia chớp thoáng qua, rơi vào mép váy Thượng Quan Mạn, khi cắn váy một đôi mắt màu lam đáng thương nhìn nàng.

Trong bóng đêm chỉ thấy màu lam ngọc kia như bảo thạch, rạng rỡ phát sáng. Trong lòng Thượng Quan Mạn theo trực giác bị hung hăng đâm xuống, bản năng mau lui ra, con chồn trắng u oán kêu một tiếng.

Thanh Phong tiên nhân thấy thế chỉ vào con chồn trắng ôm bụng cười lăn lộn: "Ngươi cũng có hôm nay." Con chồn trắng kia cực kỳ hiểu tính người, xoay mặt liền bổ nhào tới ông, dọa cho Thanh Phong tiên nhân sợ đến tránh sau lưng Thượng Quan Mạn: "Nữ oa oa, ngươi mau bắt nó, đừng cho nó tới đây."

Thượng Quan Mạn nhàn nhạt quét con chồn trắng kia một cái, nói: "Vật này sao ở chỗ tiên sinh."

Con chồn trắng làm như nghe hiểu nàng gọi nó là "Vật" cúi lỗ tai xuống, chi một tiếng thật thấp, bộ dáng giận mà không dám nói gì. Thanh Phong tiên nhân cười hắc hắc nói: "Có người nói cho ta biết vật này là của ngươi, lão đầu tử ta nhất thời tốt bụng, mang đến cho ngươi." Ông cũng bắt chước kêu nó là vật, chọc cho con chồn trắng hung ác nhe răng với ông, hai tay Thanh Phong tiên nhân kéo mặt, trả lại cái mặt quỷ.

Thượng Quan Mạn chỉ cho là Phản Ảnh, xoay mặt không nhìn tới con chồn trắng kia, nói: "Kính xin tiên sinh mang về đi." Dừng một chút, nàng hỏi: "Bọn họ vẫn khỏe chứ?"

Thanh Phong tiên nhân chỉ lo trợn mắt với con chồn trắng, thình lình bị nàng hỏi: "Người nào?" Quay mặt lại cười, lông mi trắng che lại một đôi mắt ti hí, rất là tức cười: "Ngươi nói đứa trẻ hư kia?" Ông nhéo cằm trầm tư: "Thật giống như gặp gỡ phiền toái, trong phủ cả một khuôn mặt tươi cười cũng không thấy. Ta vừa tới liền hung dữ với ta, còn dùng con cá thối kia khi dễ ta..." Ông càng nói càng tức, hận đến hàm răng cũng ngứa ngáy, chợt ánh mắt sáng lên, xoay mặt tới lấy lòng bám lấy nàng, âm đuôi kéo thật dài "Nữ oa oa ____"

Thượng Quan Mạn nghe được như rơi vào trong sương mù, tuy là biết rõ tính tình của ông, vẫn bị vẻ mặt chợt mưa chợt gió của ông cả kinh ngẩn ra: "... Tiên sinh mời nói."

Ông quan sát mặt của nàng: "Đồ ta đưa cho ngươi không dùng tốt sao, khôi

phục có vẻ chậm nha.”

Trên mặt Thượng Quan Mạn có vẻ thẹn.

Thanh Phong tiên nhân nặng nề vỗ ba chưởng: “Cũng không sao, ta xem ngươi không phải là rất thích tiểu súc sinh này, cắt một vết thương trên người nó, mỗi ngày uống một giọt máu của nó, sẽ bảo vệ thanh xuân mãi mãi.”

Con chồn trắng điềm đạm đáng yêu nhìn chằm chằm Thượng Quan Mạn.

Nàng cảm thấy buồn cười, ai ngờ Thanh Phong tiên nhân kia lại như hiến vật quý từ trong ngực móc ra một bình sứ màu trắng. Mặt mày hớn hở tán dương: “Nữ oa oa, ta còn có đồ tốt cho ngươi.”

“Đây là một bình vong tình lộ, phàm là nam nữ khốn khổ vì tình, uống lộ này, tình sâu hơn cũng sẽ như là người xa lạ. Lão đầu ta nghe chơi thật vui, cố ý điều chế một bình, cũng không có thuốc giải. Ta xem ngươi ở nơi này rất nhàm chán, không ngại thì uống vui đùa một chút, cũng coi như thử thuốc cho ta.”

Đối mặt lời hoang đường của Thanh Phong tiên nhân, Thượng Quan Mạn luôn chẳng hề để ý nghe, nhưng nghe vậy thì nụ cười cũng dừng lại, ánh mắt rơi vào trên bình sứ kia. Trước mắt chỉ thấy một bình sứ bình thường, men tráng không đều, vật vô cùng thô tháo mà dân gian dùng. Nhưng một vật bình thường như thế, lại là thuốc giải có thể khiến cho người quên mất đau đớn sao...

Đầu ngón tay trắng nõn không nhịn được khẽ run lên.

http://tieulun.hopto.org

Chương 77: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (3)

Nàng không nhận, Thanh Phong tiên nhân lại nhét vào trong lòng bàn tay nàng: "Lão nhân cần phải đi rồi." Ông vừa lui vừa cười hì hì hướng nàng nháy mắt: "Nhất định phải nếm thử một chút đó."

Nghe giọng nói của ông làm như vật này là chè ngọt, thật nhẹ nhàng. Thế nhưng đối với nàng, lại là canh Mạnh Bà ở cầu Nại Hà, quên mất trước kia, quên mất đi yêu hận tình thù của mình.

Thượng Quan Mạn cong môi nhìn ông thoăn thoắt nhảy vào trong bóng đêm, không còn thấy bóng dáng.

Kéo váy trở về, con chồn trắng kia cẩn thận đi theo ở sau lưng nàng. Nàng quay đầu lại cau mày, con chồn trắng dừng chân, ngẩng đầu lên nhìn nàng, lại kêu một tiếng nhỏ.

Nàng thở dài trong lòng, bất quá chỉ là con súc sinh.

"Rầm rầm rầm" "Rầm rầm rầm"

Nửa đêm, người bên trong phủ đã ngủ từ sớm. Người canh gác hùng hùng hổ hổ khoác áo ra ngoài, mở cửa lại thấy là một lão đầu tóc trắng lông mi trắng râu bạc trắng. Trong đêm tối đen nhánh, trông thấy lại bị hù giật mình mãnh liệt, chẳng qua là đã gặp qua nhiều tình cảnh nên hắn rất nhanh trấn định lại, chỉ hỏi: "Vị đại gia này, ngài tìm ai?"

"Ta tìm Đỗ Minh... Không không, Thanh Thuỵ?" Hắn cong lỗ tai: "Ta tìm Hách Liên Du tiểu tử hư kia, hắn ngủ chưa, đi kêu cho ta." Người canh gác chỉ cho là gặp kẻ điên, liền muốn đóng cửa. Lão đầu một tay ngăn trở, dựng râu trợn mắt nói lầm bầm: "Diêm Vương nhìn xem, tiểu quỷ lại dây dưa làm khó." Người canh gác cả giận: "Ngươi nói ai là tiểu quỷ!" Đảo mắt nhìn lại, lão đầu kia đã không thấy bóng dáng. Trong lòng thầm mắng, "thật là một kẻ điên". Người canh gác còn buồn ngủ liền xoay người trở về nhà, bỗng dưng gặp phải gương mặt khô gầy phóng đại, dọa cho sợ đến "Oa" một tiếng, chỉ

kém bay đi.

Thanh Phong tiên nhân cười ha ha, tâm tình càng tốt.

Một hồi bên trong phủ náo loạn, đều bị ông đánh thức. Đỗ Minh đang ngủ ngon, tỉnh ra thấy là ông, chỉ cảm thấy như gặp được ôn thần, định ngã đầu muốn nằm xuống, lại bị Thanh Phong tiên nhân kéo lên đi tìm Hách Liên Du. Trong phủ Thượng Thư này, chỉ có người này là ông không dám đập loạn.

Hách Liên Du cũng không ngủ, trong phòng ngủ có ánh nến hơi mờ chiếu thấy hai ngón tay trắng di chuyển trên hình mặt bên rõ ràng. Đỗ Minh cũng kinh ngạc: "Lão Đại vẫn chưa ngủ sao?"

Nghĩ là nghe được động tĩnh, bên trong cửa có một tiếng hơi trầm: "Là Đỗ Minh sao?"

Đỗ Minh đang muốn đáp, Thanh Phong tiên nhân một bước bước vào, dừng ở giữa, đẩy cửa phòng ra cười hì hì nhìn hắn: "Tiểu oa nhi, là sư phụ."

Trong vầng sáng, mười ngón tay của Hách Liên Du đan xen, nhắm mắt tựa vào trên ghế. Thường phục gấm màu lam ở dưới đèn phát ra ánh ấm yếu ớt, tôn lên mặt mày thâm thuý của hắn. Cảm giác có vẻ mệt mỏi. Hắn mở mắt ra, nháy mắt hàn quang tràn ra ngoài, sắc bén thâm thúy, giống như một ít trong nháy mắt vừa rồi, bất quá chỉ là ảo giác.

Thanh Phong tiên nhân cười hắc hắc nói: "Nghe nói chuyện tốt của tiểu oa nhi gần đến, ta tới chúc mừng ngươi."

Sắc mặt Hách Liên Du bỗng nhiên trầm xuống, dọa cho Thanh Phong tiên nhân sợ đến vội nói: "Ta có gặp cô gái nhỏ kia."

Đồng rò "Đông" một tiếng, tựa như nước rung động đẩy ra bóng đêm, ánh nến toát ra không rõ, ánh trên mặt đèn đung đưa loang lổ. Hắn nhìn chằm chằm tim đèn kia hồi lâu, ngọn bất chỉ lớn khoảng bằng hạt đậu, ở trong gió yếu đuối lay động, cũng không nhiều lời, chỉ một câu: "Như thế nào?"

Thanh Phong tiên nhân cẩn thận cười nói: "Ta thấy rất tốt, cho nên ngươi an

tâm cưới Công chúa gì đó đi. Nàng sẽ không tới gây chuyện đâu, ta đã cho nàng uống vong tình lộ...”

Vong tình lộ, quên tất cả tình yêu thế gian. Lúc trước thấy tên này trong sách cổ, hắn từng châm biếm, thế gian lại có dược vật ngu không ai bằng như vậy, liền ném tới một bên. Sau này bị Thanh Phong tiên nhân nhìn thấy, cảm thấy chơi thật khá liền trộm tự nghiên cứu bào chế.

Hách Liên Du bỗng nhiên nhìn ông, dọa cho Thanh Phong tiên nhân sợ đến đanh mặt giả cười, trong đầu lão chỉ một câu, mình là tự làm tự chịu sao?

Thanh âm âm lãnh: “Thuốc giải đâu?”

Thanh Phong tiên nhân lắp bắp: “Không có... Không có thuốc giải...” Lời của ông còn chưa dứt, trên mặt Hách Liên Du đã gắn đầy mây đen, sấm sét nảy ra đùng đùng. Thanh Phong tiên nhân vươn chân bỏ chạy, chỉ nghe một tiếng rét lạnh của Hách Liên Du: “Thanh Thuỵ!”

Bỗng dưng nhảy ra một bóng đen kéo Thanh Phong tiên nhân lại. Ông kêu to la hét giãy giụa, chỉ nghe thanh âm Hách Liên Du như Diêm La: “Treo ông ta trên mặt hồ cá ăn thịt đi, không giao ra thuốc giải cũng đừng nghĩ đến xuống.”

Thanh Phong tiên nhân gắt gao ôm lấy Thanh Thuỵ không thả, nước mắt nước mũi một đống: “Thật sự không có thuốc giải, nếu ngươi muốn, ta làm cho ngươi là được.”

“Ba ngày.” Hách Liên Du híp mắt: “Ta chỉ cho ông thời gian ba ngày.”

Ngày thứ hai truyền đến tin tức Ngô Sung Viện sinh non. Ngô Sung Viện sinh xong thất đức, làm việc xấu mặt Thánh thượng, bị cầm chân trong điện. Còn vì sao đẻ non, xấu mặt chuyện gì, cũng không nói quá nhiều. Nơi này dù sao cũng là cung đình, những chuyện xấu luôn luôn lấy lý do vừa đúng giả tạo thái bình.

Diệu Dương từ trong mộng kinh hoàng ngồi dậy, hai tay mờ mịt quào loạn chung quanh: “Mẫu thân... Mẫu thân.. ..”

http://tieulun.hopto.org

La cô đau lòng vén rèm, thẳng kêu: “Điện hạ, Điện hạ.”

Hai mắt vô thần của Diệu Dương cuối cùng lướt qua nửa điểm ánh sao, chậm rãi chuyển sang La cô. Thượng Quan Mạn mặc áo bào trắng thuần lẳng lặng đứng phía sau nàng. Đôi mắt sâu kín lạnh nhạt nhìn nàng, bên tay là màn lụa màu tím nhạt, gối sứ thanh hoa... đây không phải là gian phòng của nàng. Hình ảnh tối hôm qua vọt tới như dời núi lắp biển, nàng chống đỡ không được, run môi, “Oa” một tiếng nhào tới trong ngực La cô.

La cô vừa vuốt lưng của nàng vừa than thở: “Đứa nhỏ đáng thương.”

Thượng Quan Mạn nhẹ nhàng quay đầu đi chỗ khác, nói: “Bây giờ không phải là thời điểm than khóc, muội cẩn thận suy nghĩ một chút, Hoàng hậu hôm qua đã nói gì.” Diệu Dương thút tha thút thít ngẩng mặt, trong mắt còn chứa đựng nước mắt. La cô vội nói: “Lão nô đi bưng chút nước trái cây cho Điện hạ.” Lặng lẽ đóng cửa lại lui xuống.

Trong điện yên tĩnh vô cùng, chỉ nghe thanh âm gió thổi lá cây ngoài phòng. Bên ngoài phòng khói trắng tràn ra nhiều lần, đánh vòng quanh quẩn bầu trời, dần dần tản đi. Đôi mắt Diệu Dương sợ hãi nhìn nàng. Thượng Quan không tiếng động đi tới một bên lư đồng, đốt hương an thần. Ngoài phòng ánh nắng mỏng thấu xuyên qua ôn nhu chiếu xuống, trên người bạch y cùng bàn tay trắng nõn của nàng càng đẹp. Toàn thân khép trong ánh sáng, chỉ tựa như thiên nhân hạ phàm.

Một con chồn trắng cẩn thận ngang nhiên xông qua. Mắt màu lam trong suốt như lưu ly, bộ lông như tuyết, ngửa đầu nhìn nàng. Một người một thú, giống như bức tranh.

Thượng Quan Mạn chuyên chú thêm hương, lại cau lông mày, đạm nói: “Nói đi.”

Thân thể Diệu Dương run rẩy, cúi đầu xuống mắt đã đỏ: “Mẫu thân lâm bồn, ma ma cũng không để cho muội đến gần, chỉ cho ở phòng trên lầu, nói là nử tử ở bên không lành vân vân, muội liền nghe bà. Phụ hoàng một mực chờ ngoài phòng sanh, mới đầu người còn rất cao hứng. Muội đứng ngồi không

yên ngồi ở bên trong phòng, thỉnh thoảng còn có thể nghe được giọng nói ôn hòa của phụ hoàng."

"Sau đó... Mẫu hậu..." Nàng dừng một chút, làm như nhớ tới bộ dáng tiểu hoàng tử chết thảm, sắc mặt hiện lên đau đớn tái nhợt, cắn răng nói: "Nữ nhân xấu đó tới, nói một vài lời. Muội ở cách khá xa, chỉ nghe thấy mấy chữ vụng trộm, không trinh." Nàng mờ mịt ngẩng mặt nhìn Thượng Quan Mạn: "Tỷ tỷ, vụng trộm là có ý gì, vì sao phụ hoàng nghe lại tức giận như vậy?"

Hai tròng mắt rưng rưng trên gương mặt non nớt, vô tội hỏi nàng cái gì gọi là "vụng trộm".

Thượng Quan Mạn mở to mắt, trong hốc mắt đều là bóng mờ. Nàng hồi lâu không đáp, chỉ nhẹ giọng hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó..." Diệu Dương che mặt khóc rống.

Sau đó Hà Hoàng hậu tuyên nội thị và ngự y từ trước vẫn chiếu cố Ngô Sung Viện đến, hai người không kiêng kỵ giấu giếm thú nhận kinh nguyệt của Ngô Sung Viện khác thường... Tiểu hoàng tử ra đời, Hà Hoàng hậu nói nhỏ máu nhận thân. Rõ ràng là hai giọt máu đỏ thẫm giống nhau, lại tan ra không hoà một chỗ. Lúc này Hoàng đế giận dữ, tức giận mắng Ngô Sung Viện: "Tiện phụ này, ngũ mã phanh thây cũng không đủ để hả con giận của ta." Ngô Sung Viện khóc chỉ kêu oan uổng. Hoàng đế liếc nhìn bà một cái cũng cảm thấy bẩn, chỉ nói giao cho Hà Hoàng hậu xử trí rồi phẩy tay áo bỏ đi.

Thật là một vở kịch hay.

"Điện hạ." Thù Nhi ở ngoài cửa vội vàng gõ cửa.

"Nói."

"Nghe nói vị ngự y và nội thị kia sợ tội nên đã tự sát." Thanh âm nàng nhỏ hơn, rất là lo lắng: "Còn Ngô Sung Viện..." Diệu Dương nghe thấy thẳng từ trên giường té xuống: "Mẫu thân ta, mẫu thân ta thế nào?" Thượng Quan Mạn quỳ gối đỡ nàng, nàng chỉ gắt gao bấu víu hai cánh tay của Thượng Quan Mạn, giống như bắt được một gốc cây cây cỏ cứu mạng cuối cùng: "Tỷ

tỷ, người cứu mẫu thân đi."

Nàng vươn ngón tay lau đi nước mắt trên mặt Diệu Dương, thương tiếc nói: "Bây giờ muội có thể làm, chính là đi cầu một người, có thể cứu hay không, còn phải xem ý trời."

Diệu Dương vội vàng hỏi: "Muội đi, chỉ cần có thể cứu mẫu phi, muội chết cũng nguyện ý, người nọ là ai?"

"Nhu Phi."

Lời bên gối từ trước đến giờ đều hữu dụng, bất quá một ngày kia, Nhu Phi len lén truyền tin qua, Hoàng đế đã kéo dài thời hạn chuyện này, lệnh phủ Nội Vụ điều tra. Tuy là giao cho phủ Nội Vụ, rốt cuộc vẫn là Hà Hoàng hậu chấp chưởng đại cục, vẫn như lưỡi gươm kề cổ, khiến cho người người thời khắc không an tâm, dù vậy Diệu Dương nghe xong vẫn cao hứng.

Không bàn về Ngô Sung Viện sống hay chết, ngày sau bà khó được sủng nữa, phải ở lại trong cung thê lương sỉ nhục cả đời, dù là sống hay chết cũng có khác gì đâu.

Liên tục tắm rửa mấy ngày, lại có La cô tự mình làm canh điều dưỡng, nàng đã khôi phục thật tốt. Lại thêm mấy ngày nữa, chỉ cảm thấy hơi thở ấm áp dễ chịu, cất bước nhẹ nhàng như bay. Tắm rửa rồi trong kính chiếu ra một người, da thịt nhẵn nhụi như ngọc, trắng nõn tựa tuyết, cẩn thận nhìn lại, lại cảm giác như minh châu rực rỡ, tràn ra ánh rực rỡ mơ hồ. Hai gò má đã nở nang trắng nõn, tôn lên chiếc cằm nhọn xinh, đôi môi mềm mại hồng hồng, tròng mắt như nước sơn, uyển chuyển có tình. So với bộ dáng khi bệnh, rõ ràng là mặt mày giống nhau, lại cảm giác lúc này ra thanh nhã thanh tao, như hoa trên cây tuyết, khiến cho người nhìn không nỡ chuyển mắt.

Diệu Dương kéo địch y tiến đến, đột nhiên diễm quang bỏng mắt, càng nhìn càng ngây người, đứng ở đó thật lâu không động. Thượng Quan Mạn giương mắt nhìn nàng, Diệu Dương mới từ từ đến gần, đôi mắt nhìn chằm chằm mặt mày khéo léo của nàng, hâm mộ nói: "Lâm Quan tỷ tỷ, người so trước kia còn đẹp hơn." Dừng một chút, lại lo lắng: "Nhưng, làm như vậy thật có thể cứu mẫu thân ra ngoài sao?"

Đầu ngón tay xanh nhạt của Thượng Quan Mạn phất qua hoa phục cẩm tú Diệu Dương đang cầm trong tay. Trâm cài chín châu chói lọi như hoa, địch y từ gấm đỏ tươi dệt thành, màu tươi đẹp toả sáng, rực rỡ mây trời, cầm ở trong tay, làm như bắt được đám mây đẹp mắt nhất chân trời. Đêm Cố Sung Viện hiến vũ, nàng cũng có phần thưởng, chính là địch y diễm quang tứ phía này, nàng nhìn cũng không nhìn, chỉ bảo La cô đè xuống tầng dưới cùng... Vinh nhục sinh tử tất cả đều trong tay ông ta, nàng đã sớm biết, chẳng qua là chưa từng nghĩ đến, nàng cũng có một ngày như vậy.

Rốt cục mở miệng: "Có thể cứu ra hay không, ta cũng không nắm chắc." Nàng nhìn Diệu Dương một cái, mới nói: "Nhưng có thể cho mẹ con muội gặp mặt một lần." Diệu Dương ướt hốc mắt cúi đầu, yên lặng mặc quần áo thay nàng.

Chốc lát sau, người trong kính đẹp đẽ khuynh thành, xinh đẹp không gì sánh được.

http://tieulun.hopto.org

Chương 78: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (4)

Thi đình đã định vào ngày 5 - 6 tháng 3, sấm xuân chợt nổi lên, cảnh tỉnh động vật ngủ đông. Nông canh bắt đầu bận rộn, tỏ rõ một mùa thu hoạch. Nhóm cống sĩ cũng bắt đầu bôn ba khắp nơi, nhất thời sẽ bắt đầu thi đình, trở thành đề tài nóng bỏng trong triều đình.

Ngày hôm đó, sau cơn mưa trời lại sáng. Trời trong xanh, Hoàng đế thay cẩm bào nặng nề, chỉ mặc một bộ thường phục màu đen thêu mười hai hoa văn khác nhau[1] mang theo thái tử, Hách Liên Du và mấy vị Thái Phó học sĩ dạo ngự hoa viên. Trong vườn mẫu đơn mềm mại đẹp đẽ, chạm nhẹ tay cũng làm rung rinh cánh hoa. Gần đây Hoàng đế hao gầy rất nhiều, nhưng tinh thần lại tốt, khiến cho mấy vị Thái Phó làm thơ tận hứng, một đường quân thần trò chuyện với nhau thật vui, mới vừa trầm ngâm: "Các khanh cho là, ra đề thi gì thì thỏa đáng?"

Thái Phó nói: "Thần cho là nên ra đề trường thi, quan hệ nghiêm trọng, đề mục thi hương đã không câu nệ kiêng kỵ, nên không thể ra đề thường dễ nghĩ đến."

Hoàng đế cười không đáp, nói: "Thái tử nghĩ sao?"

Thái tử vội cung kính chắp tay: "Nhi thần cho là Thái Phó nói rất đúng. Dùng đề thi vấn đáp, không câu nệ quy cũ, ta sẽ lấy ý tưởng để đánh giá." Trên người hắn mũ mão đỏ tươi đâu ra đấy, cúi đầu liễm cúi mắt, một ít tóc đen tôn lên mặt ngọc mắt phượng, quy củ lại ít sức sống. Nụ cười của Hoàng đế cứng lại, xoay mặt qua, cười nói: "Hôm nay Tử Thanh lại trầm tĩnh rất nhiều, ý ngươi ra sao?"

Trên mặt Hách Liên Du mang nụ cười vô cùng nhạt: "Thần thiết nghĩ, đề mục trường thi, cần nhân tài hiểu rõ thời vụ, cần quan tâm tình hình chính trị đương thời, tham thảo đạo trị quốc mới đáng trọng dụng."

Một câu phá đá kinh trời, đám người Thái Phó đều biến sắc, một học sĩ kinh ngạc nói: "Cống sĩ nói đạo trị quốc, lỡ như hồ ngôn loạn ngữ, vượt qua phạm

thượng thì biết làm thế nào cho phải?" Hoàng đế nghe vậy cười nói: "Người trẻ tuổi, rốt cuộc lớn mật hơn chúng ta." Mọi người nghe giọng nói của ông, hơi than thở, rồi lại phụ họa: "Thánh thượng anh minh, Hách Liên Đại nhân tuổi trẻ tài cao..." Chỉ có Thái Phó nặng nề hừ một tiếng, thái tử mặt không chút thay đổi xuôi tay mà đứng.

Bầu trời trong suốt xanh thẳm, đưa mắt nhìn tường đỏ ngói xanh, quỳnh lâu ngọc vũ, phong cảnh cực thanh tao, chợt nghe thanh âm mềm giòn dễ vỡ của một người con gái: "Tỷ tỷ, người viết cái gì, muội không hiểu được." Nghe như là một thiếu nữ kiều tiếu linh động, lời nói mềm ngọt dễ nghe, khiến trong lòng người mềm mại.

Có người nhàn nhạt đáp nàng: "Bất quá là mấy chữ, muội đừng để ý đi chơi đi." So sánh với cô gái kia, thanh âm này thanh nhuận cao ngạo, như ngọc châu đụng nhau, vừa tựa như ngọc luyện từ nước, mang theo một luồng gió mát thẳng tắp tiến đụng vào trong lòng người.

Tào Đức nghe tiếng nói cau mày, đang muốn bảo người đi xem, Hoàng đế giơ tay lên ra hiệu ngừng, lóng tay ngưng thần, trên mặt lại có chút ít hoảng hốt. Mọi người thấy thế, lập tức nín thở, mười ngón tay của Hách Liên Du đan nhau, thần sắc ẩn ở trong bóng tối, ánh mắt thâm trầm.

Trong vườn chỉ còn lại yên tĩnh.

Chợt nghe một tiếng "A" duyên dáng kêu to, Hoàng đế không biết chuyện như thế nào, khẽ ghé mắt, lại nghe cô gái kia nói: "Bay rồi, muội đi nhặt lại." Mọi người ngước mắt, quả thấy một tờ giấy trên trời, theo gió bay xuống, rơi đúng bên chân Hoàng đế. Tào Đức hai tay nâng đưa lên, chỉ thấy trên giấy dầy đặc chữ thanh tú. Hoàng đế tiện tay nhặt trong lòng bàn tay, liếc mắt nhìn đầy hứng thú, hơi ngẩn ra, chợt thần sắc nghiêm túc.

Mọi người không biết viết cái gì, thấp thỏm không dám nói loạn.

Lại thấy một thân ảnh cung trung màu đỏ từ bụi hoa chạy đến, vui vẻ nói: "Ở chỗ này nè." Không nghĩ bắt gặp thánh giá, dọa cho sợ đến trên mặt trắng bệch, ngập ngừng mở miệng: "Phụ hoàng..."

Hoàng đế mới ngẩng mặt, thấy nàng một thân địch y màu đỏ, nổi bật lên mặt như trăng sáng. Một đôi con ngươi như nước mùa thu, nhìn như nai con, đã lâu không gặp nàng, lúc này lại trông hơi gầy. Giọng nói Hoàng đế bất giác mềm nhũn: "Diệu nhi? Ngươi tới đây làm gì?"

Diệu Dương đang muốn đáp, liền nghe một tiếng: "Tìm được không?"

Lời còn chưa dứt, một người áo dài quanh co, trang sức leng keng, từ vườn hoa khoan thai đi tới. Quanh thân như có ánh sáng không thể nhìn gần, cả vườn mẫu đơn cũng tức thì mất sắc. Mọi người bị diễm sắc bất thình lình làm khiếp sợ, nhất thời trời đất đều trở nên tĩnh lặng. Tất cả thất thần nhìn nàng. Nàng không nghĩ gặp gỡ thánh giá, trong mắt ngoài lóe lên kinh ngạc không còn gì khác, lả lướt khom người thi lễ: "Nhi thần Lâm Quan ra mắt phụ hoàng."

Lâm Quan? Lâm Quan!

Thái tử phút chốc ngẩng đầu nhìn thẳng, nơi nơi tươi đẹp, ngay sau đó chìm trong buồn bã sầu lo. Thần sắc của Hách Liên Du cũng là khiếp sợ, chợt nhìn nàng, ánh mắt thâm thúy không thấy đáy.

Thần sắc Hoàng đế chấn động, quan sát quanh thân nàng, bộ cẩm y kia ông còn nhớ, Chiêu Dương chê eo gầy. Lúc đó ban thưởng, ông thuận miệng liền thưởng Thù Ly cung, không ngờ mặc ở trên người nàng lại thanh tao như vậy. Ông cũng nhớ trên mặt nàng có vết sẹo, đứa nhỏ này, xấu xí khiến cho người ta kinh mắt, giờ đẹp lên lại có chút không thể tin: "Ngươi là Lâm Quan?"

Bên mép Thượng Quan Mạn mỉm cười nhạt nhẽo, mọi người chỉ cảm thấy vui mắt. Đứng ở cuối gió, trên người nàng có mùi thơm ngát như lan, lan tỏa khắp xung quanh, chợt cảm thấy như say, chỉ nghe nàng nói: "Phụ hoàng nói đùa, nếu nhi thân không phải Lâm Quan, vậy ai mới là Lâm Quan."

Mọi người lúc này mới hồi thần, nàng chính là Lâm Quan Đế Cơ, nữ nhi của Cố Sung Viện, người ở lãnh cung mấy năm, thường gọi Đế Cơ vô danh. Trong lòng cũng đại chấn. Ai cũng nói Chiêu Dương xinh đẹp không người nào sánh bằng, hôm nay vừa gặp, tên khuynh quốc chỉ có thể dành cho Lâm

Quan.

Hoàng đế cũng cười, phất phất tay: "Đây là ngươi viết?" Thượng Quan Mạn cúi mắt, không nói được lời nào, trong mắt Hoàng đế thay đổi: "Lần này trẫm không phạt ngươi, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa." Chuyển tay đưa cho Tào Đức. Tào Đức ở bên cạnh hắn phục vụ nhiều năm, trước mọi người nghe một câu trách móc nặng nề, hắn đã sớm phát hiện nụ cười bên mép Hoàng đế, cầm tờ giấy tự mình giao cho Thượng Quan Mạn: "Điện hạ xin cầm lấy."

Tào Đức tự mình đưa vật, đây là phân lượng cỡ nào, khiến mọi người ồn ào bàn tán. Hoàng đế đột nhiên liếc mắt nhìn Diệu Dương, nàng vẫn đứng ở bên người Thượng Quan Mạn, vẫn là thần thái điềm đạm đáng yêu, ôn hòa nói: "Diệu nhi dạo gần đây trông gầy, sau này bảo ngự thiện phòng làm chút đồ ăn đưa đến... trong Thù Ly cung đi." Tào Đức vội cười nói: "Nô tài tuân lệnh." Thánh giá đi trước, Tào Đức cũng vội đuổi theo sau. Thái tử chần chừ quay đầu lại, lên tiếng gọi: "Thập nhị muội." Đúng lúc Hách Liên Du cũng từ trong đám người quay đầu lại, làm như cách sông trông thấy ánh sao lấp lánh, những người khác lại ở dưới ngọn đèn tàn. Ánh mắt Thượng Quan Mạn như hàn đàm, hờ hững quét qua Hách Liên Du, cong môi nhẹ nhàng cười một tiếng với thái tử.

Có người gọi hắn: "Đại nhân?"

"Uh" Hách Liên Du xoay mắt, là một học sĩ tam phẩm, chỉ nghe học sĩ kia cười nói: "Lời bàn vừa rồi của Đại nhân, hạ quan thật bội phục..."

Hắn không chút để ý nghe, quay đầu lần nữa, chỉ thấy biển hoa như sóng di động, người đã không còn ở đây.

Hai người trở về điện. Diệu Dương khó nén vui mừng: "Tỷ tỷ, phụ hoàng sẽ cho muội đi gặp mẫu thân sao?" Gương mặt nàng sáng trong, vốn là vô cùng xinh đẹp khả ái, lúc này vẻ mặt tràn đầy vẻ vui mừng thật chói như ánh nắng, Thượng Quan Mạn không khỏi mỉm cười: "Ta sẽ tìm thời cơ thích hợp, cố gắng chờ một chút."

Thần sắc Diệu Dương tối sầm lại, chợt cười: "Vừa rồi phụ hoàng cười với

muội, lần trước người rất hung dữ với muội."

Hai người đã vào viện, trong viện cành lá cây bạch quả giản ra, thanh âm xanh dày. La cô trở ra điện, chỉ giật mình như ở nơi nào: "Điện hạ, người đây là..."

Nàng ăn mặc cao quý, xinh đẹp không thể nhìn gần.

Cố Sung Viện và Thù Nhi trước sau ra điện, đều là ngẩn người tại đó. Thượng Quan Mạn cũng không giải thích, đang chần chừ, ngoài viện lại có một tiếng thông bẩm thật dài. Cố Sung Viện nhìn Thượng Quan Mạn một cái, ra trước viện nghênh đón. Người đến là Diêu Hỉ, cầm phất trần trong tay cười ôn hòa: "Lão nô ra mắt Sung Viện."

Cố Sung Viện vội làm lễ ra mắt, quét thấy các nội thị đang cầm trong tay khay ngọc màu sắc rực rỡ, kinh ngạc nói: "Đây là..."

Diêu Hỉ cười ánh mắt cũng híp lại thành đường: "Lão nô chúc mừng chủ tử, rốt cục khổ tẫn cam lai."

Cố Sung Viện càng không hiểu, chỉ nghe Diêu Hỉ cười nói: "Thánh thượng hồi cung liền kêu ngự thiện phòng tặng canh Các Sắc Bổ. Tuy danh nghĩa là của Diệu Dương Điện hạ, nhưng lại gọi người đưa đến Thù Ly cung. Chủ tử còn ước lượng không tới dụng ý trong đó sao. Ở trong cung này, trừ Hoàng hậu có đãi ngộ như vậy, Sung Viện là thứ hai đó."

Cố Sung Viện chỉ bị lời này của ông kinh ra một thân mồ hôi lạnh, thất thanh nói: "A Ông chỉ giáo cho."

"Mẫu thân." Thượng Quan Mạn nhỏ giọng tới gần Cố Sung Viện, nhẹ nói: "Con đã đi tìm ông ấy." Thân thể Cố Sung Viện chấn động, cũng không nhìn nàng, thân thể chẳng qua hơi run rẩy. Thượng Quan Mạn vội bắt được cổ tay bà: "Con nghĩ phụ hoàng nhìn thấy con, chắc chắn là nhớ tới người lúc còn trẻ, nhất định sẽ đối xử tử tế với chúng ta." Cố Sung Viện chẳng qua là cắn môi, Thượng Quan Mạn nhẹ giọng cầu khẩn: "Mẫu thân..."

Cố Sung Viện lại rơi lệ: "Ta có mặt mũi nào trách con, rốt cuộc là tự ta không

còn dùng được, khiến con phải đi tranh giúp ta.”

Diêu Hỉ thấy hai người thần sắc ưu tư, nào có nửa phần sắc mặt vui mừng tạ ơn, vội nói: “Sung Viện cao hứng quá hóa hồ đồ sao, còn không mau tạ ơn.” Thượng Quan Mạn giấu thần sắc mỉm cười: “Làm phiền A Ông đi một chuyến.”

Trong viện cành lá thanh thúy, hành lang đỏ điêu khác, chiếu da thịt nàng như tuyết. Diêu Hỉ lấy làm kinh hãi, chợt vui mừng cười: “Điện hạ thông minh, nghĩ thông cũng tốt.” Khoát tay một cái, nội thị theo thứ tự vào điện. Thượng Quan Mạn và La cô giữ hắn, Diêu Hỉ chỉ nói phải trở về phục mệnh rồi dẫn chúng nội thị đi.

Tâm tình Diệu Dương thật tốt, cũng không biết từ nơi nào tìm được tuyến cầu[2] , đang chơi đùa với con chồn trắng kia thật vui. Dưới cửa tràn đầy tiếng cười như chuông bạc của nàng. La cô đối với việc trong điện đột nhiên xuất hiện con chồn trắng rất không an lòng, nhìn cặp mắt màu lam kia liền cảm giác sợ sợ, muốn đuổi ra ngoài. Diệu Dương lại bảo vệ hết mực, nửa bước cũng không để cho bà đến gần. La cô bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là tuỳ nàng.

Tháo xuống vật trang sức nặng nề, Cố Sung Viện đẩy Thượng Quan Mạn tới bên cạnh gương đồng trang điểm. Theo nàng ngồi xuống, cầm lược cẩn thận chải tóc cho nàng. Ngoài cửa sổ ánh sáng dời đi, lướt qua nước sơn đỏ khắc hoa, soi sáng lớp áo ngoài bằng gấm bạc thêu chữ thọ của Cố Sung Viện trong gương đồng. Hình ảnh càng nhìn không rõ. Nàng làm như khi còn bé, xoay người lại nhào tới trong ngực bà, mặt dán vào hoa văn mịn phập phòng, nhẹ giọng nói: “Mẫu thân có trách hài nhi không?”

Cố Sung Viện chẳng qua là mỉm cười: “Ta cũng đã nghĩ thông rất nhiều, Hồng Phi đã bị bắt, nếu chúng ta không dùng sức, liệu ai có thể cứu hắn ra ngoài. Đứa bé Diệu Dương kia cũng đáng thương, nếu con không giúp nàng, ai còn có thể kéo nàng một cái.” Dừng một chút, lại nói: “Nếu phụ hoàng con quả thật thương yêu con, cũng có thể sẽ gả cho người tốt, không bị người khi dễ.”

Nàng không kìm hãm được ôm chặt eo nhỏ nhắn của Cố Sung Viện, cũng là

cười: “Mẫu thân vẫn muốn cho hài nhi gả ra ngoài.”

Cố Sung Viện than thở chải tóc thay nàng: “Nếu Diệu Dương nguyện ý, ta cũng muốn nhận nàng, cùng con gả đến chỗ thật tốt.”

Thượng Quan Mạn mỉm cười, đem mặt tựa vào trên áo bà, nhiệt độ của bà cách xiêm áo lộ ra, thật ấm.

Ngoài cửa điện lại có một hồi tiếng bước chân lộn xộn, dường như có người đá văng cửa mở ra. “Rầm” một tiếng, Thù Nhi sợ hãi kêu liên tiếp, La cô cũng bị hù doạ thất thanh: “Có chuyện gì vậy?”

~~~
~~~

[2] Tuyến cầu: cầu đan hồi xưa, dùng chỉ dày đan, hình dạng thế này

http://tieulun.hopto.org

Chương 79: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (5)

Thái tử giận đùng đùng ngồi ở trên băng đá trong viện, mặt đen như sắt, mắt thấy hai người đi ra ngoài đón, đanh mặt gật đầu với Cố Sung Viện. Cố Sung Viện đáp lễ, cười nói: "Thái tử Điện hạ tới." Thái tử "Ừ" một tiếng. Bất quá khách sáo mấy câu, Cố Sung Viện liền tránh vào trong điện.

La cô chế nhạo hắn: "Điện hạ, mới vừa rồi nóng nảy như vậy, lúc này ngài có lời gì cần nói."

Thượng Quan Mạn khẽ cáu: "Cô cô!"

La cô cười vỗ vỗ tay: "Thôi thôi, ta đi pha trà cho các người." Diệu Dương lôi kéo con chồn trắng cười hì hì thi lễ: "Thái tử ca ca." Thái tử và nàng cũng không thân, nên chỉ khách khí một chút. Diệu Dương tuy là tính tình tò mò, nhưng Ngô Sung Viện gặp nạn khiến cho nàng có vài phần khéo léo hơn trước đây, thấy thái độ của thái tử xa cách, cũng không tiện quấy rối hắn, lại đến một bên chơi.

Xem chừng Diệu Dương không nghe được, thái tử cau mày mở miệng: "Hiện tại tránh còn không kịp, muội lại ở chung với nàng, không phải là tự tìm phiền toái sao?"

Thượng Quan Mạn hơi không vui: "Đều là muội muội nhà mình, lời này của tam ca rất bất công."

Sắc mặt thái tử khẽ cứng lại, giương mắt chỉ thấy Thượng Quan Mạn áo tơ trắng tóc đen, váy dài uốn lượn, đứng thẳng tắp ở một chỗ.

Hắn ngồi trên băng đá thuận hướng gió, cảm thấy mùi hương thơm say người, lại không dám nhìn thẳng, xoay đầu nói: "Muội hôm nay..." Cũng không biết sao liền tức giận, nói: "Kỳ thi đình sắp tới, từ xưa đã có truyền thống Đế Cơ gả Trạng nguyên lang, muội lại cố tình đi gặp phụ hoàng lúc

này!" Nói đến đây, hắn càng tức giận, sắc mặt đỏ bừng, hai mắt trừng trừng, một bộ dáng tức sùi bọt mép. Thượng Quan Mạn nghe vậy không khỏi bật cười: "Ra là vì chuyện này." Nàng khẽ ngửa mặt, cười như không cười: "Ta cảm thấy Trạng nguyên lang cũng tốt lắm, Tam ca nghĩ ta có thể gả cho loại người nào?"

Thái tử bật thốt lên: "Không được! Cô không cho phép!"

Thượng Quan Mạn ngẩn ra, chợt cười, đúng lúc La cô bưng trà ra, nghe vậy cười nói: "Điện hạ không cho phép, vậy phải tới lúc nào mới có thể gả?"

Thái tử nhìn về nơi khác, trầm giọng nói: "Thập nhị muội, hiện tại phụ hoàng có thể cho muội những gì, ngày sau ta có thể cho muội gấp bội, muội cần gì... ."

Thù Nhi ở một bên cười ha ha: "Điện hạ, nếu vậy Điện hạ của chúng ta đã là hoa vàng ngày mai, người nào còn muốn nữa, ngài đây không phải là đang làm trễ nãi Điện hạ của chúng ta sao?" Lời của nàng vừa ra khỏi miệng, thái tử bỗng nhiên lạnh lùng nhìn nàng. Hắn từ trước đến giờ đối nàng ôn hòa, đột nhiên mắt lạnh nhìn, chỉ dọa cho Thù Nhi sợ đến tay chân lạnh như băng, run rẩy không dám nói. Thái tử lại cúi đầu, áo bào đỏ sẫm ở cành lá um tùm, chỉ thấy tiêu điều. Hắn vẫn lẩm bẩm: "Cho dù muội có lúc hoa tàn ít bướm, ta cũng..."

Thượng Quan Mạn thấy hắn lầm bầm lầu bầu ở đó, nhớ tới mấy ngày nay hắn cũng rất là khổ sở, mấy roi kia của Hoàng đế nhất định là khiến cho tâm hắn bị thương. Hắn khuynh tâm với Huyên cô nương kia, mà nàng nay lại biến thành mẫu phi của hắn, lòng hắn cũng đã bị ép đến cạn khô, không còn hy vọng. Hắn và Thái Tử Phi bằng mặt không bằng lòng, ngay cả người bên cạnh để nói chuyện cũng không có, nhớ tới thật không khỏi đau lòng, ôn nhu nói: "Ta tự có đạo lý của ta, Tam ca chớ lo lắng."

Thái tử đang xuất thần, nghe vậy chỉ cảm thấy hơi thở của nàng ở ngay cạnh, thơm ngát phất đến trên mặt. Thân thể thái tử bỗng nhiên chấn động, vội đứng dậy, liên tiếp lui về phía sau ba bước. Đôi con ngươi trong suốt của Thượng Quan Mạn kinh ngạc nhìn hắn, hắn đỏ mặt nói: "Cô còn có việc... Đi trước đây." Cũng không nhìn nàng, ra khỏi viện như trốn.

La cô "phì" bật cười: "Trước mắt mọi người nhìn hắn rất có dáng thái tử, sao đến Thù Ly cung lại luôn chật vật như vậy."

Đều nói không ngủ thì ít đẹp, Hà Hoàng hậu ăn trưa xong liền nghiêng qua trên sạp mỹ nhân chợp mắt một chút. Trong Phượng Tê điện yên tĩnh không tiếng động chỉ nghe thanh âm mềm mại của hoàng anh hót dưới hành lang điêu khắc. Ngủ thẳng một nửa, chỉ nghe tiểu cung nữ tụ ở dưới mái hiên nói chuyện, ong ong làm cho đau tai, nhắm hai mắt nắm lên một đồ vật trên giường liền ném qua: "Thật là to gan, dám xuyên tạc ở chỗ Bổn cung!"

Tiếng vỡ vụn chói tai vang dội trong điện, tiểu cung nữ bị dọa cho sợ đến vào điện xin tội, lớn tiếng cầu xin tha thứ: "Hoàng hậu nương nương tha mạng."

Đang muốn xử trí các nàng, bóng dáng đỏ tươi từ ngoài chạy gấp vào điện, thẳng kêu: "Mẫu hậu..." Hà Hoàng hậu trợn mắt một cái, nhóm cung nữ nhìn thấy như được đại xá, vội vàng lui ra ngoài.

Bức rèm che từ trân châu đan lại mà thành va chạm đinh đang. Chiêu Dương như một đoàn lửa, nung đỏ màn gánh vàng thêu loan phượng giương cánh trong điện. Hà Hoàng hậu khẽ cau mày: "Có chuyện gì, khiến con gấp thành bộ dáng này."

Chiêu Dương đổ mồ hôi dầm dề, hai gò má tức giận ửng đỏ: "Chẳng lẽ mẫu hậu không nghe nói sao, trong cung cũng truyền khắp rồi, nói tiện tỳ Lâm Quan đó có tiên nhân tương trợ, một đêm khuynh thành. Còn nói đệ nhất mỹ nhân thiên hạ này không phải là nàng thì còn ai, vậy ta là cái gì?" Hà Hoàng hậu không nhúc nhích tựa tại trên giường. Chiêu Dương vội vàng tiến lên kéo ống tay áo của bà, nặng nề kêu lên: "Mẫu hậu!"

"Câm miệng!"

Hà Hoàng hậu đột nhiên hất nàng ra, lạnh lùng một tiếng. Trâm cài trên trán bà run rẩy, sáng ngời ở giữa lông mày, chỉ thấy ánh mắt lạnh hung ác thoáng qua trong ánh sáng trắng. Chiêu Dương cả kinh nhất thời mặt trắng bệch đứng ở trước giường. Sắc mặt Hà Hoàng hậu đanh lại, sửa lại tay áo bị nàng nắm nhăn một chút, quay mặt phân phó: "Bưng trà quả cho Điện hạ giải mồ

hôi.”

Bên cạnh có một tiếng cung kính: “Vâng”

Lúc này Hà Hoàng hậu mới xoay mặt nhẹ trách mắng: “Con thật là thiếu kiên nhẫn.”

Chiêu Dương hầm hừ ngồi xuống trên ghế gấm bên cạnh sạp mỹ nhân[1] , nói: “Nữ nhi có thể nào giữ được bình thản, phụ hoàng lâu như vậy chưa tới Phượng Tê cung, ngay cả Càn Khôn Điện cũng không cho con đến, lại ngày ngày để cho nữ nhân bẩn đó ở bên cạnh...” Lại thấy sắc mặt Hà Hoàng hậu âm lãnh, chỉ bị dọa cho sợ đến không dám nói nữa, ngập ngừng nói: “Mới thu thập một Ngô Sung Viện, hiện tại Lâm Quan đó lại dám gây sóng gió, ngộ nhỡ phụ hoàng sủng Cố Sung Viện lại, phụ hoàng càng không tới nơi này.” Nàng cẩn thận kéo tay áo Hà Hoàng hậu lắc lắc: “Mẫu hậu, người suy nghĩ biện pháp một chút đi.”

Hà Hoàng hậu nâng bàn tay trắng nõn mang hộ chỉ[2] khảm hồng lam bảo thạch vuốt vuốt tóc, tiếng châu sai ở đầu ngón tay bà vang dội như gió mát, giọng nói châm chọc: “Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, bằng vào nàng ta?” Bà đảo mắt qua Chiêu Dương: “Bằng vào Cố Lan Na đó có thể nuôi ra thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, mẹ con là nhất quốc chi mẫu, lại là Đế Cơ quốc chủ được sủng ái nhất. Trong chúng Đế Cơ ai có thể so với con, con cho rằng mỹ nhân thứ nhất thiên hạ này chỉ có khuôn mặt sao?”

Lúc này Chiêu Dương mới cười lên, nhăn nhó nói: “Vậy cũng không thể mặc kệ được.”

Hà Hoàng hậu hừ lạnh: “Tất nhiên không thể bỏ mặc.” Đột nhiên quay mặt sang: “Mới vừa rồi người nào nói huyên thuyên, kéo ra ngoài, đánh chết cho ta.” Mấy mạng người, từ miệng bà thoáng chốc biến mất không phát ra hơi thở. Mấy ngày nay, tính khí Hà Hoàng hậu càng hung ác rồi. Chiêu Dương nghe được sợ hết hồn hết vía, lại nghe Hà Hoàng hậu nói: “Ngô Sung Viện gặp chuyện không may, trong lòng phụ hoàng con nhất định là có ngăn cách, bây giờ không thể sinh thêm sự cố, chờ qua thời gian này, Bổn cung từ từ dọn dẹp bọn họ.”

Chiêu Dương cũng không biết bà nói cái gì, sau đó lại nói thêm vài lời, vội vàng trở về điện.

Qua buổi trưa, trong điện đã có mấy phần ảm đạm, ánh sáng cũng lạnh. Từ trong điện sáng sủa sạch sẽ, chỉ thấy Hoàng đế mặc áo bình thường, xoay người lại đưa tới một bài văn: "Xem một chút." Hai tay Thái phó run rẩy cầm lấy, nhìn sơ lược mấy lần, sắc mặt khiếp sợ.

Hoàng đế khoanh tay ngồi ở trên ghế, cười nói: "Thái Phó cảm thấy như thế nào?"

Trên trán Thái Phó chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, ở trong lòng tính toán mấy lần mới cẩn thận mở miệng: "Người này nói rõ tệ đoan của triều đình, bút phong sắc bén lớn mật, cũng cực kỳ cụ thể." Chỉ dò xét thần sắc Hoàng đế.

Hoàng đế nói: "Nếu đặt trong cống sinh (những người đỗ đạt), sẽ đạt vị trí nào trong giáp (các thứ hạng đỗ đạt)?"

Thái Phó trầm ngâm nói: "Nếu là cựu thần bình luận, văn này tuy tốt..." Nhưng rốt cuộc quá không cho triều đình mặt mũi, ông khẽ cắn răng: "Thần chỉ cho hắn Bảng nhãn (vị trí thứ hai, sau Trạng Nguyên)."

Hoàng đế cười ha ha.

Thái Phó không rõ vì sao ông bật cười, chỉ đành phải cúi đầu mà đứng, lại nghe Hoàng đế cười nhẹ một tiếng: "Đáng tiếc lại là một nữ nhi." Thái Phó không nghe rõ, chỉ đành phải đáp: "Vâng". Lại thấy Hoàng đế đứng ở dưới cửa, ánh sáng đen tối đánh tới trên mặt ông, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Vội chắp tay: "Cựu thần cáo lui trước."

Hoàng đế mới phục hồi tinh thần lại: "Đi đi."

Sắc trời dần dần tối xuống, bên trong phòng nội thị bưng đầu bài xanh biếc, không tiếng động đứng ở hành lang. Bàn sơn đỏ khắc hoa bên trong sáng bóng tựa như một vũng nước xanh an tĩnh chảy xuôi. Tào Đức phủ thêm cẩm bào cho Hoàng đế, hỏi: "Nô tài truyền Nhu Phi nương nương hầu giá?"

Hoàng đế dừng một chút, nói: “Đi Thù Ly cung.”

Nội thị tới trước thông bẩm hầu giá, Thù Ly cung đều kinh ngạc. Cố Sung Viện trang điểm dẫn người Thù Ly cung nghênh đón. Thánh giá ở trong bóng đêm ánh trăng như nước một đường đi tới, đèn cung đình như sao, chiếu sáng hơn phân nửa cung khuyết.

Sáng sớm hôm sau, chỉ nghe tiếng gõ cửa ba dài hai ngắn ở cửa điện, đó là phương thức gõ cửa của cung nhân mời chủ nhân dậy ăn sáng. Bởi vì thánh giá không đi, Thượng Quan Mạn và Diệu Dương không dám quá mức tùy ý, thoáng trang điểm mở cửa ra điện.

Tào Đức hầu ở dưới bậc thềm, cười nói: “Hai vị Điện hạ, Thánh thượng bảo lão nô tới đón ngài cùng nhau dùng đồ ăn sáng.”

Có thể để cho hồng nhân Hoàng đế bên cạnh tự mình tiến đến, hai người thụ sủng nhược kinh. Thượng Quan Mạn vội nói: “Nào dám làm phiền A Ông tự mình đến, cho người thông báo một tiếng là được.”

Tào Đức cười ôn hoà hiền hậu: “Điện hạ đau lòng lão nô như vậy, lão nô thật là cảm động đến rơi nước mắt, hai vị Điện hạ là tâm can của Thánh thượng, lão nô sao dám, không thể làm gì khác hơn là tay già chân già tự mình chạy tới.”

Nghe hắn nói thật thú vị, Diệu Dương cười rộ ha ha, Tào Đức giương phất trần lên: “Xin mời hai vị Điện hạ.”

Vào chánh điện, Hoàng đế mặc xiêm áo nhàn hạ ngồi trên ghế chính, Cố Sung Viện ngồi ngay ngắn ở bên. Hoàng đế râu tóc đẹp đẽ, chiếu nụ cười bên môi Cố Sung Viện, nàng mới phát giác đó là đẹp nhất. Hai người tương kính như tân ngồi chung, tựa như vợ chồng tầm thường nhất.

Thượng Quan Mạn hơi hoảng hốt.

Hoàng đế đã nhìn thấy các nàng, trong cửa son ngói xanh, song song một đôi hoa tỷ muội, Hoàng đế tâm tình vui vẻ: “Đứng ở nơi đó làm gì, còn không đi

vào, bên ngoài trời lạnh."

Thần sắc Diệu Dương nháy mắt thoáng qua chán nản, cùng Thượng Quan Mạn vào điện. Nội thị bày bát đũa, bốn người ngồi cùng bàn mà ăn, từ nhỏ đến lớn, cũng là lần đầu tiên.

Trong bữa tiệc, Hoàng đế lại như cha hiền gắp thức ăn cho nàng, nàng sinh ra mấy phần không thành thật, giống như đặt mình trong mộng. Ngược lại Diệu Dương, nghĩ đến trước kia thường cùng Hoàng đế dùng bữa, la hét muốn này muốn nọ, Hoàng đế đều cười cười gắp cho nàng.

"Phụ hoàng biết không, Lâm Quan tỷ tỷ đánh cờ lợi hại lắm!" Diệu Dương thân mật kéo khuỷu tay Thượng Quan Mạn, hết sức đắc ý. Hoàng đế rất là tò mò: "Thật sao, ngày khác cha con chúng ta đấu một ván." Diệu Dương la ầm lên: "Không được không được, phụ hoàng như vậy là khi dễ Lâm Quan tỷ tỷ." Hoàng đế cười bất đắc dĩ nhìn nàng, nhìn Thượng Quan Mạn một cái, hắn trầm ngâm: "Trẫm sẽ nhường con bốn con."

Thượng Quan Mạn mỉm cười giương mặt nói: "Phụ hoàng xem thường nhi thần, nhi thần không thuận theo."

Hoàng đế quái lạ, chỉ vào Diệu Dương cười: "Con xem, nha đầu này nói trẫm khi dễ Mạn nhi, trẫm nhường cho, người ta còn không lĩnh tình." Diệu Dương vội khuyên: "Tỷ tỷ, người thua làm sao bây giờ?"

Thượng Quan Mạn nhẹ nhàng cười một tiếng: "Sợ cái gì, đó là bại bởi phụ thân nhà mình, không mất mặt."

Diệu Dương sửng sốt một chút, Cố Sung Viện nghe vậy cũng là thân thể cứng đờ, ngước mắt dò xét thần sắc Hoàng đế. Hoàng đế ngớ ngẩn một lúc, chợt cười to: "Quả thật không mất mặt."

Lúc này mới thở phào nhẹ nhỏm.

Không ngờ ngày hôm đó lại tới nhanh như vậy, Hoàng đế và Hách Liên Du đánh cờ trong cung, nhất thời cao hứng nhớ tới lời hẹn, bảo người tới Thù Ly cung truyền nàng.

~~~~~~

[1] Sạp mỹ nhân:

[2] Hộ chỉ: hmm cũng ko biết miêu tả thế nào, các bạn xem phim cổ trang hay thấy Hoàng hậu thái hậu ở ngón út có đeo một cái móng dài dài, cũng ko gọi là móng =.=“ nói chung là như cái vật đó hình tròn, dài, đuôi to, đầu nhọn, bằng vàng, phía trên khảm ngọc, đeo vào bao bọc cả ngón tay luôn ấy.
~~~~~~

Chương 80: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (6)

Buồng lò sưởi phía đông Càn Khôn cung tĩnh vô cùng, chỉ nghe tiếng vang của cờ hạ xuống. Nội thị nhỏ giọng vào điện: "Bẩm Thánh thượng, Lâm Quan Điện hạ đến." Hoàng đế đang cầm cờ trắng do dự, nghe vậy cười lên: "Mau tuyên."

Dứt lời, liền thấy một thân ảnh thướt tha uyển chuyển cùng đồ trang trí trên người, đang muốn hành lễ, Hoàng đế nói: "Đều là người trong nhà, những hư lễ kia liền miễn đi." Lại nghe tiếng nữ tử bên cạnh Hoàng đế ôn nhu cười nói: "Điện hạ tới nơi này ngồi đi."

Thượng Quan Mạn giương mắt, mới thấy Hoàng đế và Hách Liên Du ngồi ở trên giường thấp đang đánh cao hứng. Nàng kia mặc cung trang gấm hoa màu đậm sặc sỡ, búi kiểu tóc ngã ngựa[1] , nhẹ nhàng tựa tại bên người Hoàng đế, tư thế kiều mỹ của nàng như hoa tường vi buông xuống nghịch đất. Chính là Huyên cô nương ngày xưa có duyên gặp mặt một lần, bây giờ là Nhu Phi.

Thượng Quan Mạn thi lễ trưởng bối: "Nhi thần ra mắt Nhu Phi nương nương." Nhu Phi thấy nàng địch y gấm mỏng thêu mây nhạn, lại eo nhỏ nhắn như bó, lượn lờ như một ly bạch ngọc nhỏ dưới ánh trăng, ngắm đến mất hồn, không khỏi cười nói: "Trong cung cũng truyền Điện hạ ngày thường xinh đẹp, hôm nay vừa thấy, quả danh bất hư truyền."

Nhu Phi đang nói, đột truyền đến tiếng cười sang sảng của Hoàng đế: "Tử Thanh, ngươi có thể nhường cho trẫm chỗ trống không?"

Thanh âm Hách Liên Du trầm thấp, cũng là mỉm cười, thật thấp chấn ở bên tai: "Vi thần tài nghệ không tinh, thực xấu hổ."

Hoàng đế xoay mặt cười nói: "Được lắm, Mạn nhi đến đây, trẫm sẽ đại thắng thôi."

Thượng Quan Mạn đang muốn mở miệng, chỉ nghe tiếng cười lạnh lẽo bên người. Theo tiếng nhìn tới, lúc này mới thấy Chiêu Dương đứng ở một bên Hách Liên Du, tựa như ghen tựa như giận nhìn nàng, quay mặt lại nũng nịu làm nũng đối với Hoàng đế: "Nhi thần không thuận theo, lời này của phụ hoàng rõ ràng thiên vị." Hoàng đế ha ha cười nói: "Trẫm nhận phạt, Chiêu nhi ở đây thật tốt, bất quá lại là đứng về phía Tử Thanh." Chiêu Dương nghe vậy nhất thời mây bay đầy mặt, nhìn Hách Liên Du một cái, gắt giọng: "Phụ hoàng!"

Hoàng đế đẩy người lên, ngoắc nói: "Mạn nhi, thay trẫm hạ hết ván này, áp chế nhuệ khí của Tử Thanh xuống."

Nhu Phi và Chiêu Dương nghe vậy đều kinh ngạc nhìn Thượng Quan Mạn. Hách Liên Du ngồi ngay ngắn ở trên giường thấp, đầu ngón tay lơ đãng vuốt vuốt con cờ trong lòng bàn tay, môi chứa cười, như có điều suy nghĩ nhìn nàng.

Nàng khách khí cúi đầu, cụp con mắt xuống, ánh mắt Hách Liên Du càng sâu.

Nhu Phi cười nói: "Thì ra Điện hạ cũng biết đánh cờ." Trong mắt Chiêu Dương không có nụ cười: "Lời này của Nhu Phi nương nương sai lầm rồi, biết chơi và chơi giỏi là hai chuyện khác nhau."

Nhu Phi trong bông có kim: "Bổn cung nông cạn, không biết Chiêu Dương Điện hạ cũng biết quân cờ, sao Điện hạ không tới đánh một ván." Mặt Chiêu Dương đỏ lên, tự không muốn bêu xấu trước mọi người, hung hăng trợn mắt nhìn Nhu Phi một cái, nói: "Phụ hoàng không phải bảo thập nhị muội tới sao." Khoét hướng Thượng Quan Mạn, cười: "Thập nhị muội còn không qua đây, cẩn thận quấy rối cờ tốt của phụ hoàng."

Nàng hờ hững khom người: "Nhi thần cung kính không bằng tuân mệnh."

Hoàng đế cười ôn hòa tránh người ra, chỉ cùng Nhu Phi ngồi ở một bên, bàng quan. Thượng Quan Mạn ngồi vào chỗ của mình ở đối diện bàn cờ, hơi chút giương mắt chỉ là bốn mắt nhìn nhau, nàng nghiêng đầu thẳng về bàn cờ. Hoàng đế ra quân ngoài khơi, bố cục trầm ổn, gặp chiêu phá chiêu, đường

quân cờ của Hách Liên Du khéo léo, hạ thủ như đinh chém sắt, không cho kẻ địch một tia đường lui.

Hoàng đế rốt cuộc tuổi đã lớn, không lãnh khốc quả cảm bằng Hách Liên Du. Tuy là đóng vững đánh chắc, nhưng đối mặt thế công cường ngạnh của Hách Liên Du, vẫn có xu thế ứng phó không kịp, như thế nếu cứ tiếp tục, chỉ sợ sẽ thua.

Chiêu Dương ở một bên đôi mắt đẹp lan tràn, ngữ xinh kiều tiếu: "Đại nhân, chàng cần phải nhường thập nhị muội của chúng ta."

Đầu ngón tay cái của Thượng Quan Mạn kẹp lại, rơi xuống, một thanh kiếm bén thẳng bức phía sau cờ đen. Hách Liên Du không vội không viện binh, rảnh rang ứng đối, dường như có chút không thèm để ý. Một bên chợt nổi lên khói súng, một bên tám mặt chu toàn. Mấy bước xuống, bị hắn ăn cờ, Nhu Phi ở một bên lo lắng che môi. Chiêu Dương tuy không hiểu quân cờ, nhưng xem thần sắc Nhu Phi cũng hiểu được là Hách Liên Du chiếm thượng phong, đều là trong ý muốn, rốt cuộc vẫn đắc ý.

Nếu là cường công, sẽ chỉ làm hắn đùa bỡn trong bàn tay. Thượng Quan Mạn âm thầm cả kinh, tĩnh tâm ứng đối, vẫn cầu xin ổn.

Hách Liên Du thấy nàng thay đổi chiến lược, khẽ cau mày. Thượng Quan Mạn chuyên chú đánh cờ, từ đầu đến cuối cũng không nhìn hắn.

Nhu Phi rất lo lắng qua quan sát, cười nói: "Bát Điện hạ động viên cho Thượng thư Đại nhân, bên thập nhị Điện hạ cũng nên có một nhân tài, thần thiếp bất tài, tiện làm người này đi."

Giọng nói của Hoàng đế trêu chọc: "Nàng cứ ham làm mấy chuyện này, chờ Mạn nhi có vị hôn phu, vị trí kia tất nhiên là của hắn."

Tay hạ cờ của Hách Liên Du vô ý xê dịch, khó khăn lọt vào trong cạm bẫy cờ trắng bày. bàn tay trắng nõn của Nhu Phi vỗ nhẹ, cười nói: "Xem ra một chiêu này của thần thiếp cực kỳ hữu dụng."

Hoàng đế không thể làm gì, tức cười một tiếng. Thượng Quan Mạn giương

mắt nhìn hắn, chứa cười thu đi con cờ. Ngón tay xanh nhạt ở trên bàn cờ màu tối rõ ràng như ngọc, đầu ngón tay lơ đãng lướt qua bàn cờ, một thanh âm hơi nhỏ vang lên. Hắn liền nhìn nàng, ánh mắt nịch sủng.

"A?" Lúc này Chiêu Dương mới cảm thấy, kinh ngạc bật thốt lên: "Đi nhầm cờ rồi, làm lại!" Khom người liền muốn chém giết đến trong tay Thượng Quan Mạn. Nàng mỉm cười rút lui người, thậm chí qua ống tay áo Chiêu Dương phất tới, Hoàng đế cũng cười: "Chơi cờ không nói chân quân tử, Chiêu nhi, sai lầm chính là sai lầm, nào có đạo lý trả cờ.

Chiêu Dương quay người lui ở một bên.

Hách Liên Du cười lỗi lạc, ánh mắt chậm rãi lướt qua hai gò má trắng nõn như sứ của nàng, cuối cùng rơi vào trên mắt cụp xuống của nàng, trầm thấp cười nói: "Trượt chân ở chỗ Điện hạ, thần thua cả ván bài cũng là cam tâm."

Lời này phân biệt rõ thật ý vị sâu xa, chọc người mơ mộng. Thượng Quan Mạn chỉ cảm thấy tai nóng lên, giương mắt lạnh nhạt liếc hắn, khách sáo mỉm cười: "Đáng tiếc bất kể nguyên do của Đại nhân ra sao, Lâm Quan cũng sẽ không hạ thủ lưu tình."

Trong mắt thâm trầm của hắn sáng tắt khó khăn: "Thần cầu cũng không được."

Bởi vì một vài cờ thất thủ, Hách Liên Du bại đi hơn phân nửa giang sơn. Hoàng đế và Nhu Phi cong môi mỉm cười, chỉ có sắc mặt Chiêu Dương nóng nảy giận dữ. Trên mặt Hách Liên Du thủy chung không lộ vẻ tiêu điều, sóng lan không sợ hãi. Cuối cùng, một khắc sau cùng ngăn cơn sóng dữ, trong khoảng cách long trời lở đất, Thượng Quan Mạn và Nhu Phi đều kinh hãi. Thần sắc Hoàng đế đại chấn, mỉm cười nói chặn tay, sau một khắc mặt lộ vẻ vẻ tán thành.

Cuối cùng Hách Liên Du dùng hai con cờ mà thắng.

Thượng Quan Mạn liền kéo váy cúi người hạ bái: "Nhi thần làm nhục sứ mạng, phá hủy quân cờ của phụ hoàng, xin phụ hoàng trách phạt." Chiêu Dương cười khanh khách nói: "Ai bảo bản thân thập nhị muội không tự

lượng sức."

Nhu Phi nở nụ cười như hoa, nương người đấm lưng cho ông, nhẹ giọng bên tai Hoàng đế: "Nô tì cho là, thập nhị Điện hạ càng nên thưởng."

"A?" Hoàng đế thản nhiên hưởng thụ ân cần của mỹ nhân, nhiều hứng thú lườm Thượng Quan Mạn: "Nàng nói nghe một chút."

"Từ xưa nam tử là trời, nữ nhân ở thấp, kỳ nghệ của Thượng thư Đại nhân trừ quan gia không người nào địch nổi. Thập nhị Điện hạ dùng thân thể mảnh mai, có thể chỉ thua hai con cờ, đây không phải là nên thưởng sao."

Hoàng đế cười ha ha, thông báo Nội Vụ phủ: "Đem vân gấm cắt ra, thưởng cho Lâm Quan Đế Cơ may xiêm y."

Báu vật trong Phượng Tê cung đếm không xuể, tất nhiên sẽ không so đo mấy khối gấm vóc này. Nhu Phi thuận nước đẩy thuyền tặng nhân tình. Thượng Quan Mạn được thưởng, làm như tất cả đều vui vẻ.

Bảo lui nội thị, trong buồng lò sưởi cũng sắp tàn. Nhu Phi chủ động xin đi chỉnh đốn, kéo Thượng Quan Mạn đi pha trà cho Hoàng đế. Trong phường trà khí nóng dày, khiến mặt Nhu Phi ửng đỏ. Bàn tay trắng nõn của nàng ưu nhã rót nước, cười nói: "Nói đến pha trà, ở chỗ này của ta còn có chuyện xưa, ngươi có muốn nghe hay không?" Thượng Quan Mạn khó có thể chen tay vào, theo quy củ đứng ở một bên, nghe vậy cười nói: "Nương nương mời nói."

Nhu Phi cười nói: "Khi còn bé học trà cùng tỷ tỷ, chưa tới trăng tròn mẫu thân liền tới tra chúng ta học như thế nào. Tài nghệ của ta không bằng nàng, thường thường đều là người bị quở trách. Hôm đó, tỷ tỷ lại quên một vòng, mẫu thân tựa như cũng không nhìn ra. Ta vui mừng, lại nói mẫu thân nghe, mẫu thân chẳng những không phạt nàng, ngược lại khiển trách ta." Nàng nhẹ nhàng nâng mắt: "Ngươi có biết vì sao không?"

Thượng Quan Mạn hơi ngẩn ra, chợt mỉm cười: "Những chuyện không nên nói không nên làm, nhi thần cần tránh khỏi"

Lúc này Nhu Phi mới cười: "Điện hạ quả thật cực kì thông minh." Bên trong buồng lò sưởi mơ hồ truyền đến tiếng cười, Nhu Phi cười nói: "Ta đi xem một chút." Chỉ đem trà cụ giao cho nàng, đi thẳng vào buồng lò sưởi.

Một hồi gió lạnh, thổi trúng tay áo loạn giương. Bên trong phòng mát mẻ, theo ly sứ nhỏ màu xanh ngọc dọc theo vách tường phiếm ánh sao u lãnh. Trong gió đánh tới bất ngờ có hương bạc hà như có như không. Lưng nàng cứng lại, chỉ cảm thấy một người cao lớn đã ngăn trở ánh sáng sau lưng, bóng nhạt loang lổ khắp mọi nơi.

Nàng đột nhiên nắm chặt ly sứ nhỏ, đầu ngón tay lướt qua, phát ra tiếng vang gió mát, mãnh liệt xoay người lại, chỉ kém đụng vào trong ngực hắn. Hắn duỗi cánh tay đỡ khuỷu tay nàng đang lảo đảo, lòng bàn tay vẫn dày rộng ấm áp, trong lòng nàng lạnh lẽo như đông.

Đột nhiên một cỗ tức giận trào ra, hắn còn muốn gì từ chỗ nàng?

Trên mặt sinh choáng, nàng không dễ dàng phát giác tránh ra lòng bàn tay hắn, đứng ở khoảng cách xa ba bước, lúc này mới ngước mắt nhìn hắn. Mặt đầy ngập tức giận hoá thành tràn đầy vô tội xa lạ. Gió thổi phất váy áo, nâng sợi tóc đen nhánh của nàng, châu sai trên búi tóc tuôn rơi. Nàng giương mặt cong tròn mắt như trăng lên, sạch sẽ như trúc xanh sau cơn mưa, trong mắt xa cách: "Đa tạ Đại nhân."

Hoàn toàn một bộ dáng bèo nước gặp nhau.

Ngoài cửa sổ sương mù ánh xanh và khí nóng bên trong phòng vọt tới một chỗ, lại tạo thành một đoàn màu xanh nhạt quanh người hắn, tràn ngập mi tâm, hốc mắt thâm thúy tròng mắt xanh đậm. Cũng không nhìn ra bất kỳ vẻ mặt gì. Hắn đứng chắp tay, tay trong áo lặng lẽ nắm quyền, sắc mặt thâm trầm. Ánh mắt sắc bén, không buông tha chút tâm tình trên mặt nàng, thanh âm quen thuộc thật nóng ấm, tựa như hàm chứa nụ cười: "Điện hạ vẫn không cẩn thận như vậy."

Trong con ngươi trắng đen rõ ràng của nàng có mấy phần kinh ngạc, điềm tĩnh như lan theo gió mà đứng, trong ánh mắt có chút chần chừ: "Nghe giọng nói Đại nhân... Chúng ta dường như từng quen biết?"

“Từng quen biết?” Hắn cười nghiền ngẫm, nụ cười kia lại tựa hồ như chuồn chuồn lướt nước chợt lóe rồi biến mất, nụ cười dần dần mất, thần sắc trầm xuống.

Nàng cười nhạt giải thích: “Ngày trước ta bị bệnh một hồi, dường như quên một ít chuyện.” Những thứ tuyệt vọng hận não máu chảy đầm đìa kia, một câu nói trôi qua, nhẹ nhàng linh hoạt làm như hoa nở. Nàng lại cười: “Chuyện đã quên rồi, nghĩ lại cũng là những chuyện không quan trọng, nên cũng lười suy nghĩ.”

Nàng mỗi câu nói ra, sắc mặt hắn liền chìm một phần, làm như mây đen cuồn cuộn trong ngày xuân, từ từ gom lại một chỗ, đen dày chất đống chân trời, cho đến sấm sét vang dội.

Kiêu ngạo như hắn, lại bị quên dễ dàng như vậy, hắn có thể nào chịu được đây.

Trong lòng nàng cảm thấy sung sướng, lạnh lùng cười, nụ cười kia lan tràn trái tim, lại thành khổ sở, hốc mắt ê ẩm, nụ cười bên môi dần dần cứng. Nàng vẫn giữ vững nụ cười thoả đáng khom người: “Xin được cáo lui trước.”

Xoay người, nụ cười đọng lại ở trên môi, cuối cùng dần dần biến mất.

~~~~~~

[1] Kiểu tóc ngã ngựa: còn xưng uy đoạ búi tóc, là một loại kiểu tóc của phụ nữ Trung Quốc thời kỳ Ngụy Tấn. Nghe nói là thê tử Tôn Thọ của Lương Ký Đông Hán phát minh.

~~~~~~

http://tieulun.hopto.org

Chương 81: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (7)

Thân thể mãnh liệt bị lôi trở lại, lưng bị va mạnh đến trên góc hẹp của cánh cửa. Chỉ cảm thấy "Ông" một tiếng, đau tê dại, xương trên cổ tay cũng bị bóp nát. Nàng vì đau theo bản năng cong lưng, chỉ thấy vầng sáng chiếu khe hở chật hẹp giữa hai người. Bàn tay của hắn bóp chặt ống tay áo thêu cẩm tú của nàng, làm như nhiều loại hoa nở trên mu bàn tay trắng nõn của hắn, lan tràn nổi gân xanh. Hai mắt xanh thẳm thâm thúy của hắn làm như thú nổi điên, thanh âm bi thương tức giận từ trong hàm răng nặn ra: "Nàng cũng thật can đảm!"

Trong đầu nàng bỗng nhiên thoáng qua hình ảnh hắn hôn xuống gò má trong tuyết trắng, đường chân trời mơ hồ trong bông tuyết. Chỉ thấy đường nét trên mặt hắn, nhìn thật đẹp, dây cung trong lòng bị kéo chặt từng dây một, từ từ chặt. Giống như sau một khắc dây cung đứt âm bật ra. Nàng lại sợ, làm như thiêu thân đụng vào ngọn lửa, từng chút chết đi từng chút mất đi hô hấp.

"Điện hạ..."

Thanh âm mềm ngọt của Nhu Phi cách cua quẹo chuyển đến, trong hành lang khắc hoa mơ hồ có thể thấy được vạt áo của Nhu Phi. Tay hắn dừng lại, nàng lập tức như được đại xá, không chút do dự tránh ra, kéo váy bỏ chạy. Sau lưng yên tĩnh không tiếng động, nàng đột nhiên dừng chân đảo mắt như gặp ma. Trong ánh sáng chiếu ngược rực rỡ hắn vẫn đứng ở đó, trong vầng sáng bụi nhỏ tràn ngập, chỉ phác hoạ đường nét thon dài, góc cạnh buồn tẻ.

Bóng bể thấp thoáng ở mi tâm hắn, hắn vẫn nhìn theo nàng.

Trong lòng sinh đau, hung hăng quay đầu trở lại.

Trở lại buồng lò sưởi lại cũng không thấy hắn vào điện. Chiêu Dương tức giận hỏi thăm hắn đi chỗ nào. Nàng ở một bên nghe, mới biết trong phủ có chuyện khẩn yếu tìm, nên hắn vội chào từ giã với Hoàng đế trở về phủ.

http://tieulun.hopto.org

Chợt cảm thấy không còn hứng thú, Chiêu Dương chỉ muốn trở về điện. Nàng cố gắng ngồi lại một khắc, cũng tìm cớ đi về.

“Đồ con hoang!”

Đầu bị một vật cứng đánh vào, rơi trên mặt, thật đau. Diệu Dương quay đầu đi, chính là một hòn đá cuội trong vườn hoa. Hai lỗ tai của nàng ông ông tác hưởng, nhưng lại nghe mấy tiểu hoàng tử tiểu Đế Cơ cười hì hì mắng nàng: “Đồ con hoang!”

Không biết trên má có sưng lên hay không, có chảy máu hay không, nàng mù quáng nhặt hòn đá lên hung hăng đập tới, quát nói: “Ngươi nói người nào là con hoang!” Thanh âm của nàng nhọn giòn, nghe giống như điên, mấy tiểu hoàng tử Đế Cơ ngẩn ra, chỉ làm mặt quỷ với nàng ở xa xa: “Ngươi chính là con hoang, mẹ ngươi là tiện nhân vụng trộm với người, ngươi là con hoang...”

Trong con ngươi của nàng chứa hận ý bén nhọn, kéo tay áo lớn tiếng đuổi theo: “Ngươi dám can đảm lặp lại lần nữa xem!”

Mấy tiểu hài tử bị dọa cho sợ đến tứ tán, nàng rốt cuộc dáng dấp cao, bắt được một đứa chạy trốn chậm nhất, chồm lên liền bắt được. Đồ bó tóc tróc ra, trên má bị móng tay bén nhọn cào ra vết máu, hoàng tử kia bị dọa cho sợ đến oa oa kêu to, không còn tinh thần sức lực vừa rồi, cuối cùng khóc lên: “Mẫu thân... Mẫu thân...” Hoàng tử Đế Cơ còn lại nhìn xa xa, ai cũng không dám tiến lên.

Một cổ tay trắng nõn nghiêng qua bắt được tay vẫn còn dính vết máu của nàng, Diệu Dương cuồng loạn quay đầu lại: “Cút ——”

“Diệu Dương!” Một tiếng quát chói tai, tựa như gọi nàng từ âm ti trở về.

Lại thấy Thượng Quan Mạn trầm tĩnh nhìn nàng. Đôi mắt như hàn đàm, từng điểm từng điểm lạnh lẽo chảy ra, làm như thông qua ngón tay mảnh khảnh có lực của nàng truyền tới trên thân mình. Một chốc liền ngây dại, sau một khắc ủy khuất tuôn trào, “Oa” một tiếng nhào tới trong ngực nàng: “Lâm Quan tỷ

tỷ!”

“Không sao rồi.”

Nàng giơ tay lên phủ đến trên thân nàng ấy, vỗ nhè nhẹ, chỉ cảm thấy đầu vai Diệu Dương run như lá rụng tuôn rơi ở trong lòng mình. Trong mắt nàng có vài tia hoảng hốt. Diệu Dương như vậy, giống như mình năm đó, giống như nghe được nhục mạ ngày xưa cứ quanh quẩn bên tai. Vật cứng đánh tới, trên trán, trên má, trên vai, thật đau. Nàng lại chỉ có hận giận, gắt gao cắn răng đuổi theo, bắt được liền đánh, cũng không nhớ là hoàng tử nào bị đánh rơi mấy cái răng, trên mặt lẫn lộn máu cùng nước mắt cầu xin nàng tha thứ... Nàng lườm tiểu hoàng tử thút thít từ dưới đất bò dậy một cái. Bất quá trên mặt bị trầy, cũng không có gì đáng ngại, tiểu hoàng tử kia gạt lệ vừa chạy vừa quay đầu lại kêu: “Ngươi chờ đó, ta đi tìm phụ hoàng giáo huấn các ngươi!”

Diệu Dương khóc đủ rồi mới biết sợ, gạt lệ nói: “Lâm Quan tỷ tỷ làm sao bây giờ, hắn đến chỗ phụ hoàng tố cáo.”

Thượng Quan Mạn không khỏi bật cười: “Muội còn biết sợ...” Ánh mắt đọng lại trên má nàng bỗng nhiên lạnh lên. Diệu Dương mới cảm giác được đau, giơ tay lên phất một cái, nguyên là bị sưng lên. Ánh mắt Thượng Quan Mạn ấm dần. Nhất định là vô cùng đau, đau đến thấm vào lòng, nàng hiểu... Bỗng dưng nắm chặt Diệu Dương, tiếng nói vang vang: “Diệu Dương, muội phải nhớ, sẽ có một ngày những nỗi đau này, đều phải trả lại từng cái.”

Ban thưởng của Chiêu Dương, nàng cũng sẽ không quên.

Qua không tới một khắc, liền có nội thị tới truyền các nàng. Cố Sung Viện hoảng loạn, nắm tay hai người chậm chạp không chịu buông ra. Thượng Quan Mạn khuyên lơn hồi lâu bà mới để cho các nàng đi.

Diệu Dương vẫn nắm chặt tay nàng không thả, nàng nghiêng đầu an ủi, tới cung Càn Khôn, đúng lúc mặt trời chiều ngã về tây. Ánh nắng chiều quanh co khúc khuỷu che nửa bầu trời, một nam tử cùng nội thị ra điện. Diệu Dương nhờ vầng sáng khó khăn dòm mặt mũi người nọ, trong khoé mắt lại thấy áo dài gấm vóc đính lông vũ có hoa văn xanh hoa lệ, lông vũ theo bước chân rung động, ánh sáng lấp lánh như nước sáng ngọc rực rỡ.

Cũng chỉ trong một chớp mắt, liền ngửi thấy mùi hương nồng vô cùng đánh vào mặt, mắt nhìn thẳng người gặp thoáng qua.

Diệu Dương "Xì" bật cười: "Người nọ là ai, mặc như chim khổng tước, ai, tỷ tỷ hắn nhìn chúng ta vài lần..." Nàng giận cười: "muội còn có thời gian đi xem người bên cạnh, có thể thấy được cũng không phải là sợ lắm." Diệu dương nghe vậy, lại suy nhược cúi đầu xuống.

Hoàng đế cũng vẫn triệu kiến ở trong buồng lò sưởi. Long bào vàng sáng thêu rồng cưỡi mây, mặt không có vẻ nhịn. Hoàng hậu mang ý cười ngồi một bên. Đầu dưới là Tạ Quý Phi và Nhu Phi theo thứ tự bày ra. Xuống nữa là Lương Chiêu Nghi đứng đầu trong chín tấn (các phong hiệu dành cho những người thấp hơn phi), bên người bà là tiểu hoàng tử mang thương tích trên mặt. Hai người vào điện, vạn con mắt đâm tới, sói ác thèm muốn xen lẫn một chỗ, như mũi nhọn ở lưng. Diệu Dương không nhịn được co rụt thân thể lại.

Thượng Quan Mạn sắc mặt không đổi mang theo Diệu Dương làm lễ ra mắt.

Tiểu hoàng tử oa khóc ra thành tiếng, hung tợn chỉ trích: "Phụ hoàng, chính là nó đả thương nhi thần."

Hoàng đế mạnh liếc một cái, tiểu hoàng tử bỗng nhiên không lên tiếng. Ánh mắt Hoàng đế chậm rãi lướt qua trên mặt hai người, cuối cùng dừng ở trên má trái sưng lên thật cao của Diệu Dương, cau mày: "Chuyện là thế nào, Diệu nhi?"

Lương Chiêu Nghi giành mở miệng: "Quan gia, là thập thất Điện hạ đánh bắt Lục nhi trước."

Hoàng đế liếc xéo: "Trẫm đang hỏi nàng sao?" Lương Chiêu Nghi cả kinh vội run run cúi đầu.

Diệu Dương vừa kinh vừa giận lại hoảng sợ, nhất thời hóa thành tràn đầy ủy khuất: "Tại hắn mắng con... Mắng con..." Giọt lệ lớn từ trên má lăn xuống, gắt gao cắn môi không nói.

Ánh mắt Hoàng đế trầm xuống: “Hắn mắng ngươi cái gì?”

Diệu Dương cắn môi không nói. Lương Chiêu Nghi không nhịn được lại chen miệng: “Quan gia, Lục nhi luôn luôn khéo léo hiểu chuyện, ngay cả con kiến cũng không dám giết, như thế nào xuất khẩu đả thương người... “ Hoàng đế không kiên nhẫn cau mày. Lương Chiêu Nghi không cam lòng lui người về, Hoàng đế mới nói:

“Mạn nhi, con nói đi.”

Thượng Quan Mạn cúi đầu thật sâu: “Nhi thần không dám nói.”

Hoàng hậu nghe vậy cau mày: “Hồ nháo, phụ hoàng ngươi ở chỗ này làm chủ, ngươi có cái gì không dám nói.”

Thượng Quan Mạn kính cẩn trả lời: “Hồi mẫu hậu, lời nhị thập (hai mươi) đệ dám nói, nhi thần cũng không dám nói.”

Lương Chiêu Nghi hừ nói: “Ngươi đã biết hoàng tử tôn quý hơn Đế Cơ, liền sớm nên nhận tội đi, quan gia cũng sẽ phạt nhẹ.” Người nói vô tâm, người nghe có ý, lời vừa nói ra, sắc mặt Hoàng hậu và Tạ Quý Phi đều trầm xuống.

Thượng Quan Mạn lại xoay mặt mỉm cười với nhị thập hoàng tử: “Nhị thập đệ ngươi nghe rồi đó, lời này ta nói không được, ngươi nói thì có thể, nói cho phụ hoàng đi, ngươi nói Diệu Dương tỷ tỷ cái gì?”

Giọng nói của nàng mềm mại như gió nhẹ quất vào mặt, nghe vào trong tai cực kỳ thoải mái. Nhị thập hoàng tử thấy nàng dung nhan xinh đẹp, nở nụ cười như hoa quỳnh vừa nở, cảm giác trong điện thoáng chốc đốt sáng. Lương Chiêu Nghi vội bưng bít đôi môi hắn đã không còn kịp nữa. Nhị thập hoàng tử ngẩn ngơ, lắp bắp nói: “Dã hài tử.”

Dứt lời, mọi người trong phòng đều đổi sắc mặt.

Hoàng đế một hồi lâu không động, cười lạnh ha ha mấy tiếng, đột nhiên phất rơi bút nghiên mực trong buồng lò sưởi, tiếng bể tan tành đụng vào trái tim, mọi người hoảng sợ quỳ đầy đất.

http://tieulun.hopto.org

“Tốt, rất tốt, đúng là nhi tử tốt phi tử tốt của trẫm! Xem ra trẫm để cho Lục nhi ở bên cạnh ngươi quá lâu.”

Lương Chiêu Nghi gắt gao bắt hai vai non nớt của nhị thập hoàng tử, sợ bị người đoạt đi: “Quan gia, không phải vậy, nó không phải nói cái này, là...” Nàng tìm kiếm ở đám người, trông thấy Thượng Quan Mạn: “Là thập nhị Điện hạ kéo Lục nhi của chúng ta mà, quan gia...”

Hoàng đế nặng nề vỗ bàn: “Chuyện này quan hệ gì với Mạn nhi chứ, nếu ngươi không nói loạn ở bên tai nó trước, nó có thể nói ra những lời này sao, có mẹ như thế, đúng là làm dơ huyết mạch hoàng gia.” Hắn lại lười phải liếc nhìn bà một cái: “Bây đâu, nhốt Lương Chiêu Nghi vào lãnh cung, nhị thập hoàng tử đưa đến dưới gối Nhu Phi.”

Nội thị tuân lệnh mạnh mẽ kéo nhị thập hoàng tử đi. Lương Chiêu Nghi bỗng nhiên thét chói tai: “Hoàng thượng... Lục nhi...” Bổ nhào người đến muốn ôm nhị thập hoàng tử, lại có nội thị tuôn qua, kìm hai tay bà ở sau lưng. Lương Chiêu Nghi hết sức giãy giụa, đã sớm tóc tai bù xù, năm ngón tay đưa về phía nhị thập hoàng tử kêu đến tê tâm liệt phế: “Lục nhi...”

Lương Chiêu Nghi bị tầng tầng nội thị áp giải đi xuống, nhị thập hoàng tử hốt hoảng đuổi theo: “Mẫu thân! Mẫu thân!”

Hoàng đế phiền não quay đầu: “Mang nhị thập hoàng tử đến Quan Tuy cung của Nhu Phi.”

Mọi người câm như hến cáo lui, trái tim khiếp sợ đối với phản ứng của Hoàng đế. Hà Hoàng hậu và Tạ Quý Phi đều không nghĩ đến, ông lại vì thế mà nhốt Lương Chiêu Nghi vào lãnh cung. Thái độ của Hoàng đế đối với Diệu Dương đã sáng tỏ, Thượng Quan Mạn mỉm cười trong lòng, nàng cuối cùng không có cô phụ chờ đợi của Diệu Dương.

Diệu Dương cũng tựa như đoán được, bất kể thương tích trong người, cười hì hì nhảy cẫng lên. Xuyên qua đường cung thật dài, nàng bước đi nhẹ nhàng cả đường, bỏ Thượng Quan Mạn rơi cực xa, quay đầu xa xa ngoắc nàng: “Tỷ tỷ, nhanh lên một chút.”

Nàng vẫn không đi lại giống nai con như Diệu Dương, từng bước chập chờn, giống như đã thành thói quen, đôi môi Diệu Dương giận trách: “Tỷ tỷ chậm quá.” Thẳng xoay người đi nhanh, thấp thoáng trong cung khuyết lầu nhiều, lan can cẩm thạch, thân ảnh kia đã không nhìn thấy nữa.

Thượng Quan Mạn cũng không vội vã đuổi theo, một mình kéo váy đi lên. Trong gió hoa mai như sợi, váy dài đón gió, thổi lên búi tóc run rẩy. Trong tường đỏ mái đỏ lan can xanh, người đẹp mặc cung trang từng bước sinh hoa sen, ảnh nghê thường tươi đẹp, ngọc bội đinh đang. Một người tựa vào lan can mỉm cười: “Người Trung Nguyên các ngươi đều nói, trước ngực như tuyết mặt như sen khuyên tai vòng vàng xào xạc, thì ra là như thế.”

Từ tuy tươi đẹp nhưng ngữ điệu dơ bẩn lọt vào tai, nàng cau mày thật sâu, bước nhanh đi. Người nọ chỉ đuổi theo nàng ở sau lưng: “Hở, tiểu nương tử sao ngươi không để ý tới ta.” Nàng làm sao bì kịp được bước chân của nam tử, người nọ chỉ mấy bước đã vượt đến bên người nàng, lại bắt tay áo nàng. Nàng giận tím mặt, nghiêng mặt chỉ thấy nơi vạt áo hắn đính đầy lông chim phượng như kim cương, hoa lệ như sao, đâm hai mắt đau xót, trong lòng giật mình, ra là hắn. Người nọ lại nâng một luồng tóc đen của nàng thả vào mũi, khẽ ngửi: “Thật là thơm —”

http://tieulun.hopto.org

Chương 82: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (8)

Người này mặc quần áo đắt tiền, hành vi lại không khác gì tên háo sắt. Nàng thẹn quá thành giận, phất tay áo lui người, tóc đen tán lạc trong lòng bàn tay hắn. Hắn ngược lại mừng rỡ, thèm thuồng quan sát nàng: "Tính tình cay cú, thật hợp khẩu vị của ta."

Nàng mặt lạnh liền đi, trong khoảnh khắc ánh mắt quét qua khuôn mặt hắn lại hơi ngẩn ra.

Người này cũng là một bộ dáng cực đẹp, tóc mai như dao cắt, mày như núi xa. Quan trọng là, mắt màu lam, hắn cũng có đôi mắt màu lam.

Người nọ lại tiến lên ngăn đường đi của nàng, một đôi mắt phong lưu đào hoa nhìn nàng như sói tìm được vật ngon mới mẻ, tham lam, làm như sau một khắc sẽ nhào lên. Giọng nói của hắn trêu chọc: "Từng nghe nói Chiêu Dương Công chúa là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, hôm nay vừa gặp, quả danh bất hư truyền." Hắn hà hơi bên tai nàng như lan, giọng nói mềm mềm phất qua vành tai tuyết trắng: "Đệ đệ kia của ta có cái gì tốt đâu, không bằng nàng theo ta đi, ngày sau ta kế vị làm vua, nàng chính là vương hậu của ta." Đầu ngón tay hắn chậm rãi chạm đầu vai của nàng, nhẹ nhàng ma sát, cách xiêm áo, rõ ràng cảm xúc dục vọng trong mắt hắn. Nàng không nhúc nhích, mặc đầu ngón tay hắn quấn lên như rắn, trong lòng chỉ có chán ghét. Nơi đó có nửa phần rung động khi bị Hách Liên Du đụng chạm, tuy có mấy phần giống nhau, nhưng cũng không phải là hắn.

Phẫn nộ, không cam lòng cùng nhau xông tới, lẽ nào chỉ có hắn.

Lạnh lùng phất tay hắn ra, sóng mắt lưu chuyển, nàng cười: "Đáng tiếc, ngươi không phải là hắn."

Người nọ ngẩn ra.

Sau lưng bỗng nhiên truyền tới một giọng nói trầm thấp: "Nhị Điện hạ, thuộc hạ đưa ngài trở về dịch quán." Nàng nhận ra thanh âm này, nghĩ đến ra là

người của hắn, không trách được người này giống hắn như vậy. Nguyên lai là Hách Liên Khánh Nhị hoàng tử Cổ Hạ quốc. Hách Liên Khánh kia không rảnh bận tâm nàng, chỉ cả giận nói: "Ngươi chỉ là một nô tài hạ tiện có tư cách gì đưa ta, gọi hắn." Thượng Quan Mạn thoát thân rời đi.

Chỉ nghe thanh âm Thanh Thuỵ thường thường, không chứa nửa phần tâm tình: "Điện hạ mời."

"Bản điện không trở về, một dã chủng do tiện nhân sinh ra như hắn cũng dám quản ta sao."

"Nhị Điện hạ không trở về cùng thuộc hạ, thuộc hạ cũng biết Nhị Điện hạ đã làm gì rồi. Nhị Điện hạ đùa giỡn Đế Cơ, nếu hai nước sinh chiến sự, cho dù Đại vương mặc cho sai lầm, họa cũng không tới trên đầu Điện hạ chúng ta, chỉ sợ đến lúc đó Đại vương cũng khó mà che chở Nhị Điện hạ." Thanh Thuỵ mặt không chút thay đổi chắp tay: "Thuộc hạ cáo từ." Xoay người đi.

Hách Liên Khánh vội gọi hắn lại: "Ngươi... Ngươi chờ một chút."

Thanh Thuỵ xoay người lại, trong mắt chẳng xao sóng nước: "Có chuyện gì vậy Điện hạ?"

Hách Liên Khánh ho khan một tiếng, ánh mắt lóe lên, không thèm để ý nói: "Bản điện đói bụng, ngươi dẫn đường đi."

"Vâng

Đảo mắt chỉ thấy tại cung khuyết lan can bạch ngọc, một người áo lam đứng chắp tay, cách bậc thềm ngọc ánh mắt sắc bén thâm thúy bắn tới.

Hách Liên Khánh không nhịn được cười lạnh một tiếng.

Trong dịch quán gấm đỏ rải đất, rèm nhẹ màn mỏng, lò hương khắc hoa mạ vàng. Trên bàn tử đàn để nghiên mực bằng đá đỏ, khói tùng, xạ hương, dây mây vàng, sừng tê giác, băng phiến. Trên giấy Tuyên Thành dùng mực thượng hạng từ trân châu tạo thành sinh động vẽ ra một cô gái, mắt hạnh má đào, xinh đẹp như hoa. Rõ ràng là gương mặt Thượng Quan Mạn, lại thấy hai

vú loã lồ, mị nhãn như tơ, làm ra tư thái mắc cỡ... Hách Liên Khánh vẽ thật cao hứng, bỗng nhiên một bàn tay nghiêng thăm dò qua, đoạt mỹ nhân kia ra từ dưới ngòi bút.

Hách Liên Khánh giận dữ, xoay mặt trách mắng: "Thật là to gan, nô tài hạ tiện nào dám can đảm..."

Giấy Tuyên Thành sáng trắng bị vò thành một cục, ném vào trong chậu than người hầu bưng tới. Ngọn lửa nhô lên, trong nháy mắt hồn bay phách tán. Đầu sỏ Hách Liên Du thì sắc mặt âm trầm chắp tay đứng ở bên cạnh bàn.

Hách Liên Khánh ngược lại cười: "Thế nào, mất hứng? Khó được khó được, trước kia giành vật của ngươi thế nào ngươi cũng đều đưa ra mặt gỗ. Hôm nay cánh cứng cáp rồi, cũng dám không nể mặt ta." Hắn đột nhiên níu áo Hách Liên Du, lại gần nói: "Ngươi nghe kỹ cho ta, tiểu mỹ nhân Chiêu Dương kia ta đã xem trúng. Ngươi dù muốn cho cũng phải nhường, không muốn cho cũng phải nhường."

Hách Liên Du mỉm cười nhướng mày, cổ tay dùng sức. Hách Liên Khánh đau kêu một tiếng, vội buông ra, lui về phía sau mấy bước nhìn cổ tay mình, đột nhiên đen đi. Đang muốn tức mắng to, Hách Liên Du không để ý sửa lại cổ áo, đạm nói: "Nếu ngươi muốn Chiêu Dương, ta cho ngươi là được."

Hách Liên Khánh không nghĩ đến dễ dàng như vậy, một trời một vực với thái độ thiêu huỷ giấy Tuyên Thành vừa rồi. Hắn chỉ cho là trong đó có tâm tư khác, thích thú cong lên một nụ cười rất bỉ ổi: "Ngươi đừng quên, đàn ông Cổ Hạ quốc có thể lấy vợ của cha, nếu ngươi làm gì mờ ám ở trong, ta sẽ khiến cho tiện nhân kia..."

Chỉ cảm thấy gió lạnh đánh tới, Hách Liên Du chắp tay đứng ở trong ánh sáng lạnh sáng trắng, ngược ánh sáng chỉ thấy màu lam chuyển đậm, thanh âm của hắn rét lạnh giống như thú: "Chỉ sợ ngươi không đợi được tới ngày đó."

Cửa đột nhiên vọt tới hai đội hộ vệ, mọi người hung thần ác sát, cầm binh khí trong tay. Hàn đao thu cầu vồng, từ đó thấy đao quang kiếm ảnh bên trong phòng. Hách Liên Khánh nhất thời luống cuống: "Hách Liên Du, ngươi

dám!”

Hách Liên Du hờ hững phất tay áo ra phòng: “Đây là lễ ra mắt của ta, nhị ca hảo hảo hưởng thụ đi.”

Không đến một khắc, bên trong phòng tiếng kêu gào khóc thảm thiết điếc tai.

Đêm khuya, người trong Càn Khôn Điện đến, đồng ý Thượng Quan Mạn mang theo Diệu Dương đi thăm Ngô Sung Viện.

Trong thiên lao âm trầm ươn ướt cô đơn, mùi vị mục nát gay mũi. Hai người đội mũ màu đen do nội thị chuẩn bị đi vào bên trong. Bước chân không tiếng động, lại giật mình vì tiếng hô buồn bã trong thiên lao. Sau song sắt, hai bên lối đi lộ ra một đôi tay trải rộng vết thương dữ tợn, khô cằn như bắt được một tia hi vọng cuối cùng. Diệu Dương đột nhiên khiếp đảm, bắt tay áo Thượng Quan Mạn nhỏ giọng mở miệng: “Tỷ... Tỷ tỷ. Người vào trước đi.”

Mắt thấy gần ngay trước mắt, càng đến gần càng đáng sợ, Thượng Quan Mạn cũng không hỏi, chỉ dặn dò nội thị hảo hảo chiếu cố.

Khoá sắt trên cửa leng keng vang dội, nội thị dẫn nàng tới cuối phòng giam, rồi không tiếng động thi lễ, lánh ở một góc xa xa. Trong thiên lao cũng không thấy ánh sáng, trên tường có một ngọn đèn dầu, từ ánh sáng nhạt có thể thấy một thân ảnh gầy yếu mặc đồ tù trắng thuần lẳng lặng cuộn trong góc tường lạnh lẽo rêu xanh sau song sắt. Hai tròng mắt thẫn thờ ngắm nhìn bức tường rêu xanh đối diện, thần hồn giống như đã ở ngoài ngàn dặm.

Nàng nhẹ nhàng kêu: “Sung Viện.”

Thân ảnh kia cũng không nhúc nhích, nàng lại nói: “Sung Viện, người nhìn ta đi, ta là Lâm Quan, hôm nay ta mang Diệu nhi tới thăm người.”

Nghe được “Diệu nhi” thân thể Ngô Sung Viện sợ hãi động đậy, ngẩng mặt. Hai tròng mắt trống rỗng nhìn về phương hướng chỗ nàng, khàn khàn nói: “Diệu nhi, Diệu nhi của ta!”

Thượng Quan Mạn kinh ngạc nhìn chăm chú hai tròng mắt bà. Đôi con ngươi

ảm đạm không ánh sáng, trong lòng trầm xuống từng tia một, hẳn là khóc đến mù rồi. Nói thật nhỏ: "Dạ, người cẩn thận nghe thanh âm của ta, Lâm Quan nữ nhi của Cố Sung Viện giờ ở Thù Ly cung. Ta không lừa người, nàng đang ở bên ngoài..."

"Không, đừng cho nó vào đây." Ngô Sung Viện kinh hãi lắc đầu, khóe mắt rỉ ra giọt lệ lớn: "Không thể để nó nhìn thấy dáng vẻ của ta bây giờ."

Thượng Quan Mạn ngồi xổm người xuống ôn nhu khuyên lơn: "Người chẳng lẽ không muốn gặp nàng một lần sao?" Nhìn xung quanh không một bóng người, nàng giảm thấp thanh âm nói: "Ông ấy dần dần sủng ái ta, ta sẽ chọn thời cơ nói chuyện của người, vì Diệu Dương, người phải kiên trì lên."

Ngô Sung Viện nghe vậy chậm rãi lắc đầu: "Ngươi bây giờ thế cô sức yếu, ngươi không đấu lại bà ta đâu."

Ngô Sung Viện nghiêng tai nghe ngóng, vội bước nhanh lấn đến gần. Năm ngón tay xuyên qua song sắt nguội lạnh đem một vật nhét vào trong tay nàng. Đốt ngón tay tái nhợt như cành khô bóp chặt bàn tay tươi tắn của nàng. Thượng Quan Mạn thất thần chốc lát. Từ lúc nào, Ngô Sung Viện bà đã không phải là da thịt như ngọc. Lại nghe Ngô Sung Viện vội vàng dặn dò: "Đem cái này giao cho ông ấy."

Vật trong lòng bàn tay màu máu đầm đìa, mùi tanh nồng xông vào mũi. Bà đã cắn nát đầu ngón tay, kéo váy lấy máu thay mực mà viết nên. Trong lòng Thượng Quan Mạn bỗng nhiên đau nhói: "Sung Viện, người đây là..." Muốn dùng cái chết minh oan sao?

Nàng vội vàng xoay mặt: "Không được đâu."

Gương mặt Ngô Sung Viện trắng bệch như tờ giấy: "Chỉ có như vậy ông ấy mới có thể đối đãi Diệu nhi của ta thật tốt. Điện hạ, ngươi nhất định phải giúp ta." Nàng chậm rãi trợt người xuống, bò lổm ngổm nặng nề dập đầu trên mặt đất: "Ngươi nhất định phải giúp ta!"

Tần quỳ lạy Đế Cơ, tam cương ngũ thường đã loạn rồi. Nàng cuống quít lắc mình, thanh âm cứng lại: "Sung Viện ——"

Thượng Quan Mạn được nội thị dẫn không tiếng động dời bước ra ngoài. Diệu Dương cẩn thận nghênh đón: "Tỷ tỷ, mẫu thân bà... bà..." Nàng lại không dám nhìn Diệu Dương, chẳng qua là dặn dò, "Dùng vải đen che kín cửa tù, để cho Điện hạ ở bên ngoài nói chuyện với Sung Viện là được rồi."

Nội thị đáp vânng.

Diệu Dương kinh nghi: "Che kín, sao lại muốn che kín?"

Nàng nhẹ nhàng đè lại trên vai nàng: "Đi đi."

Một khắc, nàng thẩn thờ đứng đợi một khắc. Song sắt vẫn có cánh tay gầy trơ xương lộ ra, lan can kia giống như ngăn cách giữa sự sống hay cái chết. Nàng không cam lòng chờ tử vong lại tới, yên lặng chờ đợi, bất lực chờ đợi một sinh mạng sắp trôi qua.

Diệu Dương khóc thở không ra hơi được nội thị đỡ lảo đảo đi trở ra. Chợt nghe một tiếng hô lên trong ngục, thanh âm lanh lảnh của nội thị hốt hoảng vang ở trong lao ngục âm u: "Ngô Sung Viện chết rồi ——" vĩ âm thật dài như gió, rót đến hai gò má rét run.

Diệu Dương nghe vậy, chớp mắt, ngất đi. Thượng Quan Mạn tiến lên giành một bước nâng thân thể nhỏ yếu của nàng.

Diệu Dương còn nhỏ như vậy, vẫn còn ở độ tuổi ngây thơ thuần khiết, lại gặp phải đau đớn người thân ly biệt, thương tiếc dùng áo choàng che tốt cho Diệu Dương. Trong lòng nàng có vài tia may mắn, thật may là, Cố Sung Viện vẫn còn sống, nàng cũng vẫn còn sống.

Hồi lâu, Thượng Quan Mạn mới giao người cho nội thị hầu hạ ở bên: "Đưa Điện hạ trở về."

Nội thị nhanh chóng mang kiệu đến, nàng thấp giọng dặn dò: "Cẩn thận chút."

Nội thị vội cười: "Điện hạ yên tâm."

Đêm rét thâm trầm, ép tới trong lòng người uất ức khó tả. Váy dài uốn lượn xẹt qua cung cấm, nàng bước nhanh vào điện. Vừa vào điện liền bổ nhào quỳ đến trên đất, hai tay dâng huyết thư lướt qua đỉnh đầu, cúi đầu thật sâu. Nàng không thể để cho bà chết đi vô ích.

Hốc mắt dần dần ướt, nàng nghẹn ngào kêu: "Phụ hoàng..."

Hoàng đế vốn ở dưới đèn xem tấu chương, thấy bộ dáng này của nàng không khỏi mỉm cười: "Thế nào..." Ánh mắt đọng lại trên huyết thư xếp lại của nàng, nụ cười dần dần tắt, Tào Đức vâng một tiếng dâng lên.

Cỏ bồ mọc trong đầm
Lá ấy sao xen đầy
Ví có làm nhân nghĩa
Không bằng thiếp tự hay
Miệng người chẩy sắt thép
Khiến chàng xa chân mây
Nhớ khi chàng li biệt
Một mình oán hận đầy
Hình dáng chàng tưởng đến
Lòng dạ trĩu đắng cay
Nhớ chàng luôn buồn thương
Giấc ngủ đêm không đến
Đừng vì chuyện tài hoa
Quên thứ mình quý mến
Đừng vì thịt cá rẻ
Mà quên tỏi với hành
Đừng vì đay tơ mềm
Mà quên gianh với cói
Bước ra lại khổ sầu
Bước vào càng thêm khổ
Biên ải nhiều gió buốt
Cỏ cây sao rậm rì
Đi lính mà vui được
Tuổi thọ dài ngàn thâu.[1]

Những câu thơ đây chân tình, chữ chữ đều do máu lệ đúc thành.

Hoàng đế khẽ thất thần: "Lần đầu tiên trẫm gặp nàng, nàng ở trong đám người ngây thơ cười với trẫm, thật linh động khả ái, tựa như Diệu nhi... Không nghĩ tới nàng cũng thật quật cường."

Giai nhân hương tiêu ngọc vẫn, cũng chỉ đổi lấy một câu "Quật cường" của ông. Cũng được, bất kể là gì, chỉ cần nhớ tới là tốt rồi. Nỗi nhớ đó sẽ nảy mầm trong lòng ông, chỉ cần có người cần cù thật thà đổ vào, tổng sẽ lớn thành đại thụ che trời.

Nàng ở dưới đèn rơi lệ không ngừng, điềm đạm đáng yêu. Hoàng đế nhìn nàng động dung: "Con và Diệu nhi thường tâm sự với nhau, thay trẫm khuyên nhủ nó."

Mặt Thượng Quan Mạn có vẻ buồn: "Nhi thần không chỉ vì Diệu nhi, còn là vì phụ hoàng. Phụ hoàng không thể khóc, nhi thần liền thay phụ hoàng khóc." Hoàng đế nghe vậy ánh mắt khẽ nhúc nhích, ánh đèn dựa theo mặt của ông, ánh mắt tan mất mấy phần thâm thúy thanh duệ, có phần hoảng hốt. Nàng ngẩng mặt, con ngươi nén lệ đẹp như sóng thu: "Nhi thần thiết nghĩ, phụ hoàng là nhân trung chi long, không ai bằng. Nếu là nhi thần, gả cho phụ hoàng, sao còn có thể nhìn nam tử khác một cái."

Hoàng đế nghe vậy không khỏi cười, tảng âm trầm thấp: "Nào có ai khen phụ thân của mình như vậy." Khom người tự mình đỡ nàng, nàng đưa mắt lên nhìn trộm dò xét thần sắc ông, ông nhíu chân mày như có điều suy nghĩ. Nàng biết Ngô Sung Viện chết đi, tiểu hoàng tử vừa sinh ra liền chết non, đã tạo thành một nút thắt trong lòng Hoàng đế. Chân tướng giờ đã không quan trọng, chỉ cần Hoàng đế có lòng nghi ngờ, đây cũng sẽ là nút thắt Hà Hoàng hậu không cách nào gỡ ra, cho đến một ngày trở thành kiếm bén uy hiếp bà.

Nàng muốn dùng thanh kiếm kia, thẳng tắp cắm vào trái tim Hà Hoàng hậu.

Từ ngày đó, Hoàng đế đối với nàng càng thêm thân thiết.

Cống vật mùa xuân năm trước chỉ mang đến Phượng Tê cung, năm nay lại chia ba phần hướng đến Phượng Tê cung, Quan Tuy cung của Nhu Phi, Thù

Ly cung của Cố Sung Viện. Sau đó, Phượng Tê cung lại phát ra cung khác.

Đến một ngày, chính là sinh nhật của Thượng Quan Mạn, so sánh với vắng lạnh năm trước, lần này lại náo nhiệt vô cùng. Cửa điện Thù Ly cung như chợ, tất cả phi tần Đế Cơ đều tặng lễ. Lễ vật nhiều, trong điện không chứa hết, chỉ đành phải dọn ra một gian phòng bên để cất lễ vật. Diệu Dương bởi vì Ngô Sung Viện chết vẫn buồn bực không vui, cũng nhờ vậy mà khiến nàng cười một tiếng. Hoàng đế cho gánh hát lên đài hiến hát, Thù Ly cung lại chật hẹp, đặc biệt hạ chỉ dời đến Lê Viên, tất cả đều có Cố Sung Viện và Nhu Phi lo liệu.

Cung nhân từ cuộc sống trong cung đã trở nên bén nhọn, nhận thấy việc lần này không giao về Hoàng hậu, chỉ giao quyền cho Nhu Phi và Cố Sung Viện, nhất thời lôi kéo đến nịnh bợ, náo nhiệt cỡ nào.

Cố Sung Viện nhất thời cũng bận rộn, huống chi là vì nữ nhi nhà mình, hiển nhiên càng tất bật, trên mặt thấy nụ cười nhiều. La cô mỗi lần nhìn thấy, cũng cực kỳ cao hứng. Chỉ là chuyện gánh hát, Thượng Quan Mạn nói bên ngoài cung lời hát mới mẻ, hớn hở đề nghị. Hoàng đế cũng đồng ý, lập tức dán thông báo, cho Lâm Quan Đế Cơ tự mình tuyển chọn. Sau có cung nhân tiến cử một gánh hát danh tiếng lẫy lừng ở trong thành. Ngày hôm đó, liền tuyên thủ lĩnh gánh hát vào cung.

Trong điện kéo xuống bức rèm che từ vạn viên thuỷ tinh gắn thành, trong màn ánh lên thân ảnh uyển chuyển. Thủ lĩnh gánh hát nín thở vào điện, bò lổm ngổm trên mặt đất, run run rẩy rẩy dập đầu, gã sai vặt bên người hắn cũng theo.

Thủ lĩnh gánh hát trình lên bài hát, do nội thị đưa tới Thù Nhi hầu hạ bên màn, lúc sau Thù Nhi trình lên.

Thượng Quan Mạn không sợ hãi đảo danh mục. Dưới bức rèm châu có gắn chuông đồng, lúc có gió thổi, gió mát vang dội, âm thanh đing đang bên tai. Rèm bị động lưu quang như nước, lắc đến mặt mày gã sai vặt kia. Gã sai vặt kia cũng thật thu hút, đôi mắt đẹp hẹp dài, như có ánh sáng rực rỡ, môi mỏng hơi cong, vẫn xinh đẹp giống như lần mới gặp gỡ.

http://tieulun.hopto.org

Thượng Quan Mạn không khỏi mỉm cười, tùy ý đem bản nhạc giao cho Thù Nhi, nói: “Ca khúc này ta chưa từng nghe qua, có thể giảng giải cho ta hay không?.”

Thủ lĩnh gánh hát đang muốn đáp lời, nàng tựa như thay đổi chủ ý, nói: “Thôi, ta mệt mỏi, lúc sau ngươi tìm người tới giảng giải với ta đi.” Thủ lĩnh gánh nhất thời phản ứng không kịp, nghĩ không biết nên phái ai tới. Thượng Quan Mạn hơi cau mày: “Tìm người cũng mất thời gian như vậy.” Quét mắt một vòng bên người hắn: “Vậy gọi hắn đi.”

Thủ lĩnh gánh hát càng mơ hồ, đợi nội thị quát mạnh một tiếng: “Còn không tạ ơn!” Hắn mới cuống quít dập đầu: “Dạ, vâng”

~~~
~~~

Tưởng kiến quân nhan sắc,
Cảm kết thương tâm tỳ.
Niệm quân thường khổ bi,
Dạ dạ bất năng mị.
Mạc dĩ hiền hào cố,
Quyên khí tố sở ái.
Mạc dĩ ngư nhục tiện,
Quyên khí thông dữ giới.
Mạc dĩ ma tỷ tiện,
Quyên khí gian dữ khoái.
Xuất diệc phục sầu khổ,
Nhập diệc cánh khổ sầu.
Biên địa đa bi phong,
Thụ mộc hà ống ống.
Tòng quân trí độc lạc,
Diên niên thọ thiên thu.

Bản dịch ở trên có tên là Đi trên bờ đầm. Người dịch là Bùi Hạnh Cẩn.

http://tieulun.hopto.org

Chương 83: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (9)

Cây hoa thấp thoáng, trông thấy tủ kệ bày ngọc đẹp bên trong cửa sổ, trong sảnh bày bình sứ trắng cao hai thước, vẽ mấy con cá chép tranh ăn, bên trong bình là hoa sen gợn sóng.

Thù Nhi ở nơi cửa bẩm tấu: "Điện hạ, gã sai vặt kia tới."

Thượng Quan Mạn đứng ở bên bình mỉm cười: "Đưa vào đi."

Cửa khép mở một tiếng, có người đạp ánh sáng trong trẻo đi vào, lấy lễ lễ bái: "Phản Ảnh ra mắt Điện hạ."

Thù Nhi lĩnh mệnh lui ra, bên trong phòng không còn người ngoài, Thượng Quan Mạn nói: "Đứng dậy đi, không cần để ý những nghi thức xã giao này."

Phản Ảnh đứng dậy, ngước mắt nhìn nàng, một đôi con ngươi hẹp dài chảy màu, ánh mắt cũng không đổi.

Thượng Quan Mạn hạ thấp giọng: "Gặp được Hồng Phi chưa, hắn như thế nào?"

Phản Ảnh nói: "Đã đưa rất nhiều ngân lượng vào, nhưng vẫn không gặp được người. Tiểu nhân hoài nghi phía trên có người áp chế chuyện này." Hắn dừng một chút, ngón trỏ chỉ chỉ ánh mắt: "Có thể là vị kia."

Thượng Quan Mạn nhẹ nhàng than thở, mắt màu lam, Hách Liên Du... Sao?

"Ngươi đi xuống trước đi, có động tĩnh gì tùy thời bẩm báo."

Phản Ảnh cúi đầu: "Vâng

Lại nghe thanh âm thanh thuý của Diệu Dương ngoài cửa: "Tỷ tỷ đâu?" Thù Nhi sợ nói: "Điện hạ, Lâm Quan Điện hạ ở bên trong đàm luận công chuyện, ngài đừng vào tốt hơn."

http://tieulun.hopto.org

Diệu Dương hơi cáu "Có thể có chuyện gì chứ, chọn bài hát thôi mà..." Cửa ken két mở ra, Diệu Dương áo xanh biếc váy màu vàng chạy vào sảnh, nắm ống tay áo Thượng Quan Mạn: "Tỷ tỷ, nghe nói người đang chọn bài hát, cho muội tới cùng chọn có được hay không."

Mấy ngày liên tiếp đều cố làm nàng vui vẻ, Thượng Quan Mạn không thể phản bác nàng, quét mắt Phản Ảnh: "Ra mắt Diệu Dương Đế Cơ." Phản Ảnh ưu nhã quỳ lạy: "Tiểu nhân ra mắt Diệu Dương Điện hạ."

Diệu Dương cũng không nhìn hắn, chỉ hỏi Thượng Quan Mạn: "Tỷ tỷ, người mới vừa chọn bài hát gì."

"Uhm, 'Tỳ bà ký' bài này xem không tệ."

"Bài này nói về gì?"

"..."

Phản Ảnh vội nói: "Bẩm Điện hạ, bài này lưu hành nhiều ở dân gian, danh sĩ Thái Bá Giai vào kinh ứng thí, lại cưới nữ nhi nhà Ngưu tướng phủ ba năm không về. Sau ở quê nhà cha mẹ chết bởi thiên tai, thê tử Triệu Ngũ bán tóc chôn cất họ. Người đeo tỳ bà, lên đường tìm chồng..."

"Cuối cùng như thế nào, có tìm được không?"

Phản Ảnh dừng lại, mới nói: "Dạ, tất cả đều vui vẻ."

Diệu Dương không nhịn được vỗ tay, thổn thức: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Mặt nàng hớn hở, ánh mắt lại là cô đơn. Bởi vì không gian, lại ăn mặc tùy ý chút, xanh biếc như chồi non yếu ớt, tôn lên gương mặt hơi gầy của nàng, Thượng Quan Mạn cười nói: "Khó được muội cao hứng như vậy, lát nữa xem còn bài hát nào mà muội thích không."

Diệu Dương tựa mặt vào đầu vai mảnh mai, cánh môi béo mập cong lên: "Tỷ tỷ..." Nàng như muốn nói gì, khẽ cúi mắt, một hồi lâu lại đưa mắt lên nhìn, lơ đãng rơi vào trên người Phản Ảnh đang quỳ. Chỉ thấy hắn rũ mắt, mắt hình

hẹp dài, vầng sáng xẹt qua cánh mũi cương thẳng, lưu lại bóng mờ nhạt trên gò má. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy nam tử bình dân bên ngoài cung, không nghĩ tới lại đẹp vậy. Ngớ ngẩn, tiến lên một bước, nhỏ giọng nói: "Ngươi... Ngươi ngẩng mặt lên."

Thượng Quan Mạn và Phản Ảnh đều sửng sốt. Phản Ảnh liếc mắt nhìn Thượng Quan Mạn mới chậm rãi ngước mắt, trông thấy gương mặt Diệu Dương lấn tới. Thật đẹp như trăng sáng, ngây thơ khả ái, đôi mắt to lộ ra hiếu kỳ như đứa trẻ trông thấy kẹo.

Phản Ảnh kinh ngạc nhìn cặp mắt ngây thơ kia, cứng ngắc cong môi: "Điện hạ."

Diệu Dương chỉ cảm thấy nụ cười kia nháy mắt chiếu sáng bên trong phòng, rực rỡ không thể nhìn thẳng. Tim nàng đập bịch bịch, chỉ kém muốn nhảy ra, con ngươi không hề chớp mắt nhìn hắn, lẩm bẩm: "Ngươi thật là đẹp mắt."

Thượng Quan Mạn "phì" một tiếng bật cười: "Được rồi Diệu nhi, để hắn lui xuống đi."

Diệu Dương lưu luyến, quay đầu năn nỉ: "Để cho hắn nói chuyện với chúng ta chút nữa thôi."

Thượng Quan Mạn quét mắt Phản Ảnh, cười: "Nếu hắn về trễ, thủ lĩnh gánh hát sẽ phạt hắn, để hắn đi đi." Phản Ảnh vội chào từ giả: "Tiểu nhân cáo lui." Diệu Dương thấy hắn ra khỏi sảnh như trốn, không cam lòng nói: "Đến nói với thủ lĩnh của hắn một tiếng không phải được sao."

Thượng Quan Mạn chỉ xem nàng là tính khí trẻ con, kéo nàng nói: "Còn điều thú vị hơn, ta dẫn muội đi xem một chút."

Đêm đã khuya, Thượng Quan Mạn đọc sách dưới đèn, Diệu Dương bọc thảm gấm đi vào trong điện, nhỏ giọng kêu: "Tỷ tỷ, tối nay muội và tỷ ngủ chung đi." Thân thể mảnh khảnh của nàng bị thảm gấm bọc kín, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn như bàn tay, con ngươi trong suốt như suối, điềm đạm đáng yêu.

Từ sau khi Ngô Sung Viện chết, Hoàng đế hạ lệnh xây Thù Ly cung rộng

hơn, làm thêm một chủ điện cho Diệu Dương. Nàng mỗi lần đều lấy lý do sợ tối, chạy đến chỗ Thượng Quan Mạn, Thượng Quan Mạn không khỏi cười, vén một góc thảm gấm, nói: "Đến đây đi."

Diệu Dương vui rạo rực cởi vớ lên giường, ném thảm gấm chui vào trong chăn gấm. Dưới đèn vàng, thấy được cuốn sách trong tay Thượng Quan Mạn, chữ nhỏ li ti, nàng có vài tia hâm mộ: "Tỷ tỷ biết thật nhiều chữ, dạy muội mấy bài thơ đi."

Nàng cười hỏi: "Muội muốn học thơ gì?"

Diệu Dương nhất thời ửng đỏ đầy mặt: "Muội nhớ từng nghe mấy câu, yểu điệu thục nữ, quân tử hiếu cầu..." Sóng mắt nàng lưu động, ánh mắt ẩn tình, nhẹ giọng than thở: "Tỷ tỷ, thật là đẹp."

Thượng Quan Mạn quái lạ, cô nàng này động tình với người nào sao, trong đầu còn chưa nghĩ thông, Diệu Dương lôi kéo tay áo nàng năn nỉ: "Tỷ tỷ, chính là như vậy." Nàng gấp sách khoác áo tựa tại trên vách hoa bên giường, bóng đêm yên lặng, đánh vào trên hai ngón tay, phát ra lam dày, nàng khẽ mỉm cười: "Cái này chắc muội sẽ thích, nguyên là ngữ điệu tưởng nhớ của một vị nam tử xuất chinh bên ngoài nói với người ấy... Lúc tử sinh hay khi cách biệt, Chẳng bỏ nhau lời quyết thệ rồi. Cầm tay nàng hẹn mấy lời: "Sống bên nhau mãi đến khi bạc đầu"[1] ..." Nàng dừng một chút, cụp lông mi xuống, dưới mí mắt như bóng bướm, nàng nhẹ nhàng chống cuốn sách vào cằm: "Động tình nhất thời tuy đẹp, nơi nào bì được cả đời gần nhau."

Nàng đã từng hy vọng xa vời, nhưng hắn cuối cùng bỏ quên nàng.

Lửa lòng "xẹt" một tiếng, bùm bụp vang dội, nàng đột nhiên hồi thần, nói: "Muội còn muốn nghe cái gì." Xoay mắt lại đã thấy Diệu Dương nắm ống tay áo của nàng say sưa đi vào giấc mộng. Ánh đèn chiếu khuôn mặt xinh đẹp của Diệu Dương, thấy một luồng hương vị ngọt ngào bên mép.

Nàng khe khẽ thở dài, rốt cuộc vẫn là trẻ con.

Ngày thứ hai quả nhiên là náo nhiệt, gánh hát trong Lê Viên y y nha nha hát một ngày. Tất cả các cung tặng đào mừng thọ mì thọ. Hoàng đế đãi tiệc, tự

mình dặn dò ngự thiện phòng nấu mì Ngân Ti Đào. Thượng Quan Mạn và Diệu Dương sóng vai ngồi ở vị trí người chủ trì, Chiêu Dương cũng chỉ được an bài ở dưới, tựa như phượng hoàng con (ví với tuổi trẻ tài cao) giương cánh, tỏ rõ mới ra đời. Tựa như đang tuyên cáo, Lâm Quan Đế Cơ từng bị gọi Vô Danh kia, giờ đây, quý không bì được. Nhu Phi và Cố Sung Viện cười xinh đẹp, Hà Hoàng hậu ngồi thẳng phượng tọa, bên mép chứa cười, mà trong mắt cũng không có ý cười.

Tiệc tới một nửa, mọi người đều say. Chiêu Dương nhìn quanh tiệc, chắc là tìm kiếm Hách Liên Du. Lan Tịch vội vã đến từ đám người, nói nhỏ ở bên tai nàng chốc lát. Chiêu Dương ngưng cười, chán đến chết nói chuyện với một Đế Cơ bên cạnh.

Lại nghe giọng nói ôn hoà hiền hậu của Hà Hoàng hậu, nguyên là nói đến hôn sự của Chiêu Dương và Hách Liên Du: "Bản cung và quan gia đã bàn bạc, cuối tháng mười lăm là ngày hoàng đạo. Liền chọn ngày này làm hôn sự, vì Tử Thanh là hoàng tử Cổ Hạ, hai nước kết thân không thể thất lễ. Tử Thanh ở triều ta mấy năm, cũng coi là nửa đứa con trai, đại hôn này tất nhiên phải thật tráng lệ xứng với vẻ tôn quý..."

Hà Hoàng hậu vẫn còn dư uy. Hách Liên Du còn là hồng nhân trước mặt Thánh thượng. Cường cường thành thân. Nội tâm chúng phi tần xung đột, liên tiếp phụ họa.

Thượng Quan Mạn nhẹ nhàng xoay đầu, đảo qua ở trong tiệc, lại không thấy Hoa Dương.

Chỗ ngồi của hoàng tử phò mã ngược lại náo nhiệt, thái tử ra ngoài không nói lời nào. Mọi người ăn uống linh đình, say sưa tràn trề cỡ nào. Đưa mắt nhìn lên, Thất hoàng tử tựa như không có ở chỗ ngồi. Thượng Quan Mạn khẽ cau mày, chuyển mắt chỉ thấy Tạ Quý Phi khẽ mỉm cười, nói chuyện với phi tần bên cạnh.

Nghe nói Tạ Quý Phi từng vài lần muốn xin Hoàng đế tứ hôn, Hoa Dương đều lấy cái chết uy hiếp, mới khiến Tạ Quý Phi bỏ đi ý niệm. Nhưng vì sao Hoa Dương không muốn lấy chồng, chẳng lẽ trong lòng có người, chỉ là đang đợi thời cơ sao... Thù Nhi nhỏ giọng tới bên người, nhẹ bẩm bên tai nàng:

“Điện hạ, có người cầu kiến.”

Nàng khẽ cau mày: “Không phải chuyện khẩn yếu đuổi đi là được.” Thù Nhi thấp nói: “Nô tỳ có hỏi, hắn cái gì cũng không nói, chỉ bảo nô tỳ giao cho Điện hạ cái này.” Nàng nhìn hai bên, hai tay nhét vào tay áo Thượng Quan Mạn, không tiếng động lui xuống.

Khắp mọi nơi cũng không người chú ý nàng, trong ánh đèn mở ra tờ giấy nhìn lên, mấy chữ rõ ràng nhảy vào mi mắt:

Gặp ở rừng hoa.

Pháo hoa chợt nổi lên trong bầu trời đêm, thay phiên nở rộ thật đẹp trong tiếng kêu của nữ nhân, ánh đỏ nửa bầu trời. Bóng trên giấy chớp tắt, một chữ “Thanh” như ẩn như hiện trong bóng đêm.

Tim đột nhiên nhảy dồn dập, như có dây mây quấn quanh co trên cổ, khó có thể hô hấp. Mặt nàng không chút thay đổi ngồi thẳng trên ghế, thẩn thờ nhìn hoa lộ trong chén. Diệu Dương ở một bên nhỏ giọng năn nỉ: “Tỷ tỷ, muội muốn đến phía sau gánh hát xem một chút.”

Nàng thất thần đáp ứng. Diệu Dương nhảy cẫng, đợi nàng hồi hồn, đã không thấy thân ảnh Diệu Dương.

Bỗng nhiên nắm tay, tờ giấy chỉ bị vo thành một cục, năm ngón tay xoắn ở chung một chỗ, chỉ nặn ra mồ hôi rịn chảy ròng ròng. Trên sân khấu tựa như hát lên khúc《Tỳ bà ký》, vai nam trẻ Thái Bá Giai đang cảnh giàu sang trang phục phú quý, tưởng nhớ người vợ tào khang, than thở khóc lóc, làm cho đám nữ nhân sụt sịt than thở. Nàng nhẹ hít khí, cuối cùng đứng dậy.

Thù Nhi bước nhanh theo kịp: “Điện hạ muốn đi nơi nào, nô tỳ đi theo dẫn đèn.”

Nàng khẽ mím môi: “Ngươi không cần đi theo.”

Rừng hoa yên tĩnh không tiếng động, chỉ nghe vọng lại tiếng người huyên náo ở Lê Viên, pháo hoa xa xa nở rộ trong không trung, lẻ tẻ chiếu đến góc

này. Cây hạnh hoa nở thật đẹp ở trong bóng đêm, mùi hoa thơm ngào ngạt, tựa như có thể say lòng người.

Trong đầu nàng rối loạn, đều là hình ảnh thường ngày nghĩ đến. Hôm đó, nàng khổ đợi một đêm, chờ tới cũng là ám hiệu đã hủy, nàng chung quy vẫn phải giãy giụa ở trong cung này, nhưng nếu... Nhưng nếu hôm đó nàng không đến nơi đây, nói không chừng đã sớm chạy ra khỏi ngoài thành, tiêu dao với Cố Sung Viện. Nếu hắn có thể đợi nàng, chỉ cần một năm, không nửa năm, nàng sẽ nhỏ giọng tới tìm hắn... Nàng khẽ lắc đầu, không tiếng động cười.

Thật là khờ, nàng từng ngu một lần, còn chưa rút ra được bài học sao.

Hoa hạnh đầy ngọn cây nghiêng nghiêng qua mi tâm, mấy cánh hoa điêu tàn, phất qua mi tâm trắng nõn, trong sương đêm chỉ cảm thấy lạnh, nàng đưa tay tiếp được, chậm rãi bóp vỡ.

Lần này hẹn nàng, chẳng lẽ là vì chuyện Hồng Phi?

Hay là, hắn giam Hồng Phi, mục đích cuối cùng là ám hiệu kia?

Cách đó không xa một tiếng động vang lên, nàng đột nhiên dừng chân, chỉ thấy người đứng dưới cây hoa chắp tay đưa lưng về phía nàng. Hoa hạnh như tuyết, chiếu thân dài của hắn như ngọc đứng đó, đàng xa pháo hoa nở rộ, hoa văn phức tạp trên áo chớp tắt trong vầng sáng.

Khoảnh khắc nhìn thấy hắn, nàng lại suy nghĩ, hôm nay là sinh nhật, cũng không nhận được quà tặng từ hắn. Nguyên lai nàng vẫn để ý như vậy, chỉ cảm thấy mình thật buồn cười, giọng nói nhất thời hóa thành tảng băng đông lạnh, hờ hững mở miệng:

“Đêm đã khuya Đại nhân hẹn ta đến đây, có chuyện gì?”

~~~
~~~

Kích cổ 4

Tử sinh khiết thoát,
Dữ tử thành thuyết.
Chấp tử chi thủ,
Dữ tử giai lão.

http://tieulun.hopto.org

Chương 84: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (10)

Yên lặng.

Chỉ có gió thổi qua hoa lá, thanh âm xào xạc bên tai, Thượng Quan Mạn nghi ngờ trong lòng. Đến gần chút, chợt thấy trước mắt thoáng một cái, hương phấn dày vô cùng đánh tới. Giơ tay áo che mặt, đã bị sặc đến ho khan, trong lòng cảm giác không tốt, quả nhiên nghe có người cười khẽ: "Xem ra ngươi dùng tình rất sâu đối với đệ đệ kia của ta, thủ đoạn đơn giản như thế cũng lừa được ngươi."

Gió thổi hàng thêu Quảng Đông, qua khe hở trông thấy mặt của người đứng dưới cây hoa. Cũng là một đôi mắt màu lam, dường như đang bị thương, cánh tay trái dùng lụa trắng quấn đến cổ, trên mặt cũng có chút máu ứ đọng.

Nàng khẽ mím môi xuân: "Mới vừa rồi là cái gì?"

Hách Liên Khánh giương cánh tay phải xoay tròn, thẳng cau mày: "Vì lừa ngươi, ta còn mặc xiêm áo xấu như vậy." Hắn nhẹ nhàng cười nói: "Có thể thấy được ta cũng dùng chút tâm tư." Đầu ngón tay hắn nâng cánh hoa hành mềm mịn, đôi mắt đào hoa tà tà nhìn nàng: "Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu, đất này ngươi hài lòng chứ."

Nàng đã đoán được là thứ xấu xa gì. Nơi này không người nào, Thù Nhi lại không theo tới... Hách Liên Khánh vỗ tay cười không ngừng: "Vừa đúng ngươi cũng không dẫn người theo." Hắn tự tay tới dắt nàng, dưới tình thế cấp bách nàng dùng một cành hoa ngăn trước mặt hắn. Hách Liên Khánh "Oa" che mặt, nàng liền kéo váy chạy.

Váy áo nàng uốn lượn, bước nhanh cực kỳ bất tiện, trong bóng đêm dưới chân sâu cạn không đồng nhất. Hách Liên Khánh đuổi theo không nhanh không chậm phía sau, cười không ngừng: "Như vậy mới hứng thú."

Tức giận thẳng bốc lên, hắn lại dám! Âm thầm lục lọi, cơ quan kia vẫn mang ở trên người, nếu đánh bất ngờ, không chừng có vài phần thắng. Mãnh liệt

xoay người, đôi mắt đẹp của nàng trợn tròn, lạnh lùng nhìn hắn: “Là ngươi muốn chết.”

Hách Liên Khánh bị cử động của nàng làm cả kinh dừng chân.

Đầu ngón tay khẽ bóp, lợi khí trong tay áo vận sức chờ phát động.

“Thập nhị muội!”

Đột nhiên một thanh âm xông vào, hai người đều sửng sốt. Hách Liên Khánh thấy có người, chỉ tránh phía sau cây. Thượng Quan Mạn chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, đầu ngón tay thu hồi từng chút. Người từ trong rừng hoa đi tới, vui vẻ nói: “Cuối cùng cũng tìm được muội.”

Quả là thái tử.

Nàng mới thật yên lòng, hơi kinh hoảng lên tiếng gọi: “Tam ca.”

Nụ cười của thái tử trong bóng đêm thật chiếu sáng, hắn cười nói: “Hôm nay là sinh nhật của muội, ta có đồ tốt cho muội xem.” Tiến lên liền kéo tay nàng. Trong lòng cảm thấy hơi nóng, đoán là do lòng bàn tay thái tử, nàng đột ngột run lên, vội hất ra, cười nói: “Là gì vậy?”

Thái tử ngạc nhiên chốc lát, chậm rãi thu tay lại, cười nói: “Phải xem ở trong phòng mới được.” Nàng đáp không yên lòng: “Vậy trở về Thù Ly cung đi.”

Bởi vì cung nhân đã đến Lê Viên, Thù Ly cung bất quá chỉ có mấy nội thị. Sau khi bảo mọi người lui ra, bên trong phòng cũng không có đốt đèn. Trong bóng đêm ánh trăng lẻ tẻ, Thượng Quan Mạn xoay người muốn tìm đá lửa. Bất ngờ phía sau lưng có ánh sáng sáng sâu kín như lũ tiết ra.

Bỗng nhiên xoay mắt, trong tay thái tử có một viên dạ minh châu lớn chừng quả đấm, ánh xanh như biển, chiếu mặt mày tuấn lãng như vẽ của thái tử. Hắn cong mắt phượng cười nói: “Thích không?”

“Ừ.” Nàng khom người nhìn, chỉ thấy hạt châu kia tựa như một vũng nước biển, trong suốt không tì vết, nhuộm một mạt màu lam trên mặt nàng. Con

ngươi trắng đen rõ ràng, sâu kín như hồ. Thái tử vội rũ mắt, tiến sát tới, cười nhẹ giọng nói: “Không uổng công ta mất khí lực thật lớn mới tìm được.” Gần như vậy, hơi thở của hắn mơ hồ phất đến bên tai, làm như khí nóng khi tắm rửa vọt đến trên mặt. Nàng dừng một chút, bất ngờ nói: “Tam ca, ta hơi nóng.”

Thái tử nháy mắt ngẩn ra, nàng đã cúi đầu cởi dây bên hông. Y phục dày cộm nặng nề vẽ ra một đường vòng cung phấn trắng trên cổ nàng, mơ hồ có thể thấy được xương quai xanh khéo léo trong cổ áo. Cổ họng thái tử đột nhiên lăn một vòng, vội đè tay nàng lại, run giọng nói: “Thập... Thập nhị muội, muội muội làm cái gì?”

Nàng chậm rãi ngẩng mặt, trong ánh sáng mờ mờ chỉ thấy hai má nàng ửng đỏ, trong mắt xuân quang mênh mông, hơi thở của nàng như lan, phất ở trên cổ. Rũ mắt trông thấy môi đỏ mọng của nàng khép mở, chỉ mềm giọng nói: “Ta hơi nóng.”

Thái tử như bị sét đánh, đứng ở đó không nhúc nhích, trong đầu ông ông tác hưởng, tựa như chỉ mong đến môi kia, mắt kia. Hắn còn tồn vài tia lý trí, đè cổ họng hỏi: “Thập nhị muội, muội làm sao vậy?”

Nàng hô một tiếng: “Nóng” thân thể mềm nhũn ngã vào trong ngực hắn, nhuyễn ngọc thấm hương vào ngực. Thân thể hắn đột nhiên chấn động, ngực dồn dập phập phồng, hai tay run rẩy ngưng ở giữa không trung, nhẹ giọng kêu: “Thập nhị muội... Mạn nhi...” Ngoài cửa sổ không tiếng động, chỉ nghe người trong ngực nhẹ nhàng ưm. Trái tim cấp tốc nhảy lên, từng tiếng mang theo hồi âm nhảy lên ở bên tai. Nàng ở chỗ này, ngay trong lòng hắn. Tình cảnh xuất hiện ngàn vạn lần trong mộng. Mỗi lần tỉnh lại, tội ác quanh co trái tim, như rắn độc quanh quẩn, như dã thú điên cuồng hét lên ở ngực. Đau như vậy, giống như sau một khắc sẽ hóa điên mất. Nhưng hôm nay nàng đang ở trong ngực hắn, nếu như trước mặt là ly rượu độc, hắn cũng cam nguyện uống một hơi cạn sạch. Cuối cùng nhẹ nhàng ở vòng hông của nàng, giữ chặt. Hắn nhìn nơi xa hư vô, trong bóng đêm thanh âm ôn nhu như nước: “Mạn nhi, ta từng nói với nàng, ở một nước khác, huynh muội có thể lấy nhau, chúng ta, cũng có thể. Chờ ta lên ngôi Hoàng đế, ta chỉ muốn một mình nàng... Ta nhất định không phụ nàng.”

Ta sẽ che chở nàng, sẽ không để cho nàng còn khổ cực như vậy, tin ta.

Gió rót vào bên trong phòng, thổi tấm màn bay múa, hắn ôm ngang nàng trong ngực, sải bước đi vào trong phòng.

Trên tiệc cười đùa vui vẻ, áo thơm ảnh đẹp, ngợp trong vàng son. Tựa như không liên quan tới nơi này, Hách Liên Du đứng chắp tay, vầng sáng chớp tắt chiếu thân hình hắn, hắn hờ hững liếc xéo.

“Lão Đại, lão Đại. ...”

Đỗ Minh tựa như từ trên trời giáng xuống, đặt mông ngồi chồm hổm trên đất, gọi thẳng: “Mệt chết ta, hai chân đều muốn gãy!”

Hách Liên Du đứng chắp tay theo gió, hơi hơi nghiêng mặt, cau mày: “Sao trễ như thế?”

Đỗ Minh vừa thở vừa oán trách: “Lão Đại, kỳ phổ thất truyền mấy trăm năm trước, lão Hoàng đế phái người tìm cũng không tìm được, ta đào sâu ba thước mới tìm được, người còn kêu chậm.”

Hách Liên Du không đếm xỉa tới, nhận lấy hộp gấm hắn đưa, mở ra nhìn vào không khỏi mỉm cười: “Đúng là cái này.” Đỗ Minh ngồi dưới đất ngửa đầu nghi ngờ hỏi: “Bất quá lão Đại, ngươi thật lấy cái này chúc thọ sao?”

Thanh Thuỵ cảm thấy hắn vô lễ, cau mày trách mắng: “Lão Tam.”

Hách Liên Du làm như tâm tình không tệ, chỉ mang theo hộp gấm đựng cầm phổ kia, khẽ cong môi: “Không sao, lui xuống nghỉ ngơi đi.”

Đỗ Minh cảm giác nhìn thấy trời quang mây tạnh, nhất thời vui mừng quá đỗi, nắm tay áo Thanh Thuỵ gạt lệ: “Nhị ca, lão Đại cười với ta kìa. Mấy ngày nay vẫn trời u mây ám, doạ muốn vỡ trái tim nhỏ của ta.” Thanh Thuỵ không kiên nhẫn lấn ra ngoài.

Xa xa một người hùng hùng hổ hổ đi tới. Thân hình thon dài trong bóng đêm, bên cạnh cũng không có người hầu, thường phục màu lam dần dần tới gần

loáng thoáng phân không rõ. Đỗ Minh chỉ cho là nhìn lầm rồi, kinh ngạc nói: "Đó là ai?" Người nọ nhìn thấy mấy người, tựa như cũng sửng sốt, xoay người muốn đi nơi khác.

Hách Liên Du đã nhìn ra là Hách Liên Khánh, cau mày: "Sao ngươi ở chỗ này?" Hách Liên Khánh xoay người lại cười lạnh: "Sao lại không thể, Hoàng đế các ngươi mời ta tới. Thế nào, cho là đánh ta thành bộ dáng này, ta liền không thể vào cung sao?" Hách Liên Du không rảnh bận tâm hắn, hờ hững nói: "Đỗ Minh, đưa tiễn Nhị Điện hạ."

Đỗ Minh cười hắc hắc, bóp quả đấm, Hách Liên Khánh cương nói: "Không cần."

Hách Liên Du cười lạnh muốn đi, trong đầu đột nhiên chợt lóe ánh sáng, bỗng nhiên xoay mắt sắc bén dõi theo hắn: "Sao ngươi lại mặc y phục này? "

Dưới vầng sáng đen tối cũng là thường phục màu lam, nếu chỉ nhìn thoáng qua, thật có thể lấy giả loạn thật, trong lòng hắn bốc lên bất an, quát lên: "Nói!"

Hách Liên Khánh cười lạnh một tiếng, vốn không dư để ý tới, chợt chuyển con mắt, trở về mặt ác ý cười nói: "Nói cho ngươi biết cũng không sao, ta vốn là muốn một mình hưởng thụ mỹ nhân. Mặc xiêm áo giống ngươi, cũng động tay chân trong hương." Hắn tiếc hận: "Đáng tiếc làm đồ cưới cho người khác, bị thái tử bọn họ lượm tiện nghi đi." Hắn nhéo cằm cười không ngừng: "Nếu thái tử kia nhìn đến mị thái của muội muội ruột không biết sẽ thế nào, không chừng không cầm được huynh muội loạn luân..."

Liền bị Hách Liên Du mãnh liệt túm hai chân cách mặt đất, gương mặt tuấn tú của hắn bị ép lên. Con ngươi lam đậm như muốn phun ra lửa, toàn thân cũng phát ra hơi thở rét lạnh, giận dữ cắn răng: "Hách Liên Khánh, nếu nàng gặp chuyện không may, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!" Hung hăng vung, Hách Liên Khánh lảo đảo té trên đất, giương mắt chỉ thấy Hách Liên Du sải bước đi, nhìn bóng lưng Hách Liên Du không khỏi cười ha ha: "Ha ha... Hách Liên Du, ngươi cũng có lúc tức giận, ha ha..."

Ánh trăng như quần áo, Dạ Minh Châu yếu ớt, chiếu lên màn che nửa thân

ảnh nghiêng nghiêng, môi của hắn lướt qua mặt nàng, môi nàng. Hơi thở của nàng ở bên, nhẹ nhàng thở dốc, ngón tay hắn xẹt qua da thịt trắng nõn của nàng, lông mi của nàng run rẩy, tất cả là của hắn.

Ôm nhau thân cận như vậy, chỉ mong thời khắc này dừng lại.

Thái tử thâm tình đưa mắt nhìn, tay lau gò má đỏ bừng của nàng, cúi người phất rơi quần áo ở vai, nơi cổ họng thật thấp một tiếng: "Thập nhị muội..."

Cửa ầm ầm một tiếng, thái tử hoảng hốt ngước mắt. Thân ảnh trong bóng đêm giống như La Sát, không thấy rõ là ai, người nọ bước nhanh đến phía trước liền kéo hắn dậy từ trên giường, một quyền đánh trên má. Thoáng chốc máu tươi chảy ròng từ miệng, mùi tanh tràn ngập khoang miệng. Thái tử cũng bối rối, hung hăng té trên đất như tượng gỗ, khó khăn ngẩng mặt.

Trên giường Thượng Quan Mạn quần áo tán loạn, hai vú nửa kín nửa che, thật là một bộ dáng xinh đẹp quyến rũ. Toàn thân Hách Liên Du run rẩy, tức giận tựa như con sư tử, xoay tay lại liền rút ra nhuyễn kiếm ngang hông Thanh Thuỵ. Ánh sáng trắng thoáng qua đường vòng cung sắc bén, nhắm thẳng vào mi tâm trắng bệch của thái tử. Thanh Thuỵ thấy tình hình không tốt, gắt gao nắm chặt tay của hắn, thấp giọng nói: "Điện hạ!"

Cổ tay Hách Liên Du bất động, làm như dã thú tùy thời nhào lên cắn cổ con mồi, thanh âm như sấm sét ù ù lăn qua, cắn răng nghiến lợi: "Ta đã từng cảnh cáo ngươi!"

Trước mắt thái tử sao bay đầy trời, ngã ngồi trên mặt đất cũng không nhúc nhích, giống như vết sẹo khó coi nhất chôn dấu dưới tấm lòng trong nháy mắt bị vạch trần, thật đáng xấu hổ bẩn thỉu. Hắn liếc mắt nhìn phương hướng giường hẹp, chậm rãi giơ tay lên lau đi máu tươi bên môi, lảo đảo bò người lên tông cửa xông ra.

Bóng lưng chật vật, rốt cục biến mất ở trong bóng đêm.

Nếu trễ một chút nữa, chỉ chậm một chút nữa… hắn thật không dám nghĩ, Hách Liên Khánh cũng được, Thượng Quan Uyên cũng được, dám động đến nữ nhân của hắn. Một ngày nào đó, hắn sẽ khiến cho bọn họ sống không bằng

chết.

Nếu không phải Thanh Thuỵ ngăn lại, một khắc kia, hắn thật lập tức giết tên kia.

Thanh Thuỵ vội gọi: “Điện hạ!”

Hách Liên Du từ từ buông tay, lạnh lùng ném nhuyễn kiếm trên đất, xoay người lại mấy bước tới bên giường. Thanh Thuỵ nhặt kiếm cúi đầu thối lui vào bóng tối.

Trong màn bóng bể loang lổ, mi tâm của nàng chau nhẹ, tóc đen lung tung thấp thoáng má phấn, yên lặng như thủy tiên. Hắn ngồi bên giường trầm trầm nhìn nàng, đầu ngón tay thon dài chậm rãi mơn trớn bên má nàng. Trong tay áo khép lại mùi bạc hà thơm ngát, mềm nhẹ phất qua da thịt. Trên má nàng lại hiện lên màu đỏ kỳ dị, môi đỏ mọng khẽ nhếch, mị nhan như độc, trên trán chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, quần áo mỏng dán chặt da thịt, phác hoạ thân hình uyển chuyển phập phồng.

Ánh mắt của hắn dần dần rực.

http://tieulun.hopto.org

Chương 85: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (11)

Phía chân trời khói lửa lại bắn lên, sáng chói nở rộ trong bầu trời đêm. Cách xa như vậy, thanh âm tia lửa gào thét ngất trời nghe thật chân thật, cảm giác như ở rất gần. Tia lửa kia chiếu sáng nửa bầu trời, mặt đất cạnh cửa cũng vì pháo hoa chiếu ánh sáng lấp lánh, bóng người trong điện theo đó cũng lúc sáng lúc tối.

Trong điện không có đèn, chỉ có viên Dạ Minh Châu hoà lẫn, ánh sáng tràn như biển.

Thanh Thuỵ không tiếng động đứng ở trong điện, cuối cùng xoay người đi ra ngoài. Chợt nghe sau lưng thở dài thật thấp, hắn xoay người lại nhìn. Trong vầng sáng sáng tắt Hách Liên Du thần sắc thâm trầm, nói: "Lấy ra đây." Hương kia bất quá là thuốc kém, người tập võ luôn mang thanh não định thần trên người. Thanh Thuỵ vội nâng một bình thuốc bốc khói lượn lờ lên, tay Hách Liên Du nhận lấy, đặt ở đáy mũi nàng... Trong giây lát, nàng nhăn đầu lông mày, ưm một tiếng, cuối cùng yếu ớt tỉnh lại.

Lại một đóa pháo hoa chui lên không trống vắng, đột nhiên nở bung.

Hương bạc hà quen thuộc ở đáy mũi, nàng chỉ cho là ở trong mộng, chậm rãi mở mắt ra. Hình dáng người nọ ẩn ở bóng tối, nàng còn mang theo vài tia lười nhác chưa tỉnh, không hề chớp mắt nhìn hắn. Mu bàn tay hắn vuốt lên má nàng, thật ấm, thấp nói: "Khá hơn chút rồi?"

Làm như có gió thổi vào, nghĩ là đã ra mồ hôi, trên người đột nhiên một hồi ướt lạnh, mãnh liệt giật mình một cái mới phát giác áo không đủ che thân. Đột nhiên nhớ tới hương phấn hít ở rừng hoa, gặp phải thái tử, chuyện về sau nhớ không rõ nữa, mở mắt ra, hắn lại ở chỗ này. Trong lòng đột nhiên giận, nâng tay liền tát qua.

"Hèn hạ."

Một tiếng vô cùng chát chúa, đánh cho hắn khẽ nghiêng mặt, pháo hoa sáng

tắt ngoài điện chiếu thấy năm vết ngón tay đỏ rõ ràng trên má hắn.

Một người chạy vào như điên, nghe một tiếng giòn vang này khiến hắn sửng sờ tại chỗ. Thanh Thuỵ một bên sợ run, cau mày muốn tiến lên, Hách Liên Du giơ tay lên ngăn lại.

Hắn lại không tránh.

Thượng Quan Mạn nhẹ nhàng xoay mặt đi, trong bụng hơi sợ, sửa váy xong vội vã lui lại, nhưng lại nhìn rõ người mới vừa vào điện, mũ vàng áo đỏ, chính là thái tử đi mà quay lại. Vui vẻ nói: "Tam ca!" Liền chạy nhanh qua.

Đột nhiên mắt thấy máu ứ đọng bên môi hắn, ở trên mặt trắng nõn như ngọc chỉ cảm thấy dữ tợn, còn có vết máu rỉ ra, nàng cả kinh, kinh ngạc thấp giọng hô: "Tam ca, mặt của ca sao thế?" Đột nhiên dừng lại, như hiểu ra, quay đầu lạnh lùng nhìn về phía Hách Liên Du.

Nàng nhìn hắn như vậy, con ngươi trắng đen rõ ràng, mãnh liệt như một thanh kiếm, thẳng tắp cắm vào trong lòng hắn. Đôi mắt đó đã từng nhu tình như nước như khói, nàng quả thật cực hận hắn.

Thanh Thuỵ vội la lên: "Điện hạ, nếu không phải chủ tử chúng ta..." Hách Liên Du quét mắt tới, sắc bén như điện, hắn bất đắc dĩ không lên tiếng.

Sắc mặt Thái tử cũng cực kỳ lúng túng, nói: "Ta không sao." Quét mắt Thượng Quan Mạn một vòng: "Muội không sao chứ?" Trong lòng nàng đột nhiên ấm áp, nhìn hơn phân nửa gương mặt hắn đã xanh mét rồi, chắc là bị đánh vô cùng ác độc nặng nề, lại vẫn lo lắng nàng như thế nào. Nàng tức giận nói: "Bộ dáng thế này sao lại không sao." Nhìn mặt của hắn, ôn nhu hỏi: "Có đau lắm không?" Ngón tay muốn chạm vết thương của hắn, lại bị tay một người nắm kéo ra.

Thái tử vội bắt Thượng Quan Mạn, trách mắng: "Hách Liên Du, ngươi làm cái gì!" Chỉ bị Thanh Thuỵ ngăn lại không thể tiến lên.

Vô cùng đau, năm ngón tay giống như bị bóp nát. Nàng không cần nhìn đã biết là ai, muốn tránh, lại bị mạnh mẽ xoay thân thể qua đối mặt hắn. Nàng bị

buộc ngẩng mặt, trong bóng đêm đen tối, trông thấy con ngươi xanh đậm thâm trầm không thấy đáy của hắn, tĩnh mịch như vực sâu, tức giận và lạnh lẽo của hắn, cùng nhau từ môi mỏng của hắn khạc ra: "Nàng từng là người của ta, bây giờ cũng vậy, về sau càng phải vậy, cho dù nàng đã quên, ta cũng sẽ không đồng ý nàng chạm đến nam nhân khác."

Nàng giận quá mà cười, nam nhân khác, nàng thân thiết với thái tử, ca ca cùng cha khác mẹ của nàng, khi nào thành nam nhân khác. Huống chi hắn có tư cách gì ung dung nói ra những lời này, giương mặt cười nhạo nói: "Đại nhân và Lâm Quan ta một không phải vợ chồng, hai không phải bạn thân, ngài có tư cách gì nói những lời này. Cũng xin Đại nhân nhớ rõ, ta là Đế Cơ hoàng triều, không phải tùy tiện là có thể thuộc về người nào!" Lạnh lùng hất hắn ra, cũng không liếc hắn một cái, xoay người nói: "Nơi này là khuê các của Đế Cơ, chẳng lẽ Đại nhân chờ ta kêu cấm vệ quân sao?"

"Thanh Thuỵ." Ngón trỏ của Hách Liên Du khẽ bóp, nhẹ nhàng sửa cổ áo, môi lành lạnh chứa cười: "Điện hạ nói đúng lắm, hiện tại chúng ta cũng không phải là vợ chồng." Hắn lạnh nhạt quét mắt thái tử một vòng, thái tử lại không dám nhìn thẳng vào mắt, vội quay mắt đi. Hách Liên Du mới phất tay áo nói: "Cáo từ."

Thượng Quan Mạn một bụng tức giận, nhìn cũng không nhìn hai người trước sau ra điện, hết sức đè ép tâm tình nói: "Tam ca, người về trước tránh chốc lát, ta rửa mặt ra ngoài rồi sẽ bôi thuốc cho ca."

Thái tử chỉ lo sững sờ: "Được."

Người trong kính tóc đen sõa vai, trên cổ tuyết trắng ẩn có vết đỏ, chỉ tựa như lơ đãng dính phấn, nàng không khỏi đưa ngón tay chạm vào, trong đầu cũng không có một chút bóng dáng, nghĩ không ra là do người nào làm. Cuối cùng than thở thật thấp, cài từng cái chu sai lên búi tóc, không đến chốc lát, người trong kính hoa y cẩm tú, cao quý khó có thể chạm đến.

Nàng nhìn chằm chằm gương mặt trong kính, người trong gương cũng đang ngó chừng nàng, chợt ném lược sừng tê giác, quay người ra điện.

Châu nhi đang ở nơi đó, tay vịn hòm thuốc, cẩn thận bôi thuốc cho thái tử.

Thái tử chỉ tựa như như đi vào cõi thần tiên, thẩn thờ mặc nàng hý hoáy, đợi Thượng Quan Mạn ra tới mới chợt xoay người lại. Châu nhi lại như nóng nảy lo lắng đứng lên khỏi ghế: "Điện hạ!"

Thượng Quan Mạn chỉ khó chịu vì sao nàng đến, hỏi: "Sao ngươi tới?"

Châu nhi cung kính đáp: "Trên đường không biết xảy ra chuyện gì, khí sắc Thánh thượng không tốt đã mang theo đoàn người đi về phía nam Lê Viên. Nhu Phi nương nương và Sung Viện sợ Thánh thượng động khí, nên sai nô tỳ tới kêu Điện hạ."

Nàng khẽ cau mày: "Vậy sao, dẫn đường đằng trước." Châu nhi vội nói: "Vâng". Thượng Quan Mạn muốn đi vẫn không quên dặn dò: "Trên mặt Tam ca có thương tích, không nên đi."

Thái tử ngớ ngẩn, chỉ đành phải đáp: "Cũng tốt."

Đi theo Châu nhi một đường qua, nguyên là một đền bỏ hoang ở Lê Viên, gọi là Mộc Vân các. Bên trong bóng người nhốn nháo, thấy nàng, vội để ra một con đường, nhanh đi lên, liền nghe Hoàng đế trong phòng gầm lên một tiếng: "Nghiệt chướng!"

Tiếng một nữ tử gào rú, làm như khóc ngất đi, xuyên qua hoa văn chạm rỗng thấy những thân ảnh loạn thành một đoàn, đỡ lấy thân hình người kia, cũng không người nào dám lớn tiếng kêu sợ hãi. Xoay người vào điện, chỉ thấy trong điện tụ mấy người. Mắt to đảo qua, Hoàng đế khí thế hung hăng ngồi trên chủ tọa, Nhu Phi ở một bên khuyên can. Dưới đường, hai người quần áo xốc xếch đang quỳ. Cố Sung Viện chuyển mắt trông thấy nàng ở trong phi tần, thần sắc đau thương. Thượng Quan Mạn liền lên trước cầm tay của bà, thấp giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?" Cố Sung Viện chỉ lắc đầu, lúc này mới nhìn ra hai người đang quỳ, không phải là Diệu Dương và Thất hoàng tử thì còn là người nào.

Nghĩ đến vị mới vừa ngất đi kia, là Tạ Quý Phi không thể nghi ngờ.

Huynh muội cẩu thả, bại hoại luân thường, đại nghịch bất đạo.

Nàng đột nhiên nhớ tới những đối thoại nghe được trong đường hầm, một lòng cũng trầm trầm không biết đến nơi nào.

Sắc mặt Thất hoàng tử trắng bệch như tờ giấy, thanh âm phát run: "Phụ hoàng, con cùng với Hoa Dương muội muội đùa giỡn thôi."

Hoàng đế giận quá thành cười: "Không tệ, các ngươi đùa giỡn đến tận trên giường." Ông nặng nề vỗ bàn, trên trán nổi gân xanh: "Hai đứa không biết thẹn!" Ông sải bước liền đi, Thất hoàng tử quỳ đến chết chết ôm chân của ông: "Phụ hoàng, phụ hoàng, là nhi thần nhất thời hồ đồ!" Hoàng đế nghe vậy một cước đá văng hắn, quay mặt lại hung ác nhìn hắn. Thất hoàng tử cả kinh động cũng không dám động. Tạ Quý Phi bị người đỡ đến một bên nghỉ ngơi, tỉnh lại nghe được lời này, không để ý dáng vẻ nhào tới liền đánh. Thất hoàng tử cuống quít ôm đầu, chỉ nghe bà mắng: "Ngươi nghe chưa, nghe hắn nói gì chưa! Hoa nhi, đứa bé ngoan, mau nhận sai với phụ hoàng đi."

Hoa Dương tóc tai bù xù ngẩng mặt, con ngươi chậm rãi lướt qua mặt của Thất hoàng tử, gắt gao cắn răng: "Con không có sai."

"Ngươi còn dám nói!" Hoàng đế nghe vậy giận dữ, tiện tay cầm lên một đồ vật liền đập tới trên đầu nàng, nàng cũng không tránh, phanh một tiếng đụng vào trên trán nàng, nhất thời máu tươi chảy ròng ròng. Tạ Quý Phi lảo đảo tiến lên quỳ ôm Hoa Dương, lau đi máu chảy nồng đậm trên trán nàng, lau đến huyết lệ mơ hồ, bà khóc không thành tiếng: "Hoa nhi... Hoa nhi..." Người ở trong Các thờ ơ lạnh nhạt nhìn có chút hả hê, không người nào dám khuyên cũng sẽ không có người khuyên.

Cố Sung Viện muốn mở miệng, nhưng bị Thượng Quan Mạn nắm chặt, nàng không tiếng động lắc đầu.

Hoa Dương nhịn lệ mở miệng "Phụ hoàng, nhi thần không hiểu, nhi thần trao tim cho Thất ca, chưa từng hối hận. Nhi thần không muốn gả cho một nam tử xa lạ chưa từng gặp mặt, từ đó làm bạn cả đời với hắn. Phụ hoàng, nếu là như vậy, cả đời nhi thần cũng sẽ không sung sướng. Nhi thần không được như Chiêu Dương tỷ tỷ, có thể gả cho người trong lòng, nhi thần chỉ muốn tự mình làm chủ, từ đó chết cũng không hối tiếc..." Tạ Quý Phi khóc khuyên nhủ: "Hôn nhân đại sự là lệnh của cha mẹ, lời của mối mai, nào có đạo lý

chính con làm chủ. Huống chi hắn là ca ca của con." Hoa Dương trả lời lại một cách mỉa mai: "Ca ca cái gì, từ nhỏ chưa gặp mặt mấy lần, có khác gì người xa lạ, nếu không phải bởi vì có chung dòng máu, người nào lại nhận được người nào, trên đời này có huynh muội như vậy không!"

Hoàng đế tức giận gầm lên một chữ "Tốt. Trẫm muốn ngươi xem cho rõ, hậu quả chính ngươi làm chủ." Hắn xoay mặt nhìn về phía Thất hoàng tử: "Húc nhi, chuyện hôm nay trẫm không so đo với ngươi, chỉ cần ngươi một đao đoạn tuyệt với Hoa nhi, mẫu hậu ngươi sẽ chọn cho ngươi một người đính ước, chọn ngày thành hôn, ngươi có bằng lòng hay không?"

Thất hoàng tử ngẩn ra, liền dập đầu lên đất, than thở khóc lóc: "Nhi thần nguyện ý."

Mọi người chỉ thương hại nhìn về phía Hoa Dương.

Hoa Dương ngẩn ngơ, một đôi con ngươi yếu ớt nhìn về phía Thất hoàng tử, cuối cùng nước mắt chảy xuống: "Thất ca."

Thất hoàng tử chỉ nằm ở trên đất cũng không nhúc nhích.

Tạ Quý Phi vội khuyên: "Hoa nhi, mau nhận sai với phụ hoàng con đi."

Hoàng đế cười lạnh: "Trẫm không có nữ nhi không biết liêm sỉ như vậy, giam nó vào trong Hoàng Vận, suy nghĩ lại thật kỹ!"

Mặt trắng bệch của Hoa Dương lộ ra tuyệt vọng, bị Tạ Quý Phi đè xuống đất tạ ơn, mặt đất lạnh như băng, dập đầu lên đột nhiên đau nhói. Thân thể nàng đột nhiên run lên, chợt đứng lên. Mọi người cả kinh, ánh mắt kinh ngạc nhìn nàng, ánh mắt Hoàng đế cũng không nhịn được nhìn sâu hơn. Tạ Quý Phi gần như năn nỉ: "Hoa nhi!" Hoa Dương nở nụ cười bên môi, chậm rãi lướt qua mọi người: "Phụ hoàng, mẫu phi, nhi thần không sai." Rốt cục rơi vào trên người Thất hoàng tử, nàng sâu sắc nhìn hắn một cái, trong mắt đều là tuyệt vọng tâm chết, đột bước nhanh đánh tới trụ sơn. Tạ Quý Phi chỉ thét chói tai: "Mau ngăn nó lại!"

"Phanh" một tiếng, máu tươi lan ra, thân thể Hoa Dương như tờ giấy tà tà ngã

xuống đất, nội thị run rẩy dò hơi thở nàng, tắt thở tại chỗ.

Thân thể Cố Sung Viện giật mạnh, Thượng Quan Mạn vội giơ tay áo che kín đôi mắt bà. Tràng diện lừng lẫy như vậy, có nữ tử nào ở thâm cung nhìn thấy. Phi tần trẻ tuổi sợ đến sắc mặt trắng bệch, thể chất kém một chút đã sớm ngất đi. Bên trong phòng sợ hãi kêu, cả người Chiêu Dương run rẩy, mềm nhũn được cung nữ vịn. Hoàng hậu cũng chỉ sắc mặt hơi trắng, trầm giọng phân phó nội thị: "Bảo người tới thu thập đi."

Tạ Quý Phi hét một tiếng ngất xỉu trên mặt đất. Thất hoàng tử nằm ở trên đất thân thể run như lá rụng, duy sắc mặt Hoàng đế trắng bệch, hô hấp đột nhiên chuyển gấp. Hoàng hậu vẫn mắt lạnh mà nhìn phát hiện không tốt, kêu: "Quan gia!"

Thân hình Hoàng đế thoáng một cái được Nhu Phi bước nhanh tới dìu, ông nặng nề cầm hai tay Nhu Phi đưa qua, thanh âm cực kỳ mệt mỏi: "Hồi cung."

Mọi người tâm sự nặng nề tản đi, thầm suy đoán lần này người đưa tin cho Hoàng đế là ai. Thời gian trước có lời truyền vị trí thái tử khó giữ được, nếu Thất hoàng tử thất thế, người đắc lợi chỉ có hắn. Mọi người không nói gì, nhưng các loại suy đoán đã từ từ thành hình.

Cũng không phải thái tử, là ai?

Rốt cuộc là người nào?

Trong dòng người không thấy thân ảnh Diệu Dương, bài học của Hoa Dương làm cho Thượng Quan Mạn lo sợ, cả kinh nói "Diệu nhi đâu?"

Châu nhi vội nói: "Điện hạ đừng nóng vội, nô tỳ đi tìm ngay."

Thượng Quan Mạn không yên lòng, bảo La cô đưa Cố Sung Viện trở về trước, một mình đi tìm. Chỉ thấy một người cuộn tròn trên thềm đá, hai tay nặng nề che mặt, run lẩy bẩy. Trên vạt áo thêu rồng lửa hoa bạc mây màu, trừ thái tử còn có thể là ai, không khỏi nói: "Tam ca, sao người ở nơi này?"

Thái tử ngoảnh mặt làm ngơ, thân thể run rẩy không ngừng, chỉ nâng mặt lên

không nói.

Thượng Quan hết cách, lên tiếng gọi: “Tam ca.” Khom người đập đầu vai hắn. Chợt một trận gió thổi trúng váy dài tung bay, nàng đột nhiên quay mặt đi, chỉ thấy một người đứng chắp tay dưới tàng cây, vạt áo xanh bay bay, hình mây thêu kim tuyến ở trên giống như từng ngôi sao vỡ. Nàng chậm rãi đứng thẳng thân thể.

Bước nhanh tiến lên, giơ tay liền đánh: “Ngươi làm gì Tam ca?”

Bàn tay trắng nõn khó khăn dừng lại bên mặt hắn. Hắn bóp chặt cổ tay nàng, trong mắt không thấy gợn sóng, chẳng qua là tĩnh mịch: “Nàng thật che chở hắn.”

Nàng lại không dám nhìn thẳng, rút tay về, trong đầu đột nhiên chợt lóe, bật thốt lên: “Là ngươi!” Nàng ngẩng mặt, sáng quắc nhìn gần: “Lấy thế lực của ngươi ở trong cung này, biết được chuyện của hai người họ cũng không khó.”

Trong đầu nàng đột nhiên rõ ràng: “Lúc lấy ngọc tỷ ta từng thấy ngươi, Thái Tử Phi lật đổ Tứ ca thuận lợi như thế, nhất định là có người ở sau lưng tương trợ. Đầu tiên là Tứ ca, rồi đến Thất ca, kế tiếp là người nào?”

Ánh mắt nàng như kiếm bén: “Tam ca sao?”

Nàng cảm thấy sợ, sợ suy đoán của mình là sự thật. Suy đoán kia chạy dọc theo sóng lưng, khiến nàng cảm thấy sợ hãi vô biên. Nhưng nàng cuối cùng không chịu lộ ra mềm yếu, một đôi con ngươi trong trẻo lạnh lùng, hung dữ nhìn hắn: “Hách Liên Du, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?”

Thế nhưng hắn lại là mỉm cười: “Nàng có thể nhớ, ta thật rất cao hứng.”

Nàng bỗng nhiên không lên tiếng.

Vẻ mặt hắn khác với dĩ vãng, bóng đêm quá đen tối, khép hình dáng hắn nhu hoà lại, thanh âm trầm trầm của hắn vang ở tai bên, dường như đang cười: “Mạn nhi, nếu một ngày chúng ta gặp nhau trong chiến tranh, nàng sẽ vì hắn mà giết ta?”

Nàng hoảng loạn, cũng là bên ngoài mạnh bên trong yếu: “Nếu ngươi tổn thương hắn, ta thật sẽ giết ngươi.”

Hắn cười nhạt, như đóa hoa sen ở trong bóng đêm vắng vẻ: “Ta cũng đoán vậy.”

Hai người không tiếp tục đối thoại, hắn âm thầm rời đi.

http://tieulun.hopto.org

Chương 86: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (12)

Diệu Dương nguyên đã một mình trở về Thù Ly cung. La cô chỉ sợ sinh nhật Thượng Quan Mạn xuất hiện máu tanh nên canh cánh trong lòng, an ủi: "Điện hạ, Hoa Dương Điện hạ đụng cột chết thì đã qua giờ Tý, không sao đâu."

Thượng Quan Mạn chỉ nói không sao, thúc giục La cô đi ngủ.

Diệu Dương không biết chuyện như thế nào, cảm giác ra không khí trong điện, liền ngồi im lặng ở trên giường, bất ngờ lại nói: "Đây là cái gì?" Dưới giường chợt mơ hồ thấy hộp gấm có hoa văn dây dưa ở một góc, chẳng biết sao ngã rơi xuống đất. Nghĩ cho dù rơi chắc cũng không hư nên Diệu Dương chân không xuống giường nhặt lên. Đúng là một hộp gấm, hào hứng mở ra xem, nhất thời thất vọng: "Còn tưởng là gì, hóa ra chỉ là cuốn sách cũ." Tiện tay liền ném sang một bên.

Thượng Quan Mạn đang muốn thổi đèn đi ngủ nghe vậy không khỏi cười: "Hôm qua còn quấn ta học thơ, hôm nay xem sách lại trốn như rắn." Cũng không nhìn liền nhặt lên, Diệu Dương lầm bầm: "Sách kia rách như thế, khẳng định không có gì hay."

Lơ đãng nhìn qua bìa sách, quả thật là vô cùng cũ rách, đoán là thập niên rất xưa, trang sách đã sớm ố vàng. Diệu Dương mới vừa quăng, đã có mấy tờ tróc ra rơi xuống. Những chữ viết kia rõ ràng đụng vào tầm mắt, khiến cho nàng nhất thời kích động tay chân luống cuống.

"Đây chẳng lẽ là..." Sách dạy đánh cờ《Cửu Trương Ky》đã thất truyền sao?

Sách này là tâm huyết của kỳ thủ mấy đời nối nhau làm thành, một thời từng vì nó đưa tới đoạn phân tranh máu tanh, từ đó không còn tung tích. Hoàng đế mấy lần phái người đi tìm cũng không tìm được, không ngờ lại xuất hiện tại nơi này.

Diệu Dương lấy làm lạ hỏi: "Chắc là quà tặng sinh nhật, tỷ tỷ thấy thích vậy,

người nọ cũng cực kỳ lợi hại.”

Nàng không yên lòng đáp một tiếng, tối nay trừ ba người bọn họ, cũng không có người khác tới, là ai đưa, cũng không khó đoán ra.

Diệu Dương một mực líu ríu bên tai, thanh âm nàng thanh thuý, vốn là dễ nghe như chim hoàng oanh, ngày hôm nay lại thật om sòm. Vất vả lắm mới đợi đến lúc nàng ngủ, mắt Thượng Quan Mạn đã muốn mất ngủ luôn rồi.

Trong bóng đêm ánh mắt của hắn hiện lên, làm như một cái chuỳ nặng, đánh vào nội tâm co giật đau đớn.

Nàng khẩn cấp muốn tìm chỗ hẻo lánh để cho mình bình tĩnh. Tường dầy cộm nặng nề ầm dời đi, từ khi mật đạo bị huỷ đến nay nàng mới bước vào nơi này lần nữa. Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh hoảng, mật đạo này tựa như giấc mộng chết non của nàng, không muốn đối mặt, chỉ muốn đem nó đặt tại tầng dưới cùng nhất. Ở mỗi thời điểm cô tịch không chỗ nương tựa, nó lại nổi lên, hành hạ màu máu đầm đìa, vẫn là không thể quên được, tựa như hôm nay nàng lại bước vào nơi này.

Quả thật sập xuống. Đường đi thông ra bên ngoài cung đất đá xốc xếch xếp hợp lý, ngọn đèn dầu đổ nát trộn lẫn trong bùn đất. Trong đường ngầm đen nhánh khó phân biệt, thỉnh thoảng một chút ánh lửa linh tinh, cũng chỉ đến từ nến hoa sen trên tay nàng.

Nàng không đành lòng nhìn lại, xoay người đi nơi khác, lại thấy một cái cửa đá với bốn con thú đá chiếm cứ đối nhau. Trung gian có một bàn quay, chi chít như sao trên trời, bố cục cực kỳ giống bàn cờ.

Nàng cau mày, lúc trước cũng chưa gặp qua cửa này, chẳng lẽ đường ngầm sụp đổ, thay đổi bố cục bên trong sao? Lại đưa tới chút tò mò của nàng, ngưng mắt nhìn, đồ án này đã thấy trên quyển sách mà dược tiền lão nhân tặng.

Cũng bởi vì hứng thú, nàng đối với sách kia đã sớm đọc nhiều nên thuộc, mà nàng cực kỳ thông minh, bởi vì từ nhỏ đánh cờ, tìm hiểu cơ quan cũng không tính việc khó. Thậm chí trò giỏi hơn thầy, lúc nhàn hạ tự vẽ chút cơ quan, tự

chơi một mình, cơ quan nho nhỏ tự nhiên không cản trở được nàng.

Cửa đá ầm ầm một tiếng mở ra, theo thềm đi xuống, đi vào một phòng, đập vào mắt là tấm bình phong sơn đen khảm ngọc trai cùng bảo thạch. Phía sau rộng mở trong sáng. Giường lớn bằng gỗ tử đàn có lối vào hình tròn hiện ra phía bên trái trước mắt. Tủ khắc hình rồng vàng đừa giỡn với viên châu đứng thẳng. Đối diện tường là bàn trang điểm khảm hoa văn phượng hoàng. Trung ương là một cái lò, giá áo gỗ tử đàn, bình sứ ngọc như ý trên tụ kệ. Thảm lông cừu đỏ trải trên đất. Mặt tường phía bàn trang điểm còn đặt một cái giường thấp, an bài bàn trà nhỏ và bàn cờ, trên bàn treo một bức tranh mỹ nhân.

Cô gái trong tranh áo trắng thanh khiết, xoay mắt thản nhiên cười, hoa thụ sau lưng loạn đỏ như mưa, một khắc khuynh thành.

Thơ ghi: “Đôi mày yêu kiều tựa ngọn núi vắt ngang. Làn tóc xanh mềm mại nhuốm nồng khói xuân.” nguyên tuyệt không giả.

Thượng Quan Mạn than thở trong lòng, từng gặp qua sắc đẹp tất cả hậu cung, vẫn cảm giác không bì kịp một phần của cô gái này. Cho dù Chiêu Dương, cũng cảm thấy chán nản thất sắc.

Bên trong phòng này trang sức xa hoa, không nhiễm trần thế. Tổng quan nhìn ra chính là khuê các của nữ tử, trên bàn trang điểm có một cái lược ngà khảm bảo thạch, chạm tay lạnh như băng. Nếu không phải tranh kia bởi vì thời gian đã lâu sớm hơi ố vàng, lò vắng lạnh, nàng đã cho là vào nhầm phòng.

Nhìn kỹ mặt mày mỹ nhân trong tranh, chỉ cảm thấy nhìn quen mắt, nhưng không nhớ nổi đã gặp qua ở nơi nào.

Xoay người chỉ thấy bóng người soi rõ trong gương đồng, chiếu ra mặt mày như vẽ của nàng. Nàng đột nhiên chợt hiểu, người này, cực kỳ giống Nhu Phi, không, là Nhu Phi cực kỳ giống nàng ta.

Trong lòng sóng trắng vỗ bờ, nàng khiếp sợ dị thường, chỉ vì lơ đãng nhìn thấy một bí mật. Vạn chữ dày đặc sắp hàng trên màn gấm, thế gian duy nhất chỉ có một người có thể dùng, màu vàng sáng trên giường, không khỏi chỉ

hướng đến quân chủ cao nhất kia.

Nàng nhẹ giọng chê cười, hiểu ra vì sao mới gặp gỡ Nhu Phi đã cảm thấy nhìn quen mắt. Bây giờ nhìn lại, mặt mày tinh xảo của người trong kính kia, có vài tia hẳn là hết sức giống Nhu Phi.

Không trách được, sủng ái của Hoàng đế với Chiêu Dương thịnh lâu không suy, càng thêm yêu đối với Nhu Phi. Đối với nàng, cũng không phải là bởi vì thương yêu Cố Sung Viện, mà là, vẻ đẹp của nàng, tướng mạo của nàng, khiến cho Hoàng đế nhớ lại người trong bức họa.

Thì ra là như vậy.

Nàng nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, đủ loại tâm tình lần lượt thay đổi gom về một chỗ. Nàng cười loạn run rẩy một mình trong phòng đá không người đó.

Nếu Cố Sung Viện biết, nhất định rất thương tâm. Tình nghĩa nhiều năm, thì ra chỉ vì một nữ nhân, không phải là bà, không phải Hà Hoàng hậu, cũng không là Nhu Phi. Các nàng, bất quá chỉ là bóng dáng của nàng ta.

Chợt nghe ầm ầm một tiếng, làm như cửa đá khép mở, nàng vội thổi đèn trốn vào trong tủ.

Chỉ nghe thanh âm già nua lanh lảnh: "Thánh thượng, người cẩn thận dưới chân."

Thân thể nàng căng thẳng.

Xuyên thấu qua khe hở, quả là Tào Đức đỡ Hoàng đế từ sau tấm bình ra ngoài. Hoàng đế một bộ quần áo vàng sáng níu lấy Tào Đức bước chân tập tễnh. Tào Đức một tay vừa cầm đèn vừa khuyên nhủ: "Thánh thượng, cẩn thận long thể."

Chắc là quân vương trong ngày thường luôn cao cao tại thượng, chưa bao giờ nhìn thẳng ông. Tào Đức thắp sáng đèn cung đình, chợt bên trong phòng sáng như ban ngày, thấy rõ tóc hoa râm hai bên tai Hoàng đế, nghiêng người ngồi

trên ghế con ở trước bàn trang điểm, lưng lại thấy còng xuống.

Thanh âm Hoàng đế mệt mỏi: “Không sao, trẫm ở chỗ này yên lặng một chút.”

Tào Đức bất đắc dĩ, khoác áo cho ông, không tiếng động thối lui đến sau bình.

Bên trong phòng chỉ còn lại một mình Hoàng đế, ánh mắt của ông tĩnh mịch, nhìn chằm chằm mỹ nhân đối diện hồi lâu không nói.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới một câu,

Tựa như sao không phải đêm qua, Vì ai sương gió đứng giữa trời

Hoàng đế thế này, nàng nhìn rõ trong lòng ông đầy ý sầu.

Một canh giờ qua đi, nàng ở trong tủ tay chân tê dại. Hoàng đế không nói một lời, chỉ nhìn bức họa xuất thần. Ngọn đèn dầu chập chờn, ông cuối cùng nói nhỏ một câu: “Đây là báo ứng của ta. Ta phụ nàng, nàng liền trừng phạt ta với ông trời.” Nói xong, ông đột nhiên chấn động ho khan, ho đến đấm ngực, trên mặt tuấn tú hiện lên màu đỏ bệnh hoạn. Nếu không phải Tào Đức chạy vào, nàng chỉ kém đẩy tủ đi ra vuốt cho ông.

Tào Đức thẳng khuyên: “Thánh thượng, chúng ta trở về đi thôi, nơi này ẩm ướt, cẩn thận nhiễm lạnh.” Hoàng đế “Uh” một tiếng, để Tào Đức dìu lấy chậm rãi chuyển qua tấm bình, phòng đá ầm ầm tắt, cũng không thấy người nữa.

Nàng vô lực ngồi liệt ở trong tủ.

Ngày thứ hai Hoàng đế cũng không vào triều, canh ba liền tuyên thái y, nói thánh cung không khỏe. Đối với cung nhân mà nói, đây là chuyện lớn trời sập. Thái y tụ đầy Kiền Khôn Điện thương lượng đối sách. Hà Hoàng hậu tự mình đi trước, lại bị Tào Đức tuân thánh mệnh cản lại. Mấy chục phi tần Đế Cơ sắc màu rực rỡ tụ ở ngoài điện chậm chạp không muốn tản đi. Tào Đức bất đắc dĩ, trở ra, cũng chỉ tuyên Nhu Phi.

Phi tần mới vừa đi, các hoàng tử lại tới thỉnh an. Hoàng đế cách rèm phát cáu một hồi, gặp người liền mắng. Các hoàng tử mặt xám mày tro trở về phủ của mình. Kiền Khôn Điện mới yên tĩnh.

Những chuyện này, đều là La cô từ từ nói nàng nghe. La cô vừa vội vàng thêu thùa vừa nói đâu đâu: "Buổi sáng thăm bệnh đã vậy, Sung Viện không đi, Điện hạ cũng đừng đi, tránh gặp chuyện không may."

Nàng đang lúc suy nghĩ, trên mặt thoáng vài tia hoảng hốt, quay mặt lại cũng chỉ cười: "Tự nhiên muốn đi, chẳng qua là thời điểm nhiều người, phụ hoàng nhìn phiền lòng thôi. Vừa là muốn đi, cũng là muốn tìm thời điểm thoải mái."

Tình hình tối hôm qua, chắc là cảm lạnh, lại bởi vì chuyện Hoa Dương nên tức giận công tâm, tuyệt đối không dễ chịu. Lúc này người chỉ muốn ngủ, giống như ngủ thì trong lòng mới có thể dễ chịu hơn. Cũng giống với tình hình đêm đó của nàng, ngủ sau một ngày, đến giờ hợi (khoảng từ 9 giờ đến 11 giờ đêm) sẽ dễ dàng tỉnh giấc, yếu ớt mở mắt, đồng rò thỉnh thoảng vang lên thanh âm, càng thêm cảm thấy bóng đêm tĩnh mịch. Trong lòng giống như bị dã thú cô đơn cắn nuốt ngũ tạng lục phủ, kinh hoảng sợ hãi. Đối với không gian yên tĩnh kia, tựa như có thể giết người trong vô hình.

Cái loại tuyệt vọng đau đớn đó, nàng tới chết cũng khó thể quên được.

Qua đến giờ hợi, nàng phân phó Thù Nhi: "Đem bộ địch y gấm màu trắng đến đây."

Thù Nhi nghe vậy kinh ngạc lên tiếng: "Điện hạ, người trong cung cũng không dám mặc màu đẹp, chỉ sợ rơi xuống đầu đề câu chuyện, sao Điện hạ đi ngược lại."

Nàng nhàn nhạt nhíu mày: "Nếu ngươi sinh bệnh, nhìn thấy người chung quanh ăn mặc như chuẩn bị hậu sự, ngươi nghĩ thế nào."

"Nhất định là tức giận, quả thật giống như là mong đợi mình chết!" Thù Nhi vội che môi, Thượng Quan Mạn cười nhạt: "Huống chi xiêm áo này cũng không phải là hết sức diễm lệ, hàm súc mà không kiêu ngạo, vừa đủ để

dùng.”

Hơn nữa, người trong bức tranh kia, cũng mặc áo trắng. Lúc đó còn trẻ tình thâm, cho dù hôm nay ông ngồi vững giang sơn, trí nhớ lúc xưa khắc sâu trong đầu. Giai nhân khó có được, hồi ức như trước, ông chỉ có thương cảm, làm sao quên được.

Nếu nàng không thể xuất cung, ở trong thâm cung vắng vẻ này, các nàng có thể dựa vào, chỉ có sủng ái của Hoàng đế. Nếu thái tử có thể lên ngôi, dĩ nhiên là tốt hơn. Nếu là người bên cạnh, nàng cũng chỉ có thể cầu xin Hoàng đế nhớ tới tình cũ cho các nàng một đường lui.

Thù Nhi đi gọi Diệu Dương, nàng cũng mặc một bộ địch y vàng nhạt, kéo lụa màu đỏ, chững chạc không mất hoạt bát.

Hai người sóng vai đi về phía trước.

Hoàng đế ngủ trong buồng lò sưởi phía đông. Trước điện yên tĩnh không tiếng động, chỉ có đèn cung đình ở trong gió chập chờn không ngừng. Theo bậc cẩm thạch không vết như tuyết, nội thị đi vào thông bẩm, cách một hồi Tào Đức vội vã ra ngoài, bộ mặt tươi cười: “Thánh thượng ngủ lại rồi, mời Điện hạ trở về đi.”

Nàng và Diệu Dương cúi đầu lượn lờ đứng ở dưới bậc. Gió đêm đánh tới, thổi lên váy áo dài, tóc mai đang cắm châu ngọc chập chờn, áp bách đường vòng cung trên cổ trắng nõn. Nàng phiền muộn cười một tiếng, nói: “Phụ hoàng ngay cả Chiêu Dương tỷ tỷ cũng không gặp, tất nhiên cũng sẽ không gặp chúng ta.” Mắt nàng ửng đỏ, hướng về phía Tào Đức nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: “Mẫu thân có nấu cháo trắng, kính xin A Ông mang cho phụ hoàng.” Nói xong cúi đầu, nàng đứng ở trong bóng đêm, váy dài loạn bay, chỉ cảm thấy eo nhỏ nhắn muốn gãy.

Tào Đức có chút hoảng hốt.

Diệu Dương cũng là mắt chuyển đó, khẩn cầu nói: “A Ông, phụ hoàng ra sao, ta rất lo lắng.” Nàng tính tình trẻ con, mẫu thân đã không có ở trên đời, chỉ còn lại Hoàng đế. Lần này Hoàng đế bệnh nặng, nàng thật rất lo lắng.

Tào Đức không đành lòng cự tuyệt, chỉ đành phải nói: “Hai vị Điện hạ đi theo ta.” Tào Đức dẫn hai người đi, gấp nhìn về phía sau hai người, dừng lại, nói: “Hai vị Điện hạ chờ một chút.” Bước nhanh nghênh xuống: “Hách Liên Đại nhân, sao ngài tới lúc này?”

Thân thể Thượng Quan Mạn cứng lại, chỉ nghe thanh âm Hách Liên Du trầm thấp sau lưng: “Ta không yên lòng, muốn tới thăm Thánh thượng.”

Hắn và Hoàng đế nói lý ra từ trước đến giờ nói chuyện tùy ý. Tào Đức nghe, ngược lại cảm thấy thân thiết hơn thăm hỏi đường hoàng của các hoàng tử khác, thở dài thật thấp: “Hai vị Điện hạ cũng đang muốn vào, vậy Đại nhân cùng theo lão nô đến đây đi.”

Hách Liên Du rất ngoài ý muốn, nghe vậy nhìn sang, Thượng Quan Mạn cũng đúng lúc xoay người lại. Bốn mắt nhìn nhau, lại nhàn nhạt bỏ qua một bên. Ngược lại Hách Liên Du thấy trang phục nàng, hơi ngẩn ra.

Thượng Quan Mạn khách khí xa lạ gật đầu với hắn.

Tào Đức dẫn ba người vào buồng lò sưởi, cũng chỉ để cho ba người cách rèm nhìn vào trong, nhẹ nói: “Thánh thượng ngủ rất ngon, ba vị chủ tử liền yên tâm đi.”

Bên trong rèm cũng vẻn vẹn trông thấy màn màu đen rủ xuống đất, che kín nửa thân hình Hoàng đế. Sương trắng lượn lờ trong lò hương, mùi thuốc nồng đậm xông vào mũi. Nhu Phi chiếu cố một ngày, đã mệt mỏi, được đỡ đến bên cạnh nghỉ ngơi. Trong điện chỉ mình Hoàng đế. Diệu Dương chen đến đằng trước, Hách Liên Du đứng ở sau lưng. Ba người gom lại một chỗ, liền thấy địa phương nhỏ đi. Nàng khẽ ngẩng đầu, lại đụng trước ngực hắn, búi tóc run rẩy. Nàng đưa mắt lên nhìn, cùng hơi thở ấm áp nhào tới trong điện, chỉ cảm thấy trên má nóng lên. Hắn lạnh nhạt liếc nhìn nàng, rút lui thân nhường ra đường đi.

Trong điện sáng như ban ngày chiếu vẻ mặt lạnh lùng của hắn. Chỉ nhìn từ xa thôi, lại khiến gương mặt Thượng Quan Mạn nóng như lửa đốt, chợt cảm thấy mấy phần buồn cười. Điều chỉnh thần sắc đưa hộp đựng thức ăn lên. Tào

Đức yên lặng chuyển giao nội thị: “Thả vào trong lò che, Thánh thượng tỉnh dậy, cho người bưng lên.” Hắn cố ý nói như vậy, cũng khiến Thượng Quan Mạn cảm tạ trong lòng.

Lại nghe một tiếng ho khan trong điện: “Người nào ở bên ngoài?”

Tào Đức cả kinh: “Thánh thượng tỉnh!” Vén rèm liền đi vào bên trong phòng, Thượng Quan Mạn theo đuôi mà vào, chỉ nghe Tào Đức thấp giọng hỏi: “Thánh thượng có gì phân phó.”

Thanh âm Hoàng đế mang khàn khàn: “Trong miệng vô vị, Trẫm đói bụng.”

Tào Đức liếc mắt nhìn Thượng Quan Mạn thật nhanh: “Lâm Quan Điện hạ mang theo cháo trắng, Thánh thượng muốn uống một chén không?”

Hoàng đế hỗn loạn “uh” một tiếng không nói thêm gì nữa.

Sớm có nội thị dùng chén vạn hoa đựng, trong chén cháo trắng bóng loáng, mùi thơm ngào ngạt, nàng một tay nhận lấy: “Để ta.” Ngồi xuống ở ghế con bên giường, nghiêng thân dùng muỗng sứ múc đưa tới bên mép Hoàng đế. Mặt mày ông đều là hình dáng nguội lạnh, khóe mắt có vết nhăn mỏng, dấu vết năm tháng lưu lại. Nàng đang ở gần, khoảng cách gần như vậy, khiến cho nàng sinh ra vài tia hoảng hốt không thành thật. Hơi thở Hoàng đế mỏng dài, nàng lên tiếng gọi khẽ: “Phụ hoàng.”

Hoàng đế “uh” một tiếng, tròng mắt như có như không mở ra, chỉ thấy một người con gái áo trắng mặt đẹp ngồi ở bên người, nhớ về hình ảnh tươi đẹp trong trí nhớ. Ông đột ngột nặng nề cầm cổ tay của nàng, thật chặt, nắm chặt thật thần kỳ. Trong mắt của ông như si như ảo, đôi môi mở ra, từ trong miệng phun ra thật nhỏ: “Lưu Cẩn.”

Thân thể Thượng Quan Mạn đột nhiên thoáng một cái, bị ông nặng nề cầm, cũng không dám động, bản năng nhìn chung quanh. Diệu Dương chỉ kinh sợ đứng ở một bên. Tào Đức cũng đoán không kịp, vội kêu nhỏ: “Thánh thượng.” Lại thấy Hách Liên Du chắp tay đứng ở phía sau rèm, châu bể đung đưa, ánh sáng trắng rực rỡ xẹt qua mặt mày thâm thuý của hắn, chợt thấy sát ý như kiếm trong mắt hắn. Nàng bị hù dọa mãnh liệt ra một thân mồ hôi lạnh,

nhìn lại lần nữa, hắn đã tiến bước vào điện. Hoàng đế nắm cổ tay của nàng gắt gao không thả, hắn chậm rãi che mu bàn tay Hoàng đế, ghé vào bên tai Hoàng đế nhỏ giọng kêu lên: “Thánh thượng.” Thanh âm vừa thấp vừa trầm, trầm ổn ấm áp, chỉ sợ quấy rầy ông. Ngực nàng vẫn đập thình thịch không ngừng, cũng thở phào nhẹ nhỏm, thì ra là nhìn lầm.

Không khỏi cũng kêu: “Phụ hoàng.”

Nơi cổ họng Hoàng đế trầm trầm một tiếng, làm như thanh tỉnh, nhìn Thượng Quan Mạn hồi lâu, mới đè cổ họng mở miệng: “Là con.” Tay lại chậm rãi buông lỏng ra.

Nàng vội đáp: “Là nhi thần.”

Tào Đức cười nói: “Thánh thượng nằm mơ rồi, Lâm Quan Điện hạ đút ngài ăn cháo.”

Thần sắc Hoàng đế tuy là mệt mỏi, ánh mắt vẫn sắc bén, chậm rãi quét qua mấy người, mới nói: “Tử Thanh cũng tới à.” Hách Liên Du cũng chỉ nói một tiếng thật nhỏ: “Vâng”

Đột nhiên liền thấy ban đêm ấm lên. Trong buồng lò sưởi ánh đèn nhu hòa, ấm áp hương nhang, khép tại trên mặt chỉ cảm thấy ấm nhu, khiến cho nàng nhớ tới mỗi đêm 30, nàng và mẫu thân cùng mấy vị cô cô trong Thù Ly điện cùng nhau thức đêm. Cố Sung Viện và các cô cô vừa thêu vừa nói chuyện. Trong điện vô cùng ấm áp, chiếu bão tuyết bay tán loạn ngoài cửa sổ, nhìn theo chỉ màu sắc thái sặc sỡ, chỉ cảm thấy ánh sáng rực rỡ. Đáng tiếc là không bao lâu, Hà Hoàng hậu ban thưởng rượu độc, nhóm cô cô đi chết thì chết, cũng chỉ còn lại một mình La cô.

Nàng cúi đầu múc cháo đút tới bên mép Hoàng đế, Hoàng đế nhấp một hớp xoay mặt liền nói chuyện với Hách Liên Du. Hắn ngồi ở chỗ đó, màn màu đen chiếu hoa văn phức tạp trên mặt hắn, vẻ mặt ôn hoà sinh động, nụ cười chói mắt mê người, cực kỳ giống một nhi tử hiếu thuận hầu hạ dưới gối.

Tình thâm như vậy, cũng không biết là thật hay giả.

Thật cũng được, giả cũng được. Nàng chợt mất mác, quang cảnh tốt như vậy, có thể kéo dài bao lâu đây.

Mấy muỗng tiếp, Hoàng đế chỉ lắc đầu. Tào Đức vội nhận lấy chén từ trong tay nàng. Hoàng đế bất ngờ nói: "Chuyện Hoa nhi, là sơ sót của trẫm."

Chợt nghe ông nói tới Hoa Dương, mấy người đều là ngẩn ra, nháy mắt chỉ cảm thấy có trận gió xông vào qua khe màn, lưng chảy ròng ròng phát lạnh. Diệu Dương thấp thỏm bất an ngồi ở bên người Thượng Quan Mạn, ai cũng không dám nói chuyện. Cuối cùng Hách Liên Du trầm giọng đánh vỡ cục diện bế tắc: "Thánh thượng nén bi thương."

Hoa Dương mặc dù ngang ngược kiêu ngạo, nhưng tính tình thẳng thắn, nói một câu, liền có thể khiến cho Hoàng đế vui vẻ hồi lâu. Hoàng đế thật lâu không nói, sắc mặt động dung: "Trẫm chậm chạp không đồng ý hôn sự của Chiêu Dương, thật sự là không nỡ rời, chỉ muốn nàng ở dưới gối trẫm lâu chút. Chiêu nhi chưa gả, hôn sự của các Đế Cơ khác cũng kiềm lại, không nghĩ đến Hoa nhi mới vừa cập kê, đã xảy ra chuyện này." Dừng một chút, lại nói: "Người đầu bạc tiễn người đầu xanh."

Mấy người nhất thời cũng trầm mặc không nói.

Hắn nghiêng đầu hỏi Tào Đức: "Chuyện Hoa nhi, Hoàng hậu xử lý như thế nào."

Tào Đức vội nói: "Hồi hoàng thượng, Hoàng hậu lệnh cưỡng chế cung nhân loạn truyền, chỉ thông cáo Hoa Dương Điện hạ bệnh qua đời với bên ngoài, đã phát tang."

Hoàng đế chậm rãi gật đầu: "Nàng làm việc, trẫm từ trước đến giờ yên tâm."

Thượng Quan Mạn giật mình trong lòng, cho dù Hà Hoàng hậu không được sủng, nhưng bà là người trông coi lục cung. Ở thời điểm Hoàng đế không rảnh bận tâm, bà có thể giúp ông xử lý mọi chuyện, ràng buộc như vậy, mới càng khó cắt bỏ hơn. Chiêu Dương lấy được là sủng ái của Hoàng đế, mà Hoàng hậu, lại là tin tưởng có thể giao cho trách nhiệm nặng nề. Cho nên nếu họ không chạm đến ranh giới cuối cùng của Hoàng đế, Hoàng đế đều có thể

làm như không thấy.

Từng tia lạnh lẽo từ trái tim tràn ra, trên mặt không khỏi mấy phần hoảng hốt.

Hoàng đế nháy mắt xoay người, cười nói: “Mạn nhi cũng cập kê đã lâu.” Hắn liếc mắt nhìn Hách Liên Du, nói: “Chiêu nhi xuất giá, kế tiếp chỉ còn con.”

Hách Liên Du lơ đãng cau mày, khẽ cong môi nhìn nàng, trong mắt cũng không có ý cười. Thượng Quan Mạn cúi đầu làm thẹn thùng, vừa giận vừa cáu: “Nhi thần không muốn gả, nhi thần muốn tiếp tục cùng phụ hoàng.”

Diệu Dương chỉ cười hì hì ở một bên nghe.

Hoàng đế quả thật vui vẻ cười, lại thở dài nói: “Nữ nhi lớn lên, sống mãi nơi khuê các luôn không tốt.” Hắn xoay mặt hỏi Hách Liên Du: “Những cống sĩ đó ngươi cũng đã gặp, có thể có người xứng với Mạn nhi của chúng ta?”

Vạn không ngờ được Hoàng đế sẽ hỏi hắn, sắc mặt Hách Liên Du sợ sệt, tĩnh mịch nhìn chằm chằm nàng hồi lâu cũng không rời đi. Trống ngực Thượng Quan Mạn đập thình thình, chỉ rũ mắt nhìn chằm chằm tua khéo léo dưới màn, vẫn là Tào Đức lên tiếng gọi: “Đại nhân.” Hách Liên Du mới phục hồi tinh thần lại, nghiêng mắt nhìn nàng, đáp thong dong: “Điện hạ cành vàng lá ngọc, người bình thường sao xứng được.”

Đây mới là hắn, lúc nào cũng là tác phong nhanh nhẹn, tư thái thong dong, trong lòng nàng cũng đột nhiên tức giận.

Hoàng đế cười lắc đầu: “Lời này của Tử Thanh không công bằng.” Tào Đức thấy tinh thần ông dần dần tốt, mở miệng cười: “Thánh thượng, hôn sự của Chiêu Dương Điện hạ và Hách Liên Đại nhân sợ là phải chậm trễ, khi đó cũng qua thi đình rồi, không bằng để cho Lâm Quan Điện hạ chọn một vị Phò mã trong tam giáp. Nguyệt Dương Điện hạ cũng đã đến tuổi. Cùng lúc tam hỉ lâm môn, chẳng phải là chuyện vui.”

Hoàng đế quả nhiên cao hứng: “Trẫm chuẩn Mạn nhi chọn trước, chọn trúng người nào trẫm cũng tùy con.”

Nàng thoáng chốc mây đỏ đầy mặt, cúi đầu cười yếu ớt, hai gò má ửng hồng, tươi đẹp như hoa đào, trách cứ gọi: “Phụ hoàng!” Hoàng đế cười: “Các khanh xem, nàng lại cũng xấu hổ.” Hách Liên Du cũng khẽ mỉm cười.

Nàng giận trách đứng dậy: “Phụ hoàng giễu cợt nhi thần, nhi thần sẽ không để ý đến người nữa.” Đi đến ngoài màn, phân phó nội thị mang lò sưởi tới đây.

Chung quy vẫn là phải gả, vô luận là người nào, đối với nàng mà nói, đều đã vô vị.

Tào Đức nhân cơ hội nói: “Nhu Phi nương nương chiếu cố Thánh thượng một ngày, sợ là không qua được, không bằng để cho Lâm Quan Điện hạ hầu hạ ở bên người đi.” Hoàng đế nói: “Cũng tốt.”

Đối thoại của chủ tớ vang ở bên tai, Hách Liên Du không tự chủ được xoay mặt nhìn nàng. Nàng đứng ở trước vách tường màu đỏ, thật thấp dặn dò nội thị. Bức rèm che đung đưa, mang theo ánh ngược ở trên mặt nàng, phác hoạ mặt bên mỉm cười của nàng, vẻ mặt vô hạn hân hoan như vậy, nụ cười trên mặt hắn cuối cùng dần dần nhạt đi, rơi vào tức giận không lường được.

Bên trong buồng lò sưởi yên tĩnh lợi hại, Hoàng đế còn đang nói chuyện với Hách Liên Du. Bóng đêm đã sâu, giờ Tý đã qua, cung nhân đều đã đi ngủ. Diệu Dương không nhịn được ngáp một cái, chọc cho Tào Đức ghé mắt. Diệu Dương bị kinh sợ, vội che môi, Hoàng đế lại cười: “Diệu nhi mệt nhọc rồi, đưa Đế Cơ trở về đi.”

Tào Đức vội gọi người đến đưa Diệu Dương trở về, qua một hồi lâu, Hoàng đế dần dần thấy mệt mỏi. Hách Liên Du đứng dậy cáo từ, Thượng Quan Mạn theo lễ đưa hắn ra khỏi buồng lò sưởi.

Bóng đêm sâu không thấy đáy, nội thị dẫn đường trước mặt, đèn cung đình chiếu thân hình cao to của hắn. Hắn cúi đầu theo thềm đi xuống, không thấy rõ mặt mũi, chỉ nghe giọng nói làm như chuyện phiếm: “Mấy ngày trước nghe Điện hạ quên mất chút chuyện, hôm nay chắc nhớ ra rồi.”

Thượng Quan Mạn ở một bên, quét mắt nội thị trước mặt một vòng. Đêm đó

tâm tình hắn khác thường, tương lai chắc sẽ muốn chế nhạo nàng, hôm nay là muốn đòi lại hết sao. Mọi chuyện của nàng ở trong mắt hắn, bất quá chỉ là câu chuyện cười. Thật may, may là trong lòng nàng nhớ rõ chỉ có lời nói, nàng chưa bao giờ hứa hẹn ở trước mặt hắn. Nàng chưa kịp đan anh kết ngọc cho hắn, là ai đã nói, nguyện cầu tâm một người, đầu bạc cũng không rời. Mộng đẹp kia tựa như lời thề, cuối cùng cũng bị hắn mạnh mẽ bóp chết, sẽ không bao giờ có nữa.

Nàng mỉm cười: "Đại nhân đối với lần này cũng rất là để ý, chuyện cũ đã qua rồi, chú ý hơn có ý nghĩa gì." Nàng vì vậy dừng bước, theo gió mỉm cười: "Đại nhân nói có phải hay không?."

Hắn cũng đột nhiên dừng chân xoay mắt, khẽ nhếch mặt theo thấy mặt mũi ẩn nhẫn của hắn. Hắn híp mắt nhìn nàng, vẻ mặt như vậy, giống như bị lời của nàng đâm trúng, quả thật máu tươi đầm đìa. Lòng của nàng đột ngột co quắp, sau một khắc thế nhưng hắn lại ý vị sâu xa cười: "Điện hạ không câu nệ tiểu tiết, thật khiến cho hạ thần bội phục." Hắn quét mắt một vòng nội thị chờ ở bên, con ngươi tĩnh mịch chỉ thấy thâm ý: "Những lời thần nói hôm đó, cũng không phải nói đùa, Điện hạ vẫn nên nhớ cho thỏa đáng."

Những vị hôn phu Chiêu Dương tìm đến thay nàng cũng không rõ số phận thế nào, nàng không biết nhưng cũng đoán được. Bất quá tại sao hôn nhân của nàng phải do hắn quyết định, nàng bị chọc tức cả người run rẩy, hắn đã xoay người xuống bậc thang.

Lạnh lùng nói: "Đa tạ Đại nhân nhắc nhở, nếu như Lâm Quan có gả, chắc chắn sẽ giúp chồng dạy con, cùng Phò mã tương kính như tân, cũng mong Đại nhân và tỷ tỷ như thế."

Trong bóng đêm thân hình thon dài của Hách Liên Du dừng lại, chợt đi về phía trước, cùng nội thị đi.

Mở mắt lần nữa, đã là rạng sáng ngày kế. Thời điểm sáng sớm là thời khắc lạnh nhất, tuy là đang cầm lò sưởi tay, vẫn đông lạnh run người. Đêm qua cũng không ngủ ở giường, tựa tại bên bàn chợp mắt thiếp đi. Tào Đức không tiếng động vào điện, quần áo còn mang theo hơi thở mùa xuân, tươi cười nói: "Nơi này do lão nô chiếu cố, Điện hạ đi nghỉ đi."

Nàng cũng không từ chối, gật đầu nói: “Vậy làm phiền A Ông.”

Tào Đức vội nói: “Nào dám, đây là bổn phận của nô tài.” Thượng Quan Mạn không nói thêm gì nữa.

Trong màn truyền đến thanh âm lật người, thỉnh thoảng một tiếng ho khan nhẹ. Tào Đức lẳng lặng hầu một chút, mới nghe bên trong màn truyền đến thanh âm còn nồng buồn ngủ của Hoàng đế: “Giờ gì rồi.”

“Hồi hoàng thượng, tảng sáng.”

Hoàng đế uh một tiếng, hỏi: “Mạn nhi vẫn còn ở bên ngoài sao?”

Tào Đức ngẩn ra: “Lão nô vừa khuyên Điện hạ đi nghỉ một chút, nếu Thánh thượng muốn gặp nàng, nô tài đi tuyên ngay.” Hoàng đế mới nói: “Thôi.” Tào Đức xốc màn, dùng vàng ròng vén lên, cười nói: “Các hoàng tử đang ở bên ngoài thỉnh an.”

Hoàng đế nói: “Thái tử có tới không?” Tào Đức hơi chần chờ: “Hồi hoàng thượng, lão nô cũng không nhìn thấy thái tử Điện hạ.” Vội bổ sung thêm: “Thái tử cũng bị bệnh, mấy ngày nay không ra phủ thái tử.” Hoàng đế hừ lạnh một tiếng: “Hắn bệnh thật đúng thời điểm.”

Ngay sau đó truyền đồ ăn sáng, Hoàng đế dùng vài hớp liền quẳng xuống. Tào Đức bất đắc dĩ, chỉ đành phải lui.

Hoàng đế quay mặt nói: “Ngươi ở cạnh trẫm mấy chục năm, cũng đã nhìn qua vô số người, ngươi cảm thấy nha đầu Lâm Quan kia như thế nào?” Tào Đức vẫn cười: “Thứ cho lão nô nói thẳng, tính tình của Lâm Quan Điện hạ, thật có mấy phần cực kỳ giống...” Hắn chưa nói xong, chỉ thấy Hoàng đế khoát tay, hơi không kiên nhẫn: “Trẫm không hỏi ngươi cái này.” Tào Đức ha ha cười nói: “Chính là bởi vì giống người đó, lão nô tài mới phải nói, nếu nói là tư chất của nàng, chỉ sợ hơn thái tử rất nhiều, càng không cần phải nói các Đế Cơ.”

Hoàng đế trầm ngâm không nói. Tào Đức từ trong lồng ngực lấy ra tờ giấy

Tuyên Thành đang gấp lại: “Lão nô tình cờ có được, kính xin Thánh thượng xem một chút.”

Hoàng đế cười nói: “Vật gì khiến ngươi để ý như vậy.” Nhận lấy run run mở ra, nụ cười kia dần dần tắt.

http://tieulun.hopto.org

Chương 87: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (13)

Thượng Quan Mạn mới vừa vào trong phòng, liền thấy Tào Đức nhíu mày nhanh chóng đi ra, không khỏi hỏi: "A Ông, đã xảy ra chuyện gì?"

Tào Đức mặt mày sầu khổ chỉ vào một hộp báu bằng gỗ tử đàn khảm đá Thọ Sơn[1] , lông mi dài nhấp nhấp, chỉ dùng tay áo lau mồ hôi: "Hôm nay Thánh thượng bảo lão nô mở cái này ra, lão nô chỉ cho là là một cái hộp bình thường, thế nhưng cố gắng một hồi lâu vẫn không mở ra được." Thượng Quan Mạn giương mắt nhìn lên, chỉ thấy bốn vách hộp bằng gỗ tử đàn có khảm đá Thọ Sơn hình người đi vào kho báu. Mặt hộp cũng là những ô vuông rậm rạp chằng chịt tạo thành, trên vách gỗ đều khắc mười ký hiệu thiên can[2] , không khỏi cười nói: "Hộp này dùng biện pháp bình thường không mở ra được đâu."

Tào Đức nói: "Vậy lão nô tìm người bổ ra, Thánh thượng cần chính là đồ vật bên trong, hộp này giữ lại cũng vô dụng." Thượng Quan Mạn vội nói: "Không thể."

"Vì sao?"

Thượng Quan Mạn nói: "Vạn vạn không thể, trong hộp này có lắp đặt cơ quan, nếu mạnh mẽ mở ra, chỉ sợ đồ vật bên trong cũng ngọc đá cùng vỡ."

Tào Đức nghe vậy thẳng giậm chân: "Vậy như thế nào cho phải." Ông mãnh liệt nhìn Thượng Quan Mạn, chỉ tựa như gặp cứu tinh: "Điện hạ, nếu người có thể nhận biết cái hộp này, nhất định là có biện pháp mở ra, cầu xin Điện hạ cứu lão nô một mạng." Thấy xung quanh không có người nào, ông làm bộ muốn quỳ xuống. Thượng Quan Mạn cả kinh vội nâng ông: "A Ông, ngài đây là muốn làm khó Lâm Quan."

Tào Đức quỳ xuống đất không dậy: "Điện hạ, cầu xin Điện hạ giúp lão nô một lần."

Thượng Quan Mạn chỉ đành phải nói: "Ta sẽ thử một chút."

Chín chín tám mươi mốt phương cách, cần ngang dọc đều là theo thứ tự sắp xếp của Thiên Can, chỉ khi từng cái trở về vị trí cũ, hộp này mới có thể mở ra. Tào Đức bảo người ta đốt hương tỉnh thần, bên trong phòng tĩnh lặng không tiếng động, chỉ cảm thấy mùi hương thoang thoảng vào mặt. Tào Đức khép lại tay áo đứng ở một bên, chỉ thấy Thượng Quan Mạn thỉnh thoảng cau mày, thỉnh thoảng cắn môi, rồi lại than thở, thỉnh thoảng mím môi cười một tiếng. Ông quét mắt một vòng bình phong tám phiến vẽ hoa cẩm tú và chim ở tường nam, khẽ mỉm cười.

Chợt nghe Thượng Quan Mạn thấp giọng hô: "Được rồi." Xoẹt một tiếng, bàn tay trắng nõn của nàng mở nắp, nhíu mắt cười sáng ngời theo người, nói: "A Ông."

Tào Đức lại ngẩn ra rồi mới cười như hồ ly đi nhanh qua. Thượng Quan Mạn không dám nhìn vật gì bên trong, lượn lờ rút lui người, nói "Ta vào trong điện thăm phụ hoàng chút."

Tào Đức vội cười: "Điện hạ chậm đã." Trong hộp có một cuộn tranh trắng thuần, hai tay nâng lên: "Kính xin Điện hạ cùng nhau dâng lên cho Thánh thượng." Thượng Quan Mạn lấy làm lạ hỏi: "Việc này..." Giương mắt chỉ thấy Tào Đức âm thầm gật đầu đối với nàng, cuối cùng hai tay nhận lấy. Tào Đức đi mấy bước tới trước mặt bình phong, cũng không biết động cơ quan gì, bình phong không tiếng động trượt ra, bên trong có khoảng trời riêng, thẳng tắp trông thấy màn màu đen. Trong lòng nàng chợt giật mình, nguyên lai phòng bên này nối thẳng đến buồng lò sưởi. Hoàng đế tựa trên gối lông cừu đọc sách, cũng không ngẩng đầu lên "Tới đây đi."

Cả trái tim nàng thình thịch nhảy, cầm cuộn tranh bước vào buồng lò sưởi, hai tay ngang hai vai, chỉ nghe Hoàng đế nói: "Mở ra xem." Nàng ngẩn ra, theo lời mở ra trên bàn bên cạnh.

Cuộn tranh trắng trong thuần khiến, hiện ra trước mắt, đều là ghi chú ngang dọc thẳng tắp, rậm rạp chằng chịt, cũng không phải vẽ gì, nàng quét mắt một vòng, giật mình lạnh cả sống lưng.

Trên tranh rõ ràng là bố cục của hoàng cung, cũng không phải là rất giống,

chỉ có vị trí Thù Ly cung. Giật mình nhìn đường thô thật dài nối thẳng vẽ ra ngoài, lại bị một khoản chu sa mạnh mẽ chặn lại.

Nàng rốt cục nhận rõ đây là cái gì, không nhịn được ngắt tay áo. Bàn tay ra mồ hôi, nắm tay trơn trợt, hai tay khép tại trong tay áo, chỉ cảm thấy khép lại một đoàn khí nóng. Hoàng đế vô tình cố ý nhìn nàng: "Nhận ra đây là cái gì không?"

Tào Đức không tiếng động lui ra ngoài.

Nàng nhất thời không biết đáp lại như thế nào, câu chữ trằn trọc trong cổ họng, như lôi đình vạn quân. Hoàng đế mạnh ném sách trên tay lên bàn "Rầm" một tiếng, thân thể nàng chấn động theo. Hoàng đế giương một tay lên, một đạo giấy trắng bay qua, không tiếng động rơi vào cạnh chân nàng, nàng chỉ dám rũ mắt đảo qua, nội dung trên giấy Tuyên Thành kia nàng tất nhiên quen thuộc, bởi vì trong ngày thường, thỉnh thoảng vẽ một ít đồ...

Hoàng đế nói: "Ngươi thật có bản lĩnh, không ngờ đã phát hiện đường ngầm."

Lời này kinh hãi bực nào, nàng cơ hồ thở không nổi, cũng không dám không đáp, mới vừa bị hắn thử một lần lại không phản bác được, hung hăng cắn răng "Vâng"

Hoàng đế nhàn nhạt liếc nhìn nàng: "Ngươi xuất cung đi thôi."

Liền lập tức như có trận trận tiếng sấm lăn qua trái tim, cuối cùng toát ra mồ hôi lạnh, thẳng tắp quỳ xuống: "Phụ hoàng!"

Hoàng đế nặng nề vỗ: "Ngươi thật to gan!"

Thân thể nàng đột nhiên run lên, móng tay gắt gao bấm vào trong thịt, cũng không biết bấm ra máu hay không. Trực giác của nàng nơi cổ họng có máu tanh tràn ngập. Đế Cơ dự mưu xuất cung, tội này lớn bực nào. Nếu người có lòng đâm thọc gán cho tội mưu nghịch, nói không chừng còn liên lụy đến thái tử. Trong đầu nàng nháy mắt thoáng qua mặt của Cố Sung Viện, La cô, thái tử. Hôm đó bão tuyết bay tán loạn, gò má người nọ như vẽ, cũng dần dần mơ

hồ, nàng hạ mí mắt, trên trán ra mồ hôi rơi xuống dưới mí mắt, nàng ngay cả mắt cũng không dám nháy.

Nàng cũng sinh ra dũng khí đánh cược một phen, nếu chuyện đã bại lộ, vãn hồi đã không kịp, nàng cắn răng, chỉ có dập đầu: "Chuyện này là ý của một mình nhi thần, không liên quan người bên cạnh, xin phụ hoàng khai ân."

Hoàng đế nghe vậy cười lạnh: "Trẫm thật là nuôi nữ nhi tốt, đến thời điểm này mà vẫn nghĩ tới người bên cạnh."

Nàng cắn răng không nói.

Giọng nói Hoàng đế hơi chậm: "Ngươi xuất cung có người nhận ra ngươi không?"

Trong đầu nàng bỗng nhiên thoáng qua mặt của Hách Liên Du, câu chữ lượn lờ nơi đầu lưỡi, bồi hồi trong đầu. Khuôn mặt của hắn lập loè, nàng dập đầu một cái, soi rõ bóng người trên mặt gạch vàng, thật là lạnh. Trong hốc mắt của nàng bức ra lệ, cuối cùng run giọng trả lời: "Hồi phụ hoàng, cũng không có người khác."

Hoàng đế cười lạnh: "Sao trẫm nghe nói có người biết được chuyện này."

Trên trán nàng sinh ra mồ hôi dày đặc, quanh co tới bên má, theo tóc rơi xuống, như có trùng nhỏ đang đốt, vẫn không dám ngẩng đầu, một hồi lâu mới đáp: "Nhi thần không biết."

"Thái tử không biết?"

Trong lòng nàng đột nhiên cả kinh, vội nói: "Thái tử Điện hạ thật không biết."

Trong điện duy nghe đồng rò "Đinh" một tiếng, đánh vào mặt nước bình tĩnh khiến rung động, Hoàng đế cuối cùng nói "Đứng lên đi."

Nàng nửa điểm không dám buông lỏng, nói giọng khàn khàn: "Tạ phụ hoàng." Hai đầu gối cũng đã như nhũn ra, váy áo thật mệt mỏi rủ xuống đất,

nàng vô cùng khó khăn đứng dậy. Hoàng đế không nói gì, ánh mắt rơi vào trên mặt tranh cuộn, lộ ra hoảng hốt khó có thể nắm lấy "Con có biết mật đạo này là người nào làm không?" Giọng nói ông không khỏi ôn hòa quyến luyến, khiến giọng nói nàng cũng không khỏi nhỏ: "Nhi thần không biết."

Hoàng đế không khỏi cười: "Bản thân ta cũng không biết." Thần sắc ông mỉm cười nói lại, làm như nhìn trân bảo thế gian, ông cười nhẹ nói: "Lúc bản đồ này vừa được vẽ ra, phụ hoàng dù tinh thông cơ quan cũng sợ hãi, thật đúng là kỳ nữ."

Thượng Quan Mạn cẩn thận hỏi thăm: "Người vẽ bản đồ này là một nữ tử sao?"

Hoàng đế quay mặt lại nhìn nàng, nụ cười ấm áp: "Không ngờ phải không, lúc ấy trẫm cũng bất ngờ." Ánh mắt của hắn tựa như đang nhìn nàng, lại như không phải, chỉ là lướt qua nàng rơi vào nơi xa, Thượng Quan Mạn cúi đầu.

"Nhưng rốt cuộc lại bị hủy ở trong tay trẫm." Hoàng đế than thở, màu đỏ thẫm trên mặt tranh, màu sắc này trong thiên hạ chỉ một người có thể sử dụng, cắt đứt có lực kéo dài đến hành lang ngoài cung. Nàng bừng tỉnh hiểu ra, nháy mắt nội tâm như sôi, nguyên lai là ông!

Trong lòng cuối cùng tràn đầy ý thoải mái, thì ra không phải là hắn, không nhịn được khẽ nhếch môi. Ánh mắt Hoàng đế đột ngột bắn tới, nàng cuối cùng lại thấm ra mồ hôi, thanh âm Hoàng đế vang ở bên tai: "Lâm Quan nghe lệnh."

Nàng vội quỳ xuống.

"Tất cả sai lầm trước của con, trẫm đều không truy cứu. Trẫm muốn con lấy công chuộc tội, vẽ ra bản đồ trò giỏi hơn thầy, con có hay không bằng lòng."

Nàng vui mừng nảy ra: "Tạ Thánh thượng khai ân."

Hoàng đế nghiêng đầu đưa mắt nhìn, hai tay nàng đều nằm ở trên đất, cẩm y uốn lượn, tôn lên đầu vai nhỏ yếu, cuối cùng trầm giọng nói: "Con chắc cũng biết trẫm đem cái gì giao cho con."

Nàng tất nhiên biết quan hệ trọng đại, thiên triều bình an vô sự chính là nhờ bài biện của đường ngầm này. Nếu một ngày có chánh biến, đường ngầm hôm nay chính là đường lớn cứu mạng. Một giang sơn, một vương triều cũng hơn thế, bí mật kinh thiên như vậy, thế nhưng ông lại giao cho nàng, nàng không thể không sợ, nếu như bản đồ hoàn thành, Hoàng đế qua sông rút cầu... Nàng dập đầu thật sâu: "Nhi thần hiểu."

Hoàng đế tựa như có thể nhìn thấu nàng: "Chuyện này chỉ có con và trẫm biết được. Con từ trước đến giờ thông minh, chỉ cần trung thành với trẫm, trẫm sẽ bảo đảm an nguy của Lan nhi."

Nàng hoảng sợ mở miệng: "Nhi thần không dám." Dừng một chút, chần chờ mở miệng: "Nhi thần có một chuyện muốn nhờ."

"Nói đi."

"Hồng Phi - Một tiểu tham sự ở binh bộ là người quen cũ của nhi thần, hôm nay gặp gỡ nỗi khổ lao ngục, nhi thần muốn..."

"Được, trẫm biết."

Trên đường náo nhiệt đinh tai nhức óc, một thanh âm vang lên, lại là trận trận nói khoác lọt vào tai. Âm thanh từ nơi xa xôi vọng đến, lại tôn lên tột cùng tĩnh mịch không tiếng động trong nhà tù. Tường đá phòng tù vững như tường đồng, cũng không có cửa sổ ở mái nhà, bốn phía đốt miếng lửa dùng để chiếu sáng. Gió lạnh thổi qua, tia lửa tứ tán, đùng rơi vào trên vạt áo đã sớm cũ rách không chịu nổi của phạm nhân, lập tức dấy lên vết đốt như sao.

Người nọ làm như đã ngất xỉu đi, tứ chi bị xích sắt vững vàng giữ tại trên mặt tường, cúi đầu, tóc dài che mặt, trên người tất nhiên vết thương chồng chất, lại thấy lưng hùm vai gấu, rõ ràng một hán tử to con.

Có người ôm nước lạnh giội qua, hán tử chợt đánh một cái giật mình, cuối cùng tỉnh, trước mắt mơ hồ chậm rãi ngẩng đầu. Trên người nóng rực đau đớn, bên tai ông ông tác hưởng, làm như bay ở đám mây, mềm nhũn rơi không tới trên đất, xuyên thấu qua tóc dài che giấu ẩm ướt trước mặt. Hắn mơ

hồ chỉ thấy trên bàn cách đó không xa có một chiếc đèn hoa sen tinh xảo ấm áp, hết sức mở mắt, màu sắc ấm áp đậm càng ngày càng rõ, mới thấy một nam tử tuấn mỹ ngồi sau đèn.

Ngón trỏ của hắn khẽ gõ mặt bàn, một tiếng lại một tiếng, nổi bật lên tĩnh mịch trong lao. Gió tấp qua, ánh đèn loạn, xẹt qua mặt mày thâm thuý hình dạng rõ ràng. Hắn thấy một bộ áo quan màu tím, chỉ cảm thấy cực hạn hoa lệ cao quý. Cách hơi nước thật mỏng trong mắt cùng hoàng hôn mỏng choáng, quanh thân nam tử khép lại một tầng ánh vàng, làm như mặt trời chiều ngã về tây, ánh sáng tầng tầng rơi vãi, tuấn mỹ không như người phàm.

Có người lên tiếng khuyên lơn: "Người này thật là cố chấp, ngươi nhận liền không cần bị khổ sở."

Hán tử mới nhớ lại, người này không phải là ai khác, chính là Hình bộ và Công bộ Thượng thư, Hách Liên Du.

Thanh âm Hách Liên Du như sóng nước chẳng xao: "Hồng Phi, ta cũng không muốn làm khó ngươi, ngươi chỉ cần tố cáo, mùa đông năm ngoái, nàng và ngươi mưu đồ bí mật xuất cung, trong thời gian này rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Hồng Phi hừ lạnh một tiếng quay đầu sang chỗ khác.

~~~~~~

[1] Đá Thợ Sơn: shoushan stone, một trong "Bốn loại đá ấn chương (đóng dấu)" truyền thống của Trung Quốc.
~~~~~~

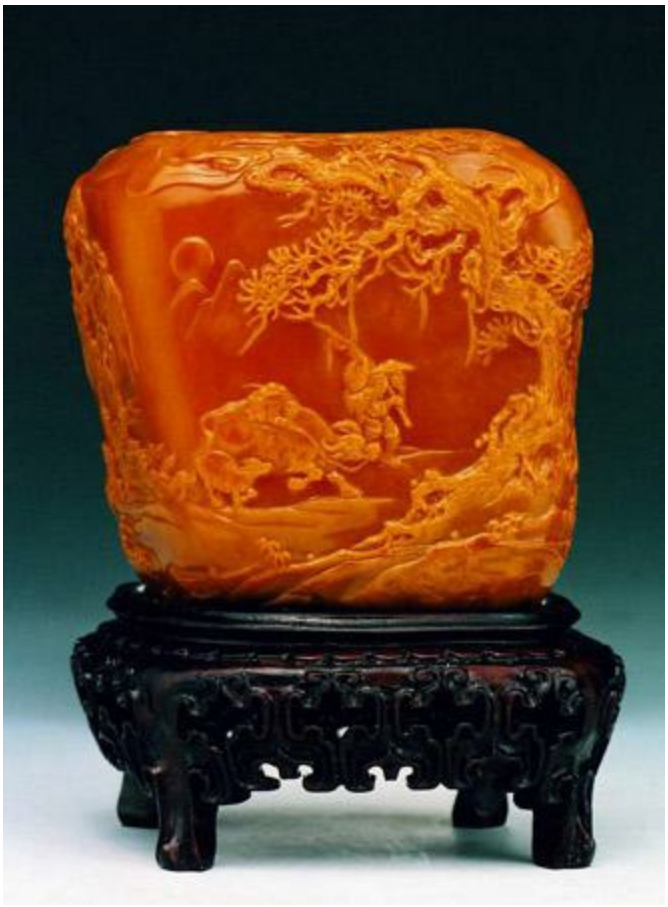

[2] Thiên can: là một loại khiệu chữ viết cổ đại củaTrung Quốc, gồm 10 chữ cái: giáp, ất, bính, đinh, mậu, kỷ, canh, tân, nhâm, quý, sử dụng theo tuần hoàn.

Trung Quốc cổ đại thường dùng để đặt tên, sắp xếp thứ tự, thế kỷ.

http://tieulun.hopto.org

Chương 88: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (14)

Hách Liên Du trầm tĩnh nhìn hắn.

Hắn mặc dù không nói lời nào, lại như có mây đen cuồn cuộn đè ở phía chân trời, đè khiến cho người ta hít thở không thông. Hồng Phi rốt cục không nhịn được mở miệng: "Trước khi tiểu nhân gặp Điện hạ, vẫn kính trọng Đại nhân là một hán tử nghiêm chỉnh, nhưng tiểu nhân đã quyết tâm trung thành với Điện hạ, xin Đại nhân không nên hỏi, tiểu nhân không muốn mạo phạm Đại nhân."

Đỗ Minh nổi đóa: "Tên này..."

Thanh Thụy không tiếng động tới sau lưng Hách Liên Du, nói nhỏ mấy câu bên tai hắn, hai tay nâng lên một khối ngọc hình vuông, màu ngọc ấm áp, ẩn có ánh sáng, đột nhiên hiện chữ Lâm Quan.

Đế Cơ Hoàng đế sủng ái mới có ngọc bội khắc tên, vừa hiển lộ rõ hoàng ân, cũng là tượng trưng quyền lợi và thân phận. Hắn chỉ bóp khối ngọc kia trong lòng bàn tay, đầu ngón tay chậm rãi lướt qua, gió mát vang dội.

Thanh Thụy chần chờ: "Chủ tử..."

Hách Liên Du mặt không chút thay đổi vỗ bàn đứng lên: "Thả người."

Hồng Phi từ Hình bộ ra ngoài, đã là mặt trời chiều ngã về tây, ánh nắng chiều đốt nửa bầu trời, làm nhiễm đỏ cây hoa bên đường. Phản Ảnh đứng ở trong bóng cây, mỉm cười giang hai cánh tay, tay áo rộng bay múa như bướm bên cánh tay hắn: "Hoan nghênh trở lại."

Thời gian là liều thuốc trị thương chữa khỏi đau đớn tốt nhất. Tang sự của Hoa Dương mới qua một tháng, trừ Tạ Quý Phi bị điên, nụ cười kia đã trở lại trên mặt cung nhân. Thân thể Hoàng đế dần dần tốt, Đế Cơ dưới gối ông

đông đảo, cũng dần dần quên lãng một nữ nhi hương tiêu ngọc vẫn.

Từ chuyện của Hoa Dương, Đế hậu tiêu tan hiềm khích lúc trước, đưa tình ôn tình, ở Phượng Tê cung trở nên ấm áp.

"Phụ hoàng, phụ hoàng!" Chiêu Dương mặc áo đỏ nũng nịu vào buồng lò sưởi, khiến tấm màn màu vàng sáng cũng phiếm màu đỏ. Tào Đức gọi mấy tiếng: "Điện hạ" không có ngăn lại, chỉ ngượng ngùng cười, hoàng thượng đang tựa bên gối màu vàng xem tấu chương, nghe vậy ngẩng đầu lên, tức cười nói: "Con nha đầu này, đã là người sắp ra cửa rồi, sao càng không yên tĩnh."

Chiêu Dương giận cười muốn cãi lại, lại thấy trên giường thấp cũng không chỉ một mình Hoàng đế. Không phải là phi tần, cũng không là hoàng tử, một người địch y trắng, đang cầm quyển thi, ngồi đàng hoàng trong sách vỡ như núi. Trong lòng hiện lên ghen tỵ như biển, hết sức mới đè xuống bất mãn, chỉ lấy làm lạ hỏi: "Sao ngươi ở chỗ này?"

Thượng Quan Mạn tựa như mới phát hiện nàng đến, mong muốn đứng dậy thi lễ, Hoàng đế vội nói: "Đừng đứng dậy, vừa động liền gây rối loạn, cũng không phải là người ngoài, con ngồi ở đó đi." Thượng Quan Mạn chỉ đành phải áy náy cười một tiếng với Chiêu Dương, lại cúi đầu chuyên chú cuốn sách trong tay.

Chiêu Dương rất là ghen tỵ trong lòng, mắt thấy Hoàng đế cũng chuyên chú tấu chương trên tay, làm như quên nàng ở đây, liền có chút hứng thú rã rời. Hoàng đế tựa như mới nhớ tới, xoay đầu lại hỏi nàng: "Đứng đó làm gì, còn không ngồi."

Chiêu Dương buồn bực nói: "Phụ hoàng không mở miệng, nhi thần nào dám ngồi." Hoàng đế chê cười lên tiếng, cất giọng nói: "Tào Đức, xem Chiêu nhi này, còn không mang băng ngồi tới cho Điện hạ." Tào Đức cũng cười theo: "Là lão nô sơ sót, lão nô đáng đánh." Giả vờ yếu thế, Chiêu Dương hắc hắc cười: "A Ông thật biết dụ dỗ người." Thuận thế ngồi xuống, không vui vừa rồi không tiếng động tan đi. Nàng có chút đắc ý, quét mắt một vòng Thượng Quan Mạn vẫn ngồi ở trên giường, lại thấy nàng không hề chớp mắt nhìn chằm chằm sách, tựa như không nghe, không khỏi khẽ cắn môi.

Hoàng đế để xuống tấu chương xoay người lại nói chuyện với nàng: “Nói đi, hào hứng chạy tới có chuyện gì.”

Chiêu Dương lại cao hứng, cười một tiếng: “Mẫu hậu chọn mấy ngày cưới, bảo nhi thần đưa cho phụ hoàng.” Chỉ thấy cẩn thận lấy ra khỏi mấy thẻ tre đỏ trong tay áo, phía trên ghi rõ ngày giờ. Tào Đức nâng qua, Hoàng đế cười nói: “Gấp đến bộ dạng như vậy!” Chiêu Dương trong nháy mắt lại rặng mây đỏ bay đầy, thẹn thùng sẵng giọng: “Còn không phải là vì mấy muội muội.” Nàng nghiêng mắt nhìn Thượng Quan Mạn: “Thi đình đã qua, phụ hoàng định ra Trạng nguyên, không phải bọn muội muội sẽ chọn Phò mã sao.”

Hoàng đế từ chối cho ý kiến hừ một tiếng, chỉ tay, nói: “Lấy ngày gần đây đi, kéo mãi cũng không phải là chuyện tốt.” Thượng Quan Mạn đột nhiên ngẩng đầu lên, búi tóc nàng hơi rũ xuống, cắm một cây trâm hoa thú, xuyên tua run run, một thanh âm vang lên. Hoàng đế quay đầu nhìn nàng: “Thế nào?”

Trên mặt nàng vài tia hoảng hốt, chợt cười, nói: “Nhi thần đã phân ra sàn sàn nhau, xin phụ hoàng định đoạt.”

Hoàng đế kinh ngạc nhướng mày: “Nhanh như vậy.” Chỉ thấy nàng thướt tha đứng dậy, nhất nhất bày ra từng cuộn giấy trên giường, vẽ vòng tròn chồng chất ở một chỗ, dấu chấm lại thả vào một chỗ. Hoàng đế đứng dậy xem, nàng xuôi tay đứng ở bên, thanh âm mềm mại: “Văn này lập ý mới mẻ độc đáo, nêu rõ quan điểm, chỗ nói đến làm cho người suy nghĩ sâu xa, nhi thần thiết nghĩ văn này có thể được đầu giáp...”

Chiêu Dương nghe một hồi lâu cũng không biết bọn họ nói gì, ngồi đó hồi lâu cũng không thú vị. Chỉ thấy Hoàng đế nghe thật chuyên chú, thỉnh thoảng gật đầu tán thưởng. Chợt bực mình, cũng không thi lễ, nổi giận đùng đùng phất tay áo đi.

Qua mấy ngày, Hoàng đế tuyên bố hạng thi đậu, bày tiệc Quỳnh Lâm, tam giáp cưỡi ngựa cao lớn, người khoác áo đỏ từ ngoài cửa cung tiến vào. Hai bên dân chúng tề tụ, đều là cười lúm đồng tiền. Đế Cơ tụ ở trên lầu cửa cung, ô đỏ trong gió boong boong vang dội. Đế Cơ đã cập kê tươi đẹp như hoa, nhìn ba người thiếu niên đi qua bên dưới, vốn cũng nghe được tin tức Hoàng

đế tứ hôn, tất cả mong chờ đứng trên cửa lầu. Đế Cơ không khỏi mặt đỏ, rối rít dùng quạt che mặt, cười đùa nháo thành một đoàn. Nhưng nghe được tin tức, Hoàng đế đồng ý Thượng Quan Mạn chọn trước, lại thấy nàng một thân địch y màu hồng đứng ở đó, gió thổi quần áo tung bay, tôn lên sắc mặt nàng trắng nõn như sứ. Ánh mắt lại không động nhìn về nơi xa, con ngươi đen lay láy, làm cho người ta đoán không hiểu nghĩ gì. Nguyệt Dương can đảm hỏi: "Tỷ tỷ..." Nàng chưa nói mặt đã đỏ, "Tỷ... Tỷ cảm thấy người nào tốt?"

Thượng Quan Mạn mới phục hồi tinh thần lại, đảo qua khắp dưới thành, Bảng nhãn, Thám hoa đều là nhìn quanh hớn hở, duy Trạng nguyên lang mắt nhìn thẳng cỡi ngựa mà qua, cũng không trông thấy mặt mũi, nàng miễn cưỡng hỏi: "Ngươi cảm thấy người nào tốt?"

Nguyệt Dương nhất thời mặt đẹp ửng đỏ: "Muội thấy Bảng nhãn kia..." Nói phân nửa liền cúi thấp mặt. Nàng vội vàng hỏi: "Theo tỷ tỷ..."

Nàng không yên lòng nói: "Văn chương của Trạng nguyên lang cũng không tệ." Nguyệt Dương nghe nàng cũng không phải là chọn Bảng nhãn kia, thở ra một hơi, vui vẻ nói: "Tỷ tỷ là nhìn trúng Trạng nguyên lang sao?"

Nàng bởi vì thích ý, thanh âm có phần lớn chút, chọc cho tất cả Đế Cơ vây tới đây. Những Đế Cơ khác đều có ý lấy lòng, rối rít tán dương: "Tỷ tỷ ánh mắt thật tốt." Đúng lúc có người lên lầu thành đi về phía này, vạt áo lam bay múa theo gió, những ngôi sao bể theo thế toát ra, chiếu mặt mày thâm thúy của hắn. Nguyệt Dương đỏ mặt ô một tiếng, kêu lên: "Hách Liên Đại nhân."

Vạn lần không nghĩ gặp hắn ở chỗ này, tất cả Đế Cơ vội vã lui về phía sau, một người gan lớn xì cười: "Giấu cái gì, không quá mấy ngày liền phải xưng Hách Liên Đại nhân là tỷ phu." Giọng nói vừa oán vừa giận, Đế Cơ cũng ầm ầm cười một tiếng, tất cả hì hì gọi hắn một tiếng: "Bát tỷ phu."

Thượng Quan Mạn nghe các nàng náo, sợ run lên, một hồi lâu mới chậm rãi hiện lên chút ý cười, hơi xoay mặt nhìn hắn. Hắn đứng ở đó cũng không nhìn nàng, chỉ nhẹ gật đầu với nhóm Đế Cơ, tiếng gió thổi vạt áo hắn cũng khép lại phía sau. Chỉ thấy thân cao đứng đó, có Đế Cơ lại cười: "Xem ra Lâm Quan tỷ tỷ chọn Trạng nguyên, Nguyệt Dương tỷ tỷ chọn Bảng nhãn, cộng thêm Đại nhân, chúng ta lập tức thêm ba tỷ phu." Nguyệt Dương đỏ mặt nhẹ

khiển trách Đế Cơ kia, chỉ nghe Hách Liên Du cười khẽ: "Vậy sao?" Xoay mặt nhìn nàng, tròng mắt tựa như biển, trầm không thấy đáy, nàng nhẹ nhàng mở to mắt. Hách Liên Du xoay người hờ hững nói: "Nơi này gió lớn, các Điện hạ nên đi xuống thôi."

Không ngờ tin tức truyền thật nhanh, xuống thành lâu trong cung đã biết Lâm Quan Đế Cơ thích Trạng nguyên lang. Trở lại Thù Ly điện, La cô vui rạo rực kể lại những chuyện nghe được: "Trạng nguyên lang kia gọi là Phạm Như Thanh, nhà có một mẹ. Nghe nói tổ tiên cũng xuất thân quan lại, chẳng qua là sau đó suy tàn, quê nhà đều khen hắn, nói là người chính phái, cũng không có những chuyện tìm hoa vấn liễu..."

La cô từ thiên điện một đường theo Cố Sung Viện tới chánh điện, Cố Sung Viện nghe vậy cười: "Ta thấy cũng tốt, vừa là Trạng nguyên, lại có lòng cầu tiến, về sau không lo không có tiền đồ." Thượng Quan Mạn hoàn toàn không yên lòng, nhìn Cố Sung Viện cầm khung thêu xe chỉ luồn kim, gấm kia là màu đỏ, tại dưới ánh mặt trời chiếu lên, đâm vào ánh mắt cũng đau.

Trong sân có người tới, chỉ nghe Thù Nhi kêu một tiếng: "Tào công công." Liền biết là Tào Đức, vội đi ra ngoài đón. Tào Đức mặt sắc mặt vui mừng dẫn hai loan tiến đến, cuối mùa xuân thì khí trời đã hơi nóng, trên trán ông mồ hôi chảy ròng ròng, chắc là một đường đi tới, cũng không kịp lau, cười nói: "Điện hạ, mau đi cùng nô tài."

Thấy ông gấp gáp như vậy, nàng kinh ngạc nói: "Đã xảy ra chuyện gì." Tào Đức cũng không tiện nhiều lời, kêu loan: "Mau đem xiêm áo cho Điện hạ thay, Thánh thượng chờ đấy."

Đợi nàng thay, cũng là một bộ y phục nam màu nước hồ, nổi bật lên gương mặt có dạng phong lưu rất khác biệt. Cố Sung Viện và cung nhân ngây người, còn chưa lên tiếng hỏi rõ, Tào Đức liền kéo Thượng Quan Mạn đi.

Đến nơi mới biết là để cho nàng đi tiệc Quỳnh Lâm. Trong tiệc tất cả quan viên mặc thường phục, vì vậy nàng mặc như vậy cũng không tính thất lễ. Tào Đức ở một bên cười không ngừng: "Thánh thượng hạ lệnh bách quan mặc thường phục, lão nô còn nói sao có chỉ ý như vậy, nguyên lai là vì Điện hạ."

Bữa tiệc rất náo nhiệt. Hiện đang là mùa trăm hoa đua nở, khí trời thầm sáng, gió ấm áp dễ chịu. Trong vườn khắp nơi là mùi hoa thơm ngào ngạt, bách quan nâng cốc nói cười. Hoàng đế cũng thật là cao hứng, kêu tam giáp đến hỏi, Phạm Như Thanh kia thanh tú, phản ứng nhanh nhẹn, Hoàng đế cười ha ha, quay mặt nói: "Tử Thanh, người này không kém ngươi năm đó."

Hách Liên Du ở một bên mỉm cười đáp: "Thánh thượng nói đúng lắm, hậu sinh khả úy (trăm hoa đua nở)" Lơ đãng nhìn thấy Tào Đức dẫn một người đi về phía này, áo tơ màu nước hồ đi lại như nước, mắt ngọc mày ngài, chỉ cảm thấy tất cả ở phía sau như mờ đi, duy còn lại nàng, bách quan cũng phát hiện thiếu niên như vẽ, rối rít nhìn theo. Thượng Quan Mạn đã đi theo Tào Đức đến trước mặt, ánh mắt dừng một chút, chậm rãi quay mặt lại.

Đúng lúc Hoàng đế hỏi, Phạm Như Thanh kia đáp thật thông minh, nàng đứng ở bên người Hoàng đế ngưng thần nghe cũng khẽ mỉm cười.

Hoàng đế hàm chứa nụ cười nhìn nàng, cũng nói với Phạm Như Thanh: "Phạm khanh rất được lòng trẫm." Ông dừng một chút, mọi người đều biết kế tiếp chính là muốn tứ hôn, ai ngờ ông chưa mở miệng, Phạm Như Thanh nhanh nhẹn quỳ xuống: "Thần cả gan xin Thánh thượng tứ hôn."

Người này thật là thức thời, mọi người không tiếng động cười một tiếng, Hoàng đế cũng cười: "Nói đi."

Đáp án rõ ràng rành, chỉ chờ hắn nói ra, Thượng Quan Mạn thở dài một tiếng trong lòng, đến giờ chỉ còn lại chết lặng, ngước mắt nhìn Hách Liên Du, trên mặt hắn chẳng qua là hờ hững.

Phạm Như Thanh cuối cùng nói: "Thần, cầu xin Chiêu Dương Công chúa."

Tiếng nói rơi xuống đất, cả vườn đều tĩnh, Hoàng đế ngẩn người, thần sắc đã không vui, ánh mắt bách quan loạn xét, thẳng tắp bắn tới trên mặt Hách Liên Du. Hách Liên Du lại khẽ cong môi, rỉ ra nụ cười như có như không.

Chương 89: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (15)

Hoàng đế lớn tiếng hỏi "Người nào?"

Phạm Như Thanh dập đầu chạm đất, thái dương chậm rãi chảy xuống mồ hôi, quanh co chảy tới cổ áo, hắn cắn răng muốn ngẩng đầu, chợt nghe Tào Đức cười nói: "Lão nô nghe là Lâm Quan Điện hạ."

Phạm Như Thanh kinh ngạc giương mắt. Tào Đức cong mắt cười nhìn hắn, ánh sáng chợt lộ, xoay mặt cười nói với Hách Liên Du: "Đại nhân cũng nghe thấy chứ."

Hách Liên Du lãnh đạm không nói, bách quan lại rối rít phụ họa: "Là Lâm Quan Điện hạ..."

Hoàng đế mới cười: "Là Lâm Quan sao?"

Thân thể Phạm Như Thanh run lên, nằm ở trên đất thật lâu không động, cuối cùng dập đầu, khàn giọng mở miệng: "Thần, cầu xin Lâm Quan Đế Cơ."

Hoàng đế cười ha ha: "Chuẩn tấu."

Trong điện Thù Ly vui sướng. Cố Sung Viện tự mình xuống bếp làm mấy món ăn, La cô cũng không biết ở nơi nào tìm được rượu. Thượng Quan Mạn mấy ngày trước đã sai đi hết các cung nữ trong cung, ngoài mấy nội thị ra, chỉ còn lại Thù Nhi hầu hạ, bốn người ngồi quanh bàn. La cô cười "Thật là chuyện vui lớn."

Thấy các nàng cao hứng, Thượng Quan Mạn cũng giương môi cười một tiếng.

Lại có một nội thị ở ngoài điện bẩm báo: "Điện hạ, nghe người trong cung nói, thái tử Điện hạ đi Kiền Khôn Điện, cầu xin hoàng thượng bãi nhiệm hôn sự." Mấy người đều là cả kinh, Cố Sung Viện kinh ngạc nói: "Thái tử sao lại làm thế?" La cô tức giận: "Đây không phải là thêm phiền cho Điện hạ sao."

http://tieulun.hopto.org

Vội hỏi: “Thánh thượng đồng ý không?”

Nội thị nói: “Thánh thượng đóng cửa không gặp, thái tử Điện hạ đang quỳ bên ngoài.”

Thượng Quan Mạn muốn đứng dậy, La cô vội đè lại nàng: “Điện hạ, từ khi xảy ra chuyện của Hoa Dương Điện hạ và Thất hoàng tử, nhóm Đế Cơ vì tránh né tai ương, ngay cả các hoàng tử cũng không dám gặp. Nếu Điện hạ đi, lỡ truyền ra lời nói bóng nói gió, không những làm trễ nãi Điện hạ, chỉ sợ đối với thái tử Điện hạ cũng không có lợi.”

Thượng Quan Mạn lại chậm rãi ngồi trở lại.

Nghe nói cuối cùng Thái Tử Phi tới khuyên, cũng không biết nói cái gì, thái tử mới trở về.

Ba vị Đế Cơ sắp xuất giá, hôm nay dân chúng nói đến vẫn còn trò chuyện say sưa. Ngày khởi trang, ba vị Đế Cơ bái biệt tổ tông mới từ Kim Loan điện tạ ơn, những mẫu thân sớm chờ ở nơi đó. Mẹ con Nguyệt Dương khóc nước mắt đầy mặt. Thượng Quan Mạn cũng chỉ hốc mắt hơi ẩm, mà Cố Sung Viện không nhịn được nước mắt rơi như mưa đang được La cô ở một bên khuyên. Mẹ con Chiêu Dương ở một bên nói chuyện, cũng không biết nói cái gì, Chiêu Dương đỏ mặt gật đầu. Xướng lễ quan hát tụng, tuyên tụng cát tường, Đế Cơ dập đầu nói lời từ biệt.

Trong nhà phò mã chuẩn bị tốt chín lễ vật, ngựa gỗ tay quay, các loại áo giáp, đến Ngọ môn cung dâng, đãi tiệc theo đúng lễ thường. Ba vị Phò mã này, hai vị là quan mới thi đậu, có thể gom đủ chín lễ đã là không tệ, cộng thêm Hoàng đế ban thưởng. Chỉ có Hách Liên Du tài lực hùng hậu, một đường giăng đèn kết hoa, vạn trượng gấm đỏ lót đường dọc theo đến phủ đệ, lại có sư múa mở đường, khiến tất cả dân chúng đều hướng đến nơi này. Có người hỏi, cần gì phô trương như thế, làm tỏ rõ eo hẹp của hai vị kia rồi, Hách Liên Du cũng chỉ một câu: “Hôn lễ của Hách Liên Du ta, há là chuyện đơn giản.” Chiêu Dương nghe nói, tất nhiên không kìm được vui mừng.

Nghi thức bày đủ, đèn đuốc thắp lên, màn đỏ rèm xanh từ cửa cung một đường đi tới, gấm bay như mây, mây lan vạn dặm, kéo dài tỏ rõ vui mừng,

đưa tới trăm chim tề tụ, trùng trùng điệp điệp vòng qua kinh thành. Lúc trên đường, chợt một hồi hỗn loạn, thân kiệu quạt lợi hại, chỉ nghe tiếng thét chói tai bên ngoài kiệu, cũng không biết phát sinh chuyện gì, hồi lâu tiếng nhạc mới vang lên lại, chia đường về phủ mình.

Đợi đến trước cửa phủ phò mã, kiệu hoa qua bồn lửa than, bên ngoài kiệu chen chen kêu la làm cho bên tai ông ông tác hưởng. Mặt trời rực rỡ chiếu xuống, cửa kiệu gấm đỏ chiếu thân hình thon dài của phò mã, trông thấy hình dáng giương cung mạnh mẽ, rất là ung dung tuấn mỹ. Chỉ nghe vù vù ba tiếng, do Phò mã bắn ba mũi tên đỏ về cửa kiệu, mọi người ầm ầm tiếng kêu tốt. Thượng Quan Mạn kinh ngạc trong lòng, Phạm Như Thanh là một thư sinh, thế nhưng cũng có bực phong thái này.

Dừng kiệu rồi mở cửa kiệu, một bé gái ăn mặc đẹp cỡ năm sáu tuổi đỡ nàng ra kiệu, vượt qua "Yên ngựa" làm bằng gỗ sơn đỏ thắm, thảm đỏ. Hỉ nương đều là ma ma lâu năm trong cung, Hoàng hậu thương cảm Chiêu Dương, đặc biệt chọn ma ma mới. Thù Ly cung chỉ có một vị La cô, vốn nên do bà, nhưng bởi vì Thượng Quan Mạn không yên lòng, nên để bà ở lại cung, chỉ dẫn theo Thù Nhi, về sau La cô nhờ đến một vị, hỉ nương mới coi là đủ.

Do hỉ nương dẫn tới trong đường, nghi thức bái đường rườm rà xong, có hai tiểu bảo nâng đèn hoa (cây đèn cầy đỏ đẹp đẹp thắp trong phòng tân hôn). Phò mã nắm dây lụa nhiều màu dẫn Đế Cơ tiến vào động phòng. Bước qua mười gấm đỏ trên đất, đi qua một tấm, hỉ nương lại lần lượt truyền trải tiếp lên trước (tức là chỉ đặt 2 miếng dưới đất trước, đi đến miếng cuối thì lấy miếng đầu ghép lên trên đi tiếp, đủ 10 miếng thì thôi), ý vị "Nối dõi tông đường", mọi người túm tụm vào động phòng, theo như nam trái nữ phải ngồi ở mép giường. Lúc này một mệnh phụ dùng đòn cân gõ đầu Đế Cơ một cái, xưng "vừa lòng đẹp ý", Phò mã ngồi tạm một chút, rồi mới ra tiền sảnh mời rượu.

Vừa nghe chờ, liền chờ đến đêm khuya.

Nến đỏ như lửa, trong phòng một mảnh vui mừng đẹp đẽ, nơi nơi đều là màu đỏ dùng khi Công chúa xuất giá, màu sắc vô cùng quý khí, chứng tỏ thân phận quyền lực các cô nương ngoài cung không thể vượt qua. Nhiều như vậy, cảm giác như đưa thân vào trong một biển đỏ vô tận, nhìn khiến người hít thở

không thông. Hương từ trong đồng chạm rỗng phun ra, mùi thơm vào mũi từng sợi, cảm giác cổ áo siết cổ họng phát khô, làm như tùy thời đều muốn thiêu cháy. Cách khăn voan nhìn sang, chỉ thấy ánh nến trên bàn mông lung lóe sáng tối, ngược lại cực kỳ giống một đám cúc chập chờn trong gió. Trong phòng yên tĩnh vô cùng, mơ hồ nghe được tiếng huyên náo ồn ào ngoài phòng khách, hình như là khách lôi kéo tân lang mời rượu, trong lúc từ chối, lại một hồi tiếng cười. Thanh âm kia truyền tới trong tai, lại xa xôi như cách muôn sông nghìn núi.

Ngồi đã lâu, mới phát giác tứ chi chết lặng đã không cách nào nhúc nhích, lưng cũng làm như cứng đi, cứng còng lợi hại. Một ngày lễ nghi phiền phức, nàng rốt cuộc mệt mỏi, mười ngón tay mảnh khảnh mơ hồ tê dại. Hai đầu gối cũng làm như không có tri giác, trong lòng nàng chán ghét, chỉ muốn kéo hết khăn vuông xuống.

Nàng nhớ tới buổi sáng xuất giá, ánh trăng mỏng manh soi sáng trên áo tơ màu xanh đậm của Cố Sung Viện, bà đỡ nàng đến trước kính chải đầu, một chải tóc đến cuối, hạnh phúc đến già. Lược răng ngà trắng nõn lại không trắng bằng tay của Cố Sung Viện, phản xạ trong kính, mặt của bà mơ hồ, chỉ nghe bà không ngừng cười dặn dò: “Là người sắp xuất giá rồi, không được tùy tính, nghe nói trong nhà Phò mã có một mẹ già, không thể dựa vào thân phận Đế Cơ, phải hòa khí gần gũi cùng lão phụ nhân. Nếu như Phò mã thương con, đó là quá tốt.” Bà bỗng thở dài: “Con ta có thể có hôm nay, vi nương trong cung không tính là chịu đựng vô ích...”

Nàng vẫn không nhúc nhích.

Cửa phòng lặng yên không một tiếng động mở ra, hỉ nương bên trong phòng cũng rất nhanh không tiếng động bị đuổi đi ra ngoài. Nàng vẫn trầm tư, không ngờ khăn cưới lại được mở ra không báo trước chút nào. Ánh nến một bên dồn dập, mênh mông rơi vào trên mặt trắng nõn, dường như không thấy nửa phần sắc vui mừng, trăng sáng soi trong bóng đêm, nét xinh đẹp không có nửa phần nhiệt tình.

Ánh sáng mạnh đánh vào đáy mắt, tia sáng đâm vào dưới mắt trắng một mảnh, nàng bất giác nghiêng đầu.

Người nọ cũng không nói chuyện, chỉ tới bên cạnh bàn, châm rượu hợp tú, từng dòng nhỏ chảy ra, đánh vào vách ly, phát ra âm tiếng chát chúa.

Nàng mới chậm rãi mở mắt ra, liền thấy một thân ảnh thon dài màu đỏ đứng ở cạnh bàn rót rượu, đèn đóm leo lét ở bên trong. Chợt cảm thấy hai mắt tỏa sáng, ánh nến bên trong phòng lóe lên, chiếu lầu đỏ chói lọi. Chỉ thấy người nọ da thịt như ngọc, màu tóc tựa như mực, hỉ phục màu đỏ như một đám mây màu xao động trên môi hơi vểnh của người đó.

Nàng nhất thời kinh hãi quên cả cử động, hai mắt trợn tròn cũng chỉ khạc ra mấy từ: "Hách Liên Du, ngươi!"

Lại thấy Hách Liên Du cười như không cười quay đầu, mắt màu lam như lưu ly tinh khiết trong suốt rơi vào trên người nàng. Một hồi lâu, hắn hơi nhướng mày: "Thế nào, rất ngoài ý muốn?"

Nàng chỉ hung hăng nhìn thẳng hắn: "Đưa ta trở về."

Trên mặt hắn chỉ có bình tĩnh: "Sắc trời đã tối rồi, trong Phạm phủ chỉ sợ cũng đã đi ngủ, nếu Điện hạ nhất quyết muốn đi, ta bảo người đưa nàng qua."

Hắn quay đầu muốn gọi người.

Nếu ván đã đóng thuyền, mình nàng kiên trì chẳng phải càng tăng thêm trò cười, nàng tức khí quay đầu: "Không cần."

Trên mặt hắn chỉ có nụ cười ý vị sâu xa.

Nàng ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích, hai tròng mắt chứa run sợ, không hề chớp mắt dõi theo hắn.

Chuyện hôm nay, rõ ràng là hắn âm thầm động tay chân, nhưng hắn ném lại thế lực dòng họ Hà Hoàng hậu không muốn, lại đổi nàng tới nơi này, tại sao?

Xét tính tình của hắn, nếu là chuyện không có lợi, hắn nhất định sẽ không làm.

Nếu nói lợi thế duy nhất trong tay nàng hiện tại, chính là Hoàng đế bảo nàng vẽ tấm bản đồ kia, chẳng lẽ... Không, nàng lắc đầu, lúc ấy trong điện chỉ có nàng và Hoàng đế, hắn không thể nào biết được, như vậy? Nàng không nhịn được cau mày.

"Suy nghĩ ra chưa?"

Thanh âm bỗng nhiên vang ở bên tai, nàng cả kinh thân thể run lên. Lúc này mới phát hiện ánh nến bên trong phòng đã bị hắn dập tắt hơn phân nửa, duy còn dư lại một đôi nến đỏ lẳng lặng đốt. Ánh nến chuyển mềm, chiếu hỉ phục trên người hắn, chỉ cảm thấy làm như muôn hồng nghìn tía, xuân sắc vô biên. Hương bạc hà quen thuộc trên người hắn di động trong rèm gấm đỏ, dường như mặt mình cũng nhiễm đỏ. Nàng không nhịn được cũng có chút nóng, hắn đưa ly rượu qua, trong ánh mờ nhìn thấy ngón tay thon dài trắng nõn của hắn: "Uống một ly?"

Nàng chỉ cảm giác mình tiến thoái lưỡng nan, phò mã là hắn, trong lòng mơ hồ cảm thấy thích, nhưng để mặc cho hắn định đoạt như vậy, nàng thật không cam lòng, mọi chuyện như quân cờ được sắp đặt. Nàng biết, mấy phần thích trong lòng này đã nhận định là bại cục.

Nàng nhận lấy ly, uống một hơi cạn sạch, rượu kia làm như cũng không theo cổ họng xuống vào trong bụng, làm như dừng ở trên mặt, hai gò má nóng bỏng, một đường nóng đến bên tai. Hắn đột nhiên gọi nhỏ: "Mạn nhi." Nàng ngẩng mặt, hai tròng mắt mông lung nhìn hắn, hắn đã nắm cằm của nàng hôn xuống, ngón giữa của nàng còn nắm ly sứ trong suốt, liền "lục cục" một tiếng lăn xuống trên đất.

Hắn hôn cẩn thận, làm như đang nếm trà, kiên nhẫn tỉ mỉ uống, nàng chỉ cảm thấy cảm giác say xông tới, thân thể nhuyễn mềm vô lực, mượn men say, đưa tay ôm cổ hắn. Hỉ phục trùng điệp dầy cộm nặng nề để lộ cổ tay, lộ ra một đôi cánh tay ngọc trắng, quấn hắn trong khuỷu tay giống như rắn. Da ngọc thấm hương, yếu ớt ở đáy mũi, thân thể hắn cuối cùng căng thẳng, giơ tay lấy ra mũ phượng trên tóc nàng, "Phanh" một tiếng quăng xuống đất.

Châu ngọc rơi tứ tán trên mặt đất, màn gấm màu đỏ rơi xuống ở phía sau, trong tầm mắt đều là lửa đỏ đang âm thầm cháy, đốt trên người đều nóng

bỏng. Thân thể tuyết trắng của nàng như nước chảy lẳng lặng nằm ở trong nệm gấm lửa đỏ như lửa dục. Tóc đen như đóa hoa sen quấn quanh, che lại tô nhũ rất tròn ngạo nghễ ưỡn lên. Nụ hôn của hắn từ dưới cổ gặm cắn, cuối cùng rơi vào trước ngực nàng. Thân thể nàng run rẩy, ngón tay nhỏ nhắn cắm vào trong tóc dày đen nhánh của hắn, lòng bàn tay nóng rực của hắn phất qua hai chân thon dài phơi bày của nàng, trong lúc đan xen dồn dập hắn rốt cục động thân xông tới. Rên rỉ tinh tế bỗng dưng từ trong cổ họng nàng tràn ra, hắn cúi người tới chôn vùi tiếng rên rỉ đứt quãng của nàng trong nụ hôn. Trong màn gấm chỉ ngửi thấy hương bạc hà trên người hắn, nóng bỏng như vậy, lan tràn dây dưa thân thể. Mọi âm thanh không tiếng động, bên tai tựa như lại vang lên tiếng huyên náo châu ngọc loạn tung tóe, một lần lại một lần hung hăng đụng nhau trên mặt đất.

http://tieulun.hopto.org

Chương 90: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (16)

Môi của hắn vô tình hay cố ý xẹt qua gò má như sứ của nàng, nàng nhắm hai mắt, chỉ rúc thân thể vào trong nệm gấm. Cả đêm mệt mỏi, nàng ngay cả khí lực trợn con mắt cũng giống bị rút ra hết, chỉ cảm thấy hơi thở nóng bỏng của hắn phất ở trên tai, dùng răn nhẹ nhàng khẽ cắn: "Dậy đi."

Chỗ bị cắn tê tê dại dại, nàng không nhịn được cau mày, lông mày nhỏ nhắn không tô mà đậm chen chúc tại một chỗ, mang theo vài phần tính trẻ con. Hách Liên Du không khỏi cong môi, xoay người rút một thanh đao cong ra, vẽ một cái trên lòng ngón tay. Máu tươi đỏ thẫm ồ ồ rĩ ra trên đầu ngón tay trắng nõn, rơi xuống trân tơ lụa thủ cung trắng noãn, dùng khăn lau sạch vết máu ở trên ngón giữa, khom người lại hôn ở trên má nàng: "Chờ ta trở lại dùng bữa."

Nàng chỉ khẽ run lông mi, hàm hồ đáp một tiếng, hắn mới cong môi lật người ra rèm.

Giờ Mẹo vừa qua khỏi, Tân ma ma dẫn nô tỳ tới trước cửa phòng chính. Tiểu nha hoàn phục dịch bên ngoài phòng mở cửa, thấy y phục thêu con Li (con rồng không sừng trong truyền thuyết) và mây bay của phò mã nằm cạnh cửa, biết Phò mã đã rời đi, liền vào cửa phòng, đứng ở bên cửa nội thất, lớn tiếng gọi "Mời Công chúa tắm sạch, chuẩn bị vào cung tạ ơn."

Theo lễ, Công chúa trả lời một tiếng, sau đó mở cửa nghênh nữ quan đi vào. Thế nhưng bên trong phòng chỉ có tĩnh mịch không tiếng động, Tân ma ma khẽ cau mày, quét mắt Lan Tịch đi theo.

Lan Tịch cách nội thất gọi: "Điện hạ." Bên trong phòng vẫn yên tĩnh không tiếng động, Lan Tịch mím môi liền cười: "Ma ma, tân nương e lệ, phiền ngài thông cảm."

Tân ma ma đối đãi quy củ từ trước đến giờ hà khắc, Đế Cơ tham giường không dậy nổi như vậy khiến cho bà khó có thể dễ dàng tha thứ. Lan Tịch thấy thế, vội mở cửa một mình đi vào.

http://tieulun.hopto.org

Khép cửa lại, liền thấy thảm gấm đỏ trải đầy đất đến bậc thềm ngọc trước giường, dẫm lên trên đất mềm mại không tiếng động. Màn gấm trước giường còn rũ chưa mở lên, không khỏi nghi ngờ để sát vào, thấp giọng hỏi thăm: "Điện hạ, nên dậy thôi."

Người bên trong rèm "Ưm" một tiếng, làm như mới vừa thức tỉnh, thanh âm suy yếu như tơ, nói một chữ cũng cảm giác phí sức, một hồi lâu, cuối cùng từ bên trong lộ ra một bàn tay trắng nõn, vén màn gấm, tay kia cực đẹp, da thịt trắng nõn như ngọc. Trên cổ tay trắng như tuyết lại thấy vết hôn liên miên vô cùng rõ, chạy dọc theo người bên trong rèm...

Lan Tịch trong nháy mắt đỏ mặt, vội lặp lại: "Điện hạ, nên dậy thôi, ma ma ở bên ngoài chờ đó."

Vừa dứt lời, lại thấy màn gấm bị tay kia chậm rãi vén lên. Màn đỏ đầy xuân sắc, tôn lên suối tóc đen mượt của người trong rèm, mặt mũi xinh đẹp như ngọc, con ngươi trắng đen rõ ràng thẳng tắp nhìn nàng.

Môi đỏ hé mở: "Sao ngươi ở chỗ này?"

Lan Tịch cả kinh hai tay che môi: "Lâm Quan..." Nhìn lại nàng, áo xốc xếch, hai vú nửa che, trên da thịt tuyết trắng đầy vết răng cắn hồng nhạt, thoáng chốc trên má nóng lên, cả kinh không thốt nên lời.

Tân ma ma bên ngoài nghe động tĩnh, dẫn người bước nhanh vào bên trong phòng, trông thấy Thượng Quan Mạn bộ dáng đều là sửng sốt, trên mặt nữ quan sau lưng cũng lúc đỏ lúc trắng, cuối cùng rung giọng nói: "Chuyện này... này..."

Hai tròng mắt nàng chậm rãi quét qua mọi người, đắp chăn mà nằm, tóc dài xõa tới dưới vai, đen như mực như gấm, tôn lên mặt trắng nõn của nàng. Áo đỏ rộng rãi, gấm vóc tuyết trắng trên giường âm thầm nở ra vết máu đỏ thẫm, như hoa nở rộ, xốc xếch dâm mỹ. Tân ma ma còn chút tỉnh táo, dẫn đầu dập đầu: "Chúc mừng Điện hạ."

Chúng nữ mới hồi thần, vội vàng cúi bái theo: "Chúc mừng Điện hạ."

Lan Tịch vào cung, mới biết trong Kiền Khôn Điện đã bị Chiêu Dương gây đến gà chó không yên.

Không khí trong Kiền Khôn Điện tựa như cũng ngưng trệ. Chiêu Dương nhào vào trong ngực Hà Hoàng hậu khóc lóc không thành tiếng. Hoàng đế mặt âm trầm nghe nàng từ từ kể hết: "Tối hôm qua nhi thần mệt mỏi một ngày, chợt cảm thấy buồn ngủ, cũng không biết sao liền ngủ mất rồi, tỉnh lại trời đã sáng choang, mới phát giác ra không đúng. Bên trong phòng đơn sơ, sao có thể là chỗ ở của Tử Thanh, lúc này nhi thần mới phát hiện người bên cạnh là... Là..." Nàng ủy khuất khóc lớn: "Phụ hoàng, người làm chủ vì nhi thần oa."

Hà Hoàng hậu nghe nói chỉ tức giận sắc mặt trắng bệch: "Như thế nào lại có chuyện hồ đồ này, là từ chỗ người nào xảy ra chuyện không may, nếu tra được, Bổn cung tuyệt không tha cho hắn!" Mắt thấy trên mặt Hoàng đế cũng là sắc trời u ám, Tào Đức vội khuyên: "Thánh thượng, đừng tức giận hư thân thể. Hôm qua ba vị Đế Cơ đồng hành, hơn nữa Hách Liên Đại nhân và Phạm Phò mã cách gần đó, ở giữa khó tránh khỏi xuất sai lầm."

Liền nghe nội thị bên ngoài cẩn thận thông bẩm: "Thánh thượng, Hách Liên Đại nhân và Phạm Phò mã đến."

Hoàng đế gầm lên một tiếng: "Để cho bọn họ quỳ ở bên ngoài!"

Mặt trời dần dần cao, chiếu vào soi rõ bóng người trên đá cẩm thạch sáng loáng. Cuối mùa xuân đã thấy khốc nhiệt, một hồi áo trong liền rỉ ra mồ hôi, dính sát trên da thịt. Trên trán Phạm Như Thanh chảy mồ hôi nóng, từ cái trán quanh co chảy tới cằm, quanh quẩn chốc lát, rơi vào trên cẩm bào, thật nhột. Thế nhưng hắn lại nửa phần không dám nhúc nhích, nhìn trộm Hách Liên Du quỳ chung với hắn. Mặt không chút thay đổi nhìn một chỗ trước mắt, hình dáng thâm thúy, lưng thẳng, không có nửa phần bộ dáng chật vật như mình.

Một đôi giày hình mây vàng sáng xuất hiện trong đáy mắt, thanh âm nặng nề của Hoàng đế đè ở trái tim: "Chuyện gì xảy ra?"

Phạm Như Thanh liếc mắt nhìn Hách Liên Du, hắn tựa như cũng không tính

mở miệng, mới nói: “Thánh thượng, vi thần không biết mặt Lâm Quan Điện hạ.” Hoàng đế cười lạnh: “Không biết mặt? Không biết mà cũng dám đến trước mặt trẫm cầu hôn.” Phạm Như Thanh hoảng sợ dập đầu: “Thánh thượng minh giám, vi thần chỉ gặp mặt Chiêu Dương Điện hạ một lần, huống chi lúc ấy Điện hạ mang theo mũ trùm đầu, không thể nhìn thấy dung nhan. Chỉ nghe nói Chiêu Dương Điện hạ vi phục ra ngoài, mới dám phán đoán đó chính là Chiêu Dương Điện hạ. Vì vậy thần khó có thể phân biệt Lâm Quan Điện hạ và Chiêu Dương Điện hạ.” Hoàng đế nghe được không kiên nhẫn, xoay người bỗng nhiên chỉ hướng Hách Liên Du, trên trán nổi gân xanh: “Hắn không biết đã đành, ngươi cũng không nhận biết được sao?”

Hách Liên Du nói nhỏ: “Bẩm Thánh thượng, vi thần say.”

“Ngươi!” Tay Hoàng đế chỉ vào hắn thẳng run, tức giận á khẩu không trả lời được.

Sớm có người đi truyền Thượng Quan Mạn, thân ảnh áo đỏ khoan thai đến gần, mới vừa vào Kiền Khôn Điện, Chiêu Dương liền mãnh liệt nhào lên, giơ tay liền đánh: “Tiện nhân, ngươi còn dám tới!” Nàng vội lắc mình, vẫn còn không nhanh bằng tay nàng ta, chát một tiếng đánh tới trên mặt.

Trên má nóng hừng hực một mảnh, nàng cũng không che, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm Chiêu Dương. Chiêu Dương tức giận lại muốn đánh, tất cả nữ quan ngây người, vội đi kéo Chiêu Dương lại, búi tóc tán loạn, vừa giãy giụa vừa mắng: “Tiện nhân! Ngươi dám giành với ta, ta nguyền rủa ngươi không chết tử tế được.”

“Đủ rồi!”

Hoàng đế chẳng biết lúc nào chắp tay vào điện, nghe vậy cả giận nói: “Con nào có bộ dạng giống một tỷ tỷ, miệng tích chút khẩu đức đi!” Chiêu Dương chỉ bị nữ quan đỡ thở hồng hộc, nghe Hoàng đế khiển trách nàng, mắt đỏ chạy như bay ra điện. Hà Hoàng hậu vội kêu cung tỳ: “Mau đi xem Điện hạ.”

Bên trong phòng chỉ còn lại ba người, ánh sáng ban ngày chiếu sáng vào trong điện, chiếu ô gạch vàng sáng như gương. Nhất thời kỳ quái, Hoàng đế chỉ ngồi ở trên bảo tọa im lặng không nói, Hà Hoàng hậu rốt cục mở miệng:

“Quan gia tính toán xử trí như thế nào.”

Hoàng đế nhàn nhạt liếc nàng: “Chẳng lẽ Tử Đồng có biện pháp tốt hơn?”

Đều nói một gái không lấy hai chồng, dân gian đã thế, hoàng gia vì thể diện càng thêm chú trọng những thứ tục lễ này. Cho dù là sai lầm rồi, cũng tuyệt đối không có đạo lý đổi lại. Hà Hoàng hậu mỉm cười nói thầm, nhưng cũng bất đắc dĩ, chỉ đành phải nói: “Việc đã đến nước này, chỉ có thể đâm lao phải theo lao.”

Hy vọng của cả tộc Hà thị, trong một đêm hóa thành bọt nước, trong lòng Hà Hoàng hậu phập phồng, trên mặt hết sức bình tĩnh, nhìn Thượng Quan Mạn âm thầm cắn răng, tiện nghi nha đầu này!

Thành thân không xong, thư sinh kia lại không có quyền thế dựa vào, nhưng vẫn có thể nghĩ biện pháp khác, Hà Hoàng hậu vẫn là người nắm quyền.

Hoàng đế lại giấu thần sắc: “Nói, trận kịch loạn này mỗi người đều có ý do, con là vì sao?”

Hà Hoàng hậu nâng mắt phượng lên nhìn nàng.

Nàng chần chờ: “Nhi thần...”

Hoàng đế thấy nàng chần chờ, một lời đoán ngay: “Hay là, con cũng hâm mộ Tử Thanh?” Nói xong mặt mũi Hà Hoàng hậu cũng nghiêm nghị.

Câu chữ giống như sấm sét đánh vào trái tim, thoáng chốc giật mình, nàng hoảng hốt quỳ xuống: “Nhi thần không dám.”

Trong mắt Hoàng đế cũng không có ý cười: “Tử Thanh tuổi trẻ tài cao, thiếu nữ xinh đẹp ái mộ cũng là lẽ thường.”

Nàng dập đầu vội đáp: “Phụ hoàng minh giám, nhi thần vẫn hiểu rõ bổn phận, vạn lần không dám dò xét người Chiêu Dương tỷ tỷ yêu thích.” Nghe vậy, Hà Hoàng hậu làm sao không tức, hừ lạnh một tiếng quay đầu.

Hoàng đế thấy Hà Hoàng hậu như thế, chỉ đành phải nói: “Thôi, con cũng trở về đi.” Phút cuối cùng lại ý vị sâu xa liếc nhìn nàng một cái, mở miệng nói: “Đừng quên thân phận của mình.”

Trong lòng nàng bỗng nhiên quặn đau, lặng lẽ nắm chặt ống tay áo, đốt ngón tay bóp đến chết lặng. Ông cảnh cáo nàng như vậy, là sợ nàng đem bí mật kia tiết lộ cho người bên gối. Trong tay ông nắm Cố Sung Viện, nàng cũng không thể không theo. Nói cho cùng, nàng bất quá chỉ là một con cờ trên tay chưa vứt. Nàng hết sức đè tâm tình dưới khuôn mặt bình tĩnh, dập đầu nói: “Nhi thần hiểu.”

Hoàng đế cũng chỉ để cho Tào Đức đi truyền lời: “Hai người trở về hảo hảo trấn an.”

Mặt trời lên cao trên đỉnh đầu, bởi vì Hách Liên Du thường thường ở Hình bộ dùng bữa, trong phủ cũng không chuẩn bị bữa trưa cho chủ tử. Khi người hầu tới trước bẩm báo, quản gia trông thấy kiệu Hách Liên Du vững vàng dừng ở cửa, cửa kiệu vén lên, Hách Liên Du đã khom người ra ngoài rồi. Quản gia liền có chút luống cuống, tiến ra đón, theo đuôi sau lưng hắn: “Đại nhân, sao không phái người tới thông báo một tiếng.”

Hách Liên Du đã bước lớn xuyên qua cửa thùy hoa[1] , nghe vậy xoay đầu lại, bóng cạnh cửa tăng trên mặt hắn, chỉ nghe thanh âm trầm thấp: “Thế nào, Điện hạ không phân phó?”

“Điện hạ?” Quản gia nói quanh co một tiếng, mới nhớ tới trong phủ nghiễm nhiên đã có thêm một vị nữ chủ nhân. Nhưng nửa ngày rồi cũng không thấy bóng dáng vị Điện hạ kia, không dám nói lung tung, vội nói: “Nô tài đi chuẩn bị ngay.” Đúng lúc gặp phải một tỳ nữ mặc cung trang từ hành lang đi xuống. Từ xa xa trông thấy, thân thể có chút dừng lại, lúc này mới tới trước thi lễ.

“Thù Nhi ra mắt Đại nhân.”

Thù Nhi vốn ở Phạm phủ, bởi vì đêm qua xảy ra rủi ro, Hoàng đế một mắt nhắm một mắt mở với việc không may. Chiêu Dương lại đem mình nhốt ở trong Phượng Tê cung đóng cửa không gặp. Hà Hoàng hậu gọi Lan Tịch cùng Tân ma ma trở về. Thù Nhi không còn cách nào, chỉ có thể đến phủ

Hách Liên tìm Thượng Quan Mạn.

Hắn vô cùng không chút để ý ừ một tiếng, nhận ra là tỳ nữ bên cạnh Thượng Quan Mạn, Hách Liên Du nhàn nhạt nói: "Điện hạ các ngươi đâu?"

Thù Nhi trước đây đều là xa xa gặp, thân hình vô cùng thon dài, cũng chưa bao giờ đứng gần như lúc này. Ngay cả đầu cũng không dám ngẩng: "Điện hạ người... Không có trong phủ."

Nghe hồi lâu cũng không nghe người nọ mở miệng, không khỏi thấp thỏm. Cuối cùng không nhịn được len lén liếc mắt nhìn, lại thấy gò má cực kỳ tuấn mỹ, bởi vì nghênh sáng đứng thẳng, cảm giác mặt mày thâm thúy như vẽ, chỉ thoáng nhìn đã giật nảy mình. Nàng không khỏi ngây ngốc tại chỗ, ánh mắt không hề chớp mắt dừng ở trên người hắn, thấy bên tóc mai của hắn không có búi chặt, chợt có một luồng tóc tán lạc xuống, rủ đến cổ áo lam. Tổng cảm giác chướng mắt, làm cho người ta không nhịn được muốn đưa tay phất đi.

Đang tự sợ run, liền thấy quản gia hướng nàng nháy mắt, nàng vội nói: "Điện hạ đến chỗ Sung Viện, xuất cung rồi cũng không trở về phủ..." Thanh âm đã không tự chủ nhỏ xuống.

Quản gia chần chờ: "Đại nhân, nô tài đi chuẩn bị bày thức ăn trưa ngay."

Hắn đã lạnh lùng xoay người: "Không cần."

http://tieulun.hopto.org

Chương 91: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (17)

Trên đường cực kỳ náo nhiệt.

Hồng Phi đi ở phía trước, Phản Ảnh đi theo sau lưng. Diệu Dương lần đầu tiên xuất cung, tất nhiên nhìn cái gì cũng mới lạ, gặp phải một đôi loan ngọc, tính chất thô ráp, nàng lại rất ưa thích, không nhịn được kéo kéo tay áo Phản Ảnh: "Ngươi mua cho ta cái đó đi."

Bởi vì Thượng Quan Mạn ở đây, Phản Ảnh đành nặn ra nụ cười, ném bạc qua, người bán hàng rong khuôn mặt tươi cười đưa cho nàng. Diệu Dương bỗng chốc nhét một cái vào tay Phản Ảnh, xoay người lại chạy như bay đến bên cạnh Thượng Quan Mạn, trên má đỏ nhạt, nhỏ giọng mở miệng: "Tỷ tỷ, hắn mua cho muội cái này." Giơ nửa cái loan ngọc trong tay lên dương dương tự đắc.

Hai người đều mặc nam trang. Diệu Dương thần thái phấn khởi, Thượng Quan Mạn chỉ lo lắng làm cho người ta nhận ra, liếc mắt nhìn Phản Ảnh, hắn đang rất lúng túng đem ngọc bỏ vào trong tay áo.

Một bóng người nhỏ thấp chợt lóe ngay trước mắt, Diệu Dương bị đụng mạnh lảo đảo. Hồng Phi không tiện đỡ nàng, nhẹ nói: "Điện hạ!" Thượng Quan Mạn cũng nói: "Không sao chứ?" Diệu Dương vội nói không sao, lại nghe tiếng khóc oa oa của một hài tử.

Thanh âm hắn khá lớn, khiến người đi đường rối rít ghé mắt, mới thấy hài tử vừa đụng Diệu Dương kia da ngăm đen, mặc áo đuôi ngắn bằng bông vải đỏ thẫm, ngồi dưới đất đạp chân. Thượng Quan Mạn khom lưng tới dìu: "Không sao chứ?" Hồng Phi chỉ gấp gáp, Diệu Dương nói: "Ta còn chưa có khóc, ngươi khóc cái gì."

Ai ngờ đứa bé kia nghe vậy hung hăng trừng mắt nhìn nàng, mãnh liệt đẩy Thượng Quan Mạn, ngay sau đó vừa khóc vừa kêu: "Ngươi còn khi dễ tiểu hài tử nữa..." Khom lưng ôm lấy bắp chân lăn lộn trên đất. Phản Ảnh thấy thế ngón tay liền bóp lỗ tai đứa bé kia: "Ngươi tên tiểu tử này, đừng ở chỗ này

giả bộ, mau cút cho ta!" Hài tử gào khóc kêu to: "Nhìn đi, nhìn đi, giết người rồi, cứu mạng! Cứu mạng!" Người đi đường đều ngừng bước chân vây quanh, chỉ chỉ chõ chõ ở sau lưng bốn người.

"Sao có thứ người như thế, đụng hài tử còn hoành hành ngang ngược."

"Đúng, nhìn hài tử bị đau kìa."

"Thật là táng tận lương tâm..."

"Mau thả đứa bé kia, đền tiền cho hắn đi xem bệnh đi."

"Đúng, đền tiền!"

Đứa bé kia mãnh liệt ôm lấy chân Phản Ảnh: "Chân của ta oa, đau quá." Phản Ảnh vội vàng đẩy tay bẩn thỉu của hắn ra. Thượng Quan Mạn cau mày nói với Hồng Phi: "Chúng ta không tiện bại lộ thân phận, cho hắn chút tiền để hắn đi thôi." Vừa mới dứt lời, cũng không biết từ nơi nào xuất hiện năm hán tử, thấy thế quắc mắt: "Đệ đệ ta gãy chân, còn không mau đền tiền cho hắn đi đại phu, nếu không chúng ta đưa ngươi đến quan phủ!"

Diệu Dương rốt cuộc trẻ tuổi nóng nảy, gặp gỡ chuyện như vậy cũng rất mới mẻ, nghễnh đầu tức nói: "Ngươi không được đưa, là hắn đụng phải ta mà, ta xem bọn họ có thể làm gì chúng ta." Hán tử cười nói: "Các ngươi đả thương chân tiểu đệ của ta, lại không đền bạc, đến lúc đó sẽ đánh các ngươi mười mấy đại bản..."

Cũng không biết người nào thét một câu: "Quan gia tới rồi" Quả gặp ở xa xa có một đôi nha sai áo lam đi tới. Hán tử hắc hắc cười không ngừng, giảm thấp thanh âm xuống: "Xem các ngươi còn dám đổ thừa không, ngoan ngoãn giao tiền ra, giao tiền xong chúng ta liền không truy cứu."

Diệu Dương còn muốn nói, Phản Ảnh bên này phủi tay đứa bé kia ra, Hồng Phi bất ngờ nói: "Điện hạ." Thượng Quan Mạn và Phản Ảnh liếc mắt nhìn nhau, gật đầu, ngay sau đó co cẳng chạy.

Mấy hán tử vừa phản ứng được, vội quát một tiếng: "Mau đuổi theo!"

Vội vàng tứ tán ra, Hồng Phi ở một bên vừa chạy vừa kêu: "Điện hạ, chúng ta dẫn bọn họ tới trong ngõ hẻm rồi dọn dẹp." Nàng chạy đổ mồ hôi dầm dề, chỉ lo gật đầu. Hai người trước trước sau sau xuyên qua ngõ hẻm, ba hán tử cũng theo tới. Hồng Phi đẩy Thượng Quan Mạn đến bên trong nhường lối liền bày ra tư thái.

Chợt nghe một người sau lưng cười nhạo nói: "Người quan lớn đúng là người quan lớn, ngay cả đánh chiếc cũng muốn ngăn ra." Hai người đều giật mình, xoay mặt lại thấy một người mặc áo đen hai chân tréo nguẩy ở trên tường, trong miệng ngậm một cây cỏ xanh liếc mắt tới đây.

Là Lâm Bình.

Hắn chậm rãi đứng dậy, bóp quả đấm khanh khách vang lên, hướng về phía ba hán tử giương mặt lên: "Này, các ngươi người nào tới trước?"

Ba người mắt choáng váng, đi đầu vừa thấy Lâm Bình, dọa cho sợ đến "Bộp" quỳ đến trên mặt đất: "Lâm đại gia, tiểu nhân không biết đây là người của Hàn gia. Chúng ta lập tức biến ngay, cút ngay." Thấy Lâm Bình không nói, liền tan đi như một làn khói.

"Đi theo ta." Hắn lườm Thượng Quan Mạn một cái, cỏ xanh trong miệng theo hắn nói chuyện mà run run trong gió: "Hàn gia muốn gặp ngươi."

Vừa vào viện, liền nghe một đoạn tiếng đàn.

Giai điệu êm ả chậm rãi, di động trong không khí sau giữa trưa, chỉ cảm thấy u tĩnh đặc biệt.

Chuyển qua hành lang, quả thấy trong đình đỏ có một người lẳng lặng khảy đàn.

Áo trắng hơn tuyết.

Lâm Bình cung kính nói: "Hàn gia, Cố công tử đến."

Cố công tử, xưng hô thật là xa, Thượng Quan Mạn không khỏi mỉm cười: "Hàn gia." Lâm Bình yên lặng lui xuống, thấy Hồng Phi đứng nghiêm bất động, hung hăng trừng mắt nhìn hắn. Hồng Phi bất đắc dĩ, chỉ đành phải lui xa mấy bước chờ.

Hàn gia ngẩng mặt nhìn nàng, ánh nắng ấm trong đình chiếu mặt mũi tuấn lãng của hắn, trong mắt có vài tia chớp tắt, chợt tràn ra một nụ cười ấm áp: "Mạn đệ, đã lâu không gặp."

Tính lại, đúng là thật lâu rồi, từ lần trước... Nàng bỗng nhiên nhớ tới lần trước hai người tách ra ở loại tình cảnh nào, hắn say rượu làm càn, ý đồ dùng sức mạnh đối với nàng, sắc mặt liền có chút lúng túng. Hàn gia không hề chớp mắt nhìn chằm chằm nàng, thanh âm chầm chậm: "Lần trước... Thật sự là xin lỗi."

Nàng vội cười: "Hàn gia không cần để ở trong lòng, Hàn gia say, chỉ sợ xem tiểu đệ trở thành cô nương, tiểu đệ cũng đã quên."

Nàng gọi hắn Hàn gia, Hàn gia hơi thở dài, đưa tay qua bên nhẹ nhàng đẩy một hộp gấm tới trước mặt nàng: "Để tỏ lòng áy náy, vi huynh đáp ứng một yêu cầu của Mạn đệ." Hắn dừng một chút, mặt mũi dần dần nghiêm, chỉ cho là lời thề: "Mặc dù tan xương nát thịt, ta cũng sẽ giúp đệ làm."

Thượng Quan Mạn ngẩn ra, chiếc hộp cổ kính kia, hoa văn rối rắm, nàng đã thấy. Lần trước hắn dẫn nàng đến chỗ Huyên cô nương, bên trong chính là cái vòng ngọc đó... Nàng vội đẩy trở về: "Vật quý trọng như vậy, tiểu đệ vạn vạn không dám nhận."

Hai tay Hàn gia đặt ở trên hộp gấm vẫn không nhúc nhích, con ngươi cô đơn: "Nếu Mạn đệ không nhận, chính là không chịu tha thứ ta cho. Huống chi đây là tín vật, chỉ cần Mạn đệ lấy ra cái này, vi huynh làm việc nghĩa tuyệt không chùn bước."

Nàng nhìn hắn, lại khó có thể cự tuyệt miệng cứng lại, Hàn gia đã mỉm cười mở ra hộp gấm: "Ta đeo lên cho đệ." Vòng ngọc sóng biếc như nước, tôn lên da thịt trắng như tuyết, đầu ngón tay của nàng đột nhiên co rụt lại. Nhưng hắn lại cố ý bắt được tay của nàng, theo cổ tay mảnh khảnh đi xuống. Vòng ngọc

chạm đến da thịt, chỉ cảm thấy toàn thân mát mẻ, rất thoải mái.

Hàn gia cười nói: "Um, nhìn xem, rất xứng với đệ." Nụ cười trên mặt hắn chói lọi như ánh trăng, ánh tất cả chung quanh sáng lên, khiến cho nàng không nhịn được thu hồi lại lời cự tuyệt.

Bởi vì có người của Hàn gia âm thầm tương trợ, mấy hán tử cũng không tổn thương Diệu Dương. Phản Ảnh cùng nàng chơi mệt mỏi mới đưa nàng hồi cung. Hàn gia vẫn giữ Thượng Quan Mạn trong phủ dùng bữa, đợi đến khi tự mình đưa nàng ra ngoài đã là sao giăng đầy trời. Tường trắng hai bên, liễu rủ theo gió đưa tình có thể thấy được ở trong bóng đêm đen tối.

Người hầu nam ở trước mặt cầm đèn dẫn đường, ánh sáng chiếu bóng trên phiến đá trên đất, theo gió đung đưa.

"Chờ ta trở lại dùng bữa."

Nàng nhớ mang máng sáng nay hắn có nói như vậy. Nhưng nàng hiện tại cách hắn gần như vậy, cùng dưới một mái hiên, lại khó bảo đảm tim của mình bình tĩnh như nước. Đôi mắt Hoàng đế nhìn chằm chằm vào, nếu như để cho ông nhìn ra đầu mối, tất nhiên cũng dính líu hắn. Vì bảo vệ tánh mạng của mình, không để cho Hoàng đế sinh nghi, không bằng tự tránh xa xa một chút.

Chợt nghe gió thổi qua, cành lá xao động, từ hai bên truyền đến tiếng bước chân nườm nượp, vây bốn người ở một chỗ. Lâm Bình và Hồng Phi cầm đao cảnh giác chung quanh. Hàn gia một bộ bình tĩnh, chỉ hướng trong bóng đêm chắp tay: "Đại nhân tìm đến, không có tiếp đón từ xa, thật là thất kính."

Đuốc ở chung quanh đốt lên hết, soi bóng đêm sáng như ban ngày. Một người từ bóng đêm bước vào trong ánh sáng, áo dài màu lam trong ánh lửa sáng tắt, hình dáng thâm thúy của hắn cũng lúc sáng lúc tối trong ánh sáng.

Hắn nhàn nhạt liếc nhìn nàng: "Còn muốn ta mời trở về sao?"

Thượng Quan Mạn cười nói với Hàn gia: "Hàn gia xin dừng bước đi." Xoay người muốn đi, Hàn gia một tay cầm nàng, nói giọng khàn khàn: "Thân phận

của đệ, ta vẫn chờ đệ nói cho ta biết, đến bây giờ đệ còn không chịu nói sao?"

Trong lòng nàng hốt hoảng, Hách Liên Du rất thủ đoạn, nàng cần gì dính líu Hàn gia, chỉ đành phải nhẹ nói: "Xin lỗi." Rút tay ra ngoài, liếc mắt nhìn Hồng Phi: "Chúng ta đi."

Hai người đều là một đường không lời.

Nhà chính bên trong phủ nguyên là trụ sở của Hách Liên Du, bởi vì vị trí tốt nhất, nên dùng làm tân phòng. Phòng chỉ đốt một cây nến, ngọn lửa vô cùng ảm đạm, làm như gió vừa thổi sẽ tắt ngay. Thượng Quan Mạn không thấy Thù Nhi, liền đến phòng bên trong tìm nàng. Vừa mới đẩy cửa, lại thấy tro bụi bay loạn trên tay Thù Nhi, tựa như đang đốt thứ gì, nghe động tĩnh, vội ném đi, dường như bị kinh sợ nhìn nàng.

Nàng mỉm cười nói: "Thì ra là ngươi trở lại."

Thù Nhi vội nói: "Vâng"

Thượng Quan Mạn cũng không truy cứu, nói: "Nghỉ ngơi sớm đi." Lắc mình thuận tiện đóng cửa phòng lại. Thù Nhi nhất thời đặt mông ngồi chồm hổm trên đất, đồ trong tay bị cháy sạch chỉ còn lại chút ít, phía trên có điểm chút mực, như bố cờ, nàng xem hồi lâu, cuối cùng đốt nó sạch sẽ.

Gấm đỏ trong tân phòng vẫn chưa kéo xuống, vẫn nở hừng hực khí thế như hoa. Nàng tắm rửa thay quần áo đi vào trong phòng, chỉ thấy Hách Liên Du gối cánh tay nằm ở trên giường, chân dài chồng nhau, xoay đầu lại ngước mắt nhìn nàng.

Mặt ngoài thì an tĩnh như vậy, chỉ cảm thấy bên trong nham thạch nóng chảy nồng đậm lăn xuống, mang theo rừng rực đốt trọi, ba ba có tiếng. Nàng ngược lại bình tĩnh quay đầu đi chỗ khác lau khô tóc ướt đen đậm. Vách tường khắc hoa lộ ra hình mặt bên uyển chuyển, lụa nhẹ ẩn hiện da thịt, thanh tao sạch sẽ.

Hắn cuối cùng sải bước đi qua, mạnh mẽ đè nàng lên vách khắc hoa, áo nhẹ vỡ vụn có tiếng, sắc mặt nàng ở dưới vách đá đỏ thẳm nổi bật lên vô cùng

trắng. Trong bóng tối chỉ thấy mắt màu lam đậm của hắn, từng câu từng chữ phát rét: “Mạn nhi chính là giúp chồng dạy con như thế sao?”

Nàng hơi giãy giụa, hắn liền ép nàng mạnh hơn, lực đạo thật lớn, giống như là giận dữ, nàng quyết tâm, ngẩng mặt lên tới: “Đại nhân quên rồi, chồng kia cũng không phải là ngươi.”

Ngón tay nàng chợt bị buộc chặt, ép nàng không thở nổi, màu đỏ nhạt trên cổ chậm chạp nổi đến trên mặt nàng. Nàng sặc đến ho, tóc ươn ướt dây dưa đến đầu ngón tay hắn. Trên trán hắn mơ hồ nổi gân xanh, trong con ngươi nổi dữ tợn kinh người: “Thượng Quan Mạn, nàng là cố ý!”

Nàng ho đến rơi lệ, làm như hải đường bị ép, run rẩy rơi xuống ở cạnh má. Hắn hung hăng hôn xuống, tùy ý thô bạo, giống như sắp ăn tươi nuốt sống nàng. Nàng vừa đẩy vừa giật, hắn khí lực lớn, chỉ áp đảo nàng trên mặt đất. Mặt đất trải thảm, dập đầu xuống không tiếng động, nhưng đúng là đau, nàng hung hăng cào hắn, hắn đã đột nhiên xông tới.

http://tieulun.hopto.org

Chương 92: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (18)

Lúc trên giường hắn cực kỳ thô lỗ, mới đầu nàng còn kháng cự giãy giụa, sau lại không có khí lực chỉ có thể không tiếng động nhịn đau. Lúc không chịu nổi, nhẹ nhàng khẽ cắn môi, mặc cho một hàm răng rơi vào trong môi. Hắn nhiều lần yêu cầu, lại không chút nào thương tiếc, rốt cục đau vô cùng, không nhịn được nức nở nhẹn ngào một hồi, trên mặt rơi lệ, hắn mới phát giác trên mặt như ngọc của nàng chảy ròng ròng tràn đầy nước đọng. Cuối cùng trong lòng mềm nhũn. Bên trong phòng còn đốt nến đỏ, ánh lên đều là vẻ vui mừng. Hắn mặc áo tơ tuyết trắng xuống giường, nước trà trong ly nhỏ đã sớm lạnh, quay đầu muốn kêu người, mới thấy nàng cuộn tại trên giường như thú con, không nhúc nhích, xiêm áo cởi hơn phân nửa, tóc đen tán lạc, trông thấy da thịt trắng như tuyết trên lưng mảnh khảnh của nàng. Bưng ly trà đến gần, nàng chỉ nhẹ chau mày lại, nhắm mắt hơi thở mong manh.

Hắn nắm cằm của nàng, thanh âm hơi mềm: "Uống chút nước đi."

Nàng nhắm mắt giơ tay liền đánh lên người hắn. Mặc dù lồng ngực hắn trần trụi, nhưng nàng đánh vào người vẫn là mềm nhũn vô lực. Trên mặt chỉ lăn xuống lệ, giống như hận vô cùng. Hắn cuối cùng thở dài thật thấp, để ly trà xuống, đỡ nàng từ trên giường lên ôm vào trong ngực. Nàng giãy hai cái, mới nghe hắn nói: "Là ta không tốt."

Nàng nước mắt chảy dài phát tiết ra ngoài, hắn cứ như vậy ôm nàng.

Liên tiếp mấy ngày, Hách Liên Du không còn bước vào tân phòng một bước, từ hình bộ trở lại liền ở một viện khác trong phủ ngủ lại. Dùng bữa cũng tách của mình ra, tuy là vợ chồng, lại vài ngày không gặp mặt. Tôi tớ trong phủ nghị luận ầm ĩ, nói Thượng Quan Mạn không phải người Hách Liên Du yêu thích, vốn nên là Chiêu Dương, bởi vì xảy ra chuyện không may, mới không thể không cưới. Cũng không biết sao bị Hách Liên Du nghe được, sai người đánh những người xuyên tạc trầy da sứt thịt, những người nói chuyện linh tinh mới dần dần ngừng.

Chẳng qua là bên trong phủ đối người đãi vật càng cẩn thận hơn. Trên mặt

Hách Liên Du không thấy tươi cười, cả ngày nghiêm mặt, ngay cả Thanh Thụy cũng là một bộ dạng lạnh như băng. Đỗ Minh bị không khí trầm thấp này đè oa oa kêu to: "Ta nói, hai người kéo cái gì, chỉ cần một người cúi đầu, tất cả mọi người còn dễ chịu hơn."

Thanh Thụy lườm hắn một cái, khó được mở miệng: "Ngươi biết cái gì, chủ tử đây là nhường nàng một bước."

Đỗ Minh "Ai" một tiếng, hét lên: "Ngươi chưa nghe sao, nữ nhân là dùng để dụ dỗ, nhường bước có ích lợi gì." Thanh Thụy đang muốn nói chuyện, chợt thấy vạt áo lam di động theo gió trên bậc.

Hách Liên Du đứng chắp tay, lạnh lùng quét qua hai người: "Đều quá rỗi rãnh có phải không?"

Đỗ Minh vội câm miệng, ngượng ngùng ngửa mặt lên trời vò đầu: "A ha, hôm nay mặt trời không tệ."

Kể từ ba vị Đế Cơ gả đi, thái tử tựa như khôn ngoan hẳn ra, bỗng nhiên sáng suốt, tự làm mọi chuyện ở Lại bộ, xử lý chuyện cũng rất được thuộc hạ ủng hộ. Bởi vì hắn quản lý Lại bộ, đông đảo quan viên ít nhiều có chút giao thiệp với hắn, hắn lại đối đãi người khoan hậu. Những quan viên vẫn còn ngắm nhìn bắt đầu rục rịch, cựu thần trong triều lại đều trái ngược với bên thái tử.

Dù sao Hoàng đế bệnh nặng mấy lần, thân thể ngày càng lụn bại. Đảng Thất hoàng tử tổn thương nguyên khí nặng nề, chức Thượng Thư của hắn cũng không bị bãi nhiệm, nhưng ôn hòa đặt xuống. Thái tử đột nhiên biến chuyển, để cho rất nhiều người trông thấy hi vọng, có khác là Cửu hoàng tử cũng bắt đầu liên tiếp ra vào cung đình, gần đây rất được Hoàng đế thưởng thức.

Tất cả triều thần do hắn làm chủ, ánh mắt liền đồng loạt nhìn hắn. Nâng đỡ thái tử, hay là tương trợ Cửu hoàng tử hoặc là cứu Thất hoàng tử khỏi thung lũng, cuối cùng đều quy vào một phương.

Hách Liên Du không nhanh không chậm, thái độ vẫn ôn hoà.

Chín ngày sau chính là lễ hồi môn. Chín trâm hoa sai quan chói lọi như hoa,

thanh la gấm vóc thêu thành địch y, xiêm áo trên dưới, hợp với dây lưng lớn, dây lưng vừa, bội, thụ, hoa y chói mắt. Hắn cũng là một thân mãng bào (lễ phục của quan lại thời nhà Thanh) cẩm phục, giữa hai người cách chừng hai thước vào cung. Trên đường đi gặp Nguyệt Dương và Bảng nhãn thân mật vô cùng ở một chỗ. Nguyệt Dương chỉ vào hai người cười không ngừng: "Vợ chồng này, rõ ràng một đôi thù địch." Thượng Quan Mạn nhàn nhạt quét nàng, Nguyệt Dương bị dọa cho sợ đến vội không lên tiếng.

Trong cung sợ cũng nghe được tin tức, nàng một đường đi qua, cũng không biết bao nhiêu người ở sau lưng đâm sống lưng nàng.

Vào cung rồi tất cả nữ quyến đến cung điện mẫu thân mình, lại thấy có nghi thức thánh giá. Nguyên lai đêm qua Hoàng đế ở Thù Ly cung. Cố Sung Viện tấn thăng Sung Dung, mềm mại ngồi ở bên cạnh Hoàng đế, đang gắp mứt hoa quả vào trong chén Hoàng đế. Hoàng đế thẳng cau mày: "Ừ ừ, lại gắp những thứ đồ ngọt này." Tuy là nói như vậy, vẫn ăn đồ Cố Sung Dung gắp, má Cố Sung Dung ửng đỏ, nụ cười cũng là trăng trong đêm, lẳng lặng.

Nàng nhìn trong lòng có nhiều tư vị, có vài thứ, Hoàng đế có thể cho bà, nàng cuối cùng lại cho không được.

Hoặc giả khuyến khích bà xuất cung, từ khi vừa mới bắt đầu cũng là sai rồi.

Tin tức nàng và Hách Liên Du bất hòa, chắc Hoàng đế đã nghe đến, cũng không nhắc tới trước mặt Cố Sung Dung. Chỉ không thay đổi thần sắc ngắm nàng một cái: "Mấy ngày nữa trẫm đi ra ngoài giải sầu, con cũng theo đi."

Nàng biết Hoàng đế tin, đến nay mới không hề nghi nàng nữa, thuận theo cúi đầu: "Vâng"

Chiêu Dương vẫn sống ở trong Phượng Tê cung. Phạm Như Thanh tới mời nhiều lần, Chiêu Dương chỉ đóng cửa không gặp. Mấy ngày nay cũng không biết nghe được cái gì, lại ngoan ngoãn theo Phạm Như Thanh trở về phủ, chỉ là vẫn phân phòng mà ở, Phạm Như Thanh cũng không dám không vâng lời nàng, đành phải tùy ý. Mấy Phò mã tiến tới một chỗ, tất nhiên cười hắn vô dụng. Phạm Như Thanh quan trường thoải mái, tình trường thất ý, có thể nói khổ không thể tả.

Tới ngày, cờ sao vù vù, nghi thức trùng trùng điệp điệp ra khỏi hoàng cung. Đi ra ngoài, hai bên sông người ta tấp nập hô vạn tuế, thanh âm đinh tai nhức óc. Trong xe loan Hoàng đế dựa gối đọc sách, Thượng Quan Mạn ngồi bên bàn, chấp bút vẽ bản đồ.

Thật là yên tĩnh vô cùng.

Hoàng đế thỉnh thoảng hỏi nàng mấy câu, nàng cung kính trả lời, một câu lại một câu. Đội ngũ đi qua phố xá sầm uất, chung quanh đều là nước trong núi xanh, càng phát ra thanh u, liền một hồi trầm mặc.

Chợt nghe ngoài xe loan uốn éo xao động, cấm quân quát to một tiếng "Hộ giá". Vừa dứt, xe loan mãnh liệt choáng. Một mũi tên nhọn thẳng tắp bắn vào bên trong xe, ngay bên tai Hoàng đế, đuôi tên run rẩy, mang theo lạnh lẽo mãnh liệt.

Hoàng đế tựa vào trên vách xe một hồi lâu không nhúc nhích. Thượng Quan Mạn sợ hãi kêu một tiếng: "Phụ hoàng!" Đã sớm nhào qua kiểm tra thương thế ông, bên ngoài xe loan đã sớm hỏng, ngựa kinh loạn nhảy cao. Tiếng người tiếng đao kiếm va chạm khuấy động khắp một vùng, huyên náo chỉ cảm thấy huyệt Thái Dương ông ông tác hưởng. Hơi thở Hoàng đế ngắn ngủi, khàn giọng mở miệng: "Trẫm không sao."

Có người nhảy lên loan xe, đóng xe lại liền chạy ra ngoài. Xa giá lắc lư, cửa xe loạn lắc, lần lượt thay đổi. Trong tầm mắt trông thấy phu xe kia mặc áo đen, cũng không phải là cấm quân, chỉ sợ là muốn chạy xe đi diệt khẩu. Trong lòng Thượng Quan Mạn quýnh lên, giữ lại cơ quan, tên bén vèo một tiếng thẳng tắp bắn ra. Người nọ rất là nhanh nhẹn, nghe tiếng hạc kêu, một kiếm chém đứt khóa sắt. Đầu tên thu thế không được, thẳng tắp đâm về ngựa đang chạy nhanh. Chỉ nghe ngựa thê lương gào thét, sau một khắc xe loan chệch đường, kịch liệt chấn động. Hai người theo xe đồng loạt té xuống. Hắc y nhân nâng kiếm liền hướng Hoàng đế đâm tới: "Hôn quân!"

Nàng chợt trợn to hai mắt, nụ cười của Cố Sung Dung hôm đó tựa như đèn kéo quân sáng choang trước mắt. Chính nàng không phát hiện, thân thể đã đẩy Hoàng đế tới một bên: "Phụ hoàng cẩn thận!"

Kiếm phong bị nàng chặn nghiêng, ngay giữa trên cánh tay, máu liền chảy ra. Hô hấp Hoàng đế dồn dập, khó khăn quay mặt lại, nếp nhăn trên khóe mắt rõ ràng như điệp, nổi bật lên ánh mắt trầm trầm như đêm, không thể tin nhìn chằm chằm nàng.

Một cấm quân thừa dịp hắc y nhân kia chưa chuẩn bị, ở phía sau cho một đao. Giờ phút này trên vai hắc y nhân kia cũng bị thương, xoay người lại chém liền. Tào Đức núp ở một chỗ vội run run rẩy rẩy tới đỡ Hoàng đế. An trí xong, mới nhớ tới Thượng Quan Mạn vẫn còn ở trong đao quang kiếm ảnh, vội phái nội thị tới gần, lên tiếng gọi: "Điện hạ." Nàng một hớp còn chưa buông ra, liền thấy hắn nặng nề chém một kiếm sau lưng, thân thể thẳng tắp té xuống. Ánh nắng trên đỉnh đầu hắc y nhân, càng cảm thấy phai nhạt không có nhiệt độ. Hai tay nàng lục lọi chung quanh, cũng không thấy binh khí có thể chống đỡ đao kiếm, nắm bùn đất giơ tay liền quăng qua. Thừa dịp hắc y nhân đưa tay đỡ, đứng dậy liền chạy, váy áo nàng uốn lượn, đi chưa được vài bước liền bị người nọ chộp trong tay, không tự chủ được bị bắt trở về. Nàng kinh hãi xoay mắt, trông thấy một đôi mắt đen láy của hắc y nhân. Hắn trông thấy nàng làm như ngẩn ra, ngay sau đó nặng nề đánh một chưởng ở sau gáy nàng, nàng la lên ngã xuống đất.

Hoàng đế bị đâm, Lâm Quan Đế Cơ xả thân hộ giá bị cướp đi. Tin tức này khiếp sợ cỡ nào. Hoàng đế thức tỉnh, chỉ nói một câu: "Vô luận như thế nào cũng tìm Đế Cơ về cho trẫm."

Binh bộ tuân chỉ điều đạo quân nhỏ đóng ở ngoài thành tìm kiếm. Hình bộ bởi vì muốn tra ra chủ mưu của thích khách, tất cả đều phái người đến. Khắp thành giới nghiêm, nhất thời lòng người bàng hoàng.

Ngoài thành, ánh nến theo gió phiêu diêu, chỉ thấy bóng trúc. Một người mặc áo đen nhảy vào bên trong nhà, phía trước cửa sổ có người đứng chắp tay, nghe tiếng động chuyển mắt nhìn sang.

Trên cánh tay Lâm Bình chịu thương, trên vai khiêng một túi vải đen, nhìn bóng dáng dường như là nữ tử, Hàn gia khẽ cau mày. Lâm Bình cười: "Hàn gia, người xem ta cướp được người nào."

Để xuống trên giường, túi lỏng lẽo buông, ánh nến nhạt chiếu vào trên mặt nàng. Gương mặt quen thuộc đột nhiên ở trước mắt, chẳng qua là trang điểm, mặc hoa phục, xinh đẹp không gì sánh được.

Nàng hôn mê chưa tỉnh, lại nhíu mi tâm, từ đầu vẫn đến giờ đặt mình trong mơ màng.

Hàn gia không nhịn được ngớ ngẩn.

Đạo Chi nhìn thần sắc hắn, phân phó Lâm Bình: "Thả vào phòng khác đi." Tiến lên một bước nói nhỏ: "Thuộc hạ có lời muốn nói."

Khi tỉnh lại trước mắt một mảnh đen nhánh, tay chân đều bị trói chặt, ngưng thần khắp mọi nơi không tiếng động.

Hàn gia không tiếng động đến gần, nhìn thấy nàng bị màn đen che kín mặt mày, lẳng lặng ngồi ở trên giường. Gấm đỏ trên người sáng chói lưu quang, tôn lên mặt ngọc môi đỏ mọng của nàng. Nàng tựa như nghe được động tĩnh, khẽ xoay mặt, cảnh giác như thú con: "Người nào?"

Thì ra nàng chính là Lâm Quan, dân gian cũng có lời truyền, Lâm Quan Đế Cơ lãnh diễm vô song, đã gả cho Hách Liên Du.

Không trách được.

Hắn hung hăng bóp quyền.

Hàn gia lẳng lặng nhìn nàng, nàng ở chỗ này, cách hắn bất quá chỉ mấy bước. Nàng lại là Đế Cơ, Đế Cơ làm hắn mất nước, lại thật xa xôi. Đạo Chi từng góp lời: "Trong lịch sử không thiếu liên hôn hai triều, Điện hạ cũng không nguyện giết nàng, không bằng thu nạp nàng đi."

Nạp nàng, thật là vừa lòng hợp nhãn.

Như thế sẽ không có Lâm Quan Đế Cơ, chỉ có thê tử của Hàn Ngọc Sanh hắn, Hàn thị... Không, Ân thị, thê tử của Ân quốc vương Tôn Ân Ngọc, Sanh Chi,

Hắn cúi người, cách màn đen hôn lên mi tâm nàng. Thân thể nàng nhất thời cứng còng, nghiêng đầu tránh né. Lại cảm giác người nọ hôn ôn nhu như mưa, hơi thở mát mẻ quen thuộc, chợt lẩm bẩm. Nàng cũng không nhúc nhích, mặc môi hắn lướt qua mũi thẳng khéo léo, dời đến cánh môi đầy đặn, nàng lạnh lùng mở miệng: “Ngươi là ai?”

Thân thể hắn bỗng chốc cứng đờ.

http://tieulun.hopto.org

Chương 93: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (19)

Nghe hắn không nói chuyện, nàng nghiêng đầu hướng dẫn từng bước: "Ngươi cướp ta tới, trừ ra kết thù kết oán với triều đình, bại lộ bản thân cũng không có lợi khác..."

Chợt nghe tiếng gõ cửa truyền đến, một người cách cửa sổ nói thật nhỏ: "Phía đông có đại đội nhân mã tới, chúng ta cần nhanh chóng rút lui." Thượng Quan Mạn khẽ giương cổ, trong ngọn đèn trông thấy dáng cổ thon dài. Nàng mặc dù không biểu lộ, nhưng nhất định rất khẩn trương. Hàn gia nổi lên lòng trêu chọc, đè cổ họng nói: "Dẫn nàng theo."

Quả thấy Thượng Quan Mạn mím môi lại.

Đạo Chi đang chần chờ, Hàn gia đã khiêng nàng lên trên vai. Nàng xem ra không chút kinh hoảng, chỉ nói: "Mang theo ta chính là mang theo gánh nặng, tráng sĩ tội gì làm loại chuyện trăm hại mà không lợi này."

Hàn gia khàn giọng cười: "Điện hạ bộ dạng xinh xắn, tại hạ cướp trở về làm áp trại phu nhân, khắp nơi nhìn xuống, cũng có lợi thật lớn." Nghe ngôn ngữ khinh bạc của hắn, lại nhớ tới nụ hôn vừa rồi, trực giác cho nàng biết người này không phải nói đùa. Thượng Quan Mạn bỗng chốc mím môi.

Hàn gia cười sung sướng.

Thượng Quan Mạn nghe được cau mày. Người này phía sau có truy binh, còn có thể khí định thần nhàn cười to, chắc hẳn không phải là nhân vật đơn giản. Trong lòng cũng âm thầm gấp, nếu phải vào động hổ, chỉ sợ càng khó ra ngoài.

Sớm có người chuẩn bị xe, Hàn gia ôm nàng vào trong xe, bản thân cũng lên

xe. Xe chấn động, lên đường. Tay chân nàng đều bị trói chặt, âm thầm giãy sợi giây. Nàng cố ý nói chuyện với hắn để dời đi tầm mắt: "Nghe khẩu âm tráng sĩ, ta đoán vẫn còn rất trẻ tuổi."

Hàn gia mỉm cười ngắm nàng một cái: "Uh, chính là thời điểm lấy vợ."

Thượng Quan Mạn bị một câu nói của hắn chặn á khẩu không trả lời được, kế tiếp không nói được nữa, chỉ nghe hắn cười: "Điện hạ không cần phí sức lực nữa, người không cởi trói được đâu. Cứ coi như người cởi ra được, chỗ này của chúng ta nhiều người như vậy, người cũng không trốn thoát được." Thân thể nàng bỗng chốc cứng đờ, có chút gấp quá hỏng mất. Hàn gia dừng một chút, rất tốt bụng nói: "Tại hạ cho Điện hạ một mưu kế, người làm bộ thuận theo, đợi ta buông lỏng cảnh giác thì lẩn trốn ra ngoài, nói không chừng có thể thành công."

Thượng Quan Mạn nổi đóa, cách một hồi lâu lại cười: "Ý kiến của tráng sĩ thật là hay, vậy thì làm phiền tráng sĩ cởi dây trói của ta ra."

Hàn gia bị nàng phản một quân, không nhịn được cười ha ha.

Tiếng cười kia, thật giống như nghe qua ở nơi nào.

Thượng Quan Mạn ngưng thần khổ nghĩ, lại cảm giác xe ngựa dừng lại, có người ở ngoài xe nói: "Chủ tử, ở đây được rồi." Trong lòng nàng vui vẻ, đây là muốn thả nàng sao?

Hàn gia lại đột nhiên lắng xuống, trong mắt có hoảng hốt không hiểu, chỉ khàn giọng ừ một tiếng. Sợi tóc lung tung như đóa hoa sen tôn mặt mũi khéo léo, bởi vì bị khăn đen che kín mắt, làm nổi bật lỗ mũi ngạo nghễ ưỡn lên khéo léo, cánh môi không vẽ mà hồng, thật chọc người trìu mến. Hắn không nhịn được giơ tay phủ lên. Nàng lại giật mình phát hiện, không nhịn được xoay mặt, tay kia liền khó khăn dừng lại một chỗ trong không trung.

Trong lòng hắn không cam, đột nhiên kéo dải lụa trên eo nàng. Nàng cả kinh giãy giụa mãnh liệt, nhưng lực làm sao lớn như hắn, cuối cùng bị hắn kéo xiêm áo ở đầu vai. Vai tuyết trắng trong đêm nhẵn nhụi như ngọc, ẩn ẩn có lưu quang. Con ngươi hắn đột ngột sâu. Đạo Chi bên ngoài lại thúc giục:

“Chủ tử!”

Hắn cúi đầu xuống, hơi thở nóng bỏng nghịch đến giữa vú. Thân thể nàng chợt cứng ngắc, tức giận ngay cả lời cũng nói không ra được, chỉ lạnh lùng quay đầu đi chỗ khác. Cũng không biết hắn là tâm tức hay tâm lạnh, ác ý hung hăng cắn xuống dấu răng ở trên ngực nàng. Nàng tức giận cắn răng, thân thể đều run rẩy. Hắn cứng đờ, mới chậm rãi kéo xiêm áo nàng trở về, lật người ra khỏi buồng xe.

Chỉ nghe tiếng vó ngựa chấn đến mặt đất rung động, lộn xộn vang ở bên tai, dần dần đi xa, trong buồng xe đột nhiên lắng xuống.

Nàng khó khăn ngồi dậy, để lại trâm gài tóc nghiêng nghiêng giắt ở kẽ hở. Dùng sức thoáng một cái, xoẹt rớt xuống, giữ tại trong lòng bàn tay dùng đầu trâm ma sát. Cả người chảy ròng ròng mồ hôi nóng, đang tự gấp gáp, màn xe bị vén lên mãnh liệt, như có người đi vào, nhìn thấy nàng, vui vẻ hô lên: “Điện hạ!”

Là Châu nhi.

Trước mắt rộng mở trong sáng. Châu nhi cởi khăn đen xuống cho nàng, vừa cởi dây thừng trên tay chân nàng vừa nói: “Điện hạ đừng nóng vội, Binh bộ và Hình bộ đều phái người đến. Nô tỳ gấp trong lòng, liền năn nỉ Đại nhân dẫn theo nô tỳ.” Nàng đang nói, một người khom lưng xốc rèm. Phía sau hắn là bóng đêm nồng đậm, cây đuốc đốt sáng hết chung quanh. Ngoài xe huyên náo, quan binh nắm binh khí vội vã qua hỗ trợ phía sau hắn, nổi bật lên hai tròng mắt thâm thúy khác biệt của hắn.

Nàng còn kinh hãi, đột nhiên thấy hắn, lại lệ nóng doanh tròng, chỉ lẳng lặng nhìn hắn.

Trong mắt Hách Liên Du như có tâm tình bắt đầu khởi động, khom lưng đi lên, quét mắt Châu nhi một cái: “Lui xuống đi.”

Châu nhi bỗng nhiên nóng lên, vội vã nói: “Vâng” rất nhanh xuống xe.

Cũng không đợi Châu nhi che tốt màn, hắn đã mãnh liệt hôn xuống.

Hôn kia cuồng loạn nóng bỏng, làm như có thể hòa tan nàng. Vẻ mặt như vậy, giống như nàng là trân bảo mất mà được lại. Trong lòng nàng chợt mềm, môi rung động đáp lại, chỉ cảm thấy tất cả huyên náo ngoài xe đã đi xa. Khuỷu tay mạnh mẽ của hắn bóp chặt bên eo nàng, váy ma sát, tuôn rơi vang dội, cũng chỉ còn của hắn.

Nụ hôn của hắn lướt qua cổ thon dài, váy trên vai dễ dàng tuột xuống, hôn kia liền một đường đi xuống, rơi vào trước ngực. Thân thể hắn đột nhiên dừng. Nàng mới nhớ tới, dấu vết bị cắn trước ngực, vẫn còn tựa như đang mơ hồ đau, cắn môi lạnh lùng xoay mặt đi.

Dấu răng trên da thịt tuyết trắng giống như trăng khuyết, cong cong làm như cười khiêu khích ánh mắt. Ánh mắt hắn lưu chuyển, sửa sang lại váy nàng, cũng không truy cứu, ôm nàng trong ngực: “Về nhà trước.”

Hắn nói “Về nhà”, nhân gian hơn mười năm, giống như lục bình trôi. Nàng bỗng nhiên phát hiện, chữ “Nhà” này, thì ra thật ấm áp.

Tin tức Lâm Quan Đế Cơ được cứu đã sớm truyền tới trong cung. Hoàng đế tự mình xuất cung chào đón. Ban thưởng hoàng kim tơ lụa, xuống chỉ sắc phong làm Lâm Quan Công chúa. Cố Sung Dung cũng mẫu bằng nữ quý, thăng lên ba cấp, tiến vào Chiêu Viện.

Trong triều chỉ có một Đế Cơ là Chiêu Dương được phong làm Công chúa. Hôm nay Thượng Quan Mạn được phong, Công chúa không còn là một người. Do Thượng Quan Mạn gả cho nhà hiển hách, so với Phạm Như Thanh chênh lệch khá xa, nhất thời đã đẩy Lâm Quan lên đứng đầu.

Hoàng đế đặc biệt lệnh Hách Liên Du lùng bắt thủ lĩnh quân phản loạn, chống cự giết không cần hỏi.

Khí trời trở nên ấm áp, chiến sự biên cảnh lại ngày càng kịch liệt. Đại vương Cổ Hạ quốc từ sau khi Nhị hoàng tử Hách Liên Khánh trở về nước liền tăng quân đội biên cảnh. Thiên triều và quân đội Cổ Hạ rối rắm không ngừng. Thời gian gần đây càng ngày càng nghiêm trọng. Cổ Hạ quốc không để ý Hách Liên Du làm vật thế chấp ở thiên triều, vẫn phái thêm đại quân tiếp cận,

chiến sự hết sức căng thẳng. Trong triều đình chia cách hai phái, một phái chủ chiến, do thái tử cầm đầu, một phái chủ hòa, do Hà gia cầm đầu, chỉ có Hách Liên Du thân phận lúng túng. Lại có người lên tấu, đề nghị xin cho Hách Liên Du tạm lánh nghị sự. Hoàng đế xem rồi yên lặng không nói.

Hách Liên Du cáo ốm, ở nhà nghỉ ngơi, cả ngày đóng cửa không ra.

Trong cung ban thuốc bổ và chút vải vóc, đều là ban cho Thượng Quan Mạn.

Châu nhi vào bên trong phòng thêm hương, mới thấy Thượng Quan Mạn tựa trên giường la hán, trong tay cầm cuốn sách, cũng không xem, chỉ chống đỡ cằm. Ngọn đèn dầu chập chờn, chiếu mặt của nàng, bộ dạng làm như không yên lòng.

Châu nhi chần chừ nói: "Điện hạ, nô tỳ nghe nói Hoàng đế hoài nghi Phò mã Đại nhân là mật thám, mới đồng ý hắn ở nhà nghỉ ngơi. Nếu có người hoài nghi ta như vậy, ta đã sớm thương tâm đến chết, Đại nhân lại nhìn giống như là không sao." Thượng Quan Mạn nghe vậy mới phục hồi tinh thần lại, nhàn nhạt liếc nhìn nàng một cái, quay mặt lại nói: "Cho dù ai bị hiểu lầm như vậy, trong lòng cũng không dễ chịu."

Châu nhi không hiểu nhìn nàng, tựa như chờ nàng nói tiếp, nàng lại cúi đầu, chỉ ngắm hải đường nở bên cạnh vẻ mặt lại thất thần. Châu nhi hơi có chút lúng túng, một hồi lâu mới nói: "Phò mã Đại nhân không thể đi ra ngoài, người cũng không vào cung lúc này, thật cứ phân cách vậy sao?"

Thượng Quan Mạn không khỏi cười: "Hôm nay vấn đề của ngươi hơi nhiều." Châu nhi lập tức ngậm miệng. Thượng Quan Mạn lại nhìn về một con chim hoàng anh trong lồng vàng treo trên nóc, dưới hành lang là đèn tám cạnh, chiếu lông vũ của chim hoàng anh kia tươi đẹp như dệt, chỉ nghe nàng nói: "Mở lồng tre kia ra."

Châu nhi tuy kinh ngạc, vẫn qua đẩy khóa ra. Cửa lồng mới vừa mở ra, chim hoàng anh như mũi tên bay ra, ré dài một tiếng xông về phía chân trời, vừa tới giữa không trung, cũng không biết từ nơi nào bắn tới mũi tên nhọn. Vù vù mấy tiếng, chim hoàng anh kia bị loạn tiễn xuyên tim giữa không trung thẳng tắp rớt xuống, vỗ cánh mấy cái, cũng không nhúc nhích nữa.

Châu nhi bị dọa cho sợ đến sắc mặt tái nhợt.

Thượng Quan Mạn nhìn nàng: "Giờ đã biết rõ rồi chứ, chúng ta không thể ra."

Đôi môi Châu nhi vẫn còn rung động: "Bọn họ chẳng lẽ ngay cả Điện hạ..."

Thượng Quan Mạn ném cuốn sách, từ từ ngủ lại: "Mặc dù chưa đến bước này, nhưng thời điểm đặc biệt vẫn nên an tĩnh mới tốt." Vừa nói xong, kéo váy trắng kim tuyến muốn đi ra cửa. Châu nhi vội đuổi theo: "Nô tỳ dẫn đèn cho người."

"Không cần!"

Thấy Châu nhi kinh ngạc nhìn nàng, mặt Thượng Quan Mạn hơi ửng đỏ, lóe lên nói "Ta chỉ vào trong viện đi dạo."

Châu nhi cũng không đi theo, chỉ đành phải đáp ứng.

Khoanh tay trong hành lang treo đầy đèn tám góc, xa xa nhìn lại liền tựa như một con rồng lửa quanh co. Ánh đèn cũng mờ tối, hành lang quanh co, xu thế khúc khuỷu, cộng thêm thực vật sum xuê chung quanh. Nàng bước chậm như là lối nhỏ vào chốn vắng. Đỗ Minh tinh mắt, thấy nàng một mình, hì hì cười: "Đây không phải là Công chúa đại tẩu sao?"

Thượng Quan Mạn dừng bước, hỏi: "Đại nhân các ngươi ở đâu?"

"Ở đây, ở đây, thế nào lại không có ở đây." Đỗ Minh mở đôi mắt ti hí cười không ngừng: "Lão đại của chúng ta chờ người đã lâu." Vừa mới nói xong chỉ cảm thấy cái ót có ý lạnh bắn tới vù vù, vội ngậm miệng. Hách Liên Du từ bên trong cửa chuyển ra ngoài, thân hình dưới đèn ngọc thụ lâm phong, bình tĩnh ngắm mặt nàng, nụ cười điên đảo chúng sanh: "Ồ, đã tới rồi sao."

Nàng nhẹ nhàng cúi đầu: "Ừ."

Đỗ Minh nháy mắt, bụm mặt chỉ kêu chua, lôi kéo Bàn Tử vọt đến phía sau

cây không thấy bóng dáng nữa.

Hắn dắt tay của nàng vào thư phòng. Dưới ánh nến hai bên, váy áo theo thân di động, bóng dáng nhàn nhạt trên đất giống như bướm vờn hoa. Tay của hắn thật ấm, cũng có lực, giống như nắm một đời một thế, nàng đột nhiên khẩn trương. Giống như tâm tình e lệ khi chờ đợi tân lang động phòng, chỉ cảm thấy phải nói cái gì đó, nhẹ giọng nói: "Đế vương thường thường đa nghi, qua một thời gian..."

Thế nhưng hắn lại quay mặt lại, trong ngọn đèn thấy mặt mũi như ngọc, mắt màu lam sáng chói như bảo thạch. Nàng chợt giật mình ở nơi nào. Hắn đưa ngón tay đặt nhẹ lên môi mỏng làm một động tác chớ có lên tiếng, chỉ khoác áo màu đen vào trên người nàng. Nàng không hiểu ra sao, mặc cho hắn định đoạt, chỉ nghe một tiếng cười khẽ thật nhỏ của hắn bên tai: "Tối nay không nói chuyện vặt, chúng ta còn có việc chính phải làm."

http://tieulun.hopto.org

Chương 94: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (20)

Đỗ Minh dẫn Bàn Tử đến cửa phủ, quả có cấm quân tới trước cản hắn. Đỗ Minh thuận thế tranh cãi ầm ĩ la hét, làm cho cấm quân rất là nhức đầul. Hách Liên Du mang theo Thượng Quan Mạn nhân cơ hội chạy ra ngoài từ cửa hông.

Trời cao đất rộng, mặc cho ngựa rong ruổi, ngôi sao ở sau người cách xa cực nhanh. Tiếng gió sát qua bên tai, chỉ nghe hô hấp lẫn nhau ở bên, trong tiếng gió xen lẫn giọng ôn hòa của hắn: "Có lạnh hay không?"

Hai người giục ngựa rời Đô thành, trong màn đêm chỉ thấy rừng cây dày đặc ánh thành một hình cắt tối tăm ở cuối chân trời. Hai bên là nông trại thưa thớt, thỉnh thoảng truyền đến tiếng chó sủa. Trong màn đêm yên lặng nàng dựa vào trong ngực hắn, hai tay xuyên qua áo choàng vòng ngang hông hắn, mặt dính vào bộ ngực hắn, cách áo nghe thấy tiếng tim đập thùng thùng vững vàng. Vạt áo gấm mịn cấn ở trên mặt vừa lạnh vừa nóng. Nàng nhắm mắt, chỉ cảm thấy như ở trong mộng, lẩm bẩm mê sảng: "Không lạnh." Hắn đã đắp áo choàng ở trên người nàng, nói nhỏ: "Khi đến một trấn chúng ta mướn một chiếc xe ngựa, nàng chỉ cần ở bên trong nghỉ ngơi."

Nàng chỉ cảm thấy trong lòng tràn ra ngọt ngào không thể ức chế, nhẹ nhàng lắc đầu: "Như vậy là tốt rồi."

Nàng chỉ cười nhẹ.

Trên lưng ngựa cực kỳ lắc lư, nàng lại vẫn ngủ thiếp đi. Ở trong lòng hắn, thật an ổn an toàn. Đi cả đêm chân trời đã từ từ dâng lên màu bạc trắng. Hai người tiến vào một thôn nhỏ. Trong nông trại tản mùi khói bếp, khói lượn lờ trong màu xanh dày đặc của sáng sớm tán vào trong gió, ẩn ẩn có mùi gạo ngọt ngào. Trời dần sáng có nam đinh khiêng cái cuốc vào trong ruộng, phụ nữ và trẻ con dắt nhau ra cửa, mặt trời từ phương đông dâng lên, đắm chìm trong ánh mặt trời chói lọi đỏ tươi như vậy, nụ cười kia thật an tĩnh tường hòa.

Hắn thắng ngựa dừng ở bên cạnh. Cây thạch lựu bên tường nở hoa chói lọi hằn trong đám mây, không giấu được ý làm loạn thò ra đầu tường. Mặt trời đỏ như lửa chiếu. Nàng ở trong sáng sớm xinh đẹp, ngủ trong ngực hắn cực kỳ an tĩnh, bên môi có nụ cười hương vị ngọt ngào, dường như đang mơ một giấc mơ đẹp. Hắn nhìn nàng, chỉ cho là một cái chớp mắt này, chính là dài đằng đẵng.

Nàng rốt cục tỉnh, còn buồn ngủ đưa mắt lên nhìn, bắt gặp đôi con ngươi thâm trầm của hắn. Trong sáng sớm hắn tóc đen mặt ngọc, trong bầu trời sinh ra ánh sáng, cong môi cười nói: "Tỉnh rồi?"

Nàng ừ một tiếng, bởi vì ngủ hồi lâu, trên mặt trắng nõn hằn lên vết hoa văn gấm. Trong cổ hắn tràn ra thanh âm cười, nàng vội sờ mặt, cảm giác ra hung hăng trừng hắn, chỉ là cái trừng ngây thơ thanh tao, khiến hắn không nhịn được cúi đầu hôn xuống.

Trong lòng nàng cũng là ngàn vạn nhu tình, giương mặt nghênh đón, nóng bỏng đốt một đường trên má. Trong tầm mắt một đám hoa lựu chập chờn trong gió, tươi tựa gấm, cũng tựa như nhiễm đỏ gương mặt.

Lại nghe tiếng cười thanh thúy của trẻ con chung quanh. Nàng đột nhiên cả kinh, đẩy hắn ra quả thấy hai bé trai đứng dưới ngựa, ánh mắt cười như sao nhìn hai người. Nàng thoáng chốc nóng mặt, rất oán giận nhìn hắn. Hai bé trai giương mặt hỏi: "Các người đang làm gì?"

"Ô... Chúng ta?" Hắn nhíu mày: "Chúng ta đang chế tạo hậu duệ." Nàng phì một tiếng bật cười, nghiêng đầu phun hắn: "Cẩn thận dạy hư tiểu hài tử."

Ánh mắt sáng trong của hai đứa bé nhìn Thượng Quan Mạn, lại nhìn Hách Liên Du, cái hiểu cái không: "Về sau chúng ta cũng sẽ như vậy sao?"

Hắn cười nói: "Đó là tự nhiên." Nàng ở trong lòng hắn cười run rẩy cả người, đưa tay ra hung hăng nhéo hông hắn một cái.

Sau khi dùng đồ ăn sáng đơn giản, hai người đến trên trấn thay xiêm áo. Bởi vì nơi này tộc A Xương (dân tộc thiểu số ở tỉnh Vân Nam, Trung Quốc) chiếm đa số, mặc trang phục Hán quá mức khiến người chú ý, cũng bởi vì

ham chơi, liền nhập gia tùy tục đổi trang phục tộc A Xương[1] .

Nhìn hắn mặc thường phục quan gia đã quen, giờ mặc quần bó màu đen, quấn đai màu trắng, tỏ rõ ra mấy phần sáng sủa lỗi lạc của thanh niên nam tử. Nàng cũng mang theo vòng hoa, mặc váy màu đen, trên thắt lưng màu đen cắm đầy hoa ngọc lan, dưới ánh mặt trời xoay mắt cười một tiếng, người đẹp hơn cả hoa.

Đêm đó hai người xin ở nhờ một nhà nông để nghỉ ngơi, trong nhà là một đôi vợ chồng trung niên, dưới gối có một nữ nhi, là một cô gái vô cùng nhiệt tình.

Không khí ban đêm cực kỳ mát mẻ, so với Đô thành phồn hoa, nơi này càng thêm yên lặng thuần phác. Hai người vốn đứng ở trên gò núi, nhìn ra xa lại thấy người người một đường khí thế hung hăng đi đến nơi này, ánh lửa trên đuốc nhảy loạn, nhiều như sao. Thượng Quan Mạn ngạc nhiên nói: "Đây là cái gì, chẳng lẽ là thổ phỉ sao?"

Hách Liên Du chẳng qua là mỉm cười: "Nghe nói tộc này có tục lễ kỳ lạ." Vừa dứt lời, người lại tuôn đi qua, nhất thời lâm vào một mảnh hỗn loạn. Hai người bị tách ra hai nơi. Cảm thấy có người lôi kéo nàng chạy, nàng cũng bối rối, chỉ cho là Hách Liên Du. Chạy thở hồng hộc, lại nghe một tiếng thanh thúy trước mặt: "Đến rồi."

Nàng mới đột nhiên phát giác tay lôi kéo nàng lại mềm lại, hoàn toàn không phải là tay nam tử. Người trước mặt quay lại, một đôi mắt sáng khảm ở trên da hơi có chút ngăm đen, trên nón có đính mấy đóa hoa lựu, ánh bên má nàng cũng phát ra, đó là A Muội nữ nhi của nhà nông nàng ở nhờ.

Thượng Quan Mạn vẫn còn kinh ngạc: "Mới vừa rồi là cái gì?"

A Muội chỉ khanh khách cười không ngừng, lôi kéo nàng lặng lẽ vào một viện, nhỏ giọng nói: "Đi theo ta." Nàng bởi vì thường đi vào trấn, cho nên nói tiếng Hán khá tốt, mặc dù trong giọng nói vẫn mang theo vài phần cứng rắn, nhưng từ trong miệng nàng nói ra, vẫn cảm giác hết sức khả ái.

Trong nhà lại tụ mười cô nương A Xương cùng tuổi với nàng. Thấy A Muội, líu ríu nói xong, hai tròng mắt sáng vẻ mặt cực kỳ kích động. Nàng nghe

không hiểu chỉ mờ mịt nhìn. A Muội quay mặt lại hỏi nàng: "Tướng công của ngươi đâu?"

Nàng mới phản ứng được nàng đang hỏi Hách Liên Du, trên mặt bỗng nhiên đỏ lên, cười yếu ớt nói: "Mới vừa rời ra." Nàng không lo lắng, nơi này nhỏ như vậy, vẫn có thể dễ dàng tìm được hắn. A Muội lại thần bí cười với nàng một tiếng, nói: "Cũng rất nhanh sẽ đến." Xoay mặt nói mấy câu với cô nương ở giữa, giải thích với nàng: "Nàng gọi A Hỉ." Cô nương gọi A Hỉ cười dịu dàng nhìn nàng. Thượng Quan Mạn mới phát hiện A Hỉ đeo khuyên tai to, trên cổ tay đeo một đôi vòng tay, trên cổ đeo vòng bạc, ở nút cài trước ngực và bên hông dây lưng buộc từng sợi dây bạc thật dài, toàn thân ánh bạc lấp lánh, trang phục không giống A Muội. Cũng không biết A Muội nói với nàng cái gì, A Hỉ kéo tay của nàng đi vào trong phòng, trở ra, chính là trang phục giống như nàng.

Ngoài viện đột nhiên truyền đến tiếng bước chân lộn xộn. Thân thể A Muội linh hoạt, xoay người sang chỗ khác một hơi thổi tắt ngọn đèn dầu. Bên trong phòng nhất thời đen lại, chỉ thấy ánh trăng từ ngoài cửa sổ tiết vào, ánh bạc đầy đất.

Một hồi lâu ánh mắt mới thích ứng bóng tối đột nhiên tới. Xoay người lại nữa, A Muội kéo khuỷu tay nàng. Các cô nương mở ra một cái rương đỏ lớn. Nàng còn chưa kịp mở miệng hỏi thăm liền bị nhét vào. Lúc mới vào trong phòng cũng có một cái rương giống vậy, chắc A Hỉ cô nương ở bên trong.

Nắp hòm phanh khép lại, A Muội nhảy người ngồi lên, lại thấy phương hướng đối diện cửa mở ra một lỗ nhỏ, Thượng Quan Mạn ngẩng mặt. Trong lỗ chỉ thấy bắp chân mảnh khảnh của A Muội và ống quần trúc lúc ẩn lúc hiện.

Cửa ầm bị đụng vỡ, chỉ thấy ở cửa có nhiều bàn chân. Một người hát lên bài hát, nàng nghe lại không hiểu, lắng nghe ngôn ngữ rất vội vàng. Mấy cô nương cũng hát đáp, thanh âm các nàng thanh thúy, uyển chuyển làm như chim hoàng oanh. Nghe trong tai, một xướng một họa, rất là dễ nghe.

Lại một người lên trước, thanh âm ôn thuần, như gió thổi qua bên tai: "Xin chỉ giáo."

A Muội cười lên: “Ngươi tới tìm cái gì?”

Hách Liên Du nói: “Tại hạ tìm thê tử bị cô nương giành được.”

A Muội nghiêm túc nói: “Tại sao ngươi tới đòi liền trả ngươi, ngươi cần trả lời vấn đề của mấy người chúng ta đã.”

“Cô nương mời nói.”

“Ta hỏi ngươi, nàng tốt hơn ta chỗ nào, chẳng lẽ ta không xinh đẹp?”

Lúc này Thượng Quan Mạn mới hiểu, cô nương kia trang sức lộng lẫy, A Muội và hai cô nương khác lại mặc trang phục khác. Đoán hẳn là dâu phụ, chắc là cần tân lang dụ dỗ dâu phụ vui vẻ, mới thả người. Nàng tựa tại trong rương cũng sinh ra hiếu kỳ, muốn nhìn bộ dạng Hách Liên Du cảm thấy khó xử, không tự chủ được ngưng thần nghe, chỉ nghe Hách Liên Du nói: “Tiếng Hán chúng ta có một câu gọi là ‘Tuy nhiều đẹp đẽ thướt tha, chẳng hề lưu luyến chút tình lòng ta.’ Cô nương tuy đẹp, cũng không phải là người tại hạ muốn.”

Thanh âm hắn từ tính dễ nghe, vang vọng ở trong bóng đêm chỉ cảm thấy như có tiếng vang.

Thượng Quan Mạn nghe vậy chỉ chậm rãi quay đầu đi, thân thể ngăn trở ánh sáng vào lỗ nhỏ, chỉ cảm thấy bên trong đen nhánh không thấy năm ngón tay. Nàng cảm thấy thật may là trốn ở chỗ này, trong bóng tối màu đỏ ửng từ từ leo lên gương mặt. Hoa lựu đã nở trên tóc, ẩn có hương nồng, cánh hoa buông xuống dưới đánh vào trên mặt, lành lạnh nóng bỏng gò má.

A Muội nghe vậy chỉ lẩm bẩm tái diễn: “Tuy nhiều đẹp đẽ thướt tha thật là dễ nghe...” Một cô nương nói liên tiếp, A Muội mãnh liệt hồi thần, cười nói: “Ta không thể để cho ngươi lừa dễ vậy. Nếu ngươi thích nàng, vậy ngươi thích nàng ở điểm nào?”

Cũng là một hồi trầm mặc đột ngột, tĩnh đến chỉ nghe thấy thanh âm tim mình đập thình thịch, thật kịch liệt, chỉ sợ người bên ngoài cũng nghe được.

Hách Liên Du không nói chuyện nữa, A Muội lại nóng nảy: “Ta đang nói chuyện với ngươi nha, ngươi thích nàng chỗ nào.”

Nàng vô ý thức nắm ngón tay.

Hách Liên Du cười nói: “Tất cả ta đều thích.”

Tim Thượng Quan Mạn vẫn còn đập bịch bịch, nghe vậy cười lên tiếng. Thiếu niên không lưu loát này, hoàn toàn không phải là Hách Liên Du trong truyền thuyết, nhưng trong lòng nàng lại tràn đầy thích.

A Muội cũng cười hì hì: “Cửa này của ta xem như là qua, còn có một cửa nữa, ngươi phải làm được mới có thể giao tân nương cho ngươi.” Các cô nương tộc A Xương nâng hai ly gốm tới, một giao cho Hách Liên Du, một giao cho thiếu niên vừa hát đối kia. Không biết là cái gì, chỉ ngửi thấy mùi hôi thối đập vào mặt, mọi người không khỏi nhéo lỗ mũi.

A Muội nói: “Uống nó đi.” Các cô nương A Xương cùng kêu lên thúc giục: “Uống...uố...ng!” Chúng miệng chát chúa, đinh tai nhức óc.

Nghĩ đến cực kỳ không dễ uống, thiếu niên kia nhấp một hớp, Hách Liên Du nhìn một hồi lâu lại cau mày uống một hơi cạn sạch, khiến mọi người rối rít kêu lên. A Muội cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn. Hắn cũng không nói chuyện, chỉ cười dài nhìn nàng.

Mặt A Muội đỏ lên, vội mở ra cái rương. Thượng Quan Mạn ngẩng mặt, vừa bắt gặp ánh mắt hắn quăng tới, tròng mắt thâm trầm, đưa tình hữu tình, vẻ mặt như vậy, giống như yêu nàng cực kỳ. A Muội ở một bên nói: “Tân lang phải cõng mới phải.” Hách Liên Du ngồi xổm người xuống, nàng trèo lên cổ hắn. Trên người hắn vẫn có hương bạc hà nhẹ, dựa vào như vậy, chỉ cảm thấy rộng rãi an ổn.

Bên kia tân lang đã cõng A Hỉ, A Muội chỉ hướng hai người làm ngáo ộp thúc giục: “Mau mau.”

Thượng Quan Mạn không rõ ra sao, vừa ra cửa, lại nghe A Hỉ “Oa” một tiếng khóc lên, tân lang bước nhanh hơn. A Hỉ nước mắt ràn rụa, bị tân lang vác

trên người, quay đầu kêu: “A nương.” Liền lập tức có thật nhiều nam nhân trung niên từ trong sân lao ra, đuổi theo người. Trong sân nhất thời loạn, mấy tiểu tử nhào lên chặn đường lại, tân lang cõng A Hỉ nhấc chân liền chạy.

Cũng có người đuổi theo bọn họ. Thượng Quan Mạn kinh ngạc, Hách Liên Du mà cũng bị đuổi theo chật vật chạy trốn, vội vàng ra khỏi viện. Nàng nằm ở trên lưng hắn cười đến lệ cũng tràn ra.

~~~~~~

[1] Trang phục tộc A Xương:

~~~~~~

http://tieulun.hopto.org

Chương 95: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (21)

A Xương đoạt được tân nương là phải lập tức bái đường. Trước đây cũng không biết là hắn, trong lòng chỉ hờ hững. Lúc này nến đỏ đốt cháy, khắp mọi nơi đều là khuôn mặt tươi cười nhiệt tình chất phác. Trong buổi lễ được chúc phúc này, thấy được trong mắt hai người là tình nồng thật nhiều, bái lạy xong còn có đốt lửa trại. Lúc đó ánh lửa chiếu lên sáng như ban ngày, chiếu đầy khuôn mặt tươi cười của mọi người, khắp nơi đều là tiếng hát, chỉ ngồi ở chỗ đó, liền đã thấy say.

Bị hai cô nương đưa lên sương phòng, tấm ván gỗ lầu hai được trải đầy tấm vải thêu tay cùng màu. Nữ chủ nhân cho ở nhờ cười đi vào, ánh đèn chiếu cả hàm răng đen như bóng đêm của bà. A Xương dùng răng đen để làm đẹp. Nữ chủ nhân này chính là một vị mỹ nhân vẫn còn phong vận. Nàng đang muốn đứng dậy chào, nữ chủ nhân cười không ngừng: “Mau ngồi xuống, mau ngồi xuống.” Bà cầm hai tay của Thượng Quan Mạn, khác với Cố Sung Viện, tay bà thô ráp như cành khô, đã sớm in lại dấu vết năm tháng. Sờ vào chỉ cảm thấy da thịt gai đau, Thượng Quan Mạn lại cảm giác ấm áp dị thường. Nữ chủ nhân khoanh chân ngồi ở một bên, cười nói: “Ở chỗ này không cần lo lắng, sẽ không có người đuổi theo, nhưng nhất định phải trở về thương lượng rõ ràng với người trong nhà.” Vẻ mặt bà cực kỳ từ ái nghiêm túc, nói tiếng Hán không tốt lắm. Thượng Quan Mạn nghe hồi lâu mới nghe rõ, nháy mắt hiểu. A Xương cướp hôn thành tục, cũng không cảm thấy kỳ quái. Nếu là người Hán, chỉ sợ là đại nghịch bất đạo. Hách Liên Du có một đôi mắt màu lam, nhìn liền biết là ngoại tộc, nữ chủ nhân này chỉ cho là hai người bỏ trốn mà đến, nàng mím môi cười không ngừng, cám ơn nữ chủ nhân, đêm đã khuya xuống.

Bên ngoài cuối cùng truyền đến tiếng cười hì hì, mấy đứa bé ôm lấy Hách Liên Du đi vào, cứng rắn nói một câu: “Chúng ta đưa chú rễ tới.” Nhìn nàng chỉ là cười, Hách Liên Du cũng cười: “Còn không đi?” Các tiểu tử cười ầm lên một tiếng, vội vàng thối lui khỏi phòng.

Nàng co quắp ngồi ở chỗ đó, chợt cảm thấy trong phòng nóng rang không dứt. Hắn làm như có chút say rồi, đứng ở cửa nhìn nàng, trong ánh mắt chứa nụ cười, nói: “Ta đi tắm rửa.”

Mặt nàng bỗng nhiên ửng đỏ lên: “Ừ.”

Nàng ngồi đợi hết một hồi lâu.

Thôn này cũng không giàu có, dầu thắp cũng chỉ dùng vào dịp lễ đặc biệt, xoay mặt mới thấy dầu đã cháy hết, ngọn lửa theo tâm ba ba vang dội. Nàng cuối cùng đứng dậy, chu môi, lại vẫn mím môi.

Xưng hắn Đại nhân quá mức lạnh nhạt. Nếu xưng tên hắn lại cảm thấy quá mức thân mật, nên không biết kêu hắn cái gì. Nàng không mở miệng, đi ra cửa. Ngoài phòng có một hàng đất trống để trống, dùng ống trúc dẫn nước xuống, chỉ nghe nước chảy như rót, ánh trăng như bạc gắn đầy đất, sương mù chỉ tựa như ở trong mộng. Hách Liên Du đứng ở đó như trụ trong nước chảy, ánh trăng theo nước chảy, lẳng lặng trôi xuống người hắn.

Hắn ở trần, chỉ mặc quần lót mỏng manh, nước chảy từ trước ngực cường tráng của hắn quanh co xuống, đến mức sóng nước mênh mông. Nàng vội vàng xoay mặt đi, cúi đầu xuống gò má đã nóng.

Thấy là nàng, Hách Liên Du liền lôi kéo vào. Nước chảy giọt giọt tí tách ngừng lại, giọt nước vẫn tích táp từ trên người hắn chảy xuống, tích tụ ở dưới chân hắn, hắn nói: “Sao lại ra đây?”

Nàng liếc mắt nhìn nơi khác nói: “Thấy chàng đã lâu chưa xong, liền ra ngoài xem một chút.”

Hắn gật đầu nói: “Đêm đã khuya, mình đi nghỉ ngơi đi.”

Hắn nói “mình”... Nàng ngẩn ra, quên cố kỵ chợt xoay mặt nhìn hắn, trong con ngươi ánh nước nhẹ nhàng, như có sao bể lóe lên. Trong lòng hắn vừa động, cau lại lông mày, nói rất là uyển chuyển: “Ưm, mùi vị của cái ly kia thật nồng.”

http://tieulun.hopto.org

Nàng sửng sốt một chút, đột nhiên sáng tỏ, che môi liền cười. Trâm hoa lựu trên tóc nở thật vừa lúc, khẽ run theo động tác của nàng. Hắn rất bất đắc dĩ nhìn nàng, nói: "Tối nay tách ra ngủ đi." Nàng đã xoay người lại ngửa mặt hôn lên. Thân thể hắn bỗng nhiên hơi chậm lại, chỉ nghe nàng thì thầm: "Thiếp không quan tâm."

Hắn thấp giọng gọi: "Mạn nhi..." Vịn mặt của nàng hôn xuống, ôm nàng vào phòng, xoay người lấy tay xé ra, cửa "Phanh" một tiếng đóng kín lại.

Ngày thứ hai chú rễ phải dậy sớm đi vào trong ruộng. Tân nương thì phải hầu hạ cha mẹ chồng mình. Trời còn chưa sáng Hách Liên Du liền bị tiểu tử A Xương nhiệt tình kéo đi. Nàng liền theo A Muội đi vào trong bếp chuẩn bị điểm tâm.

Chỉ nghe bên ngoài náo nhiệt một hồi, nàng từ trong nhà ngói nhô đầu ra. Hách Liên Du đang đạp ánh bình minh mà đến, ánh mặt trời vàng toát ra từ trên khuôn mặt tuấn lãng của hắn, một đường làm như dát vàng, A Muội cười hì hì đi đến gần: "Đại ca tới rồi, tỷ nấu thức ăn cho ngươi đó."

Hách Liên Du rất là bất ngờ nhíu mày, nhìn sang, trong mắt chỉ có hài hước.

Nàng trừng mắt nhìn hắn, mang ý cười bưng một bát nước lớn nóng hổi thả vào trên bàn đá trong viện, phất đoàn sương mù trên mặt, mùi thơm liền tràn ngập ra vào sáng sớm. A Muội vội vàng theo Hách Liên Du đến trên băng đá, cặp mắt hạnh nhìn chằm chằm hắn cầm đũa tre lên ăn không nhanh không chậm.

Thượng Quan Mạn ân cần theo dõi hắn: "Như thế nào?"

Hắn kiên trì ngồi ở trên băng đá, đáp không chút để ý: "Ô, ngon hơn thứ đồ màu đen kia chút." Nàng nghe vậy phun ra phì phì. Nàng đã âm thầm hỏi nữ chủ nhân, thứ đen thùi lùi gọi là bánh hạt tía tô, nấu chín thịt heo tươi sau đó băm nhỏ dùng dấm chua trộn đều, lại thêm gạo, gan heo, não heo, dồi, vừng, tỏi, hột tiêu, rau thơm, bột đậu, các loại nước chua, khuấy thành sền sệt. Nguyên là dịp lễ mới ăn, lại bởi vì dùng để thử dò xét thành tâm của chú rễ. Thoáng điều chỉnh phân lượng, ngửi thôi ăn cay, nhưng cũng có ích cho thân thể. Lại không nghĩ hắn hăng hái với chuyện này, cố chấp như vậy, trái

ngược với đứa bé, nín cười hờn dỗi đẩy vai hắn.

Trên ngón tay ngọc thon dài lại thấy dấu vết nóng đỏ, hắn cau mày nắm vào trong tay: "Chuyện gì xảy ra?"

Nàng chần chờ không đáp, chỉ nghe A Muội nói: "A tỷ vì nấu cơm cho đại ca bị phỏng tay đó." Nói xong một đôi mắt tò mò nhìn thần sắc hắn.

Hắn cũng không nói gì, chỉ cúi đầu chậm rãi ở hôn lên ngón tay... Thượng Quan Mạn vội rút tay về, đỏ mặt trách nhẹ: "A Muội ở bên cạnh đó."

A Muội đã che mắt thỏ chạy đi: "Ta không nhìn thấy, cái gì cũng không có nhìn thấy."

Hai người chẳng qua là mỉm cười.

Bóng đêm cô đơn, nàng tắm rửa vào phòng, liền thấy Hách Liên Du mặc áo bào trắng chắp tay đứng ở bên cửa sổ. Phía sau hắn là trời cao đầy sao, chiếu sáng hình dạng hơi có vẻ thâm trầm của hắn. Xiêm áo ngoại tộc hắn rốt cuộc mặc không quen, nên cầu nữ chủ nhân nhà nông cắt ít vải trắng làm một bộ đồ... Thấy nàng xuất thần, hắn quay mặt lại nhìn nàng, trong mắt mang theo chút thương tiếc.

Nàng chỉ cố lau khô tóc, tóc đen tôn lên gương mặt trắng sứ, có thể thấy được nụ cười điềm tĩnh, chính là thời điểm cao hứng, chỉ nghe nàng lại cười nói: "Um... Giúp thiếp lấy cây lược gỗ ra... Ngũ lang..."

Hắn hiển nhiên ngẩn người, một hồi lâu cười, bóp cây lược gỗ trong lòng bàn tay, cũng không đưa cho nàng. Một tay bóp chặt cái ót nàng, ngón tay thon dài nâng lên một luồng tóc đen như gấm vóc. Trong lòng bàn tay ẩn có ánh sáng thoáng qua, trên tóc ướt còn dính nước, tí tách trôi qua đầu ngón tay hắn, hắn cúi đầu ôn nhu chải, cuối cùng không nhịn được cong cong môi.

Nàng thấy hắn hồi lâu không tiếng động, hơi nghiêng đầu: "Nghe nói chàng đứng hàng thứ năm trong nhà..." Nghe nói Đại vương Cổ Hạ quốc cũng không yêu thích hắn, từ chuyện con tin có thể nhìn ra được. Tình hình hiện nay, không để ý an nguy của hắn đã phát động chiến loạn, hiển nhiên không

để an nguy của hắn ở trong lòng, cùng huynh trưởng trong nhà nhất định cũng không thân thiết. Gọi theo thứ tự của hắn tuy là thân mật, nhưng nàng không biết gọi như thế có thỏa đáng hay không. Thanh âm hơi có chần chờ, hắn dò tay qua, kéo đầu của nàng qua.

Chỉ nghe hắn cười nhẹ sau lưng: "Ta rất thích."

Nàng mới thở phào nhẹ nhõm, chợt cũng cười.

Rất tự nhiên, hắn cúi đầu hôn tóc nàng. Nàng quay mặt lại giận trừng hắn, hắn ngược lại cười, kéo mặt của nàng hôn lên môi của nàng. Tay của hắn càng không thành thật, dò vào áo. Nàng tức cười đưa tay ngăn cản. Hơi thở lại rối loạn, nụ hôn chằng chịt rơi xuống, quần áo tuôn rơi. Chỉ cảm thấy giữa ngón tay của hắn đều là ôn nhu, phất qua từng mảnh da thịt run rẩy của nàng, làm như sau một khắc sẽ hòa tan.

Cả đêm mệt mỏi vô cùng, tỉnh lại trời còn chưa sáng, nàng khép chăn mỏng ngẩng mặt, liền thấy Hách Liên Du khoác áo tựa tại phía trước cửa sổ, híp mắt nhìn về phía nơi xa, tựa như đang trầm tư.

Nàng đứng dậy, tỉnh táo nói: "Có tâm sự sao?"

Hắn mới quay đầu trở lại, nửa gương mặt ẩn ở trong bóng tối: "Tỉnh rồi?"

Trực giác của nàng không tầm thường, lại hỏi: "Có phải trong triều xảy ra chuyện gì hay không?."

Trong triều? Cũng không phải là chuyện lớn gì, thái tử đề cử Hồng Phi lãnh binh đi biên cảnh, mấy lần đại thắng. Hoàng đế mặt rồng cực kỳ vui mừng, khen ngợi thái tử. Hiện tại đang là thời điểm hăng hái, ngược lại, Hoàng đế một lần cũng không nói để cho hắn vào triều, chắc bị gạt sang một bên rồi. Nhưng trọng điểm không phải vấn đề này... Hắn trầm mặc, một hồi lâu mới trầm thấp mở miệng: "Mạn nhi, trong phủ gởi thư, Cố Chiêu Viện bệnh nặng..."

Nàng giật mình ở nơi nào, nháy mắt chỉ cảm thấy long trời lở đất, sấm sét cuồn cuộn.

Lúc này liền cáo biệt ba người nhà nông, thay xiêm áo bình thường đi đường cả đêm, buổi tối hôm sau mới tới phủ Thượng Thư. Ba người nhóm Thanh Thụy đã sớm đón hai người ở cửa kiệu. Hắn một tay ném dây cương cho Bàn Tử, ôm chặt Thượng Quan Mạn vẻ mặt tiêu điều hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Thanh âm Thanh Thụy trầm thấp: "Mới đầu chẳng qua tình cờ bị gió rét, cũng không coi là quan trọng, dần dần lại cảm giác ra không đúng."

Nàng nghe không vô: "Thân thể mẫu thân vốn tốt, sẽ không bởi vì gió rét mà chậm chạp không khỏi, trong này phải có mờ ám."

Hắn nặng nề ôm vai run rẩy của nàng, giọng nói trầm ổn, làm cho lòng nàng dần dần an định lại: "Đi chuẩn bị kiệu, Điện hạ muốn vào cung."

Đỗ Minh cả kinh nói: "Hiện tại?" Hôm nay bên ngoài phủ Hách Liên có nhiều giám thị, Thượng Quan Mạn có thể không bị ngăn lại hay không, ai cũng không dám chắc.

Lại nghe có người vội vàng chạy tới nơi này. Đèn cung đình trong tay theo xu thế loạn sáng, thấy nàng thở hổn hển mở miệng: "Điện hạ, thái tử Điện hạ phái cỗ kiệu tới đón Điện hạ vào cung."

Hách Liên Du khẽ cau mày, cuối cùng không có mở miệng.

Quả là Châu nhi, nghe nói là người của thái tử đến, trong lòng nàng ấm áp, chợt cười: "Tới thật đúng lúc!" Cố Chiêu Viện bệnh nặng trong người, nàng lại cùng Hách Liên Du len lén chạy ra ngoài chơi vui, bỗng nhiên có một cảm giác tội lỗi. Nghĩ đến thái tử ở một bên chiếu cố, trong lòng rất cảm kích. Thượng Quan Mạn nghe vậy kéo váy nói: "Đưa ta đi." Đi vài bước, nàng bỗng nhiên quay đầu, chỉ thấy hắn mặc áo trắng đứng ở dưới tàng cây.

Mặt mày bình tĩnh, hình dáng thâm thúy, lại không thấy rõ tâm tình trong mắt hắn.

Thanh âm của hắn vang ở trong bóng đêm thật nhỏ: "Tình thế hôm nay, ta không thể vào cung, thay ta thăm hỏi người."

Nàng nhẹ nhàng gật đầu, không kịp ngẫm nghĩ nữa, bận rộn theo Châu nhi ra phủ.

http://tieulun.hopto.org

Chương 96: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (22)

Xuân đi hè đến, khí thu hơi say, Cổ Hạ quốc đã là mùa đông ngày lạnh, bão tuyết bay tán loạn. Trong màu trắng mênh mang có một đoàn người bước nhanh đi tới. Cầm đầu là một nam tử trung niên, khoác một áo khoác màu đen bay cao, vóc người cao ráo, mắt sâu mũi cao, một đôi mắt màu lam làm như chim ưng trong đêm, chẳng qua là trước viện trơ trọi trong tuyết mà hắn tới. Hai nữ tử áo trắng liền xông ra ngăn cản, rút kiếm bén, ánh đến mi tâm nam nhân một đoàn ánh sánh trắng

Bên cạnh có người thét lên: "Còn không tránh ra!"

Bọn nữ tử trợn mắt nhìn chằm chằm, không tránh ra chút nào.

Nam nhân cười lạnh một tiếng: "Chỉ là tiểu bối cũng có thể cản được quả nhân." Sau lưng có vệ binh mặc giáp xông lên, bọn nữ tử thấy thế nghênh đón, đánh nhau với bọn họ.

Đao kiếm huyên náo va chạm chấn đến tuyết trắng trên mái hiên rơi xuống từng khối từng khối.

Nam nhân thẳng tắp đi vào trong phòng.

Đập vào mặt là một luồng ấm hương. Mỹ nhân áo tơ trắng xinh đẹp ngồi ở phía trước cửa sổ, hình bóng lay động, liếc mắt nhìn chỉ cảm thấy trái tim cấp tốc động, thình thịch nhảy không ngừng. Thật là đẹp, xinh đẹp làm cho người ta hít thở không thông.

Thế nhưng hắn lại nâng bàn tay lên, hung hăng đánh qua.

Người kia cũng không giật mình, cơ hồ là không tiếng động bị chưởng lực của hắn đẩy té xuống đất. Mặt đất trải thảm lông dê thật dày, móng tay trắng mịn của bà bấm vào trong tấm thảm, môi lẳng lặng chảy ra vết máu.

Bà nhàn nhạt ngẩng mặt, dung nhan tuyệt mỹ chỉ càng lạnh nhạt.

http://tieulun.hopto.org

Hắn cực hận vẻ mặt như vậy của bà, nhấc váy bà lên liền xông vào. Bà đau đến trước mặt trắng xóa, thân thể co rút vào một chỗ, vẫn không nói tiếng nào. Hắn hung hăng xé xiêm áo trên người bà, tiếng xé lụa chói tai vang lên, giống như có vậy mới sung sướng. Cho đến khi bà không vải che thân, trên thảm lông cừu là thân thể trắng không tỳ vết của bà. Hô hấp của hắn dồn dập, thô lỗ rong ruổi ở trên người bà. Hạ thân chảy máu ra, nở đóa hoa đỏ thẫm trên thảm lông cừu. Nhất định là vô cùng đau, nhưng bà vẫn không nói tiếng nào. Trên mặt lại hiện lên đỏ bừng kỳ dị, nhìn hắn, nhẫn nại, run rẩy, làm như dã thú giãy giụa với xé rách trong lồng sắt.

Hắn đỏ mắt cười ha ha: "Hận ta đi, Lưu Cẩn, ta đưa con trai của ngươi vào trong miệng hổ, ngươi hận ta đi." Nói xong lời cuối cùng, trong thanh âm của hắn có vài tia chán nản: "Dù là ngươi hận ta…"

Bà đột nhiên cười, sợi tóc xốc xếch che mặt trắng nõn của bà, bên mép tràn ra nụ cười kỳ dị mà mị hoặc, cũng là chữ chữ rét lạnh: "Hận ngươi? Ngươi còn không xứng."

Nụ cười như vậy, luôn là lãnh nhược băng sương cũng xinh đẹp làm cho lòng người rung động. Hắn nhìn có chút ngây ngô, chợt lần lượt đụng chạm giống như điên. Bà gắt gao cắn môi, từng giọt máu từ trên môi nhỏ xuống, sắc mặt trắng hơn mấy phần. Bên ngoài chẳng biết lúc nào yên tĩnh trở lại, chỉ nghe gió tuyết gào thét quanh quẩn ở ngoài phòng, mơ hồ xen lẫn tiếng gào thét của một người phụ nữ trung niên: "Đại vương, ngài tha Vương Phi đi, thân thể bà mới tốt chút..."

"Điện hạ, Vương Phi gửi thư."

Thân ảnh của Thượng Quan Mạn chuyển qua hành lang không thấy bóng dáng, một tiếng "nâng" thật dài của kiệu phu vang ở bên tai tựa như biển. Thanh Thụy dâng thư lên. Hách Liên Du mới hồi thần, rút ra, run mở, chỉ nhìn một cái, bỗng nhiên bóp ở trong tay, sắc mặt trong nháy mắt u ám. Ba người cả kinh câm như hến.

Cả người hắn đều tản ra hàn khí, tay nắm thư run rẩy lợi hại. Ba người không dám thở mạnh, ngay cả Đỗ Minh thường ngày nhiều lời cũng rúc vào trong

bóng tối. Sắc mặt hắn lại bình tĩnh, giọng nói cũng nhàn nhạt, chính vì bình thản, mới càng cảm thấy đáng sợ, chỉ nghe hắn nói: "Những người kia ăn cơm khô ư, một người cũng không ngăn được."

Thanh Thụy chỉ dám xưng "Vâng"

Hách Liên Du nhàn nhạt lướt mắt nhìn hắn: "Trong thơ mẫu thân không nói, cũng không có nghĩa là ta không biết." Ánh mắt của hắn bỗng nhiên có chút sâu, trầm trầm xuyên thấu qua hành lang trong bóng đêm tầng tầng trọng điệp: "Nhanh thôi, bà rất nhanh có thể thoát khỏi người kia."

Thanh Thụy nói: "Thượng Quan Hạo như muốn động thủ rồi, hắn một lòng cho nhi tử một giang sơn sạch sẽ, chúng ta phải mượn thế lực Hà gia mới được, trai cò tương tranh, chúng ta dễ dàng sống chết mặc bây."

Đỗ Minh thận trọng mở miệng: "Nhưng lão Đại, ngài cưới Lâm Quan, Hà gia còn có thể giúp chúng ta sao?" Hắn dùng từ rất là cẩn thận, chỉ sợ chọc giận hắn. Dưới đèn lại thấy hắn chắp tay đứng ở dưới bậc, hình dáng tĩnh lặng, không biết đang suy nghĩ gì.

Lại thấy nơi hành lang có đoàn người đi tới. Hôm nay bên ngoài phủ bị người giám thị, có thể vào không thể ra, huống chi không có phân phó, lúc này cũng sẽ không tùy ý cho người đi vào. Thanh Thụy cau mày thật sâu, lại thấy quản gia vẻ mặt đau khổ xách theo đèn đi ở phía trước. Phía sau hắn là một người đầu đội mũ vàng, thường phục đỏ thẫm, mắt phượng quét tới, lẫm liệt tựa như kiếm.

Chính là thái tử.

Hách Liên Du cũng không hành lễ, chỉ nhàn nhạt nhìn hắn.

Thanh Thụy đảo qua quản gia, quản gia đã sớm lui ra. Đỗ Minh thầm đập ót: "Vừa đến liền đụng vào vết đao, người này không phải là muốn chết sao?"

Thái tử đột nhiên cười, sờ sờ mặt cười nói: "Hách Liên Du, một quyền trong cung Thù Ly kia, cô vẫn nhớ rất rõ ràng." Ngày thường hắn vốn là bộ dáng ôn nhu trong sạch, cười lên càng thêm có vẻ cởi mở độ lượng, nhưng giọng

nói hoàn toàn không tương xứng với vẻ mặt, dường như mưa đá kèm theo mưa gió. Một tia tức giận xuất hiện, mãnh liệt ở trên mặt, mang theo chút hàn khí.

Hách Liên Du hơi nhíu mày.

Tỏ rõ không hề để ý thái độ của hắn, lẩm bẩm nói: "Cô cũng biết, ngươi ngay cả cô cũng dám đánh, hoàn toàn không để thái tử ở trong mắt." Hắn chợt cười một tiếng, mắt phượng sáng quắc nhìn hắn: "Hách Liên Du, ta biết dã tâm của ngươi. Nếu thập nhị muội thấy rõ ngươi lòng muông dạ thú, kiêu ngạo với nàng, nàng còn có thể ở chung một chỗ với người muốn đoạt giang sơn của mình sao."

Trong mắt Hách Liên Du cuối cùng có mấy phần bắt đầu khởi động, nhàn nhạt nói: "Nàng tuyệt không để ý thân phận Đế Cơ."

Thái tử cười nói: "Ngay cả nàng có chán ghét thân phận, nhưng nàng họ Thượng Quan. Hách Liên Du, điểm này ngươi vĩnh viễn không thay đổi được." Thấy hắn hờ hững không nói, thái tử cười ha ha: "Hách Liên Du, ta tới nơi này chính là muốn nói với ngươi, ta sẽ không cho ngươi cơ hội. Giang sơn và thập nhị muội sẽ chỉ là của ta."

Hách Liên Du bỗng nhiên trầm xuống, trong đêm tối mắt màu lam của hắn u ám, giống như thú dữ, như lưỡi đao lạnh lướt qua mặt, thanh âm hắn cũng là rét lạnh: "Ngươi không xứng."

Thái tử chỉ cảm thấy nháy mắt tay chân đều không nghe sai khiến, hơi thở cường thế kia áp hắn nói không ra lời. Nhưng hắn đã không phải là hắn trước kia, hết sức tránh ra một hơi, miễn cưỡng cười: "Ta sẽ không để cho nàng thương tâm."

Hách Liên Du cười lạnh, lời nói như kiếm bén chọc thẳng xương mềm của hắn:

"Nếu nàng biết ý định xấu xa của ngươi, còn có thể đối đãi ngươi trước sau như một sao?"

Thái tử không nhịn được hít ngụm khí lạnh, sắc mặt dần dần tái nhợt. Hắn cong môi nhìn chằm chằm Hách Liên Du. Hách Liên Du cũng bình tĩnh quay lại nhìn hắn. Chỉ cảm thấy giữa hai người âm thầm kích động, kích lên nước xoáy cuồn cuộn.

Thái tử cuối cùng kéo kéo môi: "Vậy để xem, xem người nào có cơ hội để cho nàng căm hận." Bỏ lại những lời này, xoay người nghiêm mặt đi.

Hách Liên Du nhìn bóng dáng đỏ thẫm của hắn xuyên qua hành lang, chuyển tới cửa tròn liền không thấy. Chợt bứt lên một chút ý cười, ánh sáng lạnh bén nhọn xẹt qua, dưới ánh trăng chỉ cảm thấy lành lạnh như thú.

Đỗ Minh và Bàn Tử không nhịn được đồng thời run cầm cập một chút.

Vừa vào viện liền nghe "Chi" một tiếng, một đạo bóng trắng thoáng qua, trong ngực đã nhào vào một đoàn như tuyết. Ngọc bội trên người thiếu nữ vang lên. Một người đạp xuống bậc thềm ngọc, mặt mày cong cong vui rạo rực nói: "Tỷ tỷ, tỷ đã về rồi."

Con chồn trắng nâng lên một đôi mắt màu lam làm nũng nhìn nàng, không nhịn được cúi đầu nhấc chân gãi gãi. Trên bàn chân tuyết trắng khéo léo có một vòng vàng, theo động tác leng keng vang dội.

Nhớ tới những chuyện trước kia, nàng không nhịn được hơi mím môi, trên vòng vàng khắc hai chữ sáng chói: "Hồ Tử." Giơ tay lên vuốt ve đầu con chồn trắng, giao cho Diệu Dương, hỏi: "Mẫu thân ra sao?"

Diệu Dương thấy bộ dạng thân mật khi nàng đối đãi con chồn trắng. Con chồn trắng kia cũng là một bộ dạng ngốc ngốc thụ sủng nhược kinh, có chút sững sờ, nghe được nàng hỏi, vội đáp: "Tỷ tỷ yên tâm, ngự y nói đã chuyển biến tốt."

Nàng "Ừ" một tiếng, bước nhanh vào chánh điện, lò đồng trong điện tràn ra từng luồng khói, lượn lờ xẹt qua màn xanh được lưỡi câu vàng móc lên. Trong màn ảnh là một bóng người mảnh khảnh. Lòng của nàng đột nhiên cấp tốc nhảy dựng lên, lại không dám đi về phía trước.

Bên trong màn có một tiếng ho nhẹ, làm như cảm thấy có người đi vào, hỏi: "Người nào đó, La cô sao?"

Nghe thanh âm bà khàn khàn, hữu khí vô lực suy yếu, Thượng Quan Mạn đứng ở nơi đó cũng không biết nghĩ gì, liền thấy trên cổ tay nóng lên, giương mắt chỉ thấy La cô. Mấy ngày không thấy, chỉ cảm thấy bà tang thương rất nhiều, La cô nói nhỏ: "Điện hạ vào đi thôi, Chiêu Viện chờ người lâu rồi."

Nàng yên lặng theo lời theo bà đi vào.

Trên giường Cố Chiêu Viện không trang điểm, chỉ lười biếng cột tóc lên sau lưng, sắc mặt hơi vàng, mệt mỏi vô lực, thấy nàng, trong tròng mắt mới sáng lên, liền muốn đứng dậy: "Mạn nhi tới rồi à."

Thượng Quan Mạn vội đè bà lại, sẵng giọng: "Nữ nhi đây không phải là tới rồi sao, mới mấy ngày không gặp, liền nhớ con thành như vậy."

Cố Chiêu Viện thở dài nói: "Nữ nhi đã gả ra ngoài như bát nước đổ đi, bây giờ suy nghĩ một chút, thật không nên gả con ra ngoài sớm như vậy." Diệu Dương không biết khi nào đi vào, vểnh môi nhất quyết không tha: "Cố nương nương thiên vị, Lâm Quan tỷ tỷ gả ra ngoài, không phải là còn có con sao, con chẳng lẽ không phải nữ nhi người sao?"

Nàng từ trước đến giờ đều gọi Cố Chiêu Viện như vậy, thân mật lại không xấu hổ, mềm nhũn một tiếng, chỉ cảm thấy dễ nghe. Bộ dáng xinh xắn, làm ra dáng vẻ, ai cũng không dằn được lòng yêu thích. La cô nhéo mặt mũm mĩm của nàng: "Ai uii, Diệu Dương Điện hạ này, cái miệng nhỏ nhắn ngọt như mật."

Diệu Dương cười nói: "Cố nương nương nhất định phải tốt, Diệu nhi còn muốn ngài chải tóc cho con, gả cho lang quân tốt như phò mã tỷ phu." Hai gò má nàng đỏ bừng, một đôi mắt thần thái phấn khởi, trên mặt Cố Chiêu Viện dần dần có thần thái, cười nói: "Được, vi nương đáp ứng con."

Một đầu ngón tay của La cô đâm chọt trên ót trắng nõn của nàng: "Cô nương, không biết thẹn thùng."

Diệu Dương làm mặt quỷ với bà, bưng chén canh ân cần nói “Con đút Cố nương nương ăn canh.”

Cố Chiêu Viện miễn cưỡng uống vài ngụm, liền không nuốt nổi, che môi ho khụ. Diệu Dương có chút luống cuống, Thượng Quan Mạn vội tiếp tay, La cô kéo Diệu Dương ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại mẹ con hai người.

Nàng đưa muỗng canh tới trước môi, Cố Chiêu Viện chậm rãi lắc đầu, nàng chỉ xoay người lại thả vào trên khay trà một bên. Cố Chiêu Viện đột nhiên đưa tay ra đè lại cổ tay của nàng, năm ngón tay mảnh khảnh, giống như dùng hết khí lực toàn thân, ánh mắt nhìn nàng, môi đỏ mọng khẽ phát run:

“Mạn nhi, tạm thời ở lại trong cung cùng mẫu thân đi.”

http://tieulun.hopto.org

Chương 97: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (23)

Ánh mắt bà khẩn cầu, làm như không muốn mất đi nàng, khiến trong lòng Thượng Quan Mạn bỗng nhiên động. Ở trong ký ức, bà chưa bao giờ dùng ánh mắt thế này nhìn nàng.

Không khỏi trấn an mỉm cười: "Con ở chỗ này cùng mẫu thân là được."

Cố Chiêu Viện mới chậm rãi cười, làm như thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi dựa trở về. Bởi vì bệnh nặng, màu da mang theo ố vàng không ánh sáng, vẻ mặt như vậy, càng làm Thượng Quan Mạn khổ sở, nói nhỏ: "Người tốt nhất dưỡng bệnh, con nơi nào cũng không đi."

Cố Chiêu Viện rũ mắt xuống, tựa như than thở: "Đứa trẻ ngoan đáng giá ta lưu luyến ở cõi đời này duy nhất chỉ có con." Nói đến đây không nhịn được sờ bên tai, bà hơi cười cười: "Ta muốn ngủ, con đi cả đêm tới cũng mệt mỏi, thiên điện vẫn giữ lại cho con, con cũng nghỉ ngơi thôi."

Thượng Quan Mạn thấy bà quả là vẻ mặt mệt mỏi, gật đầu một cái, nhìn bà khép mắt mới nhỏ tiếng đi ra ngoài. Vừa tới cửa, thình lình nghe Cố Chiêu Viện nói: "Thời gian này, con cũng đừng trở về chỗ phò mã nữa."

Nàng có chút kinh ngạc, mấy ngày nay Hách Liên Du thất thế ở trong triều, Hoàng đế vẫn không có nửa điểm dấu hiệu phục dùng. Lấy tính tình Cố Chiêu Viện, quyết sẽ không nói ra lời nói bạc tình như vậy, trừ phi sự việc nghiêm trọng liên quan tánh mạng... Cố Chiêu Viện nói như vậy, nhất định là bởi vì quá muốn bảo vệ nàng, xoay người mỉm cười nói: "Nếu đã là vợ chồng, nên có nạn cùng chịu, mẫu thân yên tâm đi, chàng tuy bị vây ở trong phủ, nhưng vẫn còn chưa tới nông nỗi dính líu con."

Cố Chiêu Viện lại là thở dài, khép mắt đi ngủ.

Rời đi chánh điện, nàng gọi La cô lấy phương thuốc của ngự y ra. Thẩm tra đối chiếu hết, cũng không thấy chỗ nào không ổn thỏa, đang buồn bực, chợt nghe một thanh âm vang lên bên ngoài: "Thập nhị muội đâu?"

Nàng đẩy cửa sổ nhìn ra, thái tử áo đỏ mũ vàng, đưa áo khoác cho La cô, nụ cười của La cô hết sức thân thuộc, nói: "Ở trong phòng thôi." Thái tử mỉm cười mím môi, đèn cung đình vàng ấm trong sân, chiếu sắc mặt như ngọc của hắn. Một thời gian không gặp, cảm thấy hắn đã chững chạc hơn rất nhiều so với thường ngày, không khỏi cười nói: "Tam ca."

Thân thể thái tử chấn động, đưa mắt lên thẳng tắp nhìn nàng, trong con ngươi đen nhánh như có cái gì bắt đầu khởi động, rất nhanh lại đè nén xuống. Nụ cười ấm áp: "Thập nhị muội trở lại rồi à." Hắn sải bước tới đây, Thượng Quan Mạn liền đứng dậy đi mở cửa.

Diệu Dương ngủ trên giường cũng lật người, lẩm bẩm lầm bầm: "Thái tử ca ca lại tới nữa." Tuy là huynh muội, nhưng gặp như vậy luôn là không tốt. Thượng Quan Mạn nói: "Mau dậy đi, cẩn thận Tam ca nói muội không có dáng vẻ của nữ nhi."

Diệu Dương nắm chăn gấm không thả: "Kể từ khi Cố nương nương ngã bệnh, hắn một ngày bước vào Thù Ly điện mấy lần, nếu cứ giữ gìn dáng vẻ, không phải là mệt chết người sao." Cũng không để ý nàng, quay đi ngủ tiếp.

Thì ra hắn một mực chiếu cố, không trách được vẻ mặt La cô thân mật như thế. Trong lòng nàng thở dài, nàng lại hợ hắn nhiều thêm.

Thái tử cũng không vào phòng, chỉ ngồi ở bên ngoài. La cô bưng trà bánh nói chuyện với hắn, nghiễm nhiên là bộ dáng người một nhà. Thân mật như vậy, khiến nàng có chút không quen, giống như bất quá rời đi mấy ngày, mình đã thành người ngoài.

"Thập nhị muội, có chuyện, ta cần nhận lỗi với muội."

La cô để lại hai người nói chuyện, tự né tránh. Trong bóng đêm con ngươi thái tử đen bóng, bình tĩnh rơi trên mặt đất, nóng rực sáng lên, nàng có chút không thích cau mày, hắn mới quay mặt, cười nói: "Chuyện về Mạnh Phi, ta có tìm hắn, hắn nói chưa có muội cho phép không dám tự tiện quyết định, nhưng ta đã khuyên hắn, bảo hắn đến chiến trường rèn luyện, tương lai cũng dễ giúp muội..."

Trong lòng nàng cũng khiếp sợ, lời như vậy, lại từ trong miệng tam ca thái tử đã từng ôm lấy hai chân nàng khóc thút thít nói ra. Dường như mình mới ra ngoài với Hách Liên Du có mấy ngày, mà trở về thì việc đời đều thay đổi, hoàn toàn không còn là những gì nàng biết nữa.

Thái tử thấy nàng sợ run, không khỏi kêu lên: "Thập nhị muội, muội giận sao, cũng do ta tự tiện dùng người của muội."

Nàng vội hồi thần cười nói: "Ta làm sao tức giận, sau lưng Mạnh Phi không có thế lực, để cho hắn mang binh sẽ không làm phụ hoàng nghi ngờ, ngày sau nếu hắn lập công trận, cũng có lợi cho chúng ta, Tam ca làm rất đúng."

Thái tử mới cười: "Muội không tức giận là tốt rồi."

Nàng nhất thời có chút không yên lòng.

Bái biệt thái tử, tra duyệt điển tịch y dược cả đêm, cũng không phát hiện bệnh của Cố Chiêu Viện có dấu vết bị hạ độc. Nàng bất tri bất giác dựa bàn ngủ, lúc tỉnh lại chân trời đã dâng lên màu bạc trắng.

Châu nhi ở bên ngoài thông bẩm: "Điện hạ, Tào A Ông ở bên ngoài chờ Điện hạ đấy."

Nàng kinh ngạc, rửa mặt thay áo qua loa, Diệu Dương còn đang trong mộng. Nàng nhẹ nhàng mở cửa, đang muốn đóng lại, lại thấy một bóng trắng vèo từ bên trong cửa xông tới, định thần nhìn lại, là con chồn trắng lóe mắt màu lam nhìn nàng.

Nàng không nhịn được cười. Tào Đức đã sớm nhìn thấy nàng, cười nói: "Điện hạ đã trở lại, xin cùng lão nô đi một chuyến thôi."

Lúc này nàng mới ngẩng đầu lên, Tào Đức mở to mắt cười híp mắt nhìn nàng. Nàng nhẹ nhàng gật đầu: "Xin A Ông dẫn đường trước."

Đường đi ngang qua hàng liễu, nhưng cũng không phải đường đến Càn Khôn cung, ông dẫn nàng tới bên trong một hành cung, tùy tùng đứng hầu ngoài

cửa. Tự nhìn qua, đều là cấm quân của Hoàng đế, nàng đột nhiên sinh nghi: "A Ông, không phải là phụ hoàng triệu kiến sao?"

Thân thể Tào Đức dừng lại. Xoay người nhìn lại, đã thấy hai cấm quân xuất hiện ở phía sau nàng, ánh mắt nàng lạnh dần. Tào Đức vội cười: "Điện hạ nghe lão nô nói."

Lúc này nàng mới kìm tức giận, thanh âm đã lạnh: "A Ông mời nói."

"Chuyện Điện hạ từng đáp ứng Thánh thượng, Thánh thượng bảo lão nô đốc thúc Điện hạ." Hắn nhìn chung quanh, thấp giọng nói: "Thân thể thánh thượng ngày càng lụn bại, cũng không nắm chắc được ngày sau ra sao. Điện hạ bế quan, Chiêu Viện tự sẽ có người chiếu cố tốt, để cho Điện hạ không vướng bận việc nhà."

Nàng mờ mờ ảo ảo cảm thấy không ổn: "Ta cần dặn dò mẫu thân một chút."

"Chuyện này do Thánh thượng tự mình mở miệng, Điện hạ không cần lo lắng." Giọng nói của hắn hiền hòa, ánh mắt lại kiên định, không thể nghi ngờ, tuyệt không có đường sống quay về.

Trong lòng nàng lạnh xuống. Tào Đức lại nói: "Bên trong có đầy đủ điển tịch (sách xưa) Điện hạ cần, Điện hạ không cần phải lo lắng." Một mặt nháy mắt, hai ma ma mặt không chút thay đổi nối đuôi ra, đồng loạt thi lễ nhưng cũng không nói chuyện. Tào Đức cười nói: "Xin Điện hạ dâng hương tắm rửa."

Nàng chỉ phải qua mười bậc thang mà lên, trong đầu nhanh chóng vận chuyển, lại nghe Tào Đức "A" một tiếng, nói: "Thả vật nhỏ này trở về." Cấm quân nắm đao liền lên. Nàng xoay người lại mới thấy con chồn trắng kia cũng đi theo. Bởi vì thân hình nó linh hoạt, cấm quân mấy lần bắt nó không được, cực kỳ chật vật, không khỏi trào phúng: "Bất quá chỉ là món đồ chơi, A Ông ngay cả cái này cũng không cho ta mang theo sao?"

Mặt Tào Đức có nghi ngờ, một hồi lâu mới cắn răng cười: "Nếu là Điện hạ thích, để nó đi theo thôi."

Cửa điện sau lưng ầm ầm khép lại, không còn thấy tia sáng le lói bên ngoài.

Hoàn toàn cách ly rồi. Trong điện không có cửa sổ, chỉ dùng đèn cung đình thắp sáng như ban ngày, thẳng tắp thông về phía cửa cung ở chỗ sâu nặng nề.

Trong bồn tắm bậc thềm ngọc quỳnh lộ, ngửi thấy thơm mát, lụa mỏng múa loạn khắp mọi nơi. Tất cả đều đã chuẩn bị tốt. Động tác hai ma ma lưu loát vừa đúng, vừa hầu hạ thích đáng, lại không mạo phạm nàng. Nàng mặc cho định đoạt, hơi nước khép tại trên mặt, nóng ướt bịt kín tầng tầng nước, nàng mới mở miệng: "Nhị vị ma ma là lão nhân trong cung, sao ta lại chưa từng gặp."

Câu hỏi của chủ tử, cung nhân cần trả lời "vâng", nếu không chính là thất lễ. Nàng đã mở miệng, nhưng vẫn chưa nghe được trả lời. Cau mày quay mặt nhìn qua, thấy hai người bộ dạng phục tùng, cũng tựa như không nghe thấy gì.

Một ma ma cầm áo tơ trắng áo bào trắng rộng rãi lẳng lặng đứng hầu, một người khác không tiếng động tới trước đỡ nàng. Nàng cũng không đưa tay. Người trần truồng đứng dậy từ trong nước, da thịt trắng muốt như ngọc, rực rỡ ở trong nước mênh mông. Hai người quả nhiên nhắm mắt, nàng đi chân không lên bậc thềm ngọc. Chân vừa trợt, nàng kinh hãi thấp giọng hô một tiếng, ai ngờ ma ma bên cạnh nhanh tay lẹ mắt hơn hẳn người thường, cơ hồ chỉ trong nháy mắt kéo khuỷu tay nàng. Lòng bàn tay thô ráp có lực, cấn trên da thịt mềm mại của nàng, mơ hồ cảm giác ra vết chai.

Hẳn là có công phu trong người.

Vừa rồi châu sai (ngọc trai cài tóc) trên người đều bị lấy mất. Vũ khí tự vệ cũng ở trong đó, bằng sức một mình nàng, làm sao thoát ra khỏi nhà tù tinh xảo này. Không. Nàng không thể trốn, cũng không trốn được. Bây giờ có thể nghĩ đến, chính là làm sao đường đường chánh chánh đi ra ngoài. Nếu như bản đồ mật đạo thành công, sống chết của nàng chỉ phụ thuộc vào ý nghĩ của Hoàng đế. Giữa nữ nhi và giang sơn, bên nặng bên nhẹ, không cần đoán cũng đã biết kết quả.

Nàng sẽ bởi vì bản đồ này mà chết, cũng sẽ bởi vì bản đồ này mà sống.

Ánh mắt ma ma đỡ nàng bình thản nhìn nàng, nàng xoay mắt thản nhiên

cười: “Tạ ma ma.”

Ma ma kia ngẩn ra, làm như nghe rõ, trao đổi ánh mắt cùng tên còn lại, liền đi tới khoác áo bào rộng lên người nàng. Trong lòng nàng khiếp sợ. Hai người này nguyên là vừa điếc lại vừa câm, cần nhìn nàng thì mới có thể hiểu nàng nói gì, đoán chắc cũng không biết chữ, cho dù nàng có hỏi, các nàng cũng không biết trả lời như thế nào.

Không khỏi cười khổ, phụ hoàng của nàng, thật sự là dụng tâm suy tính rất nhiều.

Hai người dẫn nàng tới một gian mật thất, cũng là cảnh tượng khác. Bốn vách vẽ hình, duy thấy từng đống sách, dựa vào tường trên bàn gỗ thấp phía đông. Văn phòng tứ bảo đều ở đây, trừ bồ đoàn (giống mấy tấm hình tròn để quỳ khi đi chùa) dùng để ngồi xếp bằng, không còn thứ khác.

Hoàn cảnh như vậy, nàng lại hài lòng. Bố trí cơ quan tối kỵ ồn ào, hiện tại ở mật thất, hai người hầu hạ lại vừa điếc vừa câm, hẳn sẽ không tới phiền nàng. Vả lại bên trong phòng cũng không phồn hoa, tuy là kham khổ, lại dễ dàng để cho nàng ngưng thần tập trung suy nghĩ.

Con chồn trắng lại cực kỳ thông minh, cuộn mình thành một đoàn, cũng không nhúc nhích. Đúng giờ dùng bữa, trên cửa mở ra một lỗ bốn góc, cơm canh của một người một thú sẽ đúng lúc đưa tới, con chồn trắng chi một tiếng hưng phấn chạy tới, không tiếng vang nữa.

Ánh đèn trên vách sáng tất cả trong phòng, càng làm tăng thêm bóng dáng cô đơn trên vách, tịch mịch giống như trên đời chỉ còn lại một mình nàng.

Nàng đứng dậy tùy ý rút một quyển sách ra, đều là điển tịch bên ngoài khó được, không ngờ chạm đến một thứ hơi nhỏ nhô ra. Nàng bởi vì tự học những thứ đồ này, đối với cơ quan bí thuật luôn luôn nhạy cảm, dùng lòng ngón tay ma sát một hồi, quả là một cơ quan khảm trong sách. Không nhịn được liền cười, chủ nhân sách này nhất định là cao thủ về cơ quan, ngay cả quyển sách cũng không bỏ qua cho, nhấn một cái, một trang giấy bồng bềnh hạ xuống.

Trên giấy là nét chữ vô cùng xinh đẹp.

Đáy giếng đốt đèn sâu chiếu sáng y,

Cùng chàng đồng hành đánh cờ vây.

Xúc xắc linh lung an đậu đỏ,

Tương tư tận xương có biết không?

Phía dưới có bốn chữ nhỏ ngắn gọn: tương tư thành tro.

Trong lòng nàng phiền muộn khó tả, cầm tờ giấy khẽ dựa vào trên vách lạnh như băng, nghiêng đầu chỉ thấy sách chất thành núi... Hai người trở về phủ cả đêm, nói lý ra cũng không kịp nói một câu. Cố Chiêu Viện đang mang bệnh. hắn cũng không thể ra phủ. Không biết hắn có giống nàng, ở nơi hoàn toàn yên tĩnh, nghĩ về nàng.

Bỗng cảm thấy không đúng, mất công phu lớn như vậy, chỉ vì giấu nửa bài thơ, hiển nhiên không hợp lý. Liền hơ giấy ở trên ngọn đèn, chữ nhỏ xinh đẹp quả nhiên dần dần hiện ra.

“Hắn bố trí vô cùng chu toàn, ta rất thích, hắn cũng nói, kham khổ như vậy, hắn sẽ đau lòng, trong lòng ta cũng thật cao hứng.”

“Hắn nói, ta sẽ thường tới thăm nàng, ta giả vờ giận nói cho hắn biết, không cho, chàng đến rồi ta vẽ không nổi nữa.” Phía dưới giấy cũng hận hận ghi một câu: “Hắn lại thật không tới.”

Thượng Quan Mạn không khỏi cười, nụ cười kiều giận của nàng trông rất sống động ở trong đầu, nữ tử rơi vào trong luyến ái, đều là khả ái nhìn cả hai phía một lúc.

Nhưng nữ tử này, là ai?

http://tieulun.hopto.org

Chương 98: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (25)

Chiêu Dương đã lâu không gặp.

Nhìn thấy nàng ở trong Thù Ly cung, thật sự là chuyện vô cùng lạ.

Thái tử rõ ràng nhăn mày: "Ngươi tới đây làm cái gì?" Chiêu Dương lướt mắt đảo qua Thượng Quan Mạn, dừng lại ở Hách Liên Du bên cạnh nàng, chợt chuyển trở lại, cười dài nói: "Tiểu thiếp Hách Liên Đại nhân mới nạp là biểu muội của ta, đây cũng là thân càng thêm thân, theo lễ ta cũng nên đến thăm thập nhị muội."

Hẳn là thấy nàng không thoải mái, lại nhất định đâm một đao vào lòng nàng ở thời điểm này.

Thượng Quan Mạn cười nói: "Làm phiền tỷ tỷ phí tâm." Ngón tay mảnh khảnh cũng hung hăng bấm lòng bàn tay của Hách Liên Du, ngẩng mặt cười ôn nhu: "Thiếp cũng có chút mệt mỏi, trở về phủ trước." Chân mày Hách Liên Du hơi động, nhìn nàng, mặt cười hưởng thụ: "Cũng tốt."

Sắc mặt thái tử xanh mét, nói: "Thập nhị muội, thân thể Chiêu Viện không khỏe, muội về sớm vậy, không ổn đâu." Thượng Quan Mạn đã lôi kéo Hách Liên Du ra khỏi viện, mặt mày Hách Liên Du mang theo nụ cười mặc cho người lôi kéo.

Sắc mặt Chiêu Dương cũng không tốt, hai người nhìn chằm chằm một cái, tự mình rời đi.

Dây dưa, thở dốc, màn gấm đỏ thẫm chưa triệt hồi, tản ra rơi xuống, che kín mây mưa bên trong. Trong lòng nàng tức giận, móng tay hung hăng ngắt vào bắp thịt kiên cố của hắn. Vết sẹo ở phần lưng hắn phập phồng bất bình, đầu ngón tay sờ vào, cảm thấy thô ráp, trong lòng nàng mềm nhũn, các loại tâm tình chuyển trong tim, đè nén mở miệng: "Sao chàng không hỏi..." Hắn lại cúi đầu hôn xuống.

http://tieulun.hopto.org

Không cần phải nói, cái gì cũng không cần nói.

Ngoài cửa sổ mặt trời vừa đúng, sáng loáng chiếu vào bên trong nhà. Nàng chân trần ngồi chải tóc, như gấm đen khoác lên đầu vai mảnh khảnh, tôn lên mặt mũi như sứ. Hai gò má nàng đỏ bừng, tươi cười trong mắt làm thế nào cũng không thể che hết. Mình trong kính nguyên là ngọt ngào như thể. Hắn chỉ mặc quần áo lúc ngủ, ở sau lưng nghiêng mặt sang bên hôn mặt của nàng, dầy đặc có chút nhột, không nhịn được tránh né cười, chỉ nghe hắn mơ hồ cười bên tai, làm như đột nhiên nhớ tới cái gì, hắn "A" một tiếng, xoay người lại nói: "Người đâu."

Hai nữ tử áo xanh không tiếng động đi vào, mắt sâu mũi cao, đôi tròng mắt màu rám nắng khảm trong da thịt trắng hơn người thường một chút, ôm quyền với Hách Liên Du: "Điện hạ."

Hẳn là một đôi tỷ muội song sinh.

Hách Liên Du ẩn chưa nụ cười: "Tới bái kiến phu nhân đi."

Chánh thê của hoàng tử Cổ Hạ quốc, quân xưng phu nhân, hắn bảo người làm xưng hô nàng như vậy, cũng là theo lễ Cổ Hạ. Nàng không phải là Đế Cơ kén rễ, lại quả nhiên là "Gả" rồi. Không nhịn được khẽ mỉm cười.

Hai người thi lễ với Thượng Quan Mạn: "Thiên Lưu (Thiên Du) bái kiến phu nhân"

Nàng khẽ gật đầu với hai người, Hách Liên Du thấp giọng nói: "Hai người này biết võ, có thể bảo vệ nàng chu toàn, gần đây tình hình không yên ổn, phải cẩn thận đề phòng." Không chờ nàng trả lời, thuận thế nắm cằm nàng hôn, sắc mặt nàng chợt đỏ, trước mặt mọi người. Nhưng hắn lại có phần hưởng thụ bộ dạng nàng đỏ mặt luống cuống, cười nhỏ một tiếng.

Tỷ muội Thiên Lưu mặt không chút thay đổi hầu ở một bên.

Hai người dùng bữa xong, Hách Liên Du đến Hình bộ. Bởi trước đó hai nước chinh chiến, Hách Liên Du bị cấm túc ở trong phủ, nên tạm gác lại chuyện thích khách lúc trước. Từ khi hắn phục chức, tất cả khôi phục thái độ bình

thường, lúc này tuy bắt được rất nhiều phản đảng, nghiêm hình tra khảo, thế nhưng đầu mối lấy được ít lại càng ít. Hách Liên Du suy đoán, đây không phải là làm phản ngăn cản, chỉ là một ít cựu thần thầm tổ chức âm mưu phục quốc. Nói đến cựu thần, Thượng Quan Mạn nhớ tới một người.

Đổi một bộ váy gấm tuyết ra cửa, tỷ muội Thiên Lưu theo sát sau lưng. Thù Nhi thấy Thượng Quan mạn ra ngoài cũng không mang theo nàng, không khỏi có chút địch ý với đôi tỷ muội này. Thượng Quan Mạn không có bày tỏ, Thù Nhi chỉ đành phải ngậm miệng.

Mới vừa xuống bậc thang liền thấy đối diện có một người tiến đến cùng đám nha hoàn. Bậc thềm ngọc bên cạnh sắc màu rực rỡ, hương thơm nhẹ lay động trong gió. Nàng kia mặc một bộ váy như ý thêu trăm bướm vây hoa cúc, thân hình nhu nhược như cúc ở trong gió, váy áo bay nhanh.

Nàng ngược lại thông minh, không học diễm lệ của Chiêu Dương, dùng tư thái thanh lệ như sen này hấp dẫn ánh mắt nam tử.

“Uyển Hi ra mắt Lâm Quan Điện hạ.”

Hà Uyển Hi hành lễ, nhu nhu nhược nhược quỳ xuống. Trâm của nàng là một đóa hoa ngọc lan vừa nở, run rẩy chiếu mặt mày khéo léo của nàng. Yếu đuối như vậy, nếu là nam tử, chỉ sợ sẽ không nhịn được tiến lên đỡ nàng.

Thượng Quan Mạn nhàn nhạt đáp một tiếng, coi như là đáp lại. Nàng vội vã xuất phủ, cũng không muốn chào hỏi nàng ta, liền dẫn hai tỷ muội đi qua.

Bị người không nhìn như vậy, thiếp thân nha hoàn bên cạnh Hà Uyển Hi tự nhiên giận dữ, không nhịn được nói thầm một tiếng. Hà Uyển Hi quét nàng, lại đuổi theo: “Điện hạ...”

Thanh âm nhu nhược khiến người thương vậy, mặc dù nữ tử nghe cũng không nhịn được động tâm.

Lúc này mới quay đầu lại nhìn về phía hai người, chu sai rũ xuống sáng rực rỡ bốn phía mi tâm, mặt mày thanh lệ đẹp lạnh tỏa ra uy nghi: “Còn có chuyện gì?”

Thần sắc Hà Uyển Hi không khỏi trầm lại, dừng bước lại nói nhỏ: “Uyển Hi mới tới bên trong phủ, chung quanh đều là người xa lạ, trừ phu quân, chỉ có Điện hạ là thân. Uyển Hi cả gan, không biết có thể gọi Điện hạ một tiếng tỷ tỷ...”

“Càn rỡ!”

Thù Nhi đột nhiên lên tiếng quát chói tai: “Thân phận tiểu thư tôn quý hơn, cũng không kim chi ngọc diệp bằng Điện hạ, người có tư cách gì xưng tỷ muội với Điện hạ chúng ta.”

Hà Uyển Hi nghe vậy, mắt ửng đỏ, sắp chảy nước mắt, gấp sợ hãi mở miệng: “Là Uyển Hi quá phận, Uyển Hi cáo lui.” Cúi đầu bộ dáng kinh hoảng, làm như nai con bị kinh hãi, nha hoàn bên người không nhìn nổi, hung hăng trợn mắt nhìn Thù Nhi một cái.

Ngược lại có vẻ Thù Nhi cực kỳ giống người ác, Thù Nhi chỉ đanh mặt nhìn nàng.

Thượng Quan Mạn đột nhiên cười: “Nếu không để cho ngươi gọi, chỉ sợ người bên cạnh sẽ nói ta ỷ thế áp người.” Cũng không nhìn nàng: “Ngươi muốn gọi thì cứ gọi đi.”

Mặt Hà Uyển Hi lộ vẻ vui mừng: “Tạ tỷ tỷ.” Ngẩng mặt lần nữa, Thượng Quan Mạn đã đi qua cửa, hạch xám ngói đỏ trong mắt chỉ thấy một thân ảnh gấm tuyết lóe rồi mất.

“Chủ tử, Tiểu Ngũ thật là nhớ chủ tử.”

Mới vừa vào cửa phủ, một thân ảnh mềm nhũn nho nhỏ nhào tới, Tiểu Tam quy củ đứng ở sau lưng Tiểu Ngũ. Lâu không gặp, hai người đã vọt cao thêm nửa cái đầu. Nàng cười bóp khuôn mặt nhỏ nhắn như quả táo của Tiểu Ngũ. Chu bá cười nói: “Công... Không, tiểu thư cuối cùng cũng trở lại, bọn họ ngày ngày cứ lẩm bẩm nhắc tiểu thư.”

Tay trái nàng dắt Tiểu Tam tay phải dắt Tiểu Ngũ, hỏi: “Phản Ảnh đâu?.”

“Hồng tướng quân cũng tới, đang đàm luận gì đó với Phản Ảnh công tử...” Chu bá đang nói, Hồng Phi bước đi như bay ra. Lúc sắp đến gần, mãnh liệt dừng bước lại, thấp giọng kêu một tiếng: “Điện hạ.”

Áo gấm của Phản Ảnh uốn lượn chậm rãi theo ở phía sau, cầm quạt lông mỉm cười.

Thượng Quan Mạn cười nói: “Vào nhà nói chuyện.”

Hương trà tràn ngập, bên trong phòng khách tĩnh lặng, Chu bá bưng trà lên rồi chậm rãi đóng cửa lại.

Thượng Quan Mạn nhíu mày: “Phụ hoàng sắp xếp ngươi vào cấm quân?”

Hồng Phi nói: “Dạ, chiếu lệnh đã ban xuống, tam phẩm thống lĩnh cấm quân. Thuộc hạ nhất thời không biết xử như thế nào, đặc biệt đi thỉnh giáo Điện hạ.”

Hoàng đế biết rõ Hồng Phi là người của nàng, vẫn muốn sắp xếp hắn trong cung, như thế, không phải cho nàng thực quyền sao. Nàng không khỏi mỉm cười: “Đây là chuyện tốt, vừa đúng ta có việc giao phó ngươi.”

“Điện hạ cứ nói.”

“Thay ta tìm một người.” Thượng Quan Mạn trầm ngâm: “Một vị mỹ nhân danh vang thiên hạ, không thể nào dễ dàng mai danh ẩn tích như vậy, lại tìm không được nửa điểm dấu vết, trừ phi có người cố ý giấu giếm.”

Hồng Phi lấy làm lạ hỏi: “Người Điện hạ muốn thuộc hạ tìm là một cô gái sao?”

Nàng cúi đầu nhấp hớp trà, không chút để ý đáp một tiếng, trực giác của nàng cảm nhận được thân phận của nữ tử này vô cùng quan trọng. Nếu quan hệ của bà và Hoàng đế không giống tầm thường, sau khi Hoàng đế lên ngôi tự nhiên muốn phong bà làm hậu, nhưng trong cung lại không có nửa điểm tin đồn về bà, trong thời gian này, đã xảy ra chuyện gì?

http://tieulun.hopto.org

“Tiểu thư.” Thanh âm của Chu bá vang lên bên ngoài.

“Chuyện gì?”

“Hàn công tử cầu kiến.”

Thượng Quan Mạn hơi kinh hãi, chợt nói: “Cho mời.” Phản Ảnh chống cằm cười nói: “Chúng ta lui xuống trước.” Đứng dậy từ từ đi ra ngoài, thấy Hồng Phi ngồi ở tại chỗ không nhúc nhích, liếc hắn: “Nếu ngươi ở chỗ này mà cảm thấy thoải mái, thì cứ ở cũng không sao.” Hồng Phi nghe vậy trừng mắt nhìn hắn, hầm hừ sải bước đi ra ngoài như gió. Ngoài cửa đụng phải Hàn gia mặc áo trắng, mặt Hồng Phi lạnh lùng lướt qua hắn. Phản Ảnh cười nói: “Tính tình tên này là vậy, Hàn gia xin đừng trách móc.”

Hàn gia cười nói: “Nào có.” Phản Ảnh liếc Thượng Quan Mạn bên trong phòng một cái, đóng cửa đi ra ngoài.

Thượng Quan Mạn đứng dậy, váy gấm tuyết, búi tóc như sương, tôn da thịt như tuyết.

Hàn gia ngơ ngẩn, khẽ cười khổ: “Cũng không biết nên xưng hô với người ta như thế nào rồi.” Hắn quét mắt nhìn búi tóc phụ nhân (phụ nữ có chồng) của nàng một vòng, khóe môi không tự chủ trầm trầm, trong mắt cũng không có vẻ vui mừng.

Thượng Quan Mạn cười nói: “Thiếp thân tuy là nữ nhân, cũng mong rằng Hàn gia có thể đối đãi ngang hàng, quá khứ từng lừa gạt cũng là có nỗi khổ tâm, Hàn gia không nên trách tội mới đúng.” Nàng giơ tay lên làm tư thế xin mời: “Hàn gia mời ngồi.”

Hàn gia nhạt nói: “Không cần, lần này đến đây, là ta tới tạm biệt.”

Động tác của nàng ngưng lại, chợt nhìn hắn: “Tạm biệt?”

Trong mắt nàng rõ ràng khiếp sợ, khiến cho đường cong trên mặt hắn mềm đi, ngồi trên ghế bên cạnh, nương đến trên ghế dựa quay đầu cười nói: “Ừ,

tạm biệt.”

Nàng rũ mắt xuống: “Ngài muốn đi đâu?”

Nửa người hắn tựa tại trên ghế dựa nhìn nàng, con ngươi đen nhánh như có khí ám chuyển động: “Ta đi nơi nào Mạn đệ sẽ quan tâm sao?” Thượng Quan Mạn kinh ngạc cười: “Làm sao lại không quan tâm, chúng ta...”

“Chúng ta?” Hàn gia chặn lời nàng lại, trong con ngươi chợt sáng chợt tắt, như có đau đớn chợt lóe lên, nhìn thấy nàng không dám nhìn thẳng, thanh âm hắn đè nén: “Chúng ta là quan hệ thế nào?”

Nàng há mồm khó tả, chậm rãi cúi đầu.

Vì cái cúi đầu này, trong lòng Hàn gia có đủ ngũ vị (ngọt chua cay đắng mặn), quay đầu nhìn về phía nơi khác. Trong phòng đóng cửa, vẫn có ánh sáng từ khe hở bằng hai ngón tay truyền tới, một luồng một luồng ánh sáng vượt qua chiếu trên đất, nhưng có thể nhìn rõ ánh sáng nho nhỏ. Hắn đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên gặp nàng. Ánh sáng ban đêm chập chờn chuyển mềm, bên trong phòng tĩnh lặng không tiếng động, nàng mặc một bộ áo trắng theo Lâm Bình đi vào, mi thanh mục tú, thật động lòng người.

Sau mới biết nàng là nữ tử.

Hàn gia đột nhiên cười lên: “Ta không phải là quân tử giúp người hoàn thành ước vọng, không thể nhìn người khác một mặt ép ta đến tuyệt cảnh, một mặt vẫn còn nói chuyện yêu đương với nữ nhân ta ái mộ.”

Thượng Quan Mạn nghe vậy không khỏi cau mày. Hàn gia không chờ nàng, lấy ra một ống trúc mảnh khảnh trong tay áo ném lên bàn: “Không biết nàng có nghe nói về người này chưa? Người này, nàng phải hiểu rõ.”

Nàng hồ nghi mở ra, rút ra cuộn lụa bên trong, không khỏi giật mình.

Phía trên là một nữ nhân, chính là vị có tranh treo trong mật đạo. Mặc dù có chút khác biệt, hình dáng vẫn nhìn ra được, tên đề Tô Lưu Cẩn. Nàng bỗng nhiên nhớ tới, người Hoàng đế xem trọng, lúc đó đột nhiên nặng nề cầm cổ

tay nàng, sấm sét lăn qua trái tim, khàn khàn một tiếng: “Lưu Cẩn...”

Một lòng đột ngột nhảy loạn, cúi đầu nhìn xuống.

“Một nữ nhân nhà bình dân, tài dùng cơ quan bí thuật được thưởng thức, phong Cẩn Quận chúa, gả cho Tiêu vương gia. Vương Phủ suy tàn, tặng cho Cổ Hạ hòa thân.”

Vài dòng ngắn ngủi, nhưng là cuộc đời của một nữ nhân.

Trong lòng nàng không biết là tư vị gì, vẫn lẩm bẩm: “Bà lại gả cho người khác...”

Hàn gia nói: “Năm đó Tiêu vương gia tay cầm binh quyền.” Không cần hắn nói thêm gì nữa. Hoàng đế muốn kéo lại người này. Từ xưa mỹ nhân tặng anh hùng, huống chi là một vị mỹ nhân tài mạo song toàn, hoặc giả, là chính bà cam nguyện gả đi.

“Vậy, sao bà lại trằn trọc đi cổ Hạ quốc?”

“Cổ Hạ quốc vương không biết ở nơi nào thấy bà, nhất thời giật nảy mình, lúc đó Bát hoàng tử mới vừa lên ngôi, giang sơn không yên. Cổ Hạ dùng ba năm thanh bình đổi lấy Tô Lưu Cẩn. Hoàng đế đang lo không có cớ tháo bỏ quân quyền của Tiêu vương gia...”

“Nhưng bà rốt cuộc đã có chồng.”

“Cái này thì có là gì, Cổ Hạ quốc con có thể lấy vợ cha, huống chi một cô gái đã kết hôn, mà bọn họ lấy cướp đoạt thê tử người khác làm vẻ vang...”

Chợt quay đầu, nàng không muốn nghe nữa.

Hàn gia như có điều suy nghĩ nhìn nàng: “Nữ tử dù có mỹ lệ hơn một khi cuốn vào nước xoáy quyền lợi, cuối cùng cũng sẽ trở thành vật hy sinh, Mạn đệ, nàng...”

Nàng cắt đứt lời nói: “Bà còn sống sao?”

Hàn gia cười khổ: “Ai biết được, Cổ Hạ quốc vương đa nghi thô bạo, hận trong lòng bà vẫn có người khác, nghe đồn tình cảnh thê thảm.”

Đột ngột liền một hồi yên lặng.

Chỉ nghe ngoài cửa sổ truyền đến tiếng cười trẻ con thanh thúy của Tiểu Tam Tiểu Ngũ.

Hồi lâu Hàn gia mới đứng dậy cười nói: “Ta cáo từ trước.”

Thượng Quan Mạn mờ mịt hồi hồn, đi ở phía trước mở cửa cho hắn, ánh nắng đột nhiên rọi vào, đánh vào trên mặt, lại có chút chói mắt. Nàng đột nhiên xoay mắt: “Là ngài, hôm đó...”

Thân thể Hàn gia dừng lại, ánh nắng chiếu vào trên mặt tuấn lãng của hắn, bỏng mắt như mặt trời, hắn mỉm cười: “Cái gì?”

Nàng không muốn hỏi nữa, quay đầu trở lại nhạt nói: “Không có gì, đi đường cẩn thận.”

Hàn gia chẳng qua là cười nhìn nàng, nàng xoay người tránh ra, ánh nắng chiếu chói mắt trên người nàng, không thấy rõ vẻ mặt ra sao, nàng giống như là cười: “Hàn gia, mời.”

Trong con ngươi của nàng có vật gì đó dần dần ảm đạm, lãnh đạm nói: “Cáo từ.” Dừng một chút, hắn cuối cùng nói: “Hôm nay từ biệt, không biết lúc nào gặp lại, nhưng cam kết hôm đó vẫn hữu hiệu. Nếu nàng có chuyện cầu xin ta, cứ đến tiệm gạo Lục Hợp Hồ Đồng tìm Hồ chưởng quỹ.”

Nàng nhẹ nhàng gật đầu.

Hàn gia thở dài, cười ha ha: “Cáo từ.”

Đi được vài bước hắn cuối cùng không nhịn được quay đầu. Nàng vẫn đứng ở đó, búi tóc đen áo trắng, lẳng lặng nhìn hắn ở dưới mái hiên. Ánh nắng tà tà đánh vào trên mặt trắng nõn của nàng, lông mi dài như bươm bướm nâng

cánh. Cảnh tượng giống như một bức họa, nháy mắt khắc dấu trong đầu, cả đời khó quên. Hắn nghĩ đên đôi tròng mắt của cô gái đêm đó, quật cường cao ngạo, nhìn hắn như trăng lạnh, bị một cước của Lâm Bình đá xuống, nàng run run rẩy rẩy đứng dậy, yếu đuối như một đóa cúc chập chờn trong gió. Nhưng ánh mắt của nàng, cố tình lại cao quý không thể xâm phạm. Mới đầu chỉ cảm thấy nữ nhân này thú vị, nhưng không biết từ lúc nào, nữ nhân này lặng yên không tiếng động... Chui vào trong lòng hắn?

http://tieulun.hopto.org

Chương 99: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (26)

Buổi trưa Hách Liên Du cố ý trở lại, Thượng Quan Mạn phân phó phòng bếp làm bánh xốp Mộc Lan. Nàng thích dùng bữa ở chỗ thông thoáng. Vì vậy gọi người hầu nam dùng gạch vuông xây ra một chỗ trống ở nhà chính chỗ hướng về ánh mặt trời. Trên giường lót ván, sửa chữa lan can cao thấp vừa vặn. Mùa thu đến, trong gió mang theo chút lạnh, nàng liền sai người tìm nệm lông cừu màu trắng trải ở phía trên, chân không rơi vào thảm, mềm mại không tiếng động.

Bánh xốp đặt ở trên bàn thấp bằng gỗ tử đàn, trang bị mấy món ăn, hương thơm tinh khiết xông vào mũi, thật đẹp mắt.

Hách Liên Du đi vào trong nhà, Thượng Quan Mạn dựa vào lan can xoay mắt mỉm cười với hắn: "Thấy thế nào?"

"Ô" hắn rất nghiêm túc nghiên cứu một phen, híp mắt nhìn quanh. Bên trong phủ mái cong góc cong, ngói đỏ che xanh, nhìn một cái không sót gì, cười nói: "Không tệ."

Thượng Quan Mạn múc cho hắn chén súp, oán trách như tiểu nữ nhi: "Đáng tiếc không có mảnh trúc xanh."

Hắn cong môi: "Trúc xanh không phải đã ở đây sao?"

Mọi người nói, quân tử như trúc, nàng tỉnh táo lại, kín đáo đưa chén canh đã múc xong cho hắn, cười nói: "Vương bà buôn dưa[1] , không biết thẹn thùng." Suy nghĩ một chút không nhịn được lại cười. Con ngươi xanh thẳm của hắn đang nở nụ cười nhìn nàng, nàng mím môi quay đầu đi chỗ khác. Gió vung sợi tóc bên má lên, phất trên má nhàn nhạt đỏ.

Ngày thứ hai tỉnh lại, nàng trông thấy trúc Phượng Hoàng[2] liên miên không ngừng, lá màu xanh biếc tươi tốt phồn thịnh bá đạo chiếm tràn đầy, vào tầm mắt không nhịn được rơi lệ.

Hách Liên Du trở về trong phủ dùng cơm trưa đã thành thói quen. Mỗi lần thấy đỉnh kiệu quan trước cửa phủ kia, quản gia không nhịn được chậc chậc: "Có vợ có khác, trong phủ này càng ngày càng có mùi người hơn."

Ăn trưa xong, khó được Hách Liên Du rảnh rỗi ở nhà, có chút hăng hái chém giết một bàn. Hai người không ai nhường ai, cương lên cả một buổi chiều. Gió phất qua trúc xanh biếc, tuôn rơi như sóng biển vọt tới, thỉnh thoảng nghe một tiếng cờ rơi vang lên. Hai người đều là áo trắng rộng rãi, gió thổi nâng vạt áo di động, xẹt qua dung nhan tuấn lãng xinh đẹp. Thỉnh thoảng đưa tình nhìn thẳng vào mắt, bèn nhìn nhau cười, trong mắt chỉ còn lại lẫn nhau, xa xa nhìn lại, là một đôi thần tiên quyến lữ chọc người hâm mộ. Thù Nhi xa xa nhìn, đột nhiên buồn bã thở dài.

Tiến một bước là bẫy rập, lùi một bước nguyên khí tổn thương nặng nề, thật khó có thể hạ cờ, nàng cau mày khổ nghĩ. Hách Liên Du buồn cười thúc giục nàng: "Ta định đi xem sách một lát."

Nàng nghe vậy trừng hắn, nắm cờ trắng khẽ cắn môi, trên môi đỏ nhạt có vết răng mờ, nổi lên nụ hoa đỏ nhạt. Hắn không nhịn được nhìn sang, liền có chút thất thần.

"Tới lượt ngũ lang chàng."

Nàng đưa mắt lên nhìn lộng lẫy cười một tiếng, nháy mắt như trăng hoa nở rộ, ánh khắp mọi nơi đều sáng. Hắn ngớ ngẩn, không chút để ý hỏi: "Nơi nào?"

Nàng đưa ra ngón tay mảnh khảnh trắng nõn: "Nơi này."

Bàn cờ màu nâu đen ngang dọc rõ ràng, chiếu ngón tay trắng nõn của nàng, chỉ cảm thấy trong suốt sáng bóng, chạm vào mềm mại thấm hương, hắn không nhịn được dùng tay nắm vào trong lòng. Thượng Quan Mạn không ngờ hắn lại như thế, nóng mặt rút ra: "Chuyên tâm chút đi, tới phiên chàng."

Hắn định định thần một con cờ rơi xuống, ván này bố cục tinh xảo, cũng tốn không ít dụng tâm bố trí của hắn, nàng tất nhiên không thể ứng đối dễ dàng, đôi lông mi dài rung động như cánh bướm, lại nhẹ cắn môi.

Chỉ cảm thấy răng kia như cắn lấy lòng hắn, nhột nhột ngứa ngứa, như có trăm móng gãi tâm. Hách Liên Du không nhịn được mở miệng: “Hay là uống ly trà rồi tiếp tục.”

Nàng nhẹ nhàng liếc nhìn hắn một cái, nhìn quanh vạn phần phong tình: “Vậy sao, thiếp mạn phép muốn ra ngoài.” Vẫn lại nắm cờ trầm ngâm.

Hách Liên Du bất đắc dĩ cong môi, nhẹ nhàng kéo kéo cổ áo.

Lại nghe một tiếng mềm mại ngọt ngào của nữ tử theo gió loạn bay nhẹ truyền tới: “Tỷ tỷ có ở đây không?”

Thanh âm của Thù Nhi chần chừ: “Điện hạ nàng...”

Chủ nhân thanh âm kia đã bước nhanh đi vào, bàn tay trắng nõn xốc nhẹ màn giọng nói nhẹ nhàng: “Tỷ tỷ, Uyển Hi vẽ một bức tranh, nhưng màu sắc không được ưng ý, xin tỷ tỷ chỉ giáo.”

Lời nói chưa dứt, thanh âm đã ngưng, màn mỏng như cánh ve tôn lên mặt thanh lệ mềm mại của Hà Uyển Hi, càng nổi bật bên má. Nàng ngẩn ngơ, bị kinh hãi lùi thân thể về, như ẩn như hiện đứng ở màn, nhỏ giọng kêu: “Phu quân.” Gương mặt dần dần ửng đỏ thấm vào trong da thịt trắng nõn, thật khổ sở động lòng người.

Thượng Quan Mạn nắm con cờ không nói, nhàn nhạt xuyên qua màn, nhìn về phía Thù Nhi canh giữ ở phía ngoài. Bởi vì Thượng Quan Mạn không thích nhiều người, chỉ cho mình Thù Nhi theo hầu ở bên, xuất hiện chuyện như vậy, trách nhiệm tất nhiên ở nàng. Sắc mặt Thù Nhi trắng nhợt, vội vàng quỳ xuống.

Hà Uyển Hi vội nói: “Là Uyển Hi không tốt, Uyển Hi không biết phu quân ở chỗ này, xin tỷ tỷ đừng trách phạt Thù Nhi cô nương.”

Hách Liên Du vẫn không nói chợt duỗi ngón tay xuống bàn cờ, “Phanh” giòn vang, Hà Uyển Hi cả kinh thân thể khẽ run. Thanh âm hắn cười cười: “Nếu còn nghĩ không ra, ta thật muốn đi đọc sách rồi.”

Cuối cùng Thượng Quan Mạn lại nghĩ tới ván cờ, cũng không để ý tới nàng ta nữa, chỉ để ý nhìn chằm chằm bàn cờ khổ nghĩ.

Hà Uyển Hi đứng ở trong nhà, cách màn mơ hồ nhìn thấy hình mặt bên của Hách Liên Du. Thượng Quan Mạn nhẹ cau mày, hắn cứ nhìn nàng, vẻ mặt như vậy, sủng nịch ôn nhu. Hà Uyển Hi đứng ở nơi đó, xoắn một cái khăn ra nếp thật sâu. Hách Liên Du đột nhiên khẽ cau mày, trong thanh âm có vài tia không kiên nhẫn: "Còn không lui xuống?"

Nước mắt lăn loạn trong mắt Hà Uyển Hi, mặt đỏ lên thấp nói: "Uyển Hi cáo lui."

Vừa tới cửa, lại bị người cản lại. Váy áo đỏ giống như lửa, áo khoác đỏ bằng lụa, váy thêu hoa xinh đẹp, xinh đẹp tựa như có thể chiếu sáng cả phòng. Hà Uyển Hi kinh ngạc nhỏ giọng kêu lên: "Chiêu Dương Điện hạ!"

Chiêu Dương liếc nàng một cái, cau mày lạnh khiển trách: "Vô dụng." Sắc mặt Hà Uyển Hi càng đỏ, sau một khắc như muốn rơi lệ, người xem trong lòng mềm nhũn. Chiêu Dương phiền não nói: "Được rồi, chớ làm bộ ở trước mặt ta." Tuy nói như vậy, giọng nói lại nhu hòa rất nhiều.

Thù Nhi đã sớm quỳ xuống đất thi lễ: "Nô tỳ bái kiến Chiêu Dương Điện hạ." Thanh âm nàng trong trẻo, khắp mọi nơi nghe được rõ ràng. Thượng Quan Mạn đã cùng Hách Liên Du một trước một sau đi vào nhà chính.

Chiêu Dương mạnh mẽ đâm tới như vậy, làm Thượng Quan Mạn có phần không vui: "Tỷ tỷ thật hăng hái, trận gió thơm nào lại thổi tỷ tỷ tới nơi đây rồi."

Chiêu Dương cười lạnh nói: "Ta tới xem muội muội mình." Nàng nghiêng mắt nhìn Hách Liên Du: "Cùng là muội muội, Đại nhân tựa hồ nặng bên này nhẹ bên kia." Đụng phải ánh mắt lạnh lùng của hắn, trong lòng hung hăng đau nhói, vội đảo mắt nói: "Thập nhị muội, biểu muội của ta ở nhà cũng là thiên kim tiểu thư, ủy khuất tới đây làm tiểu thiếp, ngươi cũng không thể ủy khuất nàng như vậy."

Thượng Quan Mạn đảo qua Hà Uyển Hi, âm thanh tràn ra: “Thì ra là ta khiến cho ngươi ủy khuất.”

Hà Uyển Hi vội vàng nói: “Điện hạ đối với Uyển Hi rất tốt.”

Chiêu Dương liếc Thượng Quan Mạn một cái, ngước cằm nói: “Ngươi dù sao cũng là tỷ tỷ, có nhiều chỗ còn phải xin tha thứ nhiều hơn. Uyển Hi từ nhỏ thân cận với ta, ở nhà cũng là nuông chìu. Thôi thì, hôm nay ta đây làm tỷ tỷ liền làm chủ mời, nàng có chỗ nào lầm lỗi, ngươi cũng đừng so đo với nàng.”

Chiêu Dương từ trước đến giờ tự giữ cao ngạo, có thể để xuống tư thái mà nói một phen như vậy. Thượng Quan Mạn thầm nghĩ nàng bất quá muốn ồn ào một phen, nếu cãi lại, về sau chỉ sợ càng thêm khó dây dưa, quyết định theo nàng, nhạt nói: “Có thể để cho Bát tỷ làm chủ, thật sự là phúc khí của muội muội như ta, ta phân phó phòng bếp làm mấy món ăn ngon, chúng ta liền đến trong phòng khách đi.”

Nàng không biết ở đâu ra ý giận, quay đầu hung hăng trợn mắt nhìn Hách Liên Du một cái, quay đầu liền đi. Chiêu Dương lại liếc mắt cười nhìn hắn: “Đại nhân không đi sao.”

Sắc mặt Hà Uyển Hi bỗng chốc đỏ: “Chúng ta đều là nữ tử, phu quân đến sợ không ổn đâu.”

Một tiếng “Phu quân” đó đâm vào Chiêu Dương, Chiêu Dương hứng lời cười nói: “Muội muội sai lầm rồi, có để ngươi ủy khuất hay không, mấu chốt là ở Đại nhân.” Ánh mắt nàng khiêu khích: “Đại nhân, ngài đến không.”

Thượng Quan Mạn nhẹ nhàng nâng mắt nhìn hắn: “Chàng đi hay không?”

Hách Liên Du cười như không cười trả lời nàng: “Nghe có vẻ thú vị.” Thượng Quan Mạn nghiêng đầu, âm thanh nhàn nhạt phân phó: “Thù Nhi, phân phó phòng bếp làm mấy món ăn ngon.”

Chiêu Dương cố ý mang theo rượu ngon. Hà gia của cải phong phú, một vò tự không phải là việc khó. Rượu này uống ngọt say lòng người, tác dụng chậm khá lớn. Trong phòng khách có cửa sổ rỗng khắc hoa, vòng ngoài cửa

sổ là hoa phù dung vừa nở, đè ở đầu cành, có gió thổi tới, xốc xếch như mưa bay cả phòng. Bên trong phòng mùi hoa thơm ngào ngạt, trộn lẫn mùi rượu nhàn nhạt, dễ dàng liền thấy say.

Hà Uyển Hi không thắng lực rượu, một ly xuống mặt đã ửng đỏ, hai tròng mắt xinh đẹp như nước mùa thu, thật xinh đẹp, lại lôi Thượng Quan Mạn đối ẩm cùng với nàng. Thượng Quan Mạn còn có thể uống một chút, gánh không được Hà Uyển Hi đeo bám dai dẳng, đợi hồi thần, đã có mấy phần say rượu. Chiêu Dương không ngừng rót rượu cho Hách Liên Du, hai mắt không hề chớp nhìn hắn, tựa như khóc tựa như kể.

Hà Uyển Hi nằm ở ngực Thượng Quan Mạn nhẹ nức nở, lẩm bẩm cũng không biết nói gì, quậy đến nàng có phần phiền não, nàng gọi Thù Nhi: "Đưa tiểu thư trở về." Thù Nhi vội nói "Vâng" muốn tới nâng nàng. Hà Uyển Hi lại gắt gao nắm ống tay áo của nàng. Nàng như có điều suy nghĩ liếc mắt nhìn Chiêu Dương, nói khẽ với Hách Liên Du: "Thiếp đưa nàng trở về."

Hắn đã sớm không kiên nhẫn, gật đầu nói: "Cũng tốt." Đẩy ly muốn đứng lên, Chiêu Dương nhất quyết không tha nắm tay áo của hắn: "Thập nhị muội muốn đi, chàng cũng muốn đi sao? Lòng chàng thật độc ác, bỏ lại một mình ta."

Câu này u oán bực nào, Thượng Quan Mạn cười như không cười: "Bỏ lại Bát tỷ là chúng ta không đúng, chàng ở lại cùng Bát tỷ thôi." Hách Liên Du nghiêm khắc nhìn nàng, con ngươi rơi vào trên mặt nàng, nóng bỏng tựa như có thể cháy lên. Mặt nàng đột nhiên đỏ, quay đầu đi đỡ Hà Uyển Hi đứng dậy. Khoảnh khắc bước ra ngưỡng cửa, lại thấy Chiêu Dương châm rượu, nàng cúi đầu, chỉ thấy trâm hoa vàng ròng dày đặc trông rất sống động giữa tóc run rẩy, che kín ngón tay mãnh khảnh điểm qua trong ly. Hách Liên Du mặt không chút thay đổi nhận lấy, uống một hơi cạn sạch... Thượng Quan Mạn hồ nghi cau mày. Hà Uyển Hi lại "Oa" một tiếng, như muốn ói ra. Nàng nơi nào gặp qua tình cảnh như thế, chỉ sợ nàng ói lên người, vội đẩy nàng ra cửa. Thù Nhi ở một bên nhanh chóng giậm chân: "Người này, bình thường lịch sự, uống rượu vào liền thành bộ dàng này, Điện hạ đừng nóng vội, nô tỳ đẩy nàng ra."

Ba người lôi lôi kéo kéo ở hành lang còn ra thể thống gì, nếu bị người bên

cạnh nhìn thấy uy nghiêm ở chỗ nào. Thượng Quan Mạn chỉ đành phải nói: "Thôi, ta đưa nàng trở về là được."

Hành lang quanh co khúc chiết, đá lởm chởm hai bên, cành lá dày đặc đã có ý thu. Mấy lá vàng xen lẫn trong đó, liền sinh ra mấy phần xào xạc. Gió lùa gào thét mà qua, thổi trúng xiêm áo boong boong vang dội. Cả người nàng nóng rang, bị gió lạnh thổi, chỉ như có nước lạnh từ trên đầu rót xuống, mạnh mẽ đánh một cái giật mình.

Thù Nhi cũng không nhịn được nhún nhún vai, thấp giọng oán trách: "Gió này thật là lạnh."

Cả thân thể Hà Uyển Hi cũng nghiêng ở trên vai nàng, nửa người nàng mơ hồ tê dại. Đột nhiên liền nhớ lại động tác kia của Chiêu Dương trước khi ra cửa, mở miệng nói: "Hôm nay Chiêu Dương có phải có chút lạ hay không."

Thù Nhi không nhịn được nói: "Kể từ ngày nàng gả cho người ta, có lúc nào là bình thường đâu, nghe nói ngày ngày gây với Phạm Trạng nguyên, hết trở lại trong cung, rồi lại tự chạy về. Khi tiểu thư Hà gia gả vào đây, nàng lại đến chỗ này, đã gả cho người, lại không dè dặt như thế..." Đột nhiên hồi thần, gương mặt sợ hãi liếc: "Nô tỳ đáng chết."

Nàng lại bỗng chốc dùng chân, nói nhỏ: "Không tốt." Đẩy Hà Uyển Hi tới chỗ Thù Nhi liền kéo váy chạy về.

~~~
~~~

[2] Trúc Phượng Hoàng: tên Việt Nam là tre hàng rào, tên tiếng Anh là Bambusa multiplex cv Fernleaf

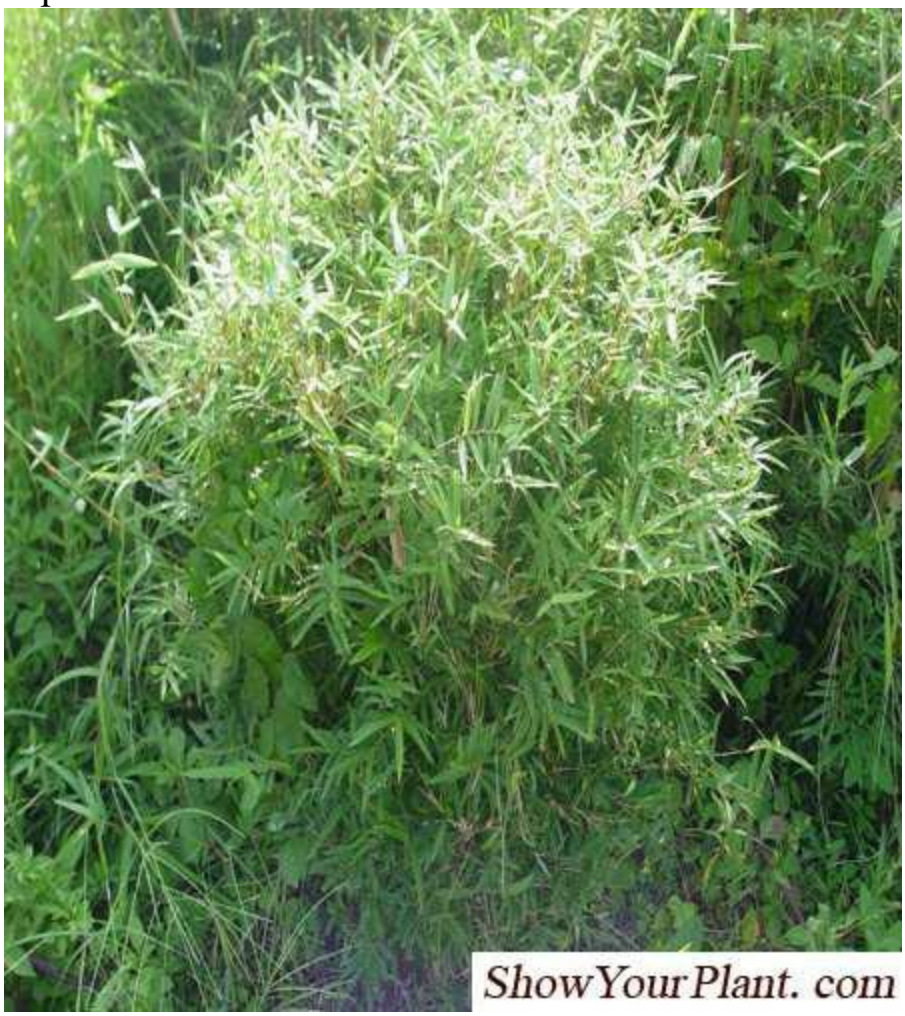

Chương 100: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (27)

Trong phòng khách im ắng yên tĩnh, chỉ nghe cành lá tuôn rơi. Hai gò má Chiêu Dương ửng đỏ say nằm bên cạnh bàn, vò rượu ngã đầy đất, nơi nơi bừa bãi. Thượng Quan Mạn nhìn lướt qua, khắp mọi nơi đều không thấy thân ảnh của Hách Liên Du. Nàng đi vào, gió rót vào bên trong phòng, thổi trúng váy áo bay múa. Trực giác sau lưng có người dựa tới, nàng chợt quay đầu lại. Trước mắt chỉ cảm thấy cảnh sắc xoay loạn, cánh tay bị người kéo. Sau một khắc phần lưng dính sát đến trên vách hoa, môi lưỡi quen thuộc xen lẫn mùi rượu. Cả trái tim nàng còn đập thình thịch. Tay của hắn bóp chặt đầu vai của nàng, lòng bàn tay nóng bỏng.

Đưa mắt lên nhìn mới thấy con ngươi của hắn đã thành xanh đậm, tĩnh mịch như bầu trời đêm, sáng quắc rơi vào trên mặt nàng, hơi thở hàm chứa mùi rượu phất qua bên tai, hô hấp của hắn thô trọng. Thượng Quan Mạn thấy vẻ mặt hắn, không khỏi cau mày: "Nàng quả nhiên thật bỏ đồ ở trong rượu."

"Um." Hắn mơ hồ mỉm cười: "Là xuân dược triền miên, lá chắn thô thiển, dược phát thật mãnh liệt."

Mặt nàng nháy mắt đỏ, bỗng lộ ra tái nhợt, tức nói: "Nàng lại như vậy..." Không biết thẹn. Nói đến một nửa liền cắn răng. Mặc dù từ nhỏ nàng ở lãnh cung, lễ giáo cũng cực nghiêm, vạn vạn không nghĩ tới Chiêu Dương sẽ làm ra chuyện như vậy. Hạ xuân dược cho nam tử, mục đích rõ rành rành, huống hồ nàng đã gả làm vợ người ta. Đường đường một Công chúa, lại làm ra chuyện tình hạ tiện như vậy, nàng nhất thời bi phẫn khó phân biệt, tức lên liền phát tiết đến trên người hắn: "Chàng lại uống vào, ngộ nhỡ..." Hắn mập mờ không rõ cười nhẹ một tiếng: "Không có ngộ nhỡ." Nàng mới biết hắn là cố ý, nhất thời vừa giận vừa buồn cười. Hắn cúi đầu liền hôn xuống, môi nóng bỏng, đốt hai gò má nàng cũng cháy lên. Thân thể khẽ run, không nhịn được nắm chặt vạt áo của hắn. Chỉ cảm thấy hắn rất thô lỗ tháo dải lụa ngang hông, ngọc bội đinh một tiếng rơi xuống đất. Nụ hôn của hắn như sắt nung rơi vào trước ngực, lại đem mặt nóng bỏng của nàng chôn đến cổ của hắn.

Chỉ nghe bên tai đều là tiếng hít thở dày đặc của nhau, cũng không nghe được gì khác nữa.

Ngày thứ hai Hoàng đế triệu kiến ở Càn Khôn cung. Trong lò sưởi khói trắng nhiều lần, xen lẫn mùi thuốc nồng đậm. Hoàng đế nhắm mắt nghiêng mặt nằm trên xích đu, trong tay còn siết một quyển tấu chương, hẳn là đang ngủ ngon. Đốt ngón tay buông lỏng, mắt thấy sắp rơi xuống, nàng nhỏ giọng tiến lên nắm ở trong tay, thả tấu chương vào trên bàn sách. Lâu ngày không gặp, cảm thấy ông già đi rất nhiều, trên mặt gầy rải rác nếp uốn nho nhỏ, thật là dấu vết của năm tháng. Ngón tay bóp chặt ngọc trâm, mới thấy hai bên tóc mai của ông đã hoa râm.

Cổ họng Hoàng đế cục một tiếng, đột nhiên tỉnh dậy, nàng vội ép người xuống: "Phụ hoàng." Hoàng đế tỉnh táo mở mắt ra, thanh âm còn mang theo hỗn độn vừa tỉnh ngủ: "Mạn nhi tới đấy à."

Nàng nói thật nhỏ: "Vâng"

Hoàng đế rũ mắt xuống nhìn nàng, nàng mặc một bộ địch y đỏ bằng gấm. Nằm ở trên đất như vậy, xiêm áo trùng điệp uốn lượn đầy đất, chỉ cảm thấy ánh đẹp tứ phía, nhất thời có chút hoảng hốt. Thượng Quan Mạn hồi lâu không nghe ông mở miệng, quỳ trên mặt đất, đầu gối hơi thấy đau, thân thể không nhịn được run lên. Hoàng đế mới phục hồi tinh thần lại: "Đứng lên đi." Vẫy vẫy tay: "Ban thưởng ngồi."

Liền có nội thị mang gấm vào, nàng cúi người ngồi xuống, bộ dạng phục tùng chờ ông mở miệng. Hoàng đế liếc nhìn nàng một cái mới nói: "Trẫm lệnh hai người bọn họ làm xong trong tháng. Địa đồ do con vẽ, không ai rõ ràng hơn con, con đi xuống thay trẫm giám thị đi."

Nàng bỗng chốc cả kinh, không nghĩ ông cũng không hỏi tới chuyện cơ quan, vội vàng quỳ xuống: "Nhi thần lĩnh mệnh."

Hoàng đế chậm rãi khép mắt: "Trẫm mệt mỏi, lui ra đi."

Nàng hồ nghi "Dạ" một tiếng không tiếng động lui xuống, chỉ nghe bên trong buồng lò sưởi truyền đến tiếng ho khan mơ hồ. Tào Đức vội vàng cầm lọ

thuốc hít, Hoàng đế cúi đầu ngửi, vô lực đến gần thành giường, thanh âm mệt mỏi: "Trẫm cho nàng kim bài miễn tử, dùng như thế nào, còn phải xem chính nàng."

Người hầu giơ cao đèn dẫn nàng vào mật đạo, bên trong nóng bức u ám, chỉ có ánh đèn trong tay nội thị. Chân vừa bị trượt, bên người có người đỡ nàng, một tiếng thật nhỏ: "Điện hạ."

Thanh âm kia nghe quen thuộc, nàng chợt nhìn, mới thấy Hồng Phi mặc nhung trang đứng ở một bên. Bởi vì người cao, trong hành lang thấp hẹp, hắn phải khom người, có vẻ co quắp không được tự nhiên, nàng có chút giật mình: "Sao ngươi ở chỗ này."

Hồng Phi nói: "Thuộc hạ phụng chỉ tới trước."

Mật đạo, dĩ nhiên là người chứng kiến càng ít càng tốt, nói không chừng những người hôm nay tham dự có một ngày đều sẽ không tiếng không hơi chết đi. Trong mật đạo đều là dân chúng không có nhà cửa, cô đơn một mình, vì tiền thưởng bị che mặt đưa đến đây, cũng không cho phép đi ra ngoài, chỉ sợ lúc mật đạo xây xong, cũng là ngày bỏ mạng của những người này. Ngay cả nàng thân là Đế Cơ cũng chưa biết sống chết, Hồng Phi lại bị phái đến.

Nàng gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Buổi trưa Hách Liên Du trở lại, cũng không gặp Thượng Quan Mạn, chỉ thấy hai người Thiên Lưu đứng hầu ở cửa, không khỏi hỏi: "Phu nhân đâu?" Hai người đều là người Hồ, nói tiếng Hán cũng không lưu loát, nên dùng tiếng Hồ mà nói: "Phu nhân từ hoàng cung ra ngoài cũng không để cho nô tỳ đi theo, chỉ bảo hai nô tỳ đi về trước."

Hắn nghe vậy không chút để ý gật đầu, quản gia tới báo: "Đại nhân, ăn trưa đã chuẩn bị tốt." Hắn không có ý định ăn, nói: "Đem xuống đi."

Thanh Thụy nói: "Vậy là bắt đầu hành động sao?" Chỉ thấy Hách Liên Du cau mày thật sâu, chắp tay bước ra cửa. Đỗ Minh ở phía sau gật gù đắc ý: "Bước kế tiếp, đối với lão Đại mà nói, không dễ đi đâu."

Không nghĩ như thế lại mất cả một buổi chiều, trong hành lang đã không thấy bộ dáng gì. Vì đề phòng có người chứng kiến lẫn vào, nàng sửa lại rất nhiều lộ tuyến, do Hồng Phi đi không có mục đích, chỉ nghe một người kinh nghi: "Đây là cái gì?"

Tùy tùng phái xuống đều biết chuyện nghiêm trọng, phát hiện vật phẩm không dám chút nào lười biếng. Trùng hợp Thượng Quan Mạn ở chỗ này, liền dâng lên. Thượng Quan Mạn vừa thấy chỉ là một cuốn sổ, tùy tùng không dám mở ra, chỉ run run rẩy rẩy nâng qua đỉnh đầu. Bởi vì không có cung nữ thân cận hầu hạ, Hồng Phi liền nhận lấy, mở ra, nhưng lại không có một chữ. Dù sao cũng không muốn xảy ra chuyện gì, thấy trên giấy kia không chữ, tất cả đều thở phào một cái.

Hồng Phi vốn cũng là vẻ mặt nghiêm túc, vì vậy vẻ mặt mới hòa hoãn chút, nói đùa: "Chẳng lẽ là Vô Tự thiên thư sao?"

Thượng Quan Mạn nghe được giật mình.

Tùy tùng đã thấp giọng ra lệnh: "Giải tán."

Lúc này mới đi tới một chỗ yên lặng, gọi Hồng Phi cầm đèn lên để đốt, không bao lâu sau, quả thấy từng hàng chữ nhỏ thanh lệ nổi lên. Nàng như thu được chí bảo.

Chữ viết này nàng nhận ra.

"Hôm lập gia đình, ta là cam tâm tình nguyện gả cho Tiêu lang, tất cả vì binh quyền trên tay hắn. Ta nhớ mang máng đêm trước khi gả, Bát ca mặc một bộ áo trắng đứng ở dưới tàng cây. Bà vú chải tóc cho ta, hắn đứng ở nơi đó xem ta. Vẻ trong mắt kia nhìn đến lòng của ta cũng vỡ.

Ta cũng cười đối với hắn, bởi vì đây đều là ta cam tâm tình nguyện. Hắn cho lui bọn nha hoàn, chỉ còn lại hai người chúng ta, đứng cách ta mấy bước. Ta nhìn chằm chằm thân ảnh hắn, cũng không dám quay đầu lại, chỉ sợ lệ rơi đầy mặt.

Ta sẽ không phụ nàng.

http://tieulun.hopto.org

Hắn nói như vậy, trong mắt ta rơi ra nước mắt."

"Hai năm đã qua, hắn rốt cuộc lên được chỗ ngồi kia. Còn nhớ ngày đó tiếng hô rung trời, một mình ta ở trong sân tự vui mừng, trong lòng cực thích. Không ngờ Tiêu lang nhanh như vậy đã trở lại, một tay ôm lấy ta, bay quanh trong sân. Tô Cẩn, hắn cười to: chúng ta sinh đứa bé thôi."

"Nhưng đêm đó, hắn hẹn ta đến mật đạo gặp gỡ, Thù Ly cung từng là chỗ ở của ta, phía dưới cũng không có bày cơ quan, dễ dàng để hắn an toàn tiến vào. Ta từ mật đạo đi vào, gặp gỡ hắn cũng không phải là việc khó, nhưng ta đã làm vợ người... Ta rốt cuộc vẫn phải đi, hắn chỉ hung hăng ôm ta vào trong ngực, nụ hôn rơi xuống, vội vàng không kịp chuẩn bị..."

"Ta chọn một đường trống trở về, mỗi lần nói dối vào cung, trong lòng đều lưu lại cảm giác tội lỗi không cách nào quên được, ta nói với Tiêu lang, thân thể mệt nhọc, không tiện cùng phòng, hắn liền dời đến trong thư phòng ngủ. Hắn vốn theo ta, dù là không có lễ, hắn cũng theo ta."

"Thời gian bát ca bảo Tiêu lang ra ngoài ngày càng nhiều, ta cũng cơ hồ sẽ ngụ ở trong, nhưng Bát ca cũng không chỉ có một mình ta. Đêm trăng tròn, Bát ca tuần hoàn tổ chế, ngủ lại Phượng Tê cung, một mình ta ở cạnh mép giường cả đêm. Nơi này là phòng đá bế tắc, yên tĩnh không nghe được một tia tiếng vang, chỉ nghe tiếng hít thở của mình. Đêm dài đằng đẵng, giữ gìn phòng trống, ta rốt cuộc cảm thấy mệt mỏi."

"Đêm hôm đó, ta bệnh, bởi vì Bát ca không cách nào đến, ta đành một mình trở về Vương Phủ. Quản gia nhắn tin cho Tiêu lang, hắn cả đêm chạy trở về. Hắn phong trần mệt mỏi nhào tới trước giường, nắm thật chặt tay ta, gọi ta thật nhỏ, Tô Cẩn. Hắn thích gọi ta như vậy, cũng vào một khắc đó, ta bất giác phát hiện, người đàn ông này, mới là người cả đời ta có thể dựa vào."

"Ta cố ý kéo ra khoảng cách với Bát ca, ta cũng không vào cung nữa. Bát ca ép hỏi, ta chỉ nói quá mệt mỏi. Hắn lại giận dữ, chúng ta tan rã trong không vui. Ta không nghĩ tới hắn lại nhẫn tâm như vậy..."

"Tiêu lang hồi triều vẫn trầm mặc, ta mới biết Hách Liên Khải kia lại đòi ta

với Bát ca. Nhưng ta đã làm vợ người, lại có thai, làm sao hòa thân. Ta giận đến toàn thân phát run, dụ dỗ Tiêu lang ngủ trước, len lén chạy vào cung đi tìm Bát ca lý luận. Hắn lại ép ta chọn, không đi hòa thân liền phải ở lại trong cung. Ta tức giơ tay tát một bạt tai. Hắn cũng bối rối, tức giận rống lên: nàng cũng đừng nghĩ nhìn thấy hắn nữa! Ta sợ, cả đêm chạy trở về, lại thấy Vương Phủ bị cháy đốt cả bầu trời cũng đỏ. Tiêu lang của ta. Mấy trăm nhân mạng trong phủ...”

Lật tới cuối cùng, cũng chỉ mấy câu vặn vặn méo mó, làm như tâm tình cực kỳ kịch liệt viết xuống:

“Thượng Quan Hạo, ta hận không thể uống máu ngươi, gặm xương ngươi. Đáng thương hài nhi trong bụng ta chưa thành hình liền buông tay nhân gian. Khoản nợ máu này nhất định phải trả bằng máu. Ta dù là hóa thành lệ quỷ cũng sẽ không bỏ qua ngươi. Ta nguyền rủa ngươi. Nguyền rủa ngươi con hờn vợ xa, sinh nữ nữ bị nhục vứt bỏ, không được tốt đẹp, con ruột cốt nhục tương tàn, huyết thân luân loạn, cô độc đến cuối cùng của cuộc đời!”

Một câu cuối cùng, nét chữ cứng cáp, trên giấy trợt xuống một vết hằn sâu, giống như đôi mắt máu đỏ mang theo căm hận thê lương bỗng dưng liếc tới, lợi kiếm đâm thẳng ngực, như muốn hít thở không thông. Nàng nháy mắt kinh ra mồ hôi lạnh toàn thân, cuốn sổ soạt rơi xuống đất.

Hồng Phi vội xông lên về phía trước: “Điện hạ...”

Cốt nhục tương tàn! Huyết thân luân loạn! Đều bị bà nói trúng.

Nàng chỉ cảm thấy toàn thân cũng bị rút hết khí lực, chậm rãi dựa đến trên đá xanh thở dốc dồn dập, trong đầu quanh quẩn ma âm, một hồi lâu mới nghiêm mặt nói: “Ta không sao.”

Hồng Phi lo lắng nhìn nàng.

Chương 101: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (28)

Dường như nơi này là tổ miếu, thái tử một thân hoa phục từ bậc thứ mười đi lên, ngồi lên ghế cao cao tại thượng kia. Dưới chân, quần thần hô to, vương miệng chín châu đung đưa trước mặt hắn, xa xa từ trong đám người trông về phía nàng, trên mặt tuấn lãng hiện lên mỉm cười, như gió xuân. Nàng đang chìm trong mấy phần mừng rỡ. Chung quanh đột nhiên tối xuống, một ngón gió âm từ chung quanh thổi qua, tựa như có thể thấu xương. Trước mắt đột nhiên xuất hiện từng gương mặt dính máu, kêu thảm thiết qua song sắt: "Ta nguyền rủa ngươi sinh nữ nữ bị nhục vứt bỏ, không thể chết già, cốt nhục tương tàn, huyết thân luân loạn!" Nàng theo bản năng nhấc chân chạy, lại thấy bóng người mơ hồ lướt qua trong sương mù dày đặc, thân hình thon dài, vạt áo tơ màu lam tung bay theo gió. Trong lòng nàng mừng như điên, vui vẻ nói: "Ngũ lang" đảo mắt trông thấy con ngươi xanh đậm của hắn, chợt giật mình, ngực đột ngột đau nhức. Nàng chậm rãi cúi đầu, chuôi chủy thủ bằng bạc khắc hoa cắm vào trước ngực. Đôi tay đã từng ấm áp thon dài giờ phút này đang hờ hững cầm nó...

Nàng ra mồ hôi lạnh toàn thân, kinh hãi ngồi dậy thở hổn hển từng ngụm, thanh âm trầm thấp ấm áp vang ở bên tai: "Gặp ác mộng sao?" Một bàn tay dày rộng vịn đầu vai, ôm nàng vào trong lòng. Sợi tơ quần áo trên người hắn mềm mại trắng tuyết, hương bạc hà thấm mũi nhiều lần. Từ ngực hắn có tiếng tim đập trầm ổn mạnh mẽ có lực, khiến trái tim nhảy như nai con bị loạn của nàng trầm ổn lại. Trời đã vào khuya, trăng treo nghiêng ngoài cửa sổ, xuyên thấu qua tơ lụa lạnh bạc rơi vào trên chăn gấm cành hoa dây dưa. Trên trán rỉ ra một tầng mồ hôi lạnh, đã lâu, liền biến thành lạnh lẽo.

Nàng đột nhiên đưa ra hai cánh tay ôm chặt hắn, ấm áp trên người hắn dần dần xua tan lạnh lẽo kia. Hách Liên Du thấy chân mày nàng nhíu lại, mặt tái nhợt dưới ánh trăng điểm đạm đáng yêu, không khỏi ôm chặt nàng, cúi đầu hôn lên trán nàng, nói: "Đừng sợ, ta ở chỗ này."

Trong lòng nàng nhất thời mềm mại. Đúng vậy. Hắn đang ở đây, cuối cùng thở ra một hơi, ngủ thật say

Thật may, chỉ là mộng mà thôi.

Sáng sớm ngày hôm sau liền đến hoàng cung, cơ quan kia cẩn mật khó hiểu, trong chốc lát khó có thể rút người ra. Ăn trưa cũng chỉ dùng qua loa, bởi vì tiến độ khẩn trương, ai cũng không dám lười biếng. Một ngày mệt mỏi, đợi Hách Liên Du trở về phủ, nàng đã tựa tại trên giường cùng quần áo ngủ thiếp đi. Hách Liên Du không đành lòng đánh thức nàng, ôm nàng tới trên giường, mình cũng đi ngủ.

Liên tiếp nửa tháng đều là như thế. Ngay cả thời gian đến Thù Ly cung cũng không rút ra được, đi qua cửa cung nhưng không vào, cũng chỉ xa xa nhìn sang một cái. Có lúc gặp phải La cô, La cô chỉ nói thân thể Cố Chiêu Viện bệnh, nhưng tinh thần còn tốt, tránh cho nàng lo lắng. Nàng chỉ kịp dặn dò, nhất định phải coi trọng ăn uống trong cung, để ngừa Hoàng hậu có ý đồ bất chính.

Phượng Tê cung không có một chút động tĩnh, nhìn như gió êm sóng lặng, thực tế lại là sự yên tĩnh trước cơn bão táp thôi.

Ngày hôm đó cuối cùng được giờ rỗi trở về phủ, đúng lúc mặt trời lên cao, nắng ấm phất trên mặt thật thoải mái. Ánh nắng thấm hương tràn vào phòng, tình cờ thấy nha hoàn phụ trách giặt quần áo đang đem quần áo Hách Liên Du mới thay ra bỏ vào trong lầu. Đó là bộ màu trắng từ tơ lụa may thành, cầm ở trong tay như có ánh sáng, tính chất mềm nhẵn, mặc vào có phần thoải mái, hắn thường thích mặc, không khỏi nói: “Đưa nó cho ta.”

Nha hoàn kia không ngờ nàng ở trong phòng, cả kinh sắc mặt trắng bệch, vừa muốn hành lễ, nàng đã cười đưa tay ra. Nụ cười ấm áp hiện trên mặt như sứ, tựa như có thể hòa tan người. Nha hoàn sợ hãi nâng hai tay lên, nàng nhận ở trong tay, đầu ngón tay không chút để ý sờ, nói nhỏ: “Lui ra đi.”

“Vâng”

Nàng nở nụ cười trải quần áo lên giường, vuốt lên phía trên nếp gấp, mỗi cái vuốt là mỗi tâm ý. Ánh nắng chiếu vào bên trong phòng, trên nền gạch có mấy vầng sáng trắng lạnh, khúc xạ lên màn lụa, rực rỡ như bướm trắng bay múa nhanh nhẹn, không ngờ lại có hương bạc hà nhàn nhạt trên áo, lẳng lặng

trôi lơ lửng ở trong không khí quá giữa trưa.

Bước chân hỗn độn hơi nhỏ vang lên từ xa đến gần, đầu nàng cũng không xoay, quả nghe Thù Nhi có chút kinh hoảng: "Điện hạ, người đã trở lại."

Thù Nhi quét nhìn quần áo trong tay Thượng Quan Mạn, thanh âm hơi căng thẳng: "Điện hạ, áo đó là hôm qua Đại nhân mới thay, không giao đến phòng giặt để giặt sao?"

Mấy ngày nay Thù Nhi luôn ở lại bên trong phủ, dần dần cũng tiếp nhận một ít chuyện trong phủ, vật sát người của Thượng Quan Mạn và Hách Liên Du đều là do nàng phụ trách, vì vậy mới biết mà nói. Thượng Quan Mạn đang cao hứng, cười nói: "Cái này không cần."

Trên mặt Thù Nhi ẩn có vẻ lo lắng. Thượng Quan Mạn liếc nhìn nàng một cái: "Xiêm áo ở chỗ này của ta, ngươi còn lo lắng Đại nhân trách cứ ngươi sao." Thù Nhi vội vàng cúi đầu: "Nô tài không dám." Cách một hồi, Thù Nhi mới nói: "Không biết Điện hạ sẽ trở về, nô tỳ sẽ đi thông báo quản gia đến Hình bộ."

Thượng Quan Mạn uhm một tiếng, đầu ngón tay không chút để ý phất qua cổ áo. Chủ nhân quần áo này rất sạch sẽ, quần áo đã dùng cũng không nhiễm một hạt bụi, tựa như giấy trắng, không nhịn được muốn tô nhuộm lên trên, tiện tay mở cổ áo ra, không khỏi mỉm cười.

Trên cổ áo trắng như tuyết kia, có in một dấu phấn hồng nhạt, làm như bông mai nở trong tuyết, như ẩn như hiện, thật là hấp dẫn người. Nụ cười trên mặt nàng dần dần thu lại... Thân là nữ tử, vật này nàng làm sao không biết được. Đây là phấn cô gái dùng để điểm môi, chắc là ở trên cổ, bởi vì quần áo dính vào, mới dính lên.

Lại nghe Thù Nhi nói: "Nô tỳ cáo lui."

Nàng vẫn còn nhìn vết hôn kia sợ run, chốc lát phục hồi tinh thần lại, đột nhiên gọi Thù Nhi lại, một hồi lâu mới chậm rãi nói: "Không cần."

Trong cung rất nhanh liền có người đến tìm nàng, nàng chưa kịp uống một

ngụm trà, lại vội vã vào trong cung.

Nửa ngày tiếp theo, Hồng Phi vẫn cau mày không nói, thủ hạ đang hỗ trợ cũng cảm giác được, Thượng Quan Mạn kể từ lúc trong phủ trở lại, tâm trạng thực không tốt, liền cẩn thận nín thở, đụng phải chuyện vặt có thể giải quyết cũng không đi bẩm báo. Hồng Phi không nhịn được đề nghị: "Ở chỗ này quá buồn bực, thuộc hạ cùng Điện hạ đi lên một chút."

Nàng nghe vậy mỉm cười: Chỗ nào có mảnh mai." Cuối cùng phiền não, suy nghĩ một chút: "Cũng tốt."

Trong ngự hoa viên vĩnh viễn bốn mùa như mùa xuân, mùa hè hoa khô héo tàn đi, mùa thu hoa lại được chuyển đến, nở ở đầu cành. Nếu đứng ở trong đó, sẽ giống như vẫn đặt mình trong ý xuân bừng bừng sức sống, nhưng tổng cũng không gạt được, hoa nở hoa tàn, cành lá nơi xa đã trở nên hồng vàng dấu hiệu hoa đã ở cuối sinh mạng, đỏ chói mắt.

Nàng chợt thở dài: "Cõi đời này, nơi nào có vĩnh viễn."

Hồng Phi không hiểu ra sao, nhỏ giọng kêu lên: "Điện hạ." Nơi xa có một cái đình nhỏ nhọn, trong đình không người nào, chỉ thấy bàn đá cô lập, không khỏi nói: "Không bằng vào trong đình nghỉ ngơi chốc lát."

Đến gần, mới thấy trên bàn đá để ngũ huyền cầm, dây đàn mỏng manh ở dưới ánh mặt trời sáng như chỉ bạc. Nàng không nhịn được chuyển đầu ngón tay "Tranh" một tiếng.

Tiếng đàn tinh khiết, cũng không có một chút tạp âm, đúng là đàn tốt khó được.

Bất giác đã quên mất lần cuối cùng đàn là lúc nào. Uhm, là ở trong điện bên của Thù Ly cung, nàng dâng hương đánh đàn, hắn nâng ly nói cười. Hoặc là gần hơn chút, bởi vì nhìn hắn cùng với Chiêu Dương đồng hành, trong lòng rất không có cảm giác... Nghĩ như vậy, tiếng đàn đã vang lên.

Có người đạp tiếng đàn bước nhanh chạy tới nơi này, bụi cỏ bốn phía rậm rạp tiếng bước chân chạm cỏ. Hồng Phi giơ tay đè lại chuôi đao, tiếng đàn ngưng,

mới thấy nam tử mặc quan phục màu đỏ thần sắc vội vã xuất hiện ở trong tầm mắt.

Làm như đè nén mừng như điên trong nội tâm, nhỏ giọng kêu lên: "Điện hạ!"

Hồng Phi nhíu mày chặt, tránh qua một bên, thân ảnh ngồi thẳng trước đàn của Thượng Quan Mạn mới lộ ra.

Quan viên kia trông thấy nàng, chợt trừng lớn mắt, mặt tràn đầy không thể tin: "Mới vừa... Đánh đàn chính là... Lâm Quan Điện hạ sao?"

Bộ dạng mi thanh mục tú, hai mươi mấy tuổi, nhìn cũng quen mắt. Hồng Phi ở một bên nhỏ giọng nói: "Điện hạ, hắn là đăng khoa Trạng nguyên, Phò mã Phạm Như Thanh."

Nàng nhớ ra rồi, người nàng lẽ ra phải gả -- cũng là người yêu cầu lấy Chiêu Dương trước thánh giá, Phạm Như Thanh. Tia quen thuộc trong nháy mắt hóa thành hờ hững ở khóe mắt, khách khí chào hỏi, đứng dậy liền đi. Hồng Phi chắp tay đối với hắn, cũng vội theo sau.

"Đợi một chút..." Phạm Như Thanh vội vàng mở miệng, không xác định mở miệng: "Khúc nhạc vừa rồi, thật là Lâm Quan Điện hạ đàn sao?"

Hồng Phi nghe vậy cau mày: "Phò mã Đại nhân!"

Hai mắt Phạm Như Thanh đăm đăm, làm như rơi ở đỉnh núi băng tuyết, lảo đảo muốn đông thành băng, ánh mắt như vậy, giống như sắp tuyệt vọng: "Điện hạ..."

Nàng bị ánh mắt như vậy chấn kinh, nói: "Vâng" liếc mắt lại, trong mắt lại thấy sắc mặt nhất thời xám trắng của Phạm Như Thanh. Đôi môi phát run, cả thân thể cũng run, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ một gối xuống trên đất. Hắn cúi mặt, mặt mày ẩn vào trong bóng tối, mười ngón tay nắm quyền thật chặt, cắn răng vẫn lẩm bẩm: "Làm sao lại..."

Mặc dù không rõ ràng lắm chuyện gì xảy ra, bộ dạng chật vật như vậy, Thượng Quan Mạn không muốn nhìn thấy, nhẹ nói với Hồng Phi: "Đi thôi."

“Lâm Quan Điện hạ...”

Phạm Như Thanh ở phía sau đột nhiên mở miệng: “Hách Liên Đại nhân liên thủ với Hà gia, chuyện này Phạm mỗ không dám nói bậy. Vì Hách Liên Đại nhân đã hứa với Hà gia, Hà gia cũng đã đưa đi tiểu thiếp. Đại nhân hớn hở tiếp nhận người, trong đó là có tính toán Điện hạ chắc không thể nào không biết. Chiêu Dương Điện hạ thường xuyên lui tới trong phủ Hách Liên, ý tứ trong lòng của nàng ấy cũng rõ rành rành. Dù sao nàng ấy cũng là Đế Cơ, hai người kết hợp mới theo đúng nguyện vọng. Mặc dù Hách Liên Đại nhân lấy được thứ hắn muốn nhưng cũng khó bảo vệ được Điện hạ. Dựa theo thanh thế của Hà gia mà nói, sẽ tuyệt không có đất cho Điện hạ đặt chân, xin Điện hạ cẩn thận.”

Thân thể nàng đột ngột dừng lại, gió thổi nâng tay áo, cả tay áo đầy gió, không ngừng động vang dội ở trong gió. Từ bao giờ, gió đã trở nên xào xạc như vậy rồi. Nàng nghiêng đầu mỉm cười: “Đại nhân không hổ là đầu giáp.” Liếc mắt nhìn Hồng Phi, thở dài nói: “Đi thôi.”

Trở về phủ lúc bóng đêm càng sâu, kiệu nhỏ nhẹ nhàng xuyên qua ngõ hẻm, đi lại không tiếng động, giống như quỷ mỵ. Trong lòng nàng có tâm tư, chỉ dựa thành kiệu xuất thần, gió từ màn kiệu nhanh nhẹn mà vào, phất đến trên da thịt. Trời đêm mùa thu, đã có chút lạnh, đang suy nghĩ, cỗ kiệu đột nhiên dừng lại.

Kiệu phu đột nhiên quát: “Là ai, còn không mau tránh ra.”

Bóng đêm im ắng yên tĩnh, chỉ nghe gió thổi cành lá, xào xạc phát ra tiếng vang. Nàng vén rèm nhìn, hình như có mấy người ngăn ở trước kiệu, trong đêm yên tĩnh, chỉ thấy hình bóng.

Trong bóng tối có người cười nhẹ: “Đáng tiếc, chúng ta muốn lấy đi một vật mới có thể tránh ra.”

Kiệu phu quát lên: “Lớn mật, đùa gì thế, nơi này nào có thứ các ngươi muốn, mau cút đi.”

http://tieulun.hopto.org

“Sao lại không có, chúng ta muốn chính là Thượng Quan Mạn -- mạng của ngươi!”

Làm như mang theo tiếng vang, lời giết giống như là kim châm mạnh mẽ mà đến, cuối cùng cả người lạnh lẽo, chỉ cảm thấy tứ chi ngũ hài (2 tay 2 chân và năm xương) đều không thể nhúc nhích.

Chương 102: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (29)

“Phốc” “phốc” “phốc” mấy tiếng, kiệu phu ngã xuống đất.

Trong ngõ hẻm tĩnh mịch, chỉ nghe gió gào thét bên ngoài rèm, nàng xốc màn kiệu, khom người bước ra cỗ kiệu. Bốn người áo đen cầm kiếm tới, thấy nàng từ trong kiệu ra ngoài, môi đỏ răng trắng, mỹ nhân lung linh, hơi tao nhã khom người, chỉ cảm thấy bóng đêm đều bị bức lui, ngẩn người.

Đôi mắt đẹp của nàng quét qua từng người, âm thanh nhạt mở miệng: “ Là ai phái các ngươi tới.”

Người áo đen liếc mắt nhìn nhau, cũng không để ý câu hỏi của nàng: “Lên.”

Vung kiếm liền đâm, lại thấy hai đạo sáng trắng vô cùng sáng thoáng qua, nhanh như sao băng, mang theo hung ác gào thét mà đến, “Xoẹt” một tiếng thẳng tắp xuyên thấu lưng hai người, hai người trừng mắt há miệng, chưa kịp nói một câu, bị ánh sáng kia đánh ra ngoài mấy trượng.

Sau lưng có hai người vội vàng xông lên hộ ở trước người Thượng Quan Mạn, áo xanh quần trắng, chính là tỷ muội Thiên Lưu, thấp giọng hỏi: “Ngài không sao chứ.”

Nàng gật đầu: “Ta không sao, chừa một nhân chứng sống.”

Người áo đen cũng không phải là đối thủ của hai tỷ muội, qua mấy hiệp, đã chiếm hạ phong, nàng không nghĩ tới hai nữ tử lại có thân thủ như vậy, sợ hãi than. Bỗng bật cười, người bên cạnh hắn, người nào có thể là kẻ đầu đường xó chợ, vừa thất thần, Thiên Lưu đã nắm một người ép hỏi: “Là ai, ai phái ngươi tới.”

Người áo đen kia cười ha ha, cắn răng một cái. Thiên Lưu nhanh tay lẹ mắt, hung hăng nắm cằm của hắn, “Rắc” một tiếng cằm dưới trật khớp, Thiên Lưu cười lạnh: “Muốn chết, không dễ dàng như vậy, nếu ngươi nói ra, chúng ta còn có thể tha ngươi một mạng.”

http://tieulun.hopto.org

Thiên Du cười nói: “Nhìn hắn cũng nói không dễ nói ra đâu, không bằng mang về.” Quay đầu nhìn về phía Thượng Quan Mạn, Thượng Quan Mạn gật đầu nói: “Cũng được.”

Người áo đen nghe vậy sợ hãi lắc đầu, Thiên Lưu quản hắn khỉ gió, nhấc áo người áo đen lên, lôi đi. Thật khiến Thượng Quan Mạn kinh ngạc, lại có khí lực lớn như vậy.

Đột nhiên có một mũi tên từ trong bóng tối bắn tới, nhắm giữa ngực người áo đen. Máu tươi tung tóe, người áo đen hét lên một tiếng liền không cử động nữa. Thiên Lưu tức giận ném thi thể trên mặt đất, muốn đuổi theo nhưng bị Thiên Du ngăn lại: “Bảo vệ phu nhân quan trọng hơn.” Thiên Lưu tức nói: “Để cho bọn chúng thoát được.” Thiên Du chỉ sợ Thượng Quan Mạn thấy thi thể bị giật mình, ở một bên nói “Xin phu nhân chờ chốc lát, Điện hạ sắp đến.” Vừa mới nói xong, liền nghe một tiếng cười vô cùng lanh lảnh: “Đã đến rồi.”

Trong màn đêm liền thấy một kiệu cùng vài người đến, bốn người khiêng kiệu, có ba người đi theo một bên. Cỗ kiệu kia tới trước mặt, mái đỏ thân xanh, chính là kiệu quan. Hai người Thiên Lưu vội quỳ một chân xuống: “Nô tỳ đáng chết.”

Màn kiệu bị vén lên từ bên trong, Hách Liên Du một tay vén rèm nhìn về phía Thượng Quan Mạn, bóng đêm ánh sáng mịt mờ, chỉ thấy nửa gương mặt của hắn cũng ẩn ở trong bóng đêm, dưới ánh trăng hình dạng rõ ràng, trong mắt mang theo nụ cười nhíu mày: “Còn ngốc ở đó làm cái gì?”

Lúc này Thượng Quan Mạn mới hồi hồn, đi về phía cỗ kiệu, hắn cũng vươn tay ra, trong bóng đêm lòng bàn tay trắng nõn thon dài, cực kỳ đẹp mắt. Nàng kinh ngạc đưa bàn tay qua, cổ tay hắn dùng sức, ôm lấy nàng vào trong kiệu.

Màn kiệu buông xuống, giấu thân ảnh hai người trong kiệu, nàng chỉ cảm thấy mệt mỏi, thuận thế dựa vào đầu vai hắn. Hắn cũng không nói chuyện, chỉ ôm chặt nàng, như có điều suy nghĩ.

Thanh âm của Thanh Thụy vang ở bên ngoài kiệu: “Đứng lên đi, các ngươi

cứu phu nhân, coi như đoái công chuộc tội, Điện hạ sẽ không phạt các ngươi.”

“Tạ Điện hạ.”

Gõ nhẹ cánh cửa, cách một hồi lâu mới có nô bộc nhô đầu ra, thấy là một thiếu niên áo trắng cực kỳ tuấn tú, không khỏi ngẩn ngơ;”Xin hỏi, ngài tìm ai?.”

Thượng Quan Mạn cười nói: “Xin thông bẩm thay, tại hạ có chuyện cầu kiến Thái Tử Điện hạ.”

Người hầu nam thấy nàng có phần đẹp mắt, không cho nàng xem sắc mặt, chỉ nói: “Kính xin công tử đi cửa chính.” Muốn đóng cửa, lại nghe tiếng cười trong cửa truyền tới, thanh âm sảng lãng, cũng cực kỳ quen thuộc. Người hầu nam vội hốt hoảng quỳ xuống: “Thái Tử Điện hạ.”

Thái tử không chút để ý đáp một tiếng, ngẩng đầu bắt gặp Thượng Quan Mạn đứng ở trước cửa, thấy nàng mặc áo nam trang, một hồi lâu mới nhận ra. Chợt mừng rỡ cười: “Thập nhị... Không... Ngươi đến tìm ta?”

Thượng Quan Mạn lại cười nói: “Ừ, có vài việc...” Không nhịn được quan sát hắn. Hắn thay đi thường phục đỏ thẫm, trên người mặc áo màu xanh, mắt phượng mặt ngọc, làm tăng thêm mấy phần phong lưu của nam tử bình thường.

Thái tử cười nói: “Vào rồi nói.” Sau lưng có người chần chừ mở miệng: “Điện hạ, các vị Đại nhân đều chờ đợi.” Thái tử không kiên nhẫn cau mày: “Ngày khác đi.” Quay mặt lại cười ngắm nàng: “Khó có dịp nàng đến tìm.”

Thượng Quan Mạn sợ hắn có việc trong người, mới mặc nam trang đến, nghe vậy vội nói: “Không, Tam ca nếu không phiền cứ mang theo ta cùng đi cũng không sao.”

Thái tử nhíu mày kiếm đẹp mắt lại: “Loại địa phương đó cũng không phải chỗ ngươi có thể đi.” Trong ánh mắt chỉ thấy Thượng Quan Mạn không vui mím môi, cánh môi mềm mại mím thành một đường, vẻ mặt kiều mỵ, làm

cho lòng người bỗng nhiên xao động, không chút nghĩ ngợi, cười lên ha ha: "Thôi thôi, dẫn ngươi đi là được." Ngược lại người phía sau chần chừ, một cái ánh mắt của hắn quét qua, khắp mọi nơi lập tức im miệng. Thái tử tới nắm đầu vai của nàng: "Đi thôi."

Trên đường đều là đón xe, đợi đến xe ngựa dừng lại, thái tử dìu nàng xuống, ngẩng đầu trông thấy bảng hiệu treo trên cao, Thượng Quan Mạn mới biết vì sao thái tử nói nơi này nàng không đến được. Những nữ tử trang điểm xinh đẹp từ bên trong lầu xông ra, ôm ấp yêu thương, rất là quyến rũ, có một người còn dựa vào trong ngực nàng. Nàng co người lui về phía sau một bước, nàng kia khanh khách cười không ngừng: "Ôi, còn xấu hổ." Thái tử vươn tay đỡ nàng ra, đạm nói: "Mời dẫn đường trước."

Nàng kia liền biết hắn không phải là tới tìm vui, vặn eo cười nói: "Công tử xin mời."

Đi theo nàng kia xuyên qua hành lang tiếng cười không dứt, nhạc đồi trụy vang dội trong tai, cũng không biết đi bao lâu đến cuối cùng mới thấy yên tĩnh chút. Nàng kia dẫn mấy người tới gian phòng liền nhanh lui không thấy bóng dáng. Trong phòng quả có người chờ bọn họ, đều là thường phục áo gấm. Thượng Quan Mạn đại khái đảo qua, đoán chắc là đại thần trong triều. Thấy thái tử đi vào, tất cả quỳ hành lễ: "Điện hạ."

Có người đóng cửa canh giữ ở bên ngoài, thái tử nói: "Đều dậy đi."

Che dấu tai mắt người tụ tại nơi này, nhất định là có chuyện quan trọng thương lượng. Nàng là người ngoài, không tiện tham dự, nên muốn né tránh. Thái tử bất ngờ nói: "Thập nhị muội, muội ở nơi này cũng được."

Nghe thái tử xưng nàng "thập nhị muội" đoán ra nàng chính là Lâm Quan, vội vàng muốn quỳ lạy. Thượng Quan Mạn nhàn nhạt quay mặt đi. Mọi người thấy nàng như vậy, cũng không hành lễ. Một người thấp giọng nhắc nhở: "Điện hạ, nàng rốt cuộc là thê tử Hách Liên Du, để cho nàng ở chỗ này, không tốt đâu."

Chỉ nghe hai chữ "Thê tử", thái tử bỗng nhiên giận tái mặt, quở nhẹ nói: "Nói nhăng gì đó, thập nhị muội là người mình." Nghe hắn nói như vậy, mọi người

không dây dưa nữa, lúc này mới bắt đầu nói chuyện chánh sự.

Mặc dù thái tử để cho nàng ở chỗ này, rốt cuộc vẫn bị xa lánh. Mọi người đàm luận trong đình, nàng ngồi tựa trước cửa sổ xa xa, nâng cằm lên lòng đầy tâm sự.

Nhưng ngữ điệu rời rạc vẫn thỉnh thoảng chui vào trong tai.

"Thủ hạ của thần tra ra được Nhu Phi và Hách Liên Du trước khi vào cung có chút liên lạc. Mặc dù không biết là quan hệ gì, nhưng hai người là chỗ quen biết trước."

Một người cười nói: "Nói không chừng hai người đã có qua lại trước rồi."

Ánh mắt thấy Thượng Quan Mạn liền hơi hơi chậm lại, thái tử không biến sắc ngắm nàng một cái, nói: "Nói tiếp đi."

"Bất kể hai người bọn họ có quan hệ ra sao, chỉ cần thừa dịp hai người gặp mặt bắt họ tại trận. Hai người tự mình gặp mặt không tuân theo cung quy, tội điếm ô đế phi cũng là tử tội. Bất kể xử như thế nào, Hách Liên Du tuyệt đối chạy không thoát."

"Quan trọng chính là làm sao để cho hai người liên lạc, để Hách Liên Du vào cung gặp Nhu Phi."

...

Mọi người thương lượng xong, trời cũng đã gần tối. Đẩy cửa sổ nhìn sang, đường chân trời đã trở thành một đường không bình thường, giống như ánh sáng còn dư bắt đầu từ nơi đó tóe vào, nhiễm đỏ phía chân trời.

Thái tử cười nói: "Bây giờ có thể nói rồi, tìm ta có chuyện gì?"

Nàng nâng cằm lên nhìn ra xa ngoài cửa sổ, tựa đã lâu, cổ tay có chút mơ hồ tê dại, cũng không lấy ra, liền nhất định bảo trì tư thế như vậy: "Tam ca cố ý để cho ta nghe mấy chuyện này, là muốn thử ta sao?"

Nụ cười trên mặt thái tử trì hoãn, hắn tựa vào bên cạnh bàn, tay vuốt vuốt một cái ly uống rượu, nghe vậy chỉ nhìn chằm chằm mép ly xuất thần. Ly sứ mỏng như giấy, như là sau một khắc liền có thể bóp nát. Một hồi lâu, hắn vứt ly rượu xuống trên bàn, nói: "Ta chưa từng nghĩ như vậy, thập nhị muội, muội ở trong lòng ta vẫn... Là người thân cận nhất của ta."

Thái độ thành khẩn mang theo một chút ưu thương, khiến cho nàng không nhịn được ngẩn người, ánh sáng dư chiếu vào bên trong phòng, soi rõ mặt hắn. Nàng xoay đầu lại cười nói: "Tam ca có thể nói như vậy, ta tự nhiên cao hứng, nhưng cho dù không phải là hoàng tẩu, Tam ca người sớm muộn gì cũng sẽ gặp được người càng thân cận hơn muội muội như ta."

"Không bao giờ." Thái tử hung hăng đấm bàn, chấn đến ly rượu bừa bãi lăn loạn, tâm tình hắn cực kỳ kích động, ngực phập phồng, làm như hết sức đè nén cái gì. Nhìn thấy ánh mắt giật mình của Thượng Quan Mạn, trên mặt hắn buồn bã, tâm tình mới dần dần hòa hoãn xuống.

Thượng Quan Mạn nhìn hắn, đột nhiên nhớ tới tình cảnh buổi sáng. Hách Liên Du từ sớm đã đi Hình bộ, nàng trang điểm muốn vào cung, liền nghe nói có người cầu kiến, tới cũng là Hồng Phi.

"Người mà Điện hạ muốn thuộc hạ tra... Là mẫu thân của Hách Liên Đại nhân."

Chỉ một câu này. Ánh mặt trời cực tốt vào sáng sớm, phất ở trên mặt ấm áp thư thái. Một khắc kia chỉ cảm thấy mùa đông đột nhiên tới, gió mạnh đánh tới, tứ chi trăm xương cũng thấm lạnh lẽo, lược gỗ trong tay "Phanh" rơi xuống đất.

Nàng không biết mình là tâm tình gì, có lẽ là sợ hãi hay là gì khác...

Nếu mẫu thân ôm thù hận, làm nhi tử như hắn, nhất định là theo hận ý của mẫu thân mà đến. Cộng thêm vết sẹo trên lưng hắn, có thể đoán ở nơi đó cũng trải qua không ít bi thảm. Ảnh hưởng từ mẫu thân, hắn nhất định cũng ôm hận ý, cho dù không phải hận, cũng là thù. Hôm đó ở trong buồng sưởi Càn Khôn cung, nàng nhìn thấy sát ý chợt lóe lên, thì ra cũng không phải là ảo giác. Biết mẫu thân mình bị vứt bỏ tổn thương như vậy, kiêu ngạo như

hắn, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho vương triều này.

Tứ ca Thất ca trước sau thất thế, duy nhất còn lại là thái tử cũng sớm thành con mồi của hắn.

Nàng... bây giờ nên làm cái gì cho phải đây.

Thái tử đột nhiên mở miệng: "Thập nhị muội thông minh như vậy, chắc không khó nhìn ra dã tâm của hắn?"

Nàng nhẹ nhàng than thở: "Ta làm sao không rõ ràng, vốn tưởng rằng một ngày nào đó chàng sẽ về Cổ Hạ quốc, là ta sai lầm rồi. Chàng mười mấy tuổi đã tới đây, thế lực gốc rễ cũng đã tích lũy sâu, chàng làm sao dễ dàng buông tha cho được, huống hồ chàng không phải là người cam tâm ở dưới người khác. Người như vậy, một ngày nào đó sẽ là mắt nhìn xuống chúng sanh, coi thường thiên hạ."

Coi như không có thù hận, cũng là con đường hắn tất nhiên phải đi.

Thái tử yên lặng chốc lát, cười: "Ta đột nhiên nảy lên một vấn đề ngu xuẩn. Nếu như có một ngày ta và Hách Liên Du đồng thời gặp phải nguy hiểm tánh mạng, vậy muội sẽ cứu ai?" Câu này của thái tử sao cảm giác quen tai thế này? Trước kia có từng nghe hay chưa, không ngờ...

http://tieulun.hopto.org

Chương 103: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (30)

Nếu như có một ngày ta và Hách Liên Du đồng thời gặp phải nguy hiểm tánh mạng, vậy ngươi sẽ cứu ai?

Nàng không khỏi mỉm cười: "Thật là một vấn đề không có ý tưởng mới."

Nàng không nói chuyện nữa.

Trở lại bên trong phủ đã là vào đêm, cửa phủ treo đèn đỏ trên cao, tùy tùng đứng hầu, từ bậc một đến bậc mười, trông thấy ba chữ rõ ràng trên tấm bảng: Hách Liên phủ.

Quản gia vội vã ra đón: "Điện hạ, ngài đi nơi nào vậy, Đại nhân tìm ngài cả ngày đấy." Nàng nhạt nói: "Đại nhân đâu?"

Quản gia nhắm mắt theo đuôi phía sau, cười nói: "Mới vừa chờ ở trước cửa, lúc này chắc đến trong thư phòng rồi." Nàng đáp một tiếng, từ từ xuyên qua hành lang. Hành lang đốt đèn tám góc, ánh sáng ấm ôn nhu rơi vào trên áo trắng như tuyết của nàng, tựa như hoa cúc yếu đuối trong bóng đêm. Thư phòng cũng đốt đèn, nhàn nhạt hắt vào từ dưới cửa. Nàng định đẩy cửa đi vào, lại nghe một thanh âm khẽ kêu: "Người nào?"

Nàng hơi sững sờ, lúc này mới thấy một nha hoàn búi tóc đứng cúi đầu ở dưới cửa sổ, bởi vì bị bóng tối che kín, mới rồi cũng không chú ý tới có người ở nơi này. Mượn ánh sáng liếc nhìn nàng, hai tròng mắt linh động, nhìn có chút quen mắt. Lúc này nha hoàn kia mới nhận ra nàng, vội vàng thi lễ: "Nô tỳ Bích Châu ra mắt Điện hạ!"

Nàng không khỏi cau mày, Bích Châu vội nói: "Nô tỳ là thị tỳ của Nhị phu nhân."

Nhị phu nhân... Nàng không khỏi cong môi lên, tay đẩy cửa thu hồi lại, nhạt nói: "Tiểu thư các ngươi ở bên trong sao?"

http://tieulun.hopto.org

Bích Châu hơi có chút đắc ý dương cằm: "Vâng... Điện hạ muốn nô tỳ thông bẩm không?"

Thông bẩm?

Nàng không tiếng động cười, từ lúc nào thì nàng muốn gặp hắn cũng cần người thông bẩm rồi, khẽ nhíu mày: "Uh, vậy làm phiền ngươi thông bẩm rồi." Bích Châu càng tin là thật. Ở trong quan niệm của nàng, thân là vợ người, tất nhiên người nào được sủng ái người đó là có thế. Hôm nay tiểu thư nhà mình ở lại thư phòng chính là được thế rồi, quả bày ra dáng vẻ. Chợt nghe có người quát lạnh: "Thật là to gan, bằng vào ngươi cũng xứng thông bẩm cho Điện hạ sao!"

Giọng nói nghiêm nghị lạnh lùng, Bích Châu cả kinh thân thể đột ngột run lên, nhìn sang. Chẳng biết lúc nào Thanh Thụy mặt lạnh lùng đến gần, cũng không nhìn nàng, chắp tay làm lễ ra mắt Thượng Quan Mạn: "Điện hạ."

Nàng nhẹ gật đầu, không nói thêm gì nữa, đẩy cửa vào.

Trước mắt chuyển sáng, đập vào mắt chỉ thấy Hách Liên Du cầm cuốn sách tựa tại trên ghế ở dưới đèn. Nửa người hắn đều bọc trong ánh sáng đèn, chiếu hình dáng gò má hắn rõ ràng. Hắn mặc thường phục màu lam, tóc đen khoác lên đầu vai, chiếu sáng bóng như trân châu đen.

Muốn đi tới, lại nghe tiếng sợ hãi bên cạnh: "Uyển Hi ra mắt Điện hạ." Cũng không phải gọi tỷ tỷ.

Quay đầu lại thấy Hà Uyển Hi hai tay giơ một chiếc đèn hoa sen quỳ ở trên đất, thân hình xinh xắn lảo đảo muốn ngã. Nàng ngớ ngẩn: "Ngươi quỳ gối nơi này làm gì?"

Hà Uyển Hi cẩn thận ngẩng mặt, nền gạch trơn nhẵn nguội lạnh, quỳ lên chốc lát thôi liền khó có thể chịu được. Sắc mặt nàng mơ hồ trắng bệch, cắn môi mặt cúi thấp: "Hà Uyển Hi sợ ánh đèn quá mờ, nên cầm đèn cho phu quân." Nói như vậy, nhưng nước mắt lại chuyển loạn trong hốc mắt, hai đầu gối không yên, ánh đèn run run rẩy rẩy ở trong tay nàng.

Nàng bất quá muốn Hách Liên Du chú ý, nên tự tiện vào thư phòng. Hắn ngẩng mặt, rõ ràng thấy trong con ngươi thâm thúy có nhàn nhạt ôn nhu, ánh mắt rơi vào trên mặt nàng, mạt ôn nhu kia trong nháy mắt sụp đổ, xa xôi giống như cách ngàn núi vạn sông. Rèm mắt rũ xuống hờ hững một tiếng: "Đi ra ngoài." Nàng không cam lòng, ôn nhu nói: "Phu quân cẩn thận tổn thương mắt, Uyển Hi cầm đèn cho phu quân." Liền đốt đèn hoa sen muốn dựa tới. Hách Liên Du bỗng nhiên quét mắt qua một cái, chỉ cảm thấy ánh mắt kia làm cho khắp cả người phát rét, tay chân đều không nghe sai sử, hai đầu gối nàng mềm nhũn, liền quỳ trên mặt đất. Nha hoàn của quan lại cầm đèn đều là quỳ xuống đất nâng đèn lên ngang vai. Quả nhiên bốn bề yên tĩnh. Lời đã nói ra, lại không thể lập tức đứng lên, đành phải theo kế, không nghĩ hắn xem thật nhập tâm, dường như quên tồn tại của nàng, vẫn không gọi nàng dậy.

Hai đầu gối Hà Uyển Hi run lên, chỉ kém khóc lên, cầu cứu nhìn Thượng Quan Mạn.

Nàng dò xét khắp mọi nơi một phen: "Uh, trong phòng quả hơi tối chút," chợt quay mặt lại tán thưởng cười nói với nàng: "Làm khó ngươi có lòng như vậy."

Hách Liên Du nghe vậy cuối cùng ngẩng mặt, thân thể đến gần ở trên ghế dựa, nhíu mày đùa giỡn ngắm nàng.

Nụ cười của Thượng Quan Mạn tinh khiết như thiếu niên: "Ngươi xem ra dường như mất hứng?"

Hà Uyển Hi khó khăn kéo khóe môi, cố cười nói: "Đây là việc Uyển Hi nên làm."

Thượng Quan Mạn quét mắt một vòng thân hình không yên của nàng, chỉ sợ một hồi nữa sẽ trụ không được. Đại gia tiểu thư nuôi ở khuê phòng, làm sao chịu nổi loại tội này, đạm nói: "Đại nhân đọc sách cũng mệt mỏi rồi, ngươi lui ra trước đi."

Hà Uyển Hi như được đại xá, thân thể cứng đờ để đèn hoa sen kia xuống, vẻ mặt đau khổ lã chã chực khóc: "Uyển Hi cáo lui."

Cửa phòng khép lại, chỉ nghe thanh âm kinh ngạc của Bích Châu vang ở ngoài cửa: “Tiểu thư, sao sắc mặt ngươi trắng như vậy?” cũng không biết Hà Uyển Hi nói cái gì, tiếng bước chân dần dần đã đi xa.

Bên trong phòng đột nhiên lắng xuống, trong đèn bọc bằng vải lụa thỉnh thoảng có tiếng “tách tách” vang dội, trên bàn bày bừa lộn xộn đều là sổ sách, cũng có bóng cuốn sách in vào trên tay hắn. Ánh mắt của hắn tựa như rơi vào trên sách, ngón tay thon dài chẳng có mục đích ma sát trang sách. Sách kia từ lúc nàng đi vào lại chưa từng lật chương nào.

Thượng Quan Mạn bưng đèn hoa sen kia đi qua bên cạnh, nhất thời ánh sáng lan tỏa mọi nơi, hắn hếch mày lên, cũng không nhìn nàng, chỉ nghe nàng ôn nhu nói: “Phu quân cẩn thận tổn thương mắt.”

Hắn hừ một tiếng, bỗng nhiên vươn tay tới bắt nàng, nàng vội lách thân né tránh, định thần đẩy tay hắn: “Cưới người ta tới lại bỏ mặc như vậy, chỉ sợ qua ít ngày nữa, phủ này sẽ oán khí ngất trời.”

Hách Liên Du không nói ném sách kia trên bàn. Nàng mặc nam trang đứng ở dưới đèn, càng lộ vẻ môi hồng răng trắng, quyến rũ phong lưu, quyến rũ xinh xắn, không khỏi cong môi mỉm cười: “Phải không, oán khí ta chưa thấy, ngược lại ngửi thấy vị chua, không biết nhà ai vẩy dấm.”

Nàng ngay lập tức căng mặt: “Là ai lá gan lớn như vậy, vẩy dấm trong phủ Hách Liên, cần kéo ra ngoài đánh 20 trượng.” Trong ánh mắt chỉ thấy hắn nghiêng người bắt nàng, cả kinh liên tiếp lui về phía sau. Nàng làm sao là đối thủ của hắn, một loáng liền bị hắn hung hăng ôm vào trong khuỷu tay, không thể động đậy, vội vàng cười cầu xin tha thứ: “Thiếp không dám nữa, tha cho thiếp.” Hắn cúi đầu cắn vành tai của nàng như sói, bỗng liếm liếm, khiến thân thể nàng rung động. Hắn vẫn không tha nàng, vừa cắn vừa hôn. Nàng cuối cùng chịu không nổi nhột, tránh né cười nước mắt cũng chảy xuống. Thình lình nghe hắn nói nhỏ: “Mạn nhi, kiếp này Hách Liên Du ta có nàng cũng đủ rồi.”

Hơi thở hắn lành lạnh phất đến trên tai, nhột nhột khó chịu, nàng lại chợt dừng ở nơi đó. Hắn vẫn ôm chặt lấy nàng, da thịt dán sát, nhưng rõ ràng nghe

được tiếng tim đập của nhau. Hồi lâu, nàng cúi đầu nhẹ giọng nói: “Lời này là chàng nói, thiếp đã ghi ở trong lòng rồi, nếu có ngày nào chàng nói lời phản lời, ta nhất định sẽ hận không thể giết chết chàng.”

Bởi vì nàng vẫn mặc trang phục nam tử, tóc đen đều dùng trâm ngọc khoác lên, lộ ra cái cổ trắng nõn, hắn buồn cười hôn lên, quả nhiên thấm hương mềm mịn. Thanh âm cũng buồn buồn: “Như thế rất tốt, ta cầu cũng không được.” Ngón tay thon dài đã cởi ra dây lưng trên eo nàng, nàng vội vàng bưng bít: “Đây là thư phòng...”

Hắn cười khẽ: “Thư phòng mới phải.”

Hách Liên Du càng bận, nàng cũng bận, rỗi rãnh mới đi Thù Ly cung, kiểm tra kỹ thức ăn trong nội cung. Thức ăn bưng đến trên bàn sẽ do nội thị thử trước mới đưa cho Cố Chiêu Viện dùng. Nàng muốn tự làm, nhưng tinh lực có hạn. May mắn La cô là lão nhân trong cung, xử sự cảnh tỉnh, nàng mới dám yên tâm giao cho bà.

Mấy ngày nay chung quy lại ngủ không yên ổn. Hách Liên Du toàn thân là máu xuất hiện ở trong mộng. Nàng đau đến không thở nổi, thế nhưng hắn lại cười, vẻ mặt như ngày thường, trầm tĩnh nhìn nàng chăm chú, hắn nói: “Nàng tình nguyện để người chết là ta.” Nàng lệ rơi đầy mặt, hô to: “Không phải vậy!”

Tỉnh mộng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng toàn thân. Hách Liên Du luôn luôn ngủ không sâu, mỗi lần đều bị nàng làm tỉnh giấc, ôm nàng vào trong ngực, trấn an nàng ngủ. Nàng ôm chặt hắn, làm như đang rất sợ. Ngày kế Hách Liên Du thức dậy, nàng đưa ra một đôi tay trắng bóc dây dưa trên cổ hắn, tóc đen tôn lên gương mặt, mắt sương mù đọng lại theo dõi hắn. Hắn cuối cùng lại nằm về, cam tâm tình nguyện bị nàng hấp dẫn. Canh giờ đến Hình bộ càng lúc càng trễ, Đỗ Minh thường thường dựa cửa phủ lắc đầu than: “Đêm Xuân ngắn ngủi,trời lên sớm. Từ đấy vua ra chậm buổi chầu[1] .”

Thượng Quan Mạn dần dần đã ốm đi.

Ý thu tối dần, cành lá trong viện đã đổi vàng, lá rụng đầy đất, khắp mọi nơi đều là màu vàng trong vắt. Hôm nay cũng không vào cung, chỉ ngồi ở trên

băng đá trong sân xuất thần. Chợt cảm thấy trên cổ tay lạnh đi, nàng theo bản năng rút tay về. Sau một khắc nét mặt già nua phóng đại xuất hiện ở trước mắt, lông mi trắng râu bạc trắng tóc trắng. Ánh mắt giấu ở trong lông mày, cơ hồ không tìm được, nàng trấn tĩnh cười nói: "Nguyên lai là tiên sinh."

Thanh Phong tiên nhân như đưa đám đặt mông trên đất: "Chợi không vui chơi không vui, đứa bé gái này một chút cũng không đáng yêu."

Nàng sững sờ nói: "Vậy như thế nào mới coi là đáng yêu?"

Thanh Phong tiên nhân cao hứng bừng bừng nói: "Dĩ nhiên là như vầy." Hai tay nắm quyền giả bộ làm Tây Thi ôm ngực, trừng mắt nhếch miệng la hét: "Oa, làm ta sợ muốn chết!" Ông một lão nhân năm mươi tuổi đầu, làm động tác đáng yêu như vậy, thấy lại cực kỳ khoa trương. Thượng Quan Mạn cố nén cười đến hai má cảm thấy đau đớn mờ mờ ảo ảo. Thanh Phong tiên nhân lại bỗng chốc đè lại cổ tay nàng, nàng ngớ ngẩn, hỏi: "Chẳng lẽ tiên sinh đặc biệt xem bệnh cho ta hay sao?"

Thanh Phong tiên nhân bực tức: "Đáng thương lão đầu tử ta ở phía xa ngoài ngàn dặm bị gọi về, đi cả đêm ngay cả miếng nước cũng không có..., tiểu tử hư kia còn lấy cá chết đến hù ta sợ. Ngươi không biết từ lần trước ta cho ngươi vong tình lộ, hắn treo ta trên cây ba ngày ba đêm, ô ô... Phía dưới còn có cá ghê tởm chui lên, thiếu chút nữa cắn hết lỗ mũi của ta..." Ông chảy nước mắt nước mũi, cuối cùng biến thành gào khóc. Một người đạp lá rụng bước lên thềm đá, không kiên nhẫn mở miệng: "Khóc đủ chưa?"

Thanh Phong tiên nhân chợt đánh một cái nấc vang dội, tiếng khóc đột nhiên ngừng lại, sờ sờ lỗ mũi cười hì hì nói: "Đủ rồi đủ rồi." Quay mặt sang hỏi nàng: "Ngươi đứa bé này tuổi còn trẻ, có gì mà phiền não suy nghĩ như thế, mọi chuyện phải nghĩ thoáng chút."

Nàng ngớ ngẩn, cười nói: "Ta nơi nào có cái gì nghĩ không ra."

Khóe mắt Thanh Phong tiên nhân còn treo móc nước mắt, cười hắc hắc, râu bạc cũng dính đến một nơi: "Đừng lừa gạt lão đầu tử ta,, có phải đứa bé này khi dễ ngươi hay không, làm cho ngươi giận mà không dám nói gì. Ngươi cứ việc yên tâm, ta làm chủ cho ngươi." Vẻ mặt Thượng Quan Mạn sáng lên,

mỉm cười.

Hách Liên Du nghe vậy không khỏi nhíu mày thật sâu.

~~~
~~~

Chương 104: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (31)

"Phương thuốc không cần ghi, đã là tâm bệnh thì phải có tâm dược chữa mới được, đứa bé này, muốn sống phải biết bỏ xuống." Hắn đứng dậy, phủi bụi đất trên mông, cười lấy lòng với Hách Liên Du: "Nghe nói trong phủ của ngươi lại có rượu ngon..." Một bộ dáng thèm thuồng.

Âm thanh Hách Liên Du nhàn nhạt phân phó: "Dẫn tiên sinh đi." Thanh Thụy ở phía sau nói: "Vâng"

Thanh Phong tiên nhân cười hì hì: "Không uổng công ta chạy về." Chép chép mồm, nghênh ngang đi theo Thanh Thụy.

Hắn ngồi xổm xuống trước mặt nàng, cho đến khi nàng nhìn hắn, ánh mắt sắc bén làm như dệt thành lưới, khiến cho nàng khó có thể chạy trốn: "Có tâm sự sao?"

Nàng bắt tay áo hắn đột nhiên gọi: "Tử Thanh..."

Không phải ngũ lang, mà là Tử Thanh. Hách Liên Du đáp nhẹ một tiếng, làm như khích lệ nàng nói tiếp.

Nàng như nghẹn ở cổ họng. Nếu như nàng mở miệng, hỏi xin hắn có thể bỏ qua cho thái tử hay không. Nhưng quan trường như chiến trường, không phải ngươi chết chính là ta mất mạng, thỉnh cầu bốc đồng như vậy nàng khó nói ra lời. Tránh ánh mắt của hắn, nghiêng thân đến gần trong ngực hắn, nói nhỏ: "Chỉ có chút buồn bực thôi."

Hách Liên Du ôm nàng cười nói: "Chờ mấy ngày nữa, chúng ta đi ra ngoài giải sầu." Con ngươi dần dần trầm xuống, ngưng ở nơi xa hư vô, chẳng qua là không nói.

Qua ít ngày nữa, cả nước có lễ lớn, trong cung sẽ cử hành tiệc đặc biệt, cũng

là thời khắc mấu chốt đả kích vương triều này.

“Đánh người nếu muốn thành đại sự, không thể giữ thái tử được.”

Nguyên lão tam triều. Lời lẽ thâm sâu nói ra câu này, lão nhân gia tai thính mắt sáng, hiển nhiên nhìn ra hắn có chút do dự. Hắn làm việc từ trước đến giờ quả quyết không chút lưu tình, mà nay lại vì “sầu lo quá nặng” của Thanh Phong tiên nhân mà chần chờ. Quan trường vài chục năm, tất cả bách quan đều sợ thủ đoạn lãnh khốc nhanh chóng của hắn, hôm nay rốt cuộc nếm đến cảm giác lo được lo mất vì một nữ nhân.

Hắn bắt chéo mười ngón tay để trên đùi, nhắm mắt dưỡng thần, khói trắng phun ra nuốt vào trong thư phòng, tràn qua mặt mày hình dáng thâm thúy, dù có đốt hương định thần, hắn vẫn còn cảm thấy trong thân thể luống cuống.

Thanh Thụy cầm áo khoác gấm khoác lên trên người hắn, mi tâm của hắn khẽ nhúc nhích, cũng không mở mắt. Thanh Thụy cuối cùng không nhịn được mở miệng: “Thuộc hạ cả gan góp lời, Điện hạ, coi như vì Vương Phi, ngài cũng nên ác tâm, dù sao phu nhân vẫn còn ở bên cạnh, Vương Phi lại đang trong nước sôi lửa bỏng.”

“Cho dù phu nhân sẽ oán, cũng không phải là bây giờ.”

Nữ nhân, giỏi nhất là nói nhiều.

Vậy mà nay, ngay cả Thanh Thụy trầm mặc ít nói cũng đột nhiên miệng mồm lanh lợi.

Hoàng tử các quốc gia tới chơi, từ trước đến giờ là chủ đề nói chuyện say sưa của các cung nhân. Mấy ngày gần đây, đã có sứ thần mấy nước nhỏ lục tục đến trạm dịch, nghe nói thái tử Tây Lãnh quốc cũng đã xuất phát, ngày mai liền đến.

Tây lãnh là nước nhỏ ở phương Tây, vốn cũng không đáng chú ý, chẳng qua là mấy năm gần đây đột nhiên tăng mạnh phát triển, quốc thái dân an, thường có dân chúng chạy tới Tây Lãnh. Tây Lãnh có thế mạnh thông thương buôn bán, rất nhiều thương gia giàu có đều tụ tập tại nơi đó, vì vậy tài lực phong

phú. Thiên triều và Cổ Hạ đánh một trận tổn thất không nhỏ, lần này mời thái tử Tây Lãnh tới hẳn là có thâm ý sâu sắc.

La cô cười cúi đầu vừa thêu vừa cười không ngừng: "Ở trong những hoàng tử kia, chỉ có thái tử Tây Lãnh này là tốt nhất, nghe nói là nhân tài hạng nhất phong lưu phóng khoáng."

Mấy người chen chúc trên giường gạch nói chút việc nhà. Gần đây Cố Chiêu Viện thường có vẻ mỏi mệt. Khí trời lạnh dần, trong điện sớm đốt Địa Long (một vị thuốc bắc), cùng khí ấm trên cửa sổ kết thành một vùng sương mù thật mỏng. Vẫn là như thế, nàng vẫn khoác áo dựa vào tận cùng bên trong, bên cạnh La cô đặt cái khay đan bằng tre, vừa nói chuyện không quên nhìn Diệu Dương một cái. Diệu Dương đang cầm chùy nhỏ gõ hột đào bành bạch, một thanh âm thanh thúy vang lên, thanh âm Diệu Dương kích động: "Ra rồi!" Dùng đầu ngón tay mảnh khảnh lấy ra hột đào trắng cứng, ngậm trong miệng, vừa nhai vừa nói: "Ta không muốn gả cho một nam nhân mình không yêu." Môi nàng mím lại, nhìn Thượng Quan Mạn, vầng sáng đầy mặt: "Lại nói ta đã có người trong lòng rồi."

Thượng Quan Mạn cũng cười nói: "Nghe nói ở Tây Lãnh nam tử có thể lấy nhau. Vị thái tử Tây Lãnh này nam nữ đều không tha, Đông cung thê thiếp thành đoàn, Diệu Nhi đừng nên dính vào thì tốt hơn."

La cô phì một tiếng ra ngoài: "Tiểu hài tử chưa cập kê như người, làm sao biết cái gì gọi là người trong lòng." Bỗng chặc chặc mấy tiếng: "Hai người đàn ông, còn ra cái gì." Diệu Dương hừ một tiếng, quệt mồm lờ đi bà, cười hì hì dựa tới: "Tỷ tỷ hôm nay dẫn muội xuất cung đi."

Nàng vẫn cúi đầu uống trà, hơi nóng trong trà lượn lờ hiện lên, hun đến trên má ửng màu đỏ nhạt, nàng cười không nói. Diệu Dương lôi tay áo của nàng năn nỉ: "Tỷ tỷ tốt, dẫn muội đi ra ngoài đi, muội sắp buồn chết rồi, tốt nhất để cho muội ở trong phủ người một lúc."

La cô bật cười: "Mới vừa rồi giống như người lớn, lúc này lại không hiểu chuyện, người đó, không phải là muốn quấy rầy hai vợ chồng người ta chứ."

Cố Chiêu Viện mới miễn cưỡng đưa mắt lên nhìn, ánh mắt ấm áp: "Nghe nói

Nguyệt Dương đã có thai hai tháng, Chiêu Dương hình như cũng có tin. Các con mặc dù phu thê tình thâm, thế nhưng hai người rốt cuộc vẫn im hơi vắng lạnh." La cô cũng nói: "Huống hồ còn có một tiểu thiếp mắt nhìn chằm chằm vào, nam nhân ngoài miệng nói thật dễ nghe, làm lại là một chuyện khác, có đứa bé vẫn an tâm hơn."

Nghĩ là nước trà quá nóng, nóng đến trên má đỏ một mảnh, nàng đã bỏ qua không đề cập tới, Chiêu Dương... Trong lòng nàng rất ngạc nhiên: "Nàng lại cũng có tin tức sao?"

La cô nói: "Đúng vậy, phía đông tự mình nấu canh tặng qua, làm như sợ cho thiên hạ không biết, kể ra cũng lạ, Phạm Phò mã dường như cũng không cao hứng bao nhiêu."

Trong đầu nàng bỗng nhiên thoáng qua vẻ mặt gần như hỏng mất của Phạm Như Thanh hôm đó, mặc dù đoán không ra cớ gì? Trong lòng cảm thấy kỳ quái, Diệu Dương tập trung tinh thần chờ đợi hy vọng được xuất cung, thế nhưng Thượng Quan Mạn một chút ý niệm cũng không nhắc tới, liền bị chuyện kia làm cho quên mất.

Mật đạo mấy ngày nữa liền có thể làm xong, những ngày sau này tiến độ thật nhanh, hai tháng liền trôi qua như vậy rồi. Hồng Phi một thân giáp mềm, anh khí lẫm lẫm, tự tại trở lại từ chiến trường, toàn thân hắn tản mát ra một cỗ uy thế. Thượng Quan Mạn bất ngờ nói: "Ngươi cảm thấy cung nữ Thù Nhi bên cạnh ta như thế nào?" Hồng Phi sửng sốt một chút, chỉ mơ hồ nhớ lại một bóng dáng yểu điệu, mặt mày đều là mơ hồ, mắt thấy Thượng Quan Mạn cười như không cười nhìn hắn, một cái chớp mắt hiểu ra, thoáng chốc trên mặt hiện lên ửng đỏ, nhẹ nói: "Điện hạ, hiện tại thuộc hạ chưa muốn tính đến hôn sự."

Nàng bị bộ dạng quẫn bách của hắn chọc cười nói: "Ta không hỏi, ngươi lại khẩn trương như vậy."

Hồng Phi lúng túng cúi đầu, một hồi lâu mới nói: "Thuộc hạ phái người đến phủ thái tử, cũng không có động tĩnh gì lớn."

Hai người trước sau đi trên bậc thềm cung, gió thổi vạt áo bay nhanh. Nàng

phất tóc rơi trước mặt, đạm nói: "Nếu muốn hạ thủ, cần phải tìm thời cơ tốt, mà mấy ngày nữa sẽ cử hành quốc yến. Nếu muốn táy máy tay chân thì khi đó là cơ hội thích hợp nhất. Ngươi để ý theo dõi cho ta, chúng ta cần sớm ngăn chặn kế hoạch tiêu diệt của Tam ca ngay khi nó còn ở trong nôi, nếu kế hoạch này bị... Phò mã phát hiện, ta không dám bảo đảm chàng sẽ nhìn mặt mũi của ta mà bỏ qua cho hắn."

Hồng Phi nhẹ nói: "Vâng" dừng một chút, hắn lại nói: "Thuộc hạ cả gan, cho dù Điện hạ cản trở được lần này, nhưng có thể ngăn được cả đời sao. Hai người tranh giành cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi." Hắn còn muốn nói tiếp, lại thấy Thượng Quan Mạn đã đi ở đằng trước, cành cây màu xanh dây dưa áo choàng gấm khoác trên đầu vai mảnh khảnh. Hắn cuối cùng không đành lòng nói thêm gì nữa.

Bất chợt chạm mặt một đôi chủ tớ đi tới, áo lông gấm tung bay như bướm, lộ ra bầy bươm bướm đỏ tươi như lửa. Nàng ta một tay đỡ ma ma, một tay chống eo, cằm xinh đẹp giơ lên cao cao, khinh miệt liếc nhìn nàng.

Thượng Quan Mạn vốn cũng không có gì để nói với Chiêu Dương, thi lễ xong liền tránh ra, nhưng ở nháy mắt gặp thoáng qua, nàng ta lại mở miệng cười nói: "Không muốn biết cha đứa nhỏ này là ai sao?"

Thanh âm kia nhẹ tựa như gió nam ấm áp, rơi vào trong tai lại như sấm sét.

Thượng Quan Mạn chợt quay mắt, chỉ kịp thấy nụ cười khoe khoang mà nhìn có chút hả hê trên mặt nàng. Chiêu Dương nâng mặt trắng nõn, cố ý cất cao thanh âm: "Mới đi một lát thôi, cũng mệt muốn chết hài tử của ta, nghỉ một lát đi." Ma ma kia gật đầu.

Trúc Phượng Hoàng xanh biếc thành rừng trong sân, phủ xuống từng mảng bóng rừng lớn. Thượng Quan Mạn mặc y phục trắng ngồi dưới bóng rừng, gió xuyên qua rừng trúc, lá trúc tuôn rơi vang dội. Phát hiện có người đến, nàng quay đầu lại, lại thấy Hách Liên Du mặc áo trắng đứng ở trong rừng trúc, tóc đen như mực, áo trắng hơn tuyết.

Ít khi hắn mặc áo trắng. Lúc này khiến nàng cảm thấy có chút xa lạ, nhưng vẫn không tự chủ đứng dậy. Lá trúc xanh thuận thế trượt xuống từ áo trắng,

rơi vào mép váy, bên môi nàng không tự chủ mỉm cười.

Hắn chậm rãi đi tới, tùy ý giữ ngón tay trắng nõn của nàng ở trong lòng bàn tay, khẽ cau mày: "Sao lạnh như vậy?" Lúc này mới thấy nàng chỉ mặc một cái áo ngoài thật mỏng, không búi tóc, tóc thẳng tắp rủ xuống trên vai. Sắc mặt vốn đã trắng hơn người thường, nay có rừng trúc xanh ánh lên, trên má tựa như dính vào xanh biếc nhàn nhạt, chỉ cảm thấy da thịt kia vô cùng mịn màng, gần như trong suốt. Lòng bàn tay của hắn dày rộng ấm áp, an toàn làm cho người ta không nỡ rời đi. Nàng khẽ kéo tay ra, cũng vẫn không nhúc nhích. Hắn tựa như cũng không để ý, quay đầu lại nói: "Lấy áo khoác của ta ra." Rất nhanh liền có thủ hạ đem một cái áo khoác vàng đỏ vân gấm tới. Một tay hắn nhận lấy, giũ ra, phủ thêm cho nàng. Áo choàng rộng lớn, rủ xuống trên đất. Hắn tự nhiên cúi đầu cột dây cho nàng, ngón tay thon dài dừng trước cổ nàng, thỉnh thoảng đụng chạm tê tê dại dại, cảm thấy lạnh như ngọc. Hơi thở của hắn quanh quẩn bên mặt, chẳng biết tại sao lại cảm thấy nóng, nàng nói nhỏ: "Thiếp thấy buồn bực, chúng ta ra ngoài chơi đi."

Hắn ngẩn ra, chợt cười: "Nàng muốn đi nơi nào?"

Nàng nhẹ nhàng ôm khuỷu tay của hắn: "Thiếp muốn đến chỗ A Muội lần nữa."

"Cũng được, qua một thời gian nữa chúng ta đi."

Nàng nghe vậy hai cánh tay lập tức khoác lên cánh tay của hắn, cười nhẹ nhàng nói: "Ngày mai đi, thiếp sẽ đi nói với phụ hoàng."

Thần sắc hắn ngưng đọng, thần thái của nàng lại bay lên. Da thịt nàng mềm mại, mang theo mùi hương ngọt ấm thoang thoảng. Nụ cười sáng rỡ như vậy, ngày gần đây đã không thường gặp. Chuyện hôm đó hắn không muốn so đo, cũng không có nghĩa hắn không để ý, đổi nam trang cùng đi Ngọc Quỳnh lâu, thanh lâu lớn nhất nhì trong Đô thành, hôm nay lại triển lộ cười như vậy.

Hắn nhẹ ôm đầu vai nàng, không chút để ý mở miệng: "Qua ít ngày nữa thôi."

Nụ cười của nàng dần dần tắt, nghiêng đầu chỉ nhìn bên cạnh. Trận phân

tranh này, nàng thật không cách nào cứu vãn. Hắn cùng với thái tử, vô luận là người nào cũng khó khăn dứt bỏ. Nàng luôn luôn tự nhận mình thông minh, chuyện chưa xảy ra, nàng liền có thể thấy kết cục. Nhưng nàng tình nguyện ngu dại tùy hứng, cố cười nói: "Thiếp gả tới đây, nhưng chưa từng gặp cha mẹ chàng lần nào, chàng xem khi nào mang thiếp đi thăm bọn họ?"

Hắn trên quan trường vài chục năm, đã sớm nghe ra trong lời nói của nàng có ý gì, vẫn không giận cười nói: "Thời gian này, sợ là nàng không gặp được." Ôm đầu vai của nàng nói: "Bên ngoài lạnh lẽo, chúng ta vào trong nhà đi." Nàng biết nếu hôm nay bỏ qua như vậy, về sau sẽ không còn cơ hội, nắm tay áo hắn nói nhỏ: "Trở về không được sao, nơi đó mới là trời đất của chàng, đến lúc đó vô luận như thế nào, thiếp đều theo chàng."

Bọn họ vẫn cẩn thận tránh đề tài này, nàng rốt cuộc máu chảy đầm đìa vạch trần, sắc mặt Hách Liên Du cuối cùng trầm xuống.

http://tieulun.hopto.org

Chương 105: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (32)

Không khí trong rừng trúc trong trẻo lạnh lùng, vẻ mặt hắn cũng nhuộm màu sắc trang nhã: "Mạn nhi, nàng đừng tùy hứng như vậy."

Nàng nói nhỏ: "Thiếp không thể tùy hứng một lần sao?"

Hách Liên Du bình tĩnh nhìn nàng, trong con ngươi của nàng nổi sương mù, làm như hồ yên tĩnh trong bóng đêm, lộ ra vài tia ưu thương. Vẻ mặt khổ sở như vậy, khiến hắn không nhịn được muốn ôm vào trong ngực. Nhưng hắn biết, xinh đẹp đó cũng là vũ khí sắc bén của nàng, không cẩn thận sẽ ghim vào trong lòng thật sâu. Tia lý trí trong chỗ sâu không đồng ý hắn lại như thế, mẫu thân đang bị hành hạ khổ sở ở Cổ Hạ cũng không đồng ý hắn lại như thế. Hắn mười hai tuổi đi tới nơi này, muốn lợi dụng quan hệ tinh vi lợi hại, mục đích là để cho Hoàng đế hoàn toàn tín nhiệm, thận trọng, đạp đường máu đi tới hiện tại. Mẹ của hắn chịu hết vũ nhục tham sống sợ chết. Hoàng đế lại con cháu đầy đàn hưởng hết vui vẻ trên đời. Hắn hờ hững quay đầu đi chỗ khác, ánh màu lam trong mắt đột nhiên trở nên âm u, thâm thúy tựa như đáy vực, mơ hồ lộ ra lạnh lẽo. Nàng cho là hắn nổi giận, gần như cầu xin nhìn chăm chú vào hắn, nàng ăn nói hết sức khép nép: "Sai lầm người đời trước phạm vào, đời sau phải trả lại, oan oan tương báo khi nào dừng, chàng muốn giang sơn này máu chảy thành sông sao?"

Hắn híp híp mắt: "Nàng đều đã biết."

Sắc mặt nàng hơi đổi, cuối cùng rũ mắt xuống: "Vâng" vẫn còn chưa từ bỏ ý định cầm bàn tay dày rộng của hắn, thấp nói: "Thiếp trở về cùng chàng, chàng muốn làm gì thiếp đều theo chàng, kể cả nếu chàng muốn được Cổ Hạ."

Hắn cứ nhìn nàng hồi lâu, lá xanh trong rừng trúc vẫn như ngày xuân, nhuộm xanh biếc ở trên người nàng. Nàng mặc áo tơ trắng đứng ở đó, làm như sinh mạng bóp một cái liền bể, thật yếu đuối. Có lá trúc theo gió bay xuống trên tóc nàng, cực kỳ chướng mắt. Hắn không nhịn được giơ tay lên phất nhẹ cho nàng, bàn tay vừa đến giữa không trung, cuối cùng xoay người nói: "Cổ Hạ

sớm muộn gì cũng sẽ là vật trong túi ta, cũng không phải hiện tại."

"Ngũ lang" nàng nghẹn ngào gọi hắn, nước mắt cuồn cuộn rơi sau lưng hắn: "Chàng muốn giết huynh trưởng thiếp, giành giang sơn thiếp, ngăn cách giữa mối hận mất nước. Như vậy chúng ta thì sao, chàng có nghĩ đến không?"

Thân thể hắn hơi chậm lại, tình cảm của hắn bất quá một chỉ là hạt bụi trên cõi trần, cho dù nàng là một miếng thịt trong lòng, cũng sớm nên đào đi. Mặc dù sẽ đau, đau đến tê tâm liệt phế, nhưng hắn phải ác tâm với mình, từng nhiều lần do dự không thôi, hôm nay cuối cùng đã đến thời điểm lựa chọn.

"Nàng mệt rồi, trở về nghỉ ngơi thôi."

Cuối cùng cũng không quay đầu lại sải bước đi.

Bóng lưng của hắn quyết tuyệt không mang theo một tia lưu luyến, nàng biết, hắn cuối cùng sẽ không trở về.

Vào cửa vương hầu sâu tựa bể, Tiêu lang đành hóa khách qua đường.[1]

Từng giọt lệ lớn không thể ức chế lăn xuống từ khóe mắt, nàng hung hăng níu lấy bộ ngực mình, khép mắt, mặc cho nước mắt rơi xuống trên mặt.

Liên tiếp mấy ngày, Hách Liên Du đều nghỉ ở Hình bộ, quản gia mới đầu suy đoán là bởi vì chính vụ bận rộn, sau mới nhìn ra không đúng. Hôm đó Thanh Thụy đột nhiên trở lại thu thập quần áo đồ dùng, tuy là giấu người trong phủ, nhưng quản gia vẫn cảm giác được. Theo tình hình này, chỉ sợ là phải thường trú ở bên ngoài. Thượng Quan Mạn ở nhà chính cũng là một bộ dạng lãnh đạm, trong lòng hắn bất ổn, thủy chung không rơi đến trên đất.

Nhà chính trống trải rộng rãi, nhìn đến trong lòng rét run. Thượng Quan Mạn khoác áo lười nằm ở trên ghế mỹ nhân, quay đầu gọi người: "Thù Nhi."

Bất quá một hồi sau, Thù Nhi mở cửa cúi người đứng cạnh: "Điện hạ."

Nàng cười nói: "Ta có chút buồn bực, ngươi nói chuyện với ta đi."

Thù Nhi có chút co quắp, nói nhỏ: “Nếu không, nô tỳ đi đem bàn cờ đến cho người.”

Trong nháy mắt nàng có chút miễn cưỡng: “Thôi, ngươi lui ra đi.”

Thù Nhi cúi đầu muốn lui, Thượng Quan Mạn đột nhiên lại nghĩ tới, nói: “Chậm đã.” Cũng làm cho Thù Nhi cả kinh: “Điện hạ còn có gì phân phó.”

Thượng Quan Mạn đưa mắt lên nhìn, một đôi mắt bình tĩnh nhìn nàng, trắng đen rõ ràng cảm giác sắc bén. Thù Nhi không nhịn được rụt vai một cái, nói nhỏ: “Điện hạ.”

Thượng Quan Mạn quay mặt đi cười: “Không trách được trước kia hỏi ý ngươi, ngươi không nguyện gả, ngươi đối với chàng...” Lời còn chưa dứt, Thù Nhi liền quỳ xuống: “Điện hạ, nô tỳ một lòng trung thành đối với Điện hạ, cuộc đời này không rời Điện hạ, Điện hạ đừng gả nô tỳ ra ngoài.”

Nàng lớn tiếng: “Theo năng lực bây giờ của ta, để cho ngươi gả làm chánh thất của quan viên vẫn có thể, ngươi thật không gả sao?”

Thù Nhi nằm ở trên đất nức nở nói: “Nô tỳ nguyện ở bên cạnh Điện hạ cả đời.”

Nàng thở dài, nhẹ nhàng sửa lại váy lộ ra dưới áo khoác gấm: “Nếu ngươi có lòng với chàng, ta nói chàng lập ngươi làm tiểu thiếp cũng không phải không thể.”

Thù Nhi bỗng chốc ngẩng mặt, ánh mắt sợ hãi, mặt trắng như tờ giấy: “Nô tài không dám.”

“Không dám?” Nàng khép mắt: “Dấu môi son trên áo chẳng lẽ là người bên cạnh gây nên sao?”

Thù Nhi nháy mắt ngẩng ra, môi rung động nói không ra lời.

Thanh âm nàng thấp tựa như nỉ non: “Vật sát người của chúng ta đều do ngươi quản lý, theo loại đồ vật này tất nhiên dễ dàng, in lại rồi lại sợ, hốt

hoảng lau đi. Phấn kia là loại chất lượng kém, đã để lại dấu, liền in lại vết mờ trên cổ áo. Nếu muốn tìm vật chứng, chỉ cần lấy hộp phấn của ngươi ra...” Nàng chậm rãi mở mắt ra: “Không phải sao?”

Thân thể Thù Nhi run rẩy, chợt nằm ở trên đất dập đầu bịch bịch: “Điện hạ, nô tỳ sẽ giữ bổn phận, cũng không dám có ý nghĩ trèo cao, cầu xin Điện hạ đừng đuổi nô tỳ đi. Điện hạ...” Nàng than thở khóc lóc: “Nô tỳ không cha không mẹ, nếu bị đuổi đi, liền không có đường sống, nô tỳ hầu hạ người cũng đã lâu rồi, van xin người Điện hạ...”

Nàng dập đầu kịch liệt, đệm lông dưới trán dần dần lõm ra một khối. Thượng Quan Mạn nhìn, trong lòng dâng lên tia hoảng hốt, không biết lầm bầm lầu bầu hay là nói với nàng: “Bây giờ mặc dù đã gây thành bộ dáng này, nhưng cam kết của chàng, ta vẫn tin.” Nàng đột nhiên cũng có chút mệt mỏi, nhàn nhạt nói “Đứng lên đi, chuẩn bị một bộ nam trang cho ta, ta muốn ra phủ.”

Thù Nhi vui mừng ngẩng đầu: “Điện hạ không phạt nô tỳ sao?”

Nàng chán đến chết, giờ là lúc nào rồi, nàng vẫn dùng người thì không nên nghi ngờ người, đặc biệt là Thù Nhi, liền bỏ quên sự cổ quái của nàng. Bỗng dưng nhớ tới hôm đó nàng đang đốt thứ gì, chẳng lẽ là tờ hoa tiên nàng bảo nàng chuyển đi... Giờ truy cứu hay không, đều không quan trọng.

Thù Nhi vẫn còn thận trọng dò xét sắc mặt nàng, nàng nghiêm mặt: “Còn không đi?” Thù Nhi vội đáp: “Vâng!”

Theo tâm tình của nàng, đến trong cung sẽ bị nhìn ra, lại muốn tìm căn nguyên sâu xa, nói ra chỉ khiến Cố Chiêu Viện lo lắng, liền đến chỗ Phản Ảnh.

Thấy nàng, Tiểu Tam Tiểu Ngũ có phần vui vẻ, vây ở bên cạnh líu ríu nói chuyện không ngừng. Chu bá thấy nàng buồn bực không vui, đoán nàng có tâm sự, liền mang hai đứa bé đi, chỉ giữ lại Phản Ảnh ở nơi đó.

“Điện hạ hình như không vui.”

Gần đây Phản Ảnh si mê nghiên cứu thuốc, tập trung tinh thần vào trong sách

thuốc. Hắn ngồi ở trong đống sách như núi cũng không ngẩng đầu lên, chỉ hỏi như vậy. Hỏi như vậy có phần vô lễ, mà hắn lại cực kỳ tự nhiên, giống như bạn bè quen thuộc. Thượng Quan Mạn ngay trước hắn cũng rất là tự tại, chỉ miễn cưỡng tựa vào trên ghế, "uh" nhỏ một tiếng.

Phản Ảnh đột nhiên từ trong đống sách đứng dậy, áo khoác bằng bông rộng thùng thình thẳng tắp rớt xuống, hiện rõ hình dáng gầy dò của hắn. Ánh mắt của hắn băn khoăn, như đang tìm đồ gì, ngón tay thon dài lướt qua gáy sách thẳng đứng, "ồ" một tiếng, trong con ngươi có thần thái tung bay, ngón trỏ thon dài vẽ ra, mở ra.

Thượng Quan Mạn không nhịn được nói: "Cứ tiếp tục như vậy, sợ là ngươi phải đổi thành mọt sách rồi."

Phản Ảnh ném một mị nhãn tới đây, trông thật phong tình vạn chủng: "Điện hạ quá lời."

Nàng không khỏi mỉm cười, đúng giờ Chu thị (vợ Chu bá) tới đây hỏi thăm bữa ăn trong phủ, nàng bỗng dưng nhớ tới thức ăn vắng ngắt trong phủ Hách Liên, đa dạng phong phú, nhưng chỉ một mình nàng. Ban đêm ngủ lại một mình, mỗi lần thức tỉnh trong ác mộng, trên giường to như vậy chỉ nghe tiếng hít thở của chính mình, trên gối còn có hơi thở của hắn, trong lòng liền sợ hãi đau đớn.

Thấy nàng thật lâu không nói, Phản Ảnh cười quyết định thay nàng: "Điện hạ ở chỗ này, Chu tẩu ngài đi chuẩn bị đi."

Chu thị cười liên tiếp đáp ứng đi, cử động vượt qua vừa rồi, Thượng Quan Mạn mới nhàn nhạt nhìn hắn. Phản Ảnh thong dong tự nhiên, cười nói: Tiểu Tam Tiểu Ngũ rất nhớ người, Điện hạ đã lâu không tới, sao không an ủi nỗi khổ tương tư của bọn họ." Hắn dừng một chút, khóe môi mở ra một đạo đường vòng cung ở trên mặt tuấn mỹ, cười khe khẽ: "Cả ta nữa."

Nụ cười thản nhiên, nháy mắt khuynh thành.

Nàng nhẹ nhàng quay đầu.

Người này... Thỉnh thoảng cũng có lúc không nghiêm chỉnh.

Ngày gần đây nàng vẫn ngủ không ngon, đến canh ba mới có chút buồn ngủ. Thời điểm nửa mê nửa tỉnh, chỉ cảm thấy có người dựa lên, chạm vào quần áo lụa thật mỏng, mang theo âm áp. Nàng không nhịn được giật giật, lại có người kêu nhỏ bên tai nàng: "Điện hạ."

Thanh âm êm dịu dễ nghe, làm như gió xuân quất vào mặt, nàng cho là nằm mộng, lại cảm giác có lòng ngón tay hơi lạnh sờ trên má, từng tấc xẹt qua da thịt, chạm vào môi, người nọ cười nhẹ: "Nếu Điện hạ không nói gì, ta liền không nhịn được hôn lên."

Nàng mờ mịt, hơi thanh tỉnh chút, chậm rãi mở mắt, lại thấy gương mặt tuấn tú phóng đại trong tầm mắt, mặt mày mỉm cười, mang theo chút quyến rũ. Trong phòng ban đêm hơi tối, đôi mắt đen bóng của hắn như bảo thạch ẩn hiện, một hồi lâu mới nhận ra là Phản Ảnh, nụ cười của hắn mị hoặc, hơi thở như lan: "Phản Ảnh tới hầu hạ Điện hạ."

Mới thấy hắn chỉ mặc một tầng quần áo trong thật mỏng, ngực mở phân nửa, lộ ra cảnh ngực gầy gò, tóc đen mềm mại khoác lên đầu vai, càng lộ ra cằm nhọn của hắn, đôi mắt hẹp dài lông mi dài rung động, trong mắt dần dần hiện lên sương mù... Trong đầu Thượng Quan Mạn thoáng trống rỗng, sau một khắc mới giựt mình đến hoa dung thất sắc, cong môi nói tiếng: "Ngươi ~~" cũng không biết là cả kinh hay là tức giận, trở tay liền cầm gối sứ lên đập tới tấp. Phản Ảnh cũng không nghĩ nàng có thể có phản ứng lớn như vậy, bị gối sứ mạnh mạnh mẽ mẽ đập vừa vặn, "Bụp" một tiếng rơi xuống giường.

Tiếng ồn phát ra quá lớn, ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân lộn xộn, tiếp theo một thanh âm vang lên ở ngoài cửa: "Điện hạ!"

Là thanh âm Hồng Phi, chắc là nửa đêm trở về phủ, sợ quấy rầy nên không thăm hỏi. Bên trong phòng không đốt đèn, dưới giường cũng không thấy rõ tình cảnh ra sao. Thượng Quan Mạn ngồi ở trên giường mắt hạnh trợn tròn, gắt gao nhìn chằm chằm Phản Ảnh đen thùi lùi trên đất, chỉ sợ cũng kinh hồ đồ, lại không đáp một tiếng.

Hồng Phi nghe trong phòng hồi lâu không âm thanh, nhẹ nói: "Mạo phạm."

Dùng sức phá cửa mà vào, giơ đèn đi vào, bên trong phòng nhất thời sáng lên. Lúc này mới thấy Phản Ảnh ôm gối sứ chân tay ngửa ra ngã nằm trên mặt đất, cảnh xuân lộ hết, hoàn toàn không có hình tượng.

Nàng cuối cùng không nhịn được bật cười.

Hồng Phi thấy tình hình bên trong phòng giận không thể hết nắm áo xách hắn từ trên đất lên, gương mặt tức giận tím đỏ: "Ngươi lại dám bất kính đối với Điện hạ!"

Hắn nhẹ nhàng liếc Thượng Quan Mạn một cái, nói "Cười không phải tốt hơn sao."

~~~
~~~

Chương 106: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (33)

Đèn chiếu sáng vào trên mặt sạch sẽ của hắn, mắt hẹp dài liếc qua nàng, nụ cười kia cũng tinh khiết.

Hồng Phi không khỏi giật mình ở nơi nào.

Lúc này Phản Ảnh mới miễn cưỡng mở miệng: "Ngươi còn muốn túm tới khi nào." lúc này Hồng Phi mới vội buông lỏng tay, chỉ thấy hắn vừa cúi đầu sửa quần áo, vừa trêu chọc ngáp: "Buồn ngủ quá đi." Hắn liếc mắt nhìn nàng, cười nói: "Ngủ ngon." Cũng không chờ nàng đáp, ngáp liên tiếp đi ra cửa, mọi người ở lại đều ngẩn người tại đó.

Thượng Quan Mạn không nhịn được cười lên: "Ta cũng buồn ngủ rồi, các ngươi đều đi nghỉ ngơi thôi."

Lúc này Hồng Phi mới thấy tóc đen của nàng rủ xuống vai, chỉ mặc quần áo tơ mỏng đắp chăn mà nằm, ánh sáng đen tối, lại vẫn có thể thấy da thịt trắng muốt lộ ra dưới áo, khí nóng vọt một cái lên mặt, hốt hoảng nói: "Thuộc hạ cáo lui." Cơ hồ chạy trối chết thoát ra cửa. Vẫn là Chu thị đi theo đến biết săn sóc, đi sau đóng cửa.

Thượng Quan Mạn ném mình tới trên giường, thân thể rơi vào trong nệm gấm mềm dày, nhắm mắt ngủ. Nhờ phúc của bọn họ, trong lòng tựa hồ thoải mái chút.

Nửa đêm, Hình bộ còn sáng đèn, bên trong phòng sáng như ban ngày, chiếu công văn như núi trên bàn,. Người trong phủ tới nói rất nhiều lời, do Thanh Thụy chuyển đạt. Hách Liên Du vốn nghiêm túc xem công văn, nghe vậy đốt ngón tay cứng lại, một hồi lâu mới nói một tiếng thật nhỏ: "Không trở về sao?"

Thanh Thụy nói: "Dạ, nói là đổi nam trang ra phủ, cũng không để cho hai người Thiên Lưu đi theo, thuộc hạ có cần phái người..."

“Không cần.” Hắn nhàn nhạt mở miệng: “Tùy nàng thôi.”

Thanh Thụy còn muốn nói nữa, lại thấy hắn lạnh mặt, giống như quanh thân bị vây một đoàn khí lạnh, không thể làm gì khác hơn là thối lui. Đỗ Minh nhỏ giọng cười “Ngươi yên tâm đi, kể từ lão Đại cảnh cáo Hà gia, bọn họ tự nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ. Phu nhân không có việc gì đâu.”

Thanh Thụy thở dài một tiếng: “Thật là nghiệt duyên.”

Nếu nói quốc yến, tất nhiên là biểu diễn thứ sở trường nhất của thiên triều ở trước mặt hoàng tử các nước. Đại quốc mênh mông, thanh thế to lớn, cũng là một loại uy hiếp không lời. Vì vậy mấy tháng trước người tài các nơi trong cả nước tụ tập về, do cung nhân chọn lựa. Tất cả đều ở trong Lê Viên luyện tập, đến ngày đó, sẽ có bắn pháo hoa trăm hoa đua nở. Lê Viên rộng lớn người người tấp nập, ca múa tân nhạc, khiến người đáp ứng không xuể. Mọi người ở đây đều không nhịn được kinh hãi.

Các vị hoàng tử đã sớm trình diện. Bởi vì sức khỏe Hoàng đế không tốt, nên trì hoãn trễ chút. Thượng Quan Mạn theo Diêu Hỉ đến phòng ấm trong Càn Khôn cung. Mới vừa bước lên bậc cung liền nghe một hồi tiếng cười. Nàng chuyển qua đồ trang trí đi vào, liền thấy Hoàng đế ngồi ở trên ghế. Nhu Phi mặc áo gấm hoa văn xanh thêu hình bướm bay trăm hoa đua nở đứng hầu một bên, ngồi phía dưới Hoàng đế... Hắn là Cửu hoàng tử.

Hoàng đế thấy là nàng, ôn hòa cười nói: “Mạn nhi tới rồi à, mau tới đây.”

Nàng thi lễ xong lại làm lễ ra mắt Nhu Phi và Cửu hoàng tử, mới mở miệng: “Phụ hoàng còn chưa đi sao, để cho hoàng tử các nước chờ lâu sợ là không tốt.”

Hoàng đế cười lên: “Nha đầu này, phụ hoàng trộm lười chút cũng không được sao.” Tuy nói vậy, vẫn phân phó Tào Đức chuẩn bị đi. Nhu Phi thấy thế che môi cười nói: “Thập nhị Điện hạ tới thật đúng lúc, quan gia ai nói cũng không nghe, chỉ có lời thập nhị Điện hạ nói có tác dụng nhất thôi.”

Thượng Quan Mạn nũng nịu: “Phụ hoàng, ngài lại đang nói xấu nhi thần cái gì rồi.” Con ngươi nàng quay vòng, thần thái sáng láng, giống như gió xuân

phất qua, bách hoa hé nở, khiến cho người người trìu mến. Hoàng đế đứng dậy, Nhu Phi vội tới đỡ ông. Hoàng đế mặc cho Nhu Phi sửa sang lại y quan cho mình, một mặt cười liếc nàng: "Trẫm nào dám."

Cửu hoàng tử chỉ cười dài ở một bên nhìn.

Ba người cùng Hoàng đế đi ra ngoài, bởi vì Thượng Quan Mạn đi gần nhất, Hoàng đế tùy ý hỏi: "Tử Thanh đã sớm đến chứ?"

Thượng Quan Mạn hơi ngẩn ra, mấy ngày nay đều nghỉ ở trong biệt viện, tất nhiên không biết hắn đến hay chưa. Bất quá sự kiện quan trọng như vậy, hắn chắc hẳn sẽ tham dự, liền nói nhỏ: "Chắc là đến." Hoàng đế tự nhiên nhìn chằm chằm trên mặt nàng ở trong mắt, ánh mắt phức tạp nhìn về phía khác, không nói chuyện nữa.

Nhu Phi vốn muốn đi theo, nhưng gần đây sức khỏe yếu đuối, vì vậy Hoàng đế đồng ý nàng ở trong điện nghỉ ngơi. Thượng Quan Mạn bởi vì là Đế Cơ gả đi ra ngoài, trường hợp này nên cùng Phò mã tham dự mới đúng, chỉ là nàng không biết đối mặt hắn như thế nào, có phần mâu thuẫn, ngay cả kiệu cũng không ngồi, quyết định dạo bước đi trước.

Nàng không thích có người quấy rầy, vì vậy chọn đường mòn yên tĩnh. Đã gần đến cuối mùa thu, trên cây lá rụng lác đác lơ thơ. Bởi vì Hoàng đế không thích nhìn lá rụng xào xạc, đường mòn trong cung đều bị quét không nhiễm hạt bụi. Trong bóng đêm cây cành rậm rạp, đình đá nhỏ trong đó nhìn có phần rõ ràng. Chợt nghe có tiếng người nói nhỏ, nàng không khỏi dừng chân, nghe thanh âm kia làm như trong rừng truyền đến. Dừng một chút, cuối cùng không nhịn được nhẹ nhàng đi qua. Cung đình bậc thềm ngọc, hoa thơm nức mũi, ánh trăng mê người, cô gái mặc áo gấm hoa văn xanh áo choàng lông chim nằm trong ngực nam tử áo gấm mũ ngọc, không thấy rõ mặt mũi. Có ánh trăng chiếu vào trên mặt nam tử, thấy gương mặt tuấn mỹ, lại chính là Cửu hoàng tử vừa rồi.

Thượng Quan Mạn chợt giật mình, không nghĩ bắt gặp Cửu hoàng tử tư tình, nếu bị phát giác chỉ sợ lúng túng, xoay người muốn đi, chỉ nghe nàng kia dịu dàng nói: "Chàng còn không đi, không sợ đến trễ sao?"

Thanh âm nghe cực kỳ quen thuộc, trong đầu nàng có bóng người thoáng qua, đột nhiên quay đầu lại, thấy giương mặt mỉm cười của cô gái kia. Ánh trăng màu bạc phác hoạ gò má tinh xảo, chính là Nhu Phi!

Cửu hoàng tử ôm mặt Nhu Phi cúi đầu hôn xuống, mơ hồ đang cười: "Có nàng ở nơi này, ta thế nào chịu được rời đi."

Nhu Phi còn muốn nói nữa, đột nhiên vẻ mặt dừng lại, chợt giận đấm hắn: "Mau đi đi."

Trong mắt Cửu hoàng tử đầy vẻ không tình nguyện, không nhịn được nàng đẩy đi, chỉ đành phải quay đầu lại đi xuống thềm đá, cuối cùng biến mất ở trong rừng cây rậm rạp.

Nhu Phi chuyển thân thể một cái, mới cười nhạt "Ra đây đi."

Đã bị phát hiện như vậy, cũng không cần thiết tiếp tục ẩn nấp, nàng đi ra khỏi nơi ẩn thân, đứng ở dưới bậc nhàn nhạt nhìn Nhu Phi. Nhu Phi cũng nhìn nàng. Tóc mây búi tóc tôn mặt mày trắng nõn, địch y cung váy, trong bóng đêm chập chờn như lan. Nhu Phi đột nhiên cười: "Thật là đẹp mắt, hèn gì người đó thích ngươi."

Thượng Quan Mạn lẳng lặng nhìn nàng, một hồi lâu mở miệng: "Ngươi có ý... Có ý gì?"

Nhu Phi không chút để ý nắm sợi tua trên áo choàng, dùng đầu ngón tay lách vòng lên, nụ cười trên mặt nhàn nhạt: "Ngươi không phải đã nhìn thấy sao, thân thể quan gia thật không tốt, ta ở trong cung không quyền không thế, luôn phải tính toán vì sau này."

Nàng nhìn nàng ta, trong lòng bình tĩnh khác thường: "Hách Liên Du không đủ ngươi phụ thuộc à, còn muốn đi chọc Cửu ca."

Nhu Phi kinh ngạc nhìn nàng, trong mắt lóe lên giảo hoạt: "Ai nha, ngươi cũng biết rồi sao."

Thượng Quan Mạn lạnh lùng quay đầu đi chỗ khác: "Hắn rốt cuộc cho ngươi

vào cung để làm gì?"

"Không có gì, bất quá để hoàng cung trở nên náo nhiệt chút." Nàng cười rất hứng thú.

Náo nhiệt? Trong lòng Thượng Quan Mạn đột nhiên dấy lên tức giận. Trong cung đầy chướng khí, nào chỉ là náo nhiệt, nàng khẽ cắn răng: "Ta sẽ không để cho ngươi tiếp tục."

Nhu Phi cười cong hai mắt, nhẹ nhàng như trăng: "Tốt thôi, ngươi đi nói với hoàng thượng đi, nói ta là người của Hách Liên Du, chia ra cấu kết cùng Cửu hoàng tử thái tử. Hoàng thượng mặt rồng giận dữ, ta cùng với hắn lăng trì xử tử, trong cung này liền thanh tịnh, trong triều cũng thanh tịnh."

Nàng ta lại đem Hách Liên Du ra uy hiếp nàng.

Thượng Quan Mạn không nhịn được nắm quyền, ánh mắt tựa như tôi ngọc lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng ta. Ánh mắt Nhu Phi nhẹ nhàng khẽ quấn ở trên mặt nàng, cuối cùng cười ra tiếng: "Thế nào, không bỏ được?" Nụ cười đẹp của nàng ẩn ở trong bóng đêm, yêu dị như hoa anh túc: "Vậy thì an tĩnh một chút đi!" Liền không nhìn nàng, yểu điệu rời đi.

Đợi nàng đến Lê viên, quốc yến đã bắt đầu. Hoàng đế nâng ly cùng uống, trên dưới đều là tiếng hô "Vạn tuế". Nội thị dẫn nàng đến nhã các hai người chuyên ngồi, có ánh đèn soi sáng thấp thoáng trên tầng tầng màn che, có thể thấy được thân ảnh cao to mơ hồ bên trong màn. Khắp mọi nơi cũng không đốt đèn, chỉ có đèn cung đình nội thị xách theo, vầng sáng yếu ớt đung đưa trong gió, tạo thành bóng vỡ hỗn độn ở trên bậc thềm cẩm thạch. Bóng dáng bên trong màn che càng thêm rõ ràng, nhìn bóng lưng của hắn, dường như là mộng ảo.

Lại thấy một bóng dáng linh lung vọt lên trước. Bởi vì có ánh sáng, bóng người cực lớn chiếu trên màn che, nàng không nhịn được cầm ngọc bội rớt xuống trên dải lụa lên, hơi lạnh như có thể cho lòng của nàng an tĩnh lại.

"Lấy trà thay rượu, kính Đại nhân một chén."

Thanh âm kia mang vài tia đáng yêu, ngọt mềm làm như đường sữa ngậm trong miệng.

Trong cốc trà sáng bóng long lanh nổi ra vòng vòng rung động, đánh tan cái bóng trong trà.

Hách Liên Du cũng không mở miệng, Thanh Thụy đã lên trước: "Chiêu Dương Điện hạ, ty chức đưa Điện hạ trở về." Chiêu Dương chợt đỏ mặt lên, hung hăng trợn mắt nhìn Thanh Thụy một cái: "Cút ngay."

Mặt Thanh Thụy không chút thay đổi, không nhúc nhích.

Chiêu Dương nhìn về phía Hách Liên Du, vẻ mặt hắn vẫn là hờ hững. Mỗi lần đều là như vậy, mỗi lần gần nhau đều lạnh lùng đối với nàng như vậy, giống như nàng thật bẩn thỉu hạ tiện khiến cho hắn lười nhìn một cái. Nắm ly trà dốc cạn cả đáy thét chói tai: "Chàng buồn thiếp cũng được, chán ghét thiếp cũng tốt, đêm đó tuy là thiếp hạ độc, nhưng chàng vẫn còn ôm thiếp, đêm đó chàng đối với thiếp..." Nước mắt nàng đảo quanh ở trong hốc mắt, cắn môi: "Chàng đối với thiếp không phải là rất ôn nhu sao?"

Thanh Thụy nghe được khó chịu, cuối cùng chậm rãi rút thân thể về.

Chiêu Dương cúi đầu nhẹ nhàng cầm tay nắm chén rượu của hắn: "Huống chi thiếp đã có cốt nhục của chàng."

Trong sóng mắt của Hách Liên Du vẫn ngồi yên có vài tia rung động. Chiêu Dương mừng đến ngẩng đầu lên, bắt gặp cũng là hơi lạnh thấu xương trong mắt lam của hắn, môi mỏng của hắn nói nhỏ: "Cốt nhục?"

Chiêu Dương ngạc nhiên ngẩn ra, mơ hồ lại thấy hắn cười, trong bóng đêm rét lạnh như thú: "Ngươi xứng sao?"

Thượng Quan Mạn bỗng chốc dừng chân.

Mấy điệu múa đơn giản, mang theo tiếng vang vang ở trong đầu, thoáng chốc tiếng sấm cuồn cuộn. Trong đầu chợt lóe qua hình ảnh, chất lỏng nồng đặc trong chén, gai lạnh khó nuốt lướt qua cổ họng, hắn cúi đầu xuống, nói nhỏ ở

bên tai nàng: “Ngoan, uống vào...”

Trái tim bỗng chốc rút ra một cái lõm không đáy, cơ hồ khó thở khiến nàng thở dốc. Sao nàng lại quên, đối với hắn mà nói, nàng và Chiêu Dương bất quá là con gái kẻ thù, làm sao sinh ra đời sau cho họ.

Đứa bé trong bụng Chiêu Dương, chỉ sợ sẽ không an toàn ra đời. Thượng Quan Mạn nàng lại có... Cái gì ngoại lệ.

Chiêu Dương bị vẻ mặt đột nhiên hiển lộ của hắn làm cả kinh, khó có thể tin nhìn chằm chằm hắn: “Chàng có thể nào...” Hách Liên Du cũng đã quay mặt đi, trong sân nổi lên pháo hoa, thẳng tắp xông về trời cao, chiếu hình dáng lúc sáng lúc tối của hắn. Lúc này Thanh Thụy mới chặn Chiêu Dương kinh ngạc đến bất động, mở miệng: “Ty chức đưa Điện hạ trở về.”

Nội thị lên tiếng thông báo: “Lâm Quan Điện hạ đến ~~”

http://tieulun.hopto.org

Chương 107: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (34)

Đầu ngón tay nắm ly rượu của Hách Liên Du dừng một chút, không chút để ý hớp một hớp. Thanh Thụy đã kéo ghế ra cho Thượng Quan Mạn, điệu múa được múa ở giữa Lê Viên. Nam tử mặc áo rộng hoa lệ khom lưng phất tay áo, mạnh mẽ múa, cô gái xoay tròn vòng eo mềm mại, cương nhu lưu loát, hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, chọc cho mọi người trầm trồ khen ngợi điếc tai nhức óc.

Nàng làm như chuyên chú xem, khóe môi mang cười. Con ngươi không hề chớp mắt nhìn chằm chằm ở giữa. Hai người đều không vui mừng. Khắp mọi nơi náo nhiệt vô cùng, tiếng cười tiếng đàn sáo tiếng ồn ào của các quan viên lần lượt xoay quanh, càng nổi bật lên không khí trầm lặng trong nhã các tịch mịch, ngồi đã lâu, làm như cũng không thở nổi.

Giữa nhã các có con đường tương thông, quan viên dễ dàng hàn huyên, vì vậy thường xuyên có áo tím áo đỏ bưng rượu tiến đến, náo một hồi trong các, qua đi, bỗng yên tĩnh lại.

Chợt có nội thị thông bẩm: "thái tử Tây Lãnh đến ~~" liền nghe tiếng cười sảng lảng. Hai người một trước một sau bước vào nhã các. Thoáng chốc chỉ cảm thấy trong các sáng lên, đi đầu là nam tử trẻ tuổi mặc triều phục đỏ thêu rồng bay giương năm móng bằng chỉ bạc vàng, di động ở trong ánh sáng. Ánh sáng lung linh, đầu đội mũ vàng, bên trên mũ đính khổng tước hoa lệ, nổi bật lên mặt như bạch ngọc. Con ngươi hắn sáng lên liền đi về phía Hách Liên Du "Hách Liên Đại nhân, ngưỡng mộ đã lâu."

Bởi vì là ngoại quốc, Thượng Quan Mạn đã sớm tránh sang một chỗ, xa xa chỉnh đốn vạt áo làm lễ với hắn, khom người thanh tao, phong tư khổ sở động lòng người. Thái tử Tây Lãnh đáp lễ, bỗng nhiên trợn tròn con mắt, làm như nán lại nhìn, Hách Liên Du đứng dậy cười nói: "Tử Thanh không đón tiếp từ xa, còn phải phiền Điện hạ tìm đến, thật sự là thất lễ"

Thái tử Tây Lãnh thật vất vả phục hồi tinh thần lại, cười nói: "Hách Liên Đại nhân thật may mắn, có thể được giai thê như thế." Nâng ly cười nói: "Vì Lâm

Quan Điện hạ xinh đẹp kính Đại nhân một ly."

Ánh mắt Hách Liên Du đi vòng qua trên người một người sau lưng thái tử Tây Lãnh, quay mắt lại, khóe môi mỉm cười: "Mời."

Người sau lưng mặc áo trắng, cũng nâng ly đối với Hách Liên Du: "Hách Liên Đại nhân, đã lâu không gặp."

Hách Liên Du nheo mắt: "Hàn gia đi xa, lại cũng không thông báo một tiếng với bằng hữu, thật sự là làm cho người ta buồn lòng."

Hàn gia cười ha ha: "Tiểu nhân nhà nghèo vị thấp, thật sự là sợ đường đột Đại nhân, Hàn mỗ tự uống một ly ở chỗ này tạ tội." Dứt lời nâng ly uống một hơi cạn sạch. Hách Liên Du cũng uống, chỉ thương lượng cùng thái tử Tây Lãnh. Hàn gia mỉm cười ở một bên, chỉ cảm thấy có người nhìn hắn, cười dài xoay người lại, quả là Thượng Quan Mạn, nhanh chóng nháy mắt với nàng.

Thượng Quan Mạn không nhịn được liền cười, trái tim vẫn bởi vì cái nháy mắt kia mà đập thình thịch. Thấy Hách Liên Du và thái tử Tây Lãnh trò chuyện với nhau vui mừng, cầm lấy ly rượu, Hàn gia liền nâng ly bước tới. Thượng Quan Mạn nhẹ nhàng mím môi, hạ thấp giọng chế nhạo: "Chẳng lẽ Hàn gia chính là 'Long Dương Quân' trong truyền thuyết sao?"

Trên mặt Hàn gia trận hồng trận xanh, chỉ cảm thấy trán mơ hồ rút gân, vỗ trán nói: "Nàng..." Thấy nụ cười giảo hoạt của nàng, đắc ý như hài tử được kẹo, trái tim bỗng nhiên nhúc nhích, mới bưng ly rượu cười: "Vậy hãy để cho danh sĩ kính Điện hạ một ly."

Thượng Quan Mạn cười nói: "Thật là vinh vạnh." Muốn bưng ly, lại bị ngón tay thon dài của hắn đè lại, giương mắt chỉ thấy nụ cười ấm áp lỗi lạc của hắn: "Nữ tử đừng uống nhiều mới tốt, lấy trà thay rượu như thế nào?"

Trong lòng nàng chính là ấm áp, cũng không phản bác hắn, thản nhiên tiếp nhận săn sóc của hắn, gật đầu mỉm cười: "Cũng được."

Hai người nhìn nhau cười nâng ly nhỏ đối ẩm, nhìn thấy ánh mắt Hách Liên Du không chút để ý thoáng nhìn, thâm thúy hàm chứa uy hiếp bén nhọn,

khiến lòng người lạnh đi, trên mặt Hàn gia vẫn cười tủm tỉm. Đột nhiên tiến gần lên, Thượng Quan Mạn cả kinh thân thể cứng đờ. Môi mỏng của hắn cách bên tai nàng chỉ hai ngón tay, liền ngửi thấy hương lan yếu ớt, vui vẻ cười nhẹ nói: "Nếu nàng sống ở chỗ này không thoải mái, không bằng đi theo ta đi."

Thượng Quan Mạn rút lui người nhướng mày, hai tròng mắt nở nụ cười nhìn hắn: "Đi nơi nào đây, phong phú Đông cung cho thái tử Tây Lãnh, xưng tỷ muội với Hàn gia?"

Hàn gia nắm cái ly thật chặt, sợ không nhịn được đưa tay bóp khuôn mặt trắng nõn vô cùng mịn màng của nàng, vô cùng không dễ dàng mới chịu đựng xung động, không cam lòng mơ hồ cắn răng: "Cái miệng của nàng thật là không buông tha người."

Chưa kịp nói nhiều một câu, lại có một đám quan viên tràn vào nhã các, thấy thái tử Tây Lãnh, liền vây hắn cùng với Hách Liên Du tới nước chảy không lọt. Thái tử Tây Lãnh kêu Hàn gia cứu giá, Hàn gia bất đắc dĩ, vội vã dặn dò: "Ta chỉ ở chỗ này ba ngày, nếu muốn đi thì đến trạm dịch tìm ta."

Hôm nay thế cục mặc dù không ổn, nhưng cũng chưa tới thời điểm khuyên nàng thoát đi. Hàn gia luôn luôn bén nhạy, chẳng lẽ đánh hơi được gì rồi sao?

Hách Liên Du bị những quan viên kia đẩy ra khỏi nhã các. Phía dưới vẫn ca múa như cũ, lại cảm giác trong các càng phát ra vắng lạnh. Màn che di động, mơ hồ làm như thân ảnh của Hồng Phi. Nàng nhô người ra, quả thấy thân ảnh thái tử cao cao tại thượng ngồi trên không, vội vã ra khỏi nhã các. Hồng Phi đứng ở dưới bậc chào đón, thanh âm hắn cực thấp: "Điện hạ, Thái Tử Điện hạ dẫn người đi Quan Tuy cung rồi."

Nàng nghe vậy hơi cong khóe môi, nói: "Tam ca ghét hắn như vậy, chắc phải tận mắt nhìn hắn thất thế." Cúi đầu kéo váy theo bậc thang xuống: "Ta tới Quan Tuy cung dẫn Nhu Phi ra trước, ngươi nhất định phải ngăn thái tử ở bên ngoài Quan Tuy cung, hiểu không?."

"Thuộc hạ hiểu."

Nếu thái tử dẫn theo người nhất định là lượn quanh đường nhỏ trong cung. Nàng trực tiếp ngồi kiệu đi trước, chắc chắn đi trước bọn thái tử. Chuyện này vốn là bẫy rập Nhu Phi dàn dựng, nếu nhân vật chính không có ở đây, âm mưu này làm sao có thể tiếp tục nữa.

Ban đầu vì chương hiển sủng ái của Hoàng đế đối với Nhu Phi, mới xây một tòa cung điện, chính là Quan Tuy cung. Từ đó Nhu Phi tập hết sủng ái ở một thân, tựa hồ sủng phi từ xưa có thể được đều đã lấy được. Nàng thường xuyên không nhịn được suy đoán lòng của phụ hoàng, có lẽ ông cũng không phải bởi vì Nhu Phi mà sủng ái, ông chỉ là thiếu hụt một người sủng ái mà thôi, mà Nhu Phi vừa vặn đủ điều kiện.

Cung nữ đứng hầu trước điện kinh ngạc vội vàng lễ bái: "Lâm Quan Điện hạ."

Thượng Quan Mạn bước nhanh đi tới trong điện: "Nương nương các ngươi có ở đây không?" Cung nữ kia cản không được, chỉ có thể đuổi theo ở phía sau: "Hồi Điện hạ, nương nương ở bên trong, nhưng..."

Thượng Quan Mạn đã xuyên qua màn tơ bước vào trong điện, vừa vào liền trông thấy Nhu Phi chỉ mặc quần áo mỏng tựa vào trên ghế mĩ nhân, thấy là nàng, nâng cằm lên cười: "Là Lâm Quan Điện hạ sao, thật là khách ít đến."

Nàng bước nhanh tiến lên, một tay cầm cổ tay Nhu Phi: "Đi theo ta." Cung tỳ trong điện thấy nàng như thế, đều là luống cuống, mong muốn tiến lên, nàng lạnh lùng quét qua, con mắt như đầm sâu, quát lên: "Tất cả lui ra!"

Mọi người cả kinh liên tiếp lui về phía sau.

Nhu Phi "phì" bật cười: "Dữ như vậy làm gì, ngươi xem đã dọa các nàng sợ kìa."

Phải nhanh lên. Mặc dù không biết Hách Liên Du có thật trở lại hay không, nhưng nếu thái tử dẫn người tiến đến, xông vào Quan Tuy cung. Tình ngay lý gian, cho dù ai cũng giải thích không rõ ràng. Năm ngón tay của Thượng Quan Mạn không nhịn được nắm thật chặt.

Nhu Phi cười nói: “Đừng phí khí lực, hiện tại ta sẽ không ra khỏi cung điện này nửa bước.” Nàng giảo hoạt nghiêng đầu: “Nếu ngươi là nam tử, vẫn còn có thể, đáng tiếc...” thân thể Nhu Phi bỗng chốc dừng lại, mũi tên nhọn sáng sắc bén đặt ở trên cổ. Trên mặt Thượng Quan Mạn khúc xạ ánh lạnh như nước thu, trong mắt nàng đều là vụn băng: “Đi theo ta.”

Lưỡi tên lạnh hại rách da thịt trắng noãn, máu đỏ thẫm chảy ra, sắc môi Nhu Phi dần dần trắng, ánh mắt cuối cùng cũng nghiêm túc “Ngươi lại thực có can đảm!”

Thượng Quan Mạn lạnh lùng nhìn nàng: “Ngươi thật cho là ta không dám động tới ngươi.”

Ánh mắt uy hiếp như vậy, khiến cho nàng nhớ tới mắt phượng bay lượn phía chân trời, nhẹ nhàng liếc, không rét mà run. Nhu Phi nháy mắt sợ sệt, chỉ đành phải miễn cưỡng cười nói: “Ta theo ngươi đi là được.”

Thượng Quan Mạn đẩy nàng từ sau điện đi ra ngoài, tất cả cung tỳ trốn bên cạnh, trong điện yên tĩnh, hai người không tiếng động đi qua. Lưỡi tên lạnh ép trước cổ khiến Nhu Phi không thể không ngẩng đầu lên thật cao. Hậu viện có phòng để đồ, Thượng Quan Mạn đẩy cửa ra, đẩy nàng đi vào. Hai đầu gối Nhu Phi mềm nhũn, ngã nhào trên đất.

Thượng Quan Mạn bình tĩnh nói: “Xong chuyện sẽ có người thả ngươi ra ngoài.” Liền muốn đóng cửa, Nhu Phi đột nhiên cười: “Ngươi thật cho là, lấy lực lượng của ngươi, có thể cứu được Thượng Quan Uyên sao?”

Động tác dừng lại, Thượng Quan Mạn hết sức đè nén tức giận trong lòng, chậm rãi đưa mắt lên nhìn: “Tam ca đã từng sủng ái ngươi như vậy, ngươi thật ác độc thế sao?”

“Sủng ái?” Mặt thanh lệ của Nhu Phi kẹp vài tia đau đớn oán hận: “Sủng ái của hắn và phụ hoàng ngươi có gì khác biệt, bất quá đều coi ta như một cái bóng. Huống chi nếu trong lòng hắn thật có ta, như thế nào thiết kế một cái bẫy đẩy ta đi vào.” Nàng trừng lớn mắt: “Ngươi nói xem, đây cũng là trong lòng có ta?”

Thượng Quan Mạn không có gì để nói. Thật là bi ai, nàng cùng Nhu Phi, bất quá đều là con cờ trong lúc nam nhân tranh đấu thôi. Ở nháy mắt thất thần này, đột nhiên giật mình sau lưng có người, kinh ngạc xoay người lại, hai ngón tay có lực mà lạnh như băng chính xác không có lầm bóp cổ họng của nàng. Nàng không thể động đậy, chỉ nghe chủ nhân bàn tay cười nói: "Điện hạ nên đàng hoàng một chút, nếu nô tỳ không cẩn thận trơn tay, Phò mã Đại nhân cần phải đau lòng đấy."

Thanh âm nghe trẻ tuổi, nghĩ đến là một cung tỳ có võ công.

Nhu Phi đã đứng dậy, nhẹ nhàng phủi quần áo: "Kịch hay đã bắt đầu rồi, Điện hạ không bằng ở một bên nhìn đi."

Nhu Phi khoác áo tơ từ từ vào điện. Nha hoàn kia trói tứ chi Thượng Quan Mạn lại, chận lại răng môi để cho nàng khó có thể nói chuyện, mang tới phòng kế, cách vách tường khắc hoa, nhìn tình hình trong điện rõ ràng.

Nhu Phi mới vừa nằm lên giường mĩ nhân, một nam tử mắc áo lam bước nhanh vào điện, chính là y phục hôm nay Hách Liên Du mặc. Người nọ cúi đầu, nhìn không rõ vẻ mặt, lại thẳng tắp băng qua trong điện lui về phía sau điện đi. Ý niệm chớp thoáng qua trong đầu Thượng Quan Mạn, giãy giụa đứng dậy, Tam ca, không nên đuổi theo vào, đây là bẫy rập!

Nhu Phi đột nhiên nhìn chằm chằm cửa điện nhẹ nhàng cười một tiếng, tiếng bước chân lộn xộn vang lên, đoàn người vội vã xông tới, đi đầu là áo đỏ mũ vàng, chính là đương triều thái tử.

Thượng Quan Mạn chỉ cảm thấy có cái gì "Phanh" vỡ vụn ở trong lòng, nặng nề rơi xuống. Nàng kịch liệt giãy giụa, dù là thái tử có thể bỏ chạy trước khi Hoàng đế tới cũng được, sức tay cung nữ kia cực lớn, ấn nàng nửa phần không thể động đậy.

Thái tử thấy trong điện chỉ có một mình Nhu Phi cau mày nói: "Lục soát!"

"Ngươi thật to gan!"

Ngoài cửa điện vang lên thanh âm quát lạnh của Hoàng đế. Nương theo tiếng

bước chân, long bào vàng sáng của Hoàng đế bước vào trong điện, sắc mặt tái xanh hung hăng nhìn chằm chằm thái tử: "Ngươi dẫn theo người chạy đến Quan Tuy cung làm gì, muốn tạo phản sao?"

Nhu Phi bước nhanh nhào tới trong ngực Hoàng đế: "Quan gia, nô tì ở trên giường nghỉ ngơi, không ngờ Thái Tử Điện hạ mang người xông tới, muốn đánh nô tì." Nàng che mặt khóc thảm thiết: "Nô tì không còn mặt mũi ra mắt Thánh thượng, nô tì nguyện lấy cái chết chứng tỏ." Đẩy Hoàng đế ra liền thẳng tắp đánh tới cột nước sơn.

Hoàng đế thoáng nhớ đến hình ảnh chính mắt thấy Hoa Dương đụng cột, cảm thấy như có mùi tanh không bến bờ xông tới, hung hăng một kích ở trong lòng ông, ông hoảng sợ hô to: "Chặn Nhu Phi lại."

Nội thị vội đi cản nàng, cũng chỉ cản trở nửa thế đầu, "Phanh" một tiếng Nhu Phi mềm nhũn ngã xuống đất. Hoàng đế muốn tiến lên, thân thể đột nhiên thoáng cái như muốn té xuống, Tào Đức cả kinh vội vàng tiến lên dìu. Hoàng đế chỉ đành phải vịn cánh tay Tào Đức kêu: "Mau tuyên ngự y."

http://tieulun.hopto.org

Chương 108: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (35)

Nhu Phi bị mang qua phòng kế chẩn bệnh, giây lát nội thị vội vàng thông bẩm: "Cũng may nương nương nhu nhược, khí lực không lớn, chỉ dập đầu rách trán." Nội thị không nói nữa, chỉ nói nhỏ mấy tiếng ở trước mặt Tào Đức. Trên mặt Tào Đức dâng lên vẻ vui mừng, lại nhìn thấy sắc mặt Hoàng đế, nhẫn nhịn, cũng không thông truyền.

Lửa giận trong mắt Hoàng đế đốt cao, chỉ vào thái tử nặn từng chữ ra từ kẽ răng "Trong mắt ngươi còn có trẫm không?!"

Thái tử vội vàng giải thích: "Xin phụ hoàng minh xét, nhi thần tận mắt nhìn thấy Hách Liên Du vào Quan Tuy điện, chỉ cần người lục soát... Hắn liếc nhìn Hách Liên Du sau lưng Hoàng đế, mặc thường phục màu lam. Bởi vì đứng ở trong đám người, hơn nửa mặt bị bóng tối che giấu, không thấy rõ vẻ mặt. Thái tử chỉ cảm thấy làm như thấy trong đêm tối gặp gỡ sói dữ, hai tròng mắt phát ra ánh lạnh yếu ớt.

Một nháy mắt kia hắn mới giật mình, mình tự chui vào trong bẫy người ta thiết kế.

Hoàng đế quả thật giận tím mặt: "Tử Thanh vẫn đi theo bên cạnh trẫm, ngươi còn có lý do gì, toàn bộ nói ra cho trẫm, tư xông hậu cung, ngươi có biết là tội gì!" Bộ ngực hắn kịch liệt phập phồng, trán bạo nổi gân xanh, tức giận tới cực điểm, thở từng ngụm từng ngụm, dọa cho Tào Đức sợ đến ý vị khuyên lơn: "Thánh thượng bớt giận."

Biết chắc mặc hắn nói gì Hoàng đế cũng sẽ không nghe vào, thái tử mím thật chặt môi, ngẩng đầu lên lạnh lùng nhìn chằm chằm Hoàng đế.

Mọi người kinh hãi, tất cả bị dọa cho sợ đến im lặng nín thở, Hoàng đế cũng chợt trợn tròn con mắt nhìn chằm chằm thái tử, tức giận sắc mặt cũng tái đi: "Được được, nhi tử tốt của trẫm, ngươi không phải không muốn vị trí thái tử sao, trẫm thành toàn cho ngươi."

http://tieulun.hopto.org

Một câu nói giống như dùi trống gõ vào trong lòng mọi người, có kinh có mừng, lại một đám người quỳ xuống, mũ ngọc áo gấm đầy đất: "Xin Thánh thượng nghĩ lại."

Hoàng đế Cơ hồ cắn răng nói ra mấy chữ cuối cùng: "Ý trẫm đã quyết." Ông nói xong sắc mặt đã gần đến trắng nhợt, thân thể lảo đảo muốn ngã, như muốn đứt hơi. Mọi người thấy ông như thế, cũng quên Hoàng đế không gọi mọi người, la hét: "Thánh thượng" rối rít vây lên, Tào Đức cố gắng nhớ việc khác: "Ngự y, mau tuyên ngự y!"

Mọi người thừa dịp loạn rời ra Quan Tuy điện, chủ còn lại thái tử đứng ở trong điện, cung nữ sau lưng chẳng biết lúc nào buông lỏng ra nàng, dây thừng cũng bị cởi ra. Nàng cuống quít cởi xuống trói buộc, vòng qua vách tường hoa cơ hồ bổ nhào qua, mười ngón tay bấm vào trong cánh tay áo gấm của hắn, hô hấp dồn dập thúc giục: "Tam ca, chạy đi, chiếu thư chưa xuống, tất cả vẫn còn kịp."

Trong mắt thái tử chỉ có mê mang và đau khổ, không có tiêu điểm rơi vào trên người nàng, nhìn đến trong lòng nàng mơ hồ thấy đau. Thượng Quan Mạn dậm chân một cái: "Nhanh đi đi!" Thân thể thái tử chấn động, trong mắt mới hơi có thần thái. Thượng Quan Mạn còn muốn thúc giục hắn, lại thấy một nhóm cấm quân vọt vào trong điện, lưỡi mác va chạm, có tiếng leng keng. Mọi người trừng mắt, nhìn thấy nàng ở chỗ này mới ôm quyền nói: "Điện hạ xin tránh ra, thuộc hạ phụng mệnh mang Thái Tử Điện hạ đi Hình bộ tiếp nhận thẩm tra."

Hình bộ?

Thượng Quan Mạn không khỏi nắm chặt, nếu mang thái tử vào Hình bộ, có gì khác với trực tiếp tuyên bố tử hình. Nàng siết chặt năm ngón tay, bóp khớp xương trắng bệch. Thái tử không nói một tiếng, mặc cho móng tay của nàng cách xiêm áo ngắt vào trong thịt. Trên mặt Thượng Quan Mạn tựa như buồn tựa như khóc tựa như giận. Nếu nàng mạnh hơn chút, nếu nàng ác hơn chút, chuyện chung quy sẽ không đến tình cảnh này. Hai vai nàng run dữ dội hơn, mặc cho nước mắt tùy ý rơi xuống ở trên mặt. Chung quy không thể chịu được, nghẹn ngào gọi: "Tam ca."

Liền một tiếng này, gọi ủy khuất của thái tử tỏa ra, cảm xúc thất vọng tới cực điểm vừa rồi cuối cùng bộc phát ra, tròng mắt ửng hồng. Thượng Quan Mạn đột nhiên cúi đầu xuống, nặng nề cắn môi: "Ta đi cầu xin phụ hoàng."

Chưa kịp gọi lại nàng, nàng đã bước nhanh biến mất ở trong bóng đêm.

Càn Khôn cung ngự y quỳ đầy đất, mơ hồ chỉ thấy bóng, Thượng Quan Mạn bước nhanh lên bậc thang liền bị ngăn lại, nội thị khổ khuyên: "Điện hạ, bây giờ ai thánh thượng cũng không gặp."

Thượng Quan Mạn cũng không nói chuyện, kéo váy liền quỳ xuống, nội thị bị hù dọa vội né tránh. Khi nội thị đang luống cuống, mới thấy Tào Đức vội vàng từ trong phòng ấm chạy đến. Thấy nàng quỳ ở nơi đó, như muốn rơi xuống lệ: "Điện hạ trở về đi thôi, ngàn vạn lần không được nói chuyện thái tử, vừa rồi phun hai ngụm máu, các ngự y đang vội vàng cứu đó."

Nàng chỉ tựa như bị đánh đòn cảnh cáo, ngốc lăng cứng ở nơi đó. Tào Đức than một tiếng thật thấp: "Thái tử đã giao cho Hình bộ, lúc này Thánh thượng chỉ sợ là tâm có thừa lực không đủ." Nói xong lời cuối cùng, Tào Đức trải qua năm mươi năm ở trong cung cũng không nhịn được lã chã rơi lệ, không nói nữa, tập tễnh vào buồng lò sưởi.

Trong mắt nàng hiện lên nước mắt, cắn bể đôi môi, mùi ngai ngán tràn vào cổ, làm như mồi dẫn lửa, "Phanh" dấy lên lửa cháy lan ra đồng cỏ, trong lòng như dời núi lấp biển, làm như từng đợt từng đợt sóng lớn đánh thẳng bờ đê, lục phủ ngũ tạng cũng tràn mùi máu nồng nặc, huyết khí thẳng tắp xông về huyệt Thái Dương, tựa như có thể trướng rách trong nháy mắt. Nàng cuối cùng hận vô cùng kêu lên một cái tên: "Hách Liên Du ~~" giọt lệ lớn liền cuồn cuộn rơi xuống.

Trong màn đêm một bóng người lảo đảo chạy tới, thở hồng hộc khóc kêu nàng: "Lâm Quan tỷ tỷ." Thượng Quan Mạn mờ mịt quay mặt đi, lại thấy Diệu Dương khóc lóc chạy tới, chỉ cách mấy bước, dưới chân mềm nhũn, phịch té trên đất, nhất thời oa oa khóc lớn lên: "Tỷ tỷ, Cố nương nương bà... Ngươi nhanh đi gặp bà một lần cuối đi."

Tin tức này tới quá nhanh, khiến cho nàng cũng không kịp phản ứng, ánh mắt

như ưng chăm chú nhìn vẻ mặt Diệu Dương, cuối cùng mở miệng: “Muội đang nói nhăng cuội gì đó.”

Diệu Dương chẳng qua là khóc.

Thượng Quan Mạn bò dậy chạy đến Thù Ly cung.

Mới vừa vào trong điện, liền thấy bóng người quỳ đầy trong điện. Lòng của nàng như thuyền bị đánh chìm, bị bao phủ trong biển từng chút. Nàng tựa như hồn phách không có nhiệt độ ngã vào điện, tất cả nội thị cung nữ ở Thù Ly cung đều gom lại nơi này, thấy nàng đều khóc nức nở. Nàng loạng choạng té bên giường. La cô đang canh giữ ở một bên, xoay mặt đi gạt lệ, kêu nhỏ: “Điện hạ...”

Cố Chiêu Viện hơi thở mong manh nằm ở trên giường, đôi mắt khép hờ, giống như một đóa hoa nở trong một đêm rồi cấp tốc khô cằn đi, đã thấy vẻ hấp hối. Nàng chỉ cảm thấy tâm lực tiều tụy, tuyệt vọng tới cực điểm, nghẹn lời hỏi: “Tại sao có thể như vậy, mấy ngày trước rõ ràng còn tốt mà.”

Cố Chiêu Viện run run rẩy rẩy đưa tay ra, hai tay nàng vội vàng nắm lấy, chỉ cảm thấy đã là gầy trơ cả xương. Nàng không dám dùng sức, mặc cho bà nắm, sợ thân thể cũng run rẩy. Cố Chiêu Viện đã nói không ra lời, chỉ thấy cánh môi khô khép mở, nàng theo lời nghiêng tai qua, chỉ nghe thanh âm đứt quãng của bà: “Mẹ... Mệt mỏi...”

Nàng thoáng chốc lệ rơi đầy mặt: “Mẫu thân mệt mỏi, nghỉ ngơi một hồi không sao, nhưng không thể nghỉ ngơi lâu, nằm lâu đối với thân thể không tốt, hài nhi còn muốn mẫu thân chải tóc cho hài nhi...” Nàng rõ ràng cười, nước mắt vẫn theo gương mặt trượt xuống, khóe môi Cố Chiêu Viện nở một nụ cười, trong mắt cũng bình tĩnh. Thấy ánh mắt như vậy, Thượng Quan Mạn chỉ cảm thấy trái tim như nổ tung, chợt trừng mắt lớn, lẩm bẩm kêu: “Mẫu thân...”

Tay Cố Chiêu Viện vô lực hạ xuống.

Bên trong nhà nhất thời vang lên tiếng la khóc kinh thảm thiết.

http://tieulun.hopto.org

Có tiếng bước chân vang lên bên ngoài, làm tiếng khóc mọi người huyên náo, giống như cách thật xa, nàng cúi thấp đầu yên lặng giữ tay Cố Chiêu Viện lại trong lòng bàn tay, thanh âm lướt nhẹ như khói: "Mẫu thân chẳng qua là mệt mỏi thôi." Nâng một cái tay lên kéo chăn gấm đến dưới cổ Cố Chiêu Viện, giống như sợ bà lạnh. La cô ở một bên nhìn, chuyển mắt nở nụ cười tinh khiết: "Cô cô ngươi lui ra trước đi, ta và mẫu thân nói chuyện."

Nàng nhíu mi tâm, dặn dò thật nhỏ: "À, đừng quên làm ít canh hạt sen, để thêm chút đường, mẫu thân thích nhất cái đó." Nở nụ cười tựa đầu vào trên nệm gấm, lầm bầm lầu bầu mê sảng: "Con đã bảo cô cô làm canh hạt sen, một hồi mẫu thân tỉnh dậy cùng nhau ăn, ánh mặt trời cũng vừa đúng, chúng ta có thể dời khay trà đến bên giường, vừa ấm lại thư thản."

Đêm đã canh ba, từ đâu tới ánh mặt trời vừa đúng.

Mọi người không dám thở mạnh, tất cả ngốc lăng nhìn Thượng Quan Mạn, thân thể La cô khó có thể ức chế run rẩy, thanh âm vừa nhọn vừa trách, hoàn toàn không giống thanh âm của bà: "Điện hạ, ngươi làm sao vậy?"

Nàng làm như không nghe thấy, chỉ đặt tay Cố Chiêu Viện lên ngực, một cái tay vỗ nhè nhẹ chăn gấm, trong miệng lẩm bẩm. La cô đã nhìn ra không đúng, vội nói: "Mau, đỡ Điện hạ đến điện bên."

Mọi người vội đi kéo nàng, nàng cảnh giác đưa mắt lên lạnh lùng nhìn chằm chằm mọi người, mọi người bị ánh mắt của nàng làm chấn kinh, lại không dám đến gần. La cô gấp rút đi lên dụ dỗ nàng: "Điện hạ, Chiêu Viện muốn ngủ một hồi, người đến điện bên chờ đi."

Nàng ngẩng mặt, vẻ mặt ngây thơ tinh khiết như hài tử: "Thật sao?" Thừa dịp nàng hơi ngửa đầu, mọi người vội vàng kéo nàng, nàng nhất thời giằng co, làm như nhập ma. Mọi người chỉ nói không tốt, mạnh mẽ kéo nàng. Nàng như thú con quào loạn cắn loạn, cào rách cánh tay mấy người. La cô nhanh chóng rớt mồ hôi, liếc thấy người tới ngoài cửa, là Hách Liên Du, bởi vì cả thân thể cũng ẩn ở trong bóng đêm, mới vừa rồi cũng không nhận ra. Còn chưa kịp há mồm, hắn sải bước lướt qua mọi người tới gần, một tay siết Thượng Quan Mạn trong ngực. Nàng làm như không biết hắn, cúi đầu liền cắn, vết máu cuối cùng chảy ra giữa kẽ răng của nàng. Chân mày hắn cũng

không nhíu một cái, giơ tay lên chém ở sau gáy nàng. Nàng ưm một tiếng, mềm nhũn tê liệt ngã xuống ở trong lòng hắn.

Đầu hắn cũng không xoay ôm ngang nàng trở về phủ.

Trong nhà chính im ắng yên tĩnh.

Thượng Quan Mạn ngất xỉu nằm ở trên giường, trên mặt còn có nước mắt chưa khô đọng lại ở cạnh quai hàm, dưới lông mi dài là bóng nhạt, hô hấp cân xứng, an tĩnh ngủ thiếp đi.

Thù Nhi để màn xuống, gọi đại phu chẩn mạch.

Hách Liên Du cuối cùng quay đầu lại nhìn về phía bên cạnh, chỉ nghe Thanh Thụy nói: "Điện hạ, khắp nơi đều không tìm được lão đầu." Hách Liên Du không chút để ý khẽ hừ: "Vội vã rời đi như vậy, nhất định là làm việc gì trái với lương tâm."

Lúc nói chuyện, đại phu đã vội vã chạy tới, hai mắt cũng híp lại thành một đường: "Chúc mừng Đại nhân, Điện hạ đã có thai một tháng"

Hách Liên Du làm như sửng sốt một chút, ánh mắt sắc bén quét tới đại phu "Ngươi lập lại lần nữa."

Đại phu nán lại, làm như chưa từng thấy qua kiểu phản ứng này của phụ thân, trong lòng chẳng qua là thấp thỏm: "Điện hạ... Có tin vui."

Chỉ thấy mừng như điên trong mắt Hách Liên Du tràn ra như sóng biển xô bờ, kích thích lòng người mạnh mạnh mẽ mẽ giật thót. Cũng chỉ một nháy kia, sắc mặt hắn đã bình tĩnh, chỉ còn lại ý cười nhẹ nhàng ở khóe môi, quét một cái: "Thưởng."

Đi vài bước về nhà chính, bỗng xoay người lại, sắc mặt trầm lạnh, đại phu bị hù dọa thân thể run lên. Hách Liên Du mơ hồ cắn răng: "Mang hắn trở lại cho ta."

"Hắn" này chỉ ai, Thanh Thụy nghe được rõ ràng, cúi đầu thưa vâng. Đại phu

nguyên bản còn có lời muốn nói, nhưng nhìn thấy vẻ mặt Hách Liên Du lại không dám nhìn thẳng bẩm báo, chỉ đành phải nói với Thanh Thụy: "Điện hạ thân hàn thể hư, thụ thai không dễ, hôm nay vui ít buồn nhiều sợ là bất lợi đối với thân thể, không bằng hãy giấu giếm trước, tránh dễ xảy thai, nhất định phải chăm sóc cẩn thận."

Thanh Thụy gật đầu, quản gia tặng hoàng kim bạc trắng, lúc này mới đưa hắn trở về.

Hoàng đế nghe nói tin dữ, nằm ở trên giường không nói một tiếng. Ngày thứ hai xuống chiếu thư, phong Cố Chiêu Viện thành Nhân Bồ Hoàng hậu, linh khu đặt trong linh đường ba ngày ba đêm. Thượng Quan Mạn và Hách Liên Du đốt giấy để tang cùng nhau túc trực bên linh cữu, mới đầu nàng còn khóc, thẩn thờ nước mắt trên mặt lăn xuống, ngày giờ đã lâu, nước mắt cũng tựa như khô cạn. Người bên cạnh tới trước khóc nức nở, nàng cũng mặt không chút thay đổi ngồi ở chỗ đó, trước trước sau sau, đều là một mình Hách Liên Du lo liệu.

Chuyện thái tử mang binh tự tiện xông vào cung đình, Hình bộ tra rõ "Ngọn nguồn", không nêu rõ chi tiết bên trong, nhất nhất trình lên. Cây đổ lá rụng, tường sập người đẩy, trong triều nhảy ra chuyện xưa, tất cả đều lên án. Ngày kế Càn Khôn cung xuống chiếu thư, phế truất tước vị thái tử của Thượng Quan Uyên, bắt giam vào Nam Minh viên. Nam Minh viên là phòng giam đặc biệt nhốt hoàng tử, trọng binh phòng thủ, không có thánh dụ không thể thăm. Nghe nói thánh chỉ tới phủ thái tử, Thái Tử Phi cố ý muốn đi theo, thái tử cuối cùng không đồng ý, chỉ bảo Đức Tử mang theo chút vật tùy thân, một chủ một tớ vào Nam Minh viện. Một cước này bước vào, vẫn là còn sống.

Trong triều xảy ra chuyện như vậy, hoàng tử các nước không tiện ở lại, nói trước tản đi, tăng cường phòng vệ biên cương, rục rịch ngóc đầu dậy. Đại thần trong triều cãi vã không ngừng, đều là bởi vì vị trí thái tử, tấu chương chất đống như núi ở Càn Khôn cung, hơn phân nửa đều là về chuyện này.

Liên tiếp mấy ngày khí hậu tối tăm, mây đen đen nhánh đè ở phía chân trời, khó gặp mặt trời.

Vốn là phi tần chết đi nên phái người dọn dẹp, thay cung điện, nhưng bởi vì

Diệu Dương đang ở chỗ này, cũng không có ý đi, vì vậy Thù Ly cung còn giữ nguyên, La cô liền ở lại nơi đó chiếu cố Diệu Dương.

Nhưng chủ nhân đã không có ở đây, dù ở lại nơi đó cũng cảm giác người và vật không còn.

Một khoảng thời gian, Thượng Quan Mạn lại không dám vào cung, ba chữ "Thù Ly cung" làm như mang theo lưỡi dao sắc bén, mỗi lần nghe được là một lần cũng cảm giác có dao hung hăng đâm vào trong lòng. Người hầu hạ bên cạnh nhất thời cũng không dám nói, lui tới không tiếng động, chỉ sợ quấy rầy nàng.

Rốt cuộc vẫn có người không bỏ qua nàng, một ngày đứng ở dưới cửa, Thái Tử Phi dẫn tỳ nữ mặt lạnh liền vọt vào.

Nàng cũng gầy rất nhiều, da thịt trắng nõn bóng loáng không còn, trên mặt là vàng chóe bệnh hoạn. Vẫn hoa y tóc đẹp, uy nghi không giảm. Thái tử bị giam trong Nam Minh viên, cuộc sống của nàng nhất định cũng không dễ qua, hôm nay chỉ còn dùng trang phục đẹp chống đỡ tôn nghiêm thôi.

Thượng Quan Mạn mặc áo trắng đứng ở đó, trên vách lụa đen quần áo tang, trắng đen rõ ràng, có phần đột ngột.

Ánh mắt Thái Tử Phi chỉ khẽ quấn ở trên cánh tay của nàng, dừng ở trên khuôn mặt nàng, lại thấy một đôi mắt to vô thần trên mặt gầy gò trắng nõn, thẩn thờ nhìn mình.

Thái Tử Phi tức giận: "Ngươi đã biết ta đến làm gì rồi chứ?"

Thượng Quan Mạn hờ hững đáp lời, mẫu thân không có ở đây, bên người nàng người quan trọng nhất đã mất đi, nàng ta làm cái gì lại cùng nàng có quan hệ gì.

Thái Tử Phi nhìn vẻ mặt không liên quan của nàng, chỉ hận trong mắt rỉ ra lệ: "Người là kẻ phản bội, nếu không phải ngươi mật báo, sao Thái Tử Điện hạ rơi vào kết quả như vậy!"

http://tieulun.hopto.org

Thái Tử Phi trợn mắt nhìn, tự hận không thể đào ra hai lỗ thủng trên mặt nàng. Trong mắt Thượng Quan Mạn cũng không có nửa điểm gợn sóng, giống như bất cứ chuyện gì cũng đã không cách nào đả động nàng. Nước mắt Thái Tử Phi trượt xuống theo hai bên má, "Hắn chưa bao giờ hoài nghi ngươi, đến cuối cùng, hắn đều tin ngươi, nhưng ngươi lại đối với hắn như vậy!"

Thái Tử Phi giơ tay liền đánh xuống, lạnh lùng nói: "Sao ngươi tàn nhẫn như vậy!"

Chỉ nghe "Chát" một tiếng, tiếng vang vô cùng thanh thúy vang dội bên trong phòng. Thân thể Thượng Quan Mạn vô lực, theo quán tính thẳng tắp té xuống như khói nhẹ, mắt thấy sắp đụng phải trên đất, chỉ cảm thấy một bóng lam chợt lóe lên. Thượng Quan Mạn đã bị ôm vào trong ngực.

Trên mặt trắng nõn của nàng rõ ràng hiện vết đỏ năm ngón tay, vô lực tựa vào trong ngực Hách Liên Du. Nhìn thấy hắn, cũng chỉ hờ hững khép mắt.

http://tieulun.hopto.org

Chương 109: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (36)

Hắn ôm nàng đến trên giường. Nàng nhắm mắt cuộn thành một đoàn, sợi tóc như mực xốc xếch như cỏ, dính vào trên mặt trắng nõn của nàng. Ngón tay của hắn nhẹ nhàng vén tóc cho nàng, ánh mắt ôn nhu quấn quýt si mê nhìn nàng, cong môi mỉm cười.

Ánh mắt như vậy, chỉ tựa như nhìn chăm chú vào trân bảo trân quý nhất. Có lúc, Thái Tử Phi cũng kỳ vọng, Thái tử sẽ dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng, sau đó mới biết, nguyên là tự mình nằm mơ. Đối với nàng mà nói, bất quá hy vọng xa vời, sau đó cũng nghĩ thông, cứ như vậy đi, như vậy là tốt rồi.

Nhưng hôm nay, ánh mắt như vậy lại xuất hiện ở trên mặt của nhân vật lãnh khốc như Hách Liên Du.

Thái Tử Phi lúng túng đứng ở đó, nhất thời cũng không biết làm gì. Hách Liên Du cuối cùng ngẩng mặt, đôi tròng mắt thâm thúy lạnh như băng, tựa như một lưỡi dao bén quét qua, thương tích khắp người. Thái Tử Phi lại bị hắn nhìn toàn thân không ngừng run rẩy, một hồi lâu mới nghe hắn nói: “Còn không đi?”

Trong chớp mắt Thái Tử Phi chỉ cảm thấy như được đại xá, lại quên lý do tìm đến xoay người liền đi, lại thình lình nghe hắn trầm giọng mở miệng sau lưng: “Xin nhớ rõ, nữ nhân của ta, không phải người ngươi tùy ý có thể động vào.”

Mặt Thái Tử Phi nháy mắt như giấy trắng, chỉ cảm thấy gió lạnh thoáng qua lưng, thấm ra mồ hôi lạnh rậm rạp chằng chịt, hai tay run đến độ cầm không được. Nàng một khắc cũng không dám dừng lại, vội vã trốn ra khỏi điện.

Bên trong phòng quy về yên tĩnh, bởi vì mây đen che trời ngoài cửa sổ, bên trong phòng ánh sáng mịt mờ, ánh sáng xuyên màn chiếu vào mặt hắn. Dấu tay dần dần mơ hồ thành một đoàn sắc đỏ, hắn không nhịn được nhăn mày

lại, nhẹ nói: “Là ta tới chậm rồi.” Dừng một chút, hắn lại nói: “Ta sẽ không để cho nàng chịu uổng” lại thấy nàng nhẹ nhăn mày, mi tâm trắng nõn có mấy nếp gấp mỏng, làm như tỳ vết rõ ràng trên sứ trắng, làm cho lòng người đau nhói. Hắn không nhịn được nâng ngón tay phủ qua, nàng đột nhiên nhẹ nhàng tránh mặt, làm ngón tay hắn cứng ở không trung.

Khóe môi có chút nhếch lên của hắn chậm rãi trầm xuống, nàng lật người quay lưng đi, chỉ để sau lưng lạnh như băng lại cho hắn. Hách Liên Du cuối cùng thở dài: “Nàng nghỉ ngơi đi.” Kéo chăn cho nàng, ngồi một chút ở bên giường, thấy nàng cũng không nhúc nhích, cuối cùng bất đắc dĩ rời đi.

Mới ra phòng, hắn lạnh giọng gọi người: “Sao lại cho người ta tiến vào, trong phủ Hách Liên không có ai sao?” Hắn ít sẵng giọng với Thanh Thụy, nghĩ đến chắc giận cực điểm. Thanh Thụy thấp giọng nói: “Thuộc hạ có lỗi, thuộc hạ cho là Thái Tử Phi tới có thể khiến cho phu nhân có điều thay đổi, cho nên để cho người thả đi vào.”

Thần thái của Thanh Thụy kính cẩn như vậy, hắn tự nhiên không phát lửa được, nghe hắn nói như vậy chợt trong nội tâm khẽ động, nói: “Vào trong cung đón Diệu Dương Đế Cơ ra.”

Thanh Thụy ngẩn người, tùy tiện nói: “Vâng”

Thanh Thụy làm việc ổn thỏa mau lẹ, buổi sáng Thượng Quan Mạn tỉnh từ sớm, ngày gần đây nàng thường thường có chút buồn ngủ, nằm xuống lại không ngủ được. Mặc dù ngủ thiếp đi lại bị ác mộng tỉnh lại. Nằm mơ thấy Cố Chiêu Viện, bà nguyên không có đi, bất quá cho dù một giấc mộng, nàng cũng cực kỳ cao hứng, kéo cánh tay Cố Chiêu Viện thân mật dựa lên, ngay cả hoa văn trên vạt áo nàng cũng có thể cảm giác ra ngoài rõ ràng, càng cảm thấy nguyên tất cả là cơn ác mộng thôi. Cuối cùng vẫn là tỉnh, mở mắt ra chỉ thấy bóng đêm bao la, bát ngát, vui sướng trong mộng và thực tế tàn khốc đụng nhau chung một chỗ, chỉ làm cho nàng thở không nổi.

Nàng càng lười biếng, mặc dù tỉnh cũng vẫn lười ở trên giường, đồ ăn sáng bưng lên lại vẫn không nhúc nhích cho lui đi. Mặt đất trải đầy thảm lông cừu thật dầy, đi bộ mềm mại không tiếng động, chẳng biết lúc nào đồ vật có góc bài biện trong phòng đều được đổi thành hình tròn, bình sứ đặt trên bàn dài

cũng đều bị đem đi, đổi thành đồ đan treo ở trên vách. Bữa trưa bưng lên, nàng cảm thấy đói, vẫn ăn không trôi, dùng đũa ngọc gạt gạt, cuối cùng để xuống. Thù Nhi liền khuyên: "Điện hạ, ngài ăn chút đi, những thứ đồ này là Đại nhân đặc biệt phái người từ..." Lời còn chưa dứt, chỉ bị ánh mắt nàng quét tới. Thù Nhi rùng mình một cái không dám nói nữa.

Lúc này Diệu Dương đến, chỉ là khí hậu lạnh dần, nàng quấn chặt mình bằng áo choàng gấm thêu hoa thêu trăng, một khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng trắng nổi bật lên hai mắt đen nhánh, vẻ mặt lại cực kỳ bàng hoàng, giống như nai con lạc đường, sợ hãi kêu một tiếng: "Tỷ tỷ."

Thân thể Thượng Quan Mạn cứng đờ, bỗng nhiên quay mặt, trầm tĩnh nhìn nàng, cuối cùng lên tiếng gọi: "Diệu Nhi."

Mấy ngày nay nàng luôn lười nói chuyện, Thù Nhi nghe nàng rốt cuộc mở miệng, vội cười nói: "Hai vị Điện hạ trò chuyện, nô tỳ lui ra trước."

Diệu Dương sải bước bỏ chạy tới đây, nắm chặt tay áo của nàng, sau một khắc rơi lệ "Tỷ tỷ, Diệu Nhi thật là sợ, bọn họ đều nói Cố nương nương là Hoàng hậu hạ độc mới... Kế tiếp chính là chúng ta, cô cô ngày ngày nghiệm độc, nhưng chúng ta còn chưa dám ăn, Diệu Nhi thật là sợ. Hôm nay Diệu Nhi đi ra, trong cung cũng chỉ còn lại có cô cô, tỷ tỷ, người cứu cứu cô cô..."

Thượng Quan Mạn kinh ngạc đưa tay ra, nước mắt trên mặt Diệu Dương dính đến trên đầu ngón tay, ươn ướt mà ấm áp, làm như sương mới buổi sáng. Nước mắt đảo quanh trong mắt Diệu Dương, dọa cho sợ đến sắc mặt tái nhợt, nhu nhược như vậy, nếu nàng cũng không có ở đây, đứa nhỏ này làm sao sống nữa.

Thì ra, nàng vẫn có chuyện phải làm.

Che chở Diệu Dương, La cô, cứu thái tử, còn có thù phải trả, nàng bất ngờ nói: "Muội mới vừa nói Hoàng hậu thế nào?"

Diệu Dương gạt lệ nói: "Trong cung đều truyền, nói là Hoàng hậu hạ độc." Nàng làm như lóe lên linh quang: "Đúng rồi." Nàng cúi đầu giũ áo choàng, trong váy dài bị nhét phình, cẩn thận rút ra, tươi cười nâng lên đưa cho nàng:

“Đây là Cố nương nương làm cho tỷ. Không biết vì sao, bà giống như là biết trước, đều làm một áo choàng ngắn cho chúng ta.”

Trong tay nàng quả thật có một xấp gấm, màu trắng, dùng kim tuyến thêu ra hoa văn, rạng rỡ phát sáng ở dưới ánh sáng. Bà thêu cực kỳ cẩn thận, đường may mịn chỉnh tề, không có một đường rối loạn, hoa văn kia cũng phức tạp, không biết hao tốn bao nhiêu tâm huyết. Bà thích may đồ ở dưới cửa sổ, cho dù là một cái khăn, cũng là vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, nhưng bà ít thêu loại vật này, bởi vì không quen tay, không biết bị kim châm bao nhiêu lần.

Thượng Quan Mạn nghĩ như vậy, khóe mắt đã ướt, hốc mắt cũng khô khốc, làm sao cũng không rơi lệ được. Cũng chỉ nhẹ giọng hỏi: “Bà còn nói cái gì?”

Vệt nước mắt trên mặt Diệu Dương chưa khô, mặt ngây thơ nằm ở trên đầu gối nàng: “Bà còn nói bảo muội tìm phu quân một lòng một dạ đối với muội.”

Một lòng... Một dạ?

Diệu Dương đột nhiên lại nghĩ tới tới “Đúng rồi, Cố nương nương đi qua điện bên chúng ta ở, có một lần muội đến nhìn thấy sắc mặt bà khó coi ngồi ở chỗ đó, cầm trong tay một họa trục (bức tranh được cuộn trọn lại), muội hỏi bà là gì, bà hốt hoảng liền bỏ đi.”

Nàng nhạy cảm bắt được từ “họa trục”, chẳng lẽ là... bức họa Tô Lưu Cẩn nàng rõ ràng giấu rất tốt, không nghĩ tới vẫn là bị bà tìm được.

Thì ra là bà đều biết. Bao nhiêu năm rồi, tất cả sủng nhục, bà bất quá là một cái bóng.

Nàng không nghĩ tới bà lại quyết tuyệt như vậy, chỉ cho là bà luôn luôn nhu nhược, thì ra nàng vẫn luôn chưa từng biết bà. Tuy bề ngoài xinh đẹp nhu nhược, bà lại quật cường kiêu ngạo, bà dẫu có chết cũng không cần làm bóng dáng thay người khác.

Thượng Quan Mạn không nhịn được toàn thân đều phát run lên, dọa cho Diệu Dương sợ đến cầm tay nàng: “Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?”

Nàng tuyệt vọng nhắm mắt.

Cái gì cũng tránh không khỏi, đều bởi vì bọn họ là mẹ con.

Bữa tối thời điểm Hách Liên Du tới, Diệu Dương đang dùng bữa cùng Thượng Quan Mạn. Trong dĩa đựng đầy mơ chua, thức ăn động không nhiều, mơ chua ngược lại ăn rất mau. Diệu Dương liền cười nói: "Tỷ tỷ người thích ăn cái này từ khi nào vậy?"

Nàng ngắt một quả bỏ vào miệng, nghe vậy không khỏi sợ run, cười nói: "Phải không, ta lại không có chú ý." Diệu Dương lại đột nhiên đứng dậy tránh đến phía sau nàng, mới thấy là Hách Liên Du vào phòng. Nụ cười trên mặt Thượng Quan Mạn cũng dần dần nhạt xuống. Hách Liên Du thấy nàng lạnh mặt, vẫn cười nói: "Đang ăn gì vậy?"

Quét qua bàn con, trong ngày thường nàng ăn không nhiều, những thức dầu mỡ cũng không tốt cho thân thể, vì vậy phòng bếp cố ý làm thêm canh và rau cải. Hách Liên Du cười nói: "Vừa đúng ta cũng chưa ăn, cùng nhau ăn thôi." Giương mắt thấy Diệu Dương co quắp đứng ở sau lưng Thượng Quan Mạn, liền nói: "Điện hạ cũng cùng ăn đi."

Diệu Dương mới cẩn thận ngồi trở lại.

Thượng Quan Mạn lại đột nhiên đứng dậy, Diệu Dương ngẩng mặt tới hỏi: "Tỷ tỷ, người không muốn ăn à?" Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, cũng không nhìn Hách Liên Du, thẳng vào phòng.

Hách Liên Du đứng dậy cũng nhanh bước theo sau. Một tay hắn kéo lấy cổ tay của nàng, lôi nàng trở lại. Đèn tám góc treo trên vách khắc hoa, thấy con ngươi đen nhánh của nàng cuối cùng chỉ còn lại lạnh như băng căm hận, làm như binh khí hoàn toàn ghim vào trong lòng. Hắn hết sức đè thấp tâm tình, nói thật nhỏ: "Ta đã tha tánh mạng của hắn, nàng rốt cuộc còn muốn như thế nào nữa?"

Nàng giãy giãy cổ tay, chỉ bị hắn nắm chết chặt, nàng cũng không nói lời nào, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn. Ánh đèn chiếu ở trong mắt nàng,

nhúc nhích làm như nhiều bó lửa giận, chiếu gò má trắng nõn của nàng. Hắn không khỏi có chút hoảng hốt, không nhịn được liền vịn mặt của nàng hôn xuống. Khoảnh khắc đụng phải cánh môi mềm mại của nàng, chỉ cảm thấy lửa lớn trong nháy mắt liền đốt lên. Nàng hết sức kháng cự, vừa đánh vừa đá, chỉ bị hắn giữ không thể động đậy. Hắn cuối cùng ôm nàng vào trong rèm, hôn vừa dày vừa vội, vội vã khiến nàng khó có thể hô hấp, thân thể cũng nóng bỏng, tay lạnh phát run, làm như tuyệt vọng chìm ở trong nước. Hắn quậy cả triều đình chướng khí mù mịt, thái tử bị bỏ tù, nước không giống nước, thậm chí mẫu thân chết đi, tất cả cũng bởi vì hắn. Người này, cũng là chồng nàng. Nhưng nếu năm mười bốn tuổi nàng chưa từng gặp hắn, nàng có thể đã là vợ người khác. Hắn vu hãm huynh trưởng nàng, đoạt quốc gia của nàng, nếu quyết tuyệt hận hắn, tổng sẽ không thống khổ như hôm nay.

Nàng cuối cùng hiểu rõ câu "Ta mệt mỏi" tuyệt vọng vô lực của Cố Chiêu Viện trước lúc lâm chung tới cực điểm, thật là mệt mỏi. Nàng không nguyện nghĩ tiếp, đã có nước mắt lăn xuống, cứ tưởng chẳng còn nước mắt để mà khóc, thì ra là nàng vẫn còn.

Xiêm áo ở đầu vai đã bị kéo xuống, nụ hôn của hắn một đường rơi vào trước ngực, cuồng nhiệt vội vàng, giống như là muốn xé rách nàng. Nàng mơ hồ nổi nụ cười bình tĩnh không sóng của Cố Chiêu Viện: "Ta mệt mỏi."

Tất cả bởi vì mẹ của hắn, tất cả bởi vì phụ hoàng của nàng.

Trong mắt nàng tự nhiên dâng lên ẩm ướt, giơ tay một bạt tai liền đánh qua.

Thanh âm kia vô cùng vang, Hách Liên Du cũng giật mình ở nơi nào. Trong nội thất chỉ có một chiếc đèn, có ánh sáng xám xịt rơi vào trên mặt hắn, trong mắt chợt lóe kinh ngạc rồi mất. Chỉ thấy ánh mắt thâm thúy nặng nề, trong lòng nàng nhất thời như bị đụng, không dám nhìn nữa, chỉ sợ mình mềm yếu dao động, nhắm mắt lại quay lưng đi: "Mời đi ra ngoài, ta muốn ngủ."

http://tieulun.hopto.org

Chương 110: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (37)

Thấy hai người vào nội thất, Diệu Dương rất thức thời lui ra ngoài. Sắc trời vẫn là hoàng hôn, trong vườn một mảnh màu vàng kim, đi hướng nam quả thật đến rừng trúc phượng vĩ, liếc nhìn như là biển xanh bao la, bát ngát. Gió thổi lá trúc, như sóng bắt đầu khởi động, hái lá trúc cầm ở trong tay, lại nghe có người nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, Đại nhân không để cho chúng ta tới gần nơi này."

Một thanh âm ôn nhu của người khác: "Có quan hệ gì, hiện tại Thượng Quan Mạn bị giam lỏng, chờ Đại nhân lên ngôi, Hà gia chúng ta chính là khai quốc công thần, đừng bảo là rừng trúc, chính là muốn nửa giang sơn cũng không quá đáng. Cánh rừng này sớm muộn là của ta, ta quan sát trước có quan hệ gì."

Thanh âm tiến gần, trong rừng trúc dần dần thấy một cô gái mặc váy gấm màu xanh lơ thêu hoa, chắc là tiểu thư nhà quan. Một nha hoàn có hai búi tóc đi theo bên người, tiến tới nơi này.

Trong tay Diệu Dương còn nắm lá trúc, thấy là tiểu thư điềm đạm nho nhã, liếc mắt cười nói: "Các ngươi là khách trong phủ này sao?"

Hà Uyển Hi không nghĩ có người, không khỏi lấy làm kinh hãi, định thần nhìn trang phục nàng, mặc địch y vàng nhạt, khoác áo choàng gấm thêu trăng hoa, chính là trang phục Đế Cơ. Từ kính sợ đối với hoàng tộc, nha hoàn kia vội vàng kéo váy lạy. Hà Uyển Hi cũng hơi cúi người, lập tức nhớ tới, ngăn nha hoàn kia lại, hất cằm lên cười nói: "Không cần quỳ lạy rồi."

Diệu Dương mặc dù vốn định ngăn cản trước khi họ thi lễ, không nghĩ nàng kia lại nói ra những lời này. Miệt thị hoàng tộc chính là tội chết, nàng tuy không có ý trị tội các nàng, nhưng rốt cuộc có chút tức. Mặc dù đơn thuần như nàng, cũng không muốn tôn nghiêm của Đế Cơ bị chà đạp, nàng nhăn đầu lông mày nói: "Các ngươi là ai?"

Hà Uyển Hi nói: "Ta đoán Điện hạ chính là Diệu Dương Đế Cơ."

Diệu Dương không phải rất ưa thích nàng, giọng nói chất vấn cũng có phần thất lễ, gắng gượng ừ một tiếng, định không để ý nàng nữa. Nha hoàn bên cạnh Hà Uyển Hi "phì" bật cười: "Tiểu thư, Diệu Dương Đế Cơ này thật là dịu dàng, chúng ta khiêu khích nàng như vậy đều không thấy tức giận, nếu là Chiêu Dương Điện hạ, chỉ sợ sớm đã phạt trượng rồi."

Diệu Dương nghe vậy cau mày, càng cảm giác mình ghét một chủ một tớ này, nghiêng đầu liền đi, Hà Uyển Hi thấy nàng không nhìn mình như thế, quát lớn: "Đứng lại."

Diệu Dương không nhịn được quay đầu lại: "Ngươi còn muốn nói gì." Hà Uyển Hi cười lôi kéo: "Bây giờ muốn ra vẻ ta đây bất quá cũng không sao, chờ phu quân diệt Thượng Quan gia, ta xem ngươi còn có khí thế gì nữa." Đối với Diệu Dương, những lời này tựa như đất trời sụp đổ, nàng cả kinh liếc mắt: "Ngươi... Lời phản nghịch như vậy cũng dám nói ra." Hà Uyển Hi mỉm cười: "Có gì mà không dám, hiện tại ai mà không biết, thái tử bị tù, hoàng thượng bệnh nặng, Cửu hoàng tử cũng bị khống chế, hoàng tử thiên triều có thể kế vị còn dư lại không có mấy người, cả trong triều chỉ có phu quân làm chủ. Hôm nay giang sơn cũng coi như giữ trong tay phu quân, chỉ chờ cơ hội để danh chánh ngôn thuận, Thượng Quan tộc các ngươi cũng uy phong không được mấy ngày nữa đâu."

Diệu Dương liếc mắt: "Ngươi... Phu quân của ngươi là ai?." Nhìn phục sức ăn mặc của nàng, không hề giống người có chồng. Hà Uyển Hi bị nàng nhìn giận, cả giận nói: "Phu quân ta dĩ nhiên là Hách Liên Du chủ nhân phủ đệ này." Nói đến Hách Liên Du, thần sắc Diệu Dương lại hơi chậm lại, vui vẻ vỗ ngực một cái, "A, Làm ta sợ muốn chết, tỷ phu nào phải phu quân của ngươi, Lâm Quan tỷ tỷ mới là chánh thê, a ta nhớ ra rồi, ngươi là tiểu thiếp kia."

Hà Uyển Hi tức giận mặt cũng vặn vẹo: "Hắn sẽ không đối xử tử tế Thượng Quan gia các ngươi, coi như Thượng Quan Mạn nàng cũng đừng mơ tưởng sống thọ. Ngươi chưa từng nghe kết quả của hoàng tử Đế Cơ mất nước à. Hoàng tử giết hết, Đế Cơ không phải là bị sung làm quan kỹ chính là bị tướng lãnh đùa bỡn, cũng giống như ngươi chạy không khỏi kết quả như vậy. Những thứ Đế Cơ các ngươi, đến lúc đó cũng sẽ quỳ gối dưới chân Hà gia ta dập đầu thi lễ thôi."

Nghe nàng nói giống như thật, Diệu Dương đột nhiên liền sợ. Thỉnh thoảng từ chỗ cung nữ nghe tới tin đồn bên ngoài, nói là nữ quyến có tội một khi sung làm quan kỹ, mặc cho đánh mặc cho mắng, bị người lăng nhục đùa bỡn, khổ không thể tả. Ngay cả tự ái lúc đầu đều biến mất hầu như không còn, nàng vẫn cho là Hách Liên Du bất quá bề ngoài lãnh khốc một chút nhưng xem ra đối với Thượng Quan Mạn cũng cực tốt, không nghĩ hắn lại đáng sợ như vậy, không khỏi lo lắng cho Thượng Quan Mạn. Hung hăng lườm nàng ta một cái: "Ta không tin lời ngươi đâu." Xoay người liền chạy sâu vào trong rừng trúc.

Hà Uyển Hi nhẹ nhàng cười nói: "Chạy đi, xem ngươi có thể chạy đi đâu."

Diệu Dương chạy hồi lâu, vẫn xuyên qua đến cuối rừng trúc, cuối cùng chạy hết nổi rồi. Nàng đổ mồ hôi dầm dề, tìm cái ghế đá ngồi xuống há mồm thở dốc. Chợt cảm thấy có người nhìn nàng, không khỏi ngẩng mặt, chỉ thấy một nam tử cao mập đứng ở một bên, ngây ngốc nhìn sang nơi này. Mắt sâu mũi cao, bộ dáng có phần dữ tợn. Diệu Dương cả kinh lấy tay che môi, chỉ lộ ra một đôi con ngươi đen nhánh như nước sơn, bàn tay trắng nõn thấp thoáng, chỉ cảm thấy dung mạo lỗi lạc.

Diệu Dương thấy đôi mắt hắn không chớp nhìn nàng, nhất thời hoa dung thất sắc, mệt mỏi cũng quên, co cẳng chạy.

Đỗ Minh thấy Bàn Tử nghiêng đầu cũng không nhúc nhích, vô cùng miễn cưỡng ra khỏi rừng trúc: "Cái tên tiểu tử này nhìn cái gì chứ." Theo ánh mắt của hắn nhìn sang, chỉ thấy thân ảnh một nữ nhân chạy càng lúc càng xa, áo choàng gấm thêu trăng hoa bay múa theo gió. Trang phục này hắn vừa đúng nhận biết, không khỏi cười: "Nhìn trúng sao?" Bàn Tử chỉ lo ngơ ngác gật đầu.

"Vậy liền đi đòi đại ca đi, hắn sẽ không keo kiệt một nữ nhân cho ngươi."

Đỗ Minh biết Bàn Tử sẽ không nói, hôm sau hắn liền nói với Hách Liên Du thay hắn. Hách Liên Du nghe vậy cười: "Không nghĩ hắn lại thông suốt." Đỗ Minh ha ha cười không ngừng: "Bàn Tử tiểu tử này trước kia cũng không biết nữ nhân là gì, có thể thấy được vỏ quýt dày có móng tay nhọn. Diệu Dương

Điện hạ là khắc tinh của tiểu tử kia."

Hách Liên Du cười khẽ: "Thân càng thêm thân, cũng tốt."

"Đại ca vậy là đáp ứng?."

"Khó được hắn nói lên loại chuyện như vậy mà."

"Vậy ta lập tức nói cho hắn biết tin vui này."

Hách Liên Du cong môi mà cười: "Trong phủ náo nhiệt cũng tốt. Diệu Dương Đế Cơ chưa đến tuổi, trước đặt sính lễ thôi." Ánh mắt của hắn đọng lại sắc trời tối tăm ngoài cửa sổ, liên tiếp mấy ngày đều trong mây mù, trong lòng người xem vô cùng không thoải mái, hí mắt hỏi: "Đã thu thập xong chưa?"

Thanh Thụy đáp: "Đã đột phá truy binh của Đại vương, đang trên đường chạy tới, ngày mai Vương Phi có thể đến đây."

Trên mặt Hách Liên Du mới lộ ra một chút vui vẻ, nhìn nơi xa không nói, Đỗ Minh thở dài nói: "Ngày này, cuối cùng đã tới."

Tiết đông chí, gió từ bốn phía thổi qua, tựa như đao cắt, khắp mọi nơi mờ mịt, đều là màu xám tro nhạt nhẽo không đồng nhất. Hình bóng bóng cây khô héo lay động, làm như bóng tối sâu đậm cao thấp không đồng nhất ở phía chân trời rộng lớn. Nơi xa truyền đến tiếng vó ngựa lộn xộn, chấn đến bụi đất tung bay, xuyên qua rừng cây như tên, khiến chim chóc đều giật mình, thẳng tắp xông về trời cao.

Mấy người đi đường, đều là nữ tử áo trắng cưỡi ngựa, áo theo gió lất phất, vù vù có tiếng, chỉ tựa như vội vàng bảo vệ xe ngựa ở giữa, có nữ tử cung kính nói: "Vương Phi, còn ba trạm dịch nữa, chính là Đô thành rồi."

Màn màu xanh trên xe lộ ra một bàn tay cực đẹp, trắng nõn thon dài, chiếu lên màn kia hình ảnh trắng muốt thơm ngát. Bên trong xe có hình ảnh xinh đẹp tuyệt trần mơ hồ, sắc trời mặc dù tối, vẫn khó nén ánh sáng, chỉ nghe cười khẽ dễ nghe ôn nhu từ trong xe truyền đến: "Rốt cuộc đã trở lại."

Hách Liên Du đến nhà chính, Thượng Quan Mạn đang ngủ ở trên giường, bởi vì thấy hình mặt bên trong màn, liền để nhẹ bước chân. Bên trong phòng trải thảm sát mềm dày, đi qua không tiếng động, xuyên qua phòng khách, liền thấy nàng nằm ở trên giường. Ánh sáng xuyên thấu qua cột khắc hoa mạ vàng, cái móc vén rèm lụa nhẹ lên, chỉ chiếu ánh nắng ban bác trên đầu giường, làm như ngủ say, chân mày cũng khẽ nhíu lại.

Hắn đi vào, chỉ ngồi xuống ở bên giường, không nhịn được liền vươn ngón tay xoa cho nàng. Nàng làm như rùng mình một cái, lại thức tỉnh, tay hắn còn dừng ở trên mặt nàng. Đôi con ngươi trắng đen rõ ràng của nàng nhìn hắn, bất quá một cái chớp mắt, nàng lại nhẹ nhàng khép mắt. Hách Liên Du nói: "Có chuyện muốn thương lượng với nàng."

Thấy nàng nhắm mắt không nói, làm như ngủ thiếp đi, chuyện làm mai hắn cũng không am hiểu, chần chừ không biết mở miệng như thế nào, một hồi lâu mới nói: "Bàn Tử là thuộc hạ của ta, tuy là vụng về một chút, tâm địa ngược lại thiện lương. Hắn rất mạnh mẽ, tự nhiên sẽ không để người trân ái bị thương. Diệu Dương Đế Cơ chưa đến tuổi cập kê, đối với nàng quả thật hơi sớm chút, không bằng hiện định ra hôn ước trước"

Thượng Quan Mạn bỗng nhiên ngồi dậy, nàng cũng không nhìn hắn, chỉ nhìn chằm chằm bên cạnh: "Chuyện Diệu Nhi hãy để chính muội ấy làm chủ, nếu ngươi mạnh mẽ đính hôn cho bọn họ, ta sẽ không đáp ứng." Mặt nàng đông lạnh, thần sắc cực kỳ nghiêm cẩn, làm như che chở gà con, nghĩ đến nếu con cái hai người gặp nạn, nàng nhất định cũng là vẻ mặt như vậy, Hách Liên Du không khỏi mỉm cười, cười nhẹ nói: "Bàn Tử tính tình rất tốt, nhất định có thể bao dung nàng ấy, nàng yên tâm là được."

Thượng Quan Mạn còn muốn nói nữa, chỉ nghe bên trong phòng "Bộp" một tiếng, làm như cái gì rớt xuống. Thượng Quan Mạn muốn đứng dậy, hắn chỉ đè lại nàng, bước nhanh ra nội thất, mới thấy tranh vẽ trên vách điêu rơi xuống, cửa phòng mở phân nửa, theo gió lay nhẹ. Thượng Quan Mạn ở trong phòng nóng nảy hỏi thăm: "Ai vậy, là Diệu Nhi sao?"

Hách Liên Du nói: "Không có ai cả, là gió thổi cửa phòng thôi." Thanh Thụy vốn là đứng ở trước cửa, thấy hắn, gật đầu đi. Đợi Hách Liên Du bước vào

nội thất, nàng vẫn ngồi chờ ở trên giường, Hách Liên Du thấy thế không khỏi cười: “Làm thế nào bây giờ, ta đã đồng ý người ta.”

Lấy thân phận của hắn, dĩ nhiên là một lời ngàn vàng, nói không giữ lời, các thuộc hạ làm sao ủng hộ hắn. Nàng nghe liền cảm giác có khó xử, nhưng cũng không thể lấy số mạng Diệu Dương đi đổi, nàng uốn éo người đi: “Ngươi đáp ứng có ích lợi gì, cũng không phải là ngươi gả cho hắn.” Nàng chỉ mặc một cái áo ngủ rộng thùng thình, hai vai mảnh mai liền hiện ra, hôm nay eo không lộ vẻ, mỗi ngày nàng ăn cũng không nhiều, nhìn càng phát ra mảnh mai. Hắn cuối cùng không nhịn được từ phía sau ôm nàng, nàng giãy giãy, dĩ nhiên là tránh không được.

Hắn gọi nhỏ: “Mạn nhi.” Lưng nàng cứng đờ, chỉ nhìn nơi khác, lại nghe hắn ở sau lưng nói: “Bất kể như thế nào, ta đều sẽ đối nàng như lúc ban đầu.”

Nàng nghe vậy thống khổ cười một tiếng: “Đế Cơ mất nước tựa như chó nhà có tang, còn có kiêu ngạo gì có thể nói.”

http://tieulun.hopto.org

Chương 111: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (38)

Thanh Thụy bên ngoài gọi: "Điện hạ."

Hách Liên Du nói với nàng: "Chờ ta một chút." Đứng dậy đi đến cửa, hỏi "Chuyện gì?" Thanh Thụy nói: "Vừa rồi Diệu Dương Điện hạ thất kinh chạy đi, thuộc hạ một đường đi theo, mãi cho đến cửa phủ, thuộc hạ đoán nàng vào cung, liền chặn nàng lại. Nàng vào phòng hồi lâu cũng không có ra ngoài, thuộc hạ nhìn vẻ mặt nàng không ổn lắm, có nên xô cửa đi vào hay không?."

Hách Liên Du đang trầm ngâm, Thượng Quan Mạn đã khoác áo ra ngoài, sắc mặt kinh hoàng mở miệng: "Phá cửa đi." Hách Liên Du cau mày: "Sao nàng lại ra đây." Liền muốn cản nàng, nàng vội vã chạy ra ngoài. Thanh Thụy xuôi tay đứng chặn ở cửa. Nàng biết Hách Liên Du không mở miệng nàng sẽ tìm không thấy lối ra phòng này, miễn cưỡng giải thích: "Diệu Nhi rất thẳng tính, người khác nói gì nàng liền tin cái đó, lại thường la hét có người yêu, cộng thêm gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, lời của ngươi vừa rồi, chỉ sợ làm nàng sợ."

Hách Liên Du xoay người cầm áo choàng khoác lên trên vai nàng: "Ta cùng nàng qua xem một chút."

Cửa phòng Diệu Dương đóng chặt, cho dù ai gọi bên trong cũng không nửa điểm động tĩnh. Thanh Thụy một cước liền đạp cửa ra, trong phòng ngoài không có một bóng người, gió rót vào bên trong phòng, thổi trúng rèm trên cột loạn bay. Thượng Quan Mạn chỉ cảm thấy như có mây đen đè ở trái tim, hoảng loạn chuyển vào nội thất, chỉ nghe màn phấp phới, đung đưa loạn ảnh trên đấy, ghế con lệch ra một bên, mơ hồ làm như bóng người. Nàng hoảng sợ mở to mắt, ngẩng đầu lên chỉ thấy thân Diệu Dương treo trên lụa trắng. Bóng trắng xám xịt khúc xạ lên mặt nàng, làm như độ một tầng ánh lạnh.

Thanh Thụy rút đồ bên hông, "Vèo" một tiếng, lụa trắng đứt lìa. Thân thể Diệu Dương thẳng tắp rớt xuống, Hách Liên Du đã nhận nàng trong ngực, nhẹ nhàng để lên thảm mềm trên đất, dùng tay thử hơi thở nàng. Thượng Quan Mạn thấy vẻ mặt ngưng trọng của Hách Liên Du trì hoãn, trong lòng

cũng buông lỏng, hỏi: “Như thế nào?” Hách Liên Du nói: “Không việc gì.” Ngón cái hắn dùng sức đè lại nhân trung (phần dưới mũi trên môi) của Diệu Dương, không đến một khắc, Diệu Dương ưm một tiếng, yếu ớt tỉnh lại. Thượng Quan Mạn vui mừng kêu lên: “Diệu Nhi.” Sau một khắc vừa nóng vừa giận: “Nha đầu này, làm cái gì vậy hả?.” Diệu Dương nhìn thấy nàng, nhào tới trong ngực nàng oa oa khóc lớn, hai tay vòng chặt nàng, chết cũng không buông. Thượng Quan Mạn thấy thế cũng ôm vai nàng, chu môi, cuối cùng không có trách cứ nàng.

Hách Liên Du liếc nàng một cái “Cũng may là vị trí sai lầm, nín thở một lúc thôi, Điện hạ nên tự trân trọng, tìm chết không phải chuyện đùa đâu.”

Diệu Dương nghe vậy thân thể đột nhiên co rụt lại, chui đầu vào trong ngực Thượng Quan Mạn, thân thể run lẩy bẩy, làm như rất hoảng sợ. Hách Liên Du thấy thế nói: “Nàng khuyên nhủ nàng ta.” Mang theo Thanh Thụy sải bước đi ra ngoài. Cửa phòng đóng lại, Diệu Dương mới dám khóc ra thành tiếng, nước mắt ràn rụa ướt đầy áo. Thượng Quan Mạn tức giận nói: “Sao muội cả tin như vậy, bất quá mới nghe chút tiếng gió liền tìm đến cái chết, nếu muội không nguyện ý, hắn có thể trói muội lại hay sao?”

Diệu Dương nức nở nói: “Nhưng muội nghe nói... Phụ hoàng xuống chiếu thư, nhà mẹ hoàng tẩu lấy tội làm phản giết cửu tộc, Tứ ca cũng bị đâm chết trong nhà...” Nàng khóc không thành tiếng, nghẹn không thở nổi, gương mặt cũng đã trắng bệch: “Phụ hoàng còn đang mang bệnh, sao mọi chuyện như trở nên như vậy.” Nàng bị dọa cho sợ đến toàn thân cũng không ngừng run rẩy, hàm răng lập cập vang lên: “Tỷ tỷ, bọn họ đều nói Thượng Quan gia bị nguyền rủa rồi, nói không chừng tỷ phu chính là người khiến lời nguyền rủa được ứng nghiệm.”

Sắc mặt nàng lạnh xuống: “Muội nghe ai nói?.”

Diệu Dương thấy sắc mặt nàng khó coi, run run rụt cổ một cái, nói nhỏ, “Lúc mẫu thân còn sống, một lão cung nữ nói cho muội biết.” Cánh tay nàng bỗng chốc căng thẳng: “Tỷ tỷ, chúng ta chạy trốn thôi.”

Chẳng biết tại sao, Thượng Quan Mạn chỉ cảm thấy trong lòng mình cũng xao động bất an, lo sợ không yên. Nàng ở lại cùng với Diệu Dương đến tận

chiều. Diệu Dương kiệt sức, lại bị kinh sợ, ngủ say sưa ở trong ngực nàng. Trong phòng cực yên tĩnh, không nghe được chút tiếng vang. Tiếng gió gào thét ở bên ngoài cửa sổ, làm như vạn ngựa chạy qua. Nàng đột nhiên nhớ tới lần đến trường đua với thái tử lúc trước. Khi đó mọi người đủ cả, tuy là vụng trộm đấu nhau, nhưng ngoài mặt vẫn hoà hợp êm thấm. Nàng thật ra không thích những huynh trưởng này, bất chợt nghe được tin Tứ hoàng tử chết đi, cũng chỉ nhớ một đôi con ngươi ngăm đen lạnh lùng, không còn cái khác. Nàng khép mắt, nhưng trong lòng, lại vẫn cảm thấy chua xót.

Bên ngoài dần dần truyền đến hỗn loạn xao động, quấy nhiễu Diệu Dương trằn trọc trở mình, liền gọi nữ tỳ coi chừng: "Bên ngoài xảy ra chuyện gì?"

Nữ tỳ cười nói: "Điện hạ chắc còn không biết, nghe nói ngày mai mẫu thân Đại nhân vương phi Cổ Hạ đến, quản gia đang kêu dọn dẹp phòng." Tuy nàng xưng nàng Điện hạ, trong mắt đã hoàn toàn không có sùng kính đối với hoàng tộc, giống như bất quá là xưng hô tầm thường. Bởi vì Hách Liên Du, bọn họ mới cung kính với nàng, có lẽ Diệu Dương cũng phát hiện ra, mới sợ như vậy.

Thượng Quan Mạn ngớ ngẩn, mới nói: "Vậy sao?" Nữ tỳ thấy nàng chẳng qua là mất hồn, thẳng khom người lui xuống, đồng rò khắc hoa "Đốt" vang lên một tiếng, Thượng Quan Mạn cả kinh rùng mình một cái. Nàng vội lắc tỉnh Diệu Dương. Diệu Dương còn buồn ngủ, xoa mắt như trẻ con: "Tỷ tỷ?" Liền thấy Thượng Quan Mạn tìm ra một bộ xiêm áo tầm thường trong mớ quần áo. Kiểu dáng không mới, vật liệu may mặc cũng bình thường, làm như cô gái nhà bình dân thường mặc, Thượng Quan Mạn ném cho nàng: "Thay ra đi."

Diệu Dương vừa thay vừa hỏi: "Tỷ tỷ, Sao vậy?"

Giọng nói của nàng hoàn toàn không giống bình thường, thậm chí là khẩn trương: "Tô Lưu Cẩn sắp trở về rồi."

Diệu Dương không biết Tô Lưu Cẩn là ai. Thượng Quan Mạn cầm chút ngân lượng nhét vào tay áo Diệu Dương. Diệu Dương rối ren nhận, đầu ngón tay lơ đãng đụng nhau, lạnh như băng khiến cho nàng rùng mình một cái. Thượng Quan Mạn hoảng sợ thất thố như vậy, nàng chưa từng gặp. Mặc dù Diệu

Dương sợ Hách Liên Du thật sẽ gả mình cho người mập mạp kia, nhưng vẫn khuyên nàng: "Tỷ tỷ, muội không sao đâu."

Thượng Quan Mạn nhẹ nhàng liếc nhìn nàng một cái: "Bởi vì ta, Hách Liên Du sẽ không làm gì muội, nhưng nếu Tô Lưu Cẩn trở lại, liền không phải kết quả chỉ tùy tiện gả muội thôi đâu." Ánh mắt nàng cực kỳ nghiêm túc, dọa cho Diệu Dương sợ đến mặt trắng xanh: "Cái gì Cẩn đáng sợ như vậy sao?"

Nàng trải tốt giấy viết thư, bóp tay áo chấp bút, trán lại rơi mồ hôi, nói nhỏ: "Tục ngữ nói, độc nhất là lòng dạ đàn bà, huống chi là phụ nữ chịu nhục mấy chục năm, ôm lòng báo thù trở về."

Diệu Dương nghe được như rơi vào trong sương mù, nhưng vẫn biết chuyện quá khẩn cấp, vạn vạn không thể làm trễ nãi. Thấy nàng viết thư ở đó, liền tìm một vạt áo, bỏ đồ châu ngọc vào. Phòng ngủ Diệu Dương vốn là phòng khách, cũng không có bao nhiêu vật đáng tiền, cho nên có thể cầm theo cũng không nhiều. Đợi nàng thu thập xong, Thượng Quan Mạn đã nhét thư vào trong bao thư, thận trọng giao cho nàng: "Nhất định phải tự tay giao cho Phản Ảnh, hắn xem tự sẽ biết phải làm sao."

Diệu Dương mang theo bọc quần áo ngạc nhiên mở miệng: "Tại sao muốn muội giao cho hắn, tỷ tỷ không cùng muội đi sao?"

Trong ánh sáng thấy khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của Diệu Dương, tròng mắt như hồ nước. Tình cảm ân cần không lời nào có thể miêu tả được, trong tim Thượng Quan Mạn nhất thời nóng lên, chỉ kém rơi lệ, cuối cùng nhịn được, mỉm cười vươn tay điểm chóp mũi nàng: "Nha đầu ngốc, muội đi một mình, ta không đi."

"Tại sao?" Diệu Dương trừng lớn mắt, nước mắt nhất thời đảo quanh. Thượng Quan Mạn cười nhạt nói: "Một mình muội ra ngoài, hắn tự nhiên sẽ không chú ý, nếu chúng ta cùng nhau đi, bọn họ sẽ nghi ngờ." Nàng vừa nói vừa khoác áo choàng đen lên trên vai Diệu Dương, nói: "Đi đi, người trong phủ vừa đúng lúc đang vội vàng dọn dẹp, sẽ không chú ý muội."

Diệu Dương vừa khóc vừa gạt lệ, vẫn còn không yên tâm: "Tỷ tỷ, người không đi với muội sao?"

Thượng Quan Mạn cũng khó chịu trong lòng, Diệu Dương đi chuyến này, biết bao giờ mới có thể gặp lại. Thế sự đổi thay, nếu là vô duyên, sợ rằng khó gặp mặt, nàng nắm tay Diệu Dương thật chặt, nói: "Đi đi." Diệu Dương lau lệ xoay người, nàng không không đành lòng kêu một tiếng: "Diệu Nhi."

Diệu Dương đỏ mắt xoay đầu lại.

Thượng Quan Mạn mặc áo tơ trắng đứng ở đó, tóc đen sõa vai, vẻ mặt nghiêm túc, gằn từng chữ: "Chuyện ta đã từng đáp ứng muội, sẽ không nuốt lời, Hà gia của Hoàng hậu nhất định sẽ ác có ác báo."

Diệu Dương nhất thời lệ rơi đầy mặt, nức nở nói: "Muội biết rõ."

Thượng Quan Mạn chỉ sợ sau một khắc lại kêu nàng, vội xoay người sang chỗ khác quở nhẹ: "Còn không mau đi."

Thanh âm Diệu Dương vẫn mang theo nức nở: "Tỷ tỷ, muội đi nha."

Sau lưng chỉ truyền tới tiếng bước chân hơi nhỏ, cửa dập một tiếng khép lại, không còn tiếng vang nữa.

Bóng đêm dần dần sâu xuống, xem chừng Diệu Dương đã đến phủ đệ, nàng mới đẩy cửa ra ngoài, thấy Hách Liên Du chắp tay đứng ở trong bóng đêm. Mây đen không tản đi, ánh trăng hắt vào, trên người hắn đều là một mảnh màu bạc, thân thể Thượng Quan Mạn chợt cứng đờ, đóng cửa lại, chỉ nghe Hách Liên Du hỏi: "Ngủ rồi?"

Thượng Quan Mạn nhẹ nhàng lên tiếng, xác định cửa phòng đóng chặt "Khóc mệt rồi, nên ngủ mê man, ngày mai cũng không cần người gọi nàng."

Hách Liên Du nghe vậy cười: "Ta đã hy vọng nàng ấy có thể trở thành người một nhà." Vừa nói liếc nàng một cái, vẻ mặt nàng chỉ lãnh đạm, bất đắc dĩ nói: "Ta tiễn nàng trở về." Liền giơ tay lên muốn dắt nàng, thân thể nàng bản năng co rụt lại, trong mắt của hắn hơi trầm, chợt lại cười nói: "Đều là vợ chồng già rồi, còn xấu hổ hay sao?" Cường tự dắt tay của nàng, tay hắn vô cùng ấm, nắm đầu ngón tay lạnh như băng của nàng, chỉ cảm thấy tựa như có

thể hòa tan. Nàng bị hắn kéo ra phía sau mình nhắm mắt theo đuôi, chỉ nghe hắn nói: "Ngày mai mẫu thân đã đến, vốn nàng cũng đáp ứng đón bà với ta, nhưng tình hình bây giờ..." Hận ý của Tô Lưu Cẩn tràn đầy, nếu biết Thượng Quan Mạn là nữ nhi của kẻ thù, không biết sẽ làm ra chuyện gì. Hắn dừng một chút, trở về vẻ mặt trấn an cười nói: "Đợi tâm tình bà ổn định chút ít, ta sẽ đưa nàng đi bái kiến."

Nàng cúi thấp đầu, chỉ thấy sắc váy lay động, không tiếng động xẹt qua một khối lại một khối gạch đá màu xám tro, làm như nước biển đánh tới bên bờ, dâng lên sóng biển tuyết trắng. Nàng thất thần, tựa như cũng không nghe hắn nói gì, liền vô ý thức khẽ lên tiếng. Hách Liên Du bỗng chốc quay đầu lại, chỉ thấy trong ánh trăng nàng đang ngẩng đầu lên ngắm nhìn nơi xa, trên má trắng nõn có nước mắt lẳng lặng rơi, thật như hoa đào gặp mưa, khiến cho người người thương tiếc.

Hắn mới giật mình, mình đã lơ đãng chạm vào vết sẹo của nàng, hai chữ "mẫu thân", đối với người vừa mất người thân như nàng thực sự quá nặng nề. Thượng Quan Mạn thấy hắn nhìn nàng, đột ngột quay mặt, vết lệ kia vẫn còn ở lại trên mặt, chỉ dâng lên ánh sáng trân châu. Hắn yêu thương đến lau, nàng cũng không né tránh, lòng ngón tay chạm lên da thịt, xúc cảm mềm mại nhẵn nhụi khiến trong lòng hắn bỗng nhiên động. Hắn giống như bị khích lệ, cúi đầu liền muốn hôn xuống, nàng cũng cúi thấp đầu, tóc đen theo cổ che nửa mặt, nàng nói nhỏ: "Ta muốn đi Thù Ly cung xem một chút."

http://tieulun.hopto.org

Chương 112: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (39)

Hắn không nỡ cự tuyệt nàng.

Chỉ chạm khẽ ở môi nàng, nói: "Nàng vào trong nhà thay bộ y phục dày hơn, ta dẫn nàng đi." Nàng khéo léo gật đầu, vào nhà chính, đổi thường phục thật dầy. Bởi vì không cần thân phận bề ngoài, nên cũng không mặc địch y, rút ra một hộp gấm bình thường trong ngăn tủ của bàn trang điểm gỗ, mở ra, liền thấy sóng xanh lưu chuyển, nháy mắt mát mẻ, là vòng ngọc Hàn gia tặng cho, nàng suy nghĩ một chút, cầm lên bỏ vào trong tay áo.

Hai người một đường ngồi xe vào cung, cũng không để đám người Thanh Thụy đi theo, chỉ tìm đầy tớ nam đánh xe, đến cửa cung, tự nhiên có kiệu chờ. Trong hoàng cung vẫn đề phòng sâm nghiêm. Trong màn đêm tráng lệ, cũng đã hoàn toàn không phải là bộ dạng trong trí nhớ, giống như bữa tiệc kia, là lần huy hoàng cuối cùng của vương triều này, như pháo hoa sáng chói, nở rộ mỹ lệ ngắn ngủi, cuối cùng biến mất ở trước mắt mọi người.

Thù Ly cung chỉ còn mình La cô, thấy Thượng Quan Mạn và Hách Liên Du cùng nhau tiến đến, thật lấy làm kinh hãi, cầm áo choàng liền khoác lên người nàng: "Nửa đêm canh ba, gió đêm lại lạnh, sao lại tới lúc này." Liền thấy nàng xoay đầu đi, vẻ mặt hoảng hốt nhìn chằm chằm trong sân, La cô thở dài: "Ta đi pha trà mang tới cho Điện hạ ấm áp thân thể." Ngược lại nhìn cũng không nhìn Hách Liên Du một cái. Thượng Quan Mạn bất ngờ nói: "Cô cô, chuẩn bị chút rượu cho Đại nhân."

La cô đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn nàng, sóng mắt nàng bình tĩnh như nước, làm như có cái gì phải nói, vừa tựa như là không có, La cô gật đầu một cái, thẳng đi.

Quẹo phải một cái, chính là điện mẫu thân từng ở, nàng ngay cả dũng khí đi xem cũng không có, mắt nhìn thẳng vào trong điện bên. Hách Liên Du yên lặng đi theo phía sau nàng.

Bài biện trong điện bên đều mới, chắc La cô lau mỗi ngày, không có chút bụi

bậm. Nàng ngồi xuống trên ghế con bên cạnh bàn tròn bên ngoài, cũng không biết đang suy nghĩ gì, suy nghĩ tán loạn, hoảng hốt nhìn chằm chằm một chỗ. La cô bưng cốc trà và rượu đến, thấy Thượng Quan Mạn ngồi trên ghế con, chỉ đắm chìm trong thế giới của mình, giống như hoàn toàn quên là ở nơi nào. Ngược lại Hách Liên Du đứng ở dưới cửa nhìn nàng. La cô liền nói với Hách Liên Du: "Đại nhân." Hắn mới phục hồi tinh thần lại, nhìn ly rượu bà cầm trong tay một cái, rượu đã được hâm, còn bốc hơi nóng, hun đến khắp mọi nơi đều là sương mù, hắn liền nói: "Để lên bàn đi."

La cô liền đặt nước trà lên bàn, trà cũng nóng, mở nắp ly ra, liền có mùi thơm ngát chảy ra. Thượng Quan Mạn lại đẩy ra, nhẹ ngửi "Ta cũng muốn uống chút rượu." Trước kia nàng thỉnh thoảng sẽ uống chút, lúc có men say là dễ ngủ nhất, La cô cũng biết thói quen của nàng, liền cầm ly rượu châm vào, đưa cho nàng. Nàng đang muốn nhận, lại bị Hách Liên Du đoạt lấy, hắn đứng ngược sáng, nhất thời nhìn không rõ vẻ mặt, chỉ cảm thấy tay hắn nắm ly rượu cũng mơ hồ trắng bệch, hơi thở có chút gấp rút, một hồi lâu mới trầm trầm mở miệng: "Sức khỏe nàng còn yếu, đừng nên uống." Giọng nói không thể nghi ngờ, cũng khiến cho người không dám phản bác, La cô cũng không dám chen miệng, một mình lui xuống.

Thượng Quan Mạn lười biếng chống cằm, tựa như mê sảng ở trong mộng: "Trong lòng ta không được thoải mái, uống chút rượu sẽ tốt hơn."

Hắn chỉ đẩy ly trà tới trước mặt nàng, giọng nói làm như dỗ trẻ con: "Đừng tùy hứng, uống cái này đi."

Nàng nhẹ nhàng liếc hắn một cái, tóc đen đậm trắng nõn bên má, tôn lên con ngươi như sóng nước mùa thu, làm như cảnh đẹp trăng chiếu rừng hoa. Hắn nhìn có chút mất hồn, nàng lại quay đầu trở lại, nói: "Vậy ngươi uống đi, đổ đi thì tiếc."

Bất quá là một ly rượu, nếu nàng không để mặt lạnh, mười vò cũng nguyện ý. Lúc này có hơi men rồi, hắn có chút cao hứng, liền ngồi xuống một bên, phối hợp châm rượu, nàng quả thật cầm cốc trà nhẹ nhàng uống, đôi mắt của hắn nở nụ cười nhìn nàng, không tự chủ uống vài ly. Nàng rốt cuộc không nhịn được: "Ngươi uống ít thôi."

Nụ cười trong mắt của hắn sâu hơn, lại chống mặt bàn nghiêng thân tới, dựa vào gần nàng, trong hô hấp đều là mùi rượu, chỉ nghe hắn nói: “Mạn nhi, ta thật sự cao hứng.”

Trong lòng nàng cũng khổ sở, cúi thấp đầu nhìn chằm chằm mười ngón tay dây dưa của mình. Hắn cúi người như muốn hôn xuống, khắp mọi nơi đều là hơi thở trên người của hắn. Một hồi lâu lại không thấy hắn có động tác, nàng ngẩng mặt, chỉ thấy ngón tay thon dài của hắn ôm trán cau mày thật sâu, trong mắt đều là mệt mỏi: “Rượu này có cái gì không đúng.” Dư âm chưa tiêu, thân thể hắn đột nhiên dừng lại, nàng vội vàng đứng dậy tiếp được hắn, thân thể hắn lắc lắc, nặng nề đè lên.

Hơi thở của hắn kéo dài mà trầm ổn, cau mày nhắm mắt, ngủ vô cùng sâu.

La cô xem chừng không sai biệt lắm, vào điện bên, quả thấy Hách Liên Du đã ngủ, bà liên tiếp vỗ ngực: “Vừa rồi Điện hạ cũng muốn uống, thực dọa lão nô sợ.”

Thượng Quan Mạn nghe vậy chỉ ôm chặt cánh tay. Hắn đang tựa vào cổ nàng, vóc người hắn thật sự cao hơn nàng rất nhiều, cũng làm cho nàng không chịu nổi. La cô cùng với nàng đưa Hách Liên Du lên trên giường. Trên người nàng đổ mồ hôi, cũng không lau, lại nhìn hắn mất hồn. Bởi vì người Cổ Hạ đều là mũi cao mắt sâu, mẫu thân là người Hán, vì vậy hình dáng rõ ràng không có khoa trương như người Hồ, kết hợp như vậy, khiến diện mạo hắn cực kỳ đẹp mắt. Nàng nâng đầu ngón tay lên lướt qua đường cong trên mặt hắn, làm như trả lời vấn đề vừa rồi của La cô, bên môi có nụ cười ôn nhu nhu hòa, nói thật nhỏ “Hắn sẽ không để cho ta uống.” Không nhịn được khom người một cái, mãnh liệt nhớ tới La cô ở bên, trên má hơi đỏ lên, lại nghe nàng lại nói: “Làm phiền cô cô ở chỗ này coi chừng hắn, ta đi một chút sẽ về.”

La cô ngẩn người, bên ngoài đều là tai mắt của Hách Liên Du. La cô còn chưa kịp hỏi nàng muốn đi đâu, nàng đã đến thư phòng mở ngăn ngầm ra, nhẹ nhàng ngắt một cái, chỉ nghe “Cạch” một tiếng, giá sách không tiếng động trượt ra. La cô không biết bên trong phòng này lại có mật thất, cả kinh trợn mắt hốc mồm, nàng quay mặt nói: “Cô cô, người nhớ lấy, nơi này có đường nối thẳng ra ngoài cung, nếu không nguyện sống ở chỗ này, liền xuất

cung đi, sẽ tự có người tiếp ứng."

La cô ngơ ngác gật đầu một cái, nàng cúi đầu liền xuống bậc thang, giá sách kia không tiếng động trượt về vị trí cũ.

Cơ quan ngầm từ lâu đã sửa lại, dù hắn có tỉnh dậy, cũng phải mất chút thời gian tìm kiếm, cái nàng cần chính là thời gian.

Hồng Phi nhận được tin đã sớm chờ ở trong mật đạo, trước đó vì chuyện thái tử hai người đã lâu không gặp, vừa lên trước hắn liền giải thích: "Điện hạ, khi đó Thái Tử Điện hạ..." Nàng giơ tay lên ngăn cản hắn nói thêm, thái tử mang theo người, người đông thế mạnh, huống chi hắn cũng e ngại thân phận của thái tử, vì vậy bị kiềm chế cũng không có gì lạ. Nàng cũng chưa bao giờ muốn trách cứ hắn. Hồng Phi dẫn đường ở trước mặt: "Đường ngầm mặc dù có thể nối thẳng Nam Minh uyển, nhưng cách chỗ thái tử Điện hạ bị giam còn có đoạn khoảng cách, chờ đến đường cách chỗ này gần nhất rồi nghĩ biện pháp."

Thượng Quan Mạn gật đầu một cái: "Chúng ta đi Càn Khôn cung trước."

Tuy ngoài dự liệu của Hồng Phi, nhưng hắn cũng không có hỏi nhiều.

Đường vào buồng lò sưởi Càn Khôn cung thiết lập ở tường tây, có bình phong rồng bạc bay lên che lại, nghe ngóng thấy trong điện im ắng yên tĩnh, liền từ trong bình phong chuyển ra ngoài. Tào Đức đang bưng thuốc, chợt thấy nàng, cả kinh hai tay run lên, muỗng canh đụng phải chén, "Cạch" một tiếng, ngoài rèm liền có thanh âm lạnh lùng đề phòng truyền đến "Đã xảy ra chuyện gì?"

Tào Đức rốt cuộc là lão nhân trong cung, trong giây lát đã trấn định lại, uể oải nói: "Lão nô không cẩn thận làm rơi thuốc, có thể nấu chén khác không?." Người ngoài rèm nhẹ chê cười: "Dù sao cũng sắp chết rồi, uống thuốc hay không thì cũng thế thôi, hôm nay không có, chờ ngày mai đi."

Mặc dù câu vừa rồi không phải là lý do, Tào Đức vẫn tức giận hai tay phát run lên. Hắn cũng biết không thể ra tiếng, yên lặng quỳ xuống đất thi lễ với Thượng Quan Mạn, nàng dìu hắn đứng lên. Nhấc rèm vàng đen lên, liền thấy

Hoàng đế, gần đất xa trời trên giường rồng như cây khô trước khi mục nát, gầy trơ cả xương, ý thức không rõ, đã ngửi thấy hơi thở gần chết.

Bất quá mới mấy ngày, bệnh tình đã nghiêm trọng như vậy sao?

Hồng Phi canh giữ ở ngoài rèm, lúc này còn có thể thấp giọng nói chuyện. Tào Đức gạt lệ nói: "Thân thể thánh thượng luôn luôn khỏe mạnh, tuy là bệnh không ngừng, bị chút kích thích, nhưng cũng chưa tới mức này. Mỗi ngày bọn họ đều đưa đồ ăn tới, nhưng Thánh thượng không chịu dùng. Thật ra thì lão nô cũng nghi ngờ..." Hắn đang nói, Thượng Quan Mạn đã lên trước, trong màn đều là mùi thuốc gay mũi xen lẫn mùi vị mục nát trên thân người già, trên mặt nàng lại bình tĩnh tự nhiên, chỉ nhẹ giọng kêu: "Phụ hoàng."

Trong cổ Hoàng đế hàm hồ có tiếng, mi mắt nhắm lại cuối cùng chậm rãi nâng lên, bắt được cổ tay của nàng. Ngón tay như cành khô ngắt vào trong xương cốt, cơ hồ muốn bẻ gãy. Khí lực lớn như vậy, giống như tận hết tất cả sức lực. Nàng biết ông đang thấy là ai, cô gái diễm lệ sáng rỡ, đã trở thành ma chướng cả đời của ông, thành tựu của ông cũng đã hủy hoại ông. Thượng Quan Mạn không có ý định suy đoán hôm nay ông là tâm tình phức tạp cỡ nào, bởi vì trên cánh tay đau vô cùng, nàng không dám giãy giụa, chỉ nói thật nhỏ: "Phụ hoàng, là hài nhi, Mạn nhi."

Giống như nhất thời mất khí lực, tay trên cánh tay của nàng cũng chậm rãi buông ra.

Nàng kéo váy lẳng lặng quỳ xuống, cúi đầu nói: "Hài nhi bất hiếu, tuy biết trước mắt không phải thời điểm nói cái này, nhưng kính xin phụ hoàng quyết định, xin phụ hoàng viết xuống di chiếu."

Tào Đức thật lấy làm kinh hãi, nhất thời gấp ra một thân mồ hôi, khuyên nhủ: "Điện hạ, bất kể Thánh thượng đối đãi người như thế nào, ông rốt cuộc vẫn là phụ hoàng của người, người có thể nào đối với ông như vậy."

Hoàng đế nằm ở trên giường, làm như nghe được, vừa tựa như không có nghe, chỉ bỗng nhiên trừng lớn mắt, hai tay ma sát ở dưới gối. Hô hấp của ông dồn dập, giống như không thở nổi. Thượng Quan Mạn thấy cử động của ông, vội đứng dậy bước nhanh qua, đầu ngón tay lướt qua dưới gối gấm, quả

nhiên là có ngăn ngầm, lấy ra là con dấu lớn bằng lòng bàn tay, có khắc rồng cuộn, ở trên là chữ triện (mấy chữ khắc dưới con dấu) "Thụ Mệnh Vu Thiên, phúc thọ Vĩnh Xương".

Chính là mật tỷ truyền ngôi.

Hoàng đế tê tâm liệt phế ho lên. Tào Đức thật sự không biết lập trường của Thượng Quan Mạn, cũng không dám vọng động, vội vàng tiến lên thuận hơi cho ông. Thượng Quan Mạn cúi thấp đầu. Tào Đức thủy chung cũng không thấy rõ vẻ mặt nàng, chỉ nghe nàng kêu nhỏ Hồng Phi gần đó.

Bởi vì văn chương trong điện đều bị lục soát đi, Hồng Phi cắn rách ngón tay, xé màn bên trong, để cho nàng lấy máu thay mực, chậm rãi viết xuống:

"Con trai thứ chín của trẫm - Thượng Quan Cẩn, nhân phẩm quý trọng, rất tôn kính trẫm, nhất định có thể kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, kế tục trẫm lên ngôi, tiếp nhận vị Hoàng đế." nâng ngọc tỷ bí mật lên, nặng nề đè xuống.

Hoàng đế có thư pháp tốt, cung nội thỉnh thoảng có thể nhìn thấy bút ký thánh cung. Khi còn bé nàng hy vọng có thể đưa tới sự chú ý của ông, liền khổ học bút tích, mấy năm qua, đã đủ để giả đánh tráo. Sau này hiểu chuyện rồi, nàng liền nghĩ giữ vững hiện trạng cũng chưa hẳn không phải là chuyện tốt, liền ném tới một bên, không nghĩ lại dùng vào lúc này

Tào Đức hoảng sợ trừng lớn mắt. Hoàng đế ho đến sắc mặt trướng lên, ông đã không thể chống đỡ, nóng nảy đến cuồng điên, trên khuôn mặt già nua cuối cùng rơi lệ: "Điện hạ, Thánh thượng cũng không phải là ý này, ông vẫn nói với lão nô, bỏ tù Thái Tử Điện hạ bất quá là kế hoãn binh, giang sơn này phải giao cho Thái Tử Điện hạ mới thích hợp."

Thượng Quan Mạn nhẹ nói: "Giờ đã không phải là chuyện phụ hoàng có thể quyết định."

Tào Đức nghe vậy hận hận xông lại, Hồng Phi tiến lên bóp cổ họng ông, giơ lên cao cao. Ông mở to mắt loạn đạp trên không. Hoàng đế trên giường hé mở đôi môi, hai tay quào loạn, bộ dáng cực kỳ khóc rống tuyệt vọng, nàng

cuối cùng quỳ xuống, nói nhỏ: "Ân sủng của phụ hoàng đối với nhi thần, cả đời này nhi thần khó quên. Nhưng xin phụ hoàng an tâm, nhi thần làm như vậy, chỉ vì cứu tánh mạng Tam ca." Nàng ngẩng mặt, cuối cùng có nước mắt trượt xuống từ trên mặt: "Phụ hoàng, Tô Lưu Cẩn sắp trở lại."

Đột nhiên nghe cái tên này, tay Hoàng đế quào loạn chợt rũ xuống, chỉ há mồm thở dốc. Hồng Phi thấy Tào Đức không giãy dụa nữa mới buông ông xuống, chân Tào Đức mềm nhũn ngã ngồi đến trên đất, thở từng ngụm từng ngụm.

Thượng Quan Mạn không nỡ nhìn Hoàng đế lần cuối, chỉ quay người phân phó: "Bệnh của phụ hoàng còn phải làm phiền A Ông chiếu cố, chiếu thư truyền ngôi cũng xin A Ông bảo quản, ngọc tỷ ta sẽ giữ."

Tào Đức loạng choạng đuổi theo "Chậm đã, Điện hạ chẳng lẽ người không muốn cứu Thánh thượng ra ngoài sao?" Trong lò sưởi hơi có điểm động tĩnh sẽ đưa tới người hầu phía ngoài, nếu không có người ngoài trợ giúp, theo thân thể đèn cầy sắp tắt của ông, căn bản là không thể đưa Hoàng đế qua đường ngầm.

Thượng Quan Mạn đột nhiên cười: "A Ông hồ đồ rồi sao, người ở bên cạnh phụ hoàng nhiều năm như vậy, chẳng lẽ còn không biết tâm tư của ông, chỉ sợ ông là tình nguyện chết cũng sẽ không sống trộm, hơn nữa..." Nói không chừng ông còn muốn gặp bà một lần.

Nàng không nói chuyện nữa, mang theo Hồng Phi vào đường ngầm rất nhanh không thấy bóng dáng.

Xác thực theo như lời Hồng Phi, để vào chỗ thái tử bị nhốt ở Nam Minh viên còn có đoạn khoảng cách. Hai người từ đường hầm lên đến mặt đất. Bởi vì Nam Minh uyển là trọng địa, nơi đây phòng thủ cực kỳ nghiêm cẩn, cách mỗi một khắc phải có tuần binh, may mắn Hồng Phi từng ở trong cấm quân, hiểu rõ ràng đối với hành động của bọn họ, mặc dù mất chút công phu, cuối cùng cũng đến bên trong viện thái tử ở.

Cửa phòng nhà chính mở ra, từ ngọn đèn chiếu xuống bóng người hỗn loạn, có tiếng cười cuồng vọng vang lên, chỉ nghe người nọ kỳ quái nói tiếp: "Thái

Tử Điện hạ, mạng nhỏ của nô tài không đáng bảo vệ."

Hai người giương mắt nhìn lên, chỉ thấy một ngục tốt đứng ở giữa, vừa vỗ đùi vừa cười: "Đến đây đi, chui qua, chui qua ta liền tha nô tài kia." Ngay sau đó truyền đến tiếng la khóc tê tâm liệt phế của Đức Tử: "Điện hạ, đừng qua, nô tài không đáng giá..."

Cửa vừa đúng trông thấy hình mặt bên của thái tử, hắn nắm quyền nổi giận đùng đùng quỳ trên mặt đất, mặt trắng nõn đầy vết thương tím tím xanh xanh, mắt đỏ giận dữ mắng mỏ: "Cẩu nô tài, cô đã quỳ xuống, còn không thả hắn!"

Một người bên cạnh hung hăng đấm lên mặt hắn: "Con bà nó, còn tự xưng là cô, ngươi đã không phải là thái tử rồi, bày uy phong cái gì." Thái tử bị đánh một quyền lảo đảo, hắn nằm ở nơi đó hồi lâu mới ngồi thẳng lên.

Ngục tốt kia ngửa đầu cười ha ha: "Ai nha, tư vị được thái tử quỳ bái thật là thư thái, ta lại đổi chủ ý, ngươi chỉ cần chui qua ở dưới háng ta, ta sẽ tha hắn."

Hồng Phi thấy hận hận gắt một cái: "Đám súc sinh này!" Quét Thượng Quan Mạn một cái. Gương mặt nàng dưới ánh trăng vô cùng trắng, càng nổi bật lên con ngươi đông lạnh như băng, trong tay áo nắm chặt quyền, đã tức giận toàn thân phát run.

Hồng Phi không chút nghĩ ngợi liền mấy bước vọt qua, bên trong phòng thấy có người tới nhất thời đại loạn. Quả đấm của Hồng Phi đã giơ lên, bất quá chỉ mấy cái, những ngục tốt liền bị đánh ngã trên mặt đất.

Thái tử bị hiện trạng bất ngờ này cả kinh ngốc tại chỗ, ánh đèn cả phòng dựa theo thân ảnh cao lớn của Hồng Phi, giống như núi. Thái tử hồi lâu mới nhận ra hắn, đôi môi ngọe nguậy, khó khăn khạc ra: "Hồng Phi?"

Hồng Phi vội vàng quỳ xuống "Ty chức ra mắt Thái Tử Điện hạ."

Một tiếng thái tử đâm vào lòng hắn vừa đau vừa vui, chán nản nói: "Đã không phải nữa, không cần thi lễ lớn như vậy, " Hồng Phi còn muốn nói nữa, trong bóng đêm một bóng người thướt tha vội vàng đi tới. Vạt áo phấp phới,

thái tử không nhịn được đứng dậy, chỉ thấy tóc đen của Thượng Quan Mạn che mặt trắng nõn.

Thái tử không nhịn được toàn thân run rẩy.

Còn nhớ rõ ngày đó bọn họ một cước bước vào, trong phủ loạn thành một đoàn. Thái Tử Phi như điên khùng kéo lấy ống tay áo của hắn, cầu xin hắn mang nàng đi. Nữ tử theo đuổi hắn nửa đời này, tai vạ đến nơi vẫn không xa không rời, trong lòng hắn không phải là không cảm động. Ở trong đám người, hắn duy nhất tìm người nọ, nhưng thủy chung cũng không từng xuất hiện.

Chuyện thân mẫu qua đời hắn có nghe nói, nguyên tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại nàng.

"Thập nhị muội, sao muội lại tới nơi này?"

Thượng Quan Mạn không biết giải thích như thế nào: "Rời khỏi nơi này trước đã." Thái tử cau mày, nhìn bên trong phòng. Đức Tử đã bị chém đứt một cái chân, phía dưới máu tươi như sông, không khỏi siết chặt quyền, cắn răng nói: "Nếu đi, nhất định phải mang hắn theo."

Thượng Quan Mạn kêu một tiếng: "Hồng Phi, trước cầm máu cho hắn, ngươi cõng hắn đi ra ngoài."

Đức Tử hết sức giãy giụa trên mặt đất, toàn thân đều là vết máu, máu thịt mơ hồ chỉ nghe hắn vội vàng nói: "Lâm Quan Điện hạ, ngài mang Thái Tử Điện hạ đi trước đi, nếu bọn họ tới tra, nô tài liền ở nơi này kéo bọn họ.

Trên mặt thái tử mơ hồ động dung: "Đức Tử..."

Đức Tử nhanh chóng trợn tròn mắt: "Điện hạ đi nhanh đi."

Hồng Phi đứng ở cạnh cửa ngắm nhìn bên ngoài, bất ngờ nói: "Hai vị Điện hạ, không đi nữa sẽ không kịp." Những ngục tốt này gây thế nào cũng không có người trông, nhưng vẫn có tuần binh dò xét đi qua. Nếu bị phát hiện, tất cả liền kiếm củi ba năm thiêu một giờ, Thượng Quan Mạn nói: "Hồng Phi,

ngươi cõng Đức Tử.” Nàng thẳng tay xé lụa ở tay áo, đi tới băng bó cho hắn, Đức Tử thụ sủng nhược kinh, vội vàng từ chối: “Điện hạ, nô tài thế nào nhận nổi.” Thượng Quan Mạn nói: “Bây giờ không phải là thời điểm để ý cái này.” Đức Tử không nói thêm gì nữa, mặc cho nàng băng bó thay hắn, Hồng Phi cũng tới vác hắn ở sau lưng, Thượng Quan Mạn mới nói: “Đi thôi.”

Vẫn là một đường thừa dịp đổi ca rời khỏi, không nghĩ mới vừa đi một khắc, liền có tiếng kêu gào ùn ùn vang lên: “Thái tử bỏ trốn, mau đuổi theo!”

Tiếng bước chân lộn xộn chấn đến mặt đất đều run rẩy. Nơi này có trọng binh canh giữ, bằng sức mấy người trốn không thoát đâu, nhưng chỉ cần kiên trì tới Từ Đường... Dưới tình thế cấp bách, Thượng Quan Mạn quát lên: “Hồng Phi, ngươi mang theo Tam ca và Đức Tử đi trước đi.”

Nghe nàng nói như vậy, Hồng Phi giật mình sững sờ ở tại chỗ, ngập ngừng kêu: “Điện hạ.” Thái tử kéo cổ tay nàng đến khiến nàng lảo đảo, quát: “Muội nổi điên làm gì, ta không cho phép.”

Hắn bóp nàng thật là đau, nhưng nàng cũng bất chấp, tiếng bước chân càng ngày càng gần, nói không chừng ngay cả Hồng Phi cũng mệt mỏi, gấp ra một thân mồ hôi. Biết không thể đấu mạnh với thái tử, thanh âm hết sức bình tĩnh nói: “Bọn họ sẽ không làm gì ta, dù sao, ta cũng là chánh thê của người.”

Thái tử đột nhiên giật mình đứng nguyên tại chỗ, con ngươi có một chút ánh sáng của hắn dần dần ảm đạm xuống, giống như ánh sao sắp biến mất. Nàng không kịp nghĩ nhiều, đẩy hắn ra sau: “Đi mau!” Hồng Phi thấy thế, một tay kéo Đức Tử, nói một tiếng: “Đắc tội.” Một tay bắt được cổ tay giơ lên, bằng tốc độ nhanh nhất chạy về phía từ đường.

Nghe tiếng bước chân tiến gần, ở thời điểm mơ hồ có thể nhìn đến bóng người, nàng mới chạy về hướng ngược lại.

Chương 113: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (40)

Trước mặt đột nhiên tuôn ra nhóm quân binh áo xám chặn đường lại. Thượng Quan Mạn không nhịn được lui về phía sau mấy bước, tiếng bước chân vang lên sau lưng, truy binh đã tới, vây nàng nước chảy không lọt.

Đứng đầu là nam tử cao lớn mặc áo giáo, kẹp nón an toàn nguội lạnh ở trong khuỷu tay, cũng là mắt sâu mũi cao, một đôi mắt màu cọ sắc bén như ưng nhìn chằm chằm nàng: "Chỉ một người này sao?" Chợt bật cười, cũng nhìn không ra tức giận: "Không nghĩ tới lại là một nữ nhân gây ra."

Thượng Quan Mạn không nhịn được căng thẳng thân thể. Nếu người trước mắt nổi trận lôi đình, nàng còn có biện pháp ứng đối, nhưng người này giấu tức giận của mình không lộ dấu vết, làm như cười, người tài giỏi như thế mới khó đối phó. Nàng không nhịn được nghĩ đến Hách Liên Du. Thái Tử Phi bất quá đánh nàng một bạt tai, chỉ một câu nhẹ nhàng của hắn, đổi lấy tai ương diệt môn củaThái Tử Phi, hắn thật đáng sợ.

Nhưng người trước mắt không hề giống người Hán, chẳng lẽ bố trí quân sự ở Hoàng Thành này sớm bị đổi đi lặng yên không một tiếng động. Nàng vẫn cho là cấm quân phản bội, vì vậy ngay cả Hồng Phi cũng không có phát hiện, thì ra cũng không phải vậy.

Bởi vì cách hắn quá gần, bản năng liền bỏ quên khoảng cách của bọn họ... Hắn có lòng dạ thâm trầm.

"Là Đế Cơ sao?" Nam nhân kia tùy ý quan sát nàng, khóe môi cong lên mang theo vài phần lạnh lùng, cười nói: "Là Đế Cơ liền đưa đến chỗ Mạnh thống lĩnh đi."

Thượng Quan Mạn vốn định biểu lộ thân phận, nghe hắn nói như vậy, trong lòng nghi ngờ, thân phận Đế Cơ có liên hệ gì với Mạnh thống lĩnh này, liền im lặng không lên tiếng, mặc cho người dẫn nàng đi.

Thượng Quan Mạn bị dẫn đi về phía đông, đây đều là phế điện trong Hoàng

Thành, bởi vì lâu năm không tu sửa, khắp nơi tản ra mùi vị mục nát cũ kỹ. Vào đến trong một cái sân, quân binh trước viện đeo đao đứng hầu, đi lên theo bậc thang, liền thấy trong nội viện đốt lửa. Ánh lửa đốt rừng rực nhuộm không khí thành vô cùng lo lắng, rất nhiều quân binh cầm đao ngồi chồm hổm chung quanh, thấy nàng bị mang vào viện, bộc phát ra tiếng cười ồn ào.

Đến trước cửa chính điện dưới mai cong, sau lưng có người chợt đẩy nàng một cái: "Đi vào." Cửa khép lại sau lưng, ngay sau đó truyền đến tiếng vang khóa cửa.

Bên trong phòng cũng không đốt đèn, nàng nhất thời không cách nào thích ứng bóng tối, lảo đảo đi vào, lục lọi đi về phía trước, cũng không biết đạp phải người nào, chỉ nghe một tiếng "A" thét lên, theo sau chính là tiếng nức nở. Nàng cả kinh trái tim đập thình thịch, nhưng dần dần cũng thấy rõ.

Chỉ thấy bên trong phòng tối om om có mấy người, tóc dày váy dài, tựa như đều là nữ tử. Nữ tử cách mình gần nhất có phần nhỏ yếu, vùi đầu co rút thân thể, cũng không nhúc nhích, nghĩ đến vừa rồi chắc là dẫm trúng nàng ta, nàng mới tới hỏi thăm: "Ngươi không sao chứ."

Chắc nghe thanh âm nàng ôn hòa áy náy, nàng kia mới ngẩng đầu lên, gương mặt nhọn, khảm một đôi con ngươi như nước, thoạt nhìn giống như là nai con vô hại, chẳng qua là hơn phân nửa gương mặt bị bụi che kín, rối bù. Dù như thế, vẫn không giấu được vẻ điềm đạm đáng yêu.

Thượng Quan Mạn mất hồn, không ngờ nàng kia thở nhẹ một tiếng: "Lâm Quan tỷ tỷ?" Nàng lại hỏi một tiếng: "Ngươi là Lâm Quan tỷ tỷ?" Thượng Quan Mạn ngớ ngẩn: "Ta... Ta là Lâm Quan, ngươi là..." Chưa nói xong liền bị kéo ống tay áo đi xuống, nàng thuận thế ngồi xổm trên đất, nàng kia cười lên: "Muội là Nguyệt Dương, chúng ta cùng nhau xuất giá đấy."

Ô, Nguyệt Dương. Nàng cuối cùng hiểu vì sao nàng nhìn quen mắt như vậy. Đang nói chuyện, Nguyệt Dương lại lấy tay xoa xoa gạch trên mặt đất, cũng không quản Thượng Quan Mạn có đồng ý hay không liền bôi lên mặt nàng, lại xõa búi tóc của nàng ra, suy nghĩ nhìn hồi lâu mới thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận hỏi: "Tỷ tỷ sao cũng đến nơi này?."

Thượng Quan Mạn bị nàng bôi mặt đầy bụi bậm, da thịt chát chát vô cùng không thoải mái, còn chưa kịp trả lời, trong mắt Nguyệt Dương đã hiện lên thương hại. Chợt rũ mắt xuống, nói nhỏ: "Muội cho là vị Đại nhân kia có thể tình sâu một chút, thì ra nam nhân đều giống nhau."

Nàng nhớ tới Nguyệt Dương đã có có thai, hình dạng này, chắc khoảng ba tháng. Đế Cơ đã xuất giá, làm sao bị giam ở chỗ này. Tim Thượng Quan Mạn đập thình thịch, cơ hồ muốn nhảy ra, hết sức đè ép thanh âm hỏi: "Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, sao ngươi cũng ở nơi này?"

Nguyệt Dương khổ sở cười nói: "Không chỉ muội, trừ Chiêu Dương, tất cả Đế Cơ đều ở đây... Không biết người nào xuống tử lệnh, một tờ hưu thư đổi lấy tánh mạng Phò mã. Phu quân luôn luôn đối đãi muội rất tốt, không nghĩ tới chàng cũng nhẫn tâm như vậy..." Vừa nói đã lại rơi lệ.

Thì ra nàng cũng không biết điều khiển sau màn này là người nào. Thượng Quan Mạn chỉ cảm thấy xấu hổ bao la, bát ngát như biển xông tới. Nguyệt Dương đã có thai ba tháng, thân hình hơi có vẻ rồi. Nàng không hề ngồi co ro dưới đất giống người khác, vì để tránh cho đè ép thai nhi, liền quỳ trên đất, hai tay khoanh hộ ở trên bụng. Trong mắt Thượng Quan Mạn cảm thấy chát, cũng quỳ xuống, nhét váy áo mình vào dưới gối nàng.

Nguyệt Dương càng khóc dữ hơn, bụm mặt khóc hai vai kịch liệt run rẩy: "Tỷ tỷ, muội không biết là chuyện gì xảy ra, giống như tỉnh dậy đã đến địa ngục. Phụ hoàng bệnh nặng, lại không cho vào cung thăm hỏi, rồi một tờ hưu thư của phu quân ném muội tới nơi này..." Nàng khóc không thể ức chế: "Tỷ tỷ, muội không phải là nằm mơ chứ, ai có thể nói cho ta biết, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Mọi người nghe nàng hỏi như vậy, không nhịn được cũng khóc thút thít.

Thượng Quan Mạn không nhịn được vịn bả vai phát run của nàng: "Ngươi đến nơi này lúc nào?"

"Hôm qua."

Không trách được cái gì nàng cũng không biết, mấy ngày trước Diệu Dương đã đến trong phủ. Tối nay gặp La cô, bà nhất định cũng biết chuyện như vậy,

hắn thật hao tổn tâm cơ gạt nàng.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên một tiếng xao động, tiếng cười hỗn loạn mà sảm tạp xấu bụng. Nguyệt Dương không nhịn được lui về phía sau co rụt thân thể, thấy Thượng Quan Mạn cau mày nhìn về ngoài cửa, liền đè sau gáy nàng xuống, nói thật nhỏ: "Tỷ tỷ người mới đến không biết, nơi này có một mãnh tướng quân có phần háo sắc, nhiều tỷ muội cũng... Trong mắt nàng đều là sợ hãi, chỉ nói: "Tóm lại đừng ngẩng đầu lên." Vừa nói mình cũng vội vàng cúi đầu, rúc ở đây không nhúc nhích.

Đối tướng sĩ bên ngoài mà nói, những Đế Cơ trong thâm cung như họ chính là vật thưởng tốt đẹp sau khi thắng trận, mã đối đãi với vật thưởng thì nào có nhân tính gì có thể nói. Thượng Quan Mạn hiểu rõ, cũng vội giấu mình.

Cửa "Két" một tiếng mở ra, một người cao lớn vượt qua trên nền gạch trong điện, chỉ nghe tiếng cười thô kệch mang theo men say: "Bản tướng tới xem một chút, tối nay là người nào đây..."

Mỗi khi hắn nói một câu, Thượng Quan Mạn rõ ràng có thể cảm thấy thân thể Nguyệt Dương run rẩy. Một đôi ủng da màu đen băn khoăn trong điện. Trong điện yên lặng như tờ, chỉ nghe tiếng bước chân hắn dạo bước vang ở trong điện, lại cảm giác hắn chạy một vòng trong điện, tựa như có phần thất vọng lật người đi tới đi lui ở cửa. Trong lòng chúng Đế Cơ đều buông lỏng, lại không ngờ hắn đột nhiên quay người lại, một tay nắm được một Đế Cơ ở trong đám người.

Thân thể Thượng Quan Mạn bỗng chốc cứng đờ, Đế Cơ bị chọn đang ở bên người, chẳng lẽ là... Quả thấy hai đầu gối Nguyệt Dương cách mặt đất, một khắc bị Mạnh thống lĩnh bắt được cằm, Nguyệt Dương đã tuyệt vọng khóc lên.

Mạnh thống lĩnh xem kỹ Nguyệt Dương một cái, cười ha ha: "Ta thật may mắn." Vừa nói liền bóp chặt eo Nguyệt Dương mang ra ngoài, Nguyệt Dương khóc không thành tiếng: "Không... Van cầu ngươi, ta đã có chồng, ta..."

Có cứu hay không.

Những người này tuy là thủ hạ của Hách Liên Du, nhưng cũng không nhận ra nàng, nếu nàng lỗ mãng xông ra... Nàng không nhịn được vuốt ve bụng. Tiếng la khóc của Nguyệt Dương đã càng ngày càng xa, người hầu sau lưng Mạnh thống lĩnh đang đóng cửa lại chuẩn bị lui ra... Nàng chợt bò người lên mở cửa. Người hầu kia không kịp đề phòng Thượng Quan Mạn lao ra như vậy, cả kinh tay run lên, khóa liền rơi xuống đất.

Thượng Quan Mạn lạnh lùng quát lớn: "Buông nàng ra!"

Liền một tiếng này, người hầu kia cả kinh không nhịn được lui về phía sau mấy bước. Bên trong viện vốn cực kỳ ồn ào, lần này bỗng chốc yên tĩnh lại. Đống lửa lẳng lặng đốt, ánh lửa bập bùng, phanh một tiếng thanh thúy, tất cả quân binh nhìn về nàng.

Mạnh thống lĩnh không nhịn được dừng chân nhìn nàng.

Thượng Quan Mạn khoác áo choàng gấm lông mềm đứng ở trong bóng đêm. Búi tóc đã loạn, tóc rơi xốc xếch ở trên cổ thon dài trắng nõn, nàng khẽ hất cằm lên nhìn sang. Tuy có bụi đen che mặt, vẫn khó nén cao quý, đôi con ngươi lạnh lùng như băng, vừa nhìn liền cảm thấy bị áp bách khiếp người.

Cặp mắt Nguyệt Dương đã sớm mơ hồ, kêu nhỏ: "Tỷ tỷ."

Mạnh thống lĩnh cười ha ha: "Không tệ không tệ, hôm nay ta thật rất may mắn." Trong sân lập tức bộc phát tiếng cười lớn của quân tốt: "Hôm nay thống lĩnh muốn dùng hai nữ nhân." Mạnh thống lĩnh lại cười đứng lên: "Tính tình dữ đương nhiên phải thương thật nhiều." Cũng không để ý Nguyệt Dương giãy giụa, chỉ quấn Nguyệt Dương bước nhanh vào thiên điện.

Bọn binh tốt lại cười ha ha lên.

"Đợi đã." Thượng Quan Mạn bước nhanh đuổi theo, người hầu mới hồi thần kia giơ tay lên ngăn ở trước người của nàng, nháy mắt ra hiệu cười không ngừng: "Điện hạ gấp cái gì, một hồi nữa thống lĩnh liền ra tới." Vừa nói ánh mắt quan sát trước ngực nàng.

Nàng làm sao mà chịu được bực vũ nhục này, trách mắng: "Càn rỡ!"

Chỉ đưa tới quân tốt cười to: “Ngươi đã không phải là Đế Cơ gì rồi, giả trang cao quý cái gì, nằm ở dưới thân nam nhân còn không phải chỉ biết gọi.”

Ô ngôn uế ngữ đập vào mặt.

Nàng nắm quyền ở trong tay áo, cũng đã run cầm không được. Nguyệt Dương có thai, không thể chịu đựng chuyện phòng the, nếu không mau chút, đứa bé kia chỉ sợ không giữ nổi. Nàng hết sức tự nhủ bản thân tỉnh táo lại. Lạnh lùng đảo qua người hầu kia, hung ác nói: “Đi nói cho thống lĩnh các ngươi biết, nếu hắn còn muốn giữ mạng sống liền lập tức ra ngoài ngay.”

Người hầu nghe vậy cười thở không ra hơi: “Ta không đi đấy, ngươi có thể làm gì ta.”

Nàng lạnh lùng khẽ cắn răng, lấy tay xâm nhập trong tay áo, đè xuống cơ quan: “Là ngươi tìm chết!” Lợi kiếm vèo xé gió đi, thẳng tắp lọt vào lồng ngực người hầu, nhất thời máu tươi văng khắp nơi, cũng bắn vào trên mặt nàng.

Người hầu làm như khó có thể tin, máu tươi như nước suối từ trong miệng chảy ra. Hắn nhìn chằm chằm nàng, cuối cùng thẳng tắp ngã xuống.

Bên trong chính điện vang lên tiếng kêu chói tai của nhóm Đế Cơ. Máu tanh dơ dáy tràn ngập không trung, không khí trong viện làm như đã ngưng trệ. Quân tốt trong viện đều nhìn nàng, nàng chậm rãi lau vết máu trên mặt đi, lộ ra gương mặt trắng nõn tinh xảo, nhẹ nhàng thu hồi kiếm bén lại, lau sạch rồi, thả lại trong tay áo.

Quân tốt trong viện hồi thần đều trợn mắt nhìn, giương cung bạt kiếm.

Nàng mới vừa bước ra một bước, quân tốt rục rịch ngóc đầu dậy. Người hầu ở trong vũng máu thoi thóp, nàng nhàn nhạt nhìn lướt qua: “Còn không gọi đại phu, nếu kéo dài nữa, hắn thật không có mệnh rồi.”

Nếu giết người hầu kia, chỉ khiến tướng sĩ tức giận, cũng không phải là việc làm sáng suốt. Nếu chỉ đả thương hắn, mới có thể đưa đến tác dụng xao núi

động hổ. Bọn binh tốt nghe hắn chưa chết, vội đi truyền quân y. Bởi vì chưa từng thấy binh khí trên tay nàng, cho nên rất bận tâm, không dám dễ dàng ra tay. Thượng Quan Mạn thẳng tắp đi vào trong điện của Mạnh tướng quân.

http://tieulun.hopto.org

Chương 114: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (41)

Còn chưa tới trước cửa, chỉ nghe một tiếng kêu thê lương gần như điên cuồng, tiếp đến là rống giận của nam tử, "Mẹ kiếp, thật là xúi quẩy!" Trong lòng nàng trầm xuống, lại đẩy cửa ra, nhìn thấy Nguyệt Dương thân thể trần truồng nằm ở trên giường, bên dưới loang lổ vết máu. Mạnh tướng quân kia khỏa thân đánh qua một chưởng, thân thể Nguyệt Dương như diều đứt dây té dưới chân Thượng Quan Mạn.

Vẫn muộn.

Thượng Quan Mạn chỉ cảm thấy nửa người đều tê dại không có tri giác, cởi áo choàng ngồi xổm xuống đắp lên trên người Nguyệt Dương. Trước mắt là áo choàng gấm, thảm chùi chân rậm rạp chằng chịt, nhìn hoa cả mắt. Trong mắt dần dần mơ hồ, từng giọt nước mắt lớn rơi xuống, nhuộm trên áo choàng.

Hơi thở Nguyệt Dương yếu ớt, mặt trắng bệch lạnh run nằm trên đất.

Sau lưng cuối cùng có người bẩm báo: "Thống lĩnh, nữ nhân này đâm Thẩm người hầu bị thương."

Trên mặt Mạnh tướng quân đột nhiên hiện lên một nụ cười khát máu.

Đêm yên tĩnh thâm trầm.

Giấc ngủ này giống như đã ngàn năm, lại bị tiếng nước chảy mơ hồ truyền đến đánh thức, làm như tay ướt của người nào nhẹ nhàng xoa trong nước. Hắn chậm rãi mở mắt ra, trong tầm mắt chỉ thấy màn rũ xuống trong bóng đen, phòng ngoài có một bóng lưng. Trong điện vẫn đốt Địa Long, toàn thân ấm áp, chỉ cảm thấy đầu như muốn căng nứt ra. Hách Liên Du đè cái trán ngồi dậy, kêu một tiếng: "Mạn nhi?"

Thân thể La cô căng thẳng, vắt khô khăn tay cúi đầu: "Đại nhân ngài đã tỉnh rồi."

http://tieulun.hopto.org

Thấy là bà, Hách Liên Du bỗng chốc nhăn mày, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao quan sát bà. Thân thể La cô co rụt lại, nhưng cũng không lên tiếng, chỉ rũ đầu xuống thấp hơn. Trong điện tĩnh mịch tựa như có thể hít thở không thông, đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, thanh âm Thanh Thụy vang lên ngay sau đó, mang theo vài phần chần chừ: "Điện hạ, ngài ở bên trong sao?"

Hách Liên Du quét La cô một cái, đứng dậy qua mở cửa. Thanh Thụy mặc áo đen đứng ở trong bóng đêm, thanh âm trầm thấp do dự: "Điện hạ, Nam Minh viên phái người tới thông truyền, thái tử bị phế đã bỏ trốn, thuộc hạ đã hạ lệnh phong tỏa cửa thành." Có gió từ sau người rót vào bên trong phòng, thổi trúng vạt áo bay loạn. Thanh Thụy nghe hắn hồi lâu không nói gì, lấy can đảm ngẩng đầu lên, lại thấy Hách Liên Du cau mày ngắm nhìn bên cạnh. Bởi vì bóng đêm đen tối, nhìn không ra vẻ mặt, chỉ nghe hắn lãnh đạm nói: "Người đâu, đều chạy hết sao?"

Thanh Thụy lại cúi đầu: "Chỉ bắt được một nữ nhân... Thuộc hạ đã phái người đến chỗ Mạnh Thống lĩnh..."

Hách Liên Du bỗng nhiên biến sắc, "Sao lại đưa đến nơi đó?" Cong tay buông lỏng cổ áo một chút: "Ta đi một chuyến." Thanh Thụy ngạc nhiên: "Điện hạ, Vương Phi sắp đến."

Hách Liên Du vội vàng xuống bậc thang: "Không phải còn có mấy canh giờ à, gọi bọn Đỗ Minh đến đó chờ trước đi."

Thanh Thụy theo phía sau khuyên nhủ: "Thuộc hạ đã phái người đến chỗ Mạnh Thống lĩnh rồi. Nếu Vương Phi không thấy Điện hạ nghênh đón chỉ sợ sẽ vạ đến cá dưới ao (ý chỉ vạ lây kẻ dưới), đến lúc đó chuyện phu nhân sợ là càng không dễ giải thích."

Hách Liên Du chỉ mặt lạnh chạy về phía đông: "Nàng làm sao biết được sự việc bên trong."

Đống lửa đốt không khí boong boong vang dội, tất cả quân tốt trong viện trợn mắt nhìn chằm chằm hai người. Mạnh thống lĩnh đột nhiên cười lên ha hả, "Nàng này thật can đảm. "Lời nói còn chưa rơi xuống đất, một cước liền đạp tới bụng nàng.

Nàng bỗng nhiên trắng mặt, dưới tình thế cấp bách nghiêng người. Đáy giày lạnh lẽo đạp ngay giữa đầu vai, người học võ khí lực mạnh cỡ nào, chỉ cảm thấy như vật nặng hung hăng đánh tới. Trong đầu nháy mắt trống không, thẳng tắp liền dập đầu đến cửa "Phanh" một tiếng ngã trên đất, nàng đau đến mặt trắng như tờ giấy, cả thân thể đều co rút. Mạnh thống lĩnh đang muốn tiến lên bổ thêm một cước, lính truyền tin vội vàng tiến lên, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ mấy tiếng, mặt Mạnh Thống lĩnh liền trắng xanh đi.

Thượng Quan Mạn chống cánh tay muốn đứng dậy, lại cảm giác trong bụng bỗng chốc đau xót. Nàng hoảng sợ trừng lớn mắt, đôi tay kịch liệt run rẩy, gắt gao nắm chặt váy áo, quả có chất lỏng từ giữa hai chân chảy ra, trong mắt nàng tự nhiên rỉ ra lệ, thất kinh như đứa trẻ, vẫn kêu: "Ngũ lang, làm sao bây giờ."

Mạnh Thống lĩnh thấy bộ dáng này của nàng cũng luống cuống. Cửa viện xôn xao, sau một khắc liền thấy Hách Liên Du sải bước xông tới, xẹt về phía này. Mạnh Thống lĩnh nhất thời mồ hôi lạnh toàn thân, miễn cưỡng cười hành lễ. Nhưng hắn lại tựa như không nhìn thấy hắn ta, chỉ nhìn chằm chằm Thượng Quan Mạn, thẳng tắp đi tới, thanh âm của hắn làm như nặn ra từ răng: "Mạn nhi."

Thượng Quan Mạn nằm ở trên đất hoảng hốt cười một tiếng. Mắt thấy vết máu phía dưới nàng, chỉ cảm thấy nháy mắt núi lở đất mòn, sợ hãi làm như mất đi toàn bộ thế giới. Hai tay hắn hung hăng cầm đầu vai nhỏ yếu của nàng, trong mắt tựa như phun ra lửa, làm như mãnh thú tùy thời xé rách nàng. Người trong viện kinh hãi theo dõi hắn, hắn giận đến cắn răng nghiến lợi: "Nàng có từng cân nhắc hài nhi trong bụng nàng không, Thượng Quan Mạn, nàng đang trả thù ta sao?"

Nàng vô lực che bụng, sắc mặt tái nhợt xám như tro. Trong tròng mắt như nước mùa thu còn sót lại một nụ cười, từng giọt nước mắt chảy ra từ khóe mắt, nóng bỏng rơi vào trên ngón tay hắn. Nàng giơ tay lên như muốn phủ tóc mai đen đặc của hắn, lẩm bẩm nói: "Thiếp làm sao chịu..." Tay dừng đến giữa không trung liền vô lực rũ xuống, cuối cùng té xỉu ở trong ngực hắn. Chính là một câu kia, trong nháy mắt hòa tan nguội lạnh trong trái tim hắn vô ảnh vô tung, chỉ còn lại sợ hãi vô ngần, cánh tay hắn nắm chặt lại chặt, gầm

nhẹ như con thú thống khổ: “Còn không đi truyền ngự y!”

Áo trắng hơn tuyết.

Có gió thổi qua, tay áo của nữ tử áo trắng chỉnh tề đứng hầu hai bên xe ngựa bay múa như bướm, thảm gấm đỏ lăn qua bậc thềm ngọc, nối thẳng đến cửa chính phủ Hách Liên. Tôi tớ tới tiếp đón đều quỳ hai bên thảm, khắp mọi nơi cực yên lặng, chỉ nghe pháo trúc vang dội bang bang, đinh tai nhức óc, ngói mái hiên cũng bị chấn vang dội khanh khách.

Đỗ Minh quỳ một gối xuống ở phía trước không nhịn được nuốt nước miếng.

Màn xe cuối cùng được một cô gái áo trắng vén lên, lưu loát nhảy xuống xe, thả ghế ngựa, mới thấy một người phụ nữ mặc áo tơ màu lam thêu hoa văn phượng màu vàng đỡ nử tử áo trắng xuống xe. Váy áo không tiếng động lướt qua thảm gấm. Trâm vàng trâm ngọc trên đầu người phụ nữ run rẩy, xẹt qua mi tâm trắng trẻo, chiếu dung nhan tuyệt mỹ.

Đỗ Minh cúi đầu cao giọng hô: “Đỗ Minh mang theo mọi người ra mắt Vương Phi, Vương Phi phúc thọ như trời.”

Tô Lưu Cẩn đảo mắt phượng qua đoàn người, thanh âm nàng cực kỳ ôn nhu dễ nghe, tiếng chất vấn cũng cảm thấy như gió xuân quất vào mặt: “Thanh nhi đâu?”

Trên trán Đỗ Minh thình thịch đổ mồ hôi: “Bẩm Vương Phi, Điện hạ bởi vì có công vụ quấn người, không thể đến kịp, Điện hạ phân phó hạ thần ở đây chờ đợi. Mời Vương Phi vào chủ viện nghỉ ngơi chốc lát, sau đó Điện hạ liền đến.”

Mỉm cười ở khóe môi Tô Lưu Cẩn chím xuống, chợt lại mỉm cười: “Vậy liền đi nghỉ ngơi trước.”

Đỗ Minh vụng trộm thở phào nhẹ nhõm, vội cúi đầu nghiêng người: “Vương Phi mời.”

Xanh lạnh đỏ suy, mơ hồ làm như làm một cơn ác mộng, toàn thân cả kinh

chảy mồ hôi ròng ròng, nàng kinh hãi vươn tay: “Con...” Có người nắm tay nàng trong lòng bàn tay thật chặt, lòng bàn tay kia ấm áp dày rộng, thanh âm ôn nhu cũng vang ở bên tai: “Con không sao, nàng cứ tĩnh dưỡng cho tốt.”

Lòng của nàng cuối cùng trầm trầm rơi xuống, cửa như có xao động, làm cho con người cảm thấy đau đớn mờ mờ ảo ảo. Hách Liên Du muốn đứng dậy, nàng đột nhiên nắm chặt ống tay áo của hắn, nhắm mắt rơi lệ, yếu ớt nói một tiếng: “Nguyệt Dương...”

Hắn vẫn nắm tay của nàng, mặt tựa như đang nghe thuộc hạ bẩm báo thật nhỏ. Lông mi dài của nàng rung động, mấy chữ “Vương Phi” “Không vui” “Xin Điện hạ đi trước” mơ hồ truyền vào trong tai. Nàng càng nắm chặt, tay áo gấm màu lam đậm, tôn ngón tay trắng nõn dị thường của nàng lên, chỉ cảm thấy khớp xương nắm lại cũng mơ hồ phiếm màu xanh lam. Hắn thở dài, cũng không đáp nàng, chỉ nói: “Mạn nhi, ta sẽ trở lại sau.”

Nàng cố chấp bắt được không thả, hắn cuối cùng dứt khoát, đẩy tay nàng ra. Nàng tựa như dùng toàn lực, bị hắn đẩy ra, đốt ngón tay cứng ngắc. Hắn vội vã nắm lấy đầu ngón tay của nàng: “Ta đã bảo La ma ma chăm sóc nàng, nàng tĩnh dưỡng thật tốt đi.” Vội vàng đi.

Xuống bậc thang, chuyển qua hành lang chín khúc. Hách Liên Du đột nhiên nhớ tới, “Chuyện Thượng Quan Uyên sao rồi?”

Thanh Thụy nói: “Cửa thành đã đóng, cũng đã phái tất cả người đi lục soát, mấy ngày nữa sẽ có kết quả.”

Hách Liên Du lạnh lùng quay mặt: “Hắn lại còn có thể chạy, nếu bắt được chém ngay tại chỗ, không cần thông bẩm trước.”

Thanh Thụy nói: “Vâng”

Sáng sớm ánh sáng vừa đúng, ánh nắng xuyên thấu không khí mỏng manh rơi vào, chỉ cảm thấy cả phủ đệ đều bị vây trong mây mù. Hách Liên Du đến chủ viện, Tô Lưu Cẩn đổi một bộ áo trắng cầm cành mai tinh xảo và cây kéo. Hắn đứng dưới cây mai lên tiếng gọi: “Mẫu thân.” Tô Lưu Cẩn dưới những tàng hoa xoay mắt nhìn, vội vàng để xuống cây kéo nghênh đón, nụ cười ôn nhu:

“Thanh nhi.”

Thị nữ áo trắng nấu trà bưng lên, mẹ con hai người cặp tay vào nhà, ngồi cạnh cửa sổ uống trà. Ánh nắng dựa theo ly sứ nhỏ, ánh sáng bàng bạc như cánh bướm chiếu trên bàn nhỏ bằng gỗ lê. Tô Lưu Cẩn cười than nhẹ: “Cuộc sống thế này, không biết đã chờ bao lâu rồi.”

khóe môi Hách Liên Du cũng nở nụ cười, cũng không nói gì.

Tô Lưu Cẩn nói nhỏ: “Chuyện đáp ứng mẫu thân không có quên chứ.”

Trước mắt Hách Liên Du đột nhiên thoáng qua hình ảnh Thượng Quan Mạn gắt gao bắt lấy tay áo hắn, giọt lệ lớn lăn xuống từ trên mặt tái nhợt của nàng... Tô Lưu Cẩn nghi ngờ nói, “Thanh nhi.” Hắn mới gật đầu: “Dạ, nhóm Đế Cơ đều đã tụ tại phế điện, chờ mẫu thân xử trí.”

Tô Lưu Cẩn như có điều suy nghĩ nhấp một ngụm trà, trầm ngâm chút mới mở miệng: “Người của Hà gia tạm thời không nói, nghe nói bên cạnh con còn giữ lại một...” Hách Liên Du đã giận tái mặt “Người nào nói vậy trước mặt mẫu thân?.” Tô Lưu Cẩn cười nói: “Ta cũng không phản đối, nếu con thích, vui đùa một chút có gì không thể, có thể có một chút nhưng không được cho là thật.” Bà nhìn thần sắc con trai mình từ từ lạnh đi, chỉ cúi đầu uống trà. Trong phòng thật trầm tĩnh, cánh hoa trong ly trà lăn lộn thấm hương, nhàn nhạt chiếu dung nhan xinh đẹp như cô gái trẻ của bà. Thanh âm bà nhẹ vô cùng, làm như từ đàng xa truyền qua “Thanh nhi, năm con sáu tuổi vì cứu ta con bắn phụ vương của con bị thương, còn nói với sẽ làm Thượng Quan Hạo trả lại gấp mười lần, con nhớ chứ?”

Thanh âm hắn cực nhỏ: “Nhi thần nhớ.”

“Năm mười hai tuổi, phụ vương của con thiếu chút nữa thiêu chết con, là ta khổ khổ cầu khẩn mới cứu con xuống, hôm nay vết thương trên lưng cũng không tản đi. Lúc con thoi thóp, lại trịnh trọng nói cho ta biết, một ngày nào đó, con sẽ làm mọi người Cổ Hạ cúi đầu xưng thần với con, con nhớ chứ?”

“Nhi thần nhớ.”

“Vậy mà,” Tô Lưu Cẩn nói: “Con mới vừa vặn đi một bước, liền bị một nữ nhân ngăn trở sao?” Môi nàng mỉm cười nói tiếp: “Huống chi còn là nữ nhi của Thượng Quan Hạo.”

Hách Liên Du không nhịn được để ly trà xuống, cau mày kêu một tiếng: “Mẫu thân.”

Cảm xúc trong mắt Tô Lưu Cẩn dào dạt: “Nếu nàng sinh đứa bé kia ra, thì sẽ là khôi phục ngai vàng, Thanh nhi, đây là trả thù, con có thể nào bỏ mặc!”

http://tieulun.hopto.org

Chương 115: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (42)

Hách Liên Du đứng dậy, chắp tay đứng ở dưới cửa, ánh sáng nhàn nhạt ngoài cửa sổ chiếu vào trên mặt hắn, hình dáng hắn càng có vẻ như đá tạc. Hắn nhìn ngoài cửa sổ, môi mỏng phát ra giọng không cho phản bác: "Mẫu thân, con chỉ cần nàng."

Từ nhỏ đến lớn, hắn luôn luôn hiểu chuyện săn sóc, chưa bao giờ không vâng lời bà. Tô Lưu Cẩn chỉ cảm thấy đau lòng như bảo bối của mình bị người đoạt đi. Bà khó có thể tin, cau mày trách cứ: "Thanh nhi!"

Trên mặt Tô Lưu Cẩn không có sóng, trong mắt lại là sóng biển xô bờ. Từ trước đến giờ hắn biết bà, vô luận tâm tình kích động cỡ nào cũng không chịu thể hiện, lộ ra cử động lúng túng, phản ứng như thế là nảy ra lúc kinh sợ. Hắn hơi mềm giọng nói: "Nếu mẫu thân động đến mẹ con họ, nhi tử cũng khó sống ở trên đời này nữa, xin mẫu thân ghi nhớ." Tô Lưu Cẩn tức giận khẽ run môi đỏ mọng, thẳng tắp theo dõi hắn, thấy hắn muốn đi, cáu kỉnh mở miệng: "Là Thượng Quan gia bọn họ nợ chúng ta."

Thân thể Hách Liên Du dừng lại, cũng không quay đầu lại: "Là nhi tử nợ nàng." Dứt lời sải bước đi.

Thân thể Tô Lưu Cẩn phát run, chỉ tựa như mất khí lực té lên ghế mỹ nhân, bà đưa ra một cái tay dùng sức vặn ngực, trên trán rịn mồ hôi, hơi yếu kêu một tiếng: "Huyên Nhi..."

Một cô gái áo trắng nhanh chóng vào bên trong, thấy tình cảnh nàng vội lấy ra bình sứ màu trắng, đổ hai hạt ra trong lòng bàn tay. Tô Lưu Cẩn uống vào, mặt mũi tái nhợt mới dần dần có chút máu, mở mắt ra thấy người tới, suy yếu cười: "Không phải là Huyên Nhi à."

Thị nữ áo trắng cười yếu ớt nói: "Huyên cô nương ở trong cung mà, nếu Vương Phi muốn gặp nàng, nên điều lý thân thể thật tốt."

Tô Lưu Cẩn nghe vậy vẻ mặt có chút hoảng hốt, hoa mai trong sân nở cực

đẹp, trong ánh nắng lấp lánh như tuyết, có gió thổi tới, rừng hoa rực rỡ, bà đột nhiên cười: "Ta cũng nên vào cung một chuyến."

Trong Càn Khôn Điện chỉ còn người già kéo dài hơi tàn, vẫn có tầng tầng trọng binh canh giữ. Ngự y thay phiên chiếu cố, bất quá treo ngược một hơi không chịu chợp mắt, các ngự y nơm nớp lo sợ, liên tiếp lắc đầu. Chợt nghe ngoài điện truyền đến tiếng vỗ tay, chính là ám hiệu lui ra, vội vàng đặt áo choàng xuống lui ra ngoài. Bức rèm che trong điện lại tốc lên, làm như có người vào điện. Tiếng quần áo xột xột xoạt xoạt, có tiếng chuông vang động theo bước chân, cực kỳ thanh thúy dễ nghe. Trong điện cũng không có người khác, rèm thêu rồng đã dùng cái móc vàng vén lên. Hoàng đế mê mê mang mang nghe, hoảng sợ mở to mắt, khó khăn quay mặt lại. Bóng người yểu điệu chuyển qua đồ trang trí. Gương mặt ánh đẹp bức người trong trí nhớ, trong cổ họng của hắn hỗn độn nhẹ A một tiếng, giống như dùng toàn lực phát ra âm thanh: "Là nàng..."

Tô Lưu Cẩn nhìn hắn mỉm cười: "Bát ca, là ta."

Tin tức Hoàng đế băng hà vang dội trong hoàng cung đúng lúc mặt trời chiều ngã về tây. Mùa đông phía chân trời có mây lượn quanh, xa xa nhìn lại, lại thành màu tím bạc dày vô cùng. Mặt trời lặn cực nhanh, không bao lâu, chỉ còn lại mây mỏng nhuộm ánh sáng tàn, đợi thêm một hồi, mây mỏng cũng dần dần biến mất. Màn đêm buông xuống, cắn nuốt hầu hết chút sắc thái còn sót lại.

Thượng Quan Mạn khóac áo choàng đứng ở trong sân, nhìn màu sắc từng chút bị bóng đêm xóa đi, mơ hồ có nước mắt lạnh như băng trượt xuống, theo cằm rơi vào trong cổ áo. Thân thể lạnh dồn sức rùng mình một cái. Nàng duỗi ngón tay lau, chất lỏng ẩm thấp mát mẻ đọng trên đầu ngón tay trắng nõn, chốc lát liền bị gió thổi khô rồi.

La cô ở sau lưng nàng thở dài: "Khóc lên cũng tốt."

Thân thể nàng bỗng chốc cứng đờ, nhẹ xoay mặt: "Ông ấy không đáng để ta khóc vì ông." Che kín áo choàng lướt qua La cô đi vào trong nhà: "Trở vào phòng đi, gió nổi lên rồi."

http://tieulun.hopto.org

Di chiếu của thiên tử thường quang minh chính đại treo trong hộp gấm dưới tấm bảng ở Kim Loan điện. Mấy trọng thần uy vọng cực cao thuận theo tổ chế đi lấy, trong đó lại rỗng tuếch, không khỏi hoảng hốt. Đế vị vốn vẫn có Ngũ hoàng tử, Thất hoàng tử, Cửu hoàng tử và mấy hoàng tử nhỏ. Nhưng Thất hoàng tử bị bệnh không dậy nổi, Ngũ hoàng tử đã sớm không biết tung tích, Cửu hoàng tử trầm mê hưởng lạc. Mấy vị trọng thần thương thảo tạo thành nội các cùng nhau giải quyết triều chánh, để Phò mã Hách Liên Du giám quốc. Không ngờ thời điểm ngàn cân nguy kịch, cận thị của Hoàng đế mang theo di chiếu xuất hiện trên đại điện, tuyên đọc chiếu thư truyền ngôi cho Cửu hoàng tử Thượng Quan Cẩn.

Do tam triều nguyên lão tự mình xác nhận thật là chữ viết của tiên đế, ngọc tỷ cũng thật. Đêm đó liền đem Cửu hoàng tử vẫn say trong hương dịu dàng quần áo không chỉnh tề kéo lên Kim Loan điện, phủ thêm hoàng bào hô to vạn tuế.

Tô Lưu Cẩn nghe nói những thứ này, chỉ hung hăng ném quạt bát bảo trên tay lên đất. Hách Liên Du mới vừa trở về phủ, thay y phục gấm cẩm tú, chỉ thấy một bộ áo xanh thẳm, khom lưng nhặt quạt lụa lên, nắm cán quạt vuốt vuốt. Thần sắc hắn cực kỳ lãnh đạm, trong mắt cũng là hứng thú dồi dào: “Bất quá chỉ là một con rối, không đáng cho mẫu thân tức giận như vậy.”

Tô Lưu Cẩn chậm rãi quét hắn, hắn thản nhiên lỗi lạc nhìn, bà mới quay đầu đi: “Một ngày giang sơn này còn họ Thượng Quan, trong lòng ta liền một ngày không thể an.” Nghe vậy trong con ngươi hắn mới dần dần hiện lên vẻ thâm trầm, cầm vai của bà nói: “Đều đã qua rồi.”

Tô Lưu Cẩn nhẹ nhàng thở dài: “Thanh nhi, ta không thể quên được, hai mươi năm này nhẫn nhục sống trộm nhịn đến bây giờ, còn thường xuyên mơ thấy phụ vương của con sẽ thỉnh thoảng xông tới.” Năm ngón tay của bà gần như co rút cầm bàn tay dày rộng của hắn: “Nhất định phải sớm làm rõ chuyện này, là ta nhất thời sơ sót, lại quên còn có nô tài Tào Đức kia, chỉ là ta không ngờ rằng hắn lại sớm viết xuống di chiếu. Khắp nơi không tìm được ngọc tỷ, ta cho là hắn chưa kịp...” Thân thể bà khẽ phát run, lại vẫn ngồi nghiêm chỉnh chỗ đó, lòng bàn tay hắn cuối cùng chặt căng thẳng, nói: “Nhi thần biết, trời đã khuya rồi, mẫu thân sớm nghỉ ngơi đi.”

Tô Lưu Cẩn vốn muốn nói chuyện Thượng Quan Mạn, nhưng thấy thần sắc

hắn lãnh đạm, hiển nhiên ban ngày còn tức. Trong cung gặp Nhu Phi, nàng cũng khuyên: "Mẹ con Vương Phi mới vừa gặp nhau, cần gì vì người khác tổn thương hòa khí, huống chi còn nhiều thời gian. Nam tử thường không bền dạ, chọn thêm mấy nữ tử xinh đẹp vào phủ là được."

Nữ hài tử đi theo mình trong quá khứ, nghiễm nhiên đã trưởng thành. Bởi vì sinh non mà thân thể không tốt, suy yếu nằm ở trên giường, hỏi làm sao sẩy thai, nàng cũng chỉ hời hợt một câu: "Không cẩn thận thôi."

Không cẩn thận chỗ nào, trong nội tâm Tô Lưu Cẩn rất rõ ràng. Hai mươi mấy năm khổ sở của bà, vẫn chỉ có Nhu Phi biết rõ nhất. Hài tử trong bụng giữ lại không được, chính nàng nhất định là vô cùng rõ ràng, mới ở trước khi bà đến, tự tay bóp chết đứa bé ở trong bụng.

Tô Lưu Cẩn không khỏi có chút hoảng hốt, quả thật cảm thấy mệt mỏi, nói: "Ngươi cũng đi đi."

Hách Liên Du đạp ánh trăng không tự chủ được đến nhà chính. Tùy tùng không cản hắn, luống cuống hành lễ lui xuống. Bên trong phòng vẫn đốt đèn, Hách Liên Du không tiếng động đi vào. Thượng Quan Mạn đang quay người nằm nghiêng ở trên giường, tóc đen tán lạc yên tĩnh như đóa hoa sen, phiếm màu trân châu. Hắn không nhịn được ngồi xuống nắm trong lòng bàn tay vuốt vuốt, nhẹ lời "Sao ngủ sớm như vậy?"

Thấy nàng im lặng không lên tiếng, không khỏi cười nhẹ nói: "Nếu nàng luôn không để ý tới ta, ngày sau nhi tử hỏi vì sao không có đệ đệ, ta không thể giúp nàng." Nàng vốn muốn tiếp tục trầm mặc, lại chịu không được hắn chiếm thượng phong trên miệng, mang theo vài phần giận dỗi lạnh nhạt nói: "Không cần ngươi giúp."

"Ồ." Hắn đột nhiên nghiêng người tiếp cận tới, hô hấp nóng bỏng phụt lên xuyên qua.

Tóc mai phun ra trên tai: "Chúng ta thật không thể tạo thêm một đứa sao?" Dựa vào gần như vậy, trong lòng nàng thật sợ, trên mặt cuối cùng nóng rang, xoay mặt đi nói: "Ai muốn tạo với ngươi." Nói đến chữ "tạo" trên mặt vọt đỏ lên, hắn vô lại cười nhẹ sau lưng: "Ừ, người này sao lại không chịu thừa

nhận.” Nàng chỉ tức giận nhắm mắt, bất ngờ nói: “Đệ đệ không có, ca ca sợ là có trước rồi.”

Thân thể hắn đột ngột hơi chậm lại: “Nàng muốn nói gì?.”

Nàng nhàn nhạt nói “Phụ hoàng băng hà, Cửu ca kế vị, Hoàng hậu nương nương trước kia chính là đương kim Thái hậu, ta có thể có ý gì.”

Nàng nói đã hết sức rõ ràng, trong bụng Chiêu Dương chính là cháu ngoại Thái hậu. Hà gia thế lớn, nếu là trưởng tử, càng tôn quý hơn. Nàng chưa bao giờ từng nhắc tới Chiêu Dương, vạn không ngờ lại nói ra vào thời điểm này, con ngươi ẩn ở trong tối của hắn bỗng nhiên chuyển sâu: “Ta cho là nàng sẽ tin ta.”

Nàng nhắm mắt không tiếng động cười: “Bởi vì ta tin ngươi, mới rơi vào kết quả hôm nay.”

Nàng quả nhiên là cố ý chọc giận hắn. Hắn cũng như nàng mong muốn, đứng dậy phất tay áo đi. Nàng vẫn còn cảm thấy không đủ, phân phó La cô: “Đóng cửa.”

Chân hắn mới vừa bước ra ngoài cửa, trong phòng ngủ “Phanh” cửa phòng đóng chặt. Ánh đèn chiếu xạ, bóng dáng mảnh mai dừng lại trên cửa, chợt nghiêng người phai đi, sau một khắc ánh đèn tắt hết, đen như đêm.

Lời đồn đãi của tùy tùng mơ hồ như gió phất qua, mọi người đều biết phủ Hách Liên này đã không giống ngày xưa. Bên ngoài nín thở đứng hầu, không dám thở mạnh xuống, chỉ sợ cửa thành cháy, tai họa giáng xuống cá trong ao. Hắn chỉ trầm mặc chắp tay đứng ở trên bậc, hồi lâu mới trở về thư phòng. Đúng lúc Lễ Bộ Thượng Thư đưa tới danh sách. Tân đế say như chết, hai đầu gối lại quỳ lạy Hách Liên Du trên điện Kim Loan, miệng nói Thánh thượng. Nội thị cuống quít đỡ tân đế đi. Mấy vị trọng thần lắc đầu liên tục, muốn thượng tấu tôn Hách Liên Du làm nhiếp chính vương xử lý chánh sự. Phàm người nào có mắt, mọi chuyện đều bỏ qua tân đế, thẳng bẩm đến Hách Liên Du. Vì vậy tiên hoàng băng hà, cần cử hành quốc tang, tân đế kế vị, an bài về đại điển sắc phong Thái hậu và Thái phi ngày kế đều cần Hách Liên Du tự mình xem qua.

Lễ Bộ Thượng Thư nhìn sắc mặt hắn không tốt, càng kính cẩn có độ, một mực cung kính mở ra danh sách. Một đôi mắt sâu của hắn hơi quét qua. Hà Hoàng hậu thừa dịp Hoàng đế bệnh nặng, diệt trừ phe khác, tất cả phi tần đều đã không còn. Trừ Nhu Phi, chỉ còn lại mấy Tiệp Dư Thái nữ. Thái hậu tất nhiên không ai ngoài bà. Không ngờ Hách Liên Du thấy hai chữ Thái hậu chợt trầm khóe môi, nói: "Hà Hoàng hậu và tiên hoàng phu thê tình thâm, tiên hoàng một mình cưỡi hạc đi trước, trên đường hoàng tuyền chẳng phải sẽ tịch mịch sao, phong Hà Hoàng hậu thành Hiếu Hiền Thái hậu, cùng đi với tiên hoàng."

Hà Hoàng hậu lo lắng hết mức đều vì chiếc ghế Thái hậu này, không ngờ đến chỉ một câu nhẹ nhàng của hắn, tánh mạng đã khó bảo toàn. Trên trán Lễ Bộ Thượng Thư đã thấm mồ hôi lại không dám nói tiếp, "vâng" rồi vội vàng cáo từ.

Ngày hôm sau tân đế liền liên tiếp xuống chiếu thư, phong Hách Liên Du làm nhiếp chính vương, lấy hiệu Hoằng Trị. Phong Hoàng hậu Hà gia là Hiếu Hiền Thái hậu, tẩn theo quan tài. Chiếu chỉ hạ xuống, trong Phượng Tê cung đã sớm loạn. Hà Hoàng hậu nắm thánh chỉ trong tay, mới vừa đứng dậy liền hôn mê bất tỉnh.

Chiêu Dương nghe tin vội vàng đến phủ Hách Liên, tuỳ tùng đang làm nhiệm vụ lại chặn người ngoài cửa. Chiêu Dương là con gái cưng cao quý có bao giờ chịu như vậy, mặt lạnh quát lớn một phen. Tuỳ tùng vẫn không nhúc nhích, nàng tức giận mặt đỏ tới mang tai đợi bên ngoài hai canh giờ, mới có người hầu nam chậm rãi tới trước thông truyền: "Mời Điện hạ vào."

Chương 116: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (43)

Người hầu nam dẫn nàng xuyên qua cửa tròn ở giữa viện, đến một cái sân, vào cửa thuỳ hoa[1] . Hành lang quanh co khúc khuỷu, lại có thị nữ vén màn gấm cho nàng. Bên trong phòng bài biện màu trắng mộc mạc lãnh khốc, cực kỳ giống tính tình chủ nhân. Chiêu Dương đứng đó, không nhịn được cười lên, thị nữ lặng lẽ lui xuống.

Thời điểm Thượng Quan Mạn nghỉ đêm trong cung, Hách Liên Du đều ngủ ở nơi này, cách chủ viện không xa, cũng cực kỳ thanh tịnh. Chính là hôm đó, Hà Uyển Hi thông báo nàng Thượng Quan Mạn không trở lại. Hách Liên Du bởi vì vô sự trở về phủ trước, nàng vội vã báo Hà Uyển Hi, chỉ bất quá nói vài lời bái biệt nàng, tự mình len lén đến nơi này.

Cùng nằm chung với hắn, gối lên khuỷu tay của hắn ngủ, tình cảnh như vậy không biết đã mong ước bao nhiêu lâu rồi. Hai gò má nóng rang, quỷ thần xui khiến đốt lên hương Mẫu Đinh thôi tình, chỉ mặc áo mỏng nằm ở trên giường chờ hắn. Sau một lúc lâu, hắn quả nhiên trở lại. Bởi vì không thích thị nữ ở bên, bên trong phòng cũng không có người khác, đúng lúc gần tối, nhìn trong phòng chỉ thấy bóng dáng, nghĩ là nhìn thấy trên giường có người, hắn gọi một tiếng: “Mạn nhi?”

Nàng cắn môi vào ngón tay, hắn lại đi tới ngồi vào bên giường, vân vê tóc của nàng mang theo vài phần không chút để ý: “Tại sao trở lại?” Trái tim nàng đập thình thịch, chỉ cảm thấy trên người có mồ hôi rịn ra, ngực trướng đến không cách nào thở nổi, trên người nóng rang, liền biết hương kia bắt đầu có tác dụng.

Màn đêm chẳng biết lúc nào chậm lại, bên trong phòng đen nhánh không thấy rõ năm ngón tay. Hắn dường như cau lông mày, đứng dậy muốn đi thắp đèn. Nàng đột nhiên ôm lấy hắn từ sau lưng. Thân thể hắn hơi chậm lại, lòng bàn tay chạm lên da thịt mười ngón tay của nàng, cảm nhận một hồi run rẩy. Hắn hài hước cười nhẹ: “Chẳng mây khi nàng nhiệt tình như vậy.”

Thanh âm dịu dàng từ tính, mang theo vài phần thân mật, nàng ngày đêm đều

khát vọng, cả trái tim nhất thời tựa như căng nứt ra, dồn dập thở hổn hển ôm chặt lấy hắn. Hắn đẩy tay của nàng ra vứt nàng lên sập, thân thể rục rịch bị đánh thẳng vào như vậy, liền rên lên nho nhỏ. Nàng một mình ở trên giường vặn vẹo thân thể, đợi đã lâu, hắn mới đè xuống...

Chẳng qua là hôm sau nàng tỉnh lại, đã không thấy thân ảnh của hắn. Quấn quýt si mê cả đêm, ngày thứ hai phản ứng của hắn như thế nào, nàng cũng không thấy.

Cánh cửa két vang lên, Chiêu Dương mắt ngọc mày ngài ngoái đầu nhìn lại, người tới lại là Đỗ Minh, mặc quần áo gấm đen gọn gàng, đôi mắt ti hí cong lên, nhìn chằm chằm nàng.

Chiêu Dương nhíu mày đẹp chất vấn: "Chàng đâu?"

Đỗ Minh cười hắc hắc không ngừng: "Điện hạ sợ là không gặp được, chỉ có tiểu nhân tiếp đãi Điện hạ."

Chiêu Dương mặt lạnh phất tay áo: "Gọi chàng ra đây, ta muốn hỏi chàng vì sao phải cho mẫu hậu chết theo. Chàng dù sao cũng là cha ruột đứa bé, lại đối đãi ta như vậy..." Nói xong lời cuối cùng, thanh âm hơi thấp. Đỗ Minh vội vàng khoát tay, cười hì hì nói: "Tiểu nhân tới chính là muốn nói việc cha ruột này."

Chiêu Dương kinh ngạc ngẩng đầu: "Có ý gì, ngươi hoài nghi ta lừa chàng sao?"

Đỗ Minh cười nói: "Điện hạ đừng gấp." Vỗ tay gọi người, hai tuỳ tùng giữ một người vào nhà, áo rách lam lũ, tóc tai bù xù, thấy Chiêu Dương, hai mắt sáng lên thèm thuồng há mồm: "Điện... Điện hạ...", Chiêu Dương chán ghét chỉ nhìn hắn một cái, tỏ ý khinh thường. Đỗ Minh vốn đã là vô cùng xấu xí, nhưng so sánh với người này, hắn lại thành dễ nhìn. Chiêu Dương thấy người kia mặt dơ bẩn, ghê tởm tránh ra, nhìn chằm chằm Đỗ Minh buồn bực nói: "Ngươi mang người này tới là có ý gì."

Đỗ Minh vẫn cười hì hì: "Điện hạ không biết đấy thôi, người này nguyên là người hầu nam trong phủ, bởi vì phạm tội dâm tặc bị nhốt vào địa lao trong

phủ.”

Chiêu Dương có dự cảm không tốt, cảnh giác hất cằm lên cứng còng nhìn chằm chằm Đỗ Minh. Đỗ Minh xấu bụng cười lên: “Điện hạ muốn biết...”

“Không.” Chiêu Dương bị dọa cho sợ đến lùi mấy bước, đôi tay dùng sức che bụng, sợ hãi mê sảng: “Đứa nhỏ này rõ ràng họ Hách Liên.”

Đỗ Minh không kiên nhẫn đá người hầu nam kia một cước: “Nói đi.”

Người hầu nam đau gào khóc mấy tiếng, vội lớn tiếng nói: “Tiểu nhân vốn là người làm thuê móc phân trong phủ, không xem là người trong phủ. Hôm đó xong việc, tình cờ vào viện này. Lúc ấy sắc trời tối đen, chỉ cảm thấy có người từ trong nhà ra ngoài, tiểu nhân cũng không biết là Vương gia, rón ra rón rén đi vào, liền nhìn đến liền nhìn đến...” Mặt hắn bỉ ổi nhìn Chiêu Dương.

Chiêu Dương lớn tiếng hét: “Ta không tin! Ta không tin!”

Đỗ Minh mạnh mẽ đá người nọ một cước, người nọ lại không cảm giác đau, mặt mê mẩn: “Trong phòng quá tối, tiểu nhân cũng không thấy rõ ràng, chỉ mò trên eo Điện hạ như có một khỏa nốt ruồi...”

“A ——, Chiêu Dương bụm mặt thê lương kêu thành tiếng, nàng vuốt mặt kéo tóc, nắm quyền dùng sức đánh bụng mình, lại nhìn thấy mặt xấu xí của người hầu nam kia. Tận sức cáu kỉnh kêu mấy tiếng, điên điên khùng khùng liền chạy ra khỏi, trên váy của nàng, đều là máu rơi đỏ thẫm.

Đỗ Minh cau mày nói: “Quét sạch sẽ đi.” Tuỳ tùng áp tải người hầu nam kia khó xử: “Đại nhân, người này xử trí như thế nào.” Người hầu nam kia cũng vội cười: “Đại nhân, tiểu nhân đã nhận tội, xin Đại nhân bỏ qua cho tiểu nhân đi...” Thanh âm hắn nhỏ xuống: “Nói sao thì… tiểu nhân cũng coi như nửa Phò mã...”

Đỗ Minh nghe vậy cười lạnh mấy tiếng, nắm lỗ mũi khoát tay: “Ném vào trong hồ đi, ta không thể gặp ai xấu xí hơn ta.”

Tuyết rơi.

Tuyết rơi đúng thời điểm được mùa trong năm, triều thần đều ca tụng Nhiếp Chính vương công đức vô lượng, trời giáng bão tuyết, báo trước mưa thuận gió hòa. Kể từ Hách Liên Du nhận kim ấn Nhiếp Chính vương, triều thần đều giựt giây Hách Liên Du vào trong cung, tân đế cũng liên tiếp lấy lòng. Hách Liên Du đều không nhúc nhích, chỉ sai người dứt khoát hẳn hoi sửa chữa phủ Hách Liên một phen. Phía trước chính là chủ viện tiếp khách, hậu viện chia làm hai viện lớn Nhật Nguyệt độc lập. Lại lấy phòng khách tiểu viện là phụ, trung gian nối liền vườn hoa. Thượng Quan Mạn và Tô Lưu Cẩn Nhật Nguyệt cách xa nhau, một lần cũng chưa gặp.

Lại bởi vì Hà Hoàng hậu chết theo, Chiêu Dương Đế Cơ không biết tung tích, Hà gia náo loạn một phen. Hách Liên Du không kiên nhẫn trấn an, chỉ an bài Hà Uyển Hi đến một tiểu viện khác, lại cho tơ lụa. Hà gia mới vừa ổn định lại, Hà Uyển Hi mượn cơ hội, liên tiếp đến viện bên lấy lòng. Tô Lưu Cẩn mặc dù không đến nỗi đuổi nàng, lại cũng chỉ là khách khí mặt ngoài.

Hà Uyển Hi miệng ngọt xinh đẹp, nói tới nói lui trong bông có kim, không thể thiếu chỉ hướng Thượng Quan Mạn. Theo tính tình Tô Lưu Cẩn, bà tất nhiên không để ở trong lòng, chẳng qua là Thượng Quan Mạn đã thành kim trong lòng bà. Từ những đốm nhỏ, nháy mắt liền có thể lửa cháy lan ra đồng cỏ. Chờ Hà Uyển Hi kính cẩn nghe theo cáo lui, bà nhìn tà áo trắng bạc ngoài viện, âm thanh nhàn nhạt nói: “Chúng ta đi Tàng Nguyệt các nhìn một chút.” Nhu Phi đã sớm từ trong cung đi ra, nghe vậy phủ thêm áo lông cáo tuyết trắng cho bà, mình cũng mặc áo choàng theo bà một trước một sau ra cửa.

Bảng hiểu Tàng Nguyệt các thật to trên cửa viện, chính là Hách Liên Du tự mình đề, rạng rỡ phát sáng trong ánh sáng nhẹ nhàng trắng bạc. Tô Lưu Cẩn thực thấy tức cười.

Tàng Nguyệt các, con trai của bà, giấu trăng sáng thật quang minh chính đại.

Thiên Lưu Thiên Du đứng hai bên, thấy nàng lập tức cảnh giác ngăn trở: “Xin Vương Phi dừng bước.”

Tự nhiên không cần Tô Lưu Cẩn nói chuyện, Nhu Phi nhíu chân mày, liền

thấy uy nghi: “Còn không mau tránh ra!”

Hai người Thiên Lưu khổ sở nói: “Vương gia có phân phó, không có ngài chấp thuận, bất luận kẻ nào cũng không thể bước vào Tàng Nguyệt các một bước.” Nhu Phi cau mày nói: “Nói gì vậy, Vương Phi chẳng lẽ là bất luận kẻ nào chỗ này sau?”

Tuy hai người Thiên Lưu không lời nào để nói, vẫn cố chấp không tránh đường.

Tô Lưu Cẩn rốt cuộc mở miệng: “Tránh ra.”

Hai người Thiên Lưu vốn cũng là hai người trong thị nữ áo trắng, được Hách Liên Du từ trong tuyển ra, mới bị điều tới bảo vệ Thượng Quan Mạn. Tô Lưu Cẩn vừa mở miệng, họ càng khó ngăn trở, lúc do dự không quyết, lại nghe bên trong viện truyền đến thanh âm đạm mạc: “Mời Vương Phi vào đi.”

Tô Lưu Cẩn lên cầu thang vào cửa viện, chạm mặt là nhà chính sơn đỏ ngói lưu ly, hai bên là phòng, kế cửa viện là hành lang quanh co khúc khuỷu, bên tay trái là rừng trúc, núi giả đá lớn luân phiên. Thượng Quan Mạn khoác áo choàng ngồi bên cạnh ghế mỹ nhân. Trên bàn tròn gỗ tử đàn để ly trà sứ, ma ma ăn mặc cẩn thận tỉ mỉ đứng thẳng bên cạnh. Từ xa màu trắng quyện nhau, một chủ một bộc cũng bàn tay trắng nõn thêm hương cho nơi này.

Tô Lưu Cẩn cười như không cười: “Ngươi thật thư thái.”

Thượng Quan Mạn đứng dậy, mỉm cười vô cùng nhạt: “Đúng là trà ngon, không bằng mẫu thân cùng nhau nếm thử một chút.” Nàng thấy Nhu Phi, cũng cười một tiếng.

Nghe được hai chữ “mẫu thân”, nụ cười của Tô Lưu Cẩn dần dần nhạt. La cô dâng trà, men sứ ngọc trắng, chân ly mảnh khảnh làm bằng bạc, cũng là vật vô cùng trân quý, bưng lên nhấp một ngụm.

Giọng nói Tô Lưu Cẩn ôn hòa như nói việc nhà: “Tỷ muội của ngươi đều sung quan kỹ, ngươi lại vô hạn nhàn nhã ở chỗ này.”

Đầu ngón tay Thượng Quan Mạn dừng lại, thanh âm tuy nhẹ, cũng là không kiêu ngạo không tự ti, "Ta ở chỗ này, tự có đạo lý ở chỗ này."

Hay cho một cái đạo lý. Tô Lưu Cẩn chẳng qua cười lạnh, nhìn nàng. Tô Lưu Cẩn không còn kiên nhẫn, nhàn nhạt nói: "Nếu Thanh nhi cầu tình vì ngươi, đứa bé kia ta cho ngươi sanh ra. Tốt nhất là nữ tử, nếu là nam hài, ta sẽ không cho phép hắn thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước." Thanh âm nàng đột nhiên hung dữ: "Ngươi tốt nhất quy củ chút cho ta." Lại thấy Thượng Quan Mạn cũng chỉ đứng lên làm lễ vãn bối, giống như không hề phản đối. Trong lòng bị thái độ mềm nhũn của nàng kích thích không còn tức, nhưng mà trong nội tâm lại rất thất vọng, đứa con nhà mình nhìn trúng, lại là người không dám trả lời. Lời nói đã đưa đến, bà cũng không tính dừng lại, để Nhu Phi đỡ từ từ đi ra ngoài cửa, lại nghe Thượng Quan Mạn đột nhiên cười nói ở phía sau: "Vậy liền thử một chút, xem huyết mạch nhà Thượng Quan, có thể tiếp tục ngồi lên chỗ ngồi đó hay không."

Tô Lưu Cẩn bỗng chốc dừng chân, trong lòng có một ý niệm cực nhanh, trực giác người này cũng không đơn giản, đối với Hách Liên Du mà nói quả thật là sự tồn tại nguy hiểm. Ý niệm chưa chuyển xong, chỉ nghe ngoài viện truyền đến tiếng lễ bái thanh thúy của hai người Thiên Lưu: "Vương gia."

Liền thấy Hách Liên Du mặc thường phục màu lam thêu rồng bước vào bên trong viện. Thượng Quan Mạn cũng không thèm nhìn tới nhờ La cô đỡ vào phòng. Hắn không đi tiếp, ngược lại đứng ở trên bậc tròng mắt thâm trầm nhìn nàng: "Mẫu thân."

Tô Lưu Cẩn chỉ cảm thấy tức, đỡ tay Nhu Phi hận đến cắn răng: "Chúng ta đi."

Đi vào trong nhà, liền thấy khí ấm đập vào mặt, khí lạnh trên tóc mai thành nước. Khí nóng làm đỏ hai gò mà, La cô nhận áo choàng nàng cởi xuống, có thai hơn bốn tháng, thân hình đã hiện ra. Trong khung cửa sổ gió thổi không lọt, chỉ thấy bóng Hách Liên Du liếc mắt nhìn chỗ này liền theo Tô Lưu Cẩn rời đi.

Thượng Quan Mạn chợt thở dài: "Cô cô, người thật thật là đẹp, nếu mẫu thân còn sống, nhất định sẽ cảm thấy xấu hổ. Hèn gì phụ hoàng thành cuồng vì

bà.” Lời này nghe không ra khen chê, giống như chẳng qua là đứng ngoài cuộc đánh giá. La cô không biết trả lời sao, chỉ gọi: “Điện hạ.”

Năm tháng thời gian qua nhanh, giao thừa qua, ngày xuân chợt tới, chớp mắt lại qua tháng, đã sắp đến ngày sanh.

~~~
~~~

Chương 117: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (44)

Thế cục trong triều dần dần ổn định, chỉ có Hà gia ương ngạnh, tất cả quan viên khổ không thể tả. Kẻ can đảm dâng tấu chương lên cho Hách Liên Du, Hách Liên Du chỉ cười không nói, bác bỏ tất cả. Người dâng tấu liên tiếp thất vọng lắc đầu, liền có người giải thích: "Chẳng qua bởi vì thời cơ chưa tới."

Quả không đến hơn tháng, trưởng tử Hà gia bởi vì đánh giết dân chúng bị bắt được, kéo ra tất cả chứng cứ phạm tội của Hà gia. Tân đế hạ chỉ nghiêm trừng. Trong triều đình lớn như thế, lại không có một người cầu cạnh. Cây to Hà gia, cuối cùng bị nhổ tận gốc. Ngày xảy ra chuyện, Hà Uyển Hi quỳ gối ngoài thư phòng cầu cạnh cả đêm. Hách Liên Du cũng không gặp nàng. Thanh Thụy đưa đến một phong hưu thư, thu hết quan tước, đuổi làm thứ dân, nghĩ đến nàng cũng bất quá là một cô gái mảnh mai, chỉ dời hai chủ tớ ra Hách Liên phủ, an trí ở biệt viện Nam giao, từ nay không còn liên hệ.

Mấy ngày nay, Hách Liên Du lại thường nhốt ở trong phòng tra tìm điển tịch.

Cuối mùa xuân ấm dần, trong không khí thoải mái ấm áp, bách hoa nở ra cả vườn, khắp nơi đều ngửi được mùi hoa. Quản gia đã sớm tìm bà đỡ tốt nhất an bài ở phòng khách, vẫn chưa thông truyền, mà đợi Hách Liên Du triệu kiến. Mặt trời vừa lên, mọi người đều lười biếng. Ngày sinh càng gần, trên mặt Hách Liên Du cũng thường gặp nụ cười. Chủ tử tâm tình tốt, quản gia tự nhiên cũng cả người nhẹ nhõm. Khung cửa sổ trong thư phòng mở rộng ra, xa xa liền thấy Hách Liên Du mặc một bộ áo bào trắng rộng thùng thình đi qua đi lại ở trong nhà. Thường ngày thấy hắn mặc quan phục uy hiếp hoa lệ, đến mặc áo dài liền giống công tử phong lưu nhà nào. Dưới cửa là hoa mộc lan vừa nở, nhụy nghiêng đè ở đầu cành, cũng bị ánh nắng chiếu lên giống thân ảnh của Hách Liên Du.

Quản gia thận trọng gõ cửa, truyền đến thanh âm lãnh đạm của Hách Liên Du: "Vào đi."

Quản gia cúi đầu vào thư phòng, còn chưa kịp hành lễ, chỉ nghe hắn nói: "Lễ thì miễn." Hách Liên Du đến trước bàn ngồi xuống, ngón trỏ thon dài đứt

quãng gõ mặt bàn gỗ lê, trong giọng nói có mấy phần không chút để ý: "Ngươi nói xem, hiện nay tiểu hài tử thường đặt tên gì."

Quản gia không ngờ hắn hỏi cái này, nhất thời ngây ngẩn cả người, trong nháy mắt lại tỉnh táo lại, chỉ cảm thấy buồn cười. Nhưng cho hắn lá gan cũng không dám biểu hiện ra, càng một mực cung kính: "Bẩm vương gia, quê quán của tiểu nhân có câu tục ngữ, nam phải ngươi nghèo, nữ phải nuôi giàu, vì vậy đặt tên cho đứa con trai, có thể lấy chữ Cẩu, Hổ, còn nữ thì lưu hành chữ Ngọc, Thúy..." Vừa nói vừa dò xét sắc mặt hắn, thấy hắn thỉnh thoảng chau mày, vội cười nói: "Đều là mấy tên thô tục, bất quá dân chúng thường cầu mệnh dài bình an, nào dám so với thế tử quận chúa."

Hách Liên Du nhéo cằm, có nhiều hứng thú liếc hắn một cái "Nam phải người nghèo, nữ phải nuôi giàu, câu này cũng không phải sai." Quản gia vội đồng ý, hắn lại nói: "Nói tiếp đi."

Quản gia không thể làm gì khác hơn là cười làm lành nói tiếp: "Có câu nói nam giống mẹ, nữ giống cha, phu nhân đẹp như vậy, tiểu thế tử nhất định cũng là một nhân tài. Nếu là Quận chúa, thì càng..." Quản gia thấy khóe môi cong lên của hắn dần dần hạ, làm như thất thần, chỉ sợ là mình nói sai nơi nào rồi, sợ tới mức không có hơi sức nói chuyện, lòng nhất thời bất ổn, nhưng hắn lại quay mặt lại, nhếch môi đột nhiên khẽ cười một tiếng: "Quả thật đẹp mắt."

Quản gia chỉ có thể giơ tay áo lên vừa lau mồ hôi vừa cười làm lành.

Lại thấy một tỳ nữ nâng váy chạy nhanh đến nơi này, xuyên qua mấy khóm hoa, chưa tới thư phòng đã thở hỗn hển bẩm "Vương gia." Quản gia nhận ra là cung nữ Thượng Quan Mạn mang ra khỏi cung, Thù Nhi. Vội muốn hô, Hách Liên Du đã cau mày đứng lên "Sao vậy?"

Thù Nhi thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, mặt nóng nảy: "Điện hạ, Điện hạ nàng..." Lời còn chưa dứt, Hách Liên Du lại không có kiên nhẫn nghe tiếp, chỉ "Rầm" ném quyển sách lên bàn, sải bước ra khỏi phòng.

Quản gia mới hỏi: "Từ từ nói, thế nào, cách ngày sinh rõ ràng còn có mấy ngày."

Thù Nhi liên tiếp thở hổn hển: “Điện hạ xuống bậc thang sơ ý một chút, sợ là muốn sinh.”

Quản gia vỗ đùi: “Thật may là...” Vội vàng chạy đi, vào trong phòng khách tìm bà đỡ.

Quản gia vừa làm ầm ĩ, trong phủ liền cũng truyền ra. Hách Liên Du phong trần mệt mỏi mới vừa vào viện, bà đỡ ở phía ngoài cũng không quên kiêng kỵ, vội vàng cười làm lành quỳ xuống nói, “Vương gia, ngài không thể vào.”

Trong nhà chính im ắng yên tĩnh, chỉ thấy thị nữ bưng nước nóng vội vã lui tới, màn trúc bị nhấc lên lại để xuống, tiếng dóng cửa vang lên, giống như đánh vào lòng hắn. Hắn trầm giọng hỏi: “La ma ma đâu?”

Bà đỡ vội cười đáp: “Ở bên trong cùng với Điện hạ.”

Trong khung cửa sổ chỉ thấy bóng người lắc lư, nhìn không thấy nửa điểm tình hình, nghe nói nữ nhân sinh con chính là một cửa ải khổ sở trong đời. Đại phu đã từng dặn dò hắn nàng thân hư thể hàn, cộng thêm sau khi có thai không ngừng xảy ra chuyện, hắn chỉ sợ lỡ như, cuối cùng không kiên nhẫn: “Lấy ở đâu nhiều quy củ như vậy.” Sải bước liền muốn lên bậc thang, chỉ nghe sau lưng có một tiếng khiển trách: “Thanh nhi!”

Mới thấy Tô Lưu Cẩn mặc áo lưới màu khói thêu mây do Nhu Phi đỡ tiến đến. Bà vẫn cười, đến gần mới nói nhỏ: “Con xem con bây giờ làm gì có bộ dạng Nhiếp Chính vương.” Giương mắt chỉ thấy mày của Hách Liên Du vội vàng nhảy lên, hiển nhiên cũng không nghe vào, mới nhịn tức nói: “Làm gì có đạo lý nam nhân đi vào chỗ đó, đi vào cũng chỉ thêm phiền, để Huyên Nhi vào xem một chút được rồi.”

Hách Liên Du ngẩn ra, nhìn lại bà thì trong mắt đã là mừng như điên, khẽ kêu một tiếng: “Mẫu thân.”

Tô Lưu Cẩn lại không dám mở to mắt nhìn, dặn dò Nhu Phi: “Huyên Nhi, ngươi đi đi.” Nhu Phi ôn nhu cười: “Vâng” thị nữ áo trắng tiến lên đẩy rèm ra, bước chân Nhu Phi ngập ngừng, mới cúi đầu bước vào trong.

Trong nhà vốn vô cùng rộng rãi, bởi vì thị nữ thường xuyên qua lại, bà đỡ thúc giục trong nội thất: "Điện hạ, dùng sức đi." Kèm theo Thượng Quan Mạn thở dốc không ngừng, đan vào chung một chỗ với tiếng bước chân hỗn loạn, chỉ cảm thấy hỗn loạn không chịu nổi. Nhu Phi trầm tĩnh đi vào trong. Thượng Quan Mạn trên giường ra mồ hôi làm ướt tóc mai, dính sát trên má trắng noãn của nàng, cau mày cắn răng, co rút đau đớn từ phần môi tràn ra tới, mười ngón tay mảnh khảnh bấu nệm gấm phía dưới. La cô cầm khăn lau mồ hôi cho nàng, không bao lâu, liền bị ướt đẫm mồ hôi.

Nhu Phi nhẹ gật đầu, thị nữ áo trắng đi theo vào lập tức níu bà đỡ hô to gọi nhỏ bên giường ra sau. Bà đỡ nóng nảy ra mồ hôi cả người, đột nhiên hai chân cách mặt đất, thấy Nhu Phi liền không nói lưu loát: "Này, đây là..."

Thị nữ áo trắng nhẹ nhàng đẩy bà ra ngoài: "Ngươi không cần gấp, Thái phi có lời muốn nói với Điện hạ, các ngươi lui ra ngoài phòng trước đi." La cô nghe vậy lập tức trầm mặt, cũng không kịp lễ, đứng dậy thẳng nhìn chằm chằm: "Nương nương làm cái gì vậy?"

Nhìn thẳng nàng, lại còn kêu danh hiệu trước đấy, cực kỳ vô lễ. Khóe môi Nhu Phi đột ngột mím, cũng không nói chuyện, thị nữ áo trắng ném bà đỡ ra, cực nhanh chặt xuống sau cổ La cô. La cô cũng không kịp thốt một tiếng, liền té xỉu ở bên giường.

Thượng Quan Mạn gắt gao cắn môi, hai mắt lại như trăng lạnh, mang theo lạnh lẽo trừng Nhu Phi, đau đớn và nóng nảy đan vào, khiến cho hai tay của nàng kịch liệt run rẩy.

Bà đỡ thấy La cô ngã xuống, liên tiếp lảo đảo, run rẩy khổ mặt nói: "Thái phi, thai vị hài tử không đúng, nếu lão thân không có ở đây..." Thị nữ áo trắng cáu kỉnh mở miệng: "Đi ra ngoài!" Bà đỡ sợ tới mức mãnh liệt giật mình, cũng không dám nói, dẫn thị nữ thối lui đến ngoài phòng.

Nhu Phi trên cao nhìn xuống nàng: "Ở chỗ này chỉ có hai người chúng ta, thai vị hài tử không đúng, rất có thể chết từ trong trứng nước, ngươi cũng có thể mất máu tới chết." Nàng khẽ mỉm cười: "Thông minh như ngươi, nên hiểu ý của ta."

http://tieulun.hopto.org

Từng giọt mồ hôi lớn từ trên trán Thượng Quan Mạn lăn xuống, vẫn quanh co bên búi tóc, thấm ướt cả gối, ngực nàng kịch liệt phập phồng, cơ hồ cắn nát môi, chẳng qua là nhìn chằm chằm nàng.

Nhu Phi đưa ánh mắt, thị nữ áo trắng lập tức mang giấy bút tới trải trước mặt Thượng Quan Mạn. Nhu Phi vẫn mỉm cười: "Ta cũng là làm việc thay người, chỉ cần một bức thư của ngươi, ta lập tức gọi bà đỡ tới đây đỡ đẻ thay ngươi, nếu chậm, sẽ là một xác hai mệnh."

Thượng Quan Mạn hận đến hàm răng cũng rung động: "Ngươi lại dám..."

Nhu Phi liếc mắt nhìn thị nữ áo trắng. Thị nữ áo trắng lập tức mạnh mẽ bóp chặt bả vai Thượng Quan Mạn, cầm tay của nàng, nhét mạnh bút vào trong tay nàng. Tay Thượng Quan Mạn đau cơ hồ không cầm bun nổi, mực nước liền run rẩy dính lên giấy trắng, lan ra một mảnh.

Nhu Phi rút giấy kia ra, đổi mới, chậm rãi mở miệng: "Thù nhà hận nước, mãi mãi khó quên, từ nay một đao lưỡng đoạn, không bao giờ gặp lại."

Nữ tử áo trắng bỗng chốc nhấn bả vai Thượng Quan Mạn một cái, đau đến nàng cơ hồ ngất đi. Nhu Phi cười nói: "Ngươi tốt nhất ngoan ngoãn nghe lời, nếu không sẽ liên lụy tới đứa bé còn chưa ra đời trong bụng ngươi." Nói đến đứa bé, vẻ mặt Nhu Phi tối sầm lại, thấy trong mắt Thượng Quan Mạn xen lẫn ý lạnh nhìn chằm chằm nàng, chợt cười.

Thượng Quan Mạn rũ mắt xuống, khóe môi giống bị cắn ra máu, sềnh sệch quanh co trên cổ, từng giọt chất lỏng ướt ấm lăn xuống trên nệm, không biết là mồ hôi hay là nước mắt. Nàng rốt cuộc mơ hồ cặp mắt, nước mắt mặn chát thấm vào răng môi, khổ sở vô cùng. Nàng hung hăng nhắm mắt lại, nhanh bút viết xuống...

Nhu Phi mới kêu một tiếng: "Bà đỡ."

Giống như qua ngàn năm, bên trong phòng mới truyền ra tiếng khóc "oa" vang dội của trẻ con. Lúc đó mặt trời vừa đúng, nháy mắt chợt thấy mây đỏ giăng đầy, che bầu trời ban ngày, quanh quẩn bầu trời hồi lâu, thị nữ tại chỗ thấy thế rối rít chúc mừng. Mây may mắn chợt tới, người này nhất định là

quý không thể nói. Nhu Phi đã ôm đứa bé ra ngoài, cười khanh khách mở miệng: “Chúc mừng Vương gia, là tiểu thế tử đấy.” Đứa bé trong tã chỉ là một nhúm thịt, ngũ quan chưa mở ra, lại nắm hắn không thả. Hách Liên Du giật mình ở nơi nào. Nhu Phi phì cười: “Mau đi xem nàng đi.” Hách Liên Du gật đầu một cái, vén rèm cúi đầu đi vào.

Thấy hắn đi vào, người hầu bên trong phòng phần phật quỳ một mảnh. La cô cũng sắc mặt tái nhợt quỳ gối trong cùng. Hách Liên Du sải bước xuyên qua sảnh ngoài vào nội thất. Thượng Quan Mạn hấp hối nằm ở trên giường, tóc đen đọng mồ hôi dính sát mặt tái nhợt của nàng, yếu đuối làm đau lòng người. Hắn nhất thời lại tìm không ra lời nói, chỉ nắm chặt tay nàng trong lòng bàn tay, nói nhỏ một tiếng: “Khổ cho nàng”

Trong mắt Thượng Quan Mạn như có lệ chảy ra, nhẹ nhàng quanh quẩn trong mắt, muốn nói lại thôi. Lúc này Nhu Phi lại ôm hài tử đi vào, đầu ngón tay như có như không vỗ nhè nhẹ, nhìn hai người hơi cười.

Thân thể Thượng Quan Mạn bỗng chốc run lên, giọt lệ liền lăn xuống trên má.

http://tieulun.hopto.org

Chương 118: Xúc xắc linh lung an hồng đậu tận xương tương tư có biết không (45)

Hắn nâng một tay lên yêu thương lau đi cho nàng, mọi người thấy như thế, vội vàng lui xuống, bên trong phòng yên tĩnh, chỉ có hai người, thanh âm của hắn trầm thấp, cực kỳ thành khẩn: "Hách Liên Du ta kiếp này chỉ có nàng, nắm tay nhau mà chết, bạc đầu chẳng xa nhau."

Trong mắt nàng nháy mắt có hai hàng lệ lăn xuống, vô lực lật bàn tay nắm ngón tay hắn. Trên mặt tuôn rơi rơi lệ, như thế nào cũng không ngừng được, vẫn còn nhớ lúc đang dùng hết sức. Nhu Phi chậm rãi nghiêng người xuống, thanh âm nhẹ nhàng vang ở bên tai, làm như trong mộng: "Nếu là ta, đã sớm đi cho xong việc, cho dù ngươi không muốn đi, bà là mẹ đẻ của hắn, mặc dù cơ trí lãnh khốc như hắn, cũng không bỏ được máu mủ, ngươi làm sao đấu thắng." Thượng Quan Mạn nhẹ nhàng than thở: "Ta chỉ là không có chỗ để đi thôi." Mặt của Nhu Phi xa xôi mà mơ hồ, nàng dừng một chút, mới chậm chạp mở miệng: "Ngươi bảo Vương gia rời đi đi."

Trên mặt Thượng Quan Mạn càng chảy nhiều nước mắt hơn, làm như nháy mắt nước lũ vỡ đê, khoảnh khắc trào ra. Hắn không nhịn được cười khẽ: "Làm mẫu thân của người rồi, sao còn thích khóc như thế." Giơ tay lau, nàng đã dùng hết toàn lực bắt ngón tay hắn, chậm rãi kéo lòng bàn tay hắn áp lên mắt, cực kỳ ấm áp dày rộng, làm cho người ta cảm thấy an lòng.

Nàng rốt cuộc suy yếu mở miệng: "Thiếp muốn ăn bánh dẻo."

Hắn ngớ ngẩn, trong mắt là nụ cười đầy tình yêu: "Ta sẽ bảo người đi làm."

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu: "Thiếp muốn ăn ở tiệm của Trương đại gia trong ngõ Nịch Thủy, phải bảo người cho nhiều táo đỏ, ăn ngọt." Hắn chỉ xem nàng như con nít làm nũng, cười bất đắc dĩ nói: "Ta bảo người đi mua."

Nàng ngược lại làm như nũng nịu cười, bởi vì vô lực, nụ cười kia vô cùng nhạt: "Thiếp muốn chàng đi."

"Được được, ta đi." Hắn không thể làm gì với nàng, chỉ cúi đầu xuống hôn

môi nàng, lại ác ý cắn: “Ngoan ngoãn chờ, ta đi một chút sẽ về.” Lật người xuống giường, kêu Thanh Thụy: “Đi dắt ngựa ra.”

Nàng đột nhiên kêu một tiếng: “Ngũ lang.”

Hắn xoay đầu lại nhìn nàng, cười nhẹ nhíu mày: “Thế nào, không nỡ?” Mặt mày quyến rũ mê người, khiến trái tim người nhìn đập bịch bịch, đuôi lông mày cũng là nụ cười không che giấu được, cười như vậy thật là đẹp mắt, chỉ cảm thấy vạn vật đều mất sắc. Trong lòng nàng lại tràn đầy phức tạp, rối rắm đan lại như lưới, trên mặt tái nhợt của nàng hiện lên đỏ tươi vô cùng nhạt, sâu sắc nhìn hắn, hồi lâu mới nở nụ cười nói: “Mau trở lại.”

Chỗ kia cực kỳ khó tìm, xuyên qua mấy ngõ hẻm nhỏ quanh co, mới thấy một cái lều ở đầu đường, dưới lều nóng hổi, trong sương mù thấp thoáng bóng người, xa xa liền có thể ngửi mùi hương gạo nếp. Hắn cũng không kịp thay quần áo, vẫn mặc áo dài màu trắng, lại cực kỳ tuấn mỹ phong lưu. Tuấn mã hí dừng lại, chọc cho khách ở bên ăn cơm rối rít hít khí. Hách Liên Du xuống ngựa, Trương đại gia vội kêu: “Khách quan muốn mua gì? Nơi này có bánh dẻo, trộn hỗn độn, bánh bao hấp...” Người đi đường chung quanh đều ghé mắt trông lại, vẻ mặt Hách Liên Du thong dong tự nhiên: “Chỉ bánh dẻo thôi.” Hắn dừng một chút, lại nói: “Thêm nhiều táo đỏ.” Trương đại gia cười khan ha ha, đây là người không ngại khó nhọc chạy đến mua đồ ăn, thật khác người thường, suy nghĩ một chút giống như nằm mộng, lưu loát cầm đao lên, bỗng hỏi: “Khách quan muốn bao nhiêu.” Hách Liên Du ngớ ngẩn, lại nghe tiếng vó ngựa chạy nhanh đến. Đỗ Minh xa xa nhìn thấy hắn, kêu một tiếng: “Lão Đại.” Tung người xuống ngựa, chạy đến gần, liền giao một phong thơ cho hắn. Hách Liên Du hỏi không chút để ý: “Chuyện gì?.” Đỗ Minh chỉ nói quanh co không dám mở miệng. Hắn giũ thư ra, đợi đọc được nội dung trong thơ, vẻ mặt bỗng chốc biến đổi, bỗng nhiên nắm quyền, giấy viết thư nháy mắt thành đoàn.

Xoay người lên ngựa, tiếng vó ngựa vang lên mới ra ngõ hẻm, liền thấy một chiếc xe ngựa nằm ngang chắn đường. Màn che di động, bỗng chốc thấy thân ảnh quen thuộc. Hắn vội vàng kéo dây cương, tuấn mã cả kinh cất vó hí dài, ánh mắt hắn rét lạnh như thú, một hồi lâu mới từ kẽ răng nặn ra hai chữ “Mẫu thân.”

Tô Lưu Cẩn lẳng lặng ngồi ở bên trong xe: “Nếu con muốn đi, liền bước qua xác ta đi.”

Nhu Phi cũng nhô người ra ở bên cạnh khuyên nhủ: “Hôm nay nàng đến tình cảnh này, đã là thù hận sâu đậm với ngươi. Ngươi giữ nàng ở bên người, cả đời nàng cũng không cao hứng, sao không thả nàng đi.”

Hắn ngồi thẳng lập tức hung hăng nắm dây cương, trên cao nhìn xuống hờ hững mở miệng: “Ta nói rồi, cùng với nàng bạc đầu chẳng xa nhau.” Xoay ngựa lại, giục ngựa đi.

Tô Lưu Cẩn tức giận đôi tay phát run, không thốt nên lời, ngược lại Nhu Phi thất thanh la lên: “Mau ngăn Vương gia lại!”

Xe ngựa nhanh nhanh đi xa, ra khỏi cửa thành, thuận đường đi đến đất trống không thấy được cuối đường. Người đánh xe ngừng xe, nâng màn lên, liền thấy Thượng Quan Mạn hơi thở yếu ớt chẳng có lực nương trên vách xe. Người đánh xe cởi áo choàng trên đầu, lộ ra khuôn mặt thanh lệ.

Nàng ta nhìn nàng không nói một lời, rút kiếm ngắn từ trong tay áo ra đâm thẳng qua. Thượng Quan Mạn sớm có phòng bị, thân mình khẽ nghiêng, nhưng sau khi sinh không còn sức lực, lưỡi đao tránh qua chỗ yếu, lại phập một tiếng đâm vào bả vai, máu trong nháy mắt theo lưỡi đao chảy ra. Nàng kia không chút nào thương tiếc rút chủy thủ ra muốn đâm nữa, một ánh lạnh thoáng qua, sát ý gai da, nàng vội vàng tránh ra, liền thấy một nữ tử áo trắng chậm rãi đến, ánh lạnh lóe lên vừa rồi, chính là kiếm bén trong tay nàng.

Nàng kia cau mày nũng nịu: “Thiên Lưu!” Nàng nhìn Thượng Quan Mạn máu chảy đầy người trong xe, sắc mặt lạnh dần: “Ngươi muốn bảo vệ nàng?”

Thiên Lưu nói: “Ta chỉ tới khuyên tỷ tỷ.”

Cô gái cười lạnh: “Ngươi khuyên ta có ích lợi gì, nữ nhân này ta nhất định phải giết.”

Thiên Lưu cười nói: “Mặc dù tỷ tỷ tới vương phủ không lâu nhưng chắc cũng đã nhìn ra, Vương gia trân ái người này cỡ nào. Nếu có một ngày, Vương gia

biết là tỷ giết phu nhân, tỷ nói người sẽ như thế nào?"

Nàng kia trắng xanh mặt, thân thể khẽ co rúm lại, lại cắn răng: "Ta chỉ làm theo lệnh vương phi..."

"Cho dù là vương phi hạ lệnh, Vương gia cũng sẽ trách tội vương phi, đến lúc đó mẹ con trở mặt, trách nhiệm này tỷ gánh nổi sao?" Thấy cô gái kia dao động, Thiên Lưu đi tới bên cạnh buồng xe liếc mắt nhìn Thượng Quan Mạn: "Tỷ đã đâm nàng một kiếm, lấy tình trạng thân thể của nàng bây giờ, chỉ sợ cũng không trốn thoát cái chết, sao tỷ tỷ không để nàng tự sanh tự diệt?"

Nàng kia hơi chần chờ.

Thiên Lưu nhân cơ hội nhét một mảnh giấy vào trong tay nàng, lại cười nói: "Tỷ yên tâm, chuyện hôm nay ta sẽ không nói cho bất luận kẻ nào." Thấy cô gái kia không có phản đối, chỉ kéo màn xe xuống. Hôm nay đất hoang dã ngoại, xe vừa ở cửa vực, nàng mới vừa sanh con, không chịu nổi nhất là lạnh. Thiên Lưu như có chút gấp gáp, khuyên nàng kia vội vàng rời đi.

Trong buồng xe đen tối ít ánh sáng, máu trên vai chảy xuống theo tay áo chảy tới ngón tay. Nàng miễn cưỡng mở tờ giấy ra, vết máu trong nháy mắt nhuộm đỏ mặt giấy, chỉ thấy phía trên có hai chữ đậm: "Chờ ta."

Nháy mắt lệ như suối trào.

Nhưng ý thức của nàng dần dần hỗn độn, cuối cùng lại chờ tới người khác, người nọ mặc áo trắng, cong môi mỉm cười với nàng.

"Ta tới đón nàng rời đi."

Ngoài thành hoang vu mênh mông, chỉ thấy xe ngựa cô đơn dừng ở trong hoang dã, hắn bước nhanh đến vén màn xe, bên trong buồng xe đã sớm không có một bóng người. Hắn đứng ở đó hồi lâu, mới xoay người lên ngựa. Một người một ngựa chạy lên trên đồi, chỉ nghe tiếng gió làm như từng tiếng nức nở nghẹn ngào thật dài, gào thét ở bên tai.

Nàng nói, một đao lưỡng đoạn, không bao giờ gặp lại.

Chợt mưa rơi nặng hạt, nhỏ xuôi mạnh mẽ, bắn vào trên gạch đá màu xanh rêu, hải đường bốn mùa vốn nở cực đẹp trong sân, một hồi mưa qua, càng thêm đẹp tươi ướt át. Một người xuyên qua ngõ hẻm ngói xám tường trắng, khẽ gõ cửa, người hầu nam mở cửa, thấy người tới, kêu một tiếng: "Công tử." Nhường đường qua, lại nói: "Chủ tử ở bên trong."

Người nọ đạp đường nhỏ rêu xanh vào bên trong phòng, áo khoác trên người đã bị mưa phùn đánh ướt, hắn cúi đầu vẩy vạt áo, cũng không đi vào, chỉ cách cửa hơi cứng ngắc hỏi: "Thế nào rồi?"

"Vết thương trên vai đã băng bó kỹ, có điều còn chưa tỉnh lại. Thượng Quan công tử tới thật đúng lúc, Hàn gia có chuyện thương lượng."

Thượng Quan Uyên ngẩng đầu lên, liền thấy Hàn gia một thân áo trắng chắp tay đứng ở cạnh cửa. Lướt qua đầu vai hắn nhìn lại, bên trong phòng rèm xanh phất phơ, trên giường có bóng người. Hàn gia dẫn hắn vào bên trong phòng, tỳ nữ vốn ở một bên hầu hạ vén màn lui ra ngoài, mưa nhỏ giọt giọt tí tách ngoài cửa sổ, chỉ còn lại hai người.

Trên bàn để bình bình lon lon, là thuốc dùng để trị thương, hàn gia lấy một bình sứ thanh hoa nhỏ bằng bàn tay lên, lòng ngón tay nhẹ nhàng ma sát như có như không, không chút để ý hỏi: "Kế tiếp, công tử có tính toán gì?"

Thượng Quan Uyên chẳng qua là ôm cánh tay tựa trên khung cửa mất hồn: "Ta sẽ dẫn muội ấy đến một nơi bình an vượt qua nửa đời sau."

Hàn gia nghe vậy chẳng qua là cười: "Công tử coi thường lực lượng của Hách Liên Du rồi. Nếu làm như vậy, chỉ sợ ngày rằm đã bị tìm được. Dù là chỗ của Hàn mỗ, tối nay cũng cần mang theo lệnh muội rút lui. Huống chi nếu lệnh muội tỉnh lại, mẫu tử liên tâm, nàng có thể nhịn không gặp ruột thịt của mình hay không, cũng không nhất định đi theo công tử."

Thượng Quan Uyên nhíu mày xoay mặt: "Chẳng lẽ Hàn công tử có biện pháp tốt hơn hay sao?"

Hàn gia lại cười khe khẽ: "Cũng do Hàn mỗ có lòng riêng. Hàn mỗ không

muốn thấy Hách Liên Du sống an ổn, cho nên ta nhất định sẽ không để cho hắn tìm được lệnh muội."

Thượng Quan Uyên chau chặt chân mày theo dõi hắn. Hàn gia không e dè nhìn thẳng: "Công tử đoán không sai, Hàn mỗ sinh lòng ái mộ lệnh muội đã lâu."

Trong tim Thượng Quan Uyên nhất thời va chạm, lập tức trầm mặt, sải bước đến bên cạnh màn, chần chờ chốc lát, mới nhấc màn lên. Thượng Quan Mạn bên trong rèm môi không có chút máu, mặt trắng như tờ giấy, hai mắt lim dim, lông mi dài nhếch lên, chỉ tạo bóng mờ nhạt dưới mắt. Hắn cong ngón tay lên, dùng sức nắm màn, nói: "Mấy ngày nay đa tạ công tử chăm sóc, tại hạ và lệnh muội không quấy rầy nữa." Khom người tính toán ẵm Thượng Quan Mạn lên.

Hàn gia cười nói: "Công tử không cần đi vội vã, xin để Hàn mỗ nói xong." Hắn dừng một chút, mới nói: "Lệnh muội là cô gái cực kỳ thông tuệ. Cũng bởi vì thông tuệ, mọi việc đều theo đuổi toàn mỹ, nên có một số việc mới khó có thể buông ra. Một bên là nhà chồng, một bên là thù nhà hận nước. Trong lúc nàng trằn trọc, lại vô pháp đặt mình suy xét trong ngoài, nhất định đau khổ vô cùng. Nếu cứ thế mãi, chỉ sợ cả đời cũng đều buồn bực không vui."

Thượng Quan Uyên chậm rãi ngồi thẳng lên, nghe hắn nói tiếp.

Hàn gia dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ bình sứ trong tay: "Chai thuốc này là vô tình có được từ chỗ thuốc thánh Thanh Phong tiên nhân, uống xong cái này, sẽ khiến nàng quên hết tất cả."

Thượng Quan Uyên lẩm bẩm nói nhỏ: "Quên hết tất cả?"

"Uh, gia thế, tên họ, bao gồm chúng ta, tất cả, đều sẽ quên mất."

Thượng Quan Uyên ngẩng mặt, trong mắt lóe lên, như có cái gì bắt đầu khởi động ra ngoài, nhìn Thượng Quan Mạn hôn mê bất tỉnh trên giường, yên lặng nắm tay thành đấm.

Hàn gia biết hắn ngầm cho phép, nói: "Nếu tỉnh lại, chỉ sợ nàng sẽ không

đồng ý, không thể làm gì khác hơn là thừa dịp nàng hôn mê cho uống. Kẻ ác này, hãy để ta làm thôi.”

http://tieulun.hopto.org

Chương 119: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (1)

Ba năm sau, hoàng cung Tây Lãnh.

“Ném đi, ném đi, ta không thử!”

Trong điện lụa mỏng bay bay, từng đợt khói trắng lượn lờ tỏa ra từ trong lò đồng khắc hoa cao hai thước, thấm hương đầy mặt, hun đến lỗ chân lông cũng nở ra. Trên mặt đất đều trải thảm vàng, chiếu sáng mọi người, cũng chiếu thân ảnh yểu điệu linh lung của nữ tử. Thanh âm bị làm khó của ma ma vang lên: “Công Chúa Điện Hạ, đây chính là hoàng hậu nương nương tự mình sai người may đó.”

Thân ảnh yểu điệu được gọi là công chúa kia chỉ bịt lỗ tai thét chói tai: “Không thử không thử!”

Cuối cùng có cung nữ nhỏ giọng thông truyền: “Nữ quan đại nhân đến.”

Công chúa kia bỗng chốc ngẩng mặt cười một tiếng, giống như gió thu thổi qua, ngoảnh đầu thùy mị, vui rạo rực kêu một tiếng: “Cố tỷ tỷ.”

Quả thấy có người từ vách tường khắc hoa phía sau cửa khoan thai đi vào, trên người mặc cung trang thêu hoa văn hình mây tuyết trắng, tóc búi cao, trang điểm trang nhã, nhưng cũng mỹ lệ truy hồn đoạt phách, da thịt nàng như sứ, thanh âm cũng dễ nghe: “Có chuyện gì xảy ra ở đây vậy?”

Chính là Thượng Quan Mạn.

Nàng đã vào cung làm nữ quan được ba năm, bởi vì nữ quan biên soạn ở trong cung rất được tôn kính, mà Phương Hoa công chúa từ nhỏ không giỏi, hoàng hậu liền kính xin nàng dạy Phương Hoa công chúa - công chúa duy nhất của Hoàng hậu. Ai ngờ Phương Hoa công chúa điêu ngoa tùy hứng này, lại chỉ thân cận với nàng, vì vậy cung nữ ở dưới gặp khó xử, thường thường chạy đến xin nàng khuyên giải giúp.

http://tieulun.hopto.org

Ma ma vội thi lễ: “Nữ quan đại nhân.” Ngẩng mặt cười nói: “Đại nhân tới vừa đúng lúc, ngài mau khuyên nhủ công chúa điện hạ đi.”

Thượng Quan Mạn giương mắt chậm rãi đảo quanh, dải lụa váy gấm phân tán khắp nơi, quậy đến trong điện hỗn độn hết. Đầu sỏ kia thì đang chôn mặt trong khuỷu tay của mình, không đổ thừa được.

Thanh âm Thượng Quan Mạn nhẹ nhàng phân phó: “Chắc là điện hạ không thích những xiêm áo này, mang vứt hết đi, đổi mấy bộ trắng trong thuần khiết thôi.” Ngón tay nhỏ nhắn nắm khuỷu tay của nàng không nhịn được nắm thật chặt, vẫn không đáp lời. Ma ma nhịn cười, ho một tiếng nói: “Dạ, cẩn tuân đại nhân phân phó.” Vỗ tay gọi người, “Vứt hết xiêm y của công chúa điện hạ ra ngoài điện.”Một nhóm cung nữ váy như bướm hoa từ từ mà vào, mở tủ ra, vang vang có tiếng.

Phương Hoa công chúa trừng trừng mắt hạnh, vội bỏ Thượng Quan Mạn ra đi bảo vệ đồ. Nhưng người quá nhiều, nàng bắt được cái này lại mất món kia, chỉ đành phải đáng thương nhìn Thượng Quan Mạn: “Cố tỷ tỷ...”

Thượng Quan Mạn hỏi: “Điện hạ thử hay không thử?”

Một đôi mắt của Phương Hoa công chúa vô cùng sáng, vội nói: “Thử, ta thử.”

Nàng cũng không hô ngừng, chỉ phân phó ma ma: “Đem tới cho công chúa thay đi.” Phương Hoa công chúa nhất thời chu miệng u oán nhìn chằm chằm Thượng Quan Mạn. Ma ma chỉ che môi cười phục vụ Phương Hoa công chúa mặc, Thượng Quan Mạn mới phân phó: “Lui ra đi.”

Tất cả cung nữ cười hì hì lui xuống.

Phương Hoa công chúa vẫn còn uất ức đầy bụng mặc cho ma ma định đoạt: “Tỷ tỷ còn không biết mẫu hậu bảo ta mặc cái này làm gì nữa mà.” Thượng Quan Mạn cũng không đáp, cong môi nhìn ma ma đang sửa sang vạt áo trước cho Phương Hoa công chúa. Nơi thắt lưng bị rộng đến có thể đút hai ngón tay, liền nói: “Chỗ eo chặt chút nữa, chừa một ngón tay mới phải.” Đường Đường vội vàng kéo một cái, quả thật vừa đúng buộc vòng quanh eo thon mảnh khảnh của Phương Hoa, Đường Đường cười nói: “Đại nhân nói quả

nhiên không sai."

Phương Hoa công chúa chu môi kêu một tiếng: "Cố tỷ tỷ." Sau một khắc nàng che ngực, làm vẻ đau lòng: "Nghe nói Thần đế Cố quốc giá lâm Tây Lương, phụ hoàng cố ý bảo ta hiến vũ, dự định hai nước sẽ hòa thân." Hai mắt nàng cố gắng nặn ra chút nước mắt, để cho mình nhìn càng thêm điềm đạm đáng yêu: "Đáng thương ta mới mười sáu tuổi còn đang cảnh xuân tươi đẹp, lại phải gả cho một nam tử đã thành thân còn có con riêng, vậy không phải muốn hại ta sao."

Đường Đường chợt thở dài: "Nói đến Thần đế này, mỗi lần kết minh đều là Thánh thượng tự mình đi Cố quốc, không ngờ năm nay lại hạ mình tới Tây Lãnh."

Phương Hoa công chúa không khỏi nghiêm mặt: "Phương cô cô, không cho phép bà diệt uy phong mình như vậy, mặc dù Tây Lãnh ta không phải nước lớn như Cố quốc hắn, nhưng dân chúng đều giàu có, thiên hạ thái bình."

Thượng Quan Mạn cười nhạt không nói, thấy Đường Đường quấn xong dải lụa, nói: "Xoay người lại xem." Phương Hoa công chúa u oán quay một vòng tại chỗ, váy áo tung bay, xinh đẹp rực rỡ, thập phần tươi đẹp, nàng mới gật đầu: "Không tệ." Đường đường thấy được Quan Mạn cũng không để ý câu chuyện, không nhịn được chen miệng: "Tin đồn vị Thần đế này là thiên hạ đệ nhất mỹ nam, tài đức đủ cả, văn võ song toàn, diệt Cổ Hạ, thống nhất hai nước, có thể thấy được cơ trí có đủ, công chúa điện hạ thật không muốn gả sao?"

Mặt Phương Hoa công chúa có do dự, ngay sau đó lại hất cằm lên: "Ta muốn gả cũng phải gả cho người giống Hàn đại nhân và Uyên ca ca." Nàng nhìn Thượng Quan Mạn, hì hì nói: "Cố tỷ tỷ, Hàn đại nhân và Uyên ca ca tỷ rốt cuộc thích người nào?." Nàng nâng cằm lên: "Một người đôn hậu nhiệt tình, một người trầm ổn dịu dàng..." Nàng đột nhiên nhăn nhó mặt xuân sắc: "Cố tỷ tỷ ta thật hâm mộ tỷ."

Thượng Quan Mạn cũng nghiêng cằm, nhẹ giọng hỏi nàng: "Đúng ha, người nói xem chọn người nào thì tốt nhỉ?"

Phương Hoa công chúa vẫn nhộn nhạo như nước chảy nói: “Nếu hai người đều có thể...” Lời còn chưa dứt, Thượng Quan Mạn không nhịn được duỗi ngón tay đâm mi tâm nàng, cười khẽ sẳng giọng: “Nha đầu tham lam.”

Giận cười một tiếng, quyến rũ hiển thị rõ, Phương Hoa công chúa che mặt dậm chân: “Ma ma, ma ma, ta cảm thấy mình không bình thường, mới vừa rồi tim chợt nhảy một cái!”

Ngoài điện ánh sáng dần tối, trong điện càng thêm tối, nguyên là buổi trưa đã qua, mặc dù nàng nhậm chức ở trong cung, nhưng được tự do ra vào cung đình, cũng được ân chuẩn ở bên ngoài cung. Hàn Ngọc Sanh đã từng dặn nàng, hôm nay sớm trở lại.

Từ khi nàng mở mắt ra, người nọ áo trắng hơn tuyết, mỉm cười nhìn nàng, nụ cười ấm áp như ánh nắng ngoài cửa sổ, giống như xuân tràn đầy phòng. Lại có một người gấp gáp chồm qua, một đôi mắt phượng ân cần nhìn chằm chằm nàng, nếu nói nụ cười của Hàn Ngọc Sanh là ngày xuân, Thượng Quan Uyên trước mắt chính là mùa hè, nóng bỏng sáng quắc, nhiệt liệt làm cho người ta vội vàng không kịp chuẩn bị. Nhưng ngẫm nghĩ xong, cũng chỉ mỉm cười, hắn thật lo lắng cho nàng.

Bọn họ nói, nàng mất đi một chút trí nhớ.

Uh, nàng nhớ không nổi mình tên họ là gì, nhà ở đâu, thậm chí, mở mắt ra toàn gương mặt tràn đầy xa lạ, không có một người nào quen biết. Thanh âm của Hàn Ngọc Sanh trầm ấm, nói liên tục, nói nàng là tiểu nữ nhà quan lại, bởi vì gia thế suy tàn, nên theo thương đội ở Tây Lãnh, ba người chính là quen biết nhau lúc đó. Lúc nói những việc này, Thượng Quan Uyên xoay mặt nhìn phía ngoài cửa sổ, mang theo vài tia phức tạp hoảng hốt.

Nàng không tra cứu nữa, trong hoàn cảnh này, những người này, khiến cho nàng cảm thấy nhẹ nhõm, chỉ thở dài, liền cứ như vậy đi. Bởi vì có kẻ thù đuổi giết, ba người ẩn núp một hồi, sau đó được hoàng tộc che chở, ẩn thân dưới cánh chim hoàng cung, mới có thể an tĩnh được đến giờ.

Chớp mắt đã qua ba năm rồi.

Kiệu quan đi đều mà ổn, trên đường xa xa ngoài kiệu truyền đến tiếng hàn huyên, nàng miễn cưỡng vén màn trúc, ánh mắt không chút để ý quét qua đám người trên đường. Chợt dừng lại, giống như tất cả cảnh tượng đều đi xa, tiếng ồn ào bên tai cũng phai nhạt, chỉ còn lại thân ảnh nam tử đứng trong gió ở cuối đường. Tóc đen áo lam bay bay theo gió, tuấn mỹ như thần, mắt màu lam nhìn về phía nơi này, thâm thúy tựa như biển.

Tim đột nhiên như có va chạm, nhất thời nhảy lên như trống, nhanh đến sắp nhảy ra khỏi ngực.

Nàng chần chờ nhắm mắt, người có mắt màu lam cực kỳ hiếm thấy ở Tây Lãnh. Bởi vì Cổ Hạ đều là quý tộc, sau đó vị Thần đế kia diệt vương triều Cổ Hạ, thống nhất Cổ Hạ và Tiền Tần, quốc hiệu là Cố. Lời đồn truyền rằng hắn nhốt quý tộc Cổ Hạ ở trong hoàng cung, nên trong dân gian càng khó thấy người mắt màu lam.

Mở mắt ra lần nữa, cuối đường phố lại không có ai, trên đường tựa như linh hoạt lần nữa, tiếng kêu gào xen lẫn tiếng trả giá của người đi đường, vang ở bên tai rõ ràng. Gió phất qua gương mặt nàng, búi tóc rơi quanh ở trên tai, chân thật rõ ràng như vậy, lại là nhìn lầm.

Nàng bỏ màn trúc, phân phó nói: “Đi nhanh lên.”

Kiệu phu vội đáp: “Vâng”

Nàng yên lòng, mới vừa buông lỏng thân thể khẽ dựa lên vách, thân kiệu chợt dừng lại, thân thể nàng không khống chế được ngã ra trước, phải bắt lấy cửa sổ kiệu mới đứng vững thân thể. Thanh âm vội vàng của kiệu phu vang lên: “Đại nhân, ngài không sao chứ?” Tâm thần nàng bất định cau mày: “Chuyện gì xảy ra vậy?” Kiệu phu chưa kịp trả lời, đã nghe tiếng khiển trách rất to vang lên: “Tiểu hài tử này, mau tránh ra.” Tiếp theo chính là tiếng gào vội vàng của kiệu phu: “Tiểu quỷ, còn không buông tay.” Một thanh âm non nớt thanh thúy của nam hài vang lên: “Dám kêu ta tiểu quỷ, ăn một cước của ta.” Kiệu phu ngao một tiếng, nhảy lên thanh âm thê lương: “Ngươi... Ngươi đá nơi nào?”

Đây là trên đường, đa số người cũng nhận biết nàng, ở chỗ này náo loạn, thật

sự nhục thể diện, Thượng Quan Mạn không kiên nhẫn vạch màn kiệu bước ra, hỏi: "Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?" Lời nói còn chưa dứt, chỉ thấy một thân ảnh nho nhỏ lóe lên, sau một khắc hai chân mình đã bị ôm lấy, khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé kia dính vào trên váy áo, ngọt ngào kêu như đường sữa: "Mẫu thân!"

Vừa kêu lên, chỉ cảm thấy khắp mọi nơi đều dừng lại. Kiệu phu khiếp sợ không thể tin nhìn nàng. Thượng Quan Mạn ngớ ngẩn, sắc mặt không tự chủ được ửng đỏ, một đường đi vòng qua trên cổ, ngay cả tai cũng phát nóng rừng rực.

Hàn Ngọc Sanh cũng không nói nàng là người đã có chồng, huống hồ ba năm qua, nàng vẫn giữ mình trong sạch. Tuổi mặc dù hơi lớn hơn nữ tử khác, nhưng vẫn là một nữ tử chưa lấy chồng. Thật không ngờ hôm nay có người nhận thân lại còn trước mặt mọi người. Nàng luôn luôn tự xưng là trấn định cũng luống cuống không biết làm sao, cúi đầu muốn đập bả vai nho nhỏ của đứa bé trai kia, mới thấy hai mắt nó mang theo bịt mắt màu trắng chôn chặt trong váy áo của nàng. Bàn tay nhỏ bé trắng nõn nắm chặt dải lụa của nàng không thả, trên người mặc áo gấm màu lam nạm vàng, eo buộc đai ngọc, chân mang giày nhỏ da hươu, hiển nhiên là hài tử nhà phú quý.

Mang theo bịt mắt, chẳng lẽ... Là mắt có tật sao?

Nhất thời trong tim mềm nhũn, khom người xuống dịu dàng nói "Mẫu thân không thể nhận bậy đâu, chẳng lẽ bị lạc người nhà? Nhà con ở đâu, ta bảo người đưa con trở về."

Đứa bé trai kia lại dẹp cái miệng nhỏ nhắn, lên tiếng khóc lớn: "Phụ thân không quan tâm con nữa rồi! Ô..."

Kiệu phu mắt to há mồm đớ lưỡi nhìn đứa bé kia, lẩm bẩm nói: "Mới vừa rồi còn mạnh như rồng hổ..."

Người trên đường đã sớm ghé mắt nhìn qua nơi này. Bởi vì ngồi kiệu quan, mỗi thời mỗi khắc đều có người nhìn vào, để mặc cho đứa bé gây ở trên đường như vậy cũng không phải là biện pháp, Thượng Quan Mạn chỉ đành phải nói: "Đã như vậy, con liền trở về với ta trước."

Kiệu phu lắp bắp: “Đại nhân, Hàn đại nhân dặn dò không nên tùy ý mang người xa lạ về nhà.”

Đứa bé kia nhất thời khóc lên, tiếng khóc rung trời, kiệu phu không nhịn được che lỗ tai lại. Thượng Quan Mạn không khỏi bật cười: “Không thể nghĩ nhiều được, bất quá nó chỉ là đứa bé, đi thôi.” Kéo nó vào cỗ kiệu, kiệu phu chỉ đành phải nói một tiếng: “Vâng”

Nam hài an tĩnh nằm ở trong ngực Thượng Quan Mạn, trên mặt tràn đầy nước mắt đột nhiên nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra một hàng răng nhỏ trắng trắng.

Bước đầu tiên, khổ nhục kế, thành công!

http://tieulun.hopto.org

Chương 120: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (2)

Người hầu nam mở cửa, cỗ kiệu chuyển vào bên trong viện, mới vừa chạm đất, liền có người vội vội vã vã vén màn kiệu, ngay sau đó gương mặt tuấn tú nhìn vào, trong mắt phượng tràn ngập nụ cười: "Trở về rồi à." Ánh mắt không tự chủ rơi vào trên người nam hài đang nằm ở trong ngực nàng, không nhịn được nhíu nhíu mày: "Nó là ai?"

Lúc này Thượng Quan Mạn mới nhớ tới hỏi tên tuổi nó, cười hỏi: "Con tên gì?"

Đứa bé trai kia chỉ lo thoải mái vùi ở trong ngực nàng, miễn cưỡng lên tiếng: "Yêu Nhi."

Thượng Quan Uyên thấy nó quang minh chính đại rúc vào trong ngực Thượng Quan Mạn đã nổi giận, nhưng nghe vậy cười ha ha: "Đây là tên gì vậy?" Hách Liên Khuyết liền cả giận, quay mặt lại cách lụa trắng trừng hắn: "Phụ thân nói tên xấu dễ nuôi, sẽ mệnh dài trăm tuổi." Thân thể nhỏ của nó cứng còng, bộ dạng tức sùi bọt mép. Thượng Quan Mạn vội vàng cười trấn an: "Uh, tên Yêu Nhi nghe rất êm tai." Nghe nàng như vậy nói, Hách Liên Khuyết rất tự đắc hừ một tiếng, mặc dù cách lụa trắng, vẫn làm cho người ta cảm thấy tà tà, liếc Thượng Quan Uyên một cái. Thượng Quan Uyên thấy trước mắt nó che lụa trắng, lấy làm lạ hỏi: "Đây là cái gì?" Vừa nói liền đưa tay gỡ ra. Hách Liên Khuyết "Oa" một tiếng thẳng tắp nhào tới trong ngực Thượng Quan Mạn, dường như rất sợ kêu một tiếng: "Mẫu thân, cứu mạng!" Thượng Quan Mạn không thể làm gì khác hơn là dở khóc dở cười ôm chặt nó.

Thượng Quan Uyên bị tiếng mẫu thân kia làm kinh hãi nhất thời cứng ở nơi đó, rất nhanh vẻ mặt trở nên có phần cổ quái. Thượng Quan Mạn thấy thần sắc hắn kỳ quái, vội vàng giải thích: "Đứa nhỏ này muội gặp phải ở trên đường, hình như lạc đường, nên muội dẫn nó về đây." Đầu ngón tay của nàng nhẹ nhàng điểm khóe mắt, chính là nói cho hắn biết chỉ sợ mắt đứa nhỏ này có tật, nhận lầm người. Ánh mắt Thượng Quan Uyên theo đầu ngón tay trắng nõn của nàng rơi vào trong tròng mắt nàng, sáng như ánh trăng, nhẹ nhàng

rực rỡ, nhất thời quên mở mắt.

Thượng Quan Mạn kêu một tiếng: "Uyên đại ca." Hắn mới phục hồi tinh thần lại, lúng túng cười duỗi tay về phía nàng. Nàng vừa muốn ngửa tay lên nắm lấy, thân thể Thượng Quan Uyên lại bị người đẩy qua bên cạnh. Hàn gia mặc áo trắng nghiêng người, bao phủ cả hai người Thượng Quan Mạn trong bóng của hắn. Tay áo trắng che gió, cười dài đưa tay với nàng: "Mệt không?"

Nàng cười "Ừ" một tiếng, còn chưa động, Hàn gia lại bị đẩy tới trước, giọng nói của Thượng Quan Uyên không tốt: "Hàn Ngọc Sanh, ngươi có biết cái gì gọi là thứ tự trước sau hay không?"

Hàn gia cười tủm tỉm: "Câu này là Hàn mỗ nói mới phải, vốn là ta chờ ở chỗ này trước, Uyên công tử làm sao lừa gạt giành ở trước mặt ta."

Thượng Quan Uyên cười lạnh: "Đó là tài nghệ ngươi không bằng người."

Thanh âm Hàn gia cũng lạnh dần: "Gian thương đúng là gian thương, ngay cả lễ tiết căn bản cũng quên mất." Thượng Quan Uyên đề cao thanh âm: "Gian thần ngươi nói gì..."

Hách Liên Khuyết nghe tiếng nhìn hai người, xì mũi coi thường: "Thật ngây thơ." Nó lôi kéo tay áo Thượng Quan Mạn: "Mẫu thân, chúng ta đến bên cạnh chơi thôi."

Thượng Quan Uyên làm thương nhân, đã trở thành thương nhân cực giàu ở Tây Lãnh. Áo bông tướng sĩ cần trong ngày mùa đông cũng từ hắn cung cấp. Hàn gia chính là phụ trách mua. Hai người trong mỗi lúc thương lượng thường khó tránh khỏi xảy ra cãi vả. Ngày qua ngày, biến thành lý do thường xuyên bộc phát chiến tranh nhất, Thượng Quan Mạn thấy nhưng không thể trách, cười híp mắt vỗ vỗ đầu xù nhỏ của Hách Liên Khuyết: "Được." Bỏ lại hai người kia lôi kéo Hách Liên Khuyết đến viện của mình.

Bên trong viện có một thị nữ cận thân hầu hạ, gọi là Liên Y, thấy Thượng Quan Mạn thì cười thi lễ: "Đại nhân đã về." Nàng cười đáp một tiếng, Liên Y thấy Hách Liên Khuyết không nhịn được che môi cười: "A nha, đây là tiểu công tử nhà ai, diện mạo thật đẹp."

Thượng Quan Mạn mới chú ý tới diện mạo Hách Liên Khuyết, quả nhiên là môi hồng răng trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm, non như lòng trắng trứng nấu chín, nếu tháo lụa trắng xuống, không biết là dung mạo kinh người cỡ nào, không nhịn được ngắt lên má nó một cái. Tuy Hách Liên Khuyết đanh mặt, lại mặc cho nàng vuốt ve, vẫn không quên hỏi một câu: "Mẫu thân cũng cảm thấy Yêu Nhi đẹp mắt?"

Liên Y nghe vậy bật cười, nói: "Đương nhiên đẹp mắt, tiểu công tử mai này trưởng thành còn không biết sẽ làm mê chết bao nhiêu người đó." Thanh âm nó non nớt: "Cô nương kia cũng si mê Yêu Nhi sao?" Liên Y đã sớm cười đến run rẩy, Thượng Quan Mạn cũng không nhịn được cười nói: "Đó là đương nhiên."

Hách Liên Khuyết mới cười lên, lộ ra một hàm răng trắng trắng. Liên Y biết điều không có nói chuyện vì sao nó bịt mắt và kêu Thượng Quan Mạn là mẫu thân, ân cần hỏi: "Tiểu công tử đói bụng hay không, muốn ăn cái gì?"

Tâm tình Hách Liên Khuyết nhất thời thật tốt: "Ta muốn ăn bánh xốp Mộc Lan."

Bánh xốp Mộc Lan?

Trong lòng Thượng Quan Mạn nhất thời giống bị cái gì đâm xuống, sắp bắt không được, chân mày Liên Y khổ sở rối rắm: "Không ngờ ngươi lại thích ăn cái này, Uyên công tử không thích bánh xốp Mộc Lan nhất, cho nên trong phòng bếp cũng không có."

Hách Liên Khuyết thất vọng hạ khóe miệng, Liên Y vội nói: "Thôi thì để ta bảo người đi làm." Hách Liên Khuyết lập tức nhoẻn miệng cười với nàng, phấn điêu ngọc mày như Thiện Tài đồng tử[1]: "Đa tạ tỷ tỷ."

"Ta lập tức đi ngay!" Liên Y che ngực vội vã chạy đi.

Thượng Quan Mạn vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của nó: "Ở chỗ này chờ ta một chút, ta đi thay bộ quần áo đã." Hách Liên Khuyết ngoan ngoãn gật đầu, ngoan ngoãn nói: "Yêu Nhi chờ mẫu thân."

Đứa nhỏ này thật là làm cho người yêu thích không buông tay. Thượng Quan Mạn luôn luôn không yêu thích trẻ con lắm, nhưng lúc này lại hận không thể ôm nó trong ngực hung hăng nhéo một cái, nàng kỳ quái siết chặt trán, chuyển vào trong bình phong thay y phục.

Hách Liên Khuyết nhìn chỗ bình phong một chút, xoay đầu lại leo lên cái băng ngồi bên cạnh bàn trang điểm, trên bàn trang điểm có gương đồng soi rõ bóng người. Tay nhỏ bé của nó lôi kéo, mới thấy trên khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn khảm một đôi con ngươi xanh thẳm như bảo thạch, ánh sáng lung linh, giảo hoạt rực rỡ, nó nhìn trong gương cười hắc hắc, vội kéo về lại. Phụ thân từng mãnh liệt phân phó, một là không thể cho người khác nhìn thấy mắt của nó, hai là phải thành công dụ dỗ mẫu thân đến ổ rồng, không, chỗ ở của phụ thân.

Chuyện liên quan đến ngày tháng hạnh phúc của nó và phụ thân, nó phải cố gắng nhiều hơn mới được.

Thượng Quan Mạn vốn định đổi xiêm áo xong sẽ hỏi thăm chỗ ở của Hách Liên Khuyết để đưa nó về nhà, không ngờ tới Lâm Bình bên cạnh Hàn gia đến trong viện, nói là Hàn gia tìm nàng. Nàng chỉ cỏ thể dặn dò Liên Y trông chừng Hách Liên Khuyết, một mình đến trong sân nơi Hàn gia ở.

Mới vừa tới trong viện, liền nghe một hồi tiếng đàn truyền đến, âm sắc réo rắt, có phần thanh nhã, nàng không khỏi chậm bước, từ từ tiến về phía trước, quả thấy Hàn gia đốt hương đánh đàn ở trong đình, trên người mặc áo trắng ngồi thẳng, có gió tới thổi trúng ống tay áo của hắn bay bay, tựa như tiên nhân.

Nàng cũng không nói chuyện, bàn cầm đối diện ghế mỹ nhân, nàng chỉ nằm nghiêng trên đó, nâng cằm lên nhắm mắt nghe. Thị nữ mang dưa và trái cây tới, tất cả đều cắt thành cánh hoa lớn nhỏ, cắm thẻ trúc nhỏ, ngậm vào trong miệng, liền tan đi.

Gió nhẹ thổi qua, trong không khí có hương hoa ngọt, phất đến trên mặt, làm cho người có chút buồn ngủ.

http://tieulun.hopto.org

Tiếng đàn dưới tay Hàn gia chậm lại, nhịn cười không được: “Nè nè, nàng lại xem bài đàn này là khúc ru ngủ rồi.”

Thượng Quan Mạn miễn cưỡng cười nói: “Ai bảo huynh bố trí nơi này thoải mái như vậy, làm cho người ta không ngủ cũng khó khăn, còn trách người ta.”

Trong con ngươi hắn có sóng mơ hồ di động, nhìn nàng, không nỡ dời mắt, hồi lâu mới cười nói: “Nàng thích là tốt rồi.” Ngón tay thon dài của hắn không chút để ý gẩy xuống dây đàn, lập tức phát ra một chuỗi tiếng đàn nhẹ nhàng, hắn chợt thở dài nói: “Cuộc sống an tĩnh thế này, không biết còn có thể qua bao lâu.”

Thượng Quan Mạn chậm rãi mở mắt ra. Hàn gia đang ngưng mắt nhìn bên ngoài đình, ở góc độ của nàng thấy rõ mặt mày thâm thúy của hắn, con ngươi thấp thoáng dưới bóng mờ của lông mày, làm như có chút lo lắng. Nàng không khỏi ngồi dậy: “Ít khi thấy vẻ mặt huynh như vậy, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?”

Hàn gia quay mặt lại nhìn nàng cười nhẹ: “Mạn nhi, ta đang sợ.”

Bị hắn ngắm nhìn như vậy, nàng mỉm cười lặp lại: “Sợ?”

“Trước đây không sợ, là bởi vì chưa từng có được, ở chung một chỗ với nàng ba năm nay, ta lại bắt đầu lo được lo mất, Mạn nhi, một khi con người có người trân ái trong lòng sẽ luôn dễ dàng trở nên yếu ớt.”

Hắn vẫn cười, trong con ngươi hơi có ưu thương: “Ta thật sự sợ, sợ đối đãi nàng chưa đủ tốt.”

Nàng chậm rãi cúi đầu, đắm chìm trong ánh sáng rực rỡ: “Huynh đối với muội rất tốt.”

Hắn khẽ cong môi lên, cách bàn cầm quỳ một chân xuống trước mặt nàng. Nàng vẫn cúi đầu, hắn không nhịn được nâng ngón tay lên vuốt gương mặt trắng như sứ của nàng. Trong mắt nàng hơi có chần chờ, cuối cùng vẫn không nhúc nhích. Cuối cùng, ngón tay hắn ma sát lên da thịt trơn mềm của

nàng, nói thật nhỏ: “Ta vẫn cảm thấy còn chưa đủ.”

Nàng không nói gì, tròng mắt ngưng lại nhìn trên đất, thanh âm hắn hơi đè nén, nói nhỏ: “Nếu nàng thích, ta liền đi thỉnh cầu hoàng thượng tứ hôn.” Nàng ngớ ngẩn, nhất thời chỉ cảm thấy mình đã không ở nơi này, lo sợ luống cuống không yên. Hắn đã lấy ra một vòng ngọc xanh đậm từ trong tay áo trắng, nâng tay nàng lên, chậm rãi đeo vào trên cổ tay trắng nõn của nàng. Nàng đột nhiên có chút sợ, không nhịn được rút tay về, tay hắn dừng lại, đè cổ họng: “Mạn nhi, đừng từ chối ta nữa.”

Nàng đưa mắt lên nhìn, bắt gặp con ngươi như nước sơn của hắn, tĩnh mịch trầm tĩnh, đều là bóng dáng của nàng, vòng ngọc vừa trợt, rơi vào trên cổ tay mảnh của nàng.

Hắn nhìn nàng mỉm cười.

Chung đụng ba năm, hắn là rồng trong loài người, nếu nói là không động tâm, như thế nào có thể? Nhưng nàng vẫn cảm thấy có cái gì đó, giống như tâm đã sớm thiếu một góc, thiếu sót như vậy khiến cho nàng hơi buồn, chung quy lại là tìm không ra đáp án.

Trong mắt của hắn đều là vui mừng, nghiêng đầu chậm rãi tiến lên. Nàng đột nhiên nắm chặt váy áo rũ trên vòng ngọc. Hơi thở của hắn tiến gần, nàng lại khẩn trương bàng hoàng không biết làm sao.

“Mẫu thân!”

Một tiếng cực kỳ thanh thúy vang dội, nàng giật mình một cái, Hàn gia cũng đã cau mày quay đầu, chỉ thấy một bóng dáng nho nhỏ vèo vọt tới giương tay che trước người Thượng Quan mạn, tức giận trừng Hàn gia.

Nàng lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Hàn gia nhìn lụa trắng che kín trước mắt Hách Liên Khuyết, ánh mắt có chút dừng lại, chỉ có ánh sáng lạnh thoáng qua, chợt cười: “Đây là đứa bé nàng nhặt về?”

Chữ ‘nhặt’ này khiến Hách Liên Khuyết rất là không vui —— rõ ràng là chính nó tự đưa tới cửa. Lạnh lùng nghiêng đầu đi không để ý tới hắn, chuyển

thân thể nhỏ bé ôm lấy Thượng Quan Mạn, khuôn mặt nhỏ nhắn dùng sức cọ trên người nàng: “Mẫu thân, Yêu Nhi muốn về nhà.”

Thượng Quan Mạn bị nó dây dưa bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là cười nói: “Muội đưa nó trở về.”

Hàn gia cau mày nói: “Tìm người đưa nó trở về là được mà.” Hách Liên Khuyết mặt dày mày dạn bắt váy áo Thượng Quan Mạn không thả, nàng vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nó cười không ngừng: “Bất quá chỉ trong chốc lát, sau đó liền trở lại ngay.”

Hàn gia vẫn không yên lòng dặn dò: “Gọi Lâm Bình đi theo.”

Nàng nhẹ nhàng nói một tiếng: “Được.”

~~~
~~~

Chương 121: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (3)

Vốn là phải ngồi xe ngựa, nhưng Hách Liên Khuyết chết sống đòi đi bộ, Thượng Quan Mạn không thể làm gì khác hơn là chiều theo nó. Hỏi nhà nó ở nơi nào, nó chỉ lắc đầu, ngoắc ngoắc ngón tay út: "Mẫu thân đi theo con là được." Kết quả chính là Hách Liên Khuyết dẫn Thượng Quan Mạn quẹo trái quẹo phải, vòng nửa Hoàng thành, đi hết một canh giờ, vẫn không thấy dấu hiệu đến nơi. Lâm Bình theo ở phía sau rốt cuộc không kiên nhẫn: "Này, tiểu quỷ, sao còn chưa tới?"

Hách Liên Khuyết tức giận vò vò đầu phát: "Không được gọi ta tiểu quỷ." Chợt kiêu căng giương cằm lên: "Ngươi đâu nhất định phải theo, cứ tùy ý trở về đi." Nó dắt tay áo Thượng Quan Mạn, đầu ngón tay siết thật chặt: "Có mẫu thân đưa ta thì được rồi." Lại nhếch môi tha thiết hỏi: "Đúng không, mẫu thân?."

Thượng Quan Mạn thân mật ngắt gương mặt mềm nhũn của nó: "Yêu Nhi nói đúng."

Hách Liên Khuyết vui vẻ ra mặt, lại gật gù đắc ý ngâm nga bài hát.

Gân xanh nhảy loạn trên trán Lâm Bình, cánh tay ôm kiếm siết chặt vỏ kiếm vang dội khanh khách, nhìn Thượng Quan Mạn một chút, chỉ đành phải im lặng không lên tiếng tiếp tục theo ở phía sau.

Sau giữa trưa, là thời điểm trên đường náo nhiệt nhất, ba người mới vừa quẹo vào một con phố, liền cảm thấy trong không khí nhấp nhô mùi vị son phấn nhàn nhạt, tràn ngập mùi hương phấn. Thượng Quan Mạn cau mày, kêu một tiếng: "Yêu Nhi?"

Hách Liên Khuyết chợt rụt cổ một cái, cũng không dám quay đầu lại, đi qua một căn nhà, cực nhanh hô: "Khách tới rồi!" Vừa dứt lời, các cô gái trong lầu xông ra như tổ ong, chỉ vây quanh ba người gió thổi không lọt. Hách Liên

Khuyết lôi kéo Thượng Quan Mạn chạy đi, Lâm Bình thấy thế, vừa muốn đuổi theo, liền bị vây quanh nước chảy không lọt. Một nữ tử không e dè đè lên, bộ ngực mềm mại khiến cho thân thể hắn căng thẳng, mắt thấy Hách Liên Khuyết lôi kéo Thượng Quan Mạn càng chạy càng xa, quát: "Cút ngay."

Tất cả cô gái phất tay áo cười không ngừng: "Tiểu ca, hẳn là xấu hổ, vào lâu đi để các tỷ tỷ thương thương chàng nha." Khắp mọi nơi đều là tiếng cười của nữ tử, mùi phấn thật nồng. Lâm Bình không hung ác với nữ nhân được, cương cổ cầm chặt chuôi kiếm, cẩn thận mỗi bước đi bị họ kéo vào trong lầu.

Xuyên ra phố dài, trong tiếng nói non nớt của Hách Liên Khuyết đều là hưng phấn, lại quay người lại nhào tới trên người nàng: "Mẫu thân, Yêu Nhi mệt mỏi, muốn ngồi xe ngựa."

Đứa nhỏ này, tuyệt đối không đơn giản.

Hài tử thông minh như vậy, sao lại không tìm được đường về nhà.

Tay Thượng Quan Mạn ôm chặt thân thể nhỏ bé của nó không nhịn được buông lỏng một chút. Hách Liên Khuyết cảm thấy nàng xa cách, cẩn thận ngẩng mặt, lại đáng thương hề hề rũ xuống, chậm rãi từ trong ngực nàng thối lui khỏi: "Mẫu thân không thích Yêu Nhi sao?"

Lụa trắng vượt qua trên má đều là bóng nhạt, cánh môi mịn màng khẽ nhấp, làm như lập tức muốn khóc lên. Trong lòng Thượng Quan Mạn bỗng chốc đau nhói, bất đắc dĩ thở dài, cần gì so đo cùng một đứa bé, vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nó: "Làm gì có, bây giờ có thể nói cho ta biết chỗ ở của con chưa?"

Hách Liên Khuyết lập tức sảng khoái gật đầu một cái.

Hai người lập tức ngồi xe chạy thẳng tới chỗ ở, đến một viện cực lớn, đi vào từ cửa hông. Hách Liên Khuyết lôi kéo nàng vào, trong phủ đệ u tĩnh trang nhã, khắp nơi đều không phải là vật tầm thường. Bởi vì Hàn gia nói có kẻ thù đuổi giết nên ba năm qua luôn luôn cẩn thận, thấy tình cảnh trước mắt, trực giác cảm thấy không nên tiếp xúc với chủ nhân nhà này, nàng nghĩ thầm đưa hài tử đến liền đi ngay mới được. Nhưng đứa bé thật hiểu chuyện đáng yêu, lại khiến cho nàng sinh ra không nỡ, trong lúc chần chờ, đã bị Hách Liên

Khuyết dẫn tới một gian phòng.

“Con đi gọi phụ thân.”

Ném xuống những lời này, liền chạy ra khỏi phòng.

Việc đã đến nước này, nếu nàng không nói tạm biệt thì thất lễ.

Bên trong phòng u tĩnh nhã trí, đốt mùi hương rất thơm, trong lòng nàng lại không có cảm giác xa lạ, chỉ tựa như ở trong nhà mình. Vách tường phía bắc đều dùng màn che, gió thổi bay múa như cánh, mơ hồ thấy bóng đồ trang trí. Nàng quỷ thần xui khiến dời bước tiến đến, vén màn lên, chỉ thấy đó là mảnh đất lộ thiên do mộc lan vây quanh, mặt đất trải thảm lông cừu êm dày, phía trên là bàn nhỏ gỗ lê khắc hoa, trên mặt... Là một bàn cờ chưa chơi xong.

Có cái gì xoay chuyển trong đầu, chỉ tựa như từ nước lũ trào ra, sóng biển ngập trời đánh tới buồng tim, tất cả đều giống như đã từng quen biết.

Nàng giống như không ở nơi này, linh hồn đã rời khỏi, mờ mịt không biết mình đang ở đâu, chỉ cảm thấy làm như có sương mù khép ở trước mắt, như có như không, nhìn không rõ lắm. Trong lòng nôn nóng, lại gấp ra một trận mồ hôi, bỗng dưng phát hiện có người đi vào, hoảng sợ hồi hồn. Gió thẳng tắp thổi vào trên người, mồ hôi nóng trên người đã bị thổi lạnh thấu tim.

Nàng không yên lòng xoay người, không nghĩ có người đứng ở sau lưng nàng. Cái trán thẳng tắp đụng vào ngực người nọ, cả kinh, thân thể có chút không ổn. Người nọ vươn tay ra khẽ kéo dưới khuỷu nàng, tâm thần nàng chưa định, chỉ cảm thấy trái tim vội vàng nhảy lên, bởi vì trên trán đụng phải hoa văn rậm rạp ở vạt áo trước của hắn, khiến da thịt tê dại một hồi.

Ánh nắng có chút trắng sáng, chiếu vào trên cẩm bào màu lam của người nọ, như sao vỡ chói mắt, nàng không nhịn được hí mắt ngẩng mặt. Màn trắng theo gió dựa sát thân hình cao lớn của người nọ, khiến nửa gương mặt của hắn đều thấp thoáng ở trong ánh sáng lần lượt thay đổi.

Hắn đột nhiên gọi nhẹ: “Mạn nhi.” Trong nỉ non mơ hồ cười khẽ: “Nàng đang câu dẫn ta sao?” Nàng chưa kịp nghe rõ, hắn đã cúi người vịn mặt của

nàng hôn xuống.

Giống như tất cả đều vội vàng thối lui, chỉ còn lại gương mặt sát bên màn lụa mềm mại, gió nhiều lần chạy đến bên tai, mang theo mấy tiếng vù vù, môi của hắn rơi vào trên cánh môi mềm mại của nàng, thấm hương bạc hà quen thuộc mà xa lạ. Hơi thở đặc biệt của nam tử giống như có thể khiến người hít thở không thông, nàng vẫn có mấy tia hoảng hốt, ngậm chặt môi không dám hô hấp, trong cổ họng của hắn vang một tiếng buồn cười, chợt truyền đến tiếng cười trầm thấp: "Há môi ra."

Nàng dường như vô thức liền nghe lời, hắn dịu dàng mà bá đạo xông tới, thăm dò lược đoạt mỗi một chỗ, khuỷu tay có lực của hắn bóp chặt eo nhỏ của nàng, hai người dán nhau thật sát. Thân thể của nàng không nhịn được liền run rẩy nóng rực lên, ngực đập bịch bịch, như có cái gì muốn từ trong thân thể lộ ra, điên cuồng mà vội vàng, khiến cho nàng khó có thể khống chế, trong lòng không thể tự át sợ hãi, liền mãnh liệt đẩy hắn ra.

Nàng lảo đảo lui về phía sau mấy bước, nhìn chằm chằm hắn giận dữ mắng mỏ: "Tên háo sắc!"

Phản ứng trẻ trung như vậy không sai, nhưng nàng đã quên mùi vị của hắn, động tác đặc biệt của hắn, cũng thật đã xóa đi hắn trong trí nhớ, sạch sẽ không thừa chút nào.

Hắn nhìn nàng thật sâu, chỉ nhàn nhạt nâng môi: "Tên háo sắc?"

Thật là tiếng gọi mới lạ và làm cho người ta đau lòng.

Có gió thổi nâng màn lên, hình dáng trên mặt hắn như có như không bại lộ ở trong ánh sáng. Nàng đột nhiên cả kinh, không phải bởi vì dung nhan tuyệt mỹ của hắn, chỉ vì một đôi con ngươi sáng chói như bảo thạch lam, có một đôi mắt màu lam như thế vả lại có thể quang minh chính đại xuất hiện ở nơi này, thiên hạ chỉ có một người, chỉ có thể là thần Đế Hách Liên Du ở Cố quốc.

Nàng ở Tây Lãnh hoàng cung cũng không phải chỉ dạy bảo Phương Hoa công chúa. Bởi vì là nữ quan biên soạn, còn là lễ quan tiếp đãi nữ quyến các nước,

chức trách cho phép, khiến cho nàng rõ ràng biết tầm quan trọng của mỗi tiếng nói cử động ở trước mặt người nắm quyền.

Huống hồ vừa rồi... Tựa hồ cũng không có cảm giác chán ghét. Trên mặt nàng nhất thời nóng lên, cúi đầu chỉnh đốn vạt áo làm lễ, thanh âm đạm mà không hèn không kiêu:

"Lễ quan Cố Mạn ra mắt bệ hạ, mới vừa rồi không biết thân phận bệ hạ, hạ quan thất lễ."

Xa cách mà khách khí như vậy, giống như từng thanh đao băng không chút kiêng kỵ bắn tới trong lòng hắn, trong con ngươi hắn đều là cảm xúc tĩnh mịch, làm như ẩn giấu dã thú, khiến cho nàng khẩn trương mà... Đau lòng?

Môi hắn cuối cùng thoáng qua một tia tức giận, nhưng chỉ cong môi, giống như đang cười: "Mạn nhi nói vậy, chẳng lẽ nếu biết ta là ai, Mạn nhi sẽ không mắng ta là kẻ háo sắc sao?"

Thần sắc nàng chợt lúng túng, hết sức tâm bình khí hòa, mang theo nụ cười ưu nhã lễ quan nên có: "Bệ hạ, tiểu hoàng tử đã đưa đến rồi, hạ quan xin cáo lui."

Nàng lại thi lễ, xa cách lễ phép rút lui người, nhưng hắn lại quay người lại nhìn nàng, trong con ngươi đều là tâm tình khó hiểu, chẳng qua là nhìn nàng như vậy, gương mặt lãnh đạm ưu nhã của nàng cuối cùng lộ ra một tia hốt hoảng, chỉ nghe hắn cười một tiếng cực thấp, nàng cơ hồ chạy trối chết lui khỏi phòng.

Ngoài cửa có một đứa trẻ nho nhỏ, một đôi mắt xanh thẳm xinh đẹp nhìn chằm chằm, giòn tan kêu nàng: "Mẫu thân!"

Nàng bỗng chốc dừng bước, hài tử trước mắt như hoa như ngọc, đôi mắt giảo hoạt rực rỡ, nhe răng cười một tiếng, chợt cảm thấy ánh sáng lung linh, thật là một hài tử cực đẹp. Nàng ngẩn người. Nàng chung đụng với người, từ trước đến giờ lý trí mà tuần hoàn theo nguyên tắc, tiểu nhân không thể thân cận, người dơ dáy bẩn thỉu không thể thân cận, ngụy quân tử không thể thân cận. Còn có một hạng, người nguy hiểm thì nhượng bộ lui binh. Hách Liên Du

này tuyệt đối là một nhân vật nguy hiểm, nàng nên cách xa cho thỏa đáng, nhưng thật là không bỏ được đứa nhỏ này.

Nhất thời lại không biết nói gì, thở dài một hơi: "Về sau không nên chạy loạn nữa, phải ngoan ngoan nghe lời mới phải." Vỗ vỗ gương mặt đầy đặn của nó, hạ quyết tâm không quay đầu lại bước nhanh đi.

Hách Liên Khuyết quật cường mấp máy môi, nước mắt tán loạn ở trong mắt, dùng sức trừng mắt nhìn bóng lưng của nàng, sau lưng có người bước ra ngoài, bàn tay dày rộng xoa cái đầu nhỏ của nó như trấn an.

"Là phụ hoàng sai, phụ hoàng nhất thời không nhịn được."

Hắn dùng tay áo lau mắt, lửa giận ngập trời trừng qua: "Phụ hoàng có từng nghĩ phải kiên nhẫn không?"

Hách Liên Du chẳng qua là cong môi mỉm cười.

Nàng cũng không ngồi xe ngựa trở về, một đường hoảng hốt đi về phía trước, suy nghĩ cũng không biết bay tới nơi nào. Trong đầu đều là nụ hôn kia, mang theo hơi thở bạc hà lạnh mê hoặc, nàng cau mày dùng đầu ngón tay điểm môi, cánh môi ấm áp, giống như hơi thở của người nọ còn lưu lại ở trên đó.

"Mạn nhi!"

Có người mặc áo trắng vội vàng chạy tới, trên mặt đều là lo lắng vô cùng, đến gần người nàng, mới nói nhỏ: "Không có việc gì là tốt rồi."

Thượng Quan Mạn liếc nhìn Lâm Bình xấu hổ cúi đầu sau lưng Hàn gia, lên tinh thần cười nói: "Bất quá chỉ là đưa đứa bé về thôi, có thể có chuyện gì chứ?" Hàn gia thấy giữa hai lông mày nàng hơi có uể oải, cũng không hỏi thăm nữa, có phần tự nhiên dắt tay của nàng cười nhẹ nói: "Vậy liền trở về đi thôi, nếu Uyên công tử biết Lâm Bình để lạc nàng, thì thiên hạ đại loạn rồi."

Tất cả cảm giác của nàng gom vào bàn tay bị hắn nắm. Lòng bàn tay kia cực kỳ ấm áp dày rộng, vừa đúng mặt trời chiều ngã về tây, ánh nắng chiều quanh co khúc khuỷu trải dài vạn trượng mây phía chân trời, cũng nhuộm lên tóc

mai đen như mực gấm của hắn, nổi bật lên da thịt trắng nõn như ngọc, nụ cười của hắn còn đẹp hơn mây màu.

Nàng nhìn hắn không khỏi cũng mỉm cười.

Mười ngón tay giao nhau, tay áo xếp trên cổ tay, che vòng tay ngọc bích, bị tia sáng trắng khúc xạ ra khắp nơi, tất cả đều rơi vào trong mắt một người.

http://tieulun.hopto.org

Chương 122: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (4)

Ba năm, thế sự xoay vần.

Chỉ là hôn mà nàng đã mắng hắn là tên háo sắc, lại nắm tay nhìn người khác cười, hắn khổ khổ tìm nàng ba năm, rốt cuộc gặp nhau, người bên cạnh nàng, cũng đã không phải là hắn.

Màn đêm buông xuống, làm như chậm rãi cắn nuốt tất cả ánh sáng, Hách Liên Du chắp tay đứng ở cuối hẻm tối, bóng tối rốt cuộc hòa làm một thể với bóng đêm, cũng ẩn đi gương mặt đông lạnh của hắn trong bóng tối vô tận.

Vạt áo bị nhẹ nhàng kéo, có giọng trẻ con non nớt nhẹ mà thận trọng vang lên ở bên người: "Phụ hoàng, mẫu thân không cần phụ hoàng và Yêu Nhi rồi hả?"

Đợi đã lâu cũng không nghe Hách Liên Du trả lời, Hách Liên Khuyết ngẩng đầu lên, ban đêm chỉ mơ hồ thấy hình dáng rõ ràng của hắn, tròng mắt thâm thúy ẩn ở trong bóng tối, không rõ tâm tình ra sao. Nó nghĩ nghĩ, hiên ngang lẫm liệt vỗ vỗ bả vai nhỏ của mình: "Phụ hoàng, Yêu Nhi cho người mượn dùng bả vai." Vừa mới dứt lời, trên trán liền bị đánh một cái, nó ai u một tiếng, đưa mắt lên trừng hắn. Hách Liên Du đã khom người xuống ôm đầu vai nó, bên tai đều là tiếng cười khẽ của hắn: "Mẫu thân con chỉ có thể là của mình phụ hoàng." Hách Liên Khuyết vội ôm cổ của hắn biện bạch: "Còn có Yêu Nhi nữa." Hắn nghiêm mặt: "Không cho tranh với phụ hoàng."

Hách Liên Khuyết đắc ý hất cằm lên: "Mẫu thân nói thích Yêu Nhi. Phụ hoàng nóng lòng gặm miệng mẫu thân, nhưng mẫu thân không thích." Hách Liên Du nhất thời trầm mặt, trong giọng nói cũng hàm chứa cảnh cáo: "Yêu Nhi!"

"Con không có nhìn lén." Hách Liên Khuyết chôn mặt trong ngực hắn, nhỏ giọng hô, ý là nó ngủ thiếp đi.

Bên kia, Hàn gia nắm tay Thượng Quan Mạn cười nói: “Chúng ta về nhà.”

Một chữ “Nhà”, khiến Hách Liên Du không khỏi bỗng chốc dừng bước, hí mắt nhìn lại, ánh đèn trên đường u ám, chiếu mặt trắng nõn như sứ của nàng. Nàng cười nhẹ, nhẹ nhàng gật đầu, theo Hàn gia lên xe.

Cảm thấy Hách Liên Du ngừng bước, Hách Liên Khuyết ngẩng mặt, nhỏ giọng kêu một tiếng: “Phụ hoàng...”

Hắn mới hồi thần, giấu thần sắc sải bước biến mất ở trong bóng đêm

“Hôm nay chạy tới lui cả ngày rồi, con nên ngủ đi.”

Vào trong phủ, Hàn gia kiên trì muốn đưa nàng trở về viện ở, nàng chỉ cảm giác thấy ngượng ngùng: “Không cần như vậy.” thanh âm của Hàn gia ở trong màn đêm nghe cực kỳ trầm thấp dễ nghe: “Nàng cũng xấu hổ.”

Nàng lại giận, xoay người liền đi: “Muội về đây.”

Hàn gia vội cười kéo nàng: “Được được, ta không nói là được.” Nàng trừng mắt liếc hắn một cái, chỉ thấy da trắng sáng trong bóng đêm, ánh mắt như sóng, hắn không kìm hãm được gọi nhỏ: “Mạn nhi.” Cảm thấy thanh âm hắn trầm thấp khó hiểu, nàng bỗng chốc rũ mắt xuống, hoảng sợ nói: “Muội đi về.” Hắn lại giữ nàng lại, hơi thở vô cùng ấm tỏa tới đây, đều là mùi thơm ngát trên người hắn. Nàng đột nhiên nhớ tới hương bạc hà kia, nhiệt độ trên môi người nọ làm như lưu lại, không nhịn được quay mặt đi, nụ hôn của hắn khó khăn rơi vào trên má trắng nõn của nàng.

Nàng vội vàng lui một bước, tựa như giận tựa như tức. Hàn gia thở dài: “Đáng tiếc.” Nàng không nhịn được cười lên tiếng, không để ý đến hắn nữa, quay đầu đi hướng khác trở về viện. Hàn gia ở phía sau cười nhạt dặn dò: “Ngày mai không nên vào cung.”

Nàng nghi ngờ quay đầu lại: “Ngày mai Thánh thượng nghênh đón Thần đế vào cung, Phương Hoa chắc chắn sẽ hiến vũ, làm sư phụ như muội không xuất hiện sợ là không hợp lí.”

Hàn gia chắp tay đứng ở đó, màn đêm thâm trầm, chỉ thấy thân ảnh thon dài của hắn, lại không thấy vẻ mặt ra sao, chỉ nghe hắn nói: “Ta đã nói với công chúa điện hạ, nàng có bệnh nhẹ trong người, bất tiện đến đó.”

Nàng gật đầu một cái, nếu vào cung, nói không chừng sẽ đụng phải vị Thần đế kia, nàng không đi cũng tốt. Liền đáp một tiếng, kéo váy vào viện. Trong viện cũng không đốt đèn, ánh đèn trong nhà chính từ trong khung cửa sổ phóng ra ngoài, chỉ thấy tình cảnh trong viện không rõ, nàng kéo váy lên bậc thang, chợt nghe có người gọi nàng: “Mạn nhi.”

Thanh âm cũng không lớn, nhưng trong viện yên tĩnh, lại dọa thân thể nàng phải run lên, lấy lại bình tĩnh mới thấy trên bậc thang như có bóng người ngồi ở chỗ đó, cả thân thể hắn khép trong bóng tối, theo ánh sáng nhìn lại, mơ hồ là gò má đẹp mắt, một bên là hoa mẫu đơn vừa nở, dáng hoa chập chờn, hương nhẹ tràn đầy, nổi bật lên vẻ mặt sụt rơi chán nản của hắn.

Nàng chần chờ tiếng gọi: “Uyên đại ca?”

Thượng Quan Uyên nhẹ ừ một tiếng.

Nàng suy nghĩ một chút, ngồi xuống bên cạnh hắn, thế nhưng hắn lại đẩy tới một tấm thảm lông cừu đã xếp tốt: “Trên đất lạnh lắm, muội là nữ tử, đừng trực tiếp ngồi dưới đất.”

Nàng không dám hỏi nhiều, khéo léo nghe theo. Thượng Quan Uyên cũng không nói chuyện, chỉ quay đầu sang chỗ khác nhìn về phía bên cạnh. Mẫu đơn nở nhiều ở Tây Lãnh, vì vậy mẫu đơn khắp nơi, chập chờn như biển trong gió đêm, náo nhiệt tuôn rơi có tiếng, ánh mắt của hắn lại cô đơn.

“Ta nguyên tưởng rằng, mang theo muội mai danh ẩn tích, một ngày nào đó muội sẽ... muội sẽ...” Hắn rốt cuộc mở miệng, chân mày lại nhíu lại, như thế nào cũng nói không được nữa. Tâm tình bí ẩn, khổ khổ bị đè nén rất nhiều năm, luôn nghĩ sẽ có một ngày, nhưng hôm nay mặc dù nàng đã quên máu mủ ràng buộc của hai người, thì hắn vẫn không cách nào mở miệng.

Con ngươi hắn chuyển tối, xoay đầu lại thống khổ nhìn nàng, các loại tâm

tình trong mắt rối rắm ở chung một chỗ, giống như có dã thú cắn xé vật lộn trong lòng hắn, thống khổ như vậy, cũng không người đến cứu hắn. Hoặc giả từ lúc hắn vừa ra đời đã là một sai lầm, phụ hoàng không thích, mẫu hậu mất sớm, thậm chí lại yêu muội muội ruột thịt của mình. Tiếp theo, nhà tan nước mất, ý niệm muốn tranh của hắn cũng tan thành mây khói. Hôm nay sống đầu đường xó chợ ăn nhờ ở đậu, thật may là, nàng vẫn còn ở bên cạnh hắn.

Nếu có một ngày, nàng rốt cuộc thuộc về người khác, cuộc đời của hắn, nên sống tiếp như thế nào đây.

Hắn khó khăn nhắm mắt lại, mở miệng tối nghĩa: "Tại sao là hắn?" Tại sao không phải là ta?

Nàng ngớ ngẩn, nhất thời không biết trả lời như thế nào, hắn cũng không đợi đến nàng trả lời, làm như vội vàng mở miệng: "Là ai cũng không sao cả." Hắn đứng dậy, vội vã ra khỏi viện.

Nàng có rất nhiều mộng hỗn loạn, nàng thỉnh thoảng mơ thấy bối cảnh tuyết bay đầy trời, một nam nhân cực đẹp cúi người hôn nàng, rất chân thật, giống như cũng có thể cảm thấy lạnh lẽo trong lúc bông tuyết rơi vào trên mặt. Chợt lại thấy rất nhiều máu, một nữ tử nhu nhược trần truồng nằm ở dưới chân nàng, tóc đen hỗn loạn, có máu từng chút lan tràn ra ngoài từ người nàng ta. Nàng lại thấy lão nhân kéo dài hơi tàn trên giường, trong mắt gắn đầy tia máu nhìn chằm chằm nàng... Làm như gương bị người đánh nát, thành từng cái bóng, nàng thở hổn hển kinh hoàng tỉnh lại.

Làm như nghe được động tĩnh, Liên Y ở ngoài rèm thận trọng gọi nàng: "Đại nhân, gặp ác mộng sao?"

Nàng nhuận khí, vuốt ngực "Ừ" một tiếng, Liên Y ở bên ngoài cười an ủi: "Mộng đều là ngược với sự thật, không phải thật đâu, ngài luôn luôn ngủ rất ngon, sao hôm nay lại gặp ác mộng, chẳng lẽ là chân bị lạnh."

Nàng không yên cười nói: "Có thể vậy."

Liên Y liền nói: "Đại nhân ngủ đi, có nô tỳ ở nơi này coi chừng ngài."

Nàng mới trằn trọc ngủ.

Ngày thứ hai Tây Lương quốc quân tự mình dẫn bách quan đến cửa thành nghênh đón Thần đế Cố quốc. Đầu đường cuối ngõ đều là nói chuyện say sưa, dù là ở trong phủ cũng có thể cảm thấy không khí náo nhiệt phía ngoài.

Liên Y mài mực, ngẩng đầu thấy nàng đang chấp bút viết nghiêm túc, màu da trắng hơn người thường, bị cành lá xanh ngoài cửa sổ chiếu lên, chỉ cảm thấy da như tuyết kia cũng nhuộm xanh biếc, phong lưu xinh đẹp khác thường.

Thấy nàng viết xong, rút giấy Tuyên Thành ra, phơi ở bên ngoài, chợt nghe có người hắng giọng đọc: "Thềm lạnh cô đơn ngắm trăng xa. Đình nhỏ sương trắng nồng hương hoa."

Liên Y vội cười nói: "Đại nhân, ngài đã tới." Hàn gia cười gật đầu, Liên Y bưng trà, không tiếng động lui xuống, lúc này Thượng Quan Mạn mới ngẩng mặt, hắn mặc áo trắng rộng bước lên bậc thềm, trong tay nắm quạt, hữu ý vô ý vỗ vào lòng bàn tay, phát ra tiếng vang rầu rĩ. Nàng lại cúi đầu xuống, thêm vào một khoản cuối cùng, nâng giọng nói lên: "Hàn đại nhân bận rộn vậy mà hôm nay cũng nhàn nhã ở nhà?"

Hàn gia không nhịn được hừ cười hai tiếng, chợt dùng tay nhéo chóp mũi trắng nõn của nàng. Nàng bất ngờ không kịp chuẩn bị ngăn cản, trong tay còn nắm bút lông sói dính tràn đầy mực nước, trong hỗn loạn bị vung lên, Hàn gia "Ai" một tiếng, vung tay áo lên, áo tuyết trắng bị dính lên vết mực nặng cỡ bàn tay. Nàng cũng sửng sốt, để bút xuống, trong mắt của hắn đều là hài hước: "Hôm nay khá may mắn, được nàng cho ta xiêm áo."

Nàng nín cười nghiêng đầu kêu Liên Y: "Mang áo cho Hàn đại nhân, làm trăm bộ quần áo cho người đi." Liên Y cười đi ra, Hàn gia nói: "Bồi tội phải có thành ý."

Thượng Quan Mạn cười: "Đại nhân nói xem, như thế nào mới coi là có thành ý."

"Ở đây có vải rồi, xiêm áo cần do lễ quan đại nhân làm, Hàn mỗ mới có thể tiếp nhận."

http://tieulun.hopto.org

Nàng bật cười, “Vô lại.”

Hàn gia cười cười: “Đêm qua mơ thấy ác mộng?” Thượng Quan Mạn “Ừ” một tiếng, đột ngột trầm mặc một hồi. Trên bàn chất giấy Tuyên Thành thật dầy, mới vừa rồi náo loạn, vết mực liền theo giấy thấm xuống, nàng giơ tay lên vuốt ve, bất ngờ nói: “Trước kia muội quả thật là nữ nhi trong nhà quan lại sao?”

Lòng bàn tay Hàn gia bỗng chốc nắm quạt, ba năm này, nàng chưa bao giờ hỏi thăm thân thế của nàng. Mặc dù hắn làm mọi chuyện chu toàn, khiến cho nàng khó tìm đầu mối, nhưng quan trọng nhất, là nàng chưa bao giờ quan tâm những thứ này, hôm nay, sao hỏi cái này. Hắn không khỏi cau lại lông mày: “Mạn nhi, đêm qua nàng mơ thấy gì?”

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu: “Quá mơ hồ, muội nhớ không rõ.”

“Nhưng gần đây nàng gặp người nào.” Hắn vặn lông mày: “Đứa bé hôm qua gặp được...”

Nàng vạn phần không muốn làm cho hắn liên lụy đến Hách Liên Khuyết, cười nói: “Muội bất quá chỉ hỏi qua thôi, ngược lại Uyên đại ca, huynh ấy hôm qua...” Nhớ tới vẻ mặt tối hôm qua của hắn, không nhịn được nhíu nhẹ lông mày, Hàn gia thở dài, trấn an cầm tay của nàng: “Hắn không sao đâu, nàng yên tâm đi.”

Tây Lương quốc quân nghênh Hách Liên Du đến hoàng cung, hơn mười dặm thảm đỏ được trải, cờ bay vù vù có tiếng, đế vương hai nước cặp tay vào đại điện. Tây Lương quốc Quân cười vang: “Bệ hạ tuổi trẻ tài cao trông coi nước lớn như thế, làm lão già như trẫm thật xấu hổ.”

Sau ghế là bình phong khắc hoa trống không, lại dùng rèm che che kín, người khác vạn vạn không nghĩ tới có người ở đây, trong khe trống nhìn thấy Tây Lương quốc quân và Thần đế Cố quốc sóng vai đạp thềm cung mà lên, chỉ thấy áo xanh ngọc thêu rồng chín móng phất qua thảm gấm trải sát trên thềm cung. Ai cũng nói Thần đế thích màu lam, mặc long bào cũng là màu lam, hải lam, xanh ngọc, thúy lam, lam nhạt các loại. Phương Hoa núp ở sau tấm bình

phong không nhịn được liền bật cười, ma ma vội nhỏ giọng thở dài gọi: “Công chúa điện hạ!”

Phương Hoa xem thường, quay đầu đi, lại thấy Thần đế đột nhiên nhàn nhạt quét tới bên trong này. Con ngươi xanh thẳm thâm thúy như biển, thoáng nhìn bén nhọn kia làm nàng kinh ngạc, trong đầu cuồng loạn, cơ hồ muốn nhảy ra ngoài, nàng nắm ngực kinh ngạc ngây người tại chỗ. Thần đế kia chỉ quay đầu chuyện trò vui vẻ cùng quốc quân, nàng bỗng chốc bắt tay ma ma, run giọng nói: “Ma ma, thay ta đi truyền Cố tỷ tỷ, hiến vũ buổi tối nhất định chỉ có thể thành công không thể thất bại.”

http://tieulun.hopto.org

Chương 123: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (5)

Hai người đang ở trong phòng nói chuyện, thì người làm tới bẩm báo, nói là Phương ma ma trong cung cầu kiến, mắt thấy sắc trời dần tối, tiệc chỉ sợ đã bắt đầu, sao Phương ma ma lại tới vào lúc này? Thượng Quan Mạn nghi ngờ nhìn Hàn gia nói: "Mau mời."

Phương ma ma tươi cười rạng rỡ nhấc váy đi vào, Liên Y dâng trà lên, Thượng Quan Mạn cười nói: "Mời ma ma ngồi." Phương ma ma cười nói: "Trà cũng không uống, kính xin đại nhân theo lão nô vào cung một chuyến."

Thần sắc Hàn gia hơi không vui: "Điện hạ đã biết sức khỏe Mạn nhi không tốt, sao còn muốn nàng vào trong cung?" Hắn luôn luôn kiềm chế cực tốt, đối với người đều là dịu dàng mỉm cười, chưa từng thấy vẻ mặt này của hắn, tuy Thượng Quan Mạn kỳ quái trong bụng, cũng chỉ có thể nói tiếp: "Hạ quan ôm bệnh nhẹ trong người, chỉ e không tiện vào cung."

Phương ma ma khổ sở nói: "Đại nhân nhất định phải đi theo lão nô, điện hạ đã dặn đi dặn lại lão nô, hiến vũ xong, đại nhân muốn nghỉ bao nhiêu ngày cũng được."

Nàng không khỏi bật cười: "Nàng không phải nói không nhảy à, sao bây giờ lại đổi ý?"

Phương ma ma không nhịn được cười: "Lão nô thấy điện hạ động xuân tâm rồi. Thỉnh xin ngài giúp điện hạ." Nàng vừa nói như vậy, Thượng Quan Mạn không nhịn được nhìn về phía Hàn gia, Phương ma ma che miệng cười không ngừng: "Hàn đại nhân yên tâm, điện hạ có dặn dò, chỉ cần Cố đại nhân ở phía sau nhìn là được, sẽ không để cho nàng mệt nhọc, nàng có mặt ở đó, điện hạ mới yên tâm."

Thượng Quan Mạn hiển nhiên cũng muốn vào cung, con ngươi nhẹ nhàng như nước nhìn hắn. Hàn gia thở dài, dặn dò: "Không được chạy loạn, nhìn điện hạ hiến hết vũ thì trở lại ngay." Phương ma ma thấy hai người thấp giọng nói chuyện, nhìn một chút liền thối lui khỏi nhà, chỉ đợi nàng ở bên

ngoài. Thượng Quan Mạn không nhịn được liếc Hàn gia một cái: “Hôm nay huynh làm sao vậy, tựa như muội đi sẽ không về được.” Vừa mới dứt lời, thần sắc Hàn gia bỗng chốc tối sầm lại, khiến trong lòng nàng cả kinh, ý thức được mình thất lễ, thần sắc Hàn gia dần dần thả lỏng, cười: “Không cho nói như vậy, đi đi.”

Trên mặt của hắn đều là cô đơn, khiến cho nàng không đành lòng, nhẹ nói: “Muội nhanh trở lại là được.” Rút người ra muốn đi, hắn đột nhiên cầm đầu ngón tay trắng nõn của nàng. Nàng cúi đầu, trên má hiện lên đỏ nhạt, hôn lên má của hắn thật nhanh. Hàn gia chỉ cảm thấy một mùi thơm ngát đánh tới, chợt trên má ấm áp, trong lòng lại giống bị hung hăng đụng xuống. Hắn mỉm cười giương mắt nhìn nàng, nàng đã xoay người bước nhanh đi ra ngoài.

Hàn gia không nhịn được sờ lên mặt, không tiếng động mỉm cười.

Phương Hoa đang mặc áo gấm thấp thỏm ở trong điện đợi nàng, bữa tiệc đặc biệt bố trí nhã gian, cung Phương Hoa sử dụng, vén màn rủ xuống đất lên, liền có thể thấy rõ tình cảnh bên trong. Phương ma ma chưa thấy người đã nghe thấy tiếng: “Điện hạ, đại nhân tới rồi.” Phương Hoa vội vàng nghênh đón, nâng làn váy xoay tròn tại chỗ, làn váy thêu đầy cẩm tú như có ánh sáng lóe qua, ngọc bội leng keng. Phương Hoa dừng thân lại khẽ thở dốc tha thiết hỏi nàng: “Cố tỷ tỷ, tỷ thấy như thế nào?”

Váy áo nàng lếch đất, eo bó lại, càng thêm nổi bật lên eo nhỏ nhắn không đầy nắm tay, ánh mắt Thượng Quan Mạn quét qua váy áo ở lòng bàn chân nàng, hơi cau mày: “Váy này... Hơi dài.”

Phương Hoa đắc ý nói: “Là ta cố ý sai người làm dài thêm, như vậy mới có thể nổi bật lên eo nhỏ.” Nàng bỗng dưng rũ mắt xuống, lông mi dài thấp thoáng bóng nhạt trên má đỏ tươi. Thượng Quan Mạn đột nhiên dừng lại, cười nói: “Vũ này người nhắm mắt cũng có thể nhảy được, vị bệ hạ kia chắc chắn khuynh tâm vì điện hạ.”

Phương Hoa thẹn thùng cúi thấp mặt, đưa tay ra cầm tay nàng, Thượng Quan Mạn chỉ cảm thấy lòng bàn tay nàng đều ướt mồ hôi, khẽ cau mày. Mặt Phương Hoa ửng đỏ, bất lực nắm tay nàng khẽ mở miệng: “Tỷ tỷ, lòng của ta khẩn trương sắp nhảy ra ngoài rồi.”

Nàng không nhịn được nhìn Phương Hoa, vẻ mặt khẩn trương tha thiết này, tựa hồ chưa từng xuất hiện trên mặt nàng ấy. Nàng và Hàn gia nước chảy đá mòn, tuy là ngọt ngào cũng không đủ cuồng nhiệt... Nàng vừa nghĩ đến nụ hôn của Hách Liên Du trong phủ, bá đạo mà có lực, giống như trong cơ thể có cái gì kêu gào lao ra thân thể cuồng loạn, trên mặt liền đỏ lên.

Lại nói, đối với nàng như thế là vì sao?

Nàng không nhịn được nheo mắt, đối với Cố quốc mà nói, Tây Lãnh tài lực hùng hậu, hai nước kết thân, trăm lợi mà vô hại. Nếu Thần đế kia cố ý kết thân, chắc chắn điều tra người bên người nàng ấy, đối với nàng như thế, có phải muốn thu nhận nàng làm tai mắt của hắn hay không?

Trên má Phương Hoa đỏ ửng: "Tỷ tỷ, làm sao bây giờ, sắp đến ta rồi."

Nàng không nhịn được cầm tay của nàng ấy: "Không có chuyện gì, ta ở chỗ này xem người." Phương Hoa thở ra chút. Ngay lúc đó, Phương má má vội vàng vào điện: "Điện hạ, đến người rồi." Phương Hoa hít sâu một cái, mới kéo váy đi ra. Nàng không nhịn được vén rèm nhìn, ghế cao cao trên bậc thềm ngọc, cách ô quạt, hai vị vương giả sóng vai mà ngồi. Một vị là lão giả lưng còng, trên người mặc long bào, vuốt râu mỉm cười, một là đế vương trẻ tuổi, ngọc diện tuấn nhan, mặt mày lãnh đạm, chỉ nhìn xa xa, liền có thể cảm giác ra khí phách cường thế quanh thân hai người, làm cho người ta thấy áp bách, chẳng qua là...

"Phụ hoàng rốt cuộc già rồi, sắc sảo không bằng Thần đế."

Bên người có một tiếng lười biếng, từ từ lọt vào tai, làm như tình nhân nỉ non, nàng khẽ quay mặt đi, kéo ra khoảng cách của hai người, liền thấy Tây Lãnh thái tử một tay chống thân thể dựa vào lan can mà đứng. Một tay kia vòng ở trên lan can bên người nàng. Nàng bị hắn vòng ở trong khuỷu tay, mặt mày hắn hẹp dài đẹp mắt, tóc đen như gấm, bên trên mũ cắm lông khổng tước khoa trương hoa lệ, lung lay sinh động theo động tác của hắn.

Tiếng nhạc vang lên, Phương Hoa đạp tiết tấu, eo giản ra, ưu nhã mà nổi bật.

Phương ma ma trở lại trong điện, đột nhiên bắt gặp tình cảnh trong điện, che mặt vội vã chạy đi.

Thượng Quan Mạn chỉ kịp thấy bóng lưng vội vã đi của Phương ma ma. Ba năm qua nàng và vị thái tử này cũng chỉ gặp mặt vài lần. Nam sủng trong cung của hắn vô số, lại có tin đồn hắn thích Hàn gia đã lâu, cho nên mỗi lần gặp phải nàng, cũng có chút hứng thú mà cổ quái.

Tây Lãnh thái tử nhếch khóe môi cười nhìn nàng: "Nhìn như vậy, Hách Liên Du thật sự là tuyệt sắc, không trách được muội muội kia của ta động tâm." Ánh mắt của hắn sắc bén, hứng thú nhìn chằm chằm phản ứng của nàng, nàng chỉ lãnh đạm đẩy hắn ra: "Thái tử điện hạ, nam nữ thụ thụ bất thân, tôn ti khác biệt."

Tây Lãnh thái tử chỉ thuận thế ôm cánh tay nghiêng dựa lên lan can. Ánh mắt nhìn chăm chú vào nàng không tha: "Chẳng lẽ lễ quan đại nhân vẫn không động tâm sao?"

Nàng cười yếu ớt: "Hạ quan đã có hôn ước trong người."

Tây Lãnh thái tử cười nhẹ một tiếng: "Thật là sơn thủy luân hồi, trong ba năm càn khôn điên đảo, nếu vị kia thấy tình cảnh này không biết là vẻ mặt gì, thật muốn xem." Hắn đột nhiên cười: "Bất kể ngươi có hôn ước không, vị kia muốn như thế nào. Nhưng hắn không thích hợp Phương nhi, ngươi tốt nhất nghĩ biện pháp để cho nàng chết tâm đi."

Nàng đã đọc được ý tứ trong mắt hắn, phương pháp khiến một nữ nhân chết tâm rất đơn giản, chính là nói cho nàng biết người nàng ngưỡng mộ đã có đối tượng trong lòng. Theo tính tình của Phương Hoa, biết người nọ là nàng, nhất định sẽ buông tha, bởi vì nàng ấy rất kính ngưỡng nàng.

Thượng Quan Mạn nhàn nhạt mở miệng: "Nếu người nọ muốn kết thân, Tây Lãnh chỉ có một vị công chúa là Phương Hoa điện hạ, đến lúc đó không có người thích hợp, điện hạ làm sao thu xếp?" Tây Lãnh thái tử chặn lại lời của nàng: "Ngươi là sư phụ của nàng ấy, có trách nhiệm bảo vệ nàng ấy, huống chi..." Trong mắt của hắn đều là nụ cười khó hiểu: "Giao ngươi đi ra ngoài, nói không chừng hắn sẽ càng vui lòng." Thượng Quan Mạn kinh ngạc theo

dõi hắn, một hồi lâu mới nói: “Hạ quan đã có hôn ước, xin điện hạ đừng đùa kiểu này.”

“Ngươi nói ta đùa, thì cứ cho là đùa đi.” Hắn nhíu mày cười nhìn nàng, thản nhiên rời đi.

Lại nghe ‘phịch’ một tiếng, tiếng nhạc ngưng, toàn trường yên tĩnh.

Thượng Quan Mạn cau mày vén rèm, lại thấy cả thân thể Phương Hoa nằm úp sấp phía trên, khắp mọi nơi im ắng yên tĩnh, mặt trắng nõn của Phương Hoa đỏ đến tựa như có thể nhỏ ra máu, ngón tay nhỏ nhắn nắm tay áo, xấu hổ cắn môi. Đoán chắc là làn váy quá dài, nhất thời khẩn trương không cẩn thận trật chân té rồi.

Ca cơ luống cuống đứng tại chỗ.

Sắc mặt Tây Lãnh quốc quân trên bảo tọa cực kỳ khó chịu. Vị Thần đế kia cũng chỉ nhíu mày. Tỏ vẻ kinh ngạc.

Hai nước gặp gỡ, công chúa của một nước hiến vũ ngã nhào, đây là trò cười cỡ nào, chuyện liên quan đến quốc thể, khiến thần tử Tây Lãnh ở đây đều cảm thấy mất mặt.

Phương ma ma kinh hoảng đi vào: “Nữ quan đại nhân, làm sao đây?”

Trong giọng nói của nàng mang theo không thể nghi ngờ như đinh chém sắt, khiến trong lòng Phương ma ma nhất thời vững vàng: “Đi tìm ít cánh hoa đến đây, càng nhiều càng tốt.” Phương ma ma vội vàng đi, nàng lại gọi bà lại: “Còn nữa, tìm cho ta cây đàn và một bộ nam trang.” Phương ma ma cũng không kịp nghĩ, vội đi.

Mấy vị thần tử đi theo Thần đề Cố quốc cũng ngồi phía dưới, người hầu đi theo thấy Phương Hoa công chúa kia nằm ở trên trận chậm chạp không dậy nổi, không khỏi bàn luận xôn xao ở phía dưới, mấy vị thần tử mặt không chút thay đổi. Thần đế cao cao tại thượng chỉ không chút để ý hớp rượu, sắc mặt Tây Lãnh quốc quân bên cạnh chợt trắng chợt hồng, rất lúng túng.

Chợt nghe tiếng đàn vang lên "tang", đánh vỡ bóng đêm yên tĩnh, âm tiết phập phồng phập phồng từ từ tràn ngập ra, không biết gió từ nơi nào thổi tới, không trung có mưa hoa bay tán loạn, hoa rụng rực rỡ, giống như ngàn vạn linh tinh hoa nở rộ trong bóng đêm rơi vào váy áo quanh co khúc khuỷu phức tạp của Phương Hoa công chúa, rơi vào búi tóc đen nhánh, dung mạo như hoa trong phút chốc linh hoạt sinh động, mọi người không khỏi bình ổn hô hấp nhìn nàng.

Cuối cùng một hồi tiếng đàn rơi xuống, như có một thanh âm ken két vang lên, một luồng ánh sáng thẳng tắp đánh tới trên trận, chỉ có một chỗ che ánh sáng, có người cầm cái ô đạp ánh trăng mà đến trong mưa hoa, áo trắng di động, thiếu niên dưới dù da thịt như tuyết.

Nhận ra là ai, Tây Lãnh quốc quân chợt nhíu lông mày, ghé mắt quan sát Hách Liên Du, chỉ thấy ánh mắt hắn lóe lên, bưng rượu nghiêng nghiêng người, nhiều hứng thú nhìn trên trận.

Giống như thiếu niên phàm trần vô ý xông vào Nguyệt cung, một đôi con ngươi trong trẻo lạnh lùng như nước nhìn chằm chằm tiên tử nằm trong mưa hoa, nhàn nhạt cười một tiếng. Nàng dùng tư thế tự nhiên mà ưu nhã vươn tay ra với Phương Hoa, Phương Hoa ngớ ngẩn, lúc này mới đặt bàn tay vào lòng bàn tay của Thượng Quan Mạn, đứng dậy theo nàng.

Tây Lãnh quốc quân cuối cùng chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, nghiêng đầu nhìn về phía Hách Liên Du. Trong mắt xanh thẳm của hắn phức tạp không rõ, môi mỏng cong lên, mang theo nụ cười như có như không.

Thân ô xoay tròn, đánh vào cánh hoa lộn xộn rơi trên mặt, quấy lên vô số cánh hoa, cũng che kín vẻ mặt hai người, Phương Hoa nhất thời muốn rơi lệ, nói nhỏ: "Tỷ tỷ, may nhờ có tỷ."

Thượng Quan Mạn hỏi: "Còn có thể múa không?"

Phương Hoa nặng nề gật đầu, ánh mắt Thượng Quan Mạn quét nhìn làn váy lếch đất của nàng, có thân ô che giấu, nàng dùng sức kéo xuống làn váy Phương Hoa thêm nữa, lộ ra một đôi giày gấm thêu mây của Phương Hoa, nàng cau mày: "Cởi giày ra đi."

“À?” Phương Hoa kinh ngạc trợn tròn mắt nhìn nàng, ánh mắt nàng trầm tĩnh, không giống như là nói giỡn, hoảng hốt cởi giày. Thượng Quan Mạn giao cái ô vào trong tay nàng, mang theo nàng xoay người, váy áo Phương Hoa nhanh chóng xoay tròn, chân ngọc của nàng mảnh khảnh trắng noãn, nhẹ nhàng như tiên, mọi người ở đây nhìn mà kinh ngạc, tiếng nhạc vang lên lần nữa, Thượng Quan Mạn liền lắc mình đi ra.

Hách Liên Du nhìn chằm chằm thân ảnh màu trắng dần dần biến mất kia, nụ cười thâm thúy mà hoảng hốt.

http://tieulun.hopto.org

Chương 124: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (6)

Một khúc múa xong, Phương Hoa công chúa tiến lên tạ ơn.

Ngoài ý muốn xảy ra ở giữa bị che đậy đi, Phương Hoa rốt cuộc chột dạ, thấp thỏm nằm ở dưới bậc, lại không dám tùy tiện ngẩng đầu, chỉ cúi đầu nhẹ nhàng cắn môi.

Tây Lãnh quốc quân cũng có chút bối rối không biết làm sao, cười nói: "Tiểu nữ múa tệ, khiến bệ hạ chê cười."

Hách Liên Du khẽ cong môi: "Bệ hạ quá khiêm nhường, vũ kỹ của công chúa điện hạ siêu quần, trẫm và thần tử có thể hưởng thụ bữa tiệc đẹp mắt thế này, quả thật là vinh hạnh của Cố quốc."

Tây Lãnh quốc quân quả nhiên cao hứng, cười ha ha vuốt râu: "Phương nhi, còn không mau cảm tạ bệ hạ."

Phương Hoa thẹn thùng khấu lễ: "Tạ bệ hạ." Bên môi Hách Liên Du có nụ cười nhẹ: "Điện hạ xin đứng lên." Cung nữ búi tóc cao quần áo lụa tới trước đỡ nàng. Phương Hoa đứng dậy, hoàng hậu đang ngồi ngay ngắn ở trên phượng tọa phía dưới. Phương Hoa mỉm cười đi qua ngồi kế bên, lại nghe Hách Liên Du không chút để ý mở miệng: "Đều nói nghiêm sư xuất cao đồ, Phương Hoa điện hạ tài mạo song toàn, không biết tôn sư là người nghiêm khắc nào?"

Phương Hoa mới nhớ tới Thượng Quan Mạn, mới vừa rồi nàng ấy giúp nàng vượt qua cửa ải khó khăn, theo lệ nên có phần thưởng, huống chi được hắn khen, có chút nhất thời tim đập mặt nóng, ngượng ngùng cười nói: "Không bằng Phương Hoa tiến cử người diện kiến bệ hạ."

Hách Liên Du nhìn nàng, trong mắt chớp tắt: "Vậy liền đa tạ điện hạ."

Phương Hoa bị hắn nhìn chăm chú, cảm thấy nhất thời thở không nổi, ửng đỏ đầy mặt, khẽ cắn môi nói nhỏ: "Không có gì."

http://tieulun.hopto.org

Tây Lãnh quốc quân vuốt râu cười nhìn hai người, gọi nội thị: "Tuyên Cố nữ quan." Thượng Quan Mạn thay cung trang, kiệu xuất cung đã đợi nàng, không nghĩ vừa xuống thềm, nội thị cầm phất trần vội vàng tới truyền nàng: "Đại nhân, bệ hạ tuyên gặp."

Nàng có chút khó xử, nhưng quân mệnh không thể từ, không thể làm gì khác hơn là theo nội thị quay người lại. Hách Liên Du và Tây Lãnh quốc quân trò chuyện với nhau đang vui mừng, liền nghe nội thị thông báo: "Bệ hạ, Cố nữ quan đến."

Xa xa mới thấy một người mặc cung trang đỏ theo tùy tùng mà đến, đến dưới bậc liền quỳ: "Hạ thần ra mắt hai vị bệ hạ, hoàng hậu nương nương thiên tuế, thái tử điện hạ công chúa điện hạ kim an."

Hoàng hậu cười khẽ một tiếng: "Cố khanh mau mau đứng lên, vừa rồi Cố khanh làm bạn múa với Phương nhi, theo lý nên có phần thưởng, Bổn cung nhất thời không nghĩ ra thưởng ngươi cái gì."

Nàng vội khom người: "Hạ thần không dám, thần có may mắn được dạy công chúa điện hạ, đã là thiên ân mênh mông cuồn cuộn, làm bạn múa cho điện hạ là bổn phận của thần tử." Phương Hoa không nhịn được che miệng, nói nhỏ mấy tiếng ở bên tai hoàng hậu, hoàng hậu không khỏi mỉm cười, nói với Tây Lãnh quốc quân: "Cố khanh và Hàn khanh là một đôi kim đồng ngọc nữ, bệ hạ không bằng thêm gấm thêm hoa, tứ hôn cho hai người đi." Nàng chỉ sợ chậm trễ vị thần đế này, lại cười nói: "Đến lúc đó kính xin bệ hạ có thể tới dự."

Hách Liên Du vẫn nở nụ cười, nhưng trong con ngươi xanh thẳm lại thấy băng phách đông lạnh, chợt cảm thấy nụ cười kia cũng là lạnh, trong lòng hoàng hậu đột nhiên lạnh, âm thầm suy đoán chẳng lẽ mình nói sai cái gì rồi. Tây Lãnh quốc quân cũng cảm thấy khác thường, nhưng không tiện mở miệng, Hách Liên Du nhẹ nhàng quét mắt Thượng Quan Mạn một vòng, cười nhẹ "Cố đại nhân tài hoa hơn người, sớm lập gia đình chỉ sợ ủy khuất tài năng của đại nhân. Đại nhân nói phải hay không?"

Hắn rõ ràng cười, lại mãnh liệt cảm thấy khí thế áp bách đập vào mặt,

Thượng Quan Mạn nhất thời miệng đắng lưỡi khô, vừa muốn đáp lời, hắn đã quay đầu nhìn về phía Tây Lãnh quốc quân: "Hoàng nhi của trẫm trời sanh tính không tốt, thay đổi Thái Phó nhiều lần, nhưng vẫn không thể tìm được người thích hợp, nay thấy Cố đại nhân rất có cảm giác chỉ hận không gặp sớm, không biết bệ hạ có thể bỏ những thứ yêu thích hay không?"

Tây Lãnh quốc quân khẽ chần chờ: "Chuyện này..." Ông nhìn về phía Thượng Quan Mạn: "Cố khanh nghĩ như thế nào?" Hách Liên Du cũng xoay đầu lại thâm trầm nhìn nàng.

Đúng lúc Tây Lãnh thái tử vểnh môi quét tới, đột nhiên khiến cho nàng nhớ tới câu kia: "Giao ngươi đi ra ngoài, nói không chừng hắn sẽ vui lòng hơn." Vội vàng dập đầu từ chối: "Hạ thần bất tài, dạy Phương Hoa điện hạ đã là toàn lực, nếu lại thêm một người chỉ sợ không thể phân thân." Nàng lại vội dập đầu với Hách Liên Du: "Hạ thần thực khó đảm đương trách nhiệm nặng nề, xin bệ hạ..."

"Mẫu thân!"

Chỉ nghe một tiếng con nít non nớt, thân thể nhỏ bé của Hách Liên Khuyết mãnh liệt bổ nhào về phía nàng, nếu nàng tránh né chỉ sợ nó sẽ té, chỉ đành phải tiếp được nó. Hách Liên Khuyết nhào vào lòng nàng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương hỏi: "Mẫu thân không thích Yêu Nhi sao?"

Nàng chỉ cảm thấy trong lòng bị hung hăng nhéo một cái, cảm giác tội ác nhất thời ập vào lòng, theo bản năng nhăn đầu lông mày: "Ta như thế nào..." Đang ngồi nghe vậy đều kinh hãi, Phương Hoa và hoàng hậu hoảng sợ, chỉ có thái tử nhướng mày giác nhạt, Tây Lãnh quốc quân dùng sức vuốt vuốt chòm râu: "Chuyện này..."

Hách Liên Du nhíu mày mở miệng cười: "Yêu Nhi, không được vô lễ, còn không mau bái kiến bệ hạ."

Hách Liên Khuyết lưu luyến xoay người lại, kéo vạt áo quỳ xuống đất khấu lễ, quy củ thanh thúy mở miệng: "Cố quốc hoàng tử Hách Liên Khuyết ra mắt bệ hạ."

http://tieulun.hopto.org

Tây Lãnh quốc quân thấy nó tuy nhỏ tuổi, lại khéo léo hiểu chuyện, không kìm được vui mừng: “Được được, mau mau đứng lên.”

Hách Liên Khuyết lại dập đầu với hoàng hậu: “Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên thiên tuế.” Hoàng hậu mừng đến vội kéo tay nhỏ bé của nó: “Mau cho Bổn cung xem một chút, dáng dấp thật là tuấn đó.” Hách Liên Khuyết trong trẻo đáp, “Hoàng hậu nương nương mới đẹp, giống như tỷ tỷ của Yêu Nhi vậy.” Hoàng hậu nghe nó nói cười không ngừng: “Ai u, cái miệng nhỏ nhắn của đứa nhỏ này thật là ngọt.” Phương Hoa thấy nó linh động đáng yêu, một khuôn mặt nhỏ nhắn giống như cục bột, yêu ai yêu cả đường đi, cũng sinh vài tia yêu thích đối với nó, hỏi: “Vì sao tiểu hoàng tử gọi Cố tỷ tỷ là mẫu thân vậy?” Không ngờ nó quay mặt lại nhìn nàng, một đôi đôi mắt ti hí cong thành hình trăng lưỡi liềm, lộ ra một hàm răng trắng trắng: “Yêu Nhi thích mẫu thân. Tỷ tỷ có thể tặng mẫu thân cho Yêu Nhi không?”

Phương Hoa hiểu kỳ, đứa nhỏ này thích gọi nữ tử mình thích là mẫu thân, nếu gọi nàng tỷ tỷ, hẳn là không thích nàng rồi, trong lòng không khỏi không cam lòng, đang chần chờ, cảm thấy Hách Liên Du nhìn sang nơi này, trên mặt nàng vọt nóng lên, quỷ thần xui khiến mở miệng: “Được.” Hách Liên Khuyết hoan hô, Phương Hoa hối hận chỉ kém cắn rơi đầu lưỡi mình.

Thượng Quan Mạn ở một bên vô lực cười. Phương Hoa này thấy sắc quên bạn, cứ như vậy đã đơn giản tặng nàng cho người khác, đáng thương cũng không người nào hỏi thăm ý kiến của nàng, đã bỏ quên nàng ở chỗ này. Phương Hoa nhờ giúp đỡ nhìn sang, nàng chỉ tức giận nghiêng đầu đi. Hách Liên Khuyết xoay người bổ nhào về phía nàng, làm nũng ở trong lòng nàng: “Mẫu thân, Yêu Nhi mệt mỏi rồi.”

Tây Lãnh quốc quân thấy Phương Hoa đáp ứng, nếu bây giờ đổi ý lại mất mặt mũi, nghĩ thầm sau này mượn cớ lại đem nàng trở về cũng được, dù sao nàng đối với Phương Hoa mà nói, là một nhân vật quan trọng vừa là thầy vừa là bạn, chỉ đành phải thuận nước đẩy thuyền: “Vậy Cố khanh liền dẫn hoàng tử đi xuống nghỉ ngơi đi.”

Thượng Quan Mạn chỉ đành thưa vâng, ngược lại Hách Liên Khuyết quy củ hành đại lễ: “Yêu Nhi cáo từ.” Người nhỏ như vậy, quỳ gối trên bậc thềm hành lễ, khiến người xem cực kỳ thích trong lòng, hoàng hậu không nhịn

được cười nói: “Mau đi đi.”

Tây Lãnh quốc quân cười ha ha: “Tiểu hoàng tử thông tuệ hiểu lễ, ngày sau tất thành đại sự.”

Hách Liên Du mỉm cười: “Bệ hạ quá khen”

Hách Liên Khuyết rốt cuộc chỉ là đứa bé, chơi với nó một hồi liền mệt nhọc, nó thay áo lụa trắng liền chui vào trong ngực Thượng Quan Mạn: “Mẫu thân cùng ngủ với Yêu Nhi nha.” Thượng Quan Mạn không thể làm gì, chỉ đành phải cùng nằm trên sập với nó. Tay bé của nó níu chặt lại vạt áo trước của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn cà xát lung tung ở trong ngực nàng, buồn bực hàm hồ lầm bầm trong ngực nàng: “Mẫu thân, Yêu Nhi thật rất biết điều, thay mẫu thân trông chừng phụ hoàng, phụ hoàng cũng rất ngoan, từ trước đến nay đều ngủ với Yêu Nhi thôi.”

Nàng không khỏi bật cười, đứa nhỏ này, thật chỉ ba bốn tuổi sao? Nín cười dụ dỗ nó ngủ: “Biết mà, Yêu Nhi rất biết nghe lời.”

Tay nhỏ bé của nó đột nhiên nắm thật chặt, khóe mắt tràn ra nước mắt trong suốt: “Mẫu thân đừng bỏ Yêu Nhi nha.”

Thượng Quan Mạn chỉ cảm thấy trong lòng đau đớn khó chịu, nghe nói vị hoàng tử này chính là do vương phi của Thần đế lúc còn làm Nhiếp Chính vương sinh ra. Sau đó vị vương phi kia đi đâu cũng không ai biết, có người nói nàng ấy đã chết rồi, có người nói đi nơi khác. Thần Đế chưa từng lập hậu, hoàng tử này do một mình hắn nuôi lớn, từ nhỏ không có mẫu thân quan tâm, nghĩ đến thật là đáng thương, không nhịn được ôm nó chặt một chút, dịu dàng nói: “Yêu Nhi yên tâm, mẫu thân một mực ở nơi này cùng với Yêu Nhi.”

Hách Liên Khuyết cười hương vị ngọt ngào, say sưa đi vào giấc mộng.

Cửa cung lặng yên không một tiếng động mở ra, Hách Liên Du chuyển qua đồ trang trí lặng lẽ vào phòng, ánh đèn trong phòng hơi tối, chiếu vào màn lụa trắng trong thuần khiết bên giường, thành ra màu sắc dịu dàng. Nàng đang mỉm cười nằm nghiêng ở trên giường, cung trang quanh co khúc khuỷu

như mây màu, tóc đen như mây, vẻ mặt thấp thoáng dịu dàng trầm tĩnh, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hách Liên Khuyết chôn ở trong ngực nàng, ngủ thật say, đột ngột dừng chân, nhìn tình cảnh trước mắt, không khỏi mất hồn.

Thấy hắn đi vào, Thượng Quan Mạn vội muốn đứng dậy, hắn chỉ làm thế tay bình tĩnh chớ nóng. Trong nội thất đặt một cái bàn, trên bàn có đủ văn phòng tứ bảo, chắc là chỗ xử lý chính vụ, hắn đã đổi một bộ thường phục màu lam, dạo bước đi tới tùy ý ngồi xuống trên ghế, cầm sổ xem ở dưới đèn.

Bên trong phòng chỉ còn dư lại tiếng hít thở rất nhỏ mà đều đều của Hách Liên Khuyết.

Hắn là cửu ngũ chí tôn, thiên chi kiêu tử, ngay cả Tây Lãnh quốc vương cũng kính là thượng khách, hôm nay hai người lại gặp nhau ở tình cảnh này, hư ảo như cảnh mộng. Nhưng đột ngột mà thất lễ như vậy, nàng lại hoảng hốt cảm thấy không biết làm sao.

Ánh mắt không tự chủ theo dõi hắn hồi lâu, hắn nhướn mày quay lại ngắm nàng, trong con ngươi có mấy phần hài hước, làm như đang nói: “Đã xem đủ chưa?”

Chuyển ánh mắt đi, trên mặt nàng lại bỗng chốc nóng lên, cúi đầu thật nhanh, trong lòng nàng liên tiếp áo não. Nàng luôn luôn tỉnh táo giữ mình bình tĩnh, vì sao liên tiếp luống cuống trước mặt người này, lấy lại bình tĩnh, liền thấy Hách Liên Khuyết đã ngủ say, tay nhỏ bé nắm chặt váy của nàng, trong cánh môi mềm mại tràn ra nước miếng, thỉnh thoảng phát ra tiếng ngáy rất nhỏ, nàng không nhịn được cười một tiếng. Bóng đêm ngoài cửa sổ càng thâm, đột nhiên nhớ tới Hách Liên Khuyết nói bình thường cùng ở với Hách Liên Du, mình ở nơi này không phải chiếm vị trí của hắn sao, huống chi muộn như vậy còn chưa trở về, Hàn gia nhất định lo lắng, liền nhẹ nhàng đẩy ngón tay Hách Liên Khuyết ra, chậm rãi ngồi dậy.

Thần sắc Hách Liên Du hơi đọng lại, giảm thấp xuống thanh âm mở miệng: “Phải đi sao?”

Nàng nhẹ nói: “Vâng” quay người kéo qua chăn gấm đắp lên trên người Hách Liên Khuyết, tay áo rộng bay lên theo động tác, lộ ra một đoạn cổ tay trắng,

đột nhiên lộ ra một vòng tay bích ngọc như đầm nước xanh, chiếu da thịt trắng tuyết, rõ ràng chói mắt.

Ánh mắt Hách Liên Du chuyển sâu, đưa mắt nhìn cổ tay nàng chậm rãi cau mày.

Thượng Quan Mạn chú ý đến ánh mắt của hắn, bỏ tay áo xuống, nàng rũ mắt có chút bối rối giải thích: "Trong phủ còn có người nhà chờ, hạ thần xin được cáo lui trước."

"A?" Hách Liên Du đùa giỡn cong môi, đứng dậy chậm rãi tới giường hẹp bên cạnh, hắn trên cao nhìn xuống nhìn nàng, bao phủ cả thân thể nàng dưới bóng của hắn.

Trong bóng, Thượng Quan Mạn không nghĩ hắn đột nhiên đến gần, thân thể không khỏi ngửa ra sau. Hắn nhìn cử chỉ xa cách của nàng ở trong mắt, con ngươi lại trầm xuống. Đột nhiên cúi người, nàng vội rút lui, hắn đã giơ ngón tay nắm cằm trắng nõn của nàng, dùng lòng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, một đôi mắt màu lam thâm trầm nén giận, lại cong khóe môi khẽ mở môi mỏng:

"Nàng nói, người nhà?"

Ngay sau đó nặng nề một câu: "Người nào mới là người nhà của nàng?"

http://tieulun.hopto.org

Chương 125: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (7)

“Người nào mới là người nhà của nàng?”

Rõ ràng nàng và hắn bèo nước gặp nhau, Hàn gia và Thượng Quan Uyên làm bạn nàng nhiều năm, tự nhiên đảm đương nổi hai chữ “người nhà”. Nhưng trước mắt bị lạnh giọng chất vấn, lại không có khuyến khích, kinh ngạc nhìn chằm chằm hắn, một hồi lâu cũng không nói được ra lời.

Mắt Hách Liên Du lóe lên, lại lộ ra một tay kia, Thượng Quan Mạn chỉ cảm thấy trên mắt cá chân chợt lạnh, lại nghe “Keng” một tiếng, mắt cá chân hơi nặng, có vật hơi lạnh dính vào trên da thịt cổ chân trần trụi của nàng. Đầu ngón tay hắn lướt qua, khiến thân thể nàng đột ngột run lên. Nàng trợn tròn mắt lạnh, băng và lửa đụng nhau trong con ngươi, đánh ra tảng băng lạnh lẽo, môi đỏ mọng của nàng khép mở: “Xin bệ hạ tự trọng.”

Hắn cười như không cười, buông lỏng nàng ra, giảm thấp thanh âm cười nhẹ ở trên mặt nàng: “Yêu Nhi rất hay khóc đêm, ngày sau phải làm khổ Mạn nhi rồi.” Không nhìn nàng, đứng lên vỗ tay phát ra tiếng, liền có nội thị không tiếng động cầm bồn vàng đi vào, hắn đưa đôi tay thon dài ra dò vào trong chậu, khắp mọi nơi chỉ nghe tiếng nước chảy, hắn ưu nhã thong dong dùng khăn ướt nhẹ nhàng lau mặt.

Nàng cúi đầu mới thấy trên mắt cá chân trắng nõn của mình có một cái vòng vàng, gắn một dãy chuông khắc hoa, chỉ hơi nhúc nhích, gió mát vang dội âm thanh cực kỳ dễ nghe, lại nghe Hách Liên Khuyết bên cạnh bất mãn thở hổn hển một tiếng trong giấc mộng, lông mày xinh đẹp đã nhíu lại thật chặt. Thân hình nàng nhất thời cứng ở nơi đó, đợi đã lâu lưng mới buông lỏng, nội thị không tiếng động thối lui. Hách Liên Du đã ngồi trở lại trên ghế, mười ngón tay bắt chéo tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Nàng cố gắng lấy vòng chân kia xuống, mới thấy chỗ nối có khóa, nếu không có chìa khóa, trừ phi chặt đứt một chân, nếu không căn bản không cách nào gỡ xuống. Nàng nghiêng mặt nhìn về phía Hách Liên Du, chỉ thấy hình mặt bên thon dài tuấn mỹ, hai mắt lim dim, môi mỏng hơi cong, cũng không nhúc

nhích, dường như ngủ thiếp đi. Nàng híp mắt lại, bỗng chốc nhìn thấy một chìa khóa vàng ròng an tĩnh nằm ở trước người hắn, nghĩ đến chính là nó.

Nhưng vòng vàng trên bàn chân nàng kèm theo chuông, khẽ động đậy liền vang dội theo gió mát, đánh thức Hách Liên Khuyết không nói, chỉ sợ mình chưa bước xuống giường hẹp một bước, đã bị phát hiện rồi.

Xem ra, tối nay sợ là không trở về được.

Nàng hoàn toàn tỉnh ngộ, chỉ sợ hôm nay vừa vào cung, cái kết cục này đã bị hắn tính toán tốt. Nàng lại từng bước một bước vào, hiểu rõ những thứ này, Thượng Quan Mạn tức giận mặt đỏ tới mang tai, hung hăng trừng hắn.

Hơi thở của hắn trầm ổn thoải mái, hoảng hốt ngủ thiếp đi, nụ cười cong lên bên môi cũng không tiếng động sâu hơn.

Cả đêm đều nghĩ đến mục đích của hắn, cũng không biết khi nào ngủ, mở mắt lần nữa sắc trời đã sáng choang, bên người trống trơn, Hách Liên Khuyết nguyên là đã dậy rồi, đầu vai khoác chăn gấm không biết do ai kéo lên. Đảo mắt nhìn quanh, trên ghế đối diện cũng rỗng tuếch. Dừng một chút. Nàng mới nhớ tới nhìn trên bàn, tất nhiên rỗng tuếch không ngoài ý nghĩ, có thanh âm mềm mại bên ngoài cẩn thận kêu: “Đại nhân đã tỉnh rồi à?”

Nàng “uh” một tiếng, liền có hai nữ tử áo trắng bưng kim bồn khăn ướt chậm rãi đi vào. Nàng nhìn lướt qua, hai nữ tử mũi cao mắt sâu, con ngươi màu nâu, khác hẳn với người thường, chắc là người Cổ Hạ. Người nọ từng là hoàng tử Cổ Hạ, người hầu hạ bên cạnh có hình dạng này cũng không lạ. Liền xuống giường rửa tay, đầu ngón tay chạm vào trong chậu thử một chút, nước ấm không lạnh không nóng, khắc sâu vào tim nàng. Nhớ năm đó Liên Y mới được Hàn gia phái tới hầu hạ, nước rửa tay mỗi ngày không phải thiếu lạnh chính là thiếu nóng. Nàng sợ lạnh, ba năm trước đây tỉnh lại bị thương ở vai, suốt hai tháng không xuống đất được. Hàn gia càng thêm một chút nước lạnh cũng không để cho nàng đụng, gặp nước lạnh thân thể sẽ khó chịu, uyển chuyển dạy bảo Liên Y, qua hồi lâu, Liên Y mới nắm chặt nhiệt độ này, không ngờ ở chỗ này... Chắc là ngẫu nhiên thôi.

Rửa mặt xong, lại một người nâng gương đồng, nàng nhìn vào trong, mới

thấy người trong gương đã bỏ đồ trang sức, tóc đen lỏng khoác lên vai, chẳng lẽ là có người thừa dịp nàng ngủ say cởi xuống thay nàng, đột nhiên giật mình mình ngủ say không biết là thần thái gì, bất giác trên mặt hơi nóng, nữ tử áo trắng kia mỉm cười khom người với nàng: "Nô tỳ trang điểm cho đại nhân."

Mỗi khi nàng đi một bước, dưới chân liền phát ra tiếng vang như gió mát, ở sáng sớm yên tĩnh có phần vang dội, váy dài khép gió, chập chờn theo thân hình. Nàng cảm thấy có cái gì không đúng, đột ngột cầm cổ tay, vòng ngọc kia quả thật không thấy. Hàn gia vốn cũng không muốn nàng vào cung, hôm nay mất tín vật đính ước, nàng làm sao giao phó, nàng chỉ cảm thấy răng đã cắn lộp cộp vang dội, rốt cuộc búi tóc xong, nàng lãnh đạm hỏi: "Bệ hạ các ngươi đâu?"

Nữ tử áo trắng cười nói lại: "Mỗi ngày vào giờ Mẹo, bệ hạ đều cùng điện hạ đi luyện công buổi sáng, hiện tại là giờ Thìn, bệ hạ và điện hạ cũng sắp trở lại rồi." Nàng vừa dứt lời, đồng âm đã nâng: "Mẫu thân..."

Bị giọng trẻ con hồn nhiên này kêu, tức giận phai nhạt không ít, mỉm cười xoay người lại. Hách Liên Khuyết mặc áo trắng rộng rãi bước vào, áo trắng hơn tuyết, nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mềm mại của nó. Hách Liên Du cũng là mặc áo trắng chắp tay theo vào, ánh mắt rơi vào trên mặt nàng, mang theo vài phần thân mật tùy ý: "Đã tỉnh rồi hả?"

Nhìn thấy hắn, nàng không nhịn được liền nâng mặt, đứng dậy thi lễ: "Hạ quan tham kiến bệ hạ."

Một chút xíu ấm áp trong mắt hắn chết đi, bên trong phòng vốn trong trẻo, chợt có mây trắng che trời, nháy mắt tối xuống, cũng chẳng qua chỉ trong một chớp mắt, bóng mây đung đưa, dời qua trên mặt hắn, hắn đã nhếch khóe môi, nói: "Miễn lễ."

Hách Liên Khuyết nhìn Thượng Quan Mạn lại nhìn Hách Liên Du, không được tự nhiên nâng tay nhỏ bé lên siết chặt cằm. Đột nhiên cầm đầu ngón tay Thượng Quan Mạn, một tay kia cầm ngón cái của Hách Liên Du, ngẩng mặt nói: "Yêu Nhi đói bụng."

Hách Liên Du nghe vậy mỉm cười đưa tay vỗ vỗ đầu của nó: "Được rồi." Lòng bàn tay ấm áp, mang theo nồng đậm ấm áp, mắt Hách Liên Khuyết lóe sáng nhìn Thượng Quan Mạn, không chờ nàng có điều phản ứng. Hách Liên Du đã nghiêng mặt ra ngoài: "Truyền lệnh."

Ánh sáng bên trong phòng dần dần bén nhọn, khiến trong điện vàng càng thêm sáng bóng, hai lớn một nhỏ, nghiễm nhiên ra bộ dáng người một nhà, nàng đột nhiên có chút sợ, tình cảnh này là chung quy là độc, nàng chỉ sợ mình cầm giữ không được uống vào. Đầu ngón tay bị Hách Liên Khuyết nắm buông lỏng, Hách Liên Khuyết tuy nhỏ, cũng dị thường cơ mẫn, mê mang ngẩng mặt nhìn nàng. Nàng nhẹ nhàng rút tay ra, miễn cưỡng cong môi: "Hạ quan nên xuất cung thôi." Tay nhỏ bé của Hách Liên Khuyết rủ xuống, trong mắt dần dần có ánh sáng sáng bóng lóe lên, khiến nàng không dám nhìn.

Hách Liên Du thâm trầm nhìn nàng, chỉ vỗ vỗ đầu vai non nớt của Hách Liên Khuyết: "Mẫu thân còn có việc phải xử lý, để cho người đi trước đi, lần sau chúng ta cùng nhau ăn, Yêu Nhi ngoan, đi xem có thức ăn gì ngon, cho mẫu thân mang theo ăn trên đường."

Hách Liên Khuyết dụi dụi mắt, nặng nề ừ một tiếng, buông Hách Liên Du ra, nện bước nhỏ chạy đi.

Bên trong phòng chỉ còn lại hai người, không nói gì với nhau, chính là ngột một hồi tẻ ngắt, nàng thẹn trong lòng với Hách Liên Khuyết, tự giác mất lực lượng trước mặt phụ thân như hắn. Hắn liếc mắt nhìn cái ghế cạnh bên, cuối cùng nhàn nhạt mở miệng: "Ngồi đi."

Nàng men theo lễ, đáp: "Vâng"

Hách Liên Du chợt cười khẽ một tiếng: "Đại nhân đang tránh trẫm hay là tránh phụ tử chúng ta?"

Hắn mặc dù địa vị quốc quân, nhưng kể từ gặp mặt nói ra vẫn dùng "Ta" tự xưng, đột nhiên sửa lại miệng, giống như giữa hai người trong nháy mắt cách xa vạn dặm. Hắn cao cao tại thượng, nàng cúi đầu làm thần, lại sinh ra cảm giác mất mát không hiểu. Nàng vốn muốn khởi binh vấn tội, lúc này tự nhiên không mở miệng được, miễn cưỡng cười "Không dám."

Hách Liên Du nhẹ giọng nói: “Năm Yêu Nhi một tuổi, đột phát sốt cao, suýt nữa bỏ mạng, yêu nghiệt trường sinh, tai họa do trời, ta đặt nó tên Yêu, chính là hi vọng nó có thể bình an sống lâu trăm tuổi.”

Nàng rất cảm thấy áy náy, vừa rồi không nên gấp gáp cự tuyệt, cũng chẳng qua cùng ăn sáng.

Lại nghe hắn nói tiếp: “Nó từ nhỏ không có mẫu thân thương yêu, một mình ta mang theo nó, khó tránh khỏi có thiếu sót, mặc dù từ nhỏ nó thích kề cận nữ tử gọi mẫu thân, nhưng đối với đại nhân như vậy, đây là lần đầu. Nếu đại nhân cảm thấy khổ não, trẫm thay mặt Yêu nhi tạ lỗi ở chỗ này.”

Nàng lại có chút chống đỡ không được cảm giác vô lực: “Vi thần không dám.”

Hách Liên Du cười vạn vật thất sắc: “Nếu đại nhân đáp ứng, về sau liền phó thác Yêu nhi cho đại nhân.”

Thân thể nàng đột nhiên cứng đờ, muốn nàng đáp ứng cái gì? Nhìn thấy Hách Liên Du khẽ nhếch khóe môi, nhất thời như nghe ý kiến khả năng đang bị người bị dẫn dắt. Không ngờ mắc bẫy của hắn, có thể thua hồ đồ như vậy ở miệng lưỡi, nàng vẫn là lần đầu tiên, chỉ sợ gần mực thì đen, nàng ở chung với Phương Hoa quá lâu, đầu óc không còn thông minh nữa chăng. Nếu Hàn gia biết, không biết giễu cợt nàng như thế nào.

Vội vàng đứng dậy cáo từ: “Hạ thần xin được cáo lui trước.”

Nụ cười của hắn dần dần lạnh, nhưng vẫn gật đầu một cái: “Đi đi.”

Mặc dù Hách Liên Du ở hoàng cung Tây Lãnh, nhưng cửa cung do cấm vệ Cố quốc bảo vệ, không người nào trong Tây Lãnh cung được đến gần. Hách Liên Du nói đúng lúc có việc trong người, liền cùng nàng đồng hành ra cửa cung, cấm vệ quỳ đầy đất: “Thánh thượng.” Nàng vội lách người, nhưng hắn lại đột nhiên cách váy dài cầm cổ tay mảnh khảnh của nàng, con ngươi xanh thẳm dày đặc tối tăm: “Lễ này nàng nhận được.” Nàng chỉ là một cung nhân tam phẩm trong cung Tây Lãnh, có tư cách gì chịu bực đại lễ này, chẳng nói

đúng sai cười cười, liền có người nhẹ nhàng kêu nàng: “Mạn nhi.”

Thanh âm ôn hòa, lại có cảnh giác đông lạnh.

Hách Liên Du nghe tiếng nhíu mày, xoay mặt nhe răng cười một tiếng, giữa ban ngày lành lạnh như thú: “Ồ, là Hàn đại nhân sao, đã lâu không gặp.”

Hàn gia mặc áo trắng theo gió mà đứng, áo như quyết, hồi lâu mới rũ mắt xuống dập đầu: “Hàn Ngọc sanh ra mắt bệ hạ.”

Hách Liên Du nhìn hắn hồi lâu, cuối cùng cười: “Đứng dậy đi.” Hắn vẫn còn cầm cổ tay của nàng. Hàn gia đứng dậy ánh mắt quét qua ở giữa hai người, cuối cùng rơi vào trên tay giao nhau. Thượng Quan Mạn không nhịn được rút ra, thần sắc Hách Liên Du bình tĩnh, lù lù bất động. Hàn gia lại cười nói: “Mạn nhi, ta tới đón nàng về nhà.” Không biết có ảo giác hay không, hắn cố ý nhấn mạnh chữ “Nhà”.

Hách Liên Du hí mắt cong môi.

Chợt một trận gió thổi qua, thổi trúng vạt áo ba người tung bay, lại cảm thấy giữa hai người như có gió mạnh cuốn thành nước xoáy, trầm trầm thổi lên mặt, bị gió lạnh quất vào mặt, liền mãnh liệt run run một hồi, Thượng Quan Mạn không muốn bị dính líu, vội nói: “Hạ thần cáo từ.” Hắn đột nhiên xoay mặt nhìn về phía nàng, dưới mái hiên hoàng cung cong cong hình dáng càng sâu trầm, giống như bình tĩnh không lộ vẻ gì, chỉ có đôi tròng mắt sắc bén trầm thống: “Thật muốn đi?”

Trong lòng nàng giống bị hung hăng đụng, tâm gần như hít thở không thông. Hắn là vương giả, một ánh mắt cũng cảm thấy bị áp bách khiếp người, nhưng cảm giác bị áp bách trong đó thật rõ ràng, còn có điều gì đó mà nàng nghĩ mãi không ra, rốt cuộc là cái gì. Nàng không muốn suy đoán nữa. Nàng vừa mới đáp ứng Hàn gia sau khi chung đụng ba năm. Nàng không muốn làm tổn thương lòng hắn.

Nàng khom người thi lễ, thấp giọng nói: “Xin bệ hạ buông tay.” Nàng nói... Buông tay. Mi tâm của hắn khẽ nhúc nhích, không tự chủ buông lỏng ngón tay, nàng đã nhẹ nhàng rút tay ra ngoài, đi về phía Hàn gia.

http://tieulun.hopto.org

Chương 126: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (8)

Hàn gia dắt tay của nàng, nặng nề cầm. Nàng hơi cau mày, mặt mày hắn đều là xa lạ lạnh lùng, khiến cho nàng nhất thời nói không ra lời, đi vài bước, rốt cuộc không nhịn được ngoái đầu nhìn lại. Người nọ vẫn đứng ở trong gió, sợi tóc và ống tay áo nhẹ bay, chỉ thấy mặt mày thâm thúy nặng nề của hắn.

Trong lòng không khỏi phiền muộn, tình cảnh như thế, dường như đã từng xảy ra.

Nàng giơ tay lên nhẹ nhàng nắm váy ở ngực, nơi này, làm như đột nhiên cảm thấy trống rỗng.

Vòng chân trên chân đinh đang vang dội rốt cuộc khiến Hàn gia chú ý, thần sắc hắn vốn cũng không tốt, lúc này lại như mây đen tiếp cận, chỉ kéo nàng vào trong buồng xe. Vòng chân kia khóa ở nơi nhỏ nhất của mắt cá chân, càng khó khăn gỡ ra hơn, huống chi còn có khóa, loại khóa này chỉ sợ khó có thể mở ra. Hàn gia rốt cuộc cũng không thể để thợ khóa nhìn chằm chằm mắt cá chân nàng không rời mắt.

Không thể làm gì khác hơn là không giải quyết được gì.

Trong xe ngựa đều yên lặng.

Đôi tay Hàn gia chống đỡ cái cằm trắng nõn trầm tư, hai mắt hắn cụp xuống, lãnh đạm từ chối người xa ngàn dặm. Nàng lại không dám mở miệng nói chuyện, một tay vén rèm cửa sổ, bóng người nhanh chóng xẹt qua ngoài xe, cũng không biết nàng nhìn thấy gì, chợt thở dài.

Lưng Hàn gia khẽ cứng lại, một hồi lâu mở miệng: "Uyên công tử đã dọn dẹp hành lý, Mạn nhi, chúng ta dự định rời đi."

Rời đi? Nàng nhất thời có trăm cảm xúc, nhẹ giọng nói: "Trong đó bao gồm

muội sao?”

Thế nhưng hắn lại quay mặt lại nhìn nàng, hai mắt u ám: “Nàng hi vọng mình bao gồm ở trong đó không?”

Tròng mắt trầm tĩnh lại giấu giếm kỳ vọng, nàng không dám nhìn thẳng, rũ mắt xuống, ngón tay nắm vào nhau buông rồi lại xiết, xiết rồi lại buông, cuối cùng nói: “Muội tất nhiên theo cùng mọi người.”

Trong mắt của hắn cũng không có vui mừng, chẳng qua là bình tĩnh quay mặt lại, ánh mắt hư vô nhìn phía trước: “Ta đang suy nghĩ, ta có phải quá tham lam hay không. Tổ phụ lưu lại di huấn, bảo ta khôi phục sự nghiệp Âu triều thống nhất đất nước. Từ nhỏ ta đã biết, đó chỉ là bọt nước, cựu thần bên cạnh gọi ta là điện hạ, thấy ta liền nói về tiền triều phồn hoa, thường thường rơi lệ đầy mặt. Ta có nghĩ đến, nhưng rốt cuộc cũng đã qua. Cho nên lúc đó Hách Liên Du âm thầm bức bách, nàng cũng không giữ ta lại... Ta liền dễ dàng rút lui.”

Hắn nặng nề nắm quyền, đốt ngón tay cũng phiếm xanh trắng, thanh âm hắn bàng hoàng mà đau đớn: “Nhưng Mạn nhi, hôm nay ta đã không thể tiêu sái rời đi giống như trước nữa rồi.” Hắn nghiêng mặt ra ngoài, có ánh sáng từ bên ngoài rèm xe truyền vào, loang lổ như bướm rơi vào gò má hư vô của hắn, chỉ nghe hắn nói nhỏ: “Nói ta hèn hạ cũng được, vô sỉ cũng tốt, ta cũng đã... Không cách nào buông tay.”

Nàng nhìn hắn, dịu dàng gọi: “Ngọc Sanh.”

Hắn khép mắt.

Nàng đưa ra một đôi bàn tay trắng nõn, khoác khuỷu tay hắn nhẹ nhàng nương đến đầu vai hắn, thanh âm nhẹ như mây khói: “Thật xin lỗi.”

Hắn chần chờ chốc lát, cuối cùng lòng bàn tay chậm rãi che lên tay nàng: “Là ta có lỗi với nàng.”

Xe ngựa chạy vào bên trong viện, người hầu nam mang ghế đẩu đến, Hàn gia đỡ nàng xuống. Thượng Quan Uyên đã mặc áo xanh chờ ở nơi đó, thấy hai

người, thần sắc cũng không tốt, chỉ vặn mày mở miệng: “Đồ của Mạn nhi đã bảo Liên Y thu thập xong, bây giờ lập tức là có thể lên đường.”

Trên mặt nàng nồng đậm cảm giác mất mác, lòng không yên gật đầu, Liên Y lên tiếng gọi “Đại nhân.” Ngay sau đó vội đổi lời nói: “Tiểu thư. Xe đã sắp xếp xong xuôi, nô tỳ và ngài ngồi chung một chiếc.” Nàng “Ừ” một tiếng, Liên Y lại nói: “Cái gì cũng ở trong toa xe, làm phiền người xem có bỏ quên thứ gì hay không.” Nàng theo lời theo Liên Y lên xe, không phải xe ngựa rộng rãi vừa rồi, vì tránh tai mắt của mọi người nên cố tình chọn xe ngựa bình thường không cầu kỳ. Bọc quần áo chồng chất trong góc buồng xe, nàng tiện tay mở ra, đều là ít quần áo đồ trang sức thường mang mặc, nàng lắp bắp mở miệng: “Bình sứ vàng ta đặt trên bàn...” Liên Y kinh ngạc nói: “Người cũng muốn lấy đồ trang trí đó à, nô tỳ nghĩ đường xá lắc lư dễ bể, luôn phiền toái, nên...”

Nàng “Ừ” một tiếng, lại nói: “Bình phong bát bảo của ta...” Lời ra khỏi miệng cũng cảm giác luống cuống, bất giác hơi nhếch môi, Liên Y không nhịn được cười: “Tiểu thư không nỡ rời đi cũng phải, ở chỗ này ba năm, nô tỳ cũng không bỏ được, nhưng còn cách nào khác đâu, chúng ta vốn không có chỗ ở cố định.”

Đầu ngón tay nàng khẽ nhúc nhích, không bỏ được, nàng không biết là không bỏ được vật hay là... Người?

Liên Y thấy nàng không nói thêm gì nữa, không xác định hỏi một câu: “Tiểu thư, nô tỳ đi lấy bình đó cho người?”

Nàng hứng thú rã rời nương đến trên vách xe: “Không cần.”

Lại nói, nàng cũng không còn nhỏ, ở tuổi giống nàng đều đã gả làm vợ người ta, giúp chồng dạy con. Nàng có thể có Hàn gia và Thượng Quan Uyên không xa không rời nàng, đã là rất may rồi.

Dù sao người nọ đối với nàng mà nói là một bộ cờ hiểm, nếu không cẩn thận, thua cả ván bài.

Liền như vậy đi.

Tiếng vó ngựa vang lên, sườn xe đã bắt đầu lắc lư, Lâm Bình chạy cực nhanh, phía sau giống như có truy binh, nàng và Liên Y đều không nói chuyện, phong cảnh ngoài cửa xe vụt qua rất nhanh, từ phồn hoa gác cao dần dần thành nông trại thấp lùn. Liên Y nói nhỏ: "Tiểu thư ngủ một chút đi." Đêm qua sợ đánh thức Hách Liên Khuyết, suốt đêm cũng không dám lật người, thân thể căng thẳng ngủ thiếp đi, rốt cuộc có chút thiếu tinh thần, nàng liền khép mắt, nương mặt lên vách xe, chỉ cảm thấy thần hồn nát thần tính, theo bên tai đã đi xa.

Xe đột ngột dừng lại, tiếng ngựa hí vang lên, thân thể nàng theo quán tính ngã ra trước, may Liên Y hoảng hốt vịn lại, chỉ vừa mới ra ngoài thành, cây cối san sát, cuồng dã trong gió lớn, thổi trúng áo cổ động có tiếng, bỗng nhiên vang lên thanh âm nam tử nghe không rõ:

"Trước đó ngươi đưa đơn xin từ chức ta không đáp ứng, hôm nay lại muốn ra đi không từ giã sao?"

Thượng Quan Mạn vén màn xe, bóng người lắc lư, ánh sáng lạnh soi sáng trên khôi giáp nguội lạnh của các tướng sĩ, phát ra ánh lạnh như lưỡi đao. Tây Lãnh thái tử mặc áo bào trắng ngồi thẳng trên ngựa lớn, mặt mày trong trẻo lạnh lùng nhìn về phía Hàn gia trên ngựa.

Nàng quay đầu nhìn sang, Hàn gia cũng là mặt bình tĩnh, nhíu lông mày trầm giọng nói: "Phỉ Nhiên, mời tránh ra."

"Ngọc Sanh, lần này cũng không phải là ta có thể quyết định, quốc chủ Cố quốc và phụ hoàng ký minh ước mười năm, dù chưa nói điều kiện, nhưng trong lòng ta và ngươi đều biết rõ ——" hắn bỗng chốc nhìn về phía nàng, ánh mắt sắc bén như điện.

Chỉ một cái chớp mắt hắn lại quay đầu trở lại đi: "Nếu nàng ta đi, tất phải dính líu Tây Lãnh, ngươi cũng biết mà, tình huống của Tây Lãnh ngươi nên rõ ràng hơn ta."

Hàn gia nhẹ nhàng cúi thấp mặt, ngắt dây cương, chợt cong môi cười: "Tây Lãnh như thế nào, ta cũng không quan tâm." Hắn ngoắc tay, bỗng nhiên bóng

người rậm rạp chằng chịt từ bốn phía bắt đầu khởi động mà đến, đều là áo đen cầm kiếm, lưỡi dao phản xạ ánh sáng lạnh, ép người không mở mắt được.

Tây Lãnh thái tử ngạc nhiên nhìn hắn: "Ngọc Sanh, ngươi ——"

Hàn gia nói: "Ta và ngươi tình cảm đã nhiều năm, ta cũng không muốn xung đột với ngươi, đáng tiếc, ngươi cố ý cản ta."

Trong nháy mắt gió nổi lên, rút kiếm giương nỏ.

Thượng Quan Uyên và Hàn gia chạy song song, mặt lạnh nhìn chằm chằm thái tử Tây Lãnh.

Liên Y bên cạnh không nhịn được siết chặt ngón tay, sắc mặt trắng bệch, cũng không nói chuyện.

Giọng nói của thái tử Tây Lãnh cương lên, một hồi lâu mới nhẹ nhàng khạc ra câu chữ: "Ngọc Sanh, ngươi nên biết, một khi động thủ liền trở thành địch của Cố quốc và Tây Lãnh, ngươi có nghĩ đến chưa?"

Mi tâm Hàn gia khẽ nhúc nhích, khóe môi mỉm cười.

Ở góc độ của nàng nhìn sang, thân hình hắn tựa như cung, cứng còng mà tịch mịch ngồi thẳng, nâng khóe môi mang theo vài phần bi thương thấy chết không sờn, lấy trứng chọi đá, như thiêu thân lao đầu vào lửa, thường thường đều là không lý trí mà bi thiết.

Mà Hàn gia hắn, từ trước đến giờ đều là lý trí. Thái tử Tây Lãnh không tin, nàng cũng không tin, giống như hiểu nhau, thái tử Tây Lãnh đột nhiên nhìn nàng, trong ánh mắt mang theo chán ghét trách cứ.

Nàng rũ mắt xuống, nhẹ nhàng hạ màn xe xuống, loại thời điểm này, biết rõ là sai, nàng cũng tuyệt đối không có khả năng ruồng bỏ hắn.

Hàn gia nhàn nhạt nói: "Ta nói lần cuối, mời tránh ra."

Thái tử Tây Lãnh nắm quyền, đanh mặt nói: "Ngọc Sanh, đã không phải là

ngươi, cưỡng cầu nữa cũng không làm nên chuyện gì đâu."

Hàn gia cười nói: "Có phải hay không thử mới biết."

"Người đi đường này sẽ không thể trở về!"

Hắn hoảng hốt cười: "Ta biết, ba năm trước đây lúc mang nàng đi ta đã biết."

Thái tử Tây Lãnh cắn răng từng chữ từng câu phun ra từ trong môi đỏ: "Họa thủy hại nước."

Phàm là nữ tử bị chụp mũ hai chữ họa thủy, người người ghét thống hận, giết chết cho thống khoái, Liên Y nghe vậy không nhịn được kinh ngạc che môi.

Nàng không nhúc nhích ngồi ở bên trong xe, tóc búi lơi lỏng, che gò má nàng trắng nõn dị thường, nàng cụp lông mi xuống, tạo ra bóng nhạt màu xanh dưới mắt, Liên Y không dám thở mạnh, chỉ run run nhìn nàng.

Thanh âm Hàn gia bỗng nhiên chuyển dữ: "Ngươi không có tư cách nói nàng như vậy!" Tay nâng lên vận sức chờ phát động, thái tử Tây Lãnh cũng mím môi cương thân thể, một khi hai phe khai chiến, sẽ thành địch của mình, bọn họ sẽ không thể trở lại như xưa được nữa.

Tại thời điểm ngàn quân nguy kịch, nơi xa truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập phá bỏ sát cơ ngột ngạt, mấy người xoay lại, liền thấy một người áo đen vội vàng giục ngựa mà đến. Theo lưng ngựa lắc lư, sau lưng người áo đen kia lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn như cục bột.

Mọi người đều sửng sốt.

Đến trước mặt, người áo đen đi xuống ngựa, muốn đỡ Hách Liên Khuyết. Nó mở tay của người kia ra, cánh tay bắp chân nhỏ lưu loát từ trên ngựa nhảy xuống. Hách Liên Khuyết xoa cái trán đổ mồ hôi một chút, thở dài một tiếng: "Rốt cuộc chạy tới kịp."

Nghe động tĩnh ngoài xe, Thượng Quan Mạn kinh ngạc vung rèm lên. Hách Liên Khuyết lập tức nhíu mắt xanh, ánh mắt đốt sáng chạy tới trèo lên xe.

Lâm Bình vẫn ngồi ở phía trên, thấy nó không hề sợ hãi bò lên, khóe môi kéo ra, nhìn Hàn gia, ánh mắt Hàn gia trầm trầm nhìn Hách Liên Khuyết, không ra vẻ gì.

Lâm Bình cầm roi ngựa không kiên nhẫn giơ tay, ánh nắng chíu lên người hắn, bóng tối trên ván xe vô cùng rõ ràng, nàng không chút nghĩ ngợi quả quyết quát: "Không được đụng đến nó!" thân thể Lâm Bình chợt cứng đờ, thái tử Tây Lãnh khẽ cười một tiếng, nhìn lại Hàn gia, thần sắc hắn đã chuyển tối.

Thái tử Tây Lãnh nói: "Ngọc Sanh, ngươi thắng không được đâu."

Hách Liên Khuyết đã bò lên, mãnh liệt nhào vào ngực nàng, dùng sức cọ ở trên người nàng, đồng âm non nớt uất ức: "Mẫu thân, người muốn đi thì mang theo Yêu Nhi đi cùng đi."

Nàng bị hắn huyên náo ứng phó không kịp, không khí khẩn trương vừa rồi bởi vì nó đến, trong nháy mắt hóa giải ở vô hình, nàng vô lực cười. Hách Liên Khuyết một tay nắm váy Thượng Quan Mạn một tay vén màn xe thò đầu ra, trung khí mười phần hạ lệnh: "Xin điện hạ nhường đường, ta muốn cùng đi với mẫu thân."

Mẫu tử liên tâm, cho dù Thượng Quan Mạn quyết tâm đi theo Hàn gia, cũng không nhẫn tâm khiến đứa nhỏ này cùng theo chịu khổ. Hách Liên Khuyết quấn quít chặt lấy, nàng cũng sẽ nghĩ tất cả biện pháp đưa đứa bé kia trở về.

Thái tử Tây Lãnh cười có phần bất đắc dĩ, vung tay lên, tướng sĩ sau lưng nhất thời tránh ra một bên nhường đường, hắn nhìn chằm chằm mặt mũi Hàn gia càng phát ra âm trầm, nửa là cảm khái nửa là kính sợ.

Hách Liên Du, ngươi điên rồi!

http://tieulun.hopto.org

Chương 127: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (9)

Con đường rộng rãi kéo dài đến cuối trời đất, người của thái tử Tây Lãnh đều tránh sang hai bên, không còn ngăn trở.

Hàn gia nắm roi ngựa ngồi thẳng, thần sắc tối tăm khó phân biệt, Đạo Chi bên cạnh không khỏi nói nhỏ: "Hàn gia?"

Thượng Quan Uyên đột nhiên mở miệng: "Chúng ta không thể đi, bỏ qua không nói tiểu quỷ kia, nhưng một khi Mạn nhi rời đi, liền mang tiếng xấu họa thủy, ta không muốn làm cho nàng chịu ủy khuất như thế."

Hách Liên Khuyết trong ngực còn nắm chặt váy của nàng không thả, nàng cũng mê mang, chưa bao giờ, nàng từng cho là cuộc sống bình yên sẽ luôn luôn tiếp tục đột nhiên gió nổi mây phun, khiến nàng ứng phó không kịp. Hàn gia thà là địch của cả hai nước, Thượng Quan Uyên quẳng mất cửa hàng khổ tâm kinh doanh ba năm qua... Hai người bọn họ vì nàng như vậy, không đáng giá.

Nhẹ giọng nói: "Trở về đi thôi."

Cởi chuông phải do người buộc chuông, nếu có liên quan với nàng, để cho nàng tới kết thúc thôi.

Đốt ngón tay của Hàn gia khẽ buông lỏng, lại siết chặt, chỉ trầm mặt: "Trở về phủ."

Thái tử Tây Lãnh mới thở phào nhẹ nhõm.

Dọc theo đường đi đều là trầm mặc, trong tĩnh mịch chỉ nghe tiếng vó ngựa lộn xộn, bọn người hầu nghe tin đã sớm hầu ở ngoài cửa, mang bọc hành lý, dọn dẹp phòng ốc xốc xếch, tựa hồ cảm thấy không khí không vui, tôi tớ trong phủ đều cẩn thận. Hách Liên Khuyết nắm ngón tay Thượng Quan Mạn nhắm mắt theo đuôi vào. Hàn gia đứng chắp tay ở trong đình viện, hắn mặc áo trắng không tỳ vết, nghe tiếng nhìn qua, đôi mắt trên mặt tuấn tú như nước

sơn. Rơi vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn chứa mắt xanh của Hách Liên Khuyết, khóe môi hơi trầm xuống: "Nó sao vẫn còn ở nơi này?"

Hách Liên Khuyết mở trừng hai mắt, ôm lấy váy áo Thượng Quan Mạn như tên trộm, thanh âm mềm nhũn sợ hãi: "Mẫu thân, Yêu nhi sợ..."

Chỉ là một tiểu quỷ đùa giỡn, lòng hai người sáng như gương, Hàn gia lại đen mặt. Thượng Quan Mạn vỗ vỗ đầu nhỏ của Hách Liên Khuyết, hỏi: "Kế tiếp huynh định làm như thế nào?"

Hắn lại bình tĩnh nhìn nàng, con ngươi cô đơn chớp tắt ánh sáng mờ, làm như ánh sao thoáng qua rồi biến mất trong đêm tối, khiến cho nàng nhất thời cũng có chút luống cuống khẩn trương, giọng nói hắn chuyển trầm: "Mạn nhi, tâm ý của ta vẫn như lúc ban đầu, ta muốn hỏi muội, muội... Có thay đổi hay không?"

Hách Liên Khuyết khẩn trương bất an nắm tay của nàng thật chặt. Nàng quả thật không dám nhìn Hàn gia, không thể phủ nhận, khoảnh khắc vòng ngọc trên cổ tay bị lấy đi, trong lòng nàng cảm thấy nhẹ nhõm, rũ mắt xuống cắn môi: "Muội chưa từng có ý thay đổi, chẳng qua là..." Nàng đột nhiên cảm thấy mờ mịt, rốt cuộc cái gì gọi là thích?

Hàn gia bỗng dưng cong môi cắt đứt nàng, cười nhẹ nói: "Như vậy ta liền không do dự nữa rồi."

"..." Nàng kinh ngạc ngước mắt, chỉ thấy trong mắt của hắn đều là vui vẻ, nhìn Hách Liên Khuyết đang trừng cặp mắt, cười nói: "Để cho nó ở lại vài ngày cũng không sao." Nói xong mỉm cười rời đi.

Thân ảnh Hàn gia mới vừa không thấy, Hách Liên Khuyết liền phiền não nắm tóc, rống to: "Mẫu thân, sao người có thể đáp ứng hắn!!"

Bỗng nhiên thức tỉnh, ba năm qua, vòng quanh với Hàn gia, nàng từ trước đến giờ thua chính là như vậy. Thượng Quan Mạn áy náy phiền loạn vô lực che mặt: "Ta vốn không phải ý này."

Nàng cần yên lặng một chút, suy nghĩ một chút nàng rốt cuộc muốn cái gì.

Hách Liên Khuyết cực kỳ tức giận: “Chuyện này con không giải quyết được, con đi tìm phụ hoàng!” Nói xong bỏ nàng ra, đằng đằng chạy đi. Nghe được hai chữ “Phụ hoàng”, mặt nàng nhất thời đỏ bừng, vội vàng lên tiếng gọi: “Yêu nhi!” Thân ảnh nhỏ kia đã không thấy.

“Bệ hạ.”

Tờ giấy được một đôi tay trình lên, đế vương trẻ tuổi duỗi ngón kẹp lấy, khói trắng trong lò hương bốc ra, xẹt qua mặt mày thâm thúy của hắn. Thân hình cao to của hắn ngồi thẳng trên ghế ẩn trong sương mù dày đặc, cũng không mở tờ giấy kia ra, bị ngón tay thon dài tùy ý bỏ lên trên bàn.

Thanh Thụy đưa tin tới cuối cùng nói: “Mỗi ngày Thái hậu đều thúc giục bệ hạ trở về, chậm chạp không về sẽ không thỏa đáng.” Hắn dừng một chút, đôi tay đưa lên bình sứ: “Cho nên, chuyến này thuộc hạ mang theo thuốc giải.”

Hắn nhếch khóe môi đẩy bình sứ kia ra, ngón tay khớp xương rõ ràng nổi bật lên màu trắng nõn sáng long lanh, nâng lên nụ cười tựa như mị tựa như hoặc: “Ta không ngại làm lại lần nữa.”

Thanh Thụy cau mày: “Nhưng...”

Hắn hơi vặn lông mày, đã thấy khí thế bén nhọn của đế vương: “Nếu như nàng lựa chọn quên đi, ta cũng không muốn cưỡng bách nàng nhớ lại.” Nhàn nhạt hạ lệnh trục khách: “Chuyện này đừng nhắc lại nữa.”

Giọng chưa dứt, một thân ảnh nhỏ liền vội vàng xông tới: “Phụ hoàng.” Thanh Thụy thấy là Hách Liên Khuyết, chắp tay thi lễ, nó vội lên tiếng gọi: “Thanh thúc thúc.” Thanh Thụy không tiếng động lui ra, Hách Liên Khuyết mới vội la lên: “Phụ hoàng người vẫn còn ở nơi này nói chuyện phiếm sao, mẫu thân muốn gả cho người khác kìa!”

Hắn nghe vậy cười như không cười liếc con trai không yên lặng của mình một cái, đưa ly trà trên bàn cho nó, nhẹ nói: “Không đâu, phụ hoàng sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra.”

Hách Liên Khuyết bình tĩnh lại, cũng không lên tiếng nữa, nhận lấy ly trà ừng ực ừng ực uống từng hớp to.

“Nhi thần biết.”

Khi Hàn gia nói ra câu nói kia thì nàng đã cảm thấy có cái gì không đúng. Nếu hắn đã có quyết tâm chống lại cả hai nước, tuyệt sẽ không dễ dàng thu tay lại, theo tính tình Hàn gia, coi như kết thúc, cũng muốn nhấc lên sóng lớn che trời. Thủ vệ trong phủ đã đổi, trong vô hình cũng thêm người hầu vào, Liên Y càng làm việc cẩn thận hơn, cùng với... Hỉ phục đỏ bên trong phòng.

Cả ngày nàng đều ở đây viết chữ, Liên Y thấy nàng cau mày viết nghiêm túc, vừa ở bên cạnh mài mực cho nàng, vừa ngắm vào tờ giấy kia. Chữ viết không thanh lệ như trước, cũng hơi viết ngoáy, vội cười: “Nô tỳ rót trà định thần cho tiểu thư.”

Thân ảnh mảnh khảnh của Liên Y chầm chậm đi ra bên ngoài, nàng mới thở dài.

Dùng xong bữa tối, Liên Y đã sớm đốt đèn. Từ trước đến giờ nàng thích đọc sách trước lúc ngủ, liền bảo Liên Y dời đèn gỗ mẫu đan cố định qua trước giường, mình nửa tựa tại dưới đèn, cả ngày suy nghĩ không yên, nhìn chằm chằm tờ giấy trước mắt thật lâu không động. Trong ánh trăng mờ nghe thấy tiếng gõ cửa, Liên Y đáp một tiếng: “Là ai?”

Ngoài cửa là giọng nói khàn khàn dễ nghe: “Là ta.”

Liên Y nghe ra là Hàn gia, nhìn Thượng Quan Mạn một cái. Thượng Quan Mạn suy nghĩ một chút, để quyển sách trên tay xuống khoác áo đứng dậy, Liên Y mới mở cửa ra.

Hàn gia chỉ mặc áo trắng rộng thùng thình đạp ánh trăng đi vào, sợi tóc sáng mềm như gấm rủ xuống sau đầu, không khí hiện lên hương thơm nhàn nhạt. Sợi tóc hơi di động áp vào trên má trắng nõn như ngọc của hắn. Hắn khẽ híp mắt, nhếch môi mỏng lên, mang theo chút vẻ mê ly. Lần đầu tiên Liên Y nhìn thấy bộ dáng này của hắn, bỗng nhiên đỏ mặt, nói thật nhỏ: “Nô tỳ cáo lui.” Vội vã đóng cửa lại lui xuống.

Thượng Quan Mạn chú ý đến mùi rượu trong hơi thở của hắn, không khỏi hỏi: “Uống rượu sao?”

Hàn gia thấy nàng mới ra nội thất, khoác áo đứng kế rèm thủy tinh rũ xuống, mang theo hơi rượu mờ mịt ngắm nhìn bốn phía cười nhẹ một tiếng: “Uống một chút.” Hắn không tìm được nơi đặt chân, nên vén rèm vào nội thất, đi qua bên người nàng liền mệt mỏi nói: “Ta nghỉ một lúc sẽ đi ngay.”

Thượng Quan Mạn vừa quay đầu lại, hắn đã cởi giày nhắm mắt nằm xuống trên giường nàng. Đèn gỗ cố định vẫn còn sáng, bóng đèn từ cái chụp chiếu ra, chiếu ánh mờ không rõ trên mặt như đao khắc của hắn, chỉ chốc lát đã nghe hô hấp đều đặn của hắn, làm như ngủ thiếp đi. Vừa rồi đi ngang qua, đã ngửi thấy hương thấm ướt trên tóc hắn, chắc là mới vừa tắm rửa, nếu ngủ thiếp đi, chỉ sợ sẽ lạnh. Nhưng ngại nam nữ cấm kỵ lớn, nàng chỉ đi tới đắp mền gấm lên trên người hắn, không ngờ đầu ngón tay mới thả ra, hắn lại chợt mở mắt, ở dưới đèn ánh mắt hắn toát ra ánh sao, tĩnh mịch rơi vào trên mặt nàng, dần dần tối.

Trong lòng nàng hoảng hốt, muốn rút lui người, hắn đột nhiên đưa tay ra bắt đầu ngón tay muốn trốn của nàng. Lòng bàn tay hắn vô cùng nóng bỏng, gần như thô lỗ kéo nàng vào trong ngực mình, cả người nàng đều bao phủ trong hơi thở nóng bỏng của hắn. Vì ngăn ngừa dựa vào gần hơn, vội chống khuỷu tay lên bộ ngực hắn, nàng vốn chỉ mặc một bộ quần áo lụa trắng, mới vừa vùng vẫy, tay áo thuận thế trợt xuống, lộ ra một mảng lớn cổ tay trắng nõn mảnh khảnh.

Hơi thở của hắn dần dần không yên, nghiêng đầu tiến tới gần, nàng rối ren kêu một tiếng: “Ngọc Sanh!” Thân thể không tự chủ giãy giụa, mắt cá chân leng keng kêu loạn.

Hắn tựa như bị cái gì kích thích, ngón tay bỗng dưng dùng sức giữ chặt hai cổ tay nàng lên đỉnh đầu, cúi người liền hôn xuống. Giữa răng môi đều là hơi thở của hắn. Nụ hôn của hắn cuồng loạn gần như chiếm đoạt, hung hăng hôn môi đỏ mọng run rẩy của nàng, trằn trọc gặm cắn, cạy ra răng môi, tùy ý công vào. Nàng bị bức bách tránh né, hơi thở ngắn ngủi xốc xếch. Thân thể hắn nóng bỏng dọa người, bỏ ra một tay bóp chặt hai cổ tay nàng, một tay

khác dò vào áo sơ mi mỏng manh của nàng, bàn tay hơi thô ráp của hắn vuốt ve da thịt mịn màng ở eo của nàng.

Thân thể nàng bỗng dưng run lên bần bật.

Chợt giằng co kịch liệt, nàng có miệng không thể nói, chỉ có thể giơ đầu gối đá hắn, lúc này hắn mới ngẩng đầu lên phân ra một nửa tinh lực trấn áp tay chân không thành thật kia. Nàng bị giữ không thể động đậy, hắn đã buông răng môi nàng ra, nàng thở dốc, cực kỳ tức giận gọi: "Hàn Ngọc Sanh!" Hắn quay đầu lại đè người xuống, trong lòng nàng căng thẳng, thân thể hắn lại chỉ đè lên người nàng, không động đậy nữa.

"Ngọc Sanh?"

Không xác định kêu nhỏ một tiếng, nghe tiếng hô hấp dài đều đều bên tai, nàng chỉ thở hổn hển trừng mắt.

Thân thể đã tê rần hơn phân nửa, chờ hắn ngủ say mới rón ra rón rén lật người xuống giường, thuận tay ôm áo khoác lụa thêu hoa cỏ mây nhạn lên đầu vai. Liên Y vẫn giữ ở ngoài cửa, thấy nàng ra ngoài, không khỏi hỏi: "Tiểu thư muốn đi ra ngoài sao?"

Nàng nhẹ nhàng gật đầu: "Trông chừng đại nhân cho tốt, ta đi tìm Uyên công tử thương lượng." Liên Y vội hạ thấp người: "Vâng"

Chỉ mới giờ Tuất, mặt trăng nhô lên cao trong bóng đêm thâm trầm. Thượng Quan Uyên ở tại viện phía đông một mình, hầu hạ hắn cũng chỉ có một nam tử trẻ tuổi cụt chân, nghe tiếng gõ cửa, mở cửa lộ ra mặt trắng nõn dị thường, thấy là nàng, liếc mắt cười nói: "Tiểu thư." Thanh âm hắn vô cùng the thé, bỗng nghe vào như mang theo vài phần mềm mại của hoạn quan. Còn nhớ lần mới gặp gỡ hắn, hắn từng lỡ miệng gọi nàng một tiếng: "Điện hạ."

Nàng gật đầu một cái: "Uyên đại ca ở bên trong à?"

Chân bên phải của hắn có kẹp thanh gỗ, mỗi khi theo nàng đi một bước, trên thềm đá liền truyền đến tiếng va chạm nặng nề: "Ở đây, ở đây, đang ở trong thư phòng." Nàng cũng không nói thêm nữa, thẳng đi tới thư phòng.

Kể từ lúc trở lại, hắn luôn tránh nàng, hôm nay nàng tự động tìm tới cửa, cũng làm cho hắn lấy làm kinh hãi, thần sắc mất tự nhiên đặt sách xuống: "Sao lại tới giờ này?"

Cảm thấy hắn xa cách, nàng đè xuống mất mác trong trái tim, cố ý giận cười nói: "Muội lại không thể tới tìm Uyên đại ca nữa ư!"

Thần sắc Thượng Quan Uyên mơ hồ gấp gáp, trên má có bóng mờ, chợt quay đầu đi chỗ khác, nói: "Ta không phải ý này."

Nàng không nghĩ hắn lại phản ứng như vậy, khiến nàng hơi kinh ngạc, vội nghiêm mặt nói: "Hôm nay đến là muốn hỏi thăm chuyện tình của muội trước khi mất trí nhớ."

Thượng Quan Uyên nghe vậy bỗng nhiên quay đầu nhìn nàng, một đôi mắt phượng sáng quắc trừng nàng: "Ba năm qua muội vẫn luôn không hỏi những chuyện này, vì sao hôm nay muốn quan tâm tới quá khứ của muội?"

Nàng nhìn hắn bất đắc dĩ mở miệng: "Uyên đại ca, muội không phải gỗ đá. Hiện nay Hách Liên Du năm lần bảy lượt nhúng tay tìm đến, muội dù muốn không nhớ lại cũng không được."

"Muội..." Hắn nhìn chằm chằm nàng chậm rãi cau mày: "Chẳng lẽ muốn khôi phục trí nhớ sao?" Mình vừa mở miệng cũng cảm thấy nội tâm ầm ầm loạn, thoáng chốc nghiêng trời lệch đất. Hắn chưa từng nghĩ tới, ba năm qua, nếu nàng khôi phục trí nhớ, tình hình sẽ như thế nào, huống hồ bỏ qua chuyện quan hệ máu mủ. Nàng thông minh như thế, dùng ánh mắt người ngoài xem hắn, nhất định đã sớm hiểu tâm ý của hắn, đến lúc đó nàng sẽ chán ghét hắn cực kỳ.

Trong lòng lan tràn sợ hãi vô biên, khó khăn đè nén cổ họng, hắn nỗ lực mở môi phát khô ra: "Chẳng lẽ... Không phải là như thế sao?"

Nhìn dáng vẻ hốt hoảng của Thượng Quan Uyên, nàng hết sức giấu hốt hoảng trong lòng, nhẹ nhàng gật đầu: "Đại ca cũng thấy đấy, trong phủ thêm vào thị vệ, Liên Y cũng trông giữ muội chặt hơn, muội đoán Ngọc Sanh đã

làm tốt chuẩn bị lưới rách cá chết rồi, không thể kéo dài nữa, muội lại không biết ân oán trước kia, thật không biết phải làm gì mới tốt."

"Muội có bao giờ nghĩ tới, quá khứ muối muốn biết có thể sẽ đẩy muội vào phía trong biển lửa không muốn sống." Hắn hết sức khuyên bảo: "Tại sao không thể tiếp tục như bây giờ?"

"Nếu như có thể, muội cũng muốn tiếp tục như vậy nữa, nhưng mà muội không thể nhìn Đại ca và Ngọc Sanh bị thương sâu nặng vì mình." Nàng đứng dậy, gió rót vào bên trong phòng, thổi trúng nàng khiến váy dài di động, sợi tóc đen bóng phất ở bên má trắng nõn của nàng, ánh trăng chiếu, sáng mềm mà mơ hồ, trong hoảng hốt lại cảm thấy không chân thật như trong mộng. Nàng nhu hòa mỉm cười: "Thật tốt là trong lòng các huynh luôn muốn bảo vệ muội."

"Coi như là núi đao biển lửa, muội cũng chuẩn bị kỹ càng rồi, Uyên đại ca, không cần phải lo lắng cho muội."

Hắn rốt cuộc tuyệt vọng nhắm mắt, cuối cùng không ngăn được... Chuyện muốn đến liền đến. Hắn chỉ cảm thấy mình như muốn hít thở không thông, tựa như thương tựa như đau, giống như nham thạch nóng chảy đầy ngực, nóng kinh người. Thân thể như muốn run rẩy, nhất thời giống như đau khổ lăn lộn trong nham thạch nóng chảy, luôn không tìm được đường ra. Hắn thở dốc, mỗi lần hắn và Hàn gia nói tới việc nàng khôi phục trí nhớ, hai người đều ăn ý im miệng, đều nỗ lực không muốn làm cho nàng nhớ lại, tình nguyện đối địch với Hách Liên Du, cũng không nghĩ đến lại là nàng chủ động đưa ra, trong lòng không khỏi cười khổ. Hàn Ngọc Sanh, ngươi rốt cuộc cũng là ngắm hoa trong sương mù... Miễn cưỡng mở miệng: "Nếu muội muốn khôi phục trí nhớ, chỉ sợ phải đi tìm Hách Liên Du, hắn quen biết với Thanh Phong tiên nhân, tự nhiên là có thuốc giải."

Nàng đáp nhẹ một tiếng, xoay người muốn đi, sợ hãi vô biên trong lòng hắn càng lớn, cơ hồ cắn nuốt hắn, hắn lại còn dùng dằng mở miệng gọi nàng: "Hàn Ngọc Sanh chỉ sợ muội có ý tưởng này mới bảo Liên Y trông chừng muội, dựa vào sức một mình muội sẽ không thể ra phủ đâu." Hắn dừng một chút, quay đầu lấy xuống tấm lệnh bài từ bên hông ném lên bàn: "Cầm đi."

Đó là lệnh bài tùy ý ra phủ, mặc dù không bằng Hàn gia, nhưng cũng không có thủ hạ nào dám khinh thường, không khỏi có chút mừng rỡ như điên: "Cám ơn Uyên đại ca."

Thân thể hắn cương cứng nhìn về phía nơi khác, vẫn luôn không quay đầu lại nhìn nàng, chỉ thấy bóng đêm ngoài cửa sổ càng yên lặng, dần dần lâm vào hắc ám, tâm cũng tựa như dần dần bị lo lắng chiếm cứ.

Nàng kêu hắn "Uyên đại ca"... chỉ sợ là lần cuối cùng.

Lần sau gặp nàng, không biết là dùng loại ánh mắt căm hận nào nhìn hắn.

http://tieulun.hopto.org

Chương 128: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (10)

Bên trong hoàng cung hàng đêm sênh ca.

Lễ quan trong cung mang mẫu đơn xanh biếc đã nuôi trồng thành công tới, trong bóng đêm hoa xanh tựa như biển, hương nhẹ bắt đầu khởi động trong gió. Hoàng đế Tây Lãnh mời Hách Liên Du ngắm hoa, thái tử Phương Hoa cùng theo, Hách Liên Khuyết cũng đi theo. Hoa thơm rượu nồng, hai vị đế vương đối ẩm say sưa.

Hoàng đế Tây Lãnh hơi giương mắt, thái tử đã hiểu ý, nội thị liền truyền lệnh: "Long phượng mạ vàng... Đuôi cá cánh phượng... Hồng mai châu hương... Tơ vàng tô tước..." Tiếng nói mới vừa lên, liền có cung nữ váy màu từ từ bưng mâm vàng khắc hoa nhẹ nhàng đi vào, lụa mỏng nhẹ bay, hương nhạt gợn sóng, nhất thời khó phân biệt mùi thơm thức ăn. Hoàng đế Tây Lãnh ở một bên mỉm cười giới thiệu: "Mấy món ăn này là đặc biệt chế biến ở Tây Lãnh, bệ hạ không ngại thì nếm thử." Hắn thấy Hách Liên Khuyết cực kỳ an tĩnh đứng ở một bên, thân hình tuy nhỏ, lại không thể khiến cho người bỏ quên, liền cười: "Người đâu, ban thưởng ngồi cho Tiểu hoàng tử."

Hách Liên Du đang muốn ngăn trở, hoàng đế Tây Lãnh lại kiên trì. Hách Liên Khuyết không thể làm gì khác hơn là khấu tạ, nội thị đã đưa đến ghế con, vóc người hắn không đủ cao, ghế con thấp lùn, nếu ngồi xuống, chỉ sợ chỉ còn lại cái đầu. Hách Liên Khuyết hung hăng nhíu mày, nói gì cũng không chịu ngồi xuống. Hoàng đế Tây Lãnh nín cười đang muốn truyền nội thị đổi cái ghế cao hơn. Cung nữ đang cúi người bên cạnh Hách Liên Du đã để khay xuống, thân thể cổ quái, chợt thấy ánh sáng lạnh lóe lên từ thức ăn, thẳng tắp đâm tới Hách Liên Du.

Lưỡi dao kia mang gió, chỉ thấy ánh xanh rất nhỏ ở dưới ánh sáng, chính là độc dược. Hách Liên Du lạnh lùng nghiêng mặt, chỉ nắm đũa ngọc trong tay chặn lại, cung nữ kia che ngực đau kêu một tiếng, chủy thủ "Keng" rơi xuống đất, thân hình cung nữ thẳng tắp bị đánh bay ra ngoài.

Trước sau chỉ là một cái chớp mắt, hoàng đế Tây Lãnh và tất cả đều sững sờ,

thấy cung nữ kia bị ném ra mới phục hồi tinh thần lại. Hơn phân nửa người hầu trào lên đè lại cung nữ kia, hoàng đế Tây Lãnh vừa muốn nói chuyện, ai ngờ nội thị mới vừa chia thức ăn thẳng tắp nhảy lên mắng một tiếng: "Bạo Quân!" Không nghĩ tới còn có một thích khách nữa, chúng thị đầu tiên là cả kinh, cho là hắn lại công kích Hách Liên Du, vội vàng chạy về hướng Hách Liên Du. Nhưng thân thể nội thị kia lại chuyển hướng công kích về phía Hách Liên Khuyết, trông thấy ánh mắt hung ác đầy sát ý của nội thị kia, Hách Liên Khuyết không khỏi sững sờ. Nó mặc dù thông tuệ, rốt cuộc vẫn còn là trẻ nhỏ, chưa từng gặp qua loại công kích trực diện này, chỉ luống cuống, mím chặt cái miệng nhỏ nhắn cương lưng, hai mắt nhìn chằm chằm nội thị như chuông đồng. Hách Liên Du thấy bộ dáng nó thì trong bụng liền trầm xuống, đẩy ra nội thị bên cạnh xoay người một cái kéo tay Hách Liên Khuyết vào trong ngực, thuận thế xoay người né tránh lưỡi đao của nội thị. Ở trong nháy mắt lướt qua nhau đó, nội thị đột nhiên nâng lên một nụ cười âm hiểm, chuyển hướng đao, lưỡi đao sắc bén đâm vào vai phải ôm chặt Hách Liên Khuyết của hắn.

"A!" Phương Hoa có bao giờ thấy trường hợp này, vừa la lên liền ngất vào trong ngực thái tử Tây Lãnh.

Ánh mắt Hách Liên Du hung ác, đầu vai hung hăng vung lên, nội thị thoáng chốc giật mình, rút lui chuôi đao "Vụt" rơi vào trong bụi hoa, chỉ thấy thân ảnh bay qua, hoa rơi một đường.

Hôm nay Hách Liên Du cũng không mang quá nhiều tuỳ tùng, tất cả đều là cấm quân bên cạnh hoàng đế Tây Lãnh, thấy Hách Liên Du bị thương trong lòng kêu to không tốt, hoàng đế Tây Lãnh đã sớm nghiêm mặt phân phó: "Mau gọi ngự y tới xem thương thế của bệ hạ!" Hách Liên Du nhàn nhạt đảo mắt màu lam về phía ông, nét mặt già nua của hoàng đế Tây Lãnh khựng lại, cắn răng nghiến lợi: "Thật là to gan, lại dám giương oai ở trong cung của trẫm, bệ hạ yên tâm, trẫm nhất định bắt hung thủ cho bệ hạ một cái công đạo."

Trên mặt Hách Liên Du cũng không dao động, chẳng qua là môi mỏng hơi trắng, nhíu mày cười như không cười: "Bệ hạ đúng thật cho trẫm một cái công đạo mới phải." Nói thẳng khiến hoàng đế Tây Lãnh rơi mồ hôi như mưa. Liền thấy trên vai hắn bị lưỡi đao chém rách lộ ra da thịt dưới áo gấm,

máu sềnh sệch theo lưỡi đao chảy xuống, rơi vào trên hai mắt rồng tinh xảo phức tạp, máu kia lại có nhiều chất đen.

Hách Liên Khuyết bỗng chốc liếc qua, run giọng nói: "Phụ hoàng... Trên đao này có độc!"

Giọng trẻ con vừa ra, khắp mọi nơi đều đổi sắc mặt. Hoàng đế Tây Lãnh chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, thái tử Tây Lãnh thấy việc nghiêm trọng, chỉ đạp lên người nội thị bên cạnh: "Còn không đi giục ngự y!"

Tay bé của Hách Liên Khuyết nắm chặt ống tay áo của hắn, thân thể làm như phát run lên. Vai phải của Hách Liên Du bị thương, không tiện ôm nó nữa, cổ tay trái dùng sức để nó lên đất, vỗ vỗ đính đầu nó, ôn hòa cười một tiếng với nó: "Phụ hoàng không sao."

Thân hình hắn rốt cuộc ngất ngư.

Biết được Hách Liên Du bị đâm, thần tử Cố quốc liền mặt lạnh với Tây Lãnh. Vốn tẩm điện của Hách Liên Du cũng không cho người Tây Lãnh đến gần, lần này cấm quân Cố quốc liền cầm đao cảnh giới, cũng tăng thêm cấm quân. Cung nhân Tây Lãnh đều không dám đến gần, hoàng đế Tây Lãnh cũng không thể làm gì, chỉ có thái tử mặt lạnh trầm tư, im lặng không nói.

Thượng Quan Mạn đưa ra lệnh bài vào cung, thủ vệ mới cười làm lành trả lại: "Đại nhân, thất lễ." Nàng chậm rãi nhận lấy thả lại trong tay áo, hỏi: "Trong cung xảy ra chuyện gì, đột nhiên nghiêm cẩn kiểm tra như vậy?"

Thủ vệ vội cười: "Nếu không phải đại nhân, ty chức cũng không dám cho đi, đại nhân mau vào cung đi, đừng hỏi nhiều."

Thấy thái độ của hắn như vậy, trong lòng nàng hơi nghi, biết hỏi cũng không ra nguyên cớ, chỉ đành phải gật đầu vào cung.

Thần sắc cung nhân bên trong hoàng cung đều vội vã, đại nội đề phòng sâm nghiêm, huy động nhân lực như vậy, chẳng lẽ là nhân vật nào bị hại. Nàng chần chừ có nên đến chỗ Phương Hoa nhờ giúp hay không, đến ngã ba, vẫn là nhịn không được chuyển sang tẩm điện của Hách Liên Du.

Không nghĩ mới vừa nói ra liền bị người xách theo lưỡi dao lạnh đẩy trở lại, cấm quân kia mặt lạnh khiển trách: "Người Tây Lãnh kia, cút xa một chút." Trong đầu nàng ông ông một tiếng, sự tình làm sao phát triển đến bước này? Đụng phải mặt hung thần ác sát của cấm quân kia lại không thể giải thích, không thể làm gì khác hơn là tránh đao nhọn kia liên tiếp lui về phía sau, hết sức trầm giọng nói: "Hạ quan có chuyện quan trọng muốn cầu kiến bệ hạ." Ai ngờ cấm quân kia nhướng lông mày lên xì xì đâm tới: "Ngươi còn dám nói." Nàng cả kinh vội lách người.

Cấm quân thấy nàng rốt cuộc không lên trước nữa, hừ một tiếng đứng về trước cửa cung.

Thượng Quan Mạn không thể làm gì khác hơn là đứng ở phía xa xa, không dám đến gần.

Cửa cung đỏ cao lớn nặng nề "Ken két" một tiếng, có người từ trong cửa ra ngoài, cấm quân kia vội chắp tay: "Thanh Thụy đại nhân." Người kia hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Thượng Quan Mạn vừa muốn đến gần, liền nghe cấm quân kia mạnh mẽ đáp: "Bẩm đại nhân, không có."

Hai bên cửa cung treo một chiếc đèn cung đình, ánh đèn mờ nhạt, miễn cưỡng có thể thấy diện mạo người kia, bộ dáng bình thường, mặt mày lại thâm trầm, nàng nhìn nhìn liền thấy có chút quen mắt. Làm như cảm thấy ánh mắt của nàng, hắn đột nhiên nhìn qua nơi này.

Đôi mắt màu nâu, ánh mắt rất là lãnh khốc, cũng chỉ một thoáng, người nọ thật nhanh rũ mắt xuống, sải bước đi về phía nàng.

"Phu nhân, mời theo ty chức."

Chỉ ném xuống những lời này rồi quay đầu đi dẫn đường ở một bên, nàng không tự chủ đuổi theo, vừa rồi, hắn gọi nàng 'Phu nhân?'

Cấm quân kia thấy Thanh Thụy mang nàng vào bên trong, không kìm hãm

được mở miệng: “Đại nhân, nàng ta là nữ tử Tây Lãnh, đường đột như vậy...” Thanh Thụy nhìn qua: “Hoàng đế Tây Lãnh đã nói muốn cho câu trả lời thỏa đáng, chúng ta chờ là được rồi, còn nói lung tung nữa, ta trị tội ngươi nhiễu loạn lòng quân!”

Cấm quân kia vội lui người chắp tay: “Ty chức biết tội.” Thượng Quan Mạn nghe vậy, nhíu chân mày lại.

Thanh Thụy dẫn nàng đến trong phòng khách chánh điện, chỉ thấy người hầu ra ra vào vào từ nội thất, thân ảnh xốc xếch bên trong bức họa thi văn ẩn sĩ bằng gỗ tử đàn khảm bạch ngọc. Thanh Thụy gọi người tới dâng trà cho nàng, xin nàng chờ mới sải bước vào nội thất, chỉ nghe bên trong phòng làm như vang lên tiếng nói chuyện le que, tiếp liền có người vội vàng kêu một tiếng: “Tiểu oa nhi, ngươi không chết được đâu!” Giọng nói kia cực lớn, rất mạnh mẽ, mặc dù nghe giống một lão giả rồi lại không giống, dần dần thanh âm chuyển thấp... Nàng nghiêm túc nghe, thế nhưng chỉ nghe một hồi áo tuôn rơi, Hách Liên Du mặc áo ngủ lụa trắng, khoác một long bào màu lam chậm rãi từ bên trong đồ trang trí ra ngoài.

Hắn không buộc tóc đen, thẳng tắp khoác lên sau ót, sắc mặt thoáng trắng bệch, chiếu tóc gấm sáng mềm chỉ cảm thấy mang theo vài phần cảm giác bệnh hoạn yếu đuối.

Thượng Quan Mạn vội vàng đứng dậy tham bái.

Hắn chỉ nhẹ liếc nhìn nàng, thấp nói: “Miễn.” Bước chân hơi nặng nề ngồi xuống trên ghế trước mặt, làm như có chút mệt mỏi bại dựa thân thể ra sau, ánh mắt quét lên mặt nàng, mang theo vài phần mơ hồ ấm áp, không chút để ý hỏi: “Có chuyện gì?”

Nàng cười thỏa đáng lễ độ: “Đêm khuya viếng thăm, thật sự là đường đột bệ hạ, hạ thần đến, là muốn xin bệ hạ một món đồ.”

Hắn có chút kinh ngạc, hỏi: “Là cái gì?”

Nàng ngẩng mặt nhìn hắn, vẻ mặt sáng tối phức tạp: “Hạ thần... Muốn khôi phục trí nhớ trước kia.”

Vẻ mặt hắn làm như dừng lại, khóe môi nâng lên chậm rãi thu trở lại, ấm áp trong mắt cũng không rút đi chút nào. Hắn tựa vai khoác tóc đen ra sau hí mắt nhìn nàng, nổi bật lên sắc môi cực kỳ tái nhợt của hắn, chỉ nghe hắn mím môi môi mỏng hoảng hốt mỉm cười một cái: "Cố tình vào lúc này."

Xâu chuỗi tất cả trước đây, cộng thêm vào lời nói của Thanh Thụy trước điện, nàng nhất thời hiểu ra, thì ra là người bị đâm... Là hắn. Trong lòng căng thẳng, mắt chăm chú nhìn vào người của hắn, chần chờ nói: "Bệ hạ, bị thương..." Hắn mặt lạnh vặn lông mày: "Không việc gì. Ngược lại đại nhân, ngay thời điểm này muốn khôi phục trí nhớ là vì cái gì?" Chợt cười như không cười mở miệng: "Trên đao tẩm hàn độc của loài Cóc có dược tính chí hàn, quả nhiên là muốn đưa trẫm vào chỗ chết, nếu không phải trẫm từ nhỏ đã ngâm kỳ độc, lại có thần y cứu giúp, lúc này đại nhân đã không thấy được trẫm rồi."

Nàng không nhịn được liền lui về phía sau một bước, thì ra là kinh hiểm như vậy, chợt liền thở phào một cái, thật may là... Sau một khắc trong đầu đã nhanh chóng suy tư. Hoàng đế Tây Lãnh một lòng van xin an ổn, tuyệt sẽ không tự chặt đường, huống hồ nếu ôm cây to Cố quốc, sẽ không sợ cường địch xâm phạm, nhất định không thể ám sát hắn ở vào thời điểm này. Nếu là người ở ngoài cung, cũng không thể dễ dàng vào hoàng cung sâm nghiêm này, men theo động cơ, chỉ có một người... Trong lòng nàng hơi chậm lại.

Hàn gia đã sớm cho tai mắt nằm vùng khắp trong cung, nàng biết, bên cạnh hắn đều là kỳ năng nghĩa sĩ, tìm được hàn độc cũng không khó, ám sát Hách Liên Du tự nhiên cũng không khó khăn. Không trách được hôm nay hắn có chút khác thường, nguyên lai là giấu nàng động thủ với Hách Liên Du. Hôm nay Hách Liên Du chưa chết, chỉ sợ hắn sớm đã đoán được hung thủ là người nào, Hàn gia, trên đầu đã treo lưỡi đao rồi.

Hách Liên Du nhàn nhạt nhìn vẻ lo lắng trên mặt nàng, chợt cười khẽ: "Điều kiện Mạn nhi muốn khôi phục trí nhớ, không phải bảo ta thả Hàn Ngọc Sanh chứ."

Lời kia làm như đao bén, thẳng tắp đâm chọt ngực nàng, không thể phủ nhận, một khắc kia, nàng quả thật nghĩ như vậy. Hôm nay nàng và Hàn gia đều ở

tình thế xấu, lần đầu tiên gặp nhau, không khó nhìn ra Hách Liên Du có ý khơi lại trí nhớ trước kia của nàng. Nếu bắt được cơ hội lần này, nói không chừng có thể cứu Hàn gia một mạng. Nhưng vì sao... Trong lòng làm như kim châm, cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo.

Hách Liên Du nhìn nàng chậm rãi rũ mắt xuống: “Ta mệt mỏi, nàng lui ra đi.”

Thượng Quan Mạn sửng sốt, lại có chút hốt hoảng đáp một tiếng: “Vâng” Hắn cuối cùng không nhịn được giương mắt nhìn nàng, ánh mắt quét qua cực nhanh, nhưng khoảnh khắc nàng xoay người, đột nhiên mắt quét lên môi của nàng.

Lạnh lùng nói: “Chậm đã.”

http://tieulun.hopto.org

Chương 129: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (11)

Nàng cảm thấy ánh mắt của hắn rơi vào trên môi mình chưa từng rời đi, giơ ngón tay chạm vào, lại có chút sưng đỏ. Nàng mãnh liệt nhớ lại trước khi vào cung đã bị Hàn gia hôn, lại bị hắn nhìn chăm chú, trên mặt cũng không nhịn được đỏ lên, xoay mặt đi.

Giọng nói của hắn lạnh lại: "Hắn lại dám đụng đến nàng." Khi nói chuyện, trong mắt đã lóe ra sát ý, làm như một con sói khát máu, làm người ta không rét mà run.

Nàng nắm chặt nắm đấm, trên mặt cố làm bình tĩnh: "Chúng ta đã có hôn ước, có quan hệ xác thịt cũng chỉ là chuyện bình thường, sao bệ hạ kinh ngạc như vậy."

Thần sắc hắn tựa như giật mình tựa như giận, ánh mắt sắc bén: "Nàng làm thật."

Nàng rũ mắt xuống: "Hạ thần đối đãi phu quân của mình luôn luôn chân thành tha thiết không thay đổi."

Hắn nghe vậy chẳng qua là nhìn nàng, một hồi lâu hắn tự giễu cười lên. Sắc mặt hắn vô cùng trắng, trắng gần như trong suốt, nụ cười tràn ra trên mặt như vậy, mang theo vài phần tuyệt vọng tử vong. Nàng nói Hàn Ngọc Sanh là phu quân của nàng, như vậy, hắn là ai? Lại nói giữa bọn họ, vẫn là một người không ngừng đuổi theo, một người bị động tiếp nhận. Hắn cưỡng bức nàng, bức hôn nàng. Nàng mỉm cười với hắn, thỉnh thoảng nhiệt tình trên giường, nhưng cũng chưa từng cam kết cái gì với hắn, là hắn quá mức tự phụ nói với nàng: 'Bạc đầu chẳng xa nhau.' Nàng không có đáp lại, rốt cuộc cũng chỉ để lại mấy chữ: không bao giờ gặp lại.

Kia thật là bút tích của nàng, nếu nàng không muốn, ai có thể ép buộc nàng.

Hắn dừng cười, giọng nói đã khàn khàn: "Đã như vậy, thuốc giải càng không thể cho nàng rồi."

Nàng cảnh giác đưa mắt lên nhìn, nàng có thể đứng ở chỗ này, chính là hi vọng dùng khôi phục trí nhớ đổi lấy tánh mạng của Hàn gia. Nếu hắn đã không có nhu cầu để cho nàng khôi phục trí nhớ, nàng không còn lợi thế gì ở trong tay.

Làm như nhìn thấu nàng, hắn nâng tay trái lên đặt lên áo khoác trên vai phải, nắm thật chặt, cho đến có vết máu nồng đậm thấm qua áo gấm nhuộm lên lòng bàn tay, đau nhói truyền đến, tinh thần hắn hơi thanh tỉnh, mới chậm rãi nói: "Thương thế này, ta không so đo với hắn là được."

Nàng hồ nghi cười một tiếng, từ chối cho ý kiến, hắn có thể dễ dàng như vậy liền bỏ qua cho Hàn gia?

Hắn mệt mỏi cười, có chút không chút để ý: "Xem ra Mạn nhi cũng không tin ta." Nàng thành thật trả lời: "Nếu có người dám can đảm tổn thương hạ thần như vậy, hạ thần nhất định phải trả hết cho hắn, cho nên thần không tin."

Trong con ngươi hắn thoáng qua vài tia kinh ngạc, chợt cười nhẹ nói: "Ba năm không gặp, nàng thành thực hơn trước kia rất nhiều." Hắn cũng rốt cuộc bắt đầu thừa nhận, giữa bọn họ, đã xa cách ba năm. Lời nói xoay chuyển, trong giọng điệu của hắn ẩn hiện nặng nề: "Vì sao ta bỏ qua cho hắn, nàng nên biết rõ."

Phần nặng nề kia, đè ở ngực như núi lớn, khiến nàng thở không nổi, từ thái độ của hắn, nàng đã đoán được, quá khứ giữa bọn họ chỉ sợ là không đơn giản. Nhưng nàng thật không thể tin được, hắn có thể bỏ qua cho Hàn gia vì nàng. Trong lòng lướt qua cảm giác khó nén, áy náy, cảm kích tựa như còn có một ít tình cảm như có như không... Nàng vội vàng quay đầu, người này lòng dạ sâu đậm, vạn không dám tin, tạm thời tin hắn, nhưng cũng không thể phớt lờ, liền nhẹ nhàng nhìn hắn một cái. Không nghĩ nhìn thấy máu rỉ ra ở đầu vai hắn, trên áo xanh nổi lên màu máu đậm, chắc là máu độc chưa sạch, máu vốn đỏ thẫm vẫn hơi đen, đọng trên áo khoác, thành màu nâu đen.

Trong lòng lại có chút tức giận, Hàn gia này, hạ thủ quả thật hung ác.

Hắn như đã mệt mỏi vô cùng, mệt mỏi nhắm mắt tựa vào thành ghế, không

nhìn nàng: “Lui ra đi.”

Nàng đã không có tư cách nói gì nữa, xoay người đi vài bước, nàng cuối cùng không nhịn được nhẹ giọng mở miệng: “Ta... Còn có mấy vấn đề muốn hỏi bệ hạ.” Thấy hắn vẫn nhắm hai mắt, áo tuyết trắng như tơ trong long bào màu lam, tôn lên mặt tái nhợt của hắn, cơ hồ khó phân biệt, nàng dùng dằng mở miệng: “Ta và người đã từng là... Vợ chồng?” Nghe được Thanh Thụy kêu nàng phu nhân thì nàng đã có dự cảm như vậy.

Nghe vậy hắn chậm rãi mở mắt ra, xuyên qua một khe hở nhỏ có thể thấy con ngươi lam đậm trong bóng tối của hắn. Hắn còn chưa kịp mở miệng, nàng đã hỏi ra vấn đề kế tiếp như trốn: “Vậy Yêu nhi...”

Trong mắt hắn chớp tắt, cuối cùng mở miệng: “Nó là con của nàng.”

Giải quyết dứt khoát.

Nàng chợt cảm thấy trong lòng bị thứ gì chất đầy, trướng lên như muốn tràn ra. Nàng sớm nên đoán được. Lúc ấy mới vừa tỉnh lại, thân thể rất khó chịu, bà lão chăm sóc nàng chỉ nói trên vai nàng có thương tích, lúc ấy nàng đối với bất cứ chuyện gì cũng không hứng thú, tự nhiên chẳng muốn suy nghĩ sâu xa. Thảo nào hai vú căng cứng, nguyên lai là bởi vì mới vừa sinh hạ Yêu nhi, có sữa, đáng tiếc chưa kịp cho nó ăn, qua mấy ngày đã rụt về lại rồi.

Trong lòng nàng khó đè lấy kích động: “Có thể để cho ta gặp nó không.”

Mặt hắn không chút thay đổi rũ mắt xuống: “Tối nay nó bị kinh sợ, ta cho người nấu ít thuốc an thần cho nó ngủ rồi, nếu nàng muốn gặp nó ngày mai trở lại đi.” Nàng liền đáp nhẹ một tiếng. Hắn dừng một chút, lại nói: “Hai ngày nữa chúng ta sẽ lên đường trở về nước, nếu muốn sống chung với nó...” Hắn cố ý kéo dài âm cuối, có thâm ý nhìn nàng, trên mặt nàng lộ ra do dự, sau đó chậm rãi lui về sau một bước, cự tuyệt như đinh chém sắt, không chút nào để lại cho hắn bất kỳ chờ mong. Hắn nhếch môi cười giễu cợt, khép mắt mở miệng: “Nếu nàng muốn sống chung với nó, ta để nó ở lại chỗ này là được.”

Trong lòng nàng đã không yên, chần chờ nhìn hắn.

Trên mặt hắn trừ sắc trắng hơn người thường, cũng không có vẻ kinh dị, chỉ bình tĩnh giải thích: "Nó đã mong nàng ba năm, nên càng hy vọng đi theo nàng."

Nàng không dám để mặc cho mình nghĩ quá nhiều, đè xuống phức tạp khó tả trong lòng bình tĩnh nói tạ ơn: "Vậy đa tạ bệ hạ." Suy nghĩ một chút, mặc dù cảm thấy tàn nhẫn, cuối cùng quyết tâm mở miệng: "Chuyện trước kia mặc dù thần cũng không rõ ràng, nhưng bây giờ bệ hạ đối với thần mà nói đã là quá khứ, nếu quá khứ ta muốn quên bệ hạ, nghĩ đến đã không có bất kỳ quyến luyến đối với bệ hạ, việc hôm nay bệ hạ làm... Thần chỉ có thể nói tiếng cám ơn."

Hắn làm như sợ run, lông mi dài khẽ run lên, hồi lâu mới gật đầu một cái, lại gật đầu một cái, đột nhiên khàn giọng cười: "Nàng nói rất đúng."

Nàng không dám nhìn hắn, khom người thi lễ: "Thần cáo lui."

Hắn không nói thêm nữa.

Nàng ra khỏi đền, bóng đêm càng thâm, cách năm bậc thang lại có một chiếc đèn cung đình, yếu ớt chớp tắt, chiếu bóng loạn xuống cả đường. Nàng rốt cuộc không nhịn được dừng chân ngoái đầu nhìn lại, cửa điện đã đóng, cửa khắc hoa tĩnh lặng không tiếng động ở trong bóng đêm. Như có bóng người vẫn đứng ở đó, cánh cửa mơ hồ chiếu ra bóng dáng thon dài, cơ hồ nhìn không ra hình dáng. Trong lòng nàng nhất thời chấn động, vội vàng quay đầu trở lại đi, trên mặt dần dần nóng, bước nhanh kéo váy qua bậc thang, ra khỏi viện, liền không nhìn thấy bóng nữa rồi. Nàng chuyển mắt xem, nhìn điện cao thâm kia, nhất thời mất hồn.

Hắn tốt với nàng như vậy, trước kia nàng nhất định là vô cùng hạnh phúc.

Cả kinh phát hiện mình đang suy nghĩ gì, vội quẳng mất loại ý niệm này. Lý trí của nàng nói cho nàng biết, làm như vậy là đúng, đã bỏ không xong để ý lại càng loạn. Nếu nàng dây dưa không rõ với hắn, chẳng những đả thương Hàn gia đả thương Thượng Quan Uyên, chỉ sợ ngay cả chính nàng cũng sẽ rơi vào đau thương, nàng trước kia, không phải là một ví dụ máu chảy đầm

đìa sao. Lúc này mới vội vã sửa sang lại thần sắc trở về phủ.

“Uyên đại ca, Uyên đại ca...”

Thanh âm êm dịu ấm áp bên tai, khiến cho hắn mê luyến không thôi. Hắn chỉ cho là vẫn còn ở trong mộng, cố chấp không chịu tỉnh lại, nhưng bả vai bị lay động cuối cùng kêu tỉnh ý thức của hắn. Hắn cho là tỳ nữ muốn gọi hắn tỉnh, trong lòng mang theo tức giận, nhắm hai mắt liền hất tay ra: “Cút!”

Thượng Quan Mạn lấy làm kinh hãi, mới vừa vào cửa phủ liền gặp Thượng Quan Uyên nắm chặt mười ngón tay ngã ngồi trên bậc thang đình viện. Hắn cúi thấp đầu, chỉ chôn mặt ở trong khuỷu tay khó thấy vẻ mặt, qua gọi mấy tiếng, mới biết hắn ngủ thiếp đi. Ban đêm sương lạnh, mặc cho ngủ ở đây chỉ sợ sẽ lạnh, liền thử kêu tỉnh hắn, không nghĩ hắn hung hăng như vậy, hung tợn hất tay của nàng ra.

Cuối cùng không nhịn được, cười nói: “Không nghĩ tính khí Đại ca lớn như vậy, trong ngày thường muội cũng chưa thấy qua.” Thấy hắn vẫn nhắm hai mắt, đưa ra năm ngón tay mảnh khảnh quơ quơ trước mặt hắn: “Uyên đại ca, đã tỉnh lại chưa.”

Nghe tiếng cười kia, hắn nhất thời liền tỉnh, chợt đứng dậy, nhìn nàng như lâm đại địch, hồi lâu mới đè ép cổ họng quay mắt đi tới: “Thập nhị muội, muội về rồi.” Sửng sốt chốc lát, bỗng chốc xoay mặt nhìn nàng, trong bóng đêm mắt phượng sáng quắc: “Muội mới vừa gọi ta cái gì?”

Mặc dù kinh ngạc vì hắn gọi tiếng “thập nhị muội” nhưng nhìn vẻ mặt trịnh trọng của hắn, vẫn đàng hoàng đáp: “Uyên đại ca.” Trên mặt hắn vẫn khó có thể tin, nàng nín cười cố ý nhấn mạnh, gật đầu nói: “Là Uyên đại ca.”

Một nháy mắt trên mặt Thượng Quan Uyên giống như bị đổ thuốc màu, các loại tâm tình lần lượt thay đổi hợp thành chung một chỗ, thật đặc sắc dị thường. Hắn rốt cuộc vui mừng, hết sức nắm chặt đôi tay run rẩy hỏi nàng: “Muội... Muội không có uống thuốc giải sao?”

Nàng cố ý thừa nước đục thả câu, nở nụ cười xoay người đi vào trong viện. Nàng thật không ngờ, nàng không có khôi phục trí nhớ, lại sẽ làm Thượng

Quan Uyên cao hứng như vậy, khẽ cau mày, có lẽ trước kia, giữa hai người cũng không vui vẻ.

Lúc này dù nàng không đáp hắn cũng đã nhìn ra nàng không có uống thuốc giải. Nếu khôi phục trí nhớ, nàng sẽ không nhẹ nhàng như vậy, quyết định không hỏi nữa, bước theo sau sóng vai đi chung với nàng. Thượng Quan Mạn cố ý hỏi hắn: "Mới vừa rồi Đại ca gọi muội thập nhị muội là có ý gì?"

Vẻ mặt hắn đột biến, nói quanh co không mở miệng, nàng lại hỏi: "Lúc trước gọi vậy sao?" Nghe nàng không giống liên tưởng đến huynh muội, mới miễn cưỡng hừ một tiếng. Thượng Quan Mạn lại hỏi: "Trước kia muội gọi Uyên đại ca thế nào?" Hắn trực giác ngậm chặt miệng, quay đầu lại thấy Thượng Quan Mạn ngẩng mặt sáng quắc nhìn hắn, giống như đứa trẻ tò mò. Hắn từ chối một hồi lâu mới thở ra hai chữ: "Tam ca." Nàng cúi đầu nhẹ nhàng lặp lại một câu: "Tam ca." Thượng Quan Uyên nghe được thân thể run lên, vội vàng đi. Nàng nghiêng đầu nhại hai chữ kia, chỉ cảm thấy cực hoài niệm. Thượng Quan Uyên đã vượt qua ngưỡng cửa thật cao vào chủ viện, đi chậm theo sau cười nói: "Về sau muội cũng gọi huynh Tam ca." Thượng Quan Uyên chợt quát: "Không cho phép!" Nàng lại mềm mềm kêu một tiếng: "Tam ca." Thân thể hắn hơi chậm lại, vẫn cương khóe môi kiên trì: "Không cho phép gọi." Nàng lại che miệng cười vui vẻ, trong mắt đều là nụ cười, giọng nói cuối cùng mềm nhũn một chút. Lúc này mới nghĩ đến, rất nhiều nam nữ không có máu thịt ở cạnh lâu ngày cũng sẽ đối đãi nhau như huynh muội, trong bụng mới thoáng yên tâm.

Hai người một đường đi vào viện Thượng Quan Mạn an nghỉ, xuyên qua đình viện, xuống hành lang. Hàn gia đã chắp tay đứng ở trên bậc, nhìn hai người vừa nói vừa cười xa xa đi tới đây. Trước đó Thượng Quan Uyên đã cho hắn biết lần sau hắn thấy nàng, chỉ sợ nàng đã khôi phục trí nhớ. Hắn nhìn hai người đi tới như vậy, trong lòng giãy giụa phức tạp, lại nhất thời không biết đối mặt Thượng Quan Mạn đã khôi phục trí nhớ như thế nào, mắt thấy hai người đến gần, hắn xoay người muốn vào nhà. Thượng Quan Mạn đã ôn tồn mở miệng: "Ngọc Sanh, huynh đã tỉnh rồi."

Thân hình hắn cứng đờ, cong môi chậm rãi quay người lại, trầm giọng nói: "Về rồi à."

Trong ánh mắt nàng lỗi lạc trầm tĩnh: “Chiếm đoạt giường của muội lâu như vậy, huynh cũng nên trở về ngủ đi, đầu không đau sao?”

Hàn gia âm thầm kinh ngạc trong lòng, lườm Thượng Quan Uyên một cái. Thượng Quan Uyên lắc đầu với hắn, hắn chợt hiểu, trong lòng buông lỏng, cười nói: “Ngủ một giấc, tốt hơn nhiều lắm.”

Nàng cười một tiếng: “Muội cũng không giữ hai vị nữa, hai vị ngủ ngon.” Liền kêu Liên Y: “Đi lấy chút nước tới cho ta.”

Hai người liền biết nàng muốn ngủ, Hàn gia kéo Thượng Quan Uyên một bước: “Chuyện gì xảy ra?”

Thượng Quan Uyên chỉ nói cho hắn biết những chi tiết mơ hồ Thượng Quan Mạn nói với hắn trên đường, cuối cùng chẳng qua là trầm ngâm: “Cơ hội tốt vậy, Hách Liên Du lại bỏ qua, thật sự là không giống hắn.”

Trên mặt Hàn gia cũng không dao động, chỉ nói: “Ta biết không thể nào giết hắn dễ dàng như vậy.” Nghe được Thượng Quan Uyên nói như vậy, không khỏi cũng giận tái mặt: “Đắn đo phân vân, lấy tiến làm lùi, Hách Liên Du như vậy mới đáng sợ hơn.”

Biết chuyện này vẫn cần bàn bạc kỹ hơn, hai người đều im lặng không lên tiếng, Thượng Quan Uyên chợt cho hắn một quyền: “Ngươi giả ngây giả dại say rượu điên khùng đến phòng Mạn nhi đùa bỡn!” Hàn gia nghe vậy cũng hơi cười xấu xa: “Thế nào, hâm mộ rồi hả?” Thượng Quan Uyên hung hăng nắm áo hắn: “Ta cảnh cáo ngươi, các ngươi tuy là có đính hôn, nhưng dù sao đi nữa cũng là chưa lập gia đình, nam nữ cấm kỵ lớn, chớ làm hư danh tiếng của Mạn nhi.”

Hàn gia chỉ rút xiêm áo mình ra từ trong tay hắn, mỉm cười rời đi. Thượng Quan Uyên gầm lên ở phía sau: “Họ Hàn, ngươi có nghe thấy không!” Thanh âm cực lớn, chấn đến cạnh ngói cũng ông ông tác hưởng.

Thượng Quan Mạn từ trong cửa sổ nhìn ra ngoài, thấy thân ảnh một trước một sau của hai người, nàng liền tựa tại bên cửa sổ mỉm cười. Thật may là, cuộc sống của nàng cũng không xảy ra quá nhiều biến hóa.

Ngày thứ hai hoàng đế cũng không biết từ nơi nào chộp tới hung thủ, nói là đã tìm được hung thủ. Nguyên là con mồ côi của Ân quốc trước kia, vốn muốn diệt họ Thượng Quan, khôi phục triều Ân, ai ngờ lại bị Thần đế Cố quốc tiêu diệt. Người cả tộc làm như mũi tên mất mục tiêu, không biết bắn tới nơi nào, thù hận mất phương hướng. Tộc nhân không thể làm gì khác hơn là giận chó đánh mèo đến trên người Thần đế, biết Thần đế sẽ thưởng thức mẫu đan trong đêm, tộc nhân liên lạc cung nữ nội thị vào cung, liền kế hoạch đêm đó hành thích. Bởi vì rốt cuộc là xảy ra ở hoàng cung Tây Lãnh, hoàng đế Tây Lãnh tức sùi bọt mép, giao nộp ổ Ân thị, trói lại mấy trăm người để Hách Liên Du thẩm vấn. Thái độ cực kỳ thành khẩn dâng lên bảo vật bồi tội, dằn lòng chủ động mà đưa ra cống nạp hàng năm, Hách Liên Du cũng không làm khó, chỉ bảo giết mấy thủ lĩnh, chuyện này vì vậy cho qua. Vốn tướng lãnh Cố quốc rất phê bình việc này, thấy Hách Liên Du không so đo, cũng không tiện nhắc lại. Huống hồ Tây Lãnh giàu có, hàng năm cống nạp hiển nhiên cực kỳ có lợi với Cố quốc, chủ động mà đưa ra cống nạp cũng đã biểu hiện thành ý mười phần, lửa giận này mới tiêu mất.

Buổi chiều nàng chưa kịp vào cung, Hách Liên Khuyết đã được Hách Liên Du phái người đưa vào trong phủ, mang theo quần áo thường mặc, dụng cụ yêu thích, nội thị trong cung cầm thánh chỉ xuất hiện, tôn thượng Quan Mạn làm Thái Phó dạy hoàng tử Cố quốc Hách Liên Khuyết. Hách Liên Khuyết khom lưng chắp tay cười lộ hàm răng, chỉ mang theo một nam hầu cỡ tuổi nó nghênh ngang vào Hàn phủ.

http://tieulun.hopto.org

Chương 130: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (12)

Gã sai vặt kia khoảng 5, 6 tuổi, cao hơn Hách Liên Khuyết nửa cái đầu, lại có cái tên vô cùng cổ quái, Uyển Uyển. Liên Y nghe nói che bụng cười nửa suốt canh giờ. Diện mạo nó trắng trẻo mũm mĩm, đặc biệt là hai má tròn hơn đứa trẻ bình thường rất nhiều, quyết định lấy hài âm (âm đọc gần giống hoặc giống nhau), gọi nó: "Hoàn nhi." Hách Liên Khuyết chẳng biết lúc nào nghe được, vào trong miệng lại ra là: "Hoàn Tử (Viên thuốc)."

Trong phủ không quá nửa ngày, Hách Liên Khuyết đã thân với Thượng Quan Uyên. Thượng Quan Uyên vừa thấy nó thì còn không được tự nhiên, không ngờ Hách Liên Khuyết miệng ngọt vô cùng khiến người không đỡ được, chỉ chốc lát liền bị dụ dỗ tìm ra kỳ trân dị bảo cất giấu nhiều năm ở trong viện cho Hách Liên Khuyết xem. Hách Liên Khuyết chắp tay sau lưng, vẻ người lớn lan tràn liên tiếp gật đầu: "Không tệ không tệ." Thượng Quan Uyên vốn cười híp mắt đứng ở một bên, thân hình hắn cao lớn, dễ dàng che hai tiểu quỷ Hách Liên Khuyết ở trong bóng tối.

Hách Liên Khuyết ngẩng mặt nhìn hắn, đột nhiên ngoắc ngoắc ngón tay út với hắn.

"?" Thượng Quan Uyên hồ nghi, khom người xuống cảm thấy tư thế không được tự nhiên, dứt khoát ngồi xổm người xuống ôn hòa cười hỏi: "Tìm được thứ thích rồi." Hắn khó được hào phóng: "Không sao, từ từ chọn, muốn cái gì cữu cữu đều cho con." Không ngờ Hách Liên Khuyết lại đưa ra một cái tay nhỏ bé mập mạp khoác lên trên bả vai dày rộng của hắn, khiến hắn nhất thời không thể đứng dậy.

Hách Liên Khuyết lườm một cái thấy một cái lồng chim bằng vàng tinh xảo ở sâu nhất trong đống châu báu, mắt xanh sáng lên, một ngón tay út khác chỉ qua: "Hoàn Tử, ta muốn cái đó!" Hoàn Tử không nói hai lời đạp ngọc bội như ý Thượng Quan Uyên bày đầy đất đi tới, mặt không chút thay đổi cầm lên, lại trở về đường cũ, cả đoạn đường, đạp đến tim của Thượng Quan Uyên run lên.

Hách Liên Khuyết cầm lồng chim bằng vàng quơ quơ, nhíu mày nhỏ lại, giọng nói mềm nhũn: "Đáng tiếc chỉ là cái lồng trống thôi."

Thượng Quan Uyên che ngực cười khan: "Không sao, ngày khác cữu cữu tặng cho con một con Bát Ca[1] mồm miệng khéo léo."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hách Liên Khuyết lập tức sáng lên, chợt ngẩng mặt: "Con muốn bát Ca lông trắng như tuyết, mỏ trắng như ngọc, móng màu da cam, con khác con không chịu."

Mỏ trắng như ngọc, móng màu da cam là quý tộc trong Bát Ca, nếu lông tuyết trắng thì tức là vương giả trong Bát Ca. Trước kia tuy Thượng Quan Uyên là thái tử, nhưng đôi tay không dính nước mùa xuân (ý chỉ không phải làm việc nặng), kể từ khi làm buôn bán, mới biết làm ra tiền cực khổ, ngược lại tính toán chi li. Hách Liên Khuyết vừa há miệng, trong lòng hắn đã rỉ máu, không thể nhịn được nữa liền oán thầm Hách Liên Du một hồi. Vốn cho là nó thông minh đáng yêu giống Thượng Quan Mạn, hiện tại mới biết, phía dưới bề ngoài giả bộ kia là một trái tim đen lóe lóe như Hách Liên Du.

Cắn răng nghiến lợi đáp ứng: "Được, cữu cữu mua cho con."

Hách Liên Khuyết ngây thơ vô tội cười cười, hắn nhất thời lại có chút áy náy, có phải là hắn nghĩ quá nhiều hay không, không ngờ Hách Liên Khuyết lộ một hàm răng trắng liếc mắt vỗ vỗ vai Thượng Quan Uyên: "Cữu cữu yên tâm, Yêu nhi sẽ nói tốt vài câu cho cữu cữu ở trước mặt mẫu thân." Ngay sau đó bày ra một khuôn mặt tươi cười vô hại tinh khiết, chỉ còn dư chút ý cười xấu xa trong đuôi mắt: "Nhưng có thể không cẩn thận nói xấu nha."

Thượng Quan Uyên đanh mặt cười: "..."

Giây lát, Hách Liên Khuyết xách theo lồng chim rỗng nghênh ngang ra khỏi viện của Thượng Quan Uyên, Hoàn Tử không tiếng động đi theo phía sau nó, trừng mắt lên: "Chủ tử, thấy Thượng Quan Uyên như thế nào?"

Nó nhe răng cười một tiếng, răng trắng đẹp chỉ nổi ánh vàng dưới ánh sáng, quơ quơ lồng chim, kiêu căng ném xuống một câu: "Không đủ gây sợ."

Chợt lại cúi khuôn mặt nhỏ nhắn: “Họ Hàn mới không dễ đối phó, bản hoàng tử ta muốn nghỉ ngơi dưỡng sức đã...” Ném lông chim trong tay cho Hoàn Tử, lúc này đã khôi phục vui sướng của trẻ con: “Đi tìm mẫu thân thôi.”

Bọc hành lý của Hách Liên Khuyết do Liên Y dọn dẹp vào nhà. Hàn gia vốn tính dọn một phòng trống để cho nó ở, không ngờ Hách Liên Khuyết la hét buổi tối sợ hãi, chết sống muốn đi theo Thượng Quan Mạn, suy nghĩ một chút cũng chỉ là đứa trẻ ba tuổi, vẫn chưa đến tuổi ngủ một mình, Hàn gia không khỏi cười: “Là ta sơ sót.” Liền bảo Liên Y ân cần hầu hạ. Liên Y đang sửa sang lại đồ lót của Hách Liên Khuyết, đột nhiên A một tiếng, lấy ra một vòng ngọc xanh biếc, kinh ngạc nói: “Tiểu thư, cái này giống như cái trên tay người?”

Nàng giật mình, đưa mắt nhìn lên cũng đã nhận ra, thật là cái vòng Hàn gia tặng nàng, kể từ khi mất vòng ngọc kia, vẫn che giấu, thấy thế cũng chỉ khẽ mỉm cười, nói: “Vậy sao.” Chợt quay mặt qua chỗ khác.

Liên Y nhìn nàng một chút, cười nói: “Vậy rất tốt, vừa đúng gom thành một đôi.” Liền đặt vòng ngọc trên bàn trang điểm. Nàng nhắm mắt không nhìn, chờ Liên Y thu thập quần áo xong lui ra ngoài, nàng mới ngồi dậy, suy nghĩ một chút, mở tủ gỗ bưng áo cưới ra, lại đặt vòng ngọc lên. Xanh đỏ kết hợp, đỏ càng đỏ, xanh càng xanh, ánh sáng lấp lánh khiến người không thể chuyển mắt.

Gọi Liên Y: “Trả cái này cho huynh ấy.”

Liên Y cầm áo cưới giương mắt nhìn không dám ra tiếng, nàng xệ mặt xuống: “Thế nào, muốn tự ta làm?” Liên Y ít khi thấy nàng tỏ vẻ tức giận, bỗng nhiên bắt gặp cảm thấy lưng rét run, liền cầm xiêm áo chạy ra như làn khói.

Chẳng biết tại sao, hôm đó từ trong cung trở lại trong lòng liền chứa tức. Nàng tự nhiên không phát giận được với Hàn gia, Liên Y là người của Hàn gia, không nhịn được liền nổi giận đối với nàng ta. Nàng xoay người xoa trán đi vào trong phòng, chỉ sợ trong mơ hồ vẫn oán giận hắn xuống tay quá ác.

Đều nói vô độc bất trượng phu, trong binh pháp cũng nói ra tay trước thì

chiếm được lợi thế, khác thường mới có thể chiến thắng. Hàn gia luôn luôn là người như vậy, trước kia nàng cũng vẫn thưởng thức Hàn gia như vậy. Hách Liên Du đối với nàng mà nói cũng chỉ là chồng trước gặp qua vài lần không có tình cảm, chẳng qua là từ khi nào... Nàng lắc đầu một cái, chỉ kéo áo khoác mệt mỏi tựa vào trên giường mỹ nhân mà ngủ.

Liên Y trả lại áo cưới, Hàn gia đang khoanh chân ngồi ở trên giường La Hán, trên đặt bàn cờ nhỏ, trên bàn cờ phân biệt rõ ràng, hắn cầm một viên cờ trắng trầm ngâm không nói.

Một mảnh đỏ tươi tiến vào đụng vào mắt, chắc là do màu chói mắt, đâm vào hai mắt thấy hơi đau. Hắn cũng chỉ nhìn lướt qua, ngón tay thon dài trắng noãn chậm rãi nắm viên cờ trong lòng bàn tay, lãnh đạm nói: "Ta hiểu rõ rồi, lui ra đi."

Liên Y chần chừ không dám rời đi, Hàn gia bỗng nhiên sắc bén quét nàng, nháy mắt thoáng qua ánh sáng lạnh. Nàng đổ mồ hôi hột, nói một tiếng vâng vội lui ra ngoài.

Ánh mắt dần dần dời, bộ đồ kia đỏ au như lửa, đặt đã lâu, dường như cũng dần lạnh.

Có người gõ cửa, thanh âm trong trẻo mà chậm chạp, nhưng lại nói năng có khí phách, cực kỳ giống tính tình người tới.

Hắn rốt cuộc đặt con cờ cuối cùng trong tay lên bàn cờ, nói: "Vào đi."

Thượng Quan Mạn chậm rãi vào phòng, chưa tới gần thì Hàn gia đã mở miệng: "Nếu nàng tự mình đưa tới, còn có thể nhìn ra mấy phần thành ý, gọi người đưa là tránh ta, lần này tới lại là vì sao?"

Nàng bị người nhìn thấu đáo, dứt khoát nói rõ: "Vị hoàng đế kia từng mời muội đồng hành, vì Yêu nhi, muội cùng đi có cái gì không được, chẳng qua là không cam lòng hồ đồ giao mình ra như thế. Tình cảm mơ hồ chắc chắn sẽ tổn thương nhiều người hơn. Muội và hắn như thế, đối với Ngọc Sanh huynh..." Nàng rũ mắt xuống tới giọng nói nhỏ lại: "Muội ngay cả mình cũng không rõ, có thể nào không chịu trách nhiệm mà đáp ứng huynh. Huống hồ

Yêu nhi còn nhỏ, muội không muốn tổn thương lòng của nó." Nói đến đây, trên mặt nàng không còn nhẹ nhõm vừa rồi, chỉ còn lại thấp thỏm và cẩn thận: "Chúng ta làm tri âm, được không?"

Không được.

Trong lòng Hàn gia bị nghẹn lại một hơi, tích tụ ngăn ở nơi cổ họng, khiến hắn thở dốc không ngừng. Hắn vốn tưởng rằng Hách Liên Du dùng một chiêu khổ nhục kế, khiến cho nàng sinh lòng áy náy đối với Hách Liên Du, cho nên mới hơi lạnh lùng với hắn. Hắn chỉ cần cố thêm chút sức, liền có thể ôm mỹ nhân về. Hắn quên bọ ngựa bắt ve, còn có con chim sẻ nhỏ - Hách Liên Khuyết. Hôm nay nhìn dáng vẻ này của nàng, nếu ép nữa, chính là tự tay đẩy nàng đến trong ngực người khác, hắn đúng là vẫn không chiếm được, đã làm đến bước này rồi mà... Hay là...

Mi tâm như ngọc của hắn nhíu chặt, trong tròng mắt đều là sương mù nặng nề, hồi lâu mới nhẹ nhàng khạc ra mấy chữ: "Ta hiểu rõ rồi." Ánh mắt nhìn chằm chằm con cờ không nhúc nhích, trời chiều đã rơi, lạnh lùng hất tới bên trong cửa sổ, rơi xuống cả người hắn. Hắn mặc áo trắng ngồi ở chỗ đó, quanh thân có một vòng lạnh lùng chói lọi vây quanh.

Nàng không nói gì xoay người, đạp ánh trăng chậm rãi rời đi.

"Mẫu thân!" Mới vừa bước ra cửa phòng Hàn gia, thanh âm trẻ con non nớt vang lên, trên đùi bị bổ nhào đến, ngay sau đó trầm xuống. Hách Liên Khuyết dính trên người nàng dùng mặt dùng sức cọ, trẻ con ba tuổi mềm nhũn nho nhõ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trắng mềm mềm làm như vừa bấu liền trầy. Nàng ôm nó đều sợ đả thương nó, ai ngờ Hách Liên Khuyết kéo tay áo Thượng Quan Mạn: "Mẫu thân, Yêu nhi mệt rồi."

Nàng không nhịn được cong lên một nụ cười dịu dàng: "Mẫu thân ngủ với Yêu nhi."

Vốn là nàng dắt nó ra khỏi viện, chẳng biết lúc nào biến thành nó lôi kéo nàng chạy về trước. Hai người ra khỏi cửa hông quẹo vào ngõ hẻm, thấy người kia mặc áo xanh lam ngọc thụ lâm phong đứng ở trong ngõ hẻm, thân ảnh tao nhã, như bức họa Giang Nam. Nàng phục hồi tinh thần lại, lườm

Hách Liên Khuyết một cái, lại nghe Hách Liên Du trong trẻo lạnh lùng mở miệng: “Yêu nhi, ra ngoài trăm bước, bưng tai, nhắm mắt lại.”

Hách Liên Khuyết cực kỳ không tình nguyện nhìn hắn một cái mới theo Hoàn Tử rời đi, nện bước nhỏ đếm từng bước một, giơ tay lên che kín mắt, Hoàn Tử ăn ý thay nó che lại lỗ tai. Hách Liên Du nhàn nhạt đảo qua, thân thể nhỏ bé của Hách Liên Khuyết run lên, hừ hừ xích xích quay lưng đi.

Vết thương trên người hắn hiển nhiên không tốt, sắc mặt vẫn mang theo trắng bệch bệnh hoạn, càng nổi bật hai mắt xanh thẳm, tóc đen như gấm, hắn nhẹ liếc nhìn nàng, môi mỏng khạc ra câu chữ: “Thật không trở về với ta?”

Gió đêm dịu dàng quất vào mặt, khắp mọi nơi đều là mùi hoa ấm ngọt, giọng nói của hắn trầm thấp đậm đà, mỗi câu đều có mùi vị đầu độc. Nàng lại nhất thời hạ quyết tâm không được. Hách Liên Khuyết nơi xa mở ra khe hở nhìn qua nơi này như tên trộm, hết sức vễnh tai ý đồ nghe muộn nghe chuyện. Nàng rũ mắt chần chờ không đáp. Sắc mặt Hách Liên Du dần dần nhạt, lộ ra xa cách, trong lòng nàng lại có nỗi khổ riêng, bật thốt lên thật nhỏ: “Ta sẽ dẫn Yêu nhi đi tìm bệ hạ.”

Lời còn chưa dứt, khóe mắt hắn đã nâng lên ý cười nhẹ nhàng.

Nàng quẫn bách che giấu luống cuống, giải thích: “Ý của ta là, chúng ta có thể thay phiên chiếu cố nó, nửa năm...” Nghĩ đến nửa năm không thể nhìn thấy con mình, trong lòng nàng bàng hoàng, vội đổi lời nói: “Không, trong tháng ba.” Nàng giương mắt: “Như thế nào?”

Trong mắt hắn chớp tắt, hồi lâu mới cong môi đáp một chữ “được” thật nhỏ.

Nghe hắn đồng ý, nàng lại thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu đứng ở trong gió đêm yên lặng, tóc mây của nàng búi lên, rủ xuống trên cổ trắng nõn, đúng phác hoạ đường cong tươi đẹp trên cổ. Hắn nhất thời động tình, tiến lên một bước, nàng cả kinh tránh né, nụ cười của hắn thật buồn:

“Mạn nhi ngay cả một nụ hôn từ biệt cũng không chịu cho ta sao?”

~~~~~~
~~~~~~

[1] Bát ca: tên tiếng Việt là Nhòng, Yểng, tiếng Anh là Common Hill Myna. Đây là một thành viên của họ chim sáo đá (họ Sturnidae), nó sống tại khu vực đồi của Nam Á và Đông Nam Á. Loài chim này màu đen, với các bản vá lỗi của da thịt sáng màu vàng cam ở mặt bên của đầu và gáy của nó. Chim có chiều dài khoảng 29 cm, nhuốm màu tím trên đầu và cổ. Có các bản vá lỗi lớn màu trắng ở cánh được rõ ràng, với cái mỏ và chân mạnh sáng màu vàng, và một miếng da màu vàng trên gáy và dưới mắt.

http://tieulun.hopto.org

Chương 131: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (13)

Nụ cười của hắn thật cô đơn:

“Mạn nhi ngay cả một nụ hôn từ biệt cũng không chịu cho ta sao?”

Ý nghĩ của nàng hơi chậm lại, không nhịn được mấp máy môi, hắn đã cúi đầu xuống. Trên người có hương bạc hà vô cùng nhạt, không ngờ hơi thở phất vào mặt, má nàng nóng rực một đường truyền đến bên tai, đỏ như muốn nhỏ ra máu. Hắn thâm tình vịn mặt nóng bỏng của nàng, nhìn lông mi dài khẽ run, cuối cùng chỉ nhẹ nhàng hôn lên mi tâm trắng nõn của nàng.

Nhẹ như mây khói phất vào mặt, nhạt giống như chưa từng tồn tại.

Nàng trong kinh ngạc chỉ cảm thấy sa sút, sau một khắc, hắn đã rút lui người đứng ở khoảng cách an toàn, nhếch môi nhìn nàng cười:

“Ban đêm gió lớn hại thân, sớm trở về đi.”

Hắn nghiêng mặt kêu Hách Liên Khuyết. Hách Liên Khuyết khéo léo chạy tới, giương mặt nhìn hắn, lòng bàn tay hắn khẽ xoa đỉnh đầu mềm mại của nó: “Phải ngoan, nghe lời mẫu thân biết không.”

Hách Liên Khuyết nặng nề gật đầu, trong mắt như có nước mắt tràn ra, chỉ hung hăng trừng mắt, hàm hồ “Ừ” một tiếng, rũ mắt xuống dụi dụi mắt, trịnh trọng nói: “Yêu nhi nhất định sẽ bảo vệ tốt mẫu thân.”

Hách Liên Du mới cười nói: “Phụ hoàng biết Yêu nhi là đứa bé ngoan, đưa mẫu thân trở về đi.”

Hách Liên Khuyết dắt tay Thượng Quan Mạn, kêu một tiếng: “Mẫu thân.” Thượng Quan Mạn đang có rất nhiều cảm xúc, bị nó kêu, mới đáp một tiếng, theo nó đi vào trong phủ. Đi vài bước, cuối cùng không nhịn được, ngoái đầu

nhìn lại, hắn quả nhiên vẫn còn đứng ở đó.

Màn đêm mênh mông, gió đêm thổi lất phất, hắn mặc áo lam phất phơ như khói, sợi tóc lướt qua mặt mũi như ngọc, mặt mày mỉm cười, chỉ nhìn mẹ con hai người như vậy.

Trong lòng nàng nghẹn lại, cũng không dám nhìn, vội quay đầu lại.

Hách Liên Khuyết dính nàng cả đêm, nửa đêm mới ngủ thật say, trong bóng đêm yên tĩnh như nước, trong không khí đều là hương ngọt của trẻ con khi ngủ say. Nàng nhắm mắt liền quỷ thần xui khiến nhớ tới thân ảnh đứng ở trong gió đêm của Hách Liên Du, mặc cho như thế nào cũng không xua đi được, đến cuối cùng lại không biết ngủ khi nào.

"Mẫu thân!"

Sáng sớm còn ở trong mông lung buồn ngủ, mới vừa mở mắt ra liền thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trắng thật to, khảm một đôi con ngươi như bảo thạch, tươi cười hồn nhiên.

Nàng dừng một chút: "Yêu nhi, dậy sớm thế."

Hắn nắm váy nàng nhắm mắt lại liền dùng sức chui vào trong ngực nàng: "Yêu nhi muốn cùng nhau ngủ nướng với mẫu thân." Tinh thần tiểu tử rất tốt, nàng cơ hồ có chút không chống đỡ được. Nàng bị cọ hơi nhột, liền cười liên tiếp: "Biết, mẫu thân biết." Lời còn chưa dứt, lại nghe thanh âm thanh thúy của Hoàn Tử ở bên ngoài: "Điện hạ, nên dậy rồi."

Hách Liên Khuyết nghe vậy vội che lỗ tai Thượng Quan Mạn: "Mẫu thân, ngủ một lát nữa."

Thượng Quan Mạn mới hiểu nó đang có chủ ý gì, đột nhiên nghĩ đến hôm đó ngủ lại trong tẩm điện của Hách Liên Du. Thị nữ bên cạnh hắn nói hai người thường thường dậy sớm luyện công buổi sáng. Hách Liên Khuyết chỉ là một đứa bé, tự nhiên thích ngủ thêm một lát, nhưng lại khiếp sợ uy của cha... Nàng không nhịn được ôm chặt lấy thân thể nhỏ bé của nó, tình thương của mẹ bao trùm, hận không thể thề bảo đảm: "Yêu nhi yên tâm, ở chỗ mẫu thân

Yêu nhi muốn ngủ đến khi nào thì ngủ đến khi đó."

Hách Liên Khuyết lập tức hoan hô, hôn một cái lên mặt nàng: "Yêu nhi thích mẫu thân nhất!" Không quên quay đầu: "Có nghe thấy không, mẫu thân nói muốn ngủ đến khi nào thì ngủ đến khi đó."

Bên ngoài rèm im ắng yên tĩnh, Hoàn Tử đã lui xuống.

Sau bữa ăn, Thượng Quan Uyên nghiêm mặt xách theo một con Bát Ca tuyết trắng tới chơi, thấy Thượng Quan Mạn chậm rãi ra ngoài, hai mắt lập tức khẽ cong: "Mạn nhi, như thế nào, thích không?"

Hách Liên Khuyết lập tức chạy tới, hai mắt sáng lấp lánh: "Cám ơn cữu cữu." Thượng Quan Uyên không thể không đưa Bát Ca cho Hoàn Tử sau lưng nó. Thượng Quan Mạn vội gọi Hách Liên Khuyết nói: "Yêu nhi, mau cám ơn cữu cữu." Hách Liên Khuyết tiến lên quy củ làm lễ của văn bối, cười hì hì: "Cám ơn cữu cữu."

Thượng Quan Uyên thấy khuôn mặt tươi cười vô tội ngây thơ của nó, da đầu tê dại một hồi, cố cười hàm hồ cho qua. Liên Y bưng trà lên, Hách Liên Khuyết cầm Bát Ca ra hành lang, chỉ còn lại hai người ở trong sảnh uống trà. Thượng Quan Uyên uyển chuyển hàm súc kể lại hành động hôm qua của Hách Liên Khuyết một lần, Thượng Quan Mạn hơi giật mình: "Yêu nhi thật như vậy sao?"

Thượng Quan Uyên rất mất thể diện nhíu chân mày: "Giảo hoạt cơ trí như vậy, thật không giống đứa trẻ ba tuổi."

Thượng Quan Mạn như có điều suy nghĩ. Hách Liên Khuyết tuy là do Hách Liên Du một tay nuôi lớn, nhưng hắn làm chủ một nước, tất nhiên cực kỳ bận rộn, coi như muốn dạy Hách Liên Khuyết cũng nhất định có tâm vô lực. Ba tuổi chính là lúc đứa trẻ học bắt chước, nói không chừng nghe nhìn trong hoàng cung, học thấu đáo những chuyện lục đục. Con trai của nàng tất nhiên cực tốt, hư chính là thâm cung bẩn thỉu kia, nàng không nhịn được xoa xoa mi tâm.

Hmm, trong lòng nàng đã bắt đầu mài đao xoèn xoẹt, tính toán muốn cứu vãn

lại sự ngây thơ chất phác cho con trai cưng của mình.

Buổi chiều, chuông trống kêu vang, tiếng người huyên náo, người người tấp nập đầu đường cuối hẻm, xe của Thần đế Cố quốc và thần tử chạy giữa đường cái, đội ngũ quanh co một đường, tướng sĩ mặc giáp uy vũ đi qua, vang vang có tiếng, thấy đầu không thấy đuôi.

Chỉ thấy xe loan bốn trụ khắc hoa của đế vương chạy qua ở giữa, lướt trên tiếng hô to đinh tai nhức óc. Bốn trụ đều được điêu khắc, trái khắc Thanh Long phải khắc Bạch Hổ, xe loan bằng vàng khắc long phượng, sáu con tuấn mã tất cả đều đeo tua đỏ, cao quý hoa lệ, đốt mắt mọi người.

Lại thấy cửa sổ xe loan hơi mở, rèm vàng sáng bị ngón tay thon dài chậm rãi vén lên, như có người từ trong cửa sổ nhìn ra, xuyên qua mọi người trông ra khoảng không. Giây lát, lại chậm rãi buông xuống, cửa sổ bị người khép lại.

Trên lầu các, Thượng Quan Mạn dắt tay Hách Liên Khuyết: “Yêu nhi, trở về phủ thôi.” Hách Liên Khuyết “Dạ” một tiếng, từng bước một quay đầu lại đi theo nàng đi xuống lầu.

Loan giá của Thần đế Cố quốc cuối cùng an toàn rời đi Tây Lãnh ở giờ Thân.

Ngày hôm sau, lại không thấy Hách Liên Khuyết la hét đòi ngủ nướng, trong lòng nàng giống bị nắm chặt. Trong đầu chỉ còn lại hoảng sợ, không mang giày liền vội vã chạy đi, vòng chuông trên mắt cá chân vội vàng loạn kêu. Xuyên qua hành lang, đình viện rộng rãi dưới thềm đá, cành lá xanh biếc chập chờn, chỉ thấy một thân ảnh nho nhỏ mạnh mẽ rắn rỏi đang đứng.

Làm như nghe được âm thanh, Hách Liên Khuyết mãnh liệt quay đầu lại, mồ hôi từng hột sáng trong từ trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớn của nó chảy xuống, một tiếng la vui sướng vang lên, tựa như chiếu sáng trọn cả đình viện, “Mẫu thân!”

Nàng chạy tới ôm nó vào lòng, nó vặn vặn lông mày, mặc dù chẳng biết tại sao, vẫn ngoan ngoãn mặc nàng ôm. Trái tim nàng đập loạn như trống, sắp không nén được.

Hồi lâu mới cười hỏi: “Không phải muốn ngủ nướng với mẫu thân sao, sao sớm vậy đã dậy rồi.”

Thanh âm của Hách Liên Khuyết mềm nhũn: “Yêu nhi đã quen rồi, không ngủ được nữa.”

Nàng nhất thời chỉ không biết làm thế nào.

Hoảng hốt qua hơn một tháng.

Kể từ khi nàng nhận dạy dỗ Hách Liên Khuyết liền ít vào cung. Phương ma ma tới phủ tìm nàng, nàng cũng có chút ngoài ý muốn, vội vã thay xong cung trang khách khí hỏi: “Hôm nay ma ma đến hàn xá, không biết có gì cần.”

Phương ma ma chỉ tỏ vẻ khó nói: “Đại nhân đừng hỏi, theo lão nô vào cung xem điện hạ đi.”

Liền theo nàng một đường vào cung đến tẩm điện của công chúa Phương Hoa, chỉ thấy hoàng hậu Tây Lãnh nhăn đầu lông mày ngồi ở ngoài điện. Nàng vừa muốn hành lễ, hoàng hậu đã bước lên trước đỡ khuỷu tay của nàng: “Đều không phải là người ngoài, lễ này liền miễn, khanh mau đi xem Phương nhi đi, nó nghe lời ngươi nói nhất.” Nàng không tiện nhiều lời, tạm biệt hoàng hậu vào nội điện. Trong nội điện có tầng tầng màn, mấy thị nữ vây xem, thấy nàng đi vào, đều nhường đường. Phương Hoa cởi áo ngoài đắp chăn mà nằm, hai má đỏ ngầu, ngực dồn dập phập phồng, nàng giơ tay lên, cố hết sức kêu lên: “Cố tỷ tỷ.”

Nàng vội vươn ngón tay bắt được một bàn tay trắng nõn, mới giật mình tay nàng thật nóng bỏng, không khỏi cau mày, hỏi thăm Phương ma ma: “Đã bảo ngự y xem bệnh chưa?” Phương ma ma rũ mắt nói: “Đã xem rồi.” Nàng nhìn công chúa Phương Hoa, kê vào lỗ tai Thượng Quan Mạn nói nhỏ mấy chữ.

Thân hình nàng chấn động.

Phương Hoa che ngực khoát tay áo với Phương má má, Phương ma ma hiểu ý dẫn theo người hầu không tiếng động lui ra ngoài, chỉ còn lại Thượng Quan Mạn và Phương Hoa.

http://tieulun.hopto.org

“Cố tỷ tỷ...” Phương Hoa hết sức nắm tay nàng, đứt quãng mở miệng: “Tỷ thay ta... Thay ta hỏi hắn, sao từ đầu đến cuối chưa từng liếc ta một cái, Cố tỷ tỷ, mỗi lần ta nhắm mắt lại đều là bóng dáng của hắn, ngày nhớ đêm mong đều là hắn...” Khóe mắt nàng lăn xuống những giọt lệ: “Trong lòng hắn... Ngay cả một chút cũng chưa từng để ý ta sao?”

Nghe nàng từ từ nói như vậy, Phương ma ma lại nói ra căn bệnh, nàng không khỏi thở dài. Kể từ sau khi người nọ đi, bệnh đâu chỉ có một mình Phương Hoa, không khỏi siết chặt nàng ấy, dịu dàng nói: “Điện hạ.” Phương Hoa từ dưới gối lấy ra một túi gấm nhét vào trong tay nàng: “Tỷ tỷ, sức khỏe của Phương nhi không được rồi, chỉ có thể nhờ tỷ tỷ thay mặt Phương nhi đi một chuyến, thay ta đưa cái này cho hắn, bỏ qua...” Trên má nàng hiện lên đỏ tươi kỳ dị, chỉ cúi người kịch liệt ho khan. Nàng vội nói: “Ta hiểu, lời điện hạ nói, hạ thần đều hiểu.” Hơi thở của Phương Hoa mới dần dần trầm ổn. Thượng Quan Mạn kéo mền gấm lên cho nàng, không tiếng động lui ra.

Trên đường hồi cung, một mình nàng xuyên qua thành cung bậc thềm ngọc, giọng nói cố ý đè thấp của Phương ma ma không ngừng quanh quẩn bên tai: “Bệnh tương tư.”

Tương tư là cốt, từng khúc thành tro.

“Tiểu thư, người trở lại.”

Đôi tay Liên Y nâng mũ trên tóc nàng xuống, thấy nàng không nói lời nào kéo váy lên thềm. Trên hành lang đang treo một lồng chim vàng, Bát Ca trắng như tuyết đang vỗ vỗ cánh trong lồng, há miệng màu da cam ra: “Mẫu thân, người trở lại.”

Thình lình nghe một câu thế, Thượng Quan Mạn cả kinh dừng chân, Liên Y không khỏi cười nói: “Tiểu Điện Hạ ngày ngày dạy Bát Ca này nói chuyện, có một lần còn dạy thơ, mặc dù nô tỳ không hiểu, nhưng nghe rất dễ nghe.” Trên mặt nàng mới lộ ra nụ cười, hỏi: “Yêu nhi đâu.”

Liên Y chỉ về phía đông: “Lại chạy đến viện của Uyên công tử đào đồ rồi, lần này Uyên công tử cần phải đau lòng không ít.” Giọng nói Liên Y nhẹ nhõm

hoạt bát, nàng nghe được trong lòng khoan khoái không ít, liền phân phó Liên Y: “Đi làm ít bánh Mộc Lan, đứa nhỏ này không thích gì, chỉ thích món này.”

Liên Y nhắc tới Hách Liên Khuyết cũng cười: “Nô tỳ đi ngay.” Xoay người vào bụi hoa, bên trong viện nhất thời yên tĩnh, chỉ nghe Bát Ca vỗ cánh phành phạch ở hành lang. Bát Ca kia ngẩng đầu, nơi cổ họng không ngừng truyền ra tiếng “Cô”. Thượng Quan Mạn đột nhiên có ý, thở dài nói: “Thềm lạnh lẻ loi ngắm ánh trăng, sương đậm hoa thơm quanh đình nhỏ.”

Nàng dừng thanh âm lại, chỉ hoảng hốt nhìn chằm chằm bên cạnh, chợt nghe Bát Ca kia “Cô” một tiếng, thì thầm: “Từ khi phân tán sau ân ái, nhân gian không đường đến nhà tiên, mặc cho hồn mộng đến chân trời.” Nàng kinh ngạc nhìn, Bát Ca kia cũng tròn mắt nhìn chằm chằm nàng, nàng chợt cười một tiếng, nói: “Ngươi thì biết cái gì.” Lắc đầu than thở, ai ngờ Bát Ca kia đột nhiên lại đập cánh, kêu lên: “Phụ hoàng! Phụ hoàng!”

Nàng đột nhiên dừng chân, nhìn chằm chằm Bát Ca kia hồi lâu, đột nhiên xoay người đi vào viện của Thượng Quan Uyên. Thượng Quan Uyên đang bị Hách Liên Khuyết làm nhức đầu, núp ở trong thư phòng không ra được, nghe cửa bị gõ mấy tiếng. Thượng Quan Uyên kinh ngạc mở cửa sổ, chỉ thấy Thượng Quan Mạn yểu điệu đứng trước cửa, bộ dáng của nàng thật vội vã, thẳng tắp nhìn hắn mở miệng.

“Tam ca, muội muốn đến Cố quốc.”

Chương 132: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (14)

Thượng Quan Uyên ngớ ngẩn, chần chờ nhìn chằm chằm nàng hồi lâu mới mở miệng: "Đi Cố quốc?" Hắn chợt rũ mắt xuống, trên bàn có để một con cóc vàng[1] , trong miệng ngậm mấy đồng tiền, chiếu sáng lấp lánh, là một bảo vật bỏng mắt. Hắn liền thuận tay nắm ở trong tay, lòng ngón tay vô ý thức vuốt ve, mới nói: "Ta cho là, muội không còn tưởng nhớ gì với hắn..."

Giống như bị đâm trúng tâm sự, trên mặt nàng đột nhiên nóng lên, thật may là không khí ngoài phòng mát mẻ, cái nóng đó mới giảm bớt, đợi nàng vào nhà, gương mặt đã giảm bớt ửng đỏ. Nàng bình tâm tĩnh khí giải thích: "Thật ra cũng không phải ý nguyện của mình muội, Phương Hoa bị bệnh, nhờ muội mang một món đồ đến cho hắn. Thứ hai, dĩ nhiên là vì Yêu nhi."

Thượng Quan Uyên cũng không nói gì, chỉ giương mắt nhìn nàng, con ngươi đen như nước sơn trong mắt phượng, giống như trong nháy mắt kia nàng đã bị nhìn thấu đáo, rốt cuộc nàng cũng đổ mồ hôi ướt áo sơ mi. Đột nhiên giật mình, thì ra là Thượng Quan Uyên ở chung với nàng ba năm, lại sẽ có ánh mắt sắc bén thâm trầm như vậy.

Nhìn nhau chỉ là giây lát, Thượng Quan Uyên quay mắt đi hơi cười nói: "Muội đã quyết định, ta cũng không ngăn được muội... Mạn nhi, chỉ cần muội không hối hận quyết định hôm nay là được."

Nàng cũng không biết nói gì, chỉ nói: "Muội cũng muốn đi xem, chỗ mà muội từng ở."

Thân hình Thượng Quan Uyên hơi rung, gật đầu nói: "Cũng nên đi xem một chút." Kế tiếp chính là trầm mặc, giống như hồi lâu, lại giống như chỉ trong chốc lát. Thượng Quan Uyên mới chần chờ phá bỏ ngột ngạt: "Vừa đúng ta đang nghĩ xem đi đâu phát triển buôn bán, thuận tiện mang theo muội và Yêu nhi cũng không vấn đề gì, chẳng qua là, muội nói chuyện này với Hàn Ngọc Sanh chưa?"

Thượng Quan Mạn còn chưa nói chuyện, chợt nghe giọng nói nhàn nhạt

ngoài cửa sổ: “Không cần phải nói, ta đã biết rồi.” Thân thể hai người dừng lại, tất cả quay đầu nhìn. Hàn gia mặc một bộ áo bào trắng đi tới, rõ ràng là mặt trời rực rỡ trong trời xanh, gió thổi ấm áp, cả người hắn trắng như tuyết, lại làm cho người ta nhớ tới tuyết trắng phau phau vào mùa đông, quanh thân tràn ra khí lạnh.

Thần sắc Thượng Quan Uyên thong dong, từ trong cửa sổ nhìn hắn cười: “Ngươi biết thì tốt rồi, cũng tiết kiệm rất nhiều chuyện.” Hắn nhướng mày theo dõi hắn. Hàn gia cũng không nhìn hắn, ánh mắt đều rơi vào trên mặt Thượng Quan Mạn, nàng cũng trầm tĩnh nhìn hắn, trong mắt Hàn gia dừng lại, đưa ánh mắt qua một bên nói: “Lúc nào thì lên đường?.”

Thượng Quan Uyên hơi giang hai tay: “Tiểu tử kia nhất định nhớ phụ thân rồi, tất nhiên càng nhanh càng tốt, ta xử lý xong chuyện bên này cũng cần thời gian ba ngày.”

Hàn gia cũng hơi gật đầu: “Ba ngày, vậy là đủ rồi.” Hắn tiến lên trước ánh mắt kinh ngạc của hai người, trên mặt nở nụ cười nhẹ vô cùng: “Ta cũng đi theo các ngươi.”

Hai người liền đều là sửng sốt, Thượng Quan Uyên vỗ tay một cái “Bốp”, cười nói: “Rất tốt rất tốt, ta còn sợ trên đường gặp gỡ thổ phỉ, có họ Hàn ngươi thì không sợ rồi.” Hàn gia gật đầu hoảng hốt cười cười, xoay người nhìn Thượng Quan Mạn một cái cực nhanh, trong con ngươi yên lặng chứa đầy buồn bã khiến trong lòng nàng sợ hãi, vội ra khỏi thư phòng đuổi theo: “Ngọc Sanh.”

Hắn quay người dừng chân.

Nhất thời cũng không biết mở miệng như thế nào, chỉ có thể nói: “Đa tạ huynh.”

Trong tiếng nói của Hàn gia hơi chứa cô đơn: “Nàng không cần khách khí với ta như vậy.” Nàng vội vã muốn giải thích, nhưng hắn lại xoay đầu lại nhìn nàng, trong con ngươi làm như chứa nắng ấm trong ngày đông, khiến nàng nhớ tới nụ cười vào lần đầu tiên gặp hắn ở ba năm trước đây. Nàng nhất thời mất hồn, hắn đã xoay người ra khỏi viện.

Thượng Quan Uyên cười nhìn có chút hả hê: "Người này bị ngươi từ hôn nên xúc động cực lớn, còn chưa có hồi hồn lại, không cần phải để ý đến hắn, quen rồi sẽ tốt."

Thượng Quan Mạn nghe vậy chỉ trừng mắt nhìn hắn. Thượng Quan Uyên vốn còn cười, thấy nàng trừng tới, đôi con ngươi mênh mông như nước, cực kỳ sinh động quyến rũ trên gương mặt như sứ trắng, bộ ngực hắn "bịch" nhảy lên, thoáng chốc ửng đỏ đầy mặt, vội lắp bắp quay mặt đi.

Nàng quay mặt không nhìn hắn nữa, cũng không có phát hiện sự khốn quẫn của hắn.

Vào cung dâng tấu xin hoàng đế Tây Lãnh, đã được ân chuẩn, mới báo cho Hách Liên Khuyết. Hách Liên Khuyết biết cả nhóm họ muốn đi Cố quốc, cực kỳ cao hứng, mặc dù Hàn gia đòi cùng đi khiến trong lòng nó hơi không vui, nhưng nó rộng lượng cho là không đáng kể, nhất thời đắc ý quên tình hình, ăn nhiều bánh xốp mộc lan trên bàn. Ngày thứ hai liền che má kêu đau, tìm đại phu nhìn xem, thì ra là răng sâu. Cuối cùng Thượng Quan Mạn ra lệnh cưỡng chế cai tất cả đồ ngọt, tự nhiên cũng bao gồm bánh xốp mộc lan, một đôi mắt màu lam của Hách Liên Khuyết chảy nước mắt ròng ròng nhìn nàng, nàng chỉ dùng tình và lý lẽ nói rõ hậu quả. Hách Liên Khuyết nghe nói hàm răng sẽ rụng sạch, hồi lâu cũng không khôi phục được từ trong cơn chấn kinh, nghĩ đến về sau mở miệng cười một tiếng, trong miệng lại có gió thổi, nó đường đường... Nam nhi ba thước, khí chất ở chỗ nào, uy vũ ở chỗ nào?!

Ngược lại ngày gần đây Hoàn Tử cười nhiều, nhe răng mỉm cười, liền thấy hàm răng trắng trắng. Hách Liên Khuyết mấy ngày đều uất ức, khó gặp khuôn mặt tươi cười, thấy Hoàn Tử, điên cuồng hét lên bảo nó cách thật xa, làm cho Liên Y bên cạnh cười đến run rẩy cả người.

Vì vậy ba ngày sau đoàn người lên đường, đang vui sướng lại bị sâu răng đột nhiên tới hòa tan. Dọc theo đường đi Hách Liên Khuyết luôn mất hứng, mấy ngày liên tiếp nằm ở trong ngực Thượng Quan Mạn ngủ sâu thỉnh thoảng tỉnh, cúi đầu rũ cụp khuôn mặt nhỏ nhắn ngồi ở chỗ đó không nói lời nào. Sợi tóc mềm mại vểnh lên ở đỉnh đầu, lông mi dài rũ xuống chiếu vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn. Thượng Quan Mạn hung hăng hôn một cái, Hách

Liên Khuyết phớt tỉnh lầm bầm: “Mẫu thân, Yêu nhi đang phiền lắm.”

Thượng Quan Mạn chỉ cười ôm nó nghiêng qua dựa lên cái gối bên cạnh.

Kể từ khi chiếc xe vào Cố quốc, Thượng Quan Uyên luốn có chút hoảng hốt, vào đế đô rồi thì càng thêm thất thần. Thủ hạ phải gọi hắn mấy tiếng, hắn mới kinh ngạc đáp một tiếng, chỉ là giây lát, suy nghĩ cũng không biết bay tới nơi đâu.

Ba năm chưa từng bước vào quê hương, nhất thời làm như xa cách. So sánh với ba năm trước đây, đế đô càng thấy phồn hoa, con đường mở rộng, lầu các nhô lên. Tây Lãnh luôn luôn lấy tài lực hùng hậu nổi tiếng, nhưng đến đế đô Cố quốc càng thấy khí phách kiêu ngạo hùng mạnh của nước lớn, giống như theo bản năng trăm con sông nhỏ đều chảy về biển rộng, còn ngôi sao thì phải thần phục trời xanh. Thân thể của hắn kịch liệt run rẩy, máu cơ hồ sôi trào, có thể do là thương nhân thấy được cơ hội có lợi lộc kếch xù hoặc là máu hoàng tộc trời sanh chảy trong hắn, khiến cho hắn không thể bỏ qua biến hóa như thế, trong cơ thể có một thanh âm tựa như đang điên cuồng kêu gào: phải làm chút gì!

Làm chút gì!

Hách Liên Du có thể, vì sao hắn không thể.

Lúc này bánh xe lục cục lăn qua mảnh đất đã từng dưỡng dục hắn. Hai mươi mấy năm, hắn mới thâm thiết cảm nhận được trọng trách từ lúc ra đời liền rơi vào trên vai hắn, cũng may, còn chưa muộn lắm, thật may là, hắn trở lại.

Chợt nghe một hồi tấu nhạc, chính là Long Đằng Cửu Thiên. Hách Liên Khuyết bên trong xe đột nhiên lật người bò dậy, vui vẻ nói: “Là phụ hoàng!” Nó vừa dứt lời, ngoài xe nháy mắt yên lặng như tờ, phu xe cả kinh vội thở dài một tiếng, bởi vì khắp mọi nơi quá mức yên tĩnh, thanh âm kia càng nổi bật chói tai vang dội. Phu xe cũng bị tiếng thở của mình làm kinh sợ chảy mồ hôi đầy người.

Thượng Quan Mạn cau mày vén màn xe, qua khe hở chỉ thấy ô quạt khắp nơi, quần áo tóc tai chen chen nhốn nháo từ đầu đường đến cuối phố chật

cứng. Tuy đoàn người có quan văn (giấy tờ của quan phủ) để thông hành, nhưng do Thượng Quan Uyên là thương nhân, còn nàng tuy là lễ quan ở hoàng cung, nhưng lần này cũng là Phương Hoa lén lút nhờ vả đến Cố quốc, thành ra phải dùng thân phận người nhà của Thượng Quan Uyên tới đây. Cũng không phải là sứ thần Tây Lãnh, mà cho dù là sứ thần, cũng không thể nhận lễ lớn vậy... Không đợi nàng hiểu rõ, Hách Liên Khuyết đã nhẹ nhàng lôi kéo vạt áo nàng: "Mẫu thân, chúng ta xuống xe đi."

Nàng vội vén rèm xuống xe, sớm có người thả gấm, giơ tay đỡ. Nàng kéo váy vịn người hầu đi xuống, thảm đỏ như mây màu vội vàng lăn tới, đúng dừng dưới chân muốn hạ xuống của nàng. Nàng ngớ ngẩn, cuối cùng ngẩng đầu lên nhìn phía trước.

Chợt nhìn thấy hoa phục gấm đẹp mũ quan lồng lộng, cái ô vàng sáng theo gió vù vù, cây quạt thêu phượng màu lam. Một vị vua đứng trên thảm đỏ như sao vây quan trăng sáng, áo đỏ dài may mắn, tôn lên hình dáng sâu sắc của người nọ, nhất thời làm như Thiên đế hạ thế.

Một nội thị áo xanh phất phất trần hô lớn: "Cung nghênh đại nhân."

Tay nàng siết váy, lại quên đặt chân, Hách Liên Khuyết sau lưng nhẹ nhàng túm nàng. Nàng mới nhớ tới đặt hai chân xuống đất. Hách Liên Du đã mỉm cười đi từng bước một về phía nàng.

Bước chân của hắn vững vàng, tư thái ưu nhã, hai mắt rơi vào trên mặt nàng, vẫn chưa từng dời đi.

Cảm thấy ý đồ của hắn, mặt nàng đột nhiên nóng lên, bởi vì dùng thân phận dân thường đi đến, chỉ mặc áo màu xanh, áo khoác lụa trắng, váy xanh thêu hoa, tóc đen búi nhẹ, trang phục thật tùy ý. Trước mắt trường hợp long trọng như vậy, trong đầu không bỏ đi sự khác nhau một trời một vực được, nhất thời hỗn loạn nắm không được đầu mối, không nhịn được mỉm cười lui về phía sau. Hách Liên Khuyết nghiêng đầu nhìn thần sắc mờ mịt của nàng, nhảy một cái xuống xe ngựa, ngón tay như ngó sen cầm ngón tay mảnh khảnh của nàng, ngẩng mặt liếc mắt cười: "Mẫu thân ở trong mắt hài nhi, vẫn luôn là đẹp mắt nhất, ở trong mắt phụ hoàng tất nhiên cũng thế."

Giọng nói non nớt của con trai, từng câu đánh vào đáy lòng, làm như luồng ánh mặt trời đầu tiên tỏa ra lúc sáng sớm, khiến cho nàng bỗng nhiên ấm áp, rồi lại cười khổ, hmm, nàng lại không cẩn thận bị con mình an ủi. Không nhịn được siết chặt tay nhỏ bé của nó, cúi đầu mỉm cười với nó.

Hách Liên Du đã đến trước mặt, trong ánh mắt chỉ thấy hoa văn phức tạp trên áo mũ, bên hông có một miếng ngọc cổ trắng muốt rạng rỡ phát sáng rũ xuống. Quân tử như ngọc, chính là như vậy, nàng không nhịn được ngẩng mặt, dưới ánh mặt trời không nhìn ra vẻ mặt của hắn, loáng thoáng khó nhìn rõ nụ cười nhàn nhạt hiện ra trên môi hắn. Ánh mắt của hắn rơi vào trên mặt nàng, luôn nhớ thâm tình, bị ánh mắt như nhìn trân bảo thế gian này nhìn, trên má nàng nóng bỏng, tim đập như trống, trong lòng bỗng dưng va chạm.

Hắn tự nhiên dắt tay của nàng, nàng hơi có kháng cự, lại bị hắn nắm thật chặt. Ba người cùng nhau bước qua thảm đỏ, quần thần im lặng quỳ xuống đất cúi đầu, áo tuôn rơi có tiếng, chỉnh tề hấp dẫn, lễ lớn như vậy... Nàng dừng lại, sau một khắc đã bị hắn mạnh mẽ lôi kéo xuyên qua chúng thần, ánh nắng mãnh liệt thẳng tắp phủ xuống, rơi vào trên mũ quan của chúng thần đang run rẩy, dâng lên tia sáng trắng chói mắt, cũng khúc xạ ở đáy mắt, đâm vào không mở mắt được, chỉ cảm thấy lòng bàn tay của hắn thon dài có lực, cầm thật chặt, giống như sinh ra ảo giác vĩnh viễn trong cuộc đời này.

Nội thị nâng bậc thang gỗ tới, Hách Liên Du muốn mang nàng lên kiệu loan, có gió thổi qua mặt, trong đầu nàng thanh tỉnh, đột nhiên nhớ tới Thượng Quan Uyên và Hàn Ngọc Sanh, bỗng nhiên quay đầu. Khắp mọi nơi đầy người, chỉ thấy bên cạnh xe ngựa thưa thớt vài thân ảnh, người đi theo đoàn xe mà đến quỳ đầy đất, chỉ hai người bị cấm quân ngăn lại, cách biển người nhìn sang nơi này. Cách quá xa, nàng không nhìn rõ vẻ mặt của hai người, vừa muốn quay lại, đã bị Hách Liên Du kéo vào bên trong xe loan.

~~~
~~~

http://tieulun.hopto.org

Chương 133: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (15)

Loáng thoáng như ở trong mộng, Hải Đường trong ngày xuân nở hừng hực khí thế, chập chờn sáng chói như mây ở đầu cành, gió thổi qua, màu đỏ bay loạn như mưa, hoa thơm rơi xuống người thiếu niên áo trắng dưới tàn cây. Thiếu niên kia nghiêng đầu dùng đầu ngón tay trắng muốt bóp cánh hoa mềm mại ở đầu vai, nổi bật lên màu da như ngọc, dung nhan xinh đẹp, ánh mắt làm như thấy nàng, ngẩng đầu tươi sáng cười một tiếng với nàng.

Nàng chỉ là một tiểu nữ tử tuổi dậy thì, nháy mắt chỉ thấy trái tim như trống đánh, tâm tư của thiếu nữ đều đọng lại trên mặt mày vui vẻ của hắn.

Sư phụ vỗ đầu vai thiếu nữ vuốt râu mà cười: "Cẩn Nhi, tới bái kiến bát sư huynh đi."

Nàng khéo léo chỉnh đốn vạt áo làm lễ: "Bát sư huynh."

Thanh âm thiếu niên trong trẻo như suối, cười như gió xuân: "Không cần đa lễ, gọi ta Bát ca là được."

Thanh âm kia thật là dễ nghe, không ngoài ý, nàng lại mây đỏ đầy mặt lần nữa.

Sư phụ chính là cao thủ cơ quan, tất cả danh môn vọng tộc đều đưa nữ tử lên núi, hy vọng có thể bái làm sư, nàng là nhỏ tuổi nhất trong mấy vị sư huynh tỷ, đều là con cháu nhà quan. Không ngờ nửa năm sau, sư phụ lại dẫn theo thiếu niên này. Dựa vào sự thông tuệ của nàng, nàng đã sớm nhìn ra thiếu niên này không giống những người khác. Mỗi ngày chưa tới sáng sớm, mấy đồng môn đều phải dậy sớm quét dọn luyện tập, chỉ có thiếu niên kia có thể khí định thần nhàn cùng sư phụ đánh cờ ở trong viện. Mỗi lần nàng mượn cớ đi nhìn lén, liền không nhịn được nghĩ, cứ tiếp như thế, thiếu niên này có thể học được cái gì.

Không ngờ vừa qua khỏi thanh minh, chân núi truyền đến tin tức, thiếu niên kia nghe mà biến sắc, giục ngựa vội vàng xuống núi, từ đó cũng không có trở lại nữa.

Ngày gặp lại hắn, đã là ba năm sau rồi, nàng đã cập kê, sư phụ cho nàng xuống núi rèn luyện, lúc đó nàng đã đụng phải hắn. Trong ba năm, hắn cũng từ thiếu niên biến thành nam tử, hình dáng rõ ràng, mặt mày thâm thúy. Mới biết hắn nguyên là con trai thứ tám của Thánh thượng, Thượng Quan Hạo.

Ba năm thiếu nữ lột xác thành bướm, xinh đẹp không gì sánh được, hắn đã không nhớ rõ tiểu sư muội non nớt trên núi, chỉ dùng ánh mắt kinh ngạc sáng quắc nhìn nàng, trong lòng nàng hơi ngọt.

Sau đó... Mấy huynh đệ hắn ân cần lấy lòng nàng, thậm chí vào tai trên điện Kim Loan, hắn càng tốt với nàng hơn. Sau đó... Nàng vì giúp hắn đoạt giang sơn nguyện ý gả cho người khác, lén vị hôn phu vụng trộm cùng hắn. Đến lúc nàng mệt mỏi phát hiện Tiêu vương lẳng lặng chờ nàng ở phía sau, nàng rốt cuộc muốn an tĩnh dựa vào một người đàn ông, đổi lấy cũng là sự phẫn nộ của hắn. Trong một đêm, máu nhuộm Tiêu vương phủ, hài nhi trong bụng nàng cũng không có may mắn sống sót.

Tiếng lành của nàng đồn xa, tộc Cổ Hạ từ trước đến giờ lấy đoạt vợ người làm vẻ vang, vì vậy dùng kỳ trân dị bảo trao đổi. Tiền Tần giang sơn vừa định, căn cơ bất ổn, không nên tuyên chiến, hắn cuối cùng chắp tay đưa tiễn nàng đi.

Hoàng cung Hách Liên dâm mỹ xa xỉ, thích thú vui trên giường, nam nhân mắt xanh đó trói chặt tay chân mảnh khảnh của nàng, roi cực nhỏ lần lượt đánh vào trên thân thể trần truồng. Nàng kinh đau khuất nhục vặn vẹo thân thể, hắn bắt lấy sợi tóc đen nhánh sáng mềm, thô bạo đụng vào chiếm đoạt.

Máu, toàn máu, trào ra theo động tác nổi điên của hắn, tóc đen trong biển máu đỏ cong như đóa hoa sen. Nàng trông thấy gương mặt xấu xí trắng bệch của mình trong đôi mắt xanh kia, trái tim không chịu nổi gánh nặng, rốt cuộc ngất xỉu.

Nàng mới biết, đây thì ra chỉ là bắt đầu, ngày qua ngày, năm qua năm, vết

thương cũ chưa tốt, thương mới lại thêm, cả người nàng đã sớm vết thương chồng chất, rốt cuộc bệnh nặng một trận, nam nhân kia không ngăn được tỳ nữ khổ khổ cầu khẩn, rốt cuộc thả nàng mấy ngày, đợi khỏi bệnh, hắn lại mỗi ngày ở chỗ của nàng.

Nam nhân đa dạng phong phú, mỗi ngày tìm hoan trong rèm phù dung, roi da móc sắt sập gụ, ngay cả lúc có thai hắn cũng chưa từng tha nàng... Nàng bị tra tấn như vậy thì người nọ lại đang ở hậu cung 3000 người, có được thiên hạ. Là Thượng Quan Hạo, một tay đẩy nàng vào trong địa ngục vĩnh viễn có không mặt trời này.

Nàng thật là cực hận hắn.

Tin tức Tiền Tần truyền đến, nàng cơ hồ mừng muốn khóc. Nhưng ở bên cạnh nam nhân kia mấy chục năm, nàng học được thu lại tâm tình của mình, không vui không giận, lạnh lùng liếc xéo, giống như đã lâu, cũng quen, vài chục năm nay đã được như nguyện, chuyện vui lớn như vậy trước mặt, nàng cũng chảy không ra một giọt lệ.

Mấy chục năm sau lại gặp nhau, nàng hồng nhan vẫn như cũ, hắn lại kéo dài hơi tàn trên long sàng. Thiếu niên áo trắng dưới cây hải đường đó, trong khoảnh khắc tan thành mây khói. Nàng cũng không biết vui hay buồn.

Nàng chỉ lãnh đạm mỉm cười: “Là ta.”

Hắn dùng hết hơi sức nắm vạt áo của nàng, nàng căm ghét né tránh. Hắn làm như hồi quang phản chiếu, hai mắt sáng quắc nhìn chằm chằm nàng: “Trong tất cả nữ nhi, Mạn nhi cực kỳ giống nàng, vì vậy ta yêu thương nàng ta hết mực. Lưu Cẩn, ta vẫn muốn bồi thường nàng.”

Bồi thường?

Nàng lạnh lùng cười ở đáy lòng, bình tĩnh nói ra: “Giống ta nhất? Giống hơn nữa thì trên người nàng ta cũng chảy máu người khác, nói là bồi thường, chẳng qua cũng chỉ là lấp đầy áy náy trong lòng ngươi thôi.”

Tròng mắt khô khốc ảm đạm của hắn bỗng nhiên trợn to, trên ngón tay khô

gầy nổi lên gân xanh, hắn cơ hồ là cầu xin: “Bỏ qua cho con cái của ta, là ta có lỗi với nàng, bọn họ vô tội, nàng tội gì trút hận đến trên người bọn họ!”

Tức giận trong lòng nàng đột nhiên phóng lên chín tầng trời, giận quá thành cười: “Vô tội, ngươi nói bọn họ vô tội, vậy hài nhi trong bụng ta không vô tội à. Vì hôm nay, Thanh nhi của ta mười mấy tuổi đã đi xa đất khách quê người thì không vô tội?” Nàng cuối cùng tìm được oán hận đầy ngập kia: “Thượng Quan Hạo, ta đã từng nói, ta muốn ngươi nợ máu trả bằng máu, cũng muốn con cái của ngươi nếm thử tư vị bị người vứt bỏ vũ nhục là như thế nào!”

Tánh mạng hắn không còn kéo dài, thở hổn hển ngắn ngủi, trong mắt khô héo lộ ra biểu tình dường như thương hại, hắn đè nén mở miệng: “Lưu Cẩn, hôm nay nàng báo thù được rồi, có sung sướng không?”

Sung sướng? Hai chữ sung sướng này vài thập niên trước đã bị quên lãng, nhưng nàng thật oán hận. Tại sao hắn dùng ánh mắt thương hại này nhìn nàng. Thượng Quan Hạo, trước khi chết hắn không quên cắm rễ trong ngực nàng, khiến cho nàng đau đến không muốn sống.

Nàng dùng mỉm cười cao quý xinh đẹp nhất dịu dàng đáp lại: “Bát ca, ngươi ở dưới Địa ngục chờ mà xem, nữ nhi ngươi thương yêu nhất, ta sẽ tự tay đưa đến cho ngươi.”

Vẻ mặt cuối cùng của hắn, lại là nụ cười cực kỳ phức tạp: “Như vậy, nàng liền thắng sao?”

Nụ cười như vậy, cơ hồ khiến nàng nhớ tới thiếu niên tươi sáng cười một tiếng với nàng dưới tàng cây.

Đầu vai hơi trầm xuống, tựa như hơi ấm, bà chậm rãi mở mắt ra. Trong điện mơ hồ có ánh sáng trắng, mơ hồ thấy mặt đất trong điện đều là gạch màu vàng sáng và màu xanh trong như hồ nước, một miếng cách một miếng kéo dài đến cuối, ở cuối là đồ trang trí cố định thêu mẫu đơn, ngụ ý hoa nở phú quý. Rèm vàng sáng rũ xuống bên cột sơn đỏ, trong điện có lò hương tiên hạc cao hai thước, khói trắng lũ lũ, bị gió ngoài điện thổi dao động sáng ngời, mặt đất lại là những cái bóng rối nùi.

Nhu phi nhẹ nhàng gọi: “Thái hậu, ngài đã tỉnh rồi?”

Tô Lưu Cẩn mới phát giác mình lơ đãng tựa vào trên giường mĩ nhân ngủ thiếp đi, thấy đầu vai là áo gấm thêu phượng màu lam Nhu phi phủ cho bà, vỗ vỗ đầu ngón tay Nhu phi, quay đầu mới thấy mặt trời vừa đúng ngoài điện. Ánh nắng sáng loáng chiếu trong điện, bà không chút để ý hỏi: “Hôm nay Khuyết nhi trở lại...”

Nhu phi cười nói: “Vâng, bệ hạ đã qua đón, lâu không gặp, khó trách nhớ nó.”

Bên môi Tô Lưu Cẩn là nụ cười thản nhiên: “Lúc Thanh nhi tuổi này, cũng giống nó.” Chỉ tiếc... Bà dần dần thu lại nụ cười, đạm liếc nhìn nàng hỏi: “Chỗ của con có tin tức tốt không?”

Nhu phi nghe vậy nụ cười cũng phai nhạt chút: “Những nữ tử từ ngoài cung chọn tới, vẫn được đưa ra hoàn hảo không hao tổn.” Tô Lưu Cẩn nghe vậy kéo áo đứng dậy, váy gấm mỏng thêu hoa bướm không tiếng động lướt qua mặt gạch như nước, thanh âm bà lãnh đạm: “Huyên nhi, con biết mà, Khuyết nhi khá hơn nữa, cũng không thể làm thái tử.” Bà nhẹ nhàng xoay người lại nhìn nàng, có điều ngụ ý: “Thanh nhi đối với con, coi như cũng ôn hòa.” Bà không hề nói tiếp nữa.

Nhu phi nghe vậy nhẹ nhàng rũ mắt xuống, hồi lâu mới nói: “Huyên nhi hiểu.”

Tô Lưu Cẩn nhìn nàng, chợt nghiêng đầu chuyển mắt, bởi vì bà thích sáng, trong điện phần nhiều là cửa sổ to lớn chạm rỗng, mở ra, hoa mẫu đơn phía dưới theo gió chập chờn, cũng có hương ẩn bay lượn, chỉ tiếc thời gian nở hoa quá ngắn, điều kiện không đủ, hoa nở đẹp hơn qua mấy ngày cũng sẽ khô héo. Bà thở dài: “Huyên nhi, ta suy nghĩ đã lâu, đây đối với con là đền bù tốt nhất.”

Thanh âm dịu dàng cũng nhẹ nhàng: “Huyên nhi cũng biết.”

Bà đột nhiên hỏi: “Nàng ta trở lại sao?”

Nhu phi ngẩn ra, chợt gật đầu: “Dạ, nhưng nghe nói bị mất trí nhớ, đã sớm không nhớ rõ bệ hạ.” Nàng mở miệng, muốn nói lại thôi, cuối cùng nói: “Nếu là như vậy, không bằng thuận tay đẩy thuyền, bảo nàng ta khiến bệ hạ chết tâm đi, cần gì... Đừng lấy tánh mạng của nàng ta.” Nói xong liền có chút thấp thỏm, lại nghe trong điện im ắng yên tĩnh, thỉnh thoảng nghe gió phất qua bụi hoa, tuôn rơi vang dội. Nhu phi kinh ngạc ngẩng đầu lên, vẻ mặt Tô Lưu Cẩn nhàn nhạt nhìn nơi khác, mặt mày hơi hoảng hốt.

Hồi lâu mới nghe bà nói: “Nếu là như vậy, cũng không phải là không thể.”

Bên trong xe loan có gối dựa vải gấm, bàn trà nhỏ bằng gỗ tử đàn, văn phòng tứ bảo đều có đầy đủ, phía bên phải đỉnh đầu có lò hương nho nhỏ, yếu ớt tỏa hương. Hách Liên Du vén áo ngồi xuống ở bên cạnh bàn con, thấy Thượng Quan Mạn lúng túng đứng nơi cửa xe, hắn khẽ nhíu mày. Hách Liên Khuyết đã sớm đi sang ngồi cũng quay đầu khẩn trương nhìn chằm chằm nàng. Hách Liên Du quét mắt bàn cờ để trên bàn nhỏ: “Đường xá xa xôi, không bằng dùng cái này xua ngày giờ nhàm chán đi.”

Nàng khẽ gật đầu: “Cũng được.” hai mắt Hách Liên Khuyết nhất thời sáng lên.

Một đường tiếng nhạc trỗi lên, xe loan đi ổn định, không khác ở trong nhà, nàng ngồi xuống ở đối diện Hách Liên Du. Hắn vô cùng tự nhiên giao quân cờ màu trắng cho nàng, nàng nhìn một cái, miễn cưỡng cười nói: “Hạ quan rất ít đánh cờ, xin bệ hạ tha lỗi.”

Hắn kinh ngạc giương mắt, mắt màu lam thâm thúy đọng lại ở trên mặt nàng, khóe môi khẽ giơ lên, cười như không cười: “Ta chưa bao giờ nghĩ tới, nàng lại sẽ nói ra những lời này.”

Hai người ngồi đối mặt nhau như vậy, lại là lần đầu tiên. Bàn nhỏ chỉ rộng cỡ một bờ vai người, cách gần như vậy, loáng thoáng cảm nhận được hô hấp của nhau, bởi vì trời sanh mắt màu lam, lông mi dài thấp thoáng trong hốc mắt thâm thúy của hắn, càng lộ ra mê ly, trống ngực nàng tự dưng đập thình thình, xoay mắt che giấu cười nói: “Chắc tại không thích cái này.” Cũng không phải không thích, chỉ vì ba năm trước đây tỉnh lại thỉnh thoảng nắm con cờ chơi đùa, bị Hàn gia và Thượng Quan Uyên bắt gặp, vẻ mặt hai người

đều có chút cổ quái, làm như cũng không thích thấy dáng vẻ nắm con cờ mất hồn của nàng. Nàng chỉ nhận biết hai người này, hai người lại có phần quan tâm chăm sóc nàng. Nàng nghĩ chẳng qua là một con cờ, cũng không thú vị, sau đó liền không đụng đến nữa.

Nghe nàng nói như vậy, khóe môi hắn mỉm cười nhạt nhẽo, bộ dáng như có điều suy nghĩ lại hoảng hốt: "Vậy sao."

Nàng nhất thời không biết nói tiếp như thế nào, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, cũng không nói nữa.

Hách Liên Khuyết nhìn Hách Liên Du lại nhìn Thượng Quan Mạn một cái, nhẹ giọng nói: "Mẫu thân, chúng ta ở lại chứ?"

Hách Liên Du nghe vậy cũng đưa mắt lên nhìn, lông mi dài thấp thoáng ánh sáng ẩn tình ở đáy mắt, chỉ nhìn nàng thôi.

http://tieulun.hopto.org

Chương 134: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (16)

Nàng không dám nhìn hắn, chỉ không tự nhiên cười nói với Hách Liên Khuyết: "Lần này mẫu thân là phụng mệnh đến đây, tất nhiên phải trở về."

Hách Liên Khuyết thả mắt xuống, mệt mỏi "Dạ" một tiếng, trong lòng nàng hơi rung, vội bổ sung: "Chỉ là cữu cữu con có chuyện phải làm, cũng không thể trở về nhanh được." Lời này giống như là nói cho người khác nghe, nói xong trên má hơi nóng, chỉ nghe Hách Liên Du cười nhẹ, nói: "Cờ trắng đi trước đi." Nàng vội quay đầu đi. Hách Liên Khuyết nháy mắt mấy cái nhìn xem hai người, nhe răng cười hắc hắc.

Nàng rõ ràng rất ít biết đánh cờ, nhưng đầu ngón tay vừa đụng đến con cờ, dường như có cái gì chảy vào trong thân thể, theo Hách Liên Du thả cờ. Nàng đã không tự chủ suy tư đường cờ, thiết kế bẫy rập, mỗi khi Hách Liên Du thả một con cờ nàng đều nghĩ sâu tính kỹ mục đích. Tất cả giống như đã từng xảy ra quá nhiều lần giống như nhau, nàng làm như nhớ, vừa tựa như không nhớ.

Thánh giá trùng trùng điệp điệp tới hành cung, nội thị bên ngoài kính cẩn nói một tiếng: "Bệ hạ, đã tới hành cung." Hách Liên Du đưa tay muốn cầm tay của nàng, cổ tay nàng hơi co lại: "Bệ hạ như thế, không hợp lí, xin bệ hạ đừng để hạ quan khó xử." Hắn nhếch môi cười nhẹ: "Văn võ bá quan cũng đã nhìn thấy, nàng còn sợ hoạn quan trong cung?" Mạnh mẽ cầm tay của nàng ra xe thánh, Hách Liên Khuyết khéo léo đi theo phía sau hai người.

Nội thị đặt xong thang vàng khắc hoa, Hách Liên Du khẽ cúi đầu cùng sóng vai xuống với nàng, cung nhân chia nhóm ca tụng hai bên: "Cung nghênh bệ hạ hồi cung!" Hách Liên Du không chút để ý nói một câu: "Bình thân."

"Tạ bệ hạ."

Một nữ quan quỳ gối trước nhất mặc cung trang gấm đỏ dẫn đầu đứng dậy, cúi đầu mềm giọng: "Bệ hạ, nô tỳ đã bảo người chuẩn bị tốt nước hoa lan, mời bệ hạ tắm rửa tẩy trần." Hách Liên Du mang theo Thượng Quan Mạn

chậm rãi xuyên qua chúng người hầu, chỉ nhàn nhạt "uh" một tiếng, Thượng Quan Mạn kinh ngạc, mình cũng là nữ quan, ở trước thánh giá tất cả đều xưng vi thần hạ thần, nữ quan này tự xưng là nô tài, rất kỳ quái, lại nghe giọng nói của nàng dịu dàng ngọt ngào, hai gò má xinh đẹp. Nàng liếc Hách Liên Du một cái, người khác không nói, người này thật sự rất hấp dẫn bươm bướm. Lúc đi qua nữ quan kia không khỏi nhìn nàng kia một cái, không ngờ nữ quan kia cũng giương mắt nhìn, bốn mắt nhìn nhau, trong mắt nữ quan chấn động, lẩm bẩm mở miệng: "Điện hạ..."

Nội thị bên cạnh nghe mà biến sắc, hung hăng lôi ống tay áo nữ quan, nữ quan kia đột nhiên thức tỉnh, vội vàng ép người xuống: "Thù nhi thất lễ trước điện, xin bệ hạ thứ tội."

Dưới tình thế cấp bách, nàng lại xưng tên tục của mình, Thượng Quan Mạn quái lạ giương môi. Hách Liên Du không kiên nhẫn dừng chân, lại cúi mắt nhìn nàng: "Nàng muốn xử trí như thế nào?"

Câu hỏi này khiến ánh mắt khắp mọi nơi đều cố ý vô ý bắn tới, nàng thẳng lưng, nụ cười xa cách mà lễ phép: "Đây là cung nhân của bệ hạ, do bệ hạ quyết định đi, hạ thần không có quyền xử trí."

Hách Liên Du nhướng mày, chợt hô: "Yêu nhi."

Hách Liên Khuyết sau lưng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn giọng nói thanh thúy: "Có nhi thần."

"Giao cho con đó."

Ném xuống câu này, Hách Liên Du mạnh mẽ nửa ôm Thượng Quan Mạn sải bước đi vào trong điện. Hách Liên Khuyết lắc đầu, thong thả đi bước nhỏ tới trước mặt Thù nhi, một đôi mắt xanh thẳm hồn nhiên, giòn giã hỏi: "Thù nhi cô cô, người nói xem, Bản hoàng tử nên xử trí người như thế nào?"

Cung nhân đều biết hoàng tử duy nhất của đế vương Cố quốc vốn có bản tính ma vương, lộ ra loại vẻ mặt vô hại này, hẳn là có tính toán với người. Thù nhi không nhịn được nhếch môi cương cười: "Hạ thần không biết."

Hách Liên Khuyết có chút bất mãn: “Sao cô cô lại tự xưng hạ thần với Yêu nhi rồi.” Hắn tức hừ một tiếng, có chút phát giận mở miệng: “Yêu nhi cũng không muốn động đến người của bà nội Thái Hậu, chẳng qua là cô cô người lại chọc mẫu thân tức giận. Ai dám khi dễ mẫu thân, ta và phụ hoàng sẽ không tha người đó!”

Thù nhi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu trắng noãn kia, nhất thời lại kinh sợ không thốt nên lời.

Lần đó bị người ta gọi là “Phu nhân” lần này lại được gọi là “Điện hạ”, trong lòng Thượng Quan Mạn có loại dự cảm xấu, trong chỗ tối như có một đôi tay dẫn nàng tới quỹ đạo không cách nào nắm trong tay. Vì sao nàng mất trí nhớ, vì sao Hàn gia và Thượng Quan Uyên đều không muốn nàng nhớ lại. Nếu trước đó sống hạnh phúc, bọn họ cần gì khổ sở ngăn trở hắn, nàng không sợ đôi bên khác, chỉ sợ có ẩn tình khác... Ẩn tình khiến nàng không biết làm thế nào cho phải.

Vừa vào điện liền vội vàng trốn ra từ trong khuỷu tay của hắn, thu lại vẻ mặt, bộ dạng phục tùng rũ mắt: “Lần này hạ thần vào cung, chính là được Phương Hoa điện hạ nhờ vả.”

Hắn nhìn nàng, hơi nhíu mày, lúc này nàng mới nâng túi gấm túi Phương Hoa giao cho nàng ra cúi đầu giơ lên cao cao: “Hạ thần phụng mệnh giao vật này cho bệ hạ.”

Hoa sen nở trên túi gấm có cả đế, uyên ương song song cùng nhau bơi qua nước xuân, mỗi đường kim mỗi sợi chỉ đều nói lên tâm nguyện của nữ tử. Nhìn túi gấm kia, giống như cũng có thể tưởng tượng đến tình cảnh Phương Hoa si ngốc thêu ở dưới đèn. Vẻ mặt Hách Liên Du dần dần tối, khẽ mím môi: “Nàng chính là muốn nói cái này với ta?”

Nàng cúi đầu nặng nề cắn chữ: “Bệ hạ nhận lấy mau sớm đáp lại cho điện hạ, hạ thần cũng có thể báo cáo kết quả công việc.”

Hắn nghe vậy cười lạnh một tiếng, phất tay áo đảo qua. Thượng Quan Mạn chỉ cảm thấy trên cổ tay tê rần, túi gấm không tiếng động rơi xuống đất. Nàng kinh ngạc đưa mắt lên nhìn, hắn bỗng nhiên lạnh mặt tiến tới gần, con ngươi

xanh trong hốc mắt thâm thúy, chỉ làm cho nàng nhớ tới con sói hoang dã khát máu. Trong lòng nàng chấn động, bị hắn bức từng bước lui về phía sau, hắn vươn tay vây nàng vào góc. Nàng cuối cùng không chỗ có thể trốn, trong mắt của hắn làm như có vụn băng nổi lên trong hồ nước xanh, gió mát trôi nổi. Hắn khàn khàn nói, tràn ra tức giận mênh mông: "Nàng còn muốn ép ta tới khi nào?"

Chỉ cảm thấy toàn thân hắn giờ phút này đều lộ ra hơi thở nguy hiểm, trong lòng nàng nhất thời mâu thuẫn cảnh giác, thân thể căng thẳng, miệng đắng lưỡi khô, không nhịn được liếm liếm môi, rũ mắt xuống: "Ta sao dám ép người." Trong mắt của hắn đều là hình bóng của nàng, trong đầu nhất thời thoáng qua kinh ngạc. Hơi thở hắn đã loạn, nóng bỏng phất đến trên má nàng, nàng hốt hoảng mở miệng: "Nếu bệ hạ đụng đến ta, cả đời ta cũng sẽ không để ý người!"

Siết chặt lòng bàn tay trợn mắt nhìn hắn.

Người kia thật sợ nàng tức giận, hiện tại chẳng qua là dọa nàng thôi, hắn không dám.

Hắn sẽ không dám.

Chợt thấy hoa mắt, hắn mạnh mẽ ôm nàng lên, nàng bỗng nhiên trừng lớn mắt. Hắn trầm mặt sải bước vào nội thất, không chút nào thương tiếc vứt nàng lên giường rồng. Nàng bị đụng đến đầu choáng váng, nhếch nhác muốn bò dậy, ngón tay thon dài của hắn nắm cằm của nàng, cúi đầu liền hung hăng hôn xuống. Nàng chỉ cảm giác một hồi hít thở không thông, thẳng tắp rơi vào trong mây mù, chỉ nghe hô hấp nặng nề của hai người. Trong hỗn loạn chỉ thấy hắn nhắm mắt hẹp dài, nàng không nhịn được khép mắt, cảm giác hắn linh mẫn xuyên qua váy, cởi ra đai lưng, lụa nhẹ rối rít mà rơi. Đầu ngón tay hơi lạnh của hắn phất qua da thịt nóng bỏng, lướt qua thắt lưng trơn mềm mảnh khảnh, rơi vào phần nhô lên trước ngực, nhẹ nhàng ma sát. Nàng kinh hãi thở gấp một tiếng, thân thể bỗng nhiên mãnh liệt rung động, cánh tay mảnh khảnh không tự chủ vòng chặt trên cổ hắn. Hắn đột nhiên "Uhm" một tiếng, tạm thời thả môi hơi sưng của nàng. Trong mắt nhìn nàng đều là nụ cười hài hước, nàng vẫn còn ở trong mây mù, đầu ngón tay hắn vẽ một cái ở trước ngực nàng, thân thể nàng lại run lên, lại nghe giọng nói khàn khàn của

hắn, hơi thở nóng rực phun đến trên mặt nàng: "Nơi này ngược lại đầy đặn hơn trước kia chút."

Nàng ngớ ngẩn, sắc mặt đỏ lên, thoáng chốc tràn qua vành tai, nàng thẹn quá thành giận giơ đầu gối liền đá vào giữa háng hắn. Hắn sợ nhếch lên lông mày, vội đưa một cái tay ra hung hăng đè xuống, sau một khắc nặng nề cắn môi của nàng, có chút cắn răng nghiến lợi: "Nàng thật chịu vậy?"

Nàng không nhịn được liền muốn cười, lại cảm thấy tay đang đè lại đầu gối của nàng đột nhiên dò vào trong quần theo chân nhỏ thon dài một đường tìm kiếm lên. Nàng mới biết sợ, tay chân luống cuống bưng bít, bị một tay kia của hắn nắm hai cổ tay giơ qua đỉnh đầu. Hắn cúi người tới nghiêng đầu hôn nàng, lông mi dài của nàng run rẩy dữ dội, ý thức mê ly, thân thể nóng bỏng lạnh run trong lòng bàn tay hắn, hoảng hốt thuận theo, theo ý nguyện nghênh hợp hắn. Chợt nghe một tiếng "phụt" không biết từ nơi nào, như sấm giữa ban ngày, trong đầu nàng bỗng dưng thanh minh, thân thể Hách Liên Du cũng dừng lại, quay đầu lại nhìn qua.

Chỉ thấy một cô gái yểu điệu thân hình mảnh khảnh đứng ở bên cạnh màn màu đen trong phòng, mắt hạnh trợn tròn, che miệng cười không ngừng: "Ơ, ta tới không đúng lúc." Đôi mắt đẹp khẽ quấn trên mặt Thượng Quan Mạn, chợt cười: "Các ngươi cứ tiếp tục."

Trong lòng Thượng Quan Mạn nhục không chịu nổi, rũ mắt xuống vội kéo chăn gấm một bên che kín thân thể gần như lõa lồ, lại giương hai mắt, quan sát nàng kia.

Mặt mày nữ tử này cực kỳ dịu dàng xinh đẹp, nhìn thật quen thuộc, một bộ cung trang gấm xanh lông chim, dưới váy thêu trăm bướm quanh hoa, tóc búi ra sau, lộ ra gương mặt hình dáng mỹ lệ, mắt như cái hồ yên tĩnh. Lại nhìn thấy, trên tóc không có nhiều châu sức, chỉ dùng một trâm phượng năm đuôi bằng vàng ròng búi sau ót, theo động tác của nàng ta, đuôi phượng run run rẩy rẩy, ánh vàng sắc bén quét bóng lên màn trắng, ăn mặc lộ vẻ người lớn nhưng người lại trắng trong thuần khiết. Thượng Quan Mạn không khỏi cau mày, nhìn tuổi nàng cũng không hơn mình mấy tuổi, có gì mặc thành như thế? Là thân phận gì, lại công khai vào nội thất hành cung của Thiên Tử, xem vẻ có tư thái thân mật với Hách Liên Du, nàng ở nơi này suy nghĩ lung tung,

chỉ nghe Nhu phi cười: “Ta cũng chỉ là góa phụ vô dụng thôi.” Lời còn chưa dứt, Hách Liên Du lại cau lông mày, nhẹ hỏi: “Chuyện gì?”

Giọng nói của hắn còn mang theo khàn khàn mất tự nhiên, ám muội làm cho lòng người ngứa ngáy.

Nhu phi khẽ dựa vào vách tường hoa, đưa mắt lên nhìn quyến rũ cười một tiếng: “Cũng không có việc gì, chỉ là Thái hậu muốn tác hợp hai chúng ta, cố ý tới nói cho ngươi biết một tiếng.”

Trong mắt Thượng Quan Mạn nhất thời ngưng tụ lạnh lẽo, không chờ Hách Liên Du mở miệng, nàng nâng một đôi cánh tay mảnh khảnh lên trèo đến trên cổ Hách Liên Du, đứng dậy nằm ở bên tai hắn mềm mại nói nhỏ: “Bệ hạ còn phải nói bao lâu nữa.”

Thân hình Hách Liên Du hơi chấn động một cái, khuỷu tay buộc chặt nàng chủ động sát tới vòng eo, quay mặt lại nhìn nàng. Nàng theo bản năng tránh về phía sau, chỉ thấy trong mắt của hắn đều là nụ cười, nháy mắt trời đất mất sắc.

Hắn nhìn nàng cười nói với Nhu phi sau lưng: “Ta hiểu rõ rồi.”

Nhu phi thấy tình cảnh bên trong phòng như vậy, vẻ mặt lại có chút hoảng hốt, ngớ ngẩn, xoay người rời đi.

Thấy Nhu phi rời đi, thần sắc Thượng Quan Mạn chợt lạnh, “Chát” đánh vào tay đang ôm chặt eo mình, lạnh lùng cau mày: “Xin bệ hạ buông tay...”

Hắn không tự chủ nhìn bộ dáng của nàng, búi tóc lơi lỏng rủ xuống đầu vai chiếu khuôn mặt trắng nõn như sứ, hai mắt mênh mông như nước, hai má ngậm xuân, áo mỏng xốc xếch che cánh vai trắng nõn ẩn hiện, trên người nàng có hương thơm nữ nhân đặc biệt. Tâm thần hơi bị rung động, ánh mắt nhìn nàng dần dần nóng, không nhịn được khàn giọng cười: “Nếu ta buông ra lúc này, thì cuộc đời này đã uổng làm nam nhân.”

http://tieulun.hopto.org

http://tieulun.hopto.org

Chương 135: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (17)

Nàng mới phát giác cảnh xuân của mình bị tiết ra, mãnh liệt kéo áo lại, mảng đỏ ửng trên má truyền đến bên tai, nàng đã sớm không có phấn khích, bất an giãy giãy. Thân thể hắn bỗng chốc căng thẳng, quát nhỏ: "Đừng động." Nàng dò xét thần sắc hắn, trong con ngươi đều là ham muốn trần trụi, liền cũng ngây dại, quả thật động cũng không dám động. Chưa nói tiếp, nội thị ngoài điện đã nhỏ giọng thông bẩm: "Bệ hạ, Thái hậu sai người tới mời bệ hạ qua..." Hách Liên Du bỗng nhiên lạnh mặt: "Đi ra ngoài!" Nội thị cả kinh không dám thở mạnh một tiếng. Thượng Quan Mạn thừa dịp khe hở kéo vạt áo tránh ra từ trong khuỷu tay của hắn, cũng không dám nhìn hắn dùng cả tay chân bò xuống giường. Hách Liên Du xoay mặt nhìn nàng, ánh mắt tối tăm.

Nàng vội vàng thối lui đến khoảng cách an toàn, ửng đỏ trên mặt chưa tản đi, trong mắt cũng là lãnh đạm nhàn nhạt. Hai loại vẻ mặt này đụng nhau, giống như nước lửa đàm phán, sinh ra diêm dúa lẳng lơ khác biệt. Ánh mắt Hách Liên Du nhìn nàng càng sâu, nàng vội vã thi lễ: "Hạ thần cáo lui." Cũng không chờ hắn đáp lời, xoay người nhếch nhác chạy ra khỏi điện, qua hồi lâu mới mơ hồ nghe Hách Liên Du khàn giọng cười nhẹ ở phía sau: "Ta lại muốn xem nàng chạy trốn được tới đâu."

Bước chân của nàng càng nhanh.

Không có thủ lệnh trong cung, nàng tự nhiên không thể tùy tiện xuất cung rời đi, cũng không biết bọn Hàn gia như thế nào rồi. Nghĩ đến xuất cung phải đối mặt Hàn gia, trong lòng nàng nhất thời có chút phức tạp, đứng đó mất hồn, sau lưng liền bị người bổ nhào vào, một cái tay nhỏ mập mạp trên váy áo, giọng nói giòn non mềm nhũn vang lên: "Mẫu thân!"

Nàng nhếch miệng cười quay đầu lại sờ sờ tóc nó: "Mới vừa đi nơi nào?" Hách Liên Khuyết không đáp lời, chỉ ngửa mặt kéo váy nàng đi, giống như sợ nàng tức giận tự mình chạy mất, lại khiến Thượng Quan Mạn không dễ đi đường, dở khóc dở cười nắm ngón tay út như ngó sen của nó, hỏi: "Mẫu thân mệt mỏi, Yêu nhi còn không mang mẫu thân đến nơi ở đi."

http://tieulun.hopto.org

Lúc này Hách Liên Khuyết mới thở phào nhẹ nhõm, say mê cuồng nhiệt lôi kéo nàng đi: "Yêu nhi mang mẫu thân đi, là phụ hoàng tự mình bố trí, mẫu thân nhất định sẽ thích." Nàng tùy nó vui mừng ở trước mặt, nó xoay khuôn mặt tươi cười lại, nàng liền cười gật đầu.

Chỗ ở của nàng có một rừng trúc xanh lớn, có gió thổi qua khoảng cách lá trúc, tuôn rơi tạo ra âm thanh hỗn loạn. Nhà ở có một đường nối thẳng bên ngoài, trên đường bày bức rèm che suốt mấy trượng, lại dùng màn lụa nhẹ như cánh ve che lại. Ánh nắng từ ngoài rọi vào, từng hạt chạy tròn xoe, phiếm vầng sáng trắng lóa, vén màn, đập vào mắt chính là cái bệ lộ thiên vô cùng rộng rãi, đều dùng thảm lông cừu trắng như tuyết trải lên, bàn trà nhỏ bàn cờ đều ở đây, có lò tỏa hương yếu ớt. Nếu dựa nhẹ vào lan can mà nằm, nghe tiếng vang gió thổi lá trúc, trong không khí đều là mùi hoa nhàn nhạt, ánh nắng ấm áp soi sáng trên mặt, cực kỳ thích ý thoải mái.

Nàng hơi than thở, có thể nghĩ ra bố trí thế này, thật sự là người khéo léo.

Chân nhỏ của Hách Liên Khuyết chạy bịch bịch tới góc, mới thấy trong đó có chỗ ngồi vừa ba người, lại trải thảm thật dầy, cực kỳ thoải mái. Hách Liên Khuyết lục tục leo lên, tìm tư thế thư thản, liền ngồi ở chỗ đó lắc bắp chân chớp hai mắt hỏi nàng: "Mẫu thân, người có thích hay không?"

Trong bụng nàng nóng lên, trịnh trọng mỉm cười gật đầu: "Thích, mẫu thân rất thích."

Đôi mắt của Hách Liên Khuyết sáng như ngôi sao, vui sướng hỏi: "Mẫu thân có thể không đi không, Yêu nhi muốn ở chung một chỗ với mẫu thân và phụ hoàng."

Nụ cười bên môi nàng hơi thu lại, rũ mắt cười nói: "Mẫu thân cũng muốn ở chung một chỗ với Yêu nhi."

Hách Liên Khuyết nhìn không hiểu ánh mắt của nàng, làm như buồn bã than thở, muốn hỏi nữa nhưng bị Thượng Quan Mạn dụ dỗ: "Yêu nhi ngoan, đi mời người nữ quan kia tới đây một chuyến giùm mẫu thân."

Hách Liên Khuyết vạn phần không vui nhíu chân mày: "Cô cô khi dễ mẫu

thân, mẫu thân còn muốn gặp người!”

Nháy mắt nàng cười vạn vật thất sắc, chỉ duỗi ngón tay ra bấm bấm khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mịn của nó: “Nhanh đi, mẫu thân của con không dễ bị người ta khi dễ như vậy.”

Chân mày của Hách Liên Khuyết chưa tản ra, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng gật đầu một cái.

Chỉ giây lát, Thù Nhi liền bị truyền vào trong phòng khách, Hách Liên Khuyết phòng bị trừng mắt chăm chú nhìn Thù Nhi. Thù Nhi bị nó nhìn liền khép mi buông mắt, không dám giương mắt chút nào, kéo váy muốn cúi lạy. Thượng Quan Mạn ngồi thẳng trên ghế nhàn nhạt mở miệng: “Ta và ngươi phẩm cấp giống nhau, bực đại lễ này liền miễn đi.”

Cái miệng nhỏ nhắn của Hách Liên Khuyết nhếch lên, rốt cuộc không nói gì. Thượng Quan Mạn nhìn thân thể nhỏ bé của nó bị buộc cứng còng đứng ở bên người mình, bộ dáng như lâm đại địch, sợ nó quá cực khổ, liền cười dụ dỗ nó: “Yêu nhi ngoan, đi ra ngoài tự chơi một lúc đi.”

Hách Liên Khuyết nhíu chân mày bất mãn gào thét: “Mẫu thân, Yêu nhi là người lớn rồi.”

Thượng Quan Mạn nín cười: “Ừh ừh, Yêu nhi là người lớn rồi, vậy Yêu nhi có thể đi ra ngoài giúp mẫu thân coi chừng, đừng cho người khác đi vào hay không?” lúc này Hách Liên Khuyết mới gian nan gật đầu một cái, vẫn không quên quay đầu lại dặn dò: “Mẫu thân, con ở bên ngoài nha.”

Nàng hàm hồ cười gật đầu: “Mẫu thân biết, đi đi.”

Hách Liên Khuyết mới lại trợn mắt nhìn Thù Nhi một cái, nhíu lỗ mũi đi ra ngoài.

Thấy Hách Liên Khuyết đi ra ngoài, Thượng Quan Mạn mới lãnh đạm một tiếng: “Mời ngồi.” Thù Nhi khom người thi lễ, liền ngồi xuống trên ghế dưới tay nàng.

Bên trong phòng chỉ còn lại hai người, bởi vì không quen được người hầu hạ, trước đã đuổi mấy cung nữ nội thị trong điện ra ngoài, hôm nay tự nhiên không người nào dâng trà. Nàng tự mình để trà vào trên bàn bên tay Thù Nhi. Thù Nhi hơi run, bộ dáng thụ sủng nhược kinh, hai tay vội vàng hư đỡ lấy. Thượng Quan Mạn mới mở miệng: "Lúc nãy đại nhân gọi hạ quan là điện hạ?"

Thù Nhi từng nghe lời đồn đãi, nói nàng quên quá khứ, vài lần không tin, hôm nay thấy đôi mắt bình tĩnh không sóng của nàng, nhìn mình cũng xa lạ, kêu trước mặt thánh, vốn cũng là thử dò xét, lúc này mới tin. Nhưng dư uy của nàng vẫn còn, Thù Nhi vẫn không dám đường đột nhìn thẳng vào mắt nàng, chỉ đành phải cúi đầu xuống. Đôi con ngươi của Thượng Quan Mạn lạnh nhạt nhìn nàng. Lòng bàn tay nàng lại sinh ra mồ hôi. Nhớ đến Nhu phi dặn dò nàng, đừng cho Thượng Quan Mạn sinh ra tình cảm với Hách Liên Du, kịp thời ngăn cản mới đúng. Ngừng lại một chút, mới nói: "Vâng"

Thượng Quan Mạn liền từ trên cao nhìn xuống nàng: "Vì sao?"

Ánh mắt Thù Nhi đung đưa, một hồi lâu mới đáp: "Hạ quan từng là cung nữ bên cạnh đế cơ tiền triều, đại nhân có phần giống với chủ nhân cũ của ta."

"Đế cơ tiền triều?" Nàng có chút chần chờ: "Bệ hạ quý quốc cải triều hoán đại, đoạt giang sơn người ta, đế cơ kia và hắn chính là thù nhà hận nước, cận thân cung nữ như ngài sao lại ở chỗ này?" Nói xong lời cuối cùng, ánh mắt nhìn Thù Nhi đã trở nên sắc bén.

Sắc mặt Thù Nhi trắng bệch, nói thật nhỏ: "Cũng không phải như đại nhân nghĩ, hạ quan không có phản bộ chủ nhân trước đây, chỉ là..." Thượng Quan Mạn lạnh lùng cong môi: "Chỉ là cái gì?" Lại không ngờ Thù Nhi đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt nàng, trong mắt tràn ngập sương, nhìn nàng cực kỳ thống khổ phẫn hận: "Hạ quan chỉ là ái mộ bệ hạ, như vậy có lỗi sao?" Vẻ hung ác che giấu ở dưới ánh mắt, trừ phẫn hận, còn có oán độc sâu đậm. Trông thấy vẻ mặt oán niệm như vậy, khiến trong lòng nàng bỗng nhiên lấp kín, chỉ cảm thấy nháy mắt thở không nổi. Nàng mở to mắt chậm rãi ngồi trở lại chỗ ngồi, hơi thở mới dần dần chậm xuống, có chút mệt mỏi chống đỡ trán: "Lời này, cần tự đi hỏi chủ tử của ngài, hỏi ta cũng vô dụng."

Thù Nhi bởi vì tâm tình kích động, thở dốc ngắn ngủi, nghe vậy thần sắc cổ quái liếc nhìn nàng, không tỏ vẻ gì quay mặt đi: "Chắc đại nhân có lời muốn hỏi hạ quan, hạ quan có chuyện quan trọng trong người, kính xin đại nhân mau hỏi."

Nàng mới nhớ tới chuyện đứng đắn, không chút để ý cười: "Hạ quan mới tới trong cung, không biết được người quyền quý trong cung, chỉ sợ đắc tội người, lúc này mới mời đại nhân tới chỉ điểm."

Trên mặt Thù Nhi có biểu tình phức tạp, hạ mí mắt hỏi: "Đại nhân muốn hỏi vị nào?"

Thượng Quan Mạn quái lạ nhíu mày, không hổ là người bên cạnh Hách Liên Du, có phần thông tuệ, quyết định cũng không lãng phí miệng lưỡi, liền nói: "Cung váy màu xanh, búi tóc bằng ngũ vĩ phượng vàng ròng."

Thù Nhi ngược lại không giấu giếm chút nào: "Đó là Thái phi tiền triều, Nhu Thái phi."

Thượng Quan Mạn kinh ngạc nhướng lông mày.

Thù Nhi mới nói: "Vị Thái phi này từng là tỳ nữ bên cạnh đương kim Thái hậu. Tiền triều diệt quốc, Thái hậu thương tiếc, liền giữ nàng ở bên người, nhưng rốt cuộc thân phận lúng túng, người trong cung ngậm miệng không đề cập tới chuyện của vị Thái phi này. Đại nhân ở Tây Lãnh phía xa không biết cũng là chuyện đương nhiên."

Thượng Quan Mạn sáng tỏ, nếu Thái hậu đương triều trìu mến vị Nhu Thái phi này, nên gả nàng cho Hách Liên Du cũng không phải là không thể. Nhưng nghe nói bên cạnh Hách Liên Du chưa từng nạp một tần phi, vị Nhu Thái phi này lại thân tàn bại liễu, thật có thể để cho Hách Liên Du cưới nàng?

Làm như biết nàng nghĩ gì, Thù Nhi mở miệng: "Đại nhân có điều không biết, vị Nhu Thái phi này khi còn bé đã hầu hạ Thái hậu nhiều năm, lúc đó bệ hạ cũng ở bên cạnh, hai người coi như là thanh mai trúc mã. Huống hồ bệ hạ đối với cung nữ nữ quan đều là lạnh lùng, chỉ thật là ôn hòa đối với nàng ấy. Trong ngày thường cũng có nhiều ban thưởng, bất kể là thương tiếc hay là áy

náy, đối với nàng ấy cũng khác." Nói xong lời cuối cùng, trong mắt nàng đã khó đè nén ghen tỵ. Thượng Quan Mạn nghe mà hoảng hốt, chỉ miễn cưỡng nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, chợt nghe Thù Nhi lại nói: "Hạ quan khuyên đại nhân nên tự vệ làm đầu, quá để tâm đối với bệ hạ, chỉ sợ cuối cùng phí công thương tâm."

Nàng lại thấy hăng hái: "A?"

Thù Nhi chậm rãi đứng dậy: "Hạ quan không tiện nhiều lời, chỉ biết..." Nàng nghiêng mắt nhìn cửa một cái, mới nói nhỏ: "Hạ quan từng nghe nói, trước khi Nhiếp Chính vương phi đi, từng mang đi một thứ hết sức quan trọng với Cố quốc." Nàng không nói nữa, ngụ ý chính là, Hách Liên Du tốt với nàng, chưa hẳn là tốt thật, khó tránh là có dụng ý khác.

Thượng Quan Mạn nhàn nhạt liếc nhìn nàng một cái, nụ cười xa cách: "Đa tạ đại nhân chỉ điểm, những chuyện này không thuộc phạm vi quan tâm của đại nhân."

Thù Nhi vốn còn muốn nói, chạm đến ánh mắt lãnh đạm của nàng hai đầu gối thoáng chốc mềm nhũn, thiếu chút nữa liền quỳ xuống theo bản năng, khó lắm mới nhịn được, lại hận mình sợ hãi nàng như thế, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, nhẹ nói: "Cáo từ." Liền vội vã thối lui khỏi điện.

Thân ảnh của Thù Nhi từ từ không thấy, vui vẻ ở trên mặt Thượng Quan Mạn thu về từng chút.

Mặc dù Thù Nhi kia ghen tỵ quấy phá, với nàng mà nói, thà tin là có còn hơn là không, vậy mới an toàn.

Nghĩ đến nếu như Hách Liên Du thật sự là vì thứ khác mới biểu hiện chân tình với nàng như thế, hoặc thật là kết liền cành với Nhu Thái phi, trong lòng không hiểu sao lại co rút đau đớn, luống cuống khó có thể ngồi yên. Cẩn thận nghĩ đến, giọng điệu của Nhu Thái phi với hắn thật thân mật, lúc nói đến mình là góa phụ, giọng điệu Hách Liên Du mặc dù lạnh, nhưng vẻ mặt cũng là thương tiếc... Nàng phiền não nhắm mắt, Hách Liên Du đáng giận này, bên cạnh rõ ràng đã có hồng nhan tri kỷ làm bạn, vẫn còn muốn tới trêu chọc nàng.

Hách Liên Khuyết thấy Thù Nhi rời đi, khom lưng ở cửa điện thăm dò đầu vào trong, thấy Thượng Quan Mạn vẻ mặt hoảng hốt mất hồn ở nơi nào, cẩn thận lên tiếng gọi: "Mẫu thân."

Thượng Quan Mạn mới hồi hồn, miễn cưỡng cười nói: "Yêu nhi." Trong đôi mắt xanh của Hách Liên Khuyết ẩn chứa hối hận, cách một hồi lại phát ra nước mắt, ảo não nói: "Đều do Yêu nhi, Yêu nhi không nên gọi yêu nữ kia tới." Thượng Quan Mạn nghe hắn gọi Thù Nhi là "Yêu nữ" không nhịn được cười một tiếng, vội an ủi: "Không trách Yêu nhi được, mẫu thân chỉ hơi nhớ Uyên cữu cữu của con thôi." Ngay trước Hách Liên Khuyết nàng vạn vạn không dám nói đến tên tuổi Hàn gia, chỉ đành phải kéo Thượng Quan Uyên làm bia đỡ đạn, Hách Liên Khuyết nghe vậy ánh mắt sáng lên: "Mẫu thân người chờ chút." Nói xong chạy đi.

Không quá thời gian nửa chung trà, Hách Liên Khuyết thở hồng hộc bưng một bàn đồ uống rượu chạy vào điện, đi theo phía sau là bốn nội thị áo xanh, trong ngực đều ôm vò rượu. Thượng Quan Mạn trợn mắt hốc mồm nhìn đứa con nhà mình. Hách Liên Khuyết đặt rượu kia lên bàn, anh tuấn phất tay một cái, nội thị để vò rượu xuống, mở nắp ra, thoáng chốc mùi rượu tràn ngập, bốn nội thị không tiếng động thối lui đến ngoài điện.

"Đây là..?"

Hách Liên Khuyết tay chân lưu loát leo lên cái ghế rót rượu cho nàng, bình rượu kia có miệng lớn, dung lượng tự nhiên cũng không nhỏ. Đôi tay nhỏ bé mập mạp của nó run run rẩy rẩy nâng đến trước mặt nàng, ngẩng mặt nhe răng cười một tiếng với nàng.

Rót rượu hơn nửa ly, trên lỗ mũi khéo léo của nó có mồ hôi hột sáng long lanh đọng lại, bởi vì ăn ngọt nhiều, răng nhỏ vô cùng trắng mơ hồ có chút tái đi, nhếch miệng cười một tiếng, hàm răng tái đi kia càng rõ ràng. Hách Liên Khuyết nháy mắt: "Phụ hoàng từng nói, nếu nhớ mẫu thân, uống cái này là có thể nhìn thấy mẫu thân." Nó buồn khổ nhăn lỗ mũi: "Nhưng người không để cho Yêu nhi uống, chỉ len lén tự đi gặp mẫu thân." Tâm tính tiểu hài tử chuyển thật nhanh, chợt nở nụ cười sáng rỡ: "Nếu mẫu thân nhớ cữu cữu, liền uống cái này đi." Thượng Quan Mạn phát hiện tâm ý của nó thoáng chốc lệ

nóng đoanh tròng.

Thấy Thượng Quan Mạn không cầm, chỉ vụng về nhét vào trong tay nàng, Thượng Quan Mạn vì khiến nó vui, một hơi uống sạch sẽ. Hách Liên Khuyết tận mắt nhìn thấy nàng uống vào, mới hài lòng nhỏ giọng gào thét: “Mẫu thân nhớ cữu cữu cũng đừng xuất cung gặp bọn họ, uống cái này là được, mẫu thân có Yêu nhi và phụ hoàng là đủ rồi.”

Không nghĩ tới rượu kia vô cùng mạnh, mới đầu chưa sao, chốc lát mới phát giác cay vô cùng, Thượng Quan Mạn sặc đến ho liên tiếp, làm sao nghe được tính toán của hắn. Lúc này Hách Liên Khuyết mới cảm thấy không đúng, sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn tái đi, bò đến trên bàn vỗ lưng cho nàng, nước mắt ròng ròng nói: “Phụ hoàng uống không có sao mà.”

Thượng Quan Mạn cười khổ, phụ hoàng của nó lớn lên trên lưng ngựa, uống rượu mạnh tựa như uống nước, ba năm qua nàng không uống rượu, làm sao chịu được, càng ho lợi hại. Hách Liên Khuyết sợ tới mức một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nàng vội trấn an: “Mẫu thân không sao, nghỉ một chút là được.”

Rượu kia quả nhiên là mạnh, hơn phân nửa ly xuống bụng, đầu có chút choáng, chỉ cảm thấy nói chuyện cũng có chút không lưu loát, liền chỉ vào nội thất: “Yêu nhi đừng sợ, mẫu thân ngủ một hồi là tốt.” Hách Liên Khuyết hoang mang sợ hãi “Dạ” một tiếng. Thượng Quan Mạn dùng dằng đứng dậy, bước chân bấp bênh, trong mắt Hách Liên Khuyết chứa nước mắt đỡ nàng. Nàng nào dám cho nó đỡ, tính khí nó cũng lớn, cố chấp khoác cánh tay nàng lên đầu vai mình, Thượng Quan Mạn cười khổ, hai người liền gập ghềnh vào nội thất, cuối cùng đến cạnh giường. Thượng Quan Mạn vội nằm xuống, vẻ mặt Hách Liên Khuyết đau khổ kéo chăn gấm lên vai nàng, thanh âm rất không nắm chắc: “Mẫu thân...” Nàng vội khoát tay: “Đừng sợ, ta thật sự không sao.”

Hách Liên Khuyết sợ hãi liếc nàng: “Mẫu thân đừng có chạy lung tung nha.” Lại nói nhỏ một tiếng: “Con đi gọi phụ hoàng.” Liền chạy ra khỏi như một trận gió.

http://tieulun.hopto.org

http://tieulun.hopto.org

Chương 136: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (18)

Sắc mặt Hách Liên Du không thay đổi từ tẩm điện của Thái hậu đi ra ngoài, khi gặp Hách Liên Khuyết hoang mang sợ hãi, nghe nó nói rõ đầu đuôi, lại cười: "Phụ hoàng biết rồi, đi thỉnh an với Thái hậu nãi nãi đi, đã lâu không gặp con, nhất định là rất nhớ con."

Mặt Hách Liên Khuyết không tình nguyện: "Hài nhi muốn đi xem mẫu thân."

Hách Liên Du cười ý vị sâu xa: "Loại thời điểm này, có phụ hoàng là đủ rồi..."

Hách Liên Khuyết cái hiểu cái không, rầm rì mấy tiếng mới vào tẩm điện Thái hậu.

Thượng Quan Mạn được an bài ở trong cung điện hành cung cách đó không xa, hắn đi vào điện không tiếng động, trong điện cũng không thấy bóng dáng của Thượng Quan Mạn, trong nội thất giường hẹp xốc xếch, loáng thoáng có hương thơm nữ tử. Hắn đứng trước giường chốc lát, có gió thổi nâng lên bức rèm che, ngọc châu đụng nhau, thanh thúy dễ nghe. Hắn đột nhiên quay đầu về nơi đó, vầng sáng lóe lên dưới ánh mặt trời, tạo ra năm màu vòng sáng, chiếu lên người không mở mắt được.

Hắn không kìm hãm được chậm rãi vén bức rèm che đó lên.

Gió mát nhè nhẹ khiến khắp mọi nơi ấm áp dễ chịu, quả thấy Thượng Quan Mạn nhắm mắt trên tấm lông cừu tuyết trắng. Chắc là người đang nóng lên nên đã cởi ra áo khoác lụa trắng, tay áo uốn lượn trùng điệp, nới lỏng lộ ra một phần cánh tay nõn nà, tóc đen quanh co tán lạc, như đóa hoa sen rơi xuống đầy áo, trúc xanh chiếu màu xanh mát mẻ khắp mọi nơi, càng nổi bật lên màu da như ngọc.

Trong tay nàng còn nắm một ly rượu lớn tựa vào trên đệm thêu cành hoa hải đường quấn quýt, lông mi dài như khép như mở, run rẩy như cánh. Hắn khẽ bước qua, khom người cầm ly rượu trong tay nàng lên tiện tay thả vào trên

bàn thấp bên cạnh, lông mi dài của nàng đột nhiên khẽ nhúc nhích, chậm rãi mở mắt ra, con ngươi trắng đen rõ ràng, lạnh lùng như đầm, cứ bình tĩnh nhìn hắn.

Động tác của hắn hơi chậm lại, thong dong tự nhiên đặt lòng bàn tay lên trên trán nàng, giọng nói cũng thật nhỏ: "Đã tỉnh rồi hả?"

Nàng cũng không nói tiếp, chỉ lười biếng ngẩng mặt nhìn hắn: "Người đã đến rồi."

Bị nàng dùng con ngươi sáng bóng nhìn, giống như kiếm bén ghim vào trong lòng hắn, tâm tình gợn sóng trong mắt hắn. Lòng bàn tay trượt lên, chậm rãi che ánh mắt của nàng, hắn rũ mắt xuống, nói giọng khàn khàn: "Ta tới chậm chút, nàng có trách ta không?" Nàng cũng không nhúc nhích, mặc cho hắn ngăn trở mắt, chỉ khẽ nghiêng đầu, làm như đang suy tư. Vẻ mặt hắn ẩn ở trong bóng tối, chỉ thấy trong lông mi dài dày tràn ra một chút ánh sáng, hắn khàn khàn mà trầm thấp nói: "Mạn nhi, ta đáp ứng nàng, cuộc đời này nợ nàng, sẽ dùng cả đời ta để trả."

Hắn cúi người ôm nàng vào trong ngực, chỉ nghe mấy lời yếu ớt: "Huyết hải thâm thù, gia thù nước hận, kể cả mẫu thân, hãy để cho một mình ta trả lại cho nàng." Xa xôi như ngàn dặm, lại giống như gần trong gang tấc.

Nàng ngẩng mặt tựa vào trong cổ hắn, sợi tóc sáng mềm như gấm trên vai, áp vào trên má lại lạnh như nước, ngón tay mảnh khảnh cầm ngón tay thon dài của hắn, hít vào đều là hương bạc hà trên người hắn. Trừng mắt nhìn, trong mắt mới hiện lên men say nồng đậm, men say kia tựa như như suối tuôn, tràn vào tứ chi bách hài từng chút, xông vào trong lòng. Trong lòng nàng đều là thanh âm thường thường của Thù Nhi.

"Bệ hạ và Nhu Thái phi là thanh mai trúc mã, đối với nàng ấy tất nhiên đặc biệt."

"Trước khi Nhiếp Chính vương phi đi đã mang đi một vật cực quan trọng, nói không chừng bệ hạ có dụng ý khác."

Nàng không nhịn được đưa ra hai cánh tay vòng chặt cổ hắn, dùng sức to lớn,

làm cho hắn hơi hít thở không thông. Hách Liên Du không khỏi cau mày chế nhạo: "Mạn nhi, nàng nhiệt tình như vậy, xảy ra chuyện gì cũng đừng trách ta."

Nàng đột nhiên thả lỏng cánh tay, đôi tay rút lui bấu víu vai rộng cuả hắn, nhìn hắn, nàng nhíu mày, mắt say lờ đờ mông lung hoảng hốt nhìn hắn: "Bệ hạ hi vọng ta khôi phục trí nhớ không?..."

Hắn hơi ngẩn ra, trong mắt thâm thúy đều là tình cảm, chưa mở miệng, nàng vội vàng duỗi ngón che lại môi mỏng khẽ nhúc nhích của hắn, cô đơn cười khổ: "Ta sợ không tốt lắm." Con ngươi của nàng cũng ưu thương như hắn: "Ta sợ ta hối hận nhớ lại người, lại mong đợi nhớ lại người, muốn biết lúc trước chúng ta như thế nào." Nàng nhìn hắn hồi lâu, run môi ngẩng mặt, nước mắt từ khóe mắt lăn xuống: "Xin người đừng khiến ta hối hận."

Hắn nghe vậy sâu sắc nhìn nàng, vịn mặt của nàng khẽ hôn môi hồng nhạt của nàng, trằn trọc dịu dàng hôn lên nước mắt trên mặt nàng. Má nàng nóng bỏng ửng đỏ, hơi thở dồn dập, một tay nắm chặt áo hắn. Hắn sâu sắc nhìn nàng một cái, cuối cùng khàn giọng mở miệng cười: "Đã như vậy, ta không nhịn nữa." Mãnh liệt đẩy bàn con bên cạnh ra, ầm ầm vang dậy, con cờ trên bàn con rơi xuống đầy đất, hắn nắm cằm của nàng, nghiêng người hôn xuống.

Gió thổi tới đây, tấm màn sau lưng bay loạn, vòng chân trên chân nàng vang dội theo động tác của hắn, đầu ngón tay thon dài của hắn lướt qua váy áo, áo rơi xuống đầy đất. Xoa nắn quen thuộc lưu loát như thường ngày, môi của hắn rơi vào trên thân thể nóng rực run rẩy của nàng. Nàng nhu tình hôn lên mặt của hắn, mười ngón tay đan xen, răng môi giao nhau, đều là hơi thở của nhau, trong ý loạn tình mê, nàng chỉ cảm thấy hương bạc hà đầy phòng, tiếng chuông vang lên rộn ràng, từng tiếng lượn quanh ở bên tai, tràn đầy tiếng hít thở, đánh thẳng vào sâu trong linh hồn như xông vào tận trời.

Hai năm trước Hách Liên Du đi lên đại bảo, Tô Lưu Cẩn nhập chủ hoàng cung, trong cung do bà chủ trì, dứt khoát sửa chữa hắn hoi một phen. Càn Khôn cung Phượng Tê cung năm xưa đã sớm mất đi nguyên trạng, tất cả sửa lại tên, hành cung của Hách Liên Du hiện nay cũng chọn cung khác. Vì vậy tẩm điện hiện nay Tô Lưu Cẩn ở, chính là Hách Liên Du hạ chỉ xây cái khác, bởi vì lấy tên điện nhiều lần mà Tô Lưu Cẩn đều không hài lòng, cho nên gọi

là Vô Danh điện. Trong cung không người nào dám xưng hô như vậy, bởi vì điện ở phía tây, Thiên Đình Tây Vương Mẫu cũng ở phía tây, trong đó có Dao Trì nổi tiếng, cung nhân liền tôn xưng Tây Dao cung.

Hách Liên Khuyết nói vài lời với Tô Lưu Cẩn, Tô Lưu Cẩn cũng không nói về Thượng Quan Mạn, chỉ hỏi nó ngủ nghỉ ăn dùng thế nào. Nó đang đáp từng điều thì thấy một cung nữ cúi đầu vào điện, hiển nhiên là có người cầu kiến, liền biết điều mà cáo từ. Tô Lưu Cẩn cũng không gọi nó, chỉ thưởng nó một ít điểm tâm ngon. Hách Liên Khuyết giao cho Hoàn Tử, quỳ xuống đất tạ ơn, mới ra khỏi cửa điện.

Tự nhiên có nội thị dẫn nó ra điện, đôi mắt của Hách Liên Khuyết nhìn chung quanh, chợt cau mày ngưng thần khổ nghĩ, rồi chợt thở dài. Hoàn Tử trừng mắt lên nhìn nó, Hách Liên Khuyết thả ngón tay mập mạp vào trên môi mềm mại, đưa tay ra hiệu hắn im lặng.

Thừa dịp nội thị không chú ý liền chạy ra sau núi giả, nội thị nghe được động tĩnh, đang muốn đi xem, trong nháy mắt Hoàn Tử bưng khay đột nhiên mở miệng: "Điện hạ, ngài đi đâu rồi?" Nhấc chân liền chạy ra ngoài.

Nội thị nhìn lại, quả nhiên không thấy Hách Liên Khuyết, cả kinh cuối cùng mồ hôi lạnh toàn thân. Hoàn Tử đột nhiên nhìn hắn một cái, chỉ giao khay trong tay vào trong tay hắn, nội thị kinh ngạc nhìn nó. Hoàn Tử lên tiếng uy hiếp: "Không được nhúc nhích, đây chính là điểm tâm Thái hậu ban cho, ngày hôm nay nóng, đừng để cho nó bị thiu, nếu có sơ xuất, liền ghép ngươi tội hủy hoại ngự vật (đồ vua chúa ban)."

Nội thị kia phẩm hàm không cao, nghe vậy chỉ kém khóc, run giọng nói mấy chữ "chuyện này", Hoàn Tử nhìn một chút, vẫy tay về phía hắn, nội thị kia quả thật kê lỗ tai tới: "Tính tình của điện hạ chúng ta ngươi cũng biết, thích nhất trêu cợt người, nếu ngươi bị người bắt được, mười cái mạng cũng không đủ, ta dạy cho ngươi một phương pháp, chỉ cần đến chỗ thông gió mát mẻ coi chừng, không được chạy loạn, ta sẽ đi tìm điện hạ, ngươi mau đi đi."

Nội thị cảm động đến rơi nước mắt vì hắn, cầm khay vẻ mặt đau khổ vọt ra Tây Dao cung.

Trong lúc hai người nói chuyện, Hách Liên Khuyết đã len lén tới tẩm điện Thái hậu, vóc người hắn nhỏ, lại cực kỳ linh hoạt, tự nhiên không dễ bị phát hiện, thừa dịp bọn họ pha trà ở phòng nhỏ, liền xẹt vào bàn dưới cờ, chỉ nghe có một cung nữ hỏi: "Cô cô, người tới là vị khách nào?"

Đại cung nữ được gọi là cô cô liền phun một tiếng: "Ở đây mà ngươi có thể hỏi sao." Kế tiếp giọng nói lại có chút khinh thường: "Nếu xưng khách thì chắc nàng ta." Rồi lại ân cần dạy bảo, chỉ là giây lát, mọi người đều giải tán đi.

Hách Liên Khuyết mới vểnh lỗ tai nghe động tĩnh trong điện.

Chỉ nghe Thái hậu hết sức trấn định giọng nói hơi phát run: "Hắn thật nói vậy?"

"Dạ, đuổi hết tất cả cung nhân cạnh nàng ta, bệ hạ bởi vì vội vàng cũng một mình vào trước, vì vậy nô tỳ phải đến gần, nghe bệ hạ... Nói với nàng như thế."

Thanh âm này cực kỳ quen tai, Hách Liên Khuyết ở dưới bàn chống cằm nhỏ, mới thở hổn hển bò ra ngoài, mở ra cửa sổ khắc hoa, mắt xanh nhìn chằm chằm sang.

Tô Lưu Cẩn mặc bộ váy gấm màu xanh đang xoay nhanh những hạt Phật châu trên cổ tay, dạo bước ở trước cửa sổ. Phía dưới là một nữ quan mặc cung trang màu đỏ, ánh nắng ngoài điện dần dần chênh chếch, chiếu vào trong điện vàng sáng, bóng người đứng thẳng lẫn lộn, kỳ quái, sắc mặt của Tô Lưu Cẩn bình tĩnh, lại vẫn không thể che hết khiếp sợ trong mắt, đôi tay lại khẽ phát run lên, khép mắt hết sức mở miệng: "Hắn đây là..."

Bà đứng ở đó hồi lâu, không hề mở miệng, đột nhiên quay đầu ra, giọng nói đã chậm: "Ngươi lui ra đi."

Bóng người kia hạ thấp người, yểu điệu lui xuống, khoảnh khắc xoay người ra điện, Hách Liên Khuyết thấy rõ diện mạo, không nhịn được hừ hừ một tiếng.

http://tieulun.hopto.org

Giống như lại có người vào điện, Tô Lưu Cẩn nghiêng người đứng ở dưới cửa nắm Phật châu, không hề nhìn xem, hồi lâu mới thở dài nói: “Xem ra là không thể giữ nàng ta được.” Người nọ cũng không nói chuyện.

Cách một hồi lâu, Tô Lưu Cẩn mới mở miệng: “Huyên Nhi, con đi thay ta gọi sư thúc tới.”

Người nọ quả là Nhu phi, nàng mỉm cười nói: “Muốn ông ta ra tay sao?”

Tô Lưu Cẩn cũng không nói chuyện.

Hách Liên Khuyết vội vàng thu hồi ánh mắt, xoay người lại nương đến hoa trên vách, trừng mắt lẩm bẩm: “Không xong.”

Nhất thời ham vui, tỉnh lại chính là đầu đau muốn nứt, tứ chi vô lực, chỉ cảm thấy gió nhẹ thổi. Nàng nâng trán mở mắt ra, lại thấy gương mặt tuấn tú phóng đại tựa vào cạnh nàng, hơi thở dài phất qua tóc rơi bên má, tóc dày xõa, tùy ý khoác lên trên người lõa lồ, mình cũng là không mặc quần áo, chỉ khoác cẩm bào màu lam do hắn cởi ra. Nàng không tiếng động trừng mắt, trong đầu thoáng qua tầng tầng hình ảnh, nhớ mang máng xúc cảm ấm áp mạnh mẽ từ lòng bàn tay hắn, sợi tóc hơi lạnh của hắn dựa sát lên má, da thịt lõa lồ dính sát cái mền mềm mại phía dưới... Hắn yêu cầu nhiều lần, nàng cũng hết sức nghênh hợp ở dưới hắn. Nháy mắt huyết khí chạy lên gò má, một đường đốt tới trên cổ, thấy hắn ngủ vô cùng say, đưa mắt nhìn lên, xiêm áo đều bị hắn đè ở phía dưới, nhấc váy lên xem, mới thấy không một món hoàn hảo, đều bị hắn xé rách, chỉ cảm thấy nham thạch nóng chảy cuồn cuộn đốt mặt. Tay run đến độ không nắm chặt, không thể làm gì khác hơn là rón ra rón rén bò dậy, sử dụng long bào của hắn che thân, cau mày che mặt chuyển vào trong phòng. Lại không thấy Hách Liên Du mím môi

Khóe môi giương lên nụ cười.

Thượng Quan Mạn vào trong điện, hắn mới vừa mở mắt ra, vốn định ác ý trêu chọc nàng một phen, không ngờ nàng ngượng ngùng tới mức như thế, nhất thời tốt bụng, liền thả nàng đi.

http://tieulun.hopto.org

Chương 137: Thiên sơn vạn thủy đi không được, hồn mộng càng dạy tìm nơi đâu (19)

Thay áo xong vội vàng ra điện, nhờ có gió mát thổi qua ngoài điện, suy nghĩ của nàng mới rõ hơn chút. Tất nhiên không dám chờ hắn tỉnh, đi theo đường nhỏ chẳng có mục đích, cũng không biết đi tới nơi nào, thấy bàn đá đặt bên bụi hoa chỉnh tề, liền ngồi xuống ở đó, chống cằm mất hồn.

"Nữ oa oa, ngươi đã về rồi!"

Sau lưng bỗng nhiên có thanh âm, nàng kinh ngạc giương mắt, chủ nhân của thanh âm kia đã nhảy đến trước người, lông mi trắng râu bạc trắng tóc trắng, mặc áo bào cũng màu trắng, gương mặt có chút da thịt, nhưng thái độ thì... Quá mức cợt nhã, chỉ thấy ông híp mắt cười hì hì nhìn nàng, nàng đứng dậy chần chờ mở miệng: "Ngài là..."

Thanh Phong tiên nhân bị nàng hỏi liền cả kinh không còn đùa giỡn, hai mắt nhìn chằm chằm nàng, đôi tay ôm ngực râu bạc trắng run run: "Nữ oa oa này, thật không có lương tâm, lại quên mất lão đầu ta."

Vẻ mặt của nàng hoang mang: "Lão tiên sinh biết vãn bối sao?"

Thanh Phong tiên nhân hung ác trừng trừng, vẻ mặt u oán: Chơi không vui chơi không vui, nữ oa oa này không biết lão đầu ta thì thôi, còn gọi ta lão tiên sinh." Ông vỗ vỗ ngực khô gầy: "Ngươi nhìn xem ta già chỗ nào?"

Thượng Quan Mạn quan sát ông, nhếch môi cười cười.

Thanh Phong tiên nhân xem thường nhìn nàng, nhất thời cảm thấy không thú vị, một đôi tròng mắt linh lợi quấn chặt nàng, nắm râu ria nói: "Chẳng lẽ ngươi không uống Vong Tình lộ của ta, mà lại uống canh Mạnh Bà."

Nàng không hiểu gì cả, chỉ nhếch môi cười.

Thanh Phong tiên nhân nhìn chằm chằm nàng hồi lâu, "Oa" một tiếng, liền giậy nảy mình đứng đó kéo tóc lung tung: "Ta nhất thời cảm thấy chơi vui

mới chế, không nghĩ tới bị người ta lừa đi, lừa thì cũng thôi đi, nhưng sao lại cho ngươi uống, ngươi uống thì cũng thôi đi, sao lại quên lão đầu ta luôn!" Lại ngồi xổm xuống cúi đầu kéo lông mày: "Ta chỉ muốn cho ngươi quên đứa trẻ hư kia, nhưng vẫn còn nhận được ta, như vậy hắn nhất định sẽ bị chọc tức, ha ha..." Nụ cười của ông dần dần mất, xoay đầu lại nhìn nàng: "Hay là, ta cho ngươi thuốc giải?"

Trong lòng Thượng Quan Mạn đột nhiên run lên.

Chỉ thấy ông móc ra một bình sứ có nhiều màu sắc khác nhau từ trong ngực, những bình sứ kia có đủ loại màu lẫn lộn với nhau, cực kỳ khó phân biệt. Thanh Phong tiên nhân ném ở trên bàn xem hồi lâu, ánh mắt sáng lên, cầm lên một bình sứ màu trắng tuỳ tiện đưa tới. Thượng Quan Mạn do dự nhìn, vừa muốn đưa tay ra, nhưng ông lại đột nhiên rút về: "Không được." Ông thả bình kia vào trong ngực lại, gật gù đắc ý: "Không được, tiểu Cẩn không thích ngươi, ta cần hỏi qua ý nó mới được."

Điều này làm dậy lên lòng hiếu kỳ ít ỏi của nàng, không chút để ý liếc bình sứ kia một cái, rồi cười nói: "Cho dù tiên sinh muốn cho, thì vãn bối cũng không muốn lấy, ngài có quá nhiều bình, ngộ nhỡ cầm nhầm độc dược, vãn bối uống lầm thì sao."

Thanh Phong tiên nhân trực tiếp xù lông biến sắc, cổ họng run run: "Ngươi... Đứa bé này càng ngày càng ghê gớm, ngươi dám nói lão đầu ta đưa độc dược cho ngươi, ta..." Ông mở nắp bình ngửi một cái, rồi đưa đến đáy mũi nàng, nhanh chóng đỏ bừng cả khuôn mặt: "Đây xác xác thật thật là thuốc giải, không tin ngươi nếm thử một chút, thử một chút đi."

Thượng Quan Mạn lui về phía sau một bước tránh né như rắn độc.

Thanh Phong tiên nhân nóng nảy: "Ngươi uống đi, nếu thật là độc dược, lão già ta giải cho ngươi."

Thượng Quan Mạn nửa tin nửa ngờ nhìn ông, Thanh Phong tiên nhân vuốt chòm râu: "Nói đến lão già ta, chính là không ai không biết không người không hiểu..." Thượng Quan Mạn chỉ qua loa cười nhìn ông, ông lại vội vàng cười hì hì đi đến gần hiến vật quý: "Vết thương trên mặt ngươi lúc trước cũng

là lão già ta chữa đó."

Thượng Quan Mạn tiếp tục lộ ra bộ dáng vô tội nửa tin nửa ngờ: "Thật sao?"

Ông vội vã gật đầu, sợ nàng không tin, mặt lại đỏ lên: "Thật thật, cho nên lão đầu ta thật là y thuật cao minh, làm sao có thể nhận lầm thuốc giải."

Ánh mắt Thượng Quan Mạn lóe lên, làm như có điều dao động: "Vậy ta thử một chút?"

Thanh Phong tiên nhân đưa bình sứ cho nàng: "Thuốc giải này là thật, chuyện liên quan đến danh tiếng lão đầu ta, ngươi không thể xử oan cho ta." Thượng Quan Mạn không khỏi liếc mắt nhìn, bình sứ kia cực kỳ bình thường, đặt trong tay ông, cũng không thấy chỗ đặc biệt, nếu uống nó vào, thật có thể nhớ lại những chuyện cũ đã quên sao... Mặt nàng không khỏi lộ vẻ chần chờ.

Thanh Phong tiên nhân giận: "Ngươi còn không tin lão đầu ta?" Liền làm bộ muốn thu hồi, Thượng Quan Mạn vội cười làm lành: "Nào dám không tin, ta uống là được" nhận lấy bình sứ, cuối cùng ngửa đầu uống cạn một hơi. Nháy mắt chỉ cảm thấy trái tim chợt vội vàng nhảy dựng lên, giống như linh hồn thoát ra khỏi cơ thể. Xung quanh nàng đều là bóng dáng mơ hồ, khóc lóc vui mừng lạnh lùng. Ý thức tràn vào trong đầu nàng như nước lũ vỡ đê, khiến nàng cơ hồ khó có thể chịu được.

"Như thế nào, nhớ lại cái gì chưa?"

Thanh Phong tiên nhân đột nhiên đưa ngón tay qua trước mặt, trợn to mắt ân cần nhìn nàng.

Nàng hết sức lấy lại bình tĩnh, chậm rãi lắc đầu, hồi lâu mới nói: "Tiên sinh gạt người, thứ này không khác nước sông, thuốc giải gì chứ!" Ném bình sứ lên bàn, lẫn lộn vào trong đống bình sứ trên bàn đá. Thanh Phong tiên nhân thiếu chút nữa nhảy dựng lên từ trên mặt đất: "Sao... Làm sao có thể sai, ta ngửi thấy mùi vị giống nhau mà!"

Thượng Quan Mạn khí thế hung hăng: "Tiên sinh già mà không đáng kính, lại lừa gạt vãn bối uống nhầm độc dược, tiên sinh đừng đi nha, nếu là lưu lại

bệnh chứng gì, vãn bối cũng dễ tìm tiên sinh lý luận...”

Thanh Phong tiên nhân bị nàng chất vấn xong sao còn dám không đi, cười khan ha ha, liền biến mất sau bụi hoa như một làn khói.

Hai đầu gối nàng mềm nhũn, ngã ngồi trên băng đá kia.

Nàng nhớ ra rồi, cái gì cũng... Đều nhớ ra rồi.

“Mẫu thân...”

Một thanh âm trẻ con mềm mại vang lên, nàng quay đầu lại, Hách Liên Khuyết mặc áo lam chạy về phía nàng, chắc chạy đã lâu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là mồ hôi hột, nổi bật lên cặp mắt sáng rỡ của nó. Đây là hài nhi của nàng, hài nhi nàng mang thai mười tháng, máu thịt tương liên. Nàng nhớ năm ấy rời đi, mới chỉ là một đống nhăn nhúm, ba năm qua, nó đã trưởng thành lớn như vậy rồi. Không nhịn được ngồi xổm xuống giương tay ôm thân thể nhỏ bé của nó vào trong ngực, khoảnh khắc ôm lấy nó, nước mắt rơi đầy áo.

Hách Liên Khuyết không hiểu vì sao, nghi hoặc gãi gãi đầu.

Trong bụi hoa, có người chậm rãi đi tới nơi này, áo bào màu lam thêu hoa phất phơ trong gió, phác hoạ hình dáng thon dài, mặt mày thâm thúy, hình dáng rõ ràng, giống như trước kia.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, sợi tóc lướt qua mặt trắng noãn của nàng, lọt vào con ngươi như hàn đàm của nàng.

Trong gió, hắn kêu nhẹ một tiếng: “Mạn nhi... Nàng đã nhớ ra hết rồi.”

Nàng cũng không nói chuyện, chỉ nhìn hắn. Hắn bước qua, vịn chặt đầu nàng, cách Hách Liên Khuyết, ôm cả hai người vào trong ngực.

Trong Tây Dao cung quý khí đường hoàng, xa hoa, Thanh Phong tiên nhân nhìn hoa mắt, vén áo khoác ngồi xuống đối diện Tô Lưu Cẩn mặc váy gấm màu lam, cười hì hì nói: “Tiểu Cẩn, ta cảm thấy ngươi mặc váy trắng là đẹp nhất.” Đại cung nữ cận thân muốn thấp giọng khiển trách, Tô Lưu Cẩn dùng

ánh mắt ngăn lại, nhẹ nói: “Đều lui xuống đi.” Bà nhìn Nhu phi một cái, giọng nói trở nên ấm áp: “Huyên Nhi, con cũng lui đi.”

Nhu phi nói một tiếng dạ thật nhỏ, ánh mắt quét qua trên mặt Thanh Phong tiên nhân, thấy ông mặc áo trắng có quy củ, tóc trắng dùng ngọc trâm búi lên, mặc dù không hợp lễ chế, cũng chỉnh tề nhiều. Rũ mắt xuống dẫn Đại cung nữ từ từ lui ra.

Thanh Phong tiên nhân nổi tiếng không chịu gò bó, không ngờ ở trước mặt Tô Lưu Cẩn lại lanh lợi như vậy.

Trong điện chỉ còn lại hai người, Thanh Phong tiên nhân cũng không dám không chút kiêng kỵ, cười hỏi: “Tiểu Cẩn tìm ta, nhất định là có chuyện quan trọng phải không.”

Tô Lưu Cẩn mỉm cười: “Lần này Lưu Cẩn thật là có chuyện muốn nhờ.”

Thanh Phong tiên nhân nghe vậy vỗ ngực: “Tiểu Cẩn ngươi cứ việc nói, sư thúc ta lên núi đao xuống biển lửa, muôn lần chết không chối từ.”

Tô Lưu Cẩn không nhịn được cười lên: “Nào có nghiêm trọng như vậy, chỉ là muốn phiền sư thúc bào chế một loại thuốc cho ta.” Ánh mắt nàng lóe lóe, mới đáp: “Độc dược không sắc không vị, khó có thể tra tìm nguyên nhân cái chết, làm cho người ta an tĩnh đi tây thiên.”

Thanh Phong tiên nhân gãi gãi đầu: “Đó là kẻ thù nào, nếu là kẻ thù, lão già ta giết hắn thay ngươi!”

Nụ cười trên mặt Tô Lưu Cẩn dần dần nhạt, lại có vài tia hoảng hốt, nói thật nhỏ: “Nói là kẻ thù cũng không hẳn, hôm nay nàng ta chỉ tới giành thứ quý nhất của ta...” Đột ngột chuyển mắt cười với ông: “Sư thúc không cần để ý, chỉ cần làm là được, huống gì, độc dược khiến người ta khó truy ra cái chết này đối với sư thúc cũng đâu khó, không phải sao?.”

Thanh Phong tiên nhân lập tức nhảy dựng lên từ trên ghế: “Tiểu Cẩn ngươi đừng xem nhẹ lão đầu ta, ta đi làm ngay!” Nói xong thoát ra điện như gió.

Tô Lưu Cẩn nhìn phương hướng ông rời đi, khóe môi mang theo nụ cười miễn cưỡng như có như không.

Trăng sáng nhô lên cao.

Hách Liên Khuyết ôm đầu gối ngồi ở trên bậc thềm ngọc, ánh đèn trong điện tỏa ra mờ mờ rơi xuống trên đầu vai nó, nâng cằm lên, đôi mắt tỏa sáng dị thường trong ánh đèn, chợt thở dài, liếc xéo Hoàn Tử cúi đầu mà đứng bên cạnh: "Ngươi nói xem, bọn họ đang nói cái gì?"

Từ vườn hoa trở lại, hai người liền vào trong phòng, mặt trời chiều ngã về tây, màn đêm buông xuống, bữa tối trình lên lại đem đi, hai người cũng không ra khỏi cửa phòng một bước. Hoàn Tử nhướng mí mắt lên: "Thuộc hạ không dám suy tính tâm tư của chủ tử."

Hách Liên Khuyết xoay mặt hừ hừ, mặc kệ nó.

Cửa điện "két" một tiếng bị mở ra, nháy mắt ánh hoàng hôn từ trong điện trào ra, chiếu khắp người nó khiến nó không khỏi nheo mắt ngửa mặt nhìn, chỉ thấy Thượng Quan Mạn và Hách Liên Du đạp vầng sáng đi ra, vạt áo Thượng Quan Mạn phất phới trước gió, sợi tóc mềm mại dính vào trên mặt như sứ. Hai con ngươi đen nhánh rơi vào trên mặt nó, tràn ra dịu dàng làm cho người ta như cảm thấy như gió xuân, bị ánh mắt dịu dàng như vậy nhìn, giống như cả trái tim đều trở nên ấm áp, thì ra mẫu thân của nó, là một người xinh đẹp ấm áp như thế này.

Hách Liên Khuyết không nhịn được, mắt màu lam sáng long lanh không hề chớp mắt chăm chú nhìn nàng, nàng cong mày đẹp trêu ghẹo: "Thế nào, không nhận ra mẫu thân rồi hả?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hách Liên Khuyết hiện lên khó hiểu, hơi nhếch môi nghiêng đầu: "Không phải!" Thượng Quan Mạn bị bộ dạng đáng yêu không được tự nhiên của nó chọc cười, không nhịn được duỗi ngón tay nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trắng của nó: "Con trai ta thật là cực kỳ đáng yêu." Hách Liên Khuyết giận, lại mặc cho nàng nhéo, lời nói cũng bởi vì bị nàng nhéo mặt mà trở nên hàm hồ: "Sao người có thể khen một nam tử hán là đáng yêu!..."

http://tieulun.hopto.org

Thượng Quan Mạn không nhịn được hôn mặt nó hai cái. Hách Liên Khuyết cơ hồ nóng lên, che khuôn mặt nhỏ nhắn trừng nàng: "Đừng động tay động chân!" Nàng chỉ cười đến run rẩy hết cả người: "Con ta xấu hổ, lúc trước rõ ràng đã hôn..."

Hách Liên Khuyết thẹn quá thành giận: "Phụ hoàng, quản lý nữ nhân của người đi!"

Hách Liên Du cũng cười nhẹ, Thượng Quan Mạn ôm Hách Liên Khuyết cười vui sướng, trong mi mắt cong cong ẩn ẩn có ánh sáng lóe lên, đó là nước mắt, nụ cười của hắn dừng lại, mới nói nhỏ: "Yêu nhi, con phải xuất cung một khoảng thời gian với Thanh thúc thúc." Hách Liên Khuyết cảnh giác nhếch môi: "Xuất cung? tại sao? mẫu thân rõ ràng ở chỗ này, tại sao lại muốn hài nhi xuất cung?"

Thượng Quan Mạn mới dịu dàng an ủi: "Yêu nhi hãy đi trước, ta và phụ hoàng sẽ theo sau ngay."

Hách Liên Khuyết trừng mắt nhìn nàng, lông mi dài của nàng thấp thoáng, con ngươi như nước hồ, chỉ dịu dàng nhìn nó, lòng nó liền thả lỏng, rũ mắt xuống: "Vậy... Nhất định phải tới nha." Dừng một chút lại bổ sung: "Quân tử nhất ngôn, ngựa phi khó đuổi, không thể bởi vì mẫu thân là nữ nhân mà ngoại lệ đâu đó."

Thượng Quan Mạn nhẹ giọng cười lên: "Uh, nhất định."

Hách Liên Khuyết mang theo Hoàn Tử đi ra ngoài tìm Thanh Thụy, khắp mọi nơi đều yên tĩnh, gió phất nhẹ, bên trong phòng ánh nến chập chờn, thổi trúng hình chiếu lay động. Thượng Quan Mạn kéo váy xuống bậc thang, xoay người ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng: "Thiếp đi nha"

Hách Liên Du đứng trong gió, mắt màu lam trầm trầm nhìn vào đáy mắt nàng: "Nửa canh giờ." Hắn dừng một chút: "Sau nửa canh giờ nàng còn chưa trở lại, ta liền phái người đi tìm nàng."

Nàng không khỏi mỉm cười: "Được."

Một chiếc xe ngựa dừng lại trong màn đêm, Thượng Quan Uyên đang chắp tay bồi hồi trong viện, nhìn thấy có bóng người từ xa xa đi tới nơi này, hắn chợt dừng chân nhìn. Thượng Quan Mạn mỉm cười, mặt mày nhu hòa. Vội vàng nghênh đón: "Mạn nhi, muội trở lại rồi."

Nàng ngẩng mặt lên nhìn hắn, cuối cùng gọi nhỏ: "Tam ca."

Thượng Quan Uyên không còn vui vẻ, nhìn mặt mày tươi cười của nàng, vẻ ấm áp trong con ngươi dần dần chìm xuống: "Muội đã nhớ ra rồi."

"Vâng"

"Vậy muội còn trở về làm gì?" Thượng Quan Uyên xoay người sải bước đi vào trong nhà. Nàng vội vàng gọi hắn ở phía sau: "Tam ca, muội tới là để cho ca biết, ngọc tỷ và bản đồ hoàng cung chôn dưới cây bạch quả trong Thù Ly cung."

Thượng Quan Uyên dừng lại, không khỏi nắm quyền: "Muội nói cho ta biết những thứ này có tác dụng gì."

Thượng Quan Mạn thấy hắn cuối cùng chịu nghe nàng nói chuyện, tiến lên một bước, nhẹ nói: "Muội không đành lòng nhìn ca và Tử Thanh xung đột vũ trang, mới có lòng riêng đổi di chiếu thành cửu ca, đi ngược với ý nguyện của phụ hoàng, người ra đi nhất định cũng không an ổn, hôm nay cho ca biết nơi ngọc tỷ cất dấu, như vậy dưới cửu tuyền, muội cũng có thể không thẹn khi gặp lại ông ấy."

Thượng Quan Uyên trầm mặt khiển trách: "Muội đang nói cái gì..." Nàng giương mắt mỉm cười với hắn: "Tam ca, giang sơn vốn là của ca, mặc dù Tử Thanh thống nhất hai nước, nhưng vẫn có con dân Tiền Tần ở đây. Hôm nay chàng nguyện ý quy ẩn rừng núi với muội, giang sơn này chính là vật về nguyên chủ rồi."

"Vật về nguyên chủ..." Hắn nhỏ giọng lẩm bẩm, nhìn nàng tựa như khóc tựa như cười: "Thập nhị muội, ta không cần hắn đồng tình với ta!"

Nàng chậm rãi lắc đầu: “Đây không phải là đồng tình, Tam ca, đây là trọng trách ca nên gánh.”

“Coi như là như vậy, ta có thể nào cứ tiếp nhận như vậy!” Hắn bỗng dưng rống, trên trán nổi gân xanh, mắt đỏ nhìn chằm chằm nàng: “Tại sao hắn nói quy ẩn, ta liền phải thay hắn kế thừa, Tiền Tần đã không phải là Tiền Tần, muội không hiểu sao, giang sơn này đã là của hắn, là dựa vào lực lượng của hắn mà có được!”

Nàng hoảng hốt cười một tiếng: “Tam ca coi như là thành toàn cho muội được không, nếu cứ ở cùng hắn như vậy, lúc nào muội cũng nhớ tới phụ hoàng, nhớ tới ca, ngồi ở chỗ đó, muội sẽ không được an bình. Tam ca, cuối cùng vẫn là chúng ta hủy giang sơn của ca.”

Hắn lắp bắp chu môi: “Không phải lỗi của muội.”

Nàng chỉ mỉm cười.

Một ngọn gió thổi tới, cành lá rậm rạp tuôn rơi vang dội, cũng thổi tay áo khoác của hai người lên. Nàng vô ý thức đưa mắt lên nhìn, liền thấy Hàn gia chắp tay đứng ở dưới mái hiên, đôi mắt như ánh sao cô đơn trong đêm, lẳng lặng nhìn nàng. “Đều nhớ ra rồi?” Hắn giống như cười, không nói chuyện nữa, xoay người vào bên trong phòng.

Thượng Quan Mạn theo vào bên trong phòng, Hàn gia đang nắm ly rượu tự rót tự uống. Hắn tùy ý ngồi ở chỗ cửa sổ cho ánh sáng chiếu vào, chỉ thấy hình dáng gầy gò, một ngày không gặp, cảm thấy hắn đã gầy đi nhiều. Hàn gia cũng không nói chuyện, chỉ rũ mắt hớp một ngụm rượu, hắn từ nhỏ đã bị lễ nghi của thái tử giáo huấn, ngay cả việc nhỏ như uống rượu cũng tự nhiên ưu nhã, giở tay nhấc chân quý khí mười phần. Hắn nhẹ nhàng để ly rượu xuống, mới thấp giọng hỏi: “Muốn đi với hắn sao?” Thượng Quan Mạn ngớ ngẩn, mới nhẹ đáp: “Vâng” hắn liền cười một tiếng, nói thật nhỏ: “Quả nhiên là như vậy.”

Nàng nhất thời cứng họng, không biết mở miệng như thế nào, hắn tựa như cũng không cần nàng trả lời, chỉ đẩy ly rượu trong tay về phía nàng: “Không uống một ly với ta sao?”

Nàng không đành lòng cự tuyệt, bưng lên khẽ nhấp một cái, hắn nhìn nàng mê ly cười nhạt: “Muốn ở cùng với hắn đến thế sao?”

Vẻ mặt nàng hơi hòa hoãn, rũ mắt xuống: “Xin thành toàn.”

Môi mỏng của hắn động đậy, cũng không nói lời nào, chỉ nói thật nhỏ: “Mạn nhi, chúng ta ở chung ba năm, vẫn không sánh bằng mấy ngày vừa rồi của hai người sao?” Nàng buộc chặt đầu ngón tay nắm ly rượu, cũng không nói chuyện, Hàn gia lại cười: “Mạn nhi, nàng thật tàn nhẫn.”

Thân hình nàng run một cái, muốn nói gì, mặt của Hàn gia trước mắt dần dần mơ hồ, nàng nhìn chằm chằm nụ cười bên môi Hàn gia, đỡ trán nói: “Rượu này...” Chợt bên môi tràn ra một nụ cười, hoảng hốt kinh ngạc nhìn thấy vẻ mặt của Hàn gia liền mềm nhũn ngã xuống, Hàn gia bước nhanh giương tay đón nàng vào trong ngực.

Nàng nhắm mắt dựa vào trong ngực hắn, lông mi dài chiếu một bóng mờ xuống dưới mắt, càng nổi bật lên da thịt trắng như sứ, môi hồng mê người. Hắn chỉ nhìn chăm chú vào nàng, cuối cùng nhẹ nhàng mở miệng: “Mạn nhi, thơ cổ nói rằng, ‘yểu điệu thục nữ, quân tử hiếu cầu, cầu cũng không được, trằn trọc trở mình’, bị nàng từ hôn, ta nào chỉ là trằn trọc khó ngủ, nhưng thơ cổ cũng không có nói, sau đó như thế nào, Mạn nhi, ta thật sự không cam tâm.”

Dường như đang ở trên xe, phía dưới mặc dù dùng thảm dầy phủ lên, vẫn có thể cảm nhận tiếng chấn động khi xe lăn qua mặt đường, khắp mọi nơi ẩn có hương rượu, tứ chi mềm nhũn, không còn hơi sức, nàng nhắm mắt không hề mở ra. Phía trên liền truyền tới một thanh âm dịu dàng xa xôi: “Đã tỉnh rồi hả?” Nàng chỉ dời tầm mắt, liền thấy Hàn gia mặc áo tuyết trắng ngồi ở bên người nàng, đầu ngón tay thon dài vẫn nắm ly rượu, chuyển hướng nhìn nơi xa hư vô, vẻ mặt hoảng hốt mà mê ly. Trong thanh âm của nàng cũng không có kinh hoảng, chỉ bình tĩnh: “Đây là nơi nào?”

Hắn vẫn nhìn nơi khác, uống ngụm rượu mới nói một câu thật nhỏ: “Tây lãnh.”

Nàng không hề chớp mắt nhìn hắn, xe ngựa đi thật nhanh, màn xe lung lay nhanh chóng, bóng đêm rất nhỏ đánh vào, hình dáng trên mặt hắn liền lúc sáng lúc tối trong vầng sáng. Qua một lúc lâu, hắn rốt cuộc xoay mặt nhìn nàng, giọng nói giống như là tán gẫu, cười nói: "Có cảm thấy tình cảnh này có phần quen thuộc không?." Hắn nhìn vào con ngươi sáng ngời của nàng, tiếp theo cười nhẹ: "Chẳng qua là mắt không bị che."

Nàng cũng cười: "Khi đó quả nhiên là ngài."

Vẻ mặt hắn hơi sợ sệt: "Khi đó có thể tiêu sái đi, hôm nay, lại không được." Thượng Quan Mạn muốn mở miệng, đã bị hắn cắt đứt, cười nói: "Ta đánh cuộc với Bùi Nhiên, nàng có muốn biết hay không?

Thượng Quan Mạn ngậm miệng không nói, chỉ theo dõi hắn. Chợt khắp mọi nơi có tiếng la giết, tiếng hô rung trời, con ngựa bị kinh sợ, xe liền đụng kịch liệt, màn xe bị gió đêm cuồn cuộn thổi lên. Chợt thấy tình hình loạn chiến ánh đao bóng kiếm trong đêm, phu xe ở trước bị cắt đứt cuống họng, máu nóng mang theo mùi tanh bị gió thổi bay vào trong xe. Hàn gia nhìn nàng trong ánh sáng ngược, không nhanh không chậm chống lên vách xe nghiêng người tới, vừa đúng che nàng lại, máu kia "phụt" tung tóe lên nửa mặt hắn, máu sềnh sệch rơi xuống từng giọt theo vòng cung gương trên mặt, không tiếng động xông vào trong vạt áo Thượng Quan Mạn.

Nửa canh giờ đã qua, người bên ngoài, chỉ sợ là Hách Liên Du phái tới, Hàn gia, không cần tuyên chiến, cũng đã mở chiến rồi.

Ngoài xe một bóng đen hung hăng đá phu xe xuống, ngồi vào vị trí phu xe kéo dây cương ổn định xe ngựa, vung roi, con ngựa kia hí dài một tiếng, phát điên xông về trước. Buồng xe lắc lư như muốn làm ngũ tạng lục phủ lộn ra, hắn vẫn duy trì tư thế như vậy, hai mắt nhìn hắn mỉm cười hỏi: "Tại sao không trả lời ta?"

Nàng chăm chú nhìn hắn: "Là cái gì? Đánh cuộc về việc gì, lấy cái gì để đánh cuộc?"

Hắn cười không ra tiếng, một tay chống trên vách xe, một tay dò bên cạnh, lấy một cây quạt ra. Ngón cái vừa động, có vài ánh lạnh từ bên trong quạt bắn

ra, mũi đao vô cùng bén, chỉ thấy vài tia sáng trắng xẹt qua, bắn vào cổ hắn ta tung tóe máu, hắn cười nhẹ: "Hắn đánh cuộc với ta, nếu ta uy hiếp nàng, nàng có thể đi theo ta hay không. Thứ ta không lấy được, liền muốn hủy diệt, đây vẫn là tác phong của ta." Ánh mắt của hắn quét qua, bắt gặp ánh mắt bình tĩnh của nàng, thích thú cười nói: "Mà ta biết làm thế đối với nàng không có tác dụng, như vậy... Như vậy thì sao?" Tay hắn lật qua, đem lưỡi dao sắc bén đặt lên trên cổ, lưỡi đao nhẹ nhàng lướt qua da thịt, liền có máu chảy ra, hắn chỉ nhìn nàng mỉm cười.

Nàng bỗng nhiên mở to mắt, nàng biết, hắn luôn luôn nói được làm được, đối với bản thân cũng vô cùng ác độc. Nàng lại biết sợ, vẫn sợ đả thương hắn, sợ tay sợ chân, đến cuối cùng vẫn không tránh được.

Hắn cười ấm áp nhìn nàng, nụ cười như lần đầu gặp ba năm trước đây, lại như hồi lâu trước kia, nụ cười sảng khoái tiêu sái đó. Nàng chần chờ nhìn hắn, hai người liền giằng co như vậy.

Rốt cuộc, thần sắc nàng buông lỏng, rũ mắt xuống: "Ngọc Sanh, ta nợ ngài quá nhiều, cũng nợ hắn. Ngài biết rõ, dù ta đi với ngài, cũng là lòng ở Tào doanh thân ở Hán thôi, cho tới nay, ta chưa bao giờ mãnh liệt —— muốn ở chung với hắn như vậy, bạc đầu đến già, mấy kiếp mấy đời, ta đều bất giác chán nản, ta ích kỷ như vậy, không đáng để ngài làm thế."

Tay hắn cầm chuôi không nhúc nhích, chỉ nhếch môi khẽ cười: "Thật là đáng tiếc, như vậy cũng không thể giữ nàng lại." Ánh mắt của hắn ấm áp nhìn nàng: "Ta vốn muốn kết thúc ưu nhã, thả nàng rời đi. Nhưng Mạn nhi, hiện tại ta cảm thấy cực kỳ mệt mỏi. Từ nhỏ ta đã là thái tử, được cựu thần kính ngưỡng, bọn họ mong đợi ngày nào đó ta gầy dựng lại giang sơn cũ, lại làm triều thần. Sự tồn tại của ta chính là hi vọng của bọn họ, ta vẫn nghĩ đó là khát vọng của ta, mọi chuyện đều làm bọn họ hài lòng, nhưng quá khứ cuối cùng đã qua, bách tính thật đã quên triều Ân. Khi ý thức được điều này, Mạn nhi, chẳng biết lúc nào, ta bắt đầu chán nản kính ngưỡng như vậy, lúc ta thấy mệt mỏi thì gặp nàng." Tay hắn khẽ dùng sức, lưỡi đao ghim vào trong thịt sâu hơn, liền có máu theo lưỡi đao chảy tới trên tay thon dài của hắn, nhỏ giọt xuống, nàng rung rẩy lông mi nhìn hắn, không thốt nên lời, hắn mới đầu hàng, nói thật nhỏ: "Chuyện ta đã dùng hết hơi sức đi làm, chính là nàng. Nếu có thể chết ở bên cạnh nàng, hôm nay cũng không tiếc nuối." Hắn nâng một

cái tay khác lên, hai tay nắm chuôi, ánh mắt trầm xuống, liền muốn dùng sức đâm vào.

Nàng dồn dập kêu hắn: "Ngọc Sanh!"

Lâm Bình đột nhiên gầm nhẹ kêu lên "Hàn gia!" Xe bị đánh thẳng vào, chợt lật lên. Hàn gia kinh ngạc, Thượng Quan Mạn thừa dịp nghiêng người tới, đôi tay khó khăn cầm lưỡi đao,lưỡi đao cuối cùng nghiêng nghiêng, từ buồng xe lăn xuống mặt đất, theo xung lượng vừa đúng cắm vào vách xe kế mặt Hàn gia. Thần sắc hắn khiếp sợ nhìn nàng, vươn tay ôm lấy nàng, nàng chợt rơi vào trong ngực hắn, xe rốt cuộc dừng lại, tiếng la giết bên ngoài rung trời, chỉ cảm thấy bên trong buồng xe cực yên tĩnh. Hàn gia cúi đầu, chỉ thấy máu đỏ thẫm từ mười ngón tay của nàng chảy ra ngoài, giọt giọt rơi vào trên tay áo trắng của hắn.

Lâm Bình bên ngoài lo lắng xốc màn xe: "Hàn gia!" Bắt gặp tình cảnh bên trong xe không khỏi sửng sốt, chợt hỏi: "Không sao chứ?"

Hàn gia chậm rãi nhắm mắt: "Bảo bọn họ rút lui, ngươi cũng đi đi."

"Rút lui!" Lâm Bình chỉ kém nhảy dựng lên, đảo qua trên người Thượng Quan Mạn, lại giật mình, mới nói nhỏ: "Vâng" hắn chần chờ: "Vậy Hàn gia người..."

Hắn chỉ cầm hai tay không ngừng chảy máu của Thượng Quan Mạn, hồi lâu cũng không nói chuyện. Thượng Quan Mạn chậm rãi nắm lại hắn, máu theo đầu ngón tay nàng chảy xuống, cũng đọng lại ở trên tay hắn. Nàng nhẹ giọng nói: "Huynh vẫn là người thân của ta." Nàng muốn nói lại thôi, hắn đã biết nàng muốn nói gì, chậm rãi lắc đầu: "Ta đã không còn hơi sức làm lần nữa rồi."

Lâm Bình chẳng biết lúc nào đã không có ở đây.

Có người chạy nhanh tới vén rèm xe lên, kêu một tiếng: "Điện hạ!" Nghe có phần quen tai, nàng kinh ngạc nhìn, là Hồng Phi. Ba năm không gặp cử chỉ của hắn càng thêm trầm ổn, thấy Hàn gia lại không giương cung bạt kiếm, ánh mắt chỉ rơi vào trên tay dính máu của hai người, ánh mắt chợt lóe, trầm

giọng nói: “Điện hạ, ngài bị thương!”

Thượng Quan Mạn đang muốn trả lời, Hàn gia lại chậm rãi đứng dậy, xốc màn xe đi ra ngoài. Trong bóng đêm ngổn ngang thi thể, tướng sĩ mặc giáp đứng đó, nhìn thấy hắn mắt lộ ra hung ác, hắn làm như không nhìn thấy, chỉ đi xuyên qua mọi người, làm như muốn biến mất ở cuối trời đất.

Thượng Quan Mạn được Hồng Phi đỡ ra buồng xe ngã lật, bước nhanh đuổi theo mấy bước, hắn dừng bước, rốt cuộc ngoái đầu nhìn lại. Hắn đứng ở nơi mênh mông, gió đêm lay động áo khoác của hắn, vù vù có tiếng, ánh mắt của hắn xuyên qua bầu trời đêm xa xa nhìn nàng, đôi mắt như nước sơn, hình như cúc gầy, hắn mở miệng cười: “Vĩnh biệt.”

Nàng vội vàng gọi: “Ngọc Sanh!”

Hắn khẽ mỉm cười với nàng, xoay người càng lúc càng xa.

Mạn nhi, cuộc đời này, ta đã đã dùng hết hơi sức yêu nàng.

Nhu phi đến tẩm điện, khắp mọi nơi đều ngưng trọng, chỉ thấy Tô Lưu Cẩn không nhúc nhích ngồi thẳng trên giường, Đại cung nữ đứng cúi đầu, tĩnh mịch không có một tiếng vang. Tô Lưu Cẩn thấy nàng, con ngươi dừng lại, nhẹ nói: “Huyên Nhi, con có biết Yêu nhi đi đâu không?”

Nàng không nhịn được liền nắm chặt đôi tay: “Huyên Nhi không biết.”

Chỉ nghe xoảng một tiếng, Tô Lưu Cẩn lạnh lùng ném chén ngọc bên cạnh xuống đất, mảnh vụn tản ra, Đại cung nữ cả kinh thân thể run lên. Tô Lưu Cẩn lạnh giọng khiển trách: “Huyên Nhi, ngươi lừa gạt ta đây thật là cực khổ.”

Sắc mặt Nhu phi hơi tái quỳ xuống. Thân thể nàng ngày càng gầy yếu, trên cao nhìn xuống như vậy, chỉ cảm thấy gió vừa thổi liền có thể bay. Tô Lưu Cẩn nhìn nàng, đông lạnh ở đáy mắt mới dần dần ít đi, phất tay. Đại cung nữ không tiếng động lui ra, bà mới thở dài: “Con là vì ta, mới biến thành bộ dáng này, nhiều năm con đều âm thầm liên lạc với Hàn Ngọc Sanh kia, chẳng lẽ yêu thích hắn sao?”

http://tieulun.hopto.org

Nhu phi rũ mắt nói: “Huyên Nhi chỉ cảm thấy hắn cũng là người đáng thương không nhịn được ra tay tương trợ thôi, không có ý khác.”

“Đáng thương?” Tô Lưu Cẩn kêu nhỏ một tiếng: “Một mình sống ở trên đời này, ai không đáng thương.” Bà sâu sắc nhìn nàng: “Sư thúc đã đưa thuốc đến, vật từ trong tay ông ta đưa ra tự nhiên không giống người thường, đồ bạc bình thường khó có thể kiểm tra, ta bảo người khác đi làm, con không phải cần phải nhúng tay.” Nhu phi kinh ngạc đưa mắt lên nhìn, khẽ gọi: “Thái hậu!”

Tô Lưu Cẩn quay đầu không hề nhìn nàng nữa: “Chỉ có nàng ta, không được. Qua lần này, con và Thanh nhi, ta sẽ không xen vào nữa.”

Thượng Quan Mạn được Hồng Phi hộ tống hồi cung cũng không thấy Hách Liên Du ở hành cung, chỉ thấy một ma ma trung niên đứng cúi đầu, áo lụa màu trắng, tóc đã hoa râm. Nàng cũng không chú ý, một mình vào điện, chỉ nghe sau lưng có người nghẹn ngào mở miệng: “Điện hạ!” Nàng bỗng nhiên dừng chân, thoáng chốc máu vọt lên cổ họng, như muốn lao ra phổi, nàng kinh ngạc xoay mặt, lẩm bẩm dường như không tin: “Cô cô.”

La cô che mặt cực vui mà khóc: “Thật tốt quá, điện hạ, người không sao, lão nô đây chết cũng có thể nhắm mắt.” Hai người mấy năm gặp lại lần nữa, tự nhiên có nhiều chuyện phải nói. Thượng Quan Mạn hỏi bà đi đâu, La cô nói đến Liễu Nguyên ủy. Nguyên là sau khi Thượng Quan Mạn đi, Hách Liên Du liền đưa bà đến bên ngoài cung, để tránh bị hại, cũng vụng trộm tìm kiếm các đế cơ lưu lạc dân gian. May mắn trước có Hách Liên Du âm thầm che chở, mấy đế cơ trừ ngày nghèo khó chút, cũng không chịu bao nhiêu khổ sở, có người đã có gia đình, cũng không muốn trở lại trong cung, ngược lại La cô nói đến Chiêu Dương thì chợt thở dài: “Chiêu Dương điện hạ điên điên khùng khùng, may mắn có Phạm phò mã chăm sóc không xa không rời, không nghĩ tới Phạm phò mã này là người tốt có tình có nghĩa.” Thượng Quan Mạn nghe vậy mỉm cười. Lúc này La cô mới chú ý tới vết thương trên tay nàng, vốn là Hồng Phi đã phái người băng lại, La cô vẫn không chịu, lấy thuốc trị thương băng bó lần nữa, nhất thời hơi lâu, La cô vỗ tay một cái: “Xem lão nô này, quên nói với điện hạ, bệ hạ chờ điện hạ ở Kim Loan điện!”

Cửa cung nặng nề mở ra, nàng kéo váy đi vào, trong điện Kim Loan u ám trống trải, chỉ thấy cột vàng ròng nặng nề, vô số khung trang trí lưu ly vàng dọc theo ghế ngọc. Hách Liên Du mặc áo gấm màu lam ngồi thẳng trên bảo tọa, ánh sáng đen tối chiếu hình dáng thâm thúy của hắn, hắn mỉm cười đưa tay với nàng: "Mạn nhi."

Nàng ngẩng mặt bước lên bậc, giơ tay đặt tay vào trong lòng bàn tay hắn, hắn nắm tay, con ngươi trầm xuống: "Bị thương?" Chân mày bỗng chốc nhíu lại, mắt thấy sắp nổi giận, Thượng Quan Mạn khẽ cười nói: "Là thiếp không cho bọn họ nói cho chàng biết, chỉ là một chút vết thương nhỏ." Hắn quay mặt lại đôi mắt mang trách cứ, nàng đã đến trước mặt, ngồi xuống bên cạnh nhẹ nhàng dựa vào lòng hắn, nhắm mắt nói: "Có chàng ở đây, tổn thương bao sâu thiếp cũng không thấy đau."

Vẻ mặt hắn hơi hòa hoãn, chợt duỗi ngón nắm chóp mũi của nàng, cười nhẹ: "Uh, miệng ngọt không ít." Cũng khó nén nụ cười trên mặt. Nàng cười yếu ớt: "Nếu ngũ lang thích nghe, thiếp ngày ngày đều nói được không?" Trong tròng mắt thâm thúy của hắn đầy tràn nụ cười, nhưng làm mặt lạnh: "Lá gan cũng lớn rất nhiều." Nhìn nàng cười, chỉ cảm thấy như hoa lan trong đình, cúi người liền hôn xuống, nhớ tới giễu cợt vừa rồi của nàng, ác ý khẽ cắn, nàng ưm một tiếng thật nhỏ, thân thể hắn cứng lại, ánh mắt nhìn nàng tối dần, nói giọng khàn khàn: "Mạn nhi, nàng đang đùa với lửa."

Nàng vội che môi, trên má ửng đỏ, ánh mắt lóe lên nhìn chung quanh: "Khi nào chúng ta lên đường, Yêu nhi chờ lâu sẽ sốt ruột đó."

Hắn nhìn nàng hài hước nhíu mày: "Tất nhiên làm xong chuyện nên làm mới đi."

Nàng che môi ha ha cười khan: "Vậy chúng ta trở về đi thôi."

Con ngươi của hắn tối lại, giọng khàn khàn nói: "Đã muộn rồi!" Lật người liền đè nàng ở phía dưới, trên ghế vàng ròng, khó khăn lắm hai người mới ngồi vừa. Ấm áp trên người hắn cách xiêm áo truyền tới, lửa từ dưới bụng quanh co đốt lên, nàng không kìm hãm được lui về sau, liền đụng phải rồng bay tường vân khắc trên ghế, đầu ngón tay như bị phỏng, dồn dập thấp giọng hô: "Nơi này được sao?"

Đầu ngón tay thon dài của hắn vừa cởi đai áo nàng, vừa cười nhẹ: "Ta sớm muốn thử một lần ở chỗ này." Nàng nghe vậy tựa như giận tựa như cười, một mạt đỏ ửng nhộn nhạo dưới mắt, lông mi dài như phiến che giấu đôi con ngươi đen, mê ly như u hồ trong bóng đêm, quyến rũ làm cho tâm thần người rung động. Đầu ngón tay hắn chuyển đến trước ngực nàng, thân thể nàng run lên, nhu tình vạn phần, khàn giọng gọi: "Ngũ lang."

Trong mắt hắn rừng rực cúi người hôn lên cánh môi đỏ tươi của nàng, búi tóc tán lạc, quanh co xõa trên ghế, mười ngón tay đan xen, hắn động thân tiến vào, nàng dồn dập thở dốc, vươn tay leo lên đầu vai hắn, dùng hết hơi sức ôm chặt hắn, tiếng rên rỉ bị đè nén truyền tới bên tai hắn thật rõ: "Chàng có trách thiếp không, thiếp nói chậm... ba năm, thiếp cũng nguyện cùng ngũ lang bạc đầu chẳng xa nhau." Thân thể hắn cứng đờ, chỉ động thân tiến vào sâu hơn, nàng đột ngột ôm chặt hắn, móng tay đâm vào đầu vai hắn, dồn dập rên rỉ thở dốc dây dưa, tất cả đắm chìm ở trong dục vọng vô tận.

Tộc Hách Liên giỏi chuyện chăn gối hưởng lạc. Hách Liên Du mặc dù không có thói quen cổ quái kia, lại thừa kế sự dũng mãnh của tộc, trên giường yêu cầu nhiều lần, nàng kiệt sức liên tiếp cầu xin tha thứ, hắn đưa tay đỡ nàng lên cau mày: "Thân thể này hơi yếu, nên bồi bổ tốt lên mới được." Nàng sức cùng lực kiệt, hơi sức nói chuyện cũng không còn dư lại, chỉ vô lực nhìn chằm chằm hắn, không ngờ hắn ác ý cười một tiếng, nói: "Oh, luyện tập nhiều hơn mới phải." trên mặt Thượng Quan Mạn nhất thời nửa trắng nửa đỏ, nghiêng đầu đi không để ý tới hắn, hắn mới cười thôi.

Mắt thấy sắp đến bình minh, hai người chỉ sợ bị bách quan chiêm ngưỡng, thừa dịp bóng đêm hồi cung. Thượng Quan Mạn tham ngủ, lại mệt mỏi vô cùng, vừa dính vào gối ngủ, Hách Liên Du ở bên tai nàng dặn dò: "Tất cả đã xử lý thỏa đáng, ta đi nói với mẫu thân sau đó chúng ta có thể lên đường."

Nàng yếu ớt mở miệng: "Không bằng thiếp cũng đi gặp mẫu thân, cần gì làm lớn lên như thế." Thần sắc hắn ngưng đọng, chậm rãi kéo chăn gấm lại cho nàng, nói: "Không cần."

Hách Liên Du đến tẩm cung của Tô Lưu Cẩn, Tô Lưu Cẩn ngồi ở trước bàn trang điểm trang điểm, cung nữ chải tóc thấy hắn đi vào, muốn hành lễ, lại bị

hắn không tiếng động cản lại, cung nữ khắp mọi nơi đều lui xuống. Hách Liên Du nhận lấy lược sừng tê giác kia, nâng một nhúm tóc đen của bà lên, nhẹ nhàng chải.

Tô Lưu Cẩn nhìn chằm chằm bóng dáng thon dài trong gương đồng, không khỏi dịu dàng cười: "Lại nói, lần trước Thanh nhi chải tóc cho ta, đã là chuyện mười mấy năm trước rồi, Thanh nhi, con còn nhớ rõ không?"

Hách Liên Du thấp nói: "Nhi thần nhớ, khi đó nhi thần sắp đi tới Tiền Tần, trước khi đi đã chải tóc cho mẫu thân."

Tô Lưu Cẩn cười nói: "Quả nhiên thời gian thấm thoát thoi đưa, hôm nay, con đã có hài nhi của mình." Nói xong hơi ngẩn ra, giống như nhớ lại chuyện mất hứng gì, mỉm cười ở khóe môi chìm xuống, ánh mắt của Hách Liên Du chớp tắt: "Mẫu thân vẫn không bỏ được sao?"

Nụ cười của Tô Lưu Cẩn ngưng tụ: "Con bảo ta để xuống, được, ta cho con giữ nàng bên cạnh, nhưng con nhất định phải lập Huyên Nhi làm hậu." Đốt ngón tay của hắn cứng đờ, chậm rãi thả lược sừng tê giác kia lên bàn trang điểm lại, nhẹ nói: "Chuyện này không cần nói nữa, nhi thần có việc trong người, xin được cáo lui trước."

Tô Lưu Cẩn cất giọng kêu lên: "Thanh nhi!"

Thân ảnh của hắn đã xuyên qua cửa cung nặng nề, dần dần không còn thấy nữa.

Bỗng nhiên ngoái đầu nhìn lại, Tô Lưu Cẩn hỏi: "Đã đưa chưa?" Đại cung nữ đáp: "Vâng"

Như đến cuối xuân, mới tháng năm đã cảm thấy hơi nóng, Thượng Quan Mạn mới tắm rửa cảm thấy mát mẻ rất nhiều, chỉ khoác áo khoác trắng thuần rộng thùng thình, tóc dài xõa vai, cách đồ trang trí, như có người đi vào, ở bên ngoài mỉm cười mở miệng: "Điện hạ, bệ hạ bảo nô tỳ mang canh tới cho điện hạ bổ dưỡng thân thể."

Oh. Bổ dưỡng thân thể, chợt nhớ tới ban đêm mông lung hình như nghe hắn

hài hước mở miệng: “ Thân thể này hơi yếu, nên bồi bổ tốt lên mới được.” Trên má bỗng dưng nóng bỏng, âm thanh nhàn nhạt: “Đặt ở đó đi.” Cung nữ bên ngoài nói nhỏ một tiếng: “Vâng” không tiếng động lui xuống. Nàng từ từ đi ra ngoài điện, quả thấy trên bàn con chân cao kế bên đồ trang trí có đặt một chén canh ngân nhĩ, muỗng bạc nghiêng đặt ở trong canh. Nàng không nhịn được bưng lên, đầu ngón tay cầm muỗng uống từng muỗng từng muỗng, môi luôn mỉm cười.

Mặt trời chuyển qua, xuyên qua bức rèm che mịn, cái bóng lướt lên mặt nàng, chắc là ánh nắng quá mức chói mắt, trong nháy mắt nàng chỉ cảm thấy mơ hồ, lò hương sơn đỏ khắc hoa trước mắt dần dần mơ hồ. Tay nàng buông lỏng, đặt chén canh qua một bên, chỉ nghe đáy chén đụng vài lần. Một tiếng “phịch”, trước mắt long trời lở đất, nàng lảo đảo đi vào trong nội thất, chưa đi vài bước, mềm nhũn ngã lên cái ghế bên cạnh.

Trong điện im ắng yên tĩnh, hắn một đường vào điện, cũng không có người thông báo, chỉ thấy Thượng Quan Mạn nhắm mắt tựa vào ghế, tóc đen hơi ướt, dính vào trên mặt, làn do trắng nõn càng thêm sáng bóng.

Hắn cười nhẹ: “Sao ngủ ở nơi này.” Nghiêng người liền muốn ôm nàng vào trong giường, bên tai lướt qua đáy mũi nàng, hình như không cảm nhận được hơi thở ra vào. Thân thể hắn bỗng dưng cứng đờ, chậm rãi ngẩng đầu lên, cong tay dò hơi thở của nàng, chỉ cảm thấy như nước lạnh rét căm căm đổ xuống, lạnh đến đáy lòng, ngón tay cong cong cũng không nhịn được run rẩy, hắn chậm rãi cúi đầu nhìn nàng.

Lông mi dài của nàng như cánh quạt, bên má nhàn nhạt đỏ tươi, bên môi chứa đựng nụ cười, giống như là ngủ thiếp đi.

Nhiệt độ ở đáy mắt hắn chết đi từng chút, cuối cùng hóa thành tảng băng đông lạnh, quay đầu, liền thấy canh ngân nhĩ chưa uống xong trên bàn con, hơi ấm vẫn còn ở đây, vẫn còn lưu lại mùi hương nhàn nhạt của nàng. Ánh mắt thâm trầm của hắn bắt đầu khởi động, rũ mắt lạnh lùng cười nhẹ: “Ra là cái này.” Hắn cúi đầu nhìn nàng, mỉm cười nói: “Mạn nhi, nàng chờ chút, ta sẽ tới cùng nàng.” Liền uống sạch chén canh còn sót lại kia, ném lên trên đất, “Xoảng” chia năm xẻ bảy. Hắn khom người ôm nàng lên sải bước bước vào nội thất.

Hắn ôm nàng tựa vào đầu vai, đầu ngón tay xuyên qua tóc còn ướt của nàng, vô ý thức vuốt vuốt, ý thức như có chút mơ hồ, hắn ôm chặt nàng, nhất thời nhớ tới rất nhiều việc. Biết nàng sẽ không trả lời nữa, lại mỉm cười: "Mạn nhi, nàng có nhớ hay không..." Năm ấy đế vương và bách quan ở trên các, từ trên cao nhìn ra xa, chỉ thấy bảo mã hương thơm đầy đường. Bên cạnh là một nhóm người vây quanh hò hét loạn lên, hắn chỉ nhìn qua một cái, trong trăm dân chúng, hỗn loạn xô bồ, chỉ có nàng hạc đứng trong bầy gà, thiếu niên áo trắng như vẽ, nụ cười yểu điệu như một cành hoa đào ở trong đám người.

Hắn tinh mắt cỡ nào, một cái liền nhận ra đó là cô gái giả trang, cảm thấy hắn nhìn chăm chú, nàng không hề cảnh giác ngoái đầu nhìn lại, đôi tròng mắt kia sáng tỏ trong trẻo lạnh lùng như trăng thu, thẳng chiếu vào trong lòng hắn, nháy mắt động lòng.

Mang theo yêu kiều sợ sệt của nữ tử, nàng hốt hoảng thu hồi ánh mắt, chỉ chốc lát cách đám người, trong bóng đêm thân ảnh thật nhỏ yếu, chính hắn cũng không phát hiện đã lặng lẽ theo đuôi...

"Thảo dân tham kiến Thượng thư đại nhân."

"Thảo dân?"

"Phải"

"Chơi cờ không tệ."

"Không biết có may mắn chơi ván kế với đại nhân hay không."

Sau lưng hoa rụng rực rỡ, loạn đỏ như mưa, từ không trung cánh hoa rơi lên đầu vai mảnh khảnh của nàng, hắn không khỏi ngước mắt nhìn sang, lại thấy da thịt nhẵn nhụi như ngọc trên cổ nàng, ở ban đêm ẩn có ánh sáng, hắn không nhịn được giơ tay phất, cánh hoa từ đầu ngón tay bay xuống, nhìn vào con ngươi ấm áp của nàng.

Hắn mỉm cười: "Thì ra là một mỹ nhân hoa."

http://tieulun.hopto.org

Đúng vậy, là một đóa hoa mỹ nhân, chưa báo động đã sáng lạng nở ra trong cuộc đời hoang vu khô khốc của hắn.

Hôm sau quốc tang, cả nước thương tiếc.

Dân gian tránh việc vui trong một tháng, tất cả mặc áo trắng. Khách trong quán trà cũng thưa thớt, tiểu nhị tựa lên khung cửa không khỏi buồn ngủ, có người gọi hắn: "Tiểu oa nhi, tỉnh dậy." Hắn miễn cưỡng mở mắt, liền thấy một thứ gì trắng bóc dựa sát vào, bị hù dọa giật mình, lần này tỉnh thật, mới thấy là một lão đầu lông mi trắng râu bạc trắng tóc trắng, nhìn hắn mặc áo quần rách rưới, nghĩ đến là một tên ăn xin, liền tức giận, lại bởi vì bị người quấy rối mộng đẹp, tức quá nên hỏi: "Chuyện gì?"

Lão đầu kia cười hì hì: "Ta chỉ muốn hỏi trong hoàng cung rốt cuộc chết mấy người?" Ông vừa nói ra miệng, liền khiến tiểu nhị sợ mất hồn, run rẩy bưng bít cái miệng của ông: "Lão đầu ông không muốn sống rồi." Hắn nhìn chừng một chút, rốt cuộc bớt sợ, liền nói ra tin tức thỉnh thoảng nghe được: "Nghe nói trừ bệ hạ, còn có đế cơ Lâm Quan của Tiền Tần, hai người vì tình mà chết..." Lão đầu chậc chậc lên tiếng: "Nguyên là chết một đôi." Hắn liền cười hì hì không ngừng: "Không vội không vội, lão già ta đi ngay." Chợt lại kéo tóc: "Đứa trẻ hư kia hại chết lão đầu ta rồi, nếu bị tiểu Cẩn biết, còn không vặt hết lông mày của lão đầu ta sao." Quay đầu lại hỏi hắn: "Lão già ta trí nhớ không tốt, vào hoàng cung là hướng này phải không." Ông chỉ chỉ vào nơi xa.

Tiểu nhị ngơ ngác gật đầu, lão đầu kia liền cười hì hì rời đi, lúc này tiểu nhị mới phục hồi tinh thần lại, vung cái khăn trên vai, lầu bầu một tiếng: "Thật là một quái nhân, hoàng cung không phải chỗ ông đến được đâu." Nhìn về phía cửa cung rồi ngủ tiếp.

Trong một đêm Tô Lưu Cẩn già đi rất nhiều, khắp nơi trong cung treo lụa trắng, bà mặc áo trắng đi qua như u hồn, lão thần Cố quốc thương tiếc chỉ rối rít dâng tấu xin tân quân vào chỗ. Bà dưới cơn nóng giận phất tay áo ném tấu chương kia đầy đất, bà mới nhớ tới, khi Thanh nhi của bà sáu tuổi, đã lập lời thề nặng ở trước mặt bà, muốn cho người thương tổn bà trả lại gấp mười. Trong lòng bà liền có chỗ dựa vào. Vài chục năm qua, nó một lòng cũng chỉ muốn cứu bà ra ngoài, nhưng bà đã quên, Thanh nhi của bà khi đó cũng chỉ là

đứa bé, đã phải mang theo trách nhiệm nặng nề như thế, bà làm mẫu thân, lại nhẫn tâm đẩy nó vào trong nước xoáy thù hận, mỗi ngày đều nguyền rủa, căm hận giống bà...

Nếu như Thượng Quan Mạn chưa từng xuất hiện, bà cơ hồ khó có thể tưởng tượng, Thanh nhi của bà, Thanh nhi không có ai quan tâm, sẽ có bộ dáng thật đáng buồn như thế nào.

Nhưng tất cả, đều đã muộn.

Có nội thị thông bẩm: "Thái hậu, Thượng Quan Uyên cầu kiến."

Tô Lưu Cẩn "khì" cười nhạt một tiếng: "Rất tốt, ta không phái người đi bắt hắn, hắn còn dám tới gặp ta." Chợt phất tay áo: "Truyền lệnh cấm quân, chém ngay tại chỗ." Lời còn chưa dứt một bóng trắng vèo vọt qua, bà cả kinh lảo đảo một cái, nội thị kia vội vàng tiến lên đỡ bà: "Thái hậu, bảo trọng phượng thể." Quay đầu liền quát lớn: "Thật là to gan, dám quấy rầy Thái hậu."

Một cung nữ theo đuôi mà đến cả kinh thẳng tắp quỳ lên trên đất: "Thái hậu tha mạng."

Tô Lưu Cẩn đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy một con chồn trắng toàn thân trắng như tuyết quay đầu nhìn bà, đôi con ngươi màu lam như lưu ly bình tĩnh nhìn bà, ngực bà va chạm: "Đây là..."

Cung nữ kia vừa dập đầu vừa cầu xin tha thứ: "Thái hậu tha mạng, con chồn trắng này nô tỳ nhặt được ở Tây Uyển, nô tỳ vốn tưởng rằng nó sắp chết chỉ còn chút hơi tàn, không ngờ hôm nay lại còn sống, đột ngột lại đụng đến Thái hậu, Thái hậu tha mạng..."

Bà nhạy cảm bắt được một từ, nhẹ nhíu mày: "Tây Uyển?" Bà nhớ, súc sinh hôm đó người phía dưới dùng để thử độc sau khi chết liền bị ném vào Tây Uyển, hôm nay sao lại sống lại. Trong đầu bà xẹt qua một ý nghĩ, vội vàng mở miệng: "Người đâu, mở quan tài của bệ hạ ra." Nói xong mới phát giác, đôi tay mình đã run không còn hình dáng.

Nội thị nghe vậy liếc nhau, cuối cùng run rẩy phụng mệnh đi, trở lại bẩm báo đã là bảy hồn mất ba hồn: "Hồi, hồi thái hậu, thi thể bệ hạ không cánh mà bay."

Quả nhiên... Trong lòng bà thở dài, nhất thời cũng phân không ra là vui hay giận. Vô lực kêu nội thị kia: "Cho Thượng Quan Uyên đi vào."

Thượng Quan Uyên ra mắt Thái hậu xong ra ngoài, đi ngang Ngự Hoa Viên. Mùa xuân đã hết, trong ngự hoa viên lại tràn đầy ý xuân, cả tay áo đầy hương, có một bóng dáng thướt tha đi tới từ bụi hoa, vạt áo tung bay, mặt mày dịu dàng. Hắn không khỏi dừng chân nhìn, nàng cũng căng thẳng cười nhìn hắn.

Hắn rũ mắt xuống thật thấp: "Đã lâu không gặp."

Nhu phi cũng không nhịn được cúi đầu: "Dạ, đã lâu không gặp." Thấy hắn hồi lâu không nói chuyện, khom người muốn rời đi, hắn đột nhiên gọi lại nàng: "Huyên Nhi." Nàng ngạc nhiên ngoái đầu nhìn lại, liền thấy mắt phượng của hắn híp lại, nụ cười như nắng ấm ngày đông: "Nghe nói trong cung mới trồng Ngũ Nguyệt Tuyết Khai, có thể đi xem với ta không."

Nàng ngớ ngẩn, gió nhẹ quất vào mặt, khắp mọi nơi đều thơm, nàng nhẹ nhàng cười lên: "Được."

Ngày kế, tân đế Hách Liên Khuyết lên ngôi đại bảo, Thượng Quan Uyên nhiếp chính phụ tá, đợi mười năm sau tân đế thân chính.

"Mẫu thân" thanh âm trẻ con mềm nhũn kêu một tiếng, mới vừa vào bên trong phòng liền bị đám người phía sau ôm lấy hai chân. Thượng Quan Mạn quay đầu, liền thấy một đôi mắt màu lam vô tội của Hách Liên Khuyết nhìn chằm chằm, nó giòn giã mở miệng: "Tối nay Yêu nhi muốn ngủ với mẫu thân."

Trong lòng nàng mềm nhũn, cười nói: "Biết rồi." Vừa dứt lời, liền nghe ngoài cửa có tiếng kêu nhỏ: "Yêu nhi!" Hách Liên Khuyết co rụt đầu, nhảy ra cửa đi như thỏ, ngoài cửa ánh nắng chiếu loạn, cách cành lá rậm rạp loang lổ rơi vào trên bóng dáng chạy xa của hắn. Hách Liên Du mặc áo lam rộng rãi

thanh thản bước vào, đôi con ngươi tựa như trách tựa như than, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Hử hử, lại đáp ứng nó.”

Thượng Quan Mạn không nhịn được cười: “Yêu nhi thường ngày học tập nặng nề, thiếp thật sự không đành lòng từ chối nó.” Hắn nhíu mày, chỉ ôm chặt eo nhỏ của nàng, thì thầm nhỏ nhỏ bên tai nàng: “Nương tử lúc nào mới biết đau lòng vi phu, chúng ta đã có hơn tháng không cùng phòng rồi.” Nàng thoáng chốc đỏ mặt tới mang tai: “Cho dù không cùng phòng cũng không cản được chàng tới bên cạnh...” Hai tay hắn dùng sức khẽ kéo, đã ôm nàng tới dựa vào trên bàn trà sát tường, nàng hơi sợ, vội vàng đẩy hắn: “Hôm nay Diệu Nhi và Phản Ảnh sẽ tới.”

Hắn hiểu sai ý: “Oh, ta bảo Đỗ Minh ngăn bọn họ lại.”

Nàng nhất thời không biết nên khóc hay cười, tức nói: “Yêu nhi vẫn còn ở bên ngoài đấy.”

“Nó đã làm chuyện thật có lỗi với cha, nhất thời sẽ không trở về.”

Nàng còn muốn nói, hắn cúi đầu, dùng hôn ngăn lại.

Hơn một tháng sau, truyền đến tin tức Thượng Quan Mạn có thai, nhiều người nhốn nháo tụ tập trong sân nhỏ. Đỗ Minh và Bàn Tử ở một bên đánh cuộc là nam hay nữ, Thanh Thụy đứng cúi đầu, Diệu Dương hưng phấn vây quanh Thượng Quan Mạn líu ríu nói không ngừng. La cô giải quyết dứt khoát: “Điện hạ thích chua, lần này tiểu bệ hạ lại thêm đệ đệ cho xem.”

Hách Liên Khuyết giận, nghiêng lỗ tai nương đến bụng Thượng Quan Mạn, giây lát bộ mặt phớt tỉnh ngẩng mặt: “Là muội muội.”

Diệu Dương kinh ngạc nói: “Yêu nhi, sao con biết là muội muội.” Hách Liên Khuyết xoay mặt: “Ta chính là biết.” Nó nhìn Hách Liên Du, một tay ôm lấy eo Thượng Quan Mạn: “Phụ thân có mẫu thân là đủ rồi, muội muội là của ta.” Hách Liên Du lơ đễnh chau chau mày, ngược lại chọc cho La cô và Diệu Dương cười ha ha không ngừng.

La cô âm thầm kéo Diệu Dương: “Điện hạ, khi nào người và Phản Ảnh công

tử sẽ có chuyện tốt đây...” Diệu Dương nghe vậy nhếch lông mày trừng mắt: “Không cho nói ta với hắn.” Rốt cuộc len lén nhìn Phản Ảnh mỉm cười không nói bên cạnh, thấy hắn như có phát hiện nhìn sang, lại hừ một tiếng nghiêng đầu đi.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, đã ba năm.

Vào ngày xuân, trúc xanh yếu ớt, gió nhẹ ấm áp, một đứa trẻ có hai búi tóc đứng ở trên đất viết chữ vẽ tranh, chỉ thấy môi hồng khẽ mím, khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn, đôi mắt đen bóng, dưới tay nó vẽ ra không phải gì khác, đều là Âm Dương Bát Quái, Thiên Địa Càn Khôn.

“Phỉ nhi”

Thanh âm trẻ con từ xa xa vang dội, nó nâng khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm lên nhìn nam hài dần dần đi tới, lịch sự vỗ vỗ bụi bậm trên áo, tóc đen mềm mại chải thành đôi búi tóc, nổi bật lên một đôi mắt phượng đen nhánh sáng ngời. Hách Liên Khuyết đến gần, nhìn thấy búi tóc mềm mại của nó, lòng đùa cợt nổi lên, không nhịn được giơ tay lên ngắt tóc nó.

Nó nâng đầu ngón tay út lên, làm như muốn kéo xuống, Hách Liên Khuyết giận: “Không cho kéo.”

“Ca ca, Phỉ nhi không muốn búi tóc.”

“Câm mồm, nữ hài tử đều búi tóc.”

Hách Liên Phỉ híp mắt phượng, ánh mắt sáng tắt: “Phỉ nhi không phải nữ hài tử mà.”

“Ta nói ngươi phải thì phải, phải nghe lời ca ca nói.”

“... phía dưới ca ca có chim nhỏ, Phỉ nhi cũng có, ca ca cũng là nữ hài tử.”

Hách Liên Khuyết không nhịn được rống nó dữ dội: “Ngu ngốc, ta không phải!”

“Rõ ràng là phải...”

“Câm miệng!”

Bóng dáng của một lớn một nhỏ, rốt cuộc nắm tay càng lúc càng xa.

Rì rào, rừng trúc nhẹ vang lên.

Hoàn

http://tieulun.hopto.org